

Giới thiệu Trung Học Mỹ Nữ

Thể loại: ngôn tình, sắc hiệp hệ thống, đô thị

"Ta hỏi các người từ đâu tới đây? Bởi lẽ toàn bộ mỹ nữ ở đây đều là của ta a."

Cùng lúc đó thì Tạ Phi Thiên ngẩng cao đầu ưỡn ngực giọng điệu cao ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Cảnh xuân khắp lớp học

Lớp 12 (6) tại lớp học, chủ nhiệm lớp Lan Hinh đang trên bảng đen cầm lấy một ít sách tiếng Anh ôn tập đề, các bạn học lười biếng nằm sấp ở trên bàn, chờ giáo viên giảng giải.

Tạ Phi Thiên từ trong túi quần lấy ra bản thân điện thoại, điện thoại di động ở trong tay bốc lên xoay tròn một vòng, chính xác lần thứ hai rơi vào trong bàn tay của hắn, ngón tay cái thật nhanh chạm đến soạt, app truyệny liền xuất hiện tại trước mắt.

Tạ Phi Thiên hướng bực giảng trước "Tuyệt diệt tiểu sư thái" Lan Hinh liếc một cái, sau khi vững tin đã an toàn, liền đắm chìm trong tiểu thuyết đặc sắc yy.

Gần đây hắn chính đang theo dõi một bộ tiểu thuyết đô thị trường học, nhân vật chính may mắn lấy được bút máy thần kỳ, sau khi liền vẽ xong toàn, nguời bức bó tay lun, để Tạ Phi Thiên ước ao đồ kị cộng thêm hận, hận không thể mình chính là cái kia nhân vật chính nắm giữ trâu bò tài năng hò hét nhân sinh, cùng đồng đảng mỹ nữ xxoo một phen.

Ngày hôm nay chương mới nội dung rất kích tình nha nha, Tạ Phi Thiên nhìn một chút, dừng quần nơi đó liền dựng lên một "túp liều lí tưởng". Người trẻ tuổi mà, lại là thời tiết bức người, cho điểm kích thích liền dâng trào, nguời hiểu a hiểu a đọc giả! Tạ Phi Thiên không để ý chút nào, bởi vì bên cạnh đang ngồi là bạn bè của hắn tên Béo Viên Hạo, Hoi hoi hoi di chuyển cái mông, để cho mình tư thế ngồi có vẻ thoải mái hơn tự nhiên hơn chút, Tạ Phi Thiên kể tục say sưa thích thú liếc nhìn giao diện truyệny khuôn mặt cười ngu ngơ.

"Ồ..." Trong tay điện thoại di động một trận run nhẹ, trên màn ảnh nhảy ra một hàng chữ: "Tôn kính ** người sử dụng, ngài nhận một phần quà sinh nhật, click để nhận?" Màn hình ở giữa là một cái hộp quà. Tạ Phi Thiên nhủ nhủ mày điên tiết tru lên - "con em nguời", lại là lừa đảo quảng cáo ta đã xem THVL lời cảnh báo rồi nha! Tay trái ngón cái không thèm để ý chút nào ở gói quà trên dấu X to bấm lia lịa

Tạ Phi Thiên ngón cái vừa tiếp xúc được cái này gói quà, cái kia gói quà lại đột nhiên hóa thành một luồng xanh mơn mơn dòng nước, dọc theo Tạ Phi Thiên ngón cái mà lên, Tạ Phi Thiên thậm chí có thể nhìn thấy cái kia xanh mơn mơn dòng nước dọc theo cánh tay của chính mình, trực tiếp liền xông lên đầu của chính mình, tiếp theo, đầu của chính mình liền ầm một tiếng, nổ tung, đương nhiên, không phải đầu nổ tung, mà là cảm giác trong đầu tin tức nổ tung.

"Ah..." Tạ Phi Thiên không nhận được phát sinh một tiếng thét kinh hãi, tay run lên, trong tay điện thoại ném tới chỗ ngồi dưới ghế.

- "Tạ Phi thiên You stand up!" Bực giảng phía trên "Tuyệt diệt tiểu sư thái" xoay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đến. Tạ Phi Thiên sống lưng truyền hình trực tiếp mát lạnh. Tạ Phi Thiên cuối đầu chậm chậm đứng dậy.

Đương nhiên, Tạ Phi Thiên đột nhiên la làng một tiếng thét kinh hãi, cũng đem cả lớp mắt đều hấp dẫn lại hắn, đối với cái này không biết sống chết gia hỏa một số huynh đệ sâu sắc đồng tình, nguời nha, cũng không nhìn một chút là đang học ai, "Tuyệt diệt tiểu sư thái" nguời cũng dám la bậy?

Tên Béo cũng theo trên bàn ngẩng đầu lên, hiểu ý dùng chân đem roi trên mặt đất điện thoại kẹp lên, nhét vào của mình quần.

Lan Hinh hung hăng nhìn chăm chú Tạ Phi Thiên đầy đủ ba mươi giây, mới quay đầu đi, kể tục lên giảng bực. Các bạn học nhìn thấy "Lan sư thái" dĩ nhiên không có ý kiến gì, cũng là hơi có tiếc nuối đem thu hồi ánh mắt lại. Tiếp tục ôn tập thôi.

Cảm giác được Lan Hinh dời ánh mắt giết nguời đi chỗ khác, Tạ Phi Thiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Keng, siêu cấp Hệ Thống Bá đạo toàn năng duy ngã độc tôn chấp chương thiên hà,vv,v. {Kí Chu} Tạ Phi Thiên trói chặt thành công, còn lại dị năng điểm 80." Trong óc đột nhiên truyền tới một thanh âm, để cho Tạ Phi Thiên thần kinh căng thẳng lên.

"Cái gì dị năng"? Chẳng lẽ mình mới vừa nằm mơ, thật sự thành sự thật hay sao? Siêu cấp hệ thống.

- "Mà cái tên gì vậy má siêu cấp hệ thống bá đạo toàn năng duy ngã độc tôn chấp chương thiên hà" đọc muốn lợ lười luôn hà.

Phảng phất có thể nghe hiểu âm thanh máy móc vang lên trong đầu " có thể gọi tắt là hệ thống bá đạo còn cái sao ta tự thêm "

Bó tay lun rồi, Tạ Phi Thiên sợ hết hồn -"ngươi có thể nghe hiểu suy nghĩ của ta"

"Bản Hệ Thống xuất hiện vì là mới bắt đầu cấp bậc, {Kí Chủ} Tạ Phi Thiên có hay không mở ra người sử dụng dị năng trải nghiệm tác dụng"

Dị năng trải nghiệm? Tạ Phi Thiên tinh thần lập tức nóng lên, không chút do dự lựa chọn Có.

"Dị năng trải nghiệm mở ra, xin mời lựa chọn trải nghiệm dị năng hạng: A: không chế điện ;B: Nhìn xuyên chi nhãn" xuất hiện ở Tạ Phi Vũ trong đầu, nháy ra một nhóm chữ.

Không chế điện? Tạ Phi Vũ nhìn một chút phòng học của mình bên trong, ngoại trừ một cái TV, có thể điện tử sản phẩm cũng chỉ có mọi người giấu điện thoại di động trong túi rồi, nghĩ đến không có gì hay chơi. Vì lẽ đó hắn không chút do dự lựa chọn B:" Nhìn xuyên chi nhãn".

"Keng, nhìn xuyên chi nhãn dị năng khởi động, Dị Năng Điểm: 50 điểm. Còn lại dị năng điểm: 30 điểm. Sử dụng có tác dụng trong thời gian hạn định 3 phút."

Dựa vào, sự lựa chọn lập tức liền tiêu hao hơn phân nửa dị năng điểm Tạ Phi Thiên lúc này mới nhớ lại cái kia hai cái tuyến hạng sau khi có cái dấu móc, dấu móc bên trong thật giống thì có hai cái con số, một cái là 5, một cái khác chính là 50. Sớm biết đây chính là muốn tiêu hao dị năng điểm, liền lựa chọn A rồi, cách biệt gấp mười lần ah. Tạ Phi Thiên đau lòng tru lên.

Má ơi,có tác dụng trong thời gian hạn định 3 phút, Tạ Phi Thiên nhớ lại cái này nhắc nhở, đây chính là hao tốn ròng rã 50 cái dị năng điểm đổi lấy dị năng trải nghiệm ah, Tạ Phi Thiên một giây cũng không muốn chậm trễ, phải sức hưởng thụ một phen cái này nhìn xuyên chi nhãn. (vô xi a akaka)

Theo bản năng đưa ánh mắt đầu tiên nhắm ngay trước tấm bảng đen Lan Hinh, Tạ Phi Thiên chỉ cảm thấy ánh mắt một trận mơ hồ, lúc định thần lại, Tạ Phi Thiên ánh mắt đều thẳng.

Tạ Phi Thiên mắt xuyên thấu Lan Hinh đang quay lưng xuống lớp cái kia bộ váy công sở trắng, một cái sắc sinh hương trắng đẹp thân mình thể hiện ra ở trước mắt Tạ Phi Thiên. Mảnh gót vai, tron nhẵn lưng, đường cong ở eo nhỏ, cái mông trắng nõn hờn - tròn, có thể tưởng tượng tất nhiên ẩn chứa kinh người co dãn, hai cái chân ngọc trắng dài cao vút" (tả nữ sắc không tự hay cho lắm hì)

"Trở mình", Tạ Phi Thiên nghe được chính mình tiếng nuốt nước miếng, trong lòng đang nóng nảy la lên: Quay lại, quay lại, đến chính diện, đó mới gọi một cái sáng khoái đây! Có thể rất là tiếc Lan Hinh không quay lại.

Tìm hai ah ta, làm sao cả một lớp nhũ mỹ nhân sao phải chú ý tới Bà Chằng ấy? Tạ Phi Thiên bỗng nhiên nghĩ đến, chính mình nhưng là ngồi ở trong bụi hoa, cả lớp 40 vị bạn học, thì có 30 người nữ sinh, chính thanh xuân là đây, Tạ Phi Thiên quay đầu, ánh mắt hướng về bên mọi người quét qua.

Tô Tiểu thơ, cái này hai đại đào tiên có tới quá to đi, nàhng hình dạng không sai, trắng nõn êm dịu; oa, lớp trưởng đại nhân hoàn mỹ nhất rồi, cái kia hình dạng cái kia nhỏ bé, chà chà... Tạ Phi Thiên một bên xem xét bình luận, một bên "Vội vã" nuốt nước miếng, nếu như không phải bình thường trải qua nhiều sắc truyện trên truyệnyy mãi giữa, tin tưởng lúc này chỉ sợ máu mũi chảy ròng rồi.

Cái gì gọi là hạnh phúc? Cái này kêu là hạnh phúc! Tạ Phi Thiên cảm giác mình đột nhiên đối với hạnh phúc thật gần.

"Tạ Phi Thiên, ngươi không cố gắng ôn tập, nhìn vòng vòng làm gì?" Một tiếng lạnh quát đem Tạ Phi Thiên hồn phách cho kéo trở lại.

hazzz lâu lâu dòi mới ghi ghi cả năm trời chỉ đọc truyện a ahìhi lâu lâu ghi chơi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hắn dám phi lễ giáo viên

Nghe được âm thanh quát lớn, Tạ Phi Thiên từ khuôn mặt ngơ ngê tỉnh lại, mình còn ở trong lớp đây này, hơn nữa trước mặt là vị giáo viên, bị cả lớp nam sinh tôn xưng là "Tuyệt diệt tiểu sư thái" chủ nhiệm lớp Lan Hinh.

Về mặt tức giận, Lan Hinh đạp xuống bục giảng hướng chính mình đi tới, Tạ Phi Thiên tâm nhin không được run rẩy cập cập, lại chọc giận "Tiểu sư thái", vậy thật là chết chắc rồi.

Nhưng khi Tạ Phi Thiên đem ý nghĩ tập trung, ánh mắt tiêu cự nhắm ngay hướng Lan Hinh đang đi tới, đầu oanh một thoáng lại mơ hồ.

Nhìn xuyên chi nhãn còn đang phát huy công hiệu, trước mặt hướng mình đi tới, không phải là khủng bố "Tuyệt diệt tiểu sư thái", mà là một cái vóc người tuyệt hảo, một tia - không ngoéo giai nhân tuyệt sắc. Vừa nãy Tạ Phi Thiên ở trong lòng cầu khẩn được thấy, rõ ràng hiện hiện tại ngay trước mắt, ngang tai tốc ngắn, thần thái lạnh băng, bộ ngực no - đầy theo Lan Hinh bước tiến nhẹ nhàng trên dưới nhảy nhót, băng phẳng bụng dưới, cái kia hãm sâu bụng

nhỏ má oi đều có không nói ra được tính - cảm giác, càng dùng để cái kia một nhúm màu đen kéo dài đến địa phương..., để Tạ Phi Thiên tràn đầy vô tận suy nghĩ, nếu như không phải trong ngày thường "Tuyệt diệt tiểu sư thái" xây dựng hình ảnh quá nặng, khiến cho Tạ Phi Thiên trong đầu vẫn giữ lại lý trí, nếu không hẳn liền muốn ngồi xổm ở, không, là nằm trên đất nhìn lên trên xem xem rồi.

Tạ phi a, Tạ Phi Thiên cảm giác được bên trong huynh đệ ưỡn đến mức quá căng rồi, đồng phục học sinh phía dưới đã chật khít. 19 tuổi Tạ Phi Thiên thân cao 179m, đứng thẳng người huynh đệ nhất định phải ở trên bàn học, như vậy thật là mất mặt. Tạ Phi Thiên lặng lẽ đưa tay tiến vào trong túi quần, anh em kết nghĩa hướng về bắp đùi kéo qua một bên, khiến nó không đến nổi rõ ràng, lúc này mới dám khum người đứng dậy.

"Tạ Phi Thiên, người đang làm gì?" Lan Hinh bước nhanh đi tới Tạ Phi Thiên trước người, chất vấn.

Lúc này có cái này thì giác thịnh yên thì sao? Tạ Phi Thiên trong lòng kích động rồi tỉnh rồi mù, đang muốn đem Lan Hinh trên người một ít chi tiết nhỏ lại cẩn thận thưởng thức, trong đầu lại đột nhiên vang lên một cái làm hắn tức muốn học máu âm thanh máy móc: "Keng, hết giờ, trải nghiệm kết thúc."

Tạ Phi Thiên chỉ cảm thấy hoa mắt, tấm thân cừu non của cô Lan Hinh đã biến mất thành bộ đồng phục công sở váy đen và áo sơ mi trắng.

"Con em người, cho ta thêm một phút sẽ chết à? Tạ Phi Thiên ở trong lòng hung hăng chửi bới, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt giết người của Lan Hinh, Tạ Phi Thiên không nhìn được mồ hôi lạnh ứa ra rồi, "Tiểu sư thái" sẽ không phải có chỗ cảm giác đi à nha? Nhưng mà ngấm lại, lại cảm thấy không thể, chính mình trải nghiệm nhưng là dị năng nhìn xuyên chi nhãn, cũng không phải lên lên lúc lúc đào ra khe cửa trộm - dòm ngó, sao có thể dễ dàng như vậy bị phát giác? Bình tĩnh, mình nhất định phải bình tĩnh. Tạ Phi Thiên tự động viên bản thân.

"Ta không... Không làm gì?" Tạ Phi Vũ cúi đầu, miệng khề nói tạo kẻ thoát thân.

"Keng, nhận được nhiệm vụ, có tiếp nhận hay không?" Trong đầu âm thanh hệ thống vang lên, ngay tại lúc ở thời khắc hốt hoảng đòi mạng. Tạ Phi Thiên cảm thấy lúc này nó phải gọi là phung phí làm người ta hết cmm hồn rồi.

"Có." Tạ Phi Vũ cắn răng lựa chọn câu trả lời, nghĩ tới cái kia còn thừa không nhiều 30 điểm dị năng, nghĩ tới 3 phút nhìn xuyên chi nhãn liền tiêu hao của hắn ròng rã 50đ dị năng, hiện tại có cơ hội thu được điểm dị năng rồi, Tạ Phi Vũ cảm giác mình không lý do từ bỏ.

"Keng, nhiệm vụ: Bóp xoa ngực nữ nhân trước mặt ba lần, khen thưởng dị năng: 10 điểm." Vẫn là máy móc hệ thống thanh âm nhắc nhở, nhưng là nghe xong nhiệm vụ hắn muốn tự cắn lưỡi. "Người chơi ta"...

Nữ nhân trước mặt? Tạ Phi Thiên ngẩng đầu, liền đối mặt Lan Hinh ánh mắt nghiêm nghị, theo bản năng nhìn một chút mục tiêu nhiệm vụ hai toà núi cao - đứng thẳng, hiện tại tuy rằng bị bao phủ chặt chẽ, nhưng là Tạ Phi Thiên rõ ràng nhớ đến hình dạng của bọn nó, như vậy to thẳng dụ - người, rắn chắc no - đây, khiến cho người ta không nhìn được đã nghĩ đưa tay với lên xoa xoa. Nhưng là nghĩ lại trước mặt thân phận của nữ nhân này, Tạ Phi Thiên biết là không được phải nhìn nhìn!

"Ta từ bỏ." Tạ Phi Thiên cảm thấy cái này dị năng điểm mặc dù trọng yếu, tuy nhiên lại không đến nỗi dễ hắn làm liều như vậy a.

"Keng, nhiệm vụ một khi tiếp nhận, không được từ bỏ, bằng không sẽ bị khấu trừ điểm 30đ. Người hiện nay còn lại dị năng điểm chỉ là 30, dị năng điểm về 0đ, Hệ Thống tự mình thoát ly trôi chảy với kí chủ, xin mời thận trọng quyết định từ bỏ hay không." Vẫn là âm thanh không hơi thở sự sống, nhưng nghe vào tai Tạ Phi Thiên lại có một hương vị muốn giết người, cái này không phải muốn chơi ta sao..?

Từ bỏ nhiệm vụ, cái này trúng thưởng được siêu cấp Hệ Thống liền đem tạm biệt say bye bye với nó rồi, chính mình còn trông cậy vào nó để được bá đạo ngu ru bức đập trên nhân sinh sao, liền phải từ bỏ Hệ Thống? Tạ Phi Thiên là nói cái gì thì nói cũng không cam tâm, lại như một người mới vừa trúng vé số, phải giao nộp tiền thuế làm điểm từ thiện hết lun tiền sao, người muốn hắn đem tiền đi từ thiện há người điên rồi người không phải điên thì ta điên lên đây làm sao có thể để miếng bánh đến miệng vụt mất.

Tạ Phi Thiên không ngốc cũng không điên, cho nên mới không cam lòng, nhưng là phải để hắn đưa tay về phía giáo viên xoa xoa, hắn là nói cái gì cũng không dám. Làm sao bây giờ?

Tạ Phi Thiên sốt ruột, liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đây là bệnh cũ. Hắn cầm nước suối trên bàn vịn ra cái nắp, ngẩng đầu lên nốc ực ực.

"Tạ Phi Thiên, người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đấy? Người cũng đã uống nước rồi đấy." Lan Hinh sắc mặt càng khó coi hơn rồi, dưới cái nhìn của nàng, cái này học sinh cá biệt cho mình vương vào vô số phiền toái, chính là không để nàng ở trong mắt.

Ánh mắt của tất cả mọi người trong lớp cũng đều nhắm ngay nàng nhìn ngó, đây càng để Lan Hinh cảm giác mình bị Tạ Phi Thiên gạt sang một bên không thêm để ý nàng.

"Đây là cái gì? Lấy ra!" Lan Hinh đột nhiên ra tay, hướng về Tạ Phi Thiên phía bên túi quần nhô nhô lên. Bằng kinh nghiệm, nàng cảm thấy tên này vừa nãy nhất định đang chơi điện thoại lướt facebook.

Tạ Phi Thiên chính mình nhớ sự bên dưới vẫn đang sừng sững một bên, đột nhiên cảm giác được chính mình vẫn cứ kiên cường huynh đệ bị một cái tay nhỏ nắm một cái không kịp trốn tránh. "Ách", Tạ Phi Thiên vừa thống khổ lại sáng khoái, hắn làm bộ hết hồn miệng phun hết nước đã uống lên ngực Lan Hinh.

Lan Hinh một tay chụp tới, bắt được: nhưng là một cái côn hình dáng vật, kiên - cứng rắn hùng hực hỏa nhiệt, xem ra không phải điện thoại di động, nhất thời cũng không biết rõ là cái gì, vì lẽ đó nàng lại sờ soạng một thoáng, tiếp theo liền hết hồn mau mau rút tay về, bởi vì nàng đã biết mình bắt được là cái thứ gì rồi. Hai đóa Hồng Vân trong nháy mắt bao phủ gò má nàng, làm cho nàng cảm thấy nóng bỏng trong người, nhưng vừa mới ngẩng đầu, là đón

nhận Tạ Vũ Phi phụng tới một ngụm nước lạnh. Trong chớp mắt, nàng thật sự hóa đá.

"Lão sư, ta..." Tạ Phi Thiên nhìn cái kia nước miếng của mình dọc theo cổ trắng của Lan Hinh, chảy vào ngực của nàng, thấm ướt y phục của nàng, làm cho nàng bên trong nịt ngực cũng ản ản nhìn thấy. Tạ Phi Thiên theo bản năng móc ra mấy tờ khăn giấy, mau mau dọc theo vệt nước chảy muốn đem chứng cứ phạm tội này cho lau sạch sẽ, tranh thủ xử lý để được khoan hồng.

Khăn tay rất nhanh hoàn toàn thấm ướt rồi, Tạ Phi Thiên ném khăn tay, luống cuống tay chân đưa tay phui phui lia lia trên ngực Lan Hinh.

Liền, cả lớp học đều trừng lớn con mắt, nhìn thấy Tạ Phi Thiên hai bàn tay ở trên ngực cô giáo Lan Hinh lau đến lau đi, thỉnh thoảng còn xóc lên cổ áo, đưa tay đi vào ở bên trong đào ah đào ah đào...(tên này đang lao nước hay xxx người ta vậy hã)

Cả lớp lặng im 10 giây, tiếp theo liền hồng một tiếng làm ảm ỉ lên, có mấy tên sắc lang còn thổi kèn huyết sáo.

Tạ Phi Thiên lúc này mới phát hiện, tay của chính mình bỏ vào địa phương không thích hợp, nhanh giúp Lan Hinh mặt đã chuyển sang tím, chỉnh lại một chút áo rồi rút tay về.

"Ngươi...", Lan Hinh nổi giận đầy mặt, trừng mắt Tạ Phi Thiên, nếu như ánh mắt có thể giết người, Tạ Phi Thiên tin tưởng chính mình tất nhiên tan xương nát thịt.

"thưa cô, ta..." Tạ Phi Thiên thử giải thích.

"Tạ Phi Thiên, hết giờ học đến phòng làm việc của ta!" Lan Hinh lạnh lùng câu nói vừa dứt, xoay người đi lên bục giảng, lên trên bục giảng cầm sách giáo khoa, giống như chạy trốn lao ra khỏi lớp 12 (6) phòng học.

Tạ Phi Vũ kinh ngạc nhìn nhìn Lan Hinh, hóa đá... phi, ta đã làm những gì?

(ta sẽ không cho các ngươi lọt hố nữa akkk)

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hung vật dài thòn

"Keng, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ, thu được 5đ dị năng" vẫn là cái kia máy móc hệ thống thanh âm vang lên trong đầu nhắc nhở Tạ Phi Thiên.

Con em ngươi, không phải 10đ dị năng sao? Làm sao một cái Hệ Thống cũng học được ăn gian người khác cơ chứ? Tạ Phi Thiên ở trong lòng chửi rủa hệ thống bản thủ.

"Keng, xin mời {Kí Chủ} chú ý thái độ của ngươi, bởi ngươi chỉ hoàn thành nhiệm vụ, sờ soạn lun tung không có khoái cảm giác hưởng thụ nên không được điểm tuyệt đối.

Nhắc nhở, lần này hệ thống sử dụng trí năng đối thoại, tiêu hao 1đ dị năng.

"Má ơi, trả lời cái vấn đề lại bầy ta một điểm dị năng, ta cho ngươi trả lời ta sao?" Tạ Phi Thiên khóc không ra nước mắt.

Nghĩ đến mình vừa này xác thực cũng chỉ là theo bản năng đi giúp Lan lão sư lau chùi vệt nước, bây giờ nghĩ lại cũng xác thực không có cảm giác không có cái gì đặc biệt xúc giác hưởng thụ, Tạ Phi Thiên chỉ có nhận, 5đ liền 5 điểm đi, không, bây giờ là 4 điểm rồi, nhưng tính qua, bảo vệ cái kia siêu cấp Hệ Thống là mừng rồi.

"Thiên ca, cảm giác làm sao ahehe? Sáng khoái chứ?" Tên béo đáng chết Viên hạo chọc chọc bộ dáng vô si nói.

"Cảm giác gì?" Tạ Phi Thiên sững sờ, nhưng là lập tức liền nghĩ tới tên béo hèn mọn đang hỏi cái gì, phát tay vỗ vào trên đầu hấn một cái tát: "Con em ngươi, không muốn sống ah!"

"Hi hi, Thiên ca, nói một chút đi? Đây chính là chuyện ta nghĩ ba năm nhưng không dám làm ah." Viên hạo nhìn trời thở dài làm bộ tiếc nuối.

Đúng vậy a, đúng vậy a, nói một chút đi, cảm giác ra sao nào?" Tạ Phi Thiên bên cạnh bàn đột nhiên ló lên năm sáu cái đầu sắc lang trong lớp, giống như nhau một mặt cười bỉ ổi nhìn Tạ Phi Thiên.

"cảm giác mẹ các ngươi, ca chính phiền lắm, toàn bộ chết cho" Tạ Phi Thiên không nhận được nhắc chân lần lượt đập từng tên.

"Lý Giang, bây giờ còn đang giờ học đấy? Các ngươi chú ý một chút, ngồi vào chỗ đi." Tiểu đội trưởng Âu Dương Yên mặt cười hàm sương lạnh nhạt

nói.

Lý Giang là trong lớp phó thể dục người cao lớn cơ bắp cuộn cuộn, ngày thường không sợ trời không sợ đất, tuy nhiên lại thề mề Âu Dương Yên, vì lẽ đó hắn sợ nhất chính là Âu Dương Yên tức giận, thấy thể nhanh lòi kéo mấy người kia, cúi lưng xuống trượt về tới chỗ ngồi của mình.

"Tạ Phi Thiên, người cũng ngồi xuống, tan học đến phòng chủ nhiệm nơi đó gặp cô đi. Hừ!" Âu Dương Yên trong ngày thường thành tích so với "Cái Bang cứu đại trưởng lão" thành tích học tập bết Tạ Phi Thiên này cũng không có thân quen, vừa lại tận mắt nhìn thấy hắn đối với Lan Hinh giáo viên mà nàng yêu mề đùa nghịch lưu manh, Tạ Phi Thiên nhân phẩm ở trong mắt của nàng có thể nói vượt mức 0 lun rồi, hừ lạnh một tiếng đầy đủ biểu thị thái độ của nàng.

Đối với nàng học giỏi, tính cách được, vóc người tướng mạo cũng tốt, nói thật, lớp học rất nhiều nam sinh cũng đã có một ít rất "Bình thường" ý nghĩ, trong này đương nhiên cũng bao quát hắn Tạ Phi Thiên thề mề ý nàng. Chỉ có điều Âu Dương Yên ba năm qua chưa bao giờ bị người đánh động qua, hơn nữa Lý Giang ở trong nam sinh bá đạo nổi tiếng, rất nhiều người đều chỉ có thể đem tình cảm cất dấu. Hiện tại Âu Dương Yên hừ lạnh một tiếng, trực tiếp khiến trong lòng hắn "Hồi hộp".

Tạ Phi Thiên ỉu xiu ngồi xuống, nghĩ đến "Tuyệt diệt tiểu sư thái" còn không biết làm sao trừng phạt chính mình, trong lòng liền thề là phiền hết chỗ nói, cả cái kia cái gì siêu cấp Hệ Thống đều không có hứng thú suy nghĩ.

"Mẹ của người..." Bên cạnh tên Béo chọc chọc Tạ Phi Thiên, nhỏ giọng nói.

"Mẹ của người á tên béo chết dầm muốn gây sự à" Tạ Phi Thiên tức giận trả lời một câu, nằm sấp ở trên bàn cũng không thèm nhúc nhích.

"Anh em, người tức giận cũng đừng hướng ta mà xả a? Mẹ người gọi điện thoại cho người, đây là." Tên Béo bất mãn ném tới điện thoại cho Tạ Phi Thiên

Cầm điện thoại di động, một cái ảnh chân mama mẹ của hắn hiện lên nhấp nháy, Tạ Phi Thiên trực tiếp cúp, sẵn tiện nhấn đi một cái tin nhắn: "Ồ trên lớp." Liền đem điện thoại di động tắt máy.

Nhanh như vậy liền báo cho mẹ ta. Tạ Phi Thiên tâm tình càng hồng bết rồi. Hệ thống con chó, không giống người ta hệ thống trâu bò thì thôi, còn đem cho mình thêm phiền.

"... Tan học đã đến giờ, tiếng trống vang dồn dập, trong phòng học đang yên tĩnh oanh liền nổ vang, không biết là ai mở đầu gọi tên "Tạ Phi Thiên", kết quả trêu đến cả lớp những tên kia sắc lang đồng thời cùng kêu lên kêu lên: "Tạ Phi Thiên! Tạ Phi Thiên!"

"Con em các người, bình thường là anh em, vừa ra hoạn nạn các người liền trở mặt ta". Tạ Phi Thiên ánh mắt quét qua, nhớ kỹ có ngày ta tìm các người tính sổ.

"Thiên ca, người cẩn thận đi đi bình an a, ta sẽ chiếu cố thật tốt mẹ của người!" Tên béo đáng chết khuôn mặt chân thành, một bộ vì anh em sương máu Quyết tâm.

"Con em người, tìm chết hả mẹ của người ả" Tạ Phi Thiên tức không nhịn nổi, nhắc chân cho tên béo một cú đập lưu trên mông tên béo một dấu giày đậm.

"thưa cô " Tạ Phi Thiên ló đầu hướng về tổ trưởng An nhìn một chút, nhìn thấy Lan Hinh đưa lưng về phía hắn ngồi ở bên trong, liền thành thành thật thật chào hỏi.

Vẫn phòng mấy người tới cửa nhìn một cái, thấy Tạ Phi Thiên, còn Lan Hinh đang cúi đầu thu dọn gì gì đó sắc mặt trở nên rất khó coi: "Đi vào, trước tiên đến đứng một bên đi. Chờ ta sửa sang xong người vì phạm vật liệu, để người lớn nhà người lại đây nói chuyện!"

"cô ơi, xin lỗi, ta biết sai rồi, ta thật không phải cố ý, cho ta một cơ hội đi." Tạ Phi Thiên cuối đầu muốn cầu xin tha, kết quả bị Lan Hinh ánh mắt liếc tới, nhanh lòi tới bên tường đứng.

Nhìn thấy Tạ Phi Vũ ở một bên dựa vào tường đứng, tổ trưởng khoa Khang Mỹ Cầm ngẩng đầu lên trêu ghẹo nói: "A, lại là người vị này anh chàng đẹp trai ah, ngày hôm nay tại sao lại chọc giận Lan giáo viên tức giận à nha?"

Nhìn thấy vị này tỏ rõ vẻ da dẻ lông léo thành thực "máy bay", Tạ Phi Thiên rất là bất đắc dĩ, mỗi lần tới nơi này, đều bị nàng trêu chọc, Lan Hinh không có ở đây còn có thể đáp vài câu, nhưng bây giờ Lan Hinh tại đây, hắn chỉ có thể làm bộ không nghe thấy.

"Lan Hinh, các người anh chàng đẹp trai này lại cho người gây phiền toái gì à nha? Đánh nhau? Lên mạng? Vẫn là yêu sớm?" Khang Mỹ Cầm thấy Tạ Phi Thiên không để ý tới nàng, lại Bát Quái hướng về đối với bản Lan Hinh chọc ghẹo.

Bị hỏi như vậy, Lan Hinh lại không khỏi nghĩ đến trong lớp phát sinh chuyện kia, không khỏi càng là giận dữ và xấu hổ không chịu nổi. "Hắn... Đi học quấy rối bạn nữ." Nhìn mọi người cái kia Kì lạ ánh mắt, Lan Hinh cuối cùng cũng coi như nhịn xuống không đem chuyện mới vừa rồi nói ra.

"Ai, học sinh bây giờ ah, thật không biết đến bọn họ đang suy nghĩ gì? Sách liền không lo học, Khang Mỹ Cầm cảm khái nói." Anh chàng đẹp trai, người có cái gì sở trường à?"

"Hắn à? Hắn có cái điều sở trường gì, thành tích nát muốn chết, còn thường thường theo ta quấy rối!" Lan Hinh tức giận ngay ở trước mặt Tạ Phi Thiên xối xả nói.

"Hi hi, Lan Hinh, người mới vừa nói cái gì? Người nói là này anh chàng đẹp trai có cái bằng cơ trưởng lái máy bay?" Khang Mỹ Cầm có thể là người từng trải, trong ngày thường liền yêu thích nắm chút mưu mẹo trên ghế cái nhóm tiểu cô nương này, hiện tại đương nhiên không chút khách khí liền tóm lấy Lan Hinh.

"Lãnh đạo, xin chú ý hình tượng!" Lan Hinh da mặt cũng không dày như Khang Mỹ Cầm, đặc biệt trong lòng nàng còn có quỷ đây, vừa nhắc tới cái kia cơ trưởng lái máy bay, trong lòng mình liền bay nhảy bay nhảy. Bất quá bây giờ hồi tưởng lại hấn cái hung vật kia giống như là dài hơi quá, làm sao lại có thể dài rộng đến túi quần cơ chứ? Thật là dài bao nhiêu à? Nếu như dài to như vậy, vậy còn không bị đâm đến... Đi, ta nghĩ cái gì đây, Lan Hinh cảm giác mặt mình càng nóng.

"Ha ha..." Nhìn thấy Lan Hinh cái kia gương mặt đỏ ửng, Khang Mỹ Cầm cười đắc ý.

"Xin hỏi là nơi này có phải muốn sửa máy tính?" Một người cao gầy thanh thiếu niên mang theo một cái thùng dụng cụ đứng ở cửa, đã cắt đứt Khang Mỹ Cầm tiếng cười.

(ta phi ghi ghi tới 1h rồi a ngủ hoi)

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nhiễm virus do xem phim xx

Khang Mỹ Cầm nhìn ra trước cửa thấy một tên vác theo thùng dụng cụ sửa chữa, mừng rỡ đem hấn lời vào. "Ai nha, tiểu Vương ah, người cuối cùng cũng là đến rồi, người xem cái này máy tính đã hư, liền chôn cất công văn chưa gửi đi, đây không phải đùa chết người sao?"

"Khang chủ nhiệm, lời người hơi quá nha con người ta có khi còn cảm mạo đau ốm, nói chỉ là mấy cái đồ điện tử nó cũng có lúc đổ bệnh nha, rất là bình thường ta giúp người xem một chút. Cái máy nào ạ?" Vương Bản rất khiêm tốn cười nói.

"Cái máy nào? Ngày hôm nay phòng làm việc sáu cái máy vi tính tập thể off. Người nói đây không phải là chuyện kì lạ sao?" Khang Mỹ Cầm hướng về đàn máy chỉ tay nói.

Wương Bản đem thùng dụng cụ đặc xuống, sau đó tới một cái máy tính xem xét, xác nhận thật xấu như thế, đều ở dưới nguồn điện tích máy vẫn đơ y nguyên, chỉ có thể cưỡng chế tắt máy.

"Thế nào? Là vấn đề gì?" Khang Mỹ Cầm đại biểu mấy nữ giáo viên hỏi.

"Chờ tý Ta xem một chút bộ nhớ có vấn đề hay không." Vương Bản lấy ra công cụ, mở thùng máy ra, trong túi lấy ra một bộ nhớ lắp vào thử, bệnh trạng vẫn như cũ. Vương Bản lắc lắc đầu, đem thùng lắp lại. "Rất phiền phức, phần cứng không bị sao hết, giống như là trúng vi khuẩn."

"Trúng vi khuẩn? Làm sao có thể chứ? Chỉ chúng ta khoa anh văn bị tê liệt những khoa khác không bị gì." Lan Hinh nhìn mấy vi tính của mình nói.

"Cái này dữ liệu không biết còn không, ta nói thật, ta chỉ biết sửa máy vi tính gì gì đó, máy bị hacker virus cái này ta cũng không rành lắm." Vương Bản thẹn thùng cười cười. "Các người máy vi tính hau là để ta đem về tiệm sửa."

"Cầm về tiệm? Không được không được, Trần hiệu trưởng vừa dặn hôm qua, máy điện tử có thông tin học sinh không thể đem ra ngoài trường sẽ bị lộ thông tin. Tiểu Vương, người xem có thể hay không sửa ngay tại đây?" Khang Mỹ Cầm nhờ vả nói.

"Biện pháp đơn giản nhất là resett lại phần cứng nhưng sẽ mất hết dữ liệu trong nà." Vương Bản chần chờ nói.

"Không được không được, tiểu Vương, suy nghĩ xem còn cách nào nữa không?"

"Như vậy đi, ta thử, ta chỗ này cầm theo một cái phần mềm diệt virus lại đây, chơi thử một phát, Vương Bản từ trong hộp công cụ lấy ra một cái USB cắm vào máy tính.

Wương Bản lấy luôn laptop của mình, mở ra, đem hai máy vi tính kết nối với nhau. Sau đó tay bấm lia lịa, màn hình chữ nhảy vào vào, đem trong phòng làm việc không có chuyện gì làm ai nấy nhìn kính nể không thôi.

Tạ Phi Thiên tất nhiên cũng đứng ở một bên xem trò vui, cũng nhìn thấy Vương Bản cái kia tung bay bấm phím lia lịa, thông thạo thao tác, hấn cũng ao ước không thôi, nếu như dùng kỹ thuật này đến viết tiểu thuyết sắc của ta, vậy thì phê lol?

"Tạ Phi Thiên, người đứng ngay ngắn cho ta. Người này giấy kiểm điểm tường trình, giấy cam kết của người 3 năm qua, liền một đồng rồi, ngày mai mẹ người lên, ta đem đồng này đưa cho mẹ người xem, nhìn mẹ người còn có gì để nói?" Lan Hinh từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp giấy la lớn.

Nhìn thấy một chồng giấy chứng cứ phạm tội, Tạ Phi Thiên "Đùng "Một tiếng đứng lên thẳng tắp, trong miệng lại nói: "thưa cô, xin lỗi, vừa nãy, ta thực sự không phải cố ý, có thể hay không bỏ qua cho ta lại cho ta cơ hội lần nữa?"? Tạ Phi Vũ trong lòng thống khổ bản năng dơ tay về phía Lan Hinh

"Lại cho người 1 cơ hội? Người muốn thế nào? Nói cho người biết, đây là văn phòng, người cũng đừng bóp loạn." Lan Hinh hai tay che ngực, ánh mắt cảnh giác nhìn Tạ Phi Thiên, thật giống hần là cái dâm tặc sợ hần lại đột nhiên nhào lên tấn công ngực của nàng. Nhưng suy nghĩ lại, Tạ Phi Thiên nói "Lại cho 1 cơ hội" chắc là kêu trừng phạt hần, là mình đã hiểu lầm, không khỏi cười khỏ, chính mình ngày hôm nay bị sao dôi? Làm sao cứ cảm giác ngực bị xoa xoa?

Lan Hinh làm động tác che ngực, mấy nữ giáo viên khác đang vây quanh xem sửa máy tính không chú ý, nhưng Tạ Phi Thiên nhìn rõ rõ ràng ràng, xong trời ạ thật phẩm chất của mình thành già dè rồi sao. Nhưng lại không biết giải thích thế nào chính mình nói không rõ ràng, nếu để mấy bà trong phòng làm việc này biết, bảo đảm không đến 2 ngày, toàn trường đều biết sẽ nhìn ta như soái ca a. Nghĩ tới đây, Tạ Phi Thiên đứng nghiêm thẳng tắp bộ dáng nhận sai. Mấy năm qua lý lợm hần đã có thể đi guốc trong bụng Lan Hinh một chút chỉ có thể chịu ngọt nằng nỉ một tí sẽ được a.

"Hiện tại bệnh độc trên máy rất nặng nha, làm không tốt, sẽ phải thay máy luôn đó, cái này do các người vô ra các trang web đen quá nhiều đây này có cả 1 list xnxx. com,vlxx. com pornhub. com, xvideo. com, vjav. com,..v.vv (thông cảm ta hơi mù tịt nên không biết nhiều web a thể loại này ta không ham cho lắm hi)

Do các người ra vào nhiều web đen nên bị trúng virus một đồng nè., Các người ở đây là ai hay xem qua những trang web à?"Vương Bản mười ngón tung bay, một bên không lộ cảm xúc nói ra.

"Không có không có, ta tuyệt đối không có xem qua cái gì không lành mạnh trang web, càng sẽ không download thứ gì hết."Khang Mỹ Cầm khuôn mặt lúc đó lúc trắng, những người khác không chú ý, nhưng là Tạ Phi Thiên đứng dịp thấy rồi.

Cái này bà tám xem những gì, không phải là "Phim xxx tình yêu" chứ? Tạ Phi Thiên cong môi cười gian nghĩ thầm

"Keng, có hay không liên kết máy vi tính này. Điều khiển phạm vi ba mét, có tác dụng trong thời gian hạn định nửa giờ, Dị Năng Điểm: 5 điểm." Tạ Phi Thiên vừa chăm chú máy vi tính của khang Mỹ Cầm trong đầu âm thanh hệ thống vang lên

Tạ Phi Thiên đột nhiên nghĩ đến cái này Hệ Thống là có cái khốn chế Điện Tử skill, vừa nãy chính mình không chọn, bây giờ lại xuất hiện, vừa vận thử một phát.

"Có." Tạ Phi Thiên đáp ngay.

"Oanh", Tạ Phi Thiên chỉ cảm giác đầu lại mơ hồ, không rõ ràng như nãy, trong đầu đã là một cái màn hình máy tính biểu tượng, một người mặc âu phục đen thui hướng hần cuối chào: "Ta là máy vi tính 134. 34. *. * ad khanG.nhì, xin hỏi Chủ Nhân cần gì ạ?"

Tạ Phi Thiên sững sốt,lúc sau mới phản ứng được, phi, ừ dĩ nhiên ta trở thành ad của máy vi tính kia, đây chẳng phải là máy tính này giờ do mình không chế?

"Xin hỏi Chủ Nhân cần gì?" Ông lão lần thứ hai xin chỉ thị.

Tạ Phi Thiên phản ứng lại, thế nhưng mình đối với máy vi tính ngu dốt bấm sinh bình thường sử dụng còn khó khăn huống chi rành được mấy cái hacker virus này, chính mình phải đi hỏi một chút cái này hệ thống máy tính sao?

"Nói một chút bệnh tình bên trong của người, vi khuẩn gì? Làm sao sửa đây?" Tạ Phi Thiên hỏi

"Vâng, Chủ Nhân."

Tạ Phi Thiên nghe xong lão già máy tính báo cáo, nghe nghe, Tạ Phi Thiên ánh mắt liền trợn lên với Vương Bản đang sửa máy, tên khốn này, khuôn mặt lộ ra một cái tươi cười quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Người đang sửa máy hay đập máy vậy

"cái con Virus này có chút đơn giản thôi, nhưng dùng phần mềm tra giết cần một ít thời gian." Vương Bản đứng lên, mỉm cười với mọi người xung quanh

"Ai nha, làm ta sợ muốn chết. Tiểu Vương, thật cảm ơn,Nếu không Trần hiệu trưởng lại mắng ta chết." Khang Mỹ Cầm thờ phào nhẹ nhõm.

"thưa cô, thiệt ra ta có phương pháp, có sửa tốt cái máy tính rất nhanh." Tạ Phi Thiên dựa vào tường, lớn tiếng nói, làm mọi người trong phòng hết hồn.

"Anh chàng đẹp trai, người có cách sửa tốt hơn?" Khang Mỹ Cầm kinh ngạc hỏi.

"Tạ Phi Thiên, cố gắng đứng im cho ta, nhân viên sửa máy chuyên nghiệp cũng không có cách nào, người có cách gì? Đừng lý lợm phá phách!" Lan Hinh nhìn thấy mở miệng là Tạ Vũ Thiên thì tức giận mắng lớn.

"ta thật sự có biện pháp, bình thường nhà ta máy vi tính cũng hay bị vậy lắm, đều là ta tự mình sửa. Lại nói, chuyên nghiệp thì thế nào? Cũng phải xem là ai mới được a?" Tạ Phi Thiên bủi môi nói.

"Người..." Lan Hinh tức giận tới á khẩu, chính mình làm sao lại có loại học sinh như này, này không phải hẳn đang mắng vương Bân kĩ năng kém sao?

", vương Bân này, đây là một tên học sinh hư đồn, người đừng chấp nhậ với hắn." Lan Hinh vội xin lỗi.

Tạ Phi Thiên vừa nói xong, Vương Bân cũng nghe được, lúc đó sắc mặt chuyển lúng túng, nhìn về phía Tạ Phi Thiên, đã thấy hắn chẳng những không có một điểm đáng về xin lỗi đã vậy còn bộ dạng khiêu khích mình.

"Không có chuyện gì không có chuyện gì, chúng ta ai không có 1 thời tuổi trẻ a?" Vương Bân trên mặt lại nổi lên nụ cười, "Tiểu huynh đệ, người nói người có biện pháp? Vậy thì đến thử xem nào."

"đề ta." Tạ Phi Thiên không khách khí bước đến.

"Anh chàng đẹp trai, người đừng đem máy vi tính của chúng ta phá tàn lun nhé." Nhìn thấy Tạ Phi Thiên tới máy tính, Khang Mỹ Cầm cũng trong lòng thấp thỏm, tuy rằng thường thường nghe kể một ít hacker hack like facebook cũng thường là mấy đứa trẻ trâu, tài giỏi lên báo chí, nhưng không tận mắt ai dám tin tưởng hẳn đây?

Nhìn Tạ Phi Thiên thật sự bước đến, Vương Bân sắc mặt thay đổi."Xin lỗi, trước ta lấy USB của ta ra."

Vương Bân đi tới bên cạnh bàn, mười ngón tung bay nhập một đồng mã lệnh. Sau đó đứng dậy nói "Được rồi, người sửa đi, bất quá tiểu huynh đệ ta nói cho người nghe, những virus trong máy vi tính này không phải là phổ thông đơn giản, ta thật vất vả mới mò ra một chút, người đừng làm cho nặng thêm a, bằng không ta cũng không có biện pháp."

"Yên tâm, ta chắc chắn có thể." Tạ Phi Thiên tự tin bước đến.

"Khang chủ nhiệm, người vẫn muốn cho hắn thử?" Lan Hinh trong lòng lo lắng, này mà làm hư mình cũng không thoát liên quan ai biểu hắn là học trò của mình.

"Để hắn thử xem, chúng ta giáo dục phát triển, chính là muốn cho bọn học sinh có cơ hội để thử nghiệm sao?" ngoài cửa bước vào người đàn ông trung niên mập mạp chấp 2 tay bước vào nói.

"Trần hiệu trưởng..." Mọi người trong phòng dồn dập tiến lên chào hỏi.

Ở mọi người trong ánh mắt hướng về Phi Thiên 8 phần hoài nghi, 2 phần kì vọng, Tạ Phi Thiên đi tới máy tính Khang Mỹ Cầm."Đầu tiên, máy vi tính màn hình đen thui ta cần cắm chui điện vào." Tạ Phi Thiên nắm thật chặt chuỗi cắm cắm vào, màn hình quả thực lóe lên một cái, phát sáng lên.

"Ừ..." Mấy nữ giáo viên không khỏi nhảy cẫng hoan hô, nhưng là hoan hô còn chưa dừng, ai nấy lại nhớ sực"Ai...", bởi vì màn hình sáng là sáng là, tuy nhiên lại là. Trắng phao a, một chữ cũng không có.

Vương Bân khuôn mặt lộ ra một tia khác lạ cười lạnh.

"Các người xem, này không phải không nhìn thấy được hình ảnh chữ nghĩa gì sao, chắc chắn là bên trong bám bụi quá nhiều hazzz." Tạ Phi Thiên mặt vẫn tự tin tràn đầy làm ra bộ dáng cao thủ tịch mịch vô đối, đem thùng máy ôm ra nện xuống thềm đập đùng đùng nhảy lên lun thùng máy đứng lên, bộ dáng chỉ tiết không có búa tạ mà nện.

Vương Bân nụ cười trên mặt càng đậm. Còn tưởng rằng thật gấp gờ cao thủ công nghệ gì cơ chứ?

"Rầm rầm rầm..." Ở trong mắt mọi người cho rằng Tạ Phi Thiên là muốn mở thùng máy lau phui bụi lúc này hắn nói, nhưng hắn vừa cầm lên, liên tục đập ở thùng máy mặt bên, hơn nữa còn đập đá loạn xạ vô thùng máy, khiến ai nấy há hốc mồm.

"Ai nha, máy vi tính của ta..." Khang Mỹ Cầm tru lên như bị cắt tiết, người nào chả biết máy vi tính là công nghệ điện tử thao tác cần nhẹ nhàng, ai lại giống Tạ Phi Thiên cái kia "Đòi mạng người đâm đá"? Nhưng là muốn càn hắn, cũng đã không còn kịp nữa rồi.

"haha..." Vương Bân không nhịn được cười lớn.

"Ách..." Tất cả mọi người đều nhìn tại Tạ Phi Thiên thì màn hình đột nhiên hiển thị hoạt động bình thường, mọi người trợn mắt há mồm, khuôn mặt cứng đơ.

"Haha, các người xem, không phải là xong rồi sao?" Tạ Phi Thiên chỉ vào trên bàn màn hình nói.

Mọi người lúc này mới thức tỉnh, đưa ánh mắt dời từ thùng máy lên màn ảnh đã hiển. Thị giao diện window 15 bình thường.

"Sao có thể có chuyện đó? Máy vi tính này rõ ràng lúc này nhiễm virus cực nặng, hơn nữa lúc này ta còn..." Vương Bản trợn mắt la lớn, nhưng cuối cùng cũng coi như phản ứng nhanh nhẹn, đem nửa câu sau nuốt vào trong bụng "không phải ta đã đẩy thêm virus vào sao..."

"Hon nữa thế nào?" Tạ Phi Thiên mỉm cười hỏi Vương Bản.

Nghe được Tạ Phi Thiên nói lời này, ánh mắt của mọi người lại tập trung nhìn vào trên người Vương Bản.

"Không có gì? Ah!hihi không có gì! "Tiểu huynh đệ quả nhiên kỹ thuật cao siêu, thủ đoạn siêu phàm, ta Vương Bản bội phục. Nếu đã sửa xong thì ta nên đi rồi." Vương Bản lúng túng cười nói, đi tới bàn cầm lấy thùng dụng cụ chuẩn bị rời đi.

"Xoạt" một ánh sáng từ màn hình máy tính hiển thị một thông báo. Tiếp theo, trong phòng dần loa truyền ra giọng nói của ông google.

"máy vi tính hiện đã bị xâm phạm, tất cả thông và điểm học sinh đã bị sao chép, kẻ đánh cắp dữ liệu họ tên: Vương Bản, nam, 29 tuổi, chân dung, xin mời nhìn màn ảnh."

Ánh mắt của mọi người lại nhìn đến màn ảnh, lúc này màn ảnh chính nhảy ra một bức ảnh kèm thông tin bên cạnh, nhìn này cái lông mày mắt mũi, không phải là Vương Bản trước mặt thì là ai?

"lừa đảo!" ()

"Nhanh, gọi 114 không lộn cái bàn 113 báo công an!" Trần Hiệu trưởng nhanh chóng tỉnh táo, kêu lên.

"Không được ai gọi điện!" Vương Bản khuôn mặt hiền lành thư sinh đột nhiên biến đổi hung dữ dị thường. Hắn đột nhiên móc từ trong thùng dụng cụ ra một cây dao dài, một bước lên ra phía sao Lan Hinh, khóa lại ổ hòng của nòng, trong tay cây dao đưa lên yết hầu.

"Vương Bản, mày làm cái gì vậy?" Khang Mỹ Cảm kêu lớn, Vương Bản bình thường hay đến sửa chữa máy tính, cũng coi như quen biết, có thể lúc này trở nên dữ tợn đáng sợ?

"chàng trai, người bình tĩnh đi, trước tiên bỏ dao xuống, có gì từ từ tính nha." Trần hiệu trưởng cảm giác tim mình sắp xuống háng lun rồi, nếu như thông tin học sinh bị lộ xảy ra bắt cóc hay gian lận điểm, đường công danh mình coi như là mùa thu mẹ ru con ngủ aaaaaaa.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: thông nhau

Trong phòng mọi người trong ngày thường từng xem phim ảnh hay đọc truyện sắc ý lộn truyện máu me, thường thấy hai bên đối đầu con tin bị dí dao vào cổ, giờ thì hay rồi, Lan Hinh bị kẻ dao mặt đều nghẹn đến đỏ bừng rồi, này thanh dao hiện tại khứa nhẹ vô cổ đã có tí máu trên cái cổ trắng ngần, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra án mạng, nhưng là nhất thời, vẫn chưa ai có biện pháp giải cứu Lan Hinh.

Tạ Phi Thiên vừa bắt đầu cũng sửng sốt rồi, nhưng khi hắn nhìn thấy Lan Hinh ánh mắt sợ hãi và tuyệt vọng, hắn cảm thấy huyết dịch cả người sôi trào, chậm rãi tiến lên một bước anh dừng và nghiêng ngang, đồng thời ở trong lòng đọc thầm nói: "Ta muốn khống chế dị năng lực." hắn tựa thấy mình như nam chính trong tiểu thuyết KhanG.nhi quá bá rồi.

"Keng, gọi ý của hệ thống: Dị năng điểm không đủ, không thể mở ra dị năng lực."

Tạ phi, con em người, không mang ta đùa như vậy a. Tạ Phi Thiên khóc không ra nước mắt, vốn tưởng rằng có siêu cấp Hệ Thống trong tay, liền thật có thể bá đạo không sợ trời không sợ đất, không nghĩ tới cái chó rắm dị năng điểm giống như là cái kim cô chú không thể bá được a, tại mọi thời khắc hạn chế chính mình. Thế nhưng chân đã bước đi, Tạ Phi Thiên làm mặt nịn nọt vô sỉ nói: "Đại ca, nhìn người cũng không phải người xấu lại đẹp trai phong lưu phóng khoáng, người liền đem cô giáo của ta thả ra đi nha, đi mà moamoa?"

"Đừng tới đây, đem ép ta thì cái gì ta cũng có thể làm." Vương Bản trong tay cây dao hướng Tạ Phi Thiên,

"Đại ca, ta nói người nghe người trộm một ít tài liệu cũng chỉ phạm tội nhẹ nha, tối đa cũng là một hai năm, nhẹ thì phạt chút tiền đã thả. Nhưng là đem cô ta bị thương, cái kia tính chất liền khác nha có ý giết người cũ có thể chung thân nha." Tạ Phi Thiên chậm rãi lại bước lên một bước.

Nói xong lời này, Vương Bản động tác rõ ràng phân vân một chút, lúc này, Tạ Phi Thiên cầm trên bàn ly nước nhanh gọn đội thẳng vào mặt Vương Bản.

Có đồ vật hướng về phía mặt bay đến, Vương Bản theo bản năng nhắm chặt mắt lại, đồng thời hướng về phía sao thật lui,cái này phản ứng đều là con người phản xạ tự nhiên, căn bản cũng như là tay nhanh hơn não trong truyền thuyết liên quân trẻ trâu việt, chờ Vương Bản kịp nhận ra, tay phải cầm dao dơ lên, muốn một lần nữa đặc trên cổ Lan Hinh, lại phát hiện Tạ Phi Thiên một bước xa đã vọt tới gần, trong tay cầm ly nước "Coong" một tiếng chụp vào cây dao, đồng thời tay trái vùng đâm thẳng, đánh vào phía cằm dưới Vương Bản.

Vương Bân đánh nhau hiển nhiên cũng không phải chuyên nghiệp, cầm dưới trướng rồi một đám, bị đau lập tức hoảng loạn, tay phải vung, muốn đem cái ly hất ra ngoài.

"Coong", cái kia ly thủy tinh rơi trên sàn nhà vỡ, nhưng Vương Bân vừa cảm thấy trong lòng buông lỏng, thì lúc này Lan Hinh lại bị Tạ Phi Thiên đoạt mất.

Vương Bân không nghĩ tới sơ xảy một thoáng, con tin đã không còn, xoay vòng cây dao vọt lên, muốn đem Lan Hinh đoạt lại làm con tin tiếp. (móa thằng ngu vờ lơ này cả phòng bao nhiêu con không bắt đi bắt con đó quai 1 đám khi đứng làm cảnh hả chạy đi kêu người đi chó hừ ta làm tác còn một các người chán quá mà)

Nhìn Vương Bân quơ múa dao xông tới, Tạ Phi Thiên trong tay đã không có cái gì để chơi nữa rồi, tay trái mãnh liệt hơi dùng sức ôm Lan Hinh đổi vị trí, đồng thời bản năng tay phải dơ lên, chặn hướng cây dao.

"Xoạt", cây dao xẹt một đường qua bắp tay Tạ Phi Thiên, một cảm giác đau nhứt truyền lên tới óc, nhìn Vương Bân quơ quơ dao muốn lại thông hấn một phát, Tạ Phi Thiên cũng quyết tâm, bay lên chơi lại một cước, đá vào ngực Vương Bân, Vương Bân định vọt tới trước thân thể đột nhiên bị nghẹt về phía sau phản lùi, lùi lại dấp phải cái ghế, ngã rầm trên mặt đất.

"Nhanh, nhanh, bắt hấn lại." Quen thuộc với kiểu ra lệnh Trần Hiệu trưởng hét lên.

Hắn không ý thức được nơi này ngoài Tạ Phi Thiên chỉ còn hắn một cái có chim nha,

"Ah.xem bà đây..." Khang Mỹ Cầm kêu to, hai tay cầm vội trên bàn một vật to, hướng về phía mặt vương Bân vọt lia lịa.

"aaah chời má, đó là màng hình máy tính." Trần hiệu trưởng vội la thất thanh.

Nhưng đã muộn, gạo nấu thành com cái kia 24 tắc LCD bị Khang Mỹ Cầm cầm như cục gạch phang đùng đùng trên mặt Vương Bân, "Răng rắc" một tiếng kêu liên vờ vụn, chỉ thấy trên đất Vương Bân bỗng nhiên giật giật mấy cái, liền không nhứt nhứt nữa, này cây dao trên tay Vương Bân còn "Xi xi" bóc lên tia điện. Khang Mỹ Cầm lúc này mới ý thức được trong tay mình cầm không phải là vật cứng mà mẹ ời cái màn hình máy tính, hơn nữa còn có điện, sợ quá nằng nhẹ nhàng buông tay, "Cạch cheng" rơi trên đất rồi. "Trần hiệu trưởng, chuyện này... Này không cần bồi thường chứ?"

Trần hiệu trưởng nhìn lòng đau như cắt nước mắt đầm đìa không thôi, nhưng mà tên lưu manh cũng bắt được, tâm tình lập tức tốt đẹp, không phải là cái máy tính thôi sao? Ngược lại là công lớn hơn tội, mua thêm một cái là được rồi, không phải loạn lớn là tốt rồi. "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, trong trường học sẽ thay một cái mới cho người, đây là anh hùng bắt cướp a, chờ mớ khen thưởng, ta còn muốn gọi toàn trường kêu gọi học tập mà?"

"Trần hiệu trưởng, báo công an chứ?" mấy giáo viên khác khá nhát gan, nhìn thấy Vương Bân nằm chèo queo bất động, mới dám lên tiếng.

"Há, nha, đúng, phải báo công an." Trần hiệu trưởng lấy điện thoại di động ra bấm 113. "Này, Lý cục trưởng sao? Trường học của ta xảy ra chút việc, người phải người lại đây xử lý một chút đi..."

"Keng, giải cứu con tin, làm việc nghĩa, khen thưởng dị năng điểm 30 điểm "

Một cái âm thanh trong đầu Tạ Phi Vũ vang lên.

Như vậy cũng có khen thưởng sao? Còn tới 30 điểm? Tạ Phi Thiên sừng sốt, niềm vui bất ngờ ah, thật có cảm giác bánh từ trên trời rớt xuống, hơn nữa còn là loại bánh mình thích đó nha.

"Cái kia, Tạ Phi Thiên, người có thể buông ra sao?" Lan Hinh âm thanh nhỏ nhẹ vang lên.

Tạ Phi Thiên phục hồi tinh thần, vẫn mờ mờ không khỏi ứa ra, chỉ thấy bàn tay mình, cầm lấy Lan Hinh bộ ngực to lớn như tòa núi, hơn nữa Lan Hinh trước ngực còn bị dính nước vừa nãy hấn tạt Vương Bân, lúc ẩn lúc hiện lộ ra bên trong xuân cảnh. Cao cao toà núi, trắng nõn nà - đây, tuy bị nịt ngực bao lại dính nhưng lại đầy vẻ dụ - người cái kia quá hứng rồi, cái này mê hoặc đối với tuổi trẻ khí thịnh Tạ Phi Thiên đã đủ rồi. Vừa nãy căng thẳng không ý thức được cũng còn tốt, bây giờ bị Lan Hinh cho vừa đề tỉnh, tự từ lúc còn nhỏ tới nay, Tạ Phi Vũ còn chưa từng có thể nghiệm qua loại này cảm giác này nha.

Này trắng nõn cao - đứng thẳng một tòa, xoa bóp rớt cuộc phê cỡ nào đây? Cái này dề xòm ý nghĩ hiện lên trong đầu, nhưng đã xảy ra là không thể ngăn cản rồi, Tạ Phi Thiên chỉ cảm giác như mình đang nằm mơ, ngón tay giắt giắt, bóp bóp cái kia dụ người.

"Keng, bổ sung hoàn thành nhiệm vụ, khen thưởng dị năng điểm 5 điểm." Nghe được thanh âm này, Tạ Phi Thiên là thật sự mừng lớn, cái này cũng được? Tạ Phi Vũ ngón tay không nhịn được lại bóp bóp mấy lần, có thể là trong tay truyền tới cảm giác tuyệt vời, cái kia siêu cấp Hệ Thống cũng không còn truyền đến điểm dị năng cho hắn.

"Tạ Phi Thiên!!!! Người người..."

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hấn dê cô giáo bị cảnh sát bắt rồi

Lan Hinh mắc cỡ mặt mày đỏ rần, hai tay dùng sức nắm lấy bàn tay dê xồm của Tạ phi Thiên, đem nó từ trên người nàng kéo xuống, xoay người một cái thoát ra khỏi ngực Tạ Phi Thiên. bị gạt tay ra Tạ Phi Thiên cuối cùng từ mộng đẹp tỉnh giấc, nhìn Lan Hinh ánh mắt giận dữ, Tạ Phi Thiên cười ngược ngừng, lùi tới chỗ mình khi nãy đứng phạt tít tọc đứng, ngoan ngoãn nghiêm đứng ngay ngắn.

"có chuyện gì? Có chuyện gì hả?" Sát vách các phòng kê bên các thầy cô vọt ra nhòm ngó hỏi han xôm sao, Khang Mỹ Cẩm lập tức mặt mày hớn hờ hướng về mọi người tường thuật lại sự việc càng thêm mắm thêm muối bản thân anh dừng ra sao ghê gớm ra sao. Lan Hinh thì né một góc, lấy khăn tay lau chùi bộ ngực của mình những chỗ dính nước.

"Ôa... Ôa..." Bên ngoài tiếng còi xe cảnh sát vang lên, chỉ chốc lát sau, mấy chú công an cảnh sát chạy vô.

Nghe mọi người kể lại một phen đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, mấy chú cảnh sát đem mặt chuyển hướng về phía góc Tạ Phi Thiên đang đứng phạt nói: "Bạn học sinh này cùng theo chúng ta về phòng lấy một thoảnh khẩu cung. Ai nha, người bị thương, làm sao còn đứng ở đây, không đi phòng y tế băng bó?"

Nghe được câu này, Lan Hinh tâm lõp bộp nhớ sự, xoay đầu lại nhìn, nhìn thấy dưới cánh tay Tạ Phi Thiên áo rách một đường dính loang lổ vết máu máu còn đang nhỏ tí tích trên sàn, máu đỏ tươi đang không ngừng từ miệng vết thương loang ra bên ngoài.

Lan Hinh kéo cánh tay Tạ Phi Thiên qua, cẩn thận xem xét, trong miệng thì thảo nói: "Ta làm sao tự nhiên lại quên đi người bị thương, liền ngay cả người bị thương cũng không nhìn thấy, còn để người đứng lâu như vậy ở đây? Tạ Phi Thiên, người tại sao không nói hả?" Nói xong câu cuối, trong lòng nàng mang theo ý tự trách bản thân, giọng nghẹn ngào như sắp khóc rồi.

Tạ Phi Thiên khi nào lại thấy chủ nhiệm lớp hung dữ lại dịu dàng nhỏ nhẹ mềm mại như lúc này? Nhất thời tay chân luống cuống, vội vàng rút về tay về khỏi người Lan Hinh. "Thưa cô, thiệt ra không đau xịu nào, liền rách chút da mà thôi nha."

"em học sinh này, người vừa nãy biểu hiện rất anh dũng, ta muốn thông báo toàn trường học sinh giáo viên hướng về người học tập, học tập người xả thân, vì nghĩa quên thân vì dân phục vụ vì lý tưởng của bác Hồ vĩ đại, hiện tại, người nhanh đến phòng y tế xử lý vết thương đi nha? Lan Hinh, đây là học học sinh lớp người à? Người hãy theo hấn đi đi lo chu đáo cho hấn." Trần hiệu trưởng tức thời biểu hiện bản thân làm lãnh đạo đối với học sinh quan tâm ân cần.

"Như vậy đi, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra chút sao đó trở về cục lấy khẩu cung, tới đó xử lý, nơi đó điều kiện tốt hơn, cũng không làm lỡ việc, Trần hiệu trưởng người thấy thế nào?" một chú cảnh sát lớn tuổi nói.

"Được, vậy đi đi, Lan Hinh, nhất định phải chăm sóc kỹ lưỡng cho học sinh của người, đây là trường học của chúng ta kiêu ngạo ah." Trần giáo trưởng thân thiết vỗ vai Tạ Phi Thiên.

Tạ Phi Thiên nghe được Trần hiệu trưởng nói, trong lòng hấn dờ khóc dờ cười, thời gian trước mới vừa mới dán thông báo mình học sinh cá biệt đây, hiện tại là trường học kiêu ngạo là tấm gương?

"Lên, đừng đứng ở chỗ này giả chết." Hai chú cảnh sát trẻ xách Vương Bản từ trên mặt đất xách lên, vồ vồ vô mặt hấn, Vương Bản dửng tỉnh lại, nhìn thấy cảnh sát trước mặt, lập tức liền ịu xịu, rù đầu xuống đất không dám nhìn mặt ai.

"Đi thôi, về cục ghi lại sự việc thôi." Hai cảnh sát đem thùng dụng cụ của Vương Bản tất cả đồ đạc có thể làm chứng và dẫn hấn đi tới cửa.

Vừa đi đến cửa ra vào, Vương Bản đang ịu xịu gục đầu bỗng ngóc đầu dậy, giãy giụa quay đầu lại hét lớn: "Cảnh sát đồng chí, ta còn có một vấn đề muốn hỏi một chút, cái vấn đề này không hỏi rõ, ta chết cũng không phục nha?"

cảnh sát lớn tuổi hướng về hai cảnh sát gật gật đầu.

"Trần hiệu trưởng, ta hỏi một chút, trường học các người dùng là cái gì phần mềm diệt virus, là cái nào hiện đại phần mềm, còn cung cấp kẻ xâm nhập tin tức cá nhân?" Vương Bản dùng ánh mắt cầu xin nhìn Trần hiệu trưởng.

"Là phần mềm diệt virus gì?" Trần hiệu trưởng lúc này cũng nhớ tới cuối cùng lúc vạch trần tên lừa đảo Vương Bản nham kia, xác thực là rất lạ nha, Trần hiệu trưởng đưa ánh mắt nhìn ngay Khang Mỹ Cẩm.

"Giống như là mà ta cũng không nhớ được. Ngược lại đều là trong trường học sớm đã lắp đặt cài đặt trước ta cũng không biết gì hết." Khang Mỹ Cẩm lõp bộp nói ra, đối với chức năng máy vi tính phần mềm an toàn, nàng xác thực không hiểu mẹ gì hết, cũng không thèm chú ý tới.

"Không thể, sao có thể như vậy được?" Vương Bản khuôn mặt khàn lên cái, tự lảm bảm không ngớt. Xem ra vừa nãy cái kia máy tính hiện lên đã làm hấn sợ thành tâm ma trong lòng a không ngờ bỏ thi con đường đại đạo hacker của hấn không thể tiếng bộ được (hazzz đại đạo một vòng tu luyện tuế nguyệt tịch mạch vẫn là tịch mạch mình ta, ta nên chuyển tiền hiệp a haha).

Mẹ nó, chơi chết tao rồi, hi vọng bọn họ không chú ý tới ta". Một bên Tạ Phi Thiên có chút nóng trong lòng rồi, liền nhắc nhở cái khi con em nó lại hiện lên âm thanh và thông tin khoa học hiện nay vẫn chưa có a không hù chết người là còn may đấy?

"Đúng vậy, cái kia máy vi tính là em học sinh này cài đặt sửa chữa?" Trần hiệu trưởng đột nhiên nhớ tới, quả nhiên quay đầu đem vấn đề ném cho Tạ Phi

Thiên.

"Trần hiệu trưởng, ta vừa nãy kỳ thực chính là làm bậy làm bạ đó, nhà ta bộ máy tính mà hư hỏng ta toàn làm vậy, ta đập đập là xong ngay, đối với phần mềm, virus gì gì đó, ta thật sự không biết là chuyện gì, có thể ta biết hack like rip nick facebook đó ngại có cần không ạ.

Tạ Phi Thiên, vò đầu cười hề hề ngây ngô giả ngu.

Cũng may Tạ Phi Thiên đó giờ biểu hiện ngu ngốc lì lợm không giỏi, tuy rằng vừa nãy máy tính bỗng nhiên biểu hiện quái lạ, nhưng mọi người cũng không thèm hỏi dòm ngó chỉ Tạ Phi Thiên, cho rằng đó là trùng hợp mà thôi.

Bất quá, nghe được Tạ Phi Thiên biện pháp sửa máy, có người trong phòng tò mò tại máy tính chính mình đang đơ vồ vồ, kết quả, máy vi tính đúng là hoạt động bình thường, từ đây, Tạ Phi Thiên lung tung cách sửa máy tính trở thành truyền thuyết được ghi vô sử, sách một cách sửa máy tính hiệu quả, thời đại sao còn có người ghi chép thao tác của hắn đem đi dạy học (he hèm ta nói hơi quá haha), sau đó chỉ cần có người máy vi tính bị hư, đầu tiên nghe thấy chính là "Âm âm" đập đá vào thùng máy, đúng là có tỷ lệ hiệu quả cao. Nhưng mà, chuyện đó nói sao đi.

"Mau đến xem, mau đến xem, có hai chiếc xe cảnh sát chạy vô trường chúng ta, còn hú còi in ỏi, không phải là lãnh đạo trường tham ô hối lộ cuối cùng bị hốt rồi chứ?" Lý Giang vọt vào lớp 12 (6) la lớn, thông báo sự kiện mới của trường, cộng thêm mắm muối tưởng tượng của bản thân.

"Không thấy rõ đừng có mà nói lung tung, cẩn thận giáo viên nghe được lôi đầu lên uống nước trà với hiệu trưởng. Ta vừa nãy đi ngang qua văn phòng, thật giống nhìn thấy bạn chúng ta Tạ Phi Thiên cho bắt đi rồi, liên Lan Hinh cũng đi theo, các người nói xem, không phải là Tạ Phi Thiên đối với" tuyệt diệt tiểu sư thái"dâm dê, đã bị gọi cảnh sát bắt chứ?" Bao Đậu Đồ từ cửa đi vào nói.

"Cái gì? Ở chỗ nào?" Viên Hạo đang nằm sấp ở trên bàn ngủ nhảy lên la lớn, lao ra khỏi phòng học. Vừa đuối tới hành lang, liền thấy Tạ Phi Thiên bị một người cảnh sát diu lên một xe cảnh sát, sau đó, xe cảnh sát kéo vang còi, gào thét lao ra khỏi trường học.

Viên hạo tròn mắt hốc mồm nhìn tình cảnh này, đột nhiên nhớ tới tên này vừa nói lý do, hắn vội móc điện thoại ra gọi cho Tạ Phi Thiên hai ba lần điều không bắt máy.

Viên hạo vài lần thử liên bỏ cuộc, rốt cục bỏ ý định đó. Trong điện thoại danh bạ tìm tới số điện thoại của người nhà Tạ Phi Thiên bấm "dạ bác ơi,... Phi Thiên hắn xảy ra chuyện rồi,... bị cảnh sát bắt đi,... giống như là bởi,... vì dâm dê dê xồm chúng ta cô chủ nhiệm a..."

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nữ cảnh sát

Tạ Phi Thiên và Lan Hinh được xếp ngồi chiếc xe cảnh sát thứ hai, song, chú cảnh sát lớn tuổi cũng kéo mở cửa xe, lên ngồi kế bên lái xe.

Ngồi ổn định chỗ, Tạ Phi Thiên ngẩng đầu liền thấy ngồi trên ghế tài xế là một nữ cảnh sát, hai tay gối ở sau gáy, nghiêng người dựa vào ghế mà ngủ, nón cảnh sát của nàng, là dùng che trước mặt, để nắng khỏi chiếu vào mặt.

Nghe được tiếng cửa xe, nữ cảnh sát mới ngồi thẳng dậy, đem nón đội lại lên đầu, thông qua kính hậu trước xe, Tạ Phi Thiên đầu tiên nhìn thấy chính là đôi mắt và hàng lông mày, một đôi mắt trong veo như nước mùa thu, sáng sủa to tròn. Chỉ mới nhìn được đôi mắt gợi tình này, cũng làm người ta đối với nữ cảnh sát ảo tưởng mộng ảo vài chuyện, nhưng đáng tiếc tấm gương quá nhỏ, chỉ có thể nhìn thấy một đoạn ngắn.

"Đều lên đủ rồi sao?" đôi tay thon dài của Nữ cảnh sát khoát lên trên tay lái, rất tùy ý hỏi.

"Đã đầy đủ, những người khác trực tiếp chạy về cục cảnh sát, còn chúng ta đến bệnh viện thành phố dừng một chút." cảnh sát lớn tuổi hỏi đáp.

"Tình huống việc này là thế nào?"

"Bước đầu phán đoán là phạm tội, nghi phạm là kẻ khả nghi ăn cắp dữ liệu trường học, chúng ta đã bắt được..."

khi cảnh sát lớn tuổi gắng giải sự việc vụ án, nữ cảnh sát kia đã khởi động xe, kéo vang còi cảnh sát, xe đột nhiên vọt lên, quay đầu xe, hướng về cổng trường gào thét vọt ra.

"YAA.A.A....." Lan Hinh bị xe quay đầu một cái theo quán tính, xóc người sang một bên, đột nhiên ngã qua trong lòng Tạ Phi Thiên: cũng đến, đem hắn ép chặt vào một bên xe.

Tạ Phi Thiên vừa vào xe vẫn sợ Lan Hinh nên ngồi sát góc cách xa nàng, liền ngồi ở bên trái ngay cửa. Lại không nghĩ rằng Lan Hinh lại nhảy vô lòng hắn, vừa vận ngồi ngay trong lòng hắn, này trong lòng cảm giác được một cái mềm mại thân hình, nhàn nhạt mùi thơm phái nữ, đặc biệt cánh tay lại truyền lại sức cảm co dãn quá phê rồi, trong lòng hắn xác định, cánh tay của mình đang chạm vào cái gì của Lan Hinh. Tạ Phi Thiên cảm giác tâm mình lại nóng rang lên. Hôm nay là ngày gì nha, có vẻ như mấy năm qua học với Lan Hinh "Tiếp xúc gần gũi", gộp lại cũng không bằng một góc hôm nay, lẽ nào

thật sự là Tạ Phi Thiên ta gặp thời rồi? Lại nghĩ tới mấy cái kia tiểu thuyết cô trò yêu nhau ahihi, Tạ Phi Thiên nhân cơ hội lần thứ hai nhìn kỹ một chút trong lòng ngực của Lan Hinh, chỗ cần to thì to chỗ cần thon thì thon, vóc người Linh Lung, lồi lõm có hứng thú, nếu quả thật có thể làm bạn gái của mình, đây chẳng phải là...

"Ồi..." tay bị một cái đau nhứt làm Tạ Phi Thiên từ trong mộng đẹp giật mình tỉnh lại. Hóa ra là Lan Hinh trong lúc bối rối muốn từ Tạ Phi Thiên trên người bò dậy, nhưng không ngờ lại chạm vào cánh tay bị thương của hắn.

"Xin lỗi, xin lỗi!" Lan Hinh cuối cùng cũng ngồi thẳng dậy, mặt đầy áy náy nhìn Tạ Phi Thiên, nhưng là vì chính mình mà hắn bị thương, nhưng bây giờ lại đụng vào hắn vết thương nữa. Trong lòng Lan Hinh đầy vẻ tự trách.

"Không sao không có sao hết, cô Lan, người ngồi vững vàng chưa." Tạ Phi Thiên nhẹ nhàng trấn an nói.

"gô lên thất lưng an toàn!" Phía trước nữ cảnh sát nói, thanh âm chất chứa già dặn, khiến người ta phải sợ hãi nghe lời.

Tạ Phi Thiên nhìn ngoài cửa xe gào thét đang chạy, xe này chạy quá nhanh sợ là đã đến 120 đi à nha? Cả chiếc xe cảnh sát đi trước, một hồi bây giờ đã bị bỏ rơi không nhìn thấy đâu. "Người chạy nhanh quá đấy?"

"Ta chính là tốc độ này, thói quen. Làm sao? Chê chạy nhanh?" Nữ cảnh sát cũng không thèm quay đầu lại, xe vẫn như cũ tựa như nước chảy mây trôi ở trên đường bằng phẳng, nếu như không phải do còi cảnh sát chói tai, Tạ Phi Thiên tin tưởng nàng sớm đã thông mòng vài chiếc xe rồi.

"Người này không phải là chạy quá nhanh, người đây là bay lun rồi!" Tạ Phi Thiên nói. Sau đó đem đầu chuyển hướng cảnh sát lớn tuổi nói. "đồng chí Cảnh sát, người liên hệ lính của người lái xe như vậy? Liên hệ đèn đỏ cũng vượt rồi kia?"

"Khục... Khặc!" Nghe được Tạ Phi Thiên câu này, cảnh sát lớn tuổi kia đột nhiên thật giống bị sặc nước, ho khan một hồi lâu, lúc này mới quay đầu lúng túng với Tạ Phi Thiên nói: "Vị này là đội trưởng Thượng Quan Đồng của ta, nàng là lãnh đạo của ta, ta chỉ là lính của nàng."

"Ách." Tạ Phi Thiên cùng Lan Hinh cũng sửng sốt lun.

"Khanh khách... Còn học được tính trách cứ người khác?" đang lái xe Thượng Quan Đồng bật cười đất ý. "Tạ Phi Thiên bạn học này, có muốn hay không ta cho người số cục trưởng để mắng vốn?"

"Thượng Quan đội trưởng, chú ý lái xe, cẩn thận vẫn là tốt nhất nha." Lan Hinh xem Tạ Phi Thiên đang lúng túng, giúp đỡ giải vây nói.

"Tạ Phi Thiên đứng không? Thân thủ không tệ ah, can đảm cẩn thận, còn rất giàu có tính thần trọng nghĩa, rất có tố chất làm cảnh sát, ta rất yêu thích người tài như người nha. Thành tích học tập thế nào?" Thượng Quan Đồng đối với lời nhắc nhở của Lan Hinh trực tiếp lơ đi, xe cảnh sát vẫn là gào thét điên cuồng.

Tạ Phi Thiên nhức đầu nhất không nguyện ý nhất chính là nói tới thành tích học tập, không biết nói sao, đành ngậm miệng lại.

"Xem ra thành tích không ra sao? Không sao đâu, người chỉ cần tùy tiện thi trường cảnh sát học viện, đến lúc đó ta phụ trách đem người tuyển vào cục thành phố, tới làm lính của ta, thế nào?" Thượng Quan Đồng nhìn Tạ Phi Thiên qua kính chiếu hậu nói.

"Tạ Phi Thiên thành tích đúng là không tốt, nhưng cái thi đậu tốt nghiệp vẫn là được, đến lúc đó Thượng Quan đội trưởng nhớ lời hôm nay nhé. Tạ Phi Thiên, còn không mau cảm ơn đội trưởng?" Lan Hinh giành nói, lấy Tạ Phi Thiên biểu hiện bây giờ, nếu như sau khi ra ngoài có thể đi vào cục cảnh sát thành phố, cũng coi như là sự nghiệp thành công, Lan Hinh là thấy mừng cho hắn.

Tạ Phi Thiên lại là lần đầu tiên nghe được Lan Hinh nói tốt cho mình, cảm kích nhìn Lan Hinh, nhưng vẫn là cự tuyệt: "Không được, mẹ ta sẽ không để ta làm cảnh sát. Hơn nữa, ta cũng sẽ không làm lính người như người."

"A, vẫn rất chí khí mà!" Thượng Quan Đồng cười nói.

"Phi Thiên, người..." Lan Hinh tức giận, nghiêng đầu trừng mắt nhìn Tạ Phi Thiên. Liên binh thường "Tạ Phi Thiên" đều đổi thành "Phi Thiên", mà nàng vẫn còn không hay biết.

"Cảm ơn người, cô giáo, ta trước kia là không muốn học tập, vì lẽ đó thành tích mới sẽ như thế thấp kém. Ở đây, ta ngay ở trước mặt Thượng Quan cảnh sát cam đoan với người, ta sau đó ta nhất định học tập cho thật giỏi, thi được một cái thành tích tốt." Tạ Phi Thiên nghe được "Phi Thiên" xưng hô, trong lòng nóng lên, thề thốt bảo đảm nói.

"Ha ha, không nghĩ tới hôm nay còn

Phát hiện một cặp cô trò tốt Con mắt nghịch ngợm của thượng Quan Đồng chớp chớp, rồi nói tiếp: "Phi Thiên, nói cho người biết bí mật, cô giáo Lan của người nhưng là rất quan tâm người nha, ngàn vạn không được để nàng thất vọng a, bằng không nàng tất nhiên sẽ tổn thương lắm đó nghe."

Thượng Quan Đồng gọi "Phi Thiên" là học điệu bộ vừa nãy của Lan Hinh nói, khiến cho khuôn mặt Lan Hinh không dễ chịu. Chính mình mới vừa mới gọi như vậy sao?

"Được rồi, bệnh viện thành phố đã đến. Lão Ngô, người cùng bọn họ vào, nói bác sĩ nhanh lên một chút, nói chúng ta nhóm đang phá án, mà hai người này là nhân chứng, để bọn họ làm cửa sau nhanh nhanh, đừng để cho chúng ta đợi lâu." Thượng Quan Đồng mắt liếc trên xe thời gian. "Mẹ kiếp, đi một

đoạn ngắn, mà đã sáu phút."

Nghe nói như thế, Tạ Phi Thiên đang cời dây an toàn xem nữa bật ngửa. Thảo cái gì, người sáu phút tới đây còn chề chậm, người khác chi sợ là đi 15 phút cũng đừng nghĩ tới đây.

Nhớ tới đôi mắt của Thượng Quan Đồng, đi tới đầu xe Tạ Phi Thiên quay đầu lại hướng về trong xe nhìn, Thượng Quan Đồng đoan trang tú lệ bên trong lại lộ ra một tia Tinh ranh cổ quái mặt nở nụ cười. Lại là một mỹ nữ, Tạ Phi Thiên không nhìn được trong lòng than thở một tiếng. Lan Hinh là điển hình cho tài trí sắc đẹp, mà Thượng Quan Đồng tóc ngắn lại có một phen phong thái đặc biệt phóng khoáng già dặn, làm cho nam nhân không tự chủ trong lòng nổi lên ý nghĩ muốn đem nàng chinh phục đặc ở phía dưới "phạch....v.vvc".

Ủng hộ ta nha kim phiếu tít hay like cũng được nha.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Người phải chịu trách nhiệm với cô giáo

Tạ Phi Thiên từ cục cảnh sát trở về, trời đã tối rồi, trường học hôm nay là có tiết học vào buổi tối, khi bước vào lớp Tạ Phi Thiên chào hỏi một tiếng,

Lớp 12 (6) lúc này, cả lớp ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chú từ trên xuống dưới.

Tạ Phi Thiên nhìn trên người mình một chút, ngoại trừ trên cánh tay phải quấn vài vòng băng gạc, thì chả có chỗ nào là khác lạ? Thấp thỏm trong lòng hắn trở lại chỗ mình ngồi xuống, thấp giọng hỏi tên Bé: "Các người tại sao lại nhìn ta như vậy?"

Tên Bé nhưng không trả lời hắn, trái lại còn hỏi: "Người sao lại về nhanh vậy? Xử lý như thế nào?"

"Cái gì xử lý như thế nào?" Tạ Phi Thiên nghi ngờ.

"Cục cảnh sát đó?" Tên Bé một bên liếc nhìn giáo viên toán, một bên nhỏ giọng nói.

"Há, là việc này sao? Còn đang lấy khẩu cung đây."

"Còn đang lấy khẩu cung sao người có thể trở về? Cảnh sát cục trưởng là cha nuôi người à?" Tên Bé vẻ mặt kì lạ hỏi.

"Đi, ông là ông nội người ă!" Tạ Phi Thiên không cam tâm chười lại một câu, người nói cái gì vậy hả?

"Không phải là dòng họ của người, người làm sao vừa vô liền đi ra?" Tên Bé nhìn từ trên xuống dưới Tạ Phi Thiên khuôn mặt không tin tưởng.

"Ai nói ta bị bắt vào? Người mới bị bắt đẩy mập mạp chết bằm? Ta chỉ là hỗ trợ điều tra vụ án làm nhân chứng thôi." Tạ Phi Thiên tức giận, mình làm kiện rất anh hùng quang vinh vậy mà thành bị phạm tội bị bắt, đúng là miệng đời aa?

"Người không phải là bởi vì đối với chủ nhiệm Lan Hinh dè xồm hiếp dâm mà bị bắt?"

"Ai nói ta hiếp dâm? Ta hôm nay bắt được tên trộm dữ liệu máy tính trường mình, cảnh sát để cho ta cùng đi làm nhân chứng đây?"

"má ơi! Hồng rồi!" Tên Bé đột nhiên vỗ đùi la làng.

"Viên hao, người bị làm sao đó? Xin mời em kia nghiêm túc, người không cần học các bạn còn muốn học đấy." giáo viên dạy toán đã bị kinh động, quay đầu mắng một tràng.

Đột một thoáng, thấy thầy giáo tiếp tục viết bảng, Tạ Phi Thiên hỏi: "Cái gì hồng rồi?"

"Anh em, ta nói cái này người cũng đừng quát ta nha?" Tên Bé mang theo giọng sợ sệt nói.

"Đến cùng là chuyện gì?"

"Mẹ người đến rồi."

"mẹ ta làm sao tới trường học hả? Hiện tại đang ở đâu?"

"Mọi người đều nói người là đối với chủ nhiệm dè xồm hiếp dâm nên bị cảnh sát bắt đi, vì lẽ đó ta liền gọi điện thoại cho mẹ người, hiện tại mẹ người đang chờ trước phòng chủ nhiệm để xin cô tha lỗi cho người đó."

"À? Tên Béo, người lần này chơi chết ta rồi." Tạ Phi Thiên thực sự là muốn khóc. "sao người không gọi hỏi ta trước rồi mới báo cho mẹ ta?"

"Ta có gọi? Nhưng là người tắt máy, ta còn tưởng rằng điện thoại di động người bị cảnh sát thu rồi." Tên Béo cũng biết lúc này hẳn cho Tạ Phi Thiên đâm đầu vào thùng rác rồi, về mặt sợ xét ăn năng hốt cái.

Tạ Phi Thiên lấy ra điện thoại di động của mình mình, không, chính mình khi đó sợ bị mẹ gọi nên đã khóa máy a, nhấn cái tin nhắn cho mẹ liền khóa máy, sau đó liền không nhớ tới. Nghĩ đến mẹ nhìn thấy Lan Hinh lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, Tạ Phi Thiên ngồi không yên, không được, mình phải chạy qua coi thử.

Lên bàn giáo viên xin nghỉ, mới vừa trở lại phòng học không được 3 phút Tạ Phi Thiên lại bỏ đi, đương nhiên lại gây ra trong lớp xôm xao không biết có chuyện gì. Đáng tiếc đang giờ học, bằng không nhào tới đem tên béo trối lại hỏi cung rồi.

Lan Hinh cùng Tạ Phi Thiên tách nhau ra đi khi tới cổng, trực tiếp hướng về phòng của mình bước đến, ngừng lại cả ngày hôm nay những chuyện xảy ra, Lan Hinh cảm giác như mình đang nằm mơ ý, mà cái này mộng nhưng có một cái nam chính ngôn tình, cái kia chính là nam học sinh cao to đẹp trai phía dưới còn lớn như vậy, nhưng thành tích học tập hẳn quá dốt. Nếu như thành tích của hắn tốt một chút, chờ hắn đậu đại học tốt nghiệp, không chừng còn có thể... Cất, ta làm sao có thể nghĩ như vậy trời? Hắn đang là học sinh của chính mình, chính mình còn lớn hơn hắn tới sáu bảy tuổi? Lan Hinh vì suy nghĩ của mình cảm thấy hơi buồn, nhưng khóe miệng không tự chủ lộ ra một nụ cười.

Còn chưa tới cửa, rất xa đã thấy một bác gái tóc dài, thật giống có chuyện gì gấp gáp cứ đi tới đi lui.

Đền đường khá là tối tăm, Lan Hinh không nhận ra là ai, thế nhưng đang đợi mình đoán thử là ai Lan Hinh đi nhanh tới.

Người phụ nữ kia nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại, khi nhìn thấy Lan Hinh, liền xông về phía Lan Hinh nắm lấy hai tay nàng: "Lan chủ nhiệm, ta van cầu người, xem nhà chúng ta chỉ có hai mẹ con nương tựa nhau, cho hắn một cơ hội tha cho hắn đi? Van cầu người, Lan chủ nhiệm."

Bác gái lời nói kích động, âm thanh nghẹn ngào, làm Lan Hinh sợ hết hồn. Dựa vào ánh đèn mờ mờ, rốt cục thấy rõ khuôn mặt người phụ nữ đầy nét đẹp của phụ nữ việt nhưng quá nhiều nếp nhăn của thời gian sương gió khổ cực. "Bác là mẹ của... Tạ phi Thiên?"

Mẹ của Tạ Phi Thiên, Lan Hinh có gặp vài lần, đều là vì Tạ Phi Thiên gây lỗi bị mời phụ huynh lên mắng vốn. Nhưng mà lúc này người phụ nữ kia quá kích động, vẫn là khiến Lan Hinh không dám xác định đúng hay không.

"đúng đúng, chính là cái này bất hiếu, hắn từ nhỏ đã không có ba dạy dỗ, lớn lên liền không dạy được hắn, bình thường liền rình hàng xóm sát vách thay đồ tắm rửa, hắn đứng quay tay cả ngày, đêm đến thì thức tới sáng xem phim nóng, ta đã chửi đánh nó rồi, vậy mà hôm nay hắn làm tới bước này, đúng là nghịch tử đến cô giáo mà nó cũng dám hiếp?"

Tên nghịch tử này, quay về ta nhất định đập hắn một trận. Nhưng là, xem ở ta cô nhi quả mẫu sống khổ cực với nhau, cô liền rút đơn kiện này được không, cô giáo muốn bao nhiêu ta sẽ bồi thường, ta đều đáp ứng cô giáo, hắn dù sao còn nhỏ tuổi, chưa hiểu chuyện, nếu như vậy bị ngồi tù, đời nó sẽ tiêu a." Lan Hinh phát hiện cơ hội để nói đều không có liền một chuỗi tin tức sự kiện nhập vào đầu chưa kịp tiếp thu, sững người lun rồi.

"bác gái, người là hiểu lầm rồi, hắn không có gì để có thể tha thứ hết..." Lan Hinh thật vất vả lúc mẹ Tạ Phi Thiên lao nước mắt chen được vô một câu.

Ai biết Tạ Xuân Yến nghe được câu này lại sợ hãi hơn, khóc thút thít nói: "Lan chủ nhiệm, ta biết xảy ra việc này, đối với một người phụ nữ là rất khó tiếp nhận, nếu như cô giáo đồng ý, ta nhất định kêu hắn đối với người chịu trách nhiệm, để hắn cả đời đối tốt với người..."

"Làm cái gì đây nha? lan Hinh ah, xảy ra chuyện gì?" Sát vách thầy giáo Mã nghe ồn, mở cửa đi ra hỏi.

"Không có chuyện gì không có chuyện gì, phụ huynh học sinh của ta có chút hiểu lầm ta đi giải thích một chút là được rồi ạ." Lan Hinh lời kéo Tạ Xuân Yến hướng về phòng của mình đi vào trong, mở cửa, bật đèn, vừa định lấy cho Tạ Xuân Yến ly nước, Tạ Xuân Yến lại kéo nàng không tha.

"Lan chủ nhiệm, ta xin người, lại cho hắn cơ hội đi, ta nhất định sẽ bắt nó chịu trách nhiệm với cô, để hắn cả đời sống tốt với cô, vì cô làm trâu làm ngựa, người tạm tha cho nó lần này chứ?" Tạ Xuân Yến thấy Lan Hinh vẫn không chịu, liền tưởng nàng vẫn không tha thứ cho Tạ Phi Thiên, vì vậy càng là cuống lên. "Nếu không, ta tại đây quỳ xuống cho cô giáo vãi lạy..."

"Ai nha, bác gái, đừng có làm như vậy, ta nói, người nhất định là đang hiểu lầm, hắn không cần phải chịu trách nhiệm với ta mà, thật sự, ta còn phải cảm ơn hắn đây, hắn hôm nay thật dễ cho ta thay đổi cách nhìn về hắn." Lan Hinh liền kéo tay Tạ Xuân Yến không để cho nàng quỳ xuống.

Lời được Tạ Xuân Yến ngồi lên ghế, nhưng là vừa dễ xuống, nàng lại đứng lên.

"không, trách nhiệm này nhất định phải chịu, tiểu tử thúi này, dĩ nhiên làm như vậy ta thật sự quá khổ sở."

"Mẹ, đang làm cái gì vậy?" Tạ Phi Thiên đi vào, nhìn thấy mẹ đang theo lời lôi kéo Lan Hinh, làm hắn sững sờ rồi.

"Tiểu tử thúi, người còn dám tới, mặt của ta cũng bị người làm cho mất hết, mau tới đây quỳ xuống xin lỗi!" Tạ Xuân Yến quay đầu nhìn thấy Tạ Phi Thiên, chỉ vào mặt hắn mắng liên hồi.

----- cho ta cầu Kim Phiếu a -----

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương buồn

"Mẹ, ta không có dê xồm Lan cô giáo, ta hôm nay đi lên cục cảnh sát, chính là bắt được một tên trộm, đi lấy lời khai làm nhân chứng nha. Viên hạo tiểu tử kia là nghe lời đồn bậy bạ thôi." Tạ Phi Thiên cũng không kịp chào Lan Hinh vội vàng giảng giải cho mẹ hắn nghe, gọng gàng dứt khoát nói đáp án, bằng không lại dây dưa không dứt đây.

"Người nói là người không có làm cái gì có lỗi với cô giáo? Là người khác nói lung tung thôi?" Tạ Xuân Yển sững sờ.

"Đúng vậy a, người xem ta bây giờ không phải là đứng ở đây bình thường rồi sao?"

"Hắn thật không có đối với cô giờ trò dê xồm?" Tạ Xuân Yển vẫn là không tin, nếu như vậy thiệt là mất mặt mà, làm sao chưa gì mà nàng lại chạy tới đây cơ chứ? Cho nên nàng lần thứ hai đưa ánh mắt nhìn Lan Hinh.

"Tạ Phi Thiên hẳn thật không có... Không có động chạm dê ta... Giờ trò Lưu manh." Lan Hinh mở miệng làm chứng cho Tạ Phi Thiên.

Nhưng, nhưng là trong lòng lại nghĩ tới buổi chiều khi đi học bàn tay to của hắn sờ tới sờ lui còn xoa xoa trên bộ ngực mình, cái này có tính hay không ta?

"Ai nha, con ta, không có là tốt rồi, người đem mẹ người hù sắp chết rồi." Tạ Xuân Yển sao khi nghe cô giáo xác định, giang hai tay ra, ôm Tạ Phi Thiên vào trong lòng thật chặt, giọng nói run run như muốn khóc.

"Mẹ..." Tạ Phi Thiên cũng cảm thấy trong cổ họng nghẹn ngào hai mẹ con họ sống nương tựa nhau, nên người hắn quan tâm nhất chính là mẹ mình, thấy mẹ hắn như vậy, liền hắn cũng không kiềm được.

"con trai, tay của người đây là bị làm sao? Sao lại bị thương? Nhanh để mẹ nhìn xem."

"Mẹ, ta không có bị làm sao, liền mất tí da thôi, mẹ xem này 2 ngày sau hết thôi."

Đây là học sinh cá biệt ngày thường mình hay la mắng sao? Lan Hinh ở trong lòng tự hỏi. Sau đó lặng lẽ giơ tay áo lên, xoa xoa khoe mắt đã ẩm ướt.

Hai mẹ con ôm nhau một lúc lâu, Tạ Phi Thiên rốt cục nhớ tới cô giáo còn bên cạnh này, ngượng ngùng từ trong lòng Tạ Xuân Yển rút ra, hướng về Lan Hinh nói: "thưa cô, xin lỗi."

"Tạ Phi Thiên, người không hề có lỗi, cô còn phải cảm ơn người, nếu như không phải nhờ người cứu, ta còn không biết mình giờ ra sao đây." Lan Hinh mỉm cười nói: "Được rồi, không sao rồi, Bác gái đã an tâm rồi chứ? Trời cũn không còn sớm, bác có muốn đi về trước?"

"cô giáo, ta có thể hay không thay Phi Thiên xin nghỉ lun buổi tối nay, ta dẫn hắn về nhà sớm một chút, hôm nay là sinh nhật của hắn." Tạ Xuân Yển xoa xoa nước mắt trên mặt nói.

"Đương nhiên là được không sao ta sẽ cho phép. Tạ Phi Thiên, hôm nay là sinh nhật của người à? Hazz ta cô giáo người liền học sinh ngày vui cũn không nhớ, toàn chỉ biết quan tâm tới thành tích của các người. Tạ Phi Thiên chúc em sinh nhật vui vẻ! Hôm nào ta sẽ tặng quà bù cho người."

"Cảm ơn cô, quà tự là không cần đâu a, ta sao có thể để cô giáo tặng quà cho mình?" Tạ Phi Thiên cảm ơn nói.

Cuối cùng cũng không sao, Tạ Xuân Yển từ trong phòng của Lan Hinh đi ra bộ dáng rất là cao hứng. Đi tới sân trường gốc phượng một chiếc xe đạp cũ dựng ngay đó, nàng leo lên ngồi trước tay lái.

"Mẹ, buổi tối xe cộ chạy nhanh, chói mắt, để ta chở mẹ đi." Tạ Phi Thiên tiếp nhận lấy tay lái, Tạ Xuân Yển nhìn một chút con trai mình cao lớn, đã lớn thật rồi, yên lặng lui ra yên sau.

Tạ Xuân Yển hai tay ôm lấy eo con trai mình, xe đạp cũ chậm rãi kêu lên từng tiếng lạch cạch kéo kẹt rồi khỏi cổng trường (ta hôm nay hơi buồn nên câu truyện cũng có 1 chương buồn rồi thôi bỏ đi)

"Phi Thiên, ngày hôm nay đến cùng là xảy ra chuyện gì?" Tạ Xuân Yển nghi vấn hỏi.

"Mẹ, chuyện là...bala...bla....chuyện là như vậy." Tạ Phi Vũ đem chuyện đã xảy ra hôm kể lại một lần, đương nhiên là có chọn lọc về hệ thống rồi máy tính hắn không nói, mẹ hắn cũng không rành về máy móc nên không hỏi rõ hắn, Tạ Phi Thiên nói gì nàng sẽ tin cái đó.

Nghe xong Tạ Phi Thiên sự việc, Tạ Xuân yển trầm mặt thật lâu. Sau đó Tạ Phi Thiên liền cảm giác tay của mẹ mình ôm thật chặt mình, đầu cũng tựa vào trên lưng của mình rồi.

"Phi Thiên, người lớn rồi, biết bảo vệ nữ nhân." Tạ Xuân Yển trầm lặng nói."Người giống cha của người quá."

"Mẹ, cha thật sự bị tai nạn mà mất? Tại sao trong nhà liền hình của cha đều không còn?"

"Người nói gì vậy? Lẽ nào ta lại nói chơi với người? Không phải đã nói cho người sao? Không phải cha người không có để lại hình ảnh, mà là ta khi đó sợ nhìn thấy hình cha người sẽ đau buồn nên đã đốt đi hết."

"Mẹ, cha ta đến cùng là người ra sao?"

"Đẹp trai giống người. Được rồi, đừng nói về cha người được không? Hôm nay là sinh nhật của người, ta ở nhà chuẩn bị cho người rất nhiều món ăn. Buổi chiều gọi điện thoại cho người, người liền chỉ gửi tin đang ở lớp, rồi gọi không được nữa a."

"Mẹ, buổi chiều người gọi điện thoại cho ta là vì chuyện này?" Tạ Phi Thiên trong lòng có chút hối hận cảm thấy mắt đã se se cay mình lại đối xử với mẹ như vậy.

"Đúng là kêu người về ăn tối sớm sớm chút." Tạ Xuân Yển hồi đáp: "Đúng rồi, con trai, có bạn gái chưa?"

"Không có đâu. Mẹ, người hôm nay sao lại hỏi chuyện này người vẫn phản đối ta có bạn gái sao? Không phải là muốn dụ ta nói chứ?"

"Không phải. Bởi vì ngày hôm nay ta đột nhiên thấy con đã lớn rồi, 19 rồi, hồi đó bằng tuổi người, cũng đã mang thai người rồi." Tạ Xuân Yển lời nói là pháp phù, như đang trả lời hoặc như là đang nhớ lại cái kia đoạn thanh xuân ngắn ngủi đầy màu hồng.

Trở lại nhà mình chính là cái tạp hóa nho nhỏ, đã là 8h40 rồi. Trong phòng không đèn,

"Ừ, Phi Thiên, người cánh tay không sao chứ? Đem đồ qua cho thám triệu giúp ta? buổi chiều muốn đem qua, kết quả lần qua lần lại liền chưa kịp đưa, người đem qua giúp ta ta đi hầm cho người con gà."

"Mẹ, người còn không biết con trai người cái này vết thương có một xú không sao? Ta đây liền đem đồ đi. Mà mẹ, đã trễ như vậy, đừng nấu nhiều nữa vài món ăn no là được."

"Không được, mẹ ngày hôm thấy vui, con trai lớn rồi, rốt cục ở trong trường học cũng có việc làm ta vui lòng, phải khao người một bữa." Tạ Xuân Yển khuôn mặt cười nhẹ nhàng bước chân vào bếp.

"Hoá ra ta mười mấy năm qua ở trường không làm được việc gì cho mẹ vui lòng hạnh diện sao? "Tạ Phi Thiên nghe nói như thế trong lòng cảm thấy buồn bực đau lòng.

Vậy vậy đâu, Tạ Phi Thiên từ trong tiệm nâng lên một bao gạo hướng về sát vách đi qua. Sát vách là một cửa hàng bán hoa tươi, chủ quán là một nữ nhân xinh đẹp, tên Triệu Từ Tình, hiện tại cũng khoảng 30 tuổi, nghe nói là đã ly hôn, bình thường cũng chỉ có một mình trong cửa hàng. Bởi hai nhà ở sát vách, chủ quán cũng đều là phụ nữ độc thân, vì lẽ đó quan hệ hai bên vô cùng tốt, không có chuyện gì thường thường cùng nhau ngồi tám hay đánh bài gì gì đó.

Còn đối với Tạ Phi Thiên tới nói nàng ta, đối hẩn ẩn tượng nhưng là phụ nữ đậm đà vóc người khiêu gợi khuôn mặt đầy sắc tình vũ mị dụ dỗ, Triệu Từ Tình nếu người khác xa mới tiếp xúc điều cho là nàng là cái chuyên dụ nam nhân, nhưng là không biết tại sao, nhưng vẫn không biết tại sao nàng vẫn ở vậy không hề có nam nhân lui tới. Trái lại Tạ Phi Thiên: cũng thỉnh thoảng bị nàng chọc ghẹo đụng chạm thật giống nhìn thấy Tạ Phi Thiên, liền nhất định phải đem hẩn làm cho hẩn mất cỡ phí dưới nóng ran mới chịu tha. Vì lẽ đó Tạ Phi Thiên đối với nàng có thể nói là vừa thương vừa sợ, tuy rằng thích nàng như vậy đáng vóc cùng thân thiện với hẩn nhưng lại hay chọc ghẹo làm hẩn đêm nào cũng nghĩ về thân hình nàng khi quay tay a....

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Triệu Tỷ

Bởi vì đây là cửa hàng bán hoa tươi, ở khu phố này ban đêm cũng không ai mua hoa, tiệm hoa "Tình Tình hoa cỏ" buổi tối bình thường đều là đóng cửa, nhân viên làm thêm ở tiệm cũng về rồi. Tạ Phi Thiên vác một bao gạo sang, nhưng kinh ngạc phát hiện ngày hôm nay tại sao shop hoa không chỉ đóng cửa mà còn khóa lại, bất quá cũng may lâu hai vẫn còn ánh đèn nhân nhật.

"Triệu tỷ, Triệu tỷ, người đâu rồi?" Tạ Phi Thiên kêu một hồi, mới từ trên lầu hai lò ra cái đầu nhìn xuống, tóc dài đen nhánh từng loạn tóc nằm trên vai lẫn rơi xuống.

"A, là tiểu Thiên yêu dấu trở về rồi, tỷ cứ tưởng người đã chết rồi chứ." Triệu Từ Tình nhìn thấy Tạ Phi Thiên, giọng nói trắng đầy vui sướng. "Người chờ một tỷ ta xuống mở cửa cho người."

Kết quả Tạ Phi Thiên vác một bao 25 kí lô gạo ở dưới lầu đứng một hồi lâu, nhưng không đợi được Triệu Từ Tình xuống mở. Cảm thấy trên vai bao gạo ngày càng nặng, Tạ Phi Thiên không muốn chính mình lại tự ngược đãi mình, liền đem bao gạo để xuống dựa vào ngay góc cửa.

"Bộp bộp bộp", Tạ Phi Thiên vừa đặt bao gạo xuống, cánh cửa xếp đã mở ra, Tạ Phi Thiên liền muốn chửi mắng ah, lại phải tốn sức vác lên lại, mệt chết người rồi!

"Ôi, Phi Thiên thật lâu rồi chưa về nhà nha, xem ra lại đẹp trai lên không ít ah, ở trường có phải là có bạn gái rồi không? Có mới nói cũ liền không nhớ tới Triệu tỷ?" Triệu Tử Tinh lúc này chỉ mặc một bộ váy ngủ lụa mỏng ngắn tới đùi, cổ áo chữ V xẻ rộng, như ẩn như hiện lộ ra một rãnh sâu, đem Tạ Phi Thiên ánh mắt nhìn mãi không thôi. Có thể là vừa mới vừa tắm xong, tóc của nàng có chút rối bời, tùy ý nằm trên bờ vai, thêm vào nàng là trời sanh mắt nị hoạt, có phần mỹ nữ yêu quái dụ người. Triệu Tử Tinh da dẻ vốn là rất trắng, lại là phụ nữ thành thực có nét đẹp của sự quyến rũ kiều quý bà hiện giờ có ánh đèn mờ mờ chiếu xuống thêm phần mộng ảo, đặc biệt mê người. Nàng còn lộ ra dưới váy ngắn một đôi chân như ngọc đầy đặn, khiến cho người thêm muốn kéo lên váy kia để có thể thấy cảnh xuân sắc.

Càng chết là, Triệu Tử Tinh còn ôn ọ eo thon, tư thái ưu nhã duỗi ra ngón trỏ, nhẹ nhàng xẹt qua gò má Tạ Phi Thiên, khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói: "Tiểu Phi Thiên nhìn người ánh mắt kia, thật giống như muốn đem tỷ ăn tươi a, có phải là cảm thấy tỷ xinh đẹp quyến rũ?"

Nhờ là gần như vậy, Tạ Phi Thiên cuối đầu xuống, liền thấy một rãnh sâu, còn có như ẩn như hiện hai cái hồng - trắng tròn - non hai gò núi cao. Cái kia bằng lụa váy ngủ rất mỏng rủ xuống, khiến cho Tạ Phi Thiên có thể thấy rất rõ ràng ngực cao bên trên, nhô lên hai đầu nhỏ gọi tình, khiến cho hắn vô tận ý nghĩ viển vông.

Nghe được Triệu Tử Tinh chọc ghẹo, Tạ Phi Thiên thiết ra muốn trả lời thành thật, ta chính là muốn ăn tươi người nha. Nhưng khi nói lại là "Triệu tỷ, ta đem gạo qua cho người nè."

Nhìn thấy Tạ Phi Thiên có thể dời ánh mắt từ người mình ra chỗ khác, Triệu Tử Tinh thoáng có chút hơi thất vọng, nhưng biểu hiện này lóe lên một cái rồi biến mất, Tạ Phi Thiên đương nhiên không dám nhìn thẳng mặt Triệu tỷ nên không thấy điểm này. "Phi Thiên, người giúp tỷ chuyển bao gạo lên lầu đi."

Triệu Tử Tinh đi phía trước dẫn đường, Tạ Phi Thiên lần thứ hai đem gạo đặt lên vai đi theo, đã cùng nàng cách nhau một khoảng. Tạ Phi Thiên đi đến chân cầu thang, Triệu Tử Tinh đã tới giữa cầu thang.

. Bởi trên dưới độ cao hai người khác nhau, Tạ Phi Thiên nhìn thấy bắp đùi trắng nõn của nàng. Đây khoảng cách độ cao còn chưa đủ, nếu như chờ nàng đi thêm vài bậc thang, có phải là có thể nhìn thấy bên trên thêm xú? Nghĩ tới đây, Tạ Phi Thiên bước chân liền chậm lại.

Tạ Phi Thiên trái tim nhỏ "Âm ầm" rung động, ở trong lòng nói thầm: Đi lên, lên thêm xú nữa nữa nữa đi mà sắp thấy rồi, nhưng là ngay khi sắp tới giao lộ vùng mộng thì Triệu Tử Tinh đã đến cao nhất bậc thang, chính là tới chỗ vào phòng.

Không cam lòng ah, còn kém một chút nữa.

"Triệu tỷ, người chờ ta một xú dây giày ta bị bung rồi." Tạ Phi Thiên rốt cục không ngăn được sự dụ hoặc, một bên gọi lại Triệu Tử Tinh, một bên "Âm" để bao gạo xuống khom người tháo cái dây giày, hai tay nhanh chóng mở mở thắt cái dây, nhưng ánh mắt dâm dề lại nhìn chằm chằm vào bắp đùi Tử Tinh.

"chỉ là cái dây giày thôi mà? Ta chờ cùng người." Triệu Tử Tinh một bên đáp ứng, tiếp theo, xoay người mạnh quay lại ở sau, cho Tạ Phi Thiên một cái chính diện thấy phía dưới của nàng.

Tạ Phi Thiên đè nén sự bất ngờ của mình, rất tự nhiên dáng vẻ nhìn lên, chân thon ngọc bắp đùi đầy đặn săn chắc, lại hướng lên trên xú xú, giữa hai chân tạo thành góc nhọn dụ hoặc, nhưng là ngay khi Tạ Phi Thiên kỳ vọng ở trong cuộc sống cuộc đời trai tơ của hắn có thể thấy được cái điểm kia phụ nữ, nhưng không.

Chúa ơi, xin người cho ta một lần đi. Tạ Phi Thiên ở trong lòng nóng vội khẩn cầu

"Phi Thiên ah, tỷ hôm nay quần lót là màu gì? Xem được chưa?" Triệu Tử Tinh nhìn thấy Tạ Phi Thiên ánh mắt ngu ngơ, lập tức hiểu hắn đang làm gì rồi, bất quá nàng cũng không hề thu chân lại, trái lại còn cười duyên hỏi.

"Chưa, chưa, còn một chút nữa mới thấy." Tạ Phi Thiên bật thốt lên, bất quá lập tức dừng rồi, đây không phải là tự nhận hành vi nhìn lên sao? Vì lẽ đó tăng thêm một câu: "Không, không, là ta căn bản là không có xem."

"Khanh khách, vậy người bây giờ mới chuẩn bị xem há? Người cố ý đi chậm ở phía sau không phải là có mục đích này sao?" Triệu Tử Tinh hơi híp cặp mắt, cười duyên nhìn Tạ Phi Thiên lúng túng.

"Ha ha..." Tạ Phi Thiên chọc người thôi, mau mau buộc chặt dây giày, nâng lên bao gạo, đuổi kịp Triệu tỷ.

Dẫn Tạ Phi Thiên đến phòng ở nhà bếp, Triệu Tử Tinh lôi kéo tay Tạ phi Thiên, để hắn cùng nàng đến phòng ngủ lấy tiền.

Mở cửa phòng, Tạ Phi Thiên đầu tiên người thấy được chính là một luồng nhân nhạ mùi thơm của hoa, lãng mạn, ấm áp mà mà không kém sang trọng, để Tạ Phi Thiên cảm giác mặt càng lút càng nóng.

Lại ngừng đầu, Tạ Phi Thiên sững sờ nhìn. 42 tác TV lớn, toàn bộ màn hình TV là hình ảnh một người phụ nữ, cô gái trên màn hình lại đang thỏa thân, song đôi môi khẽ nhếch, nghiêng dựa vào một cái sofa lớn, tay trái đem cầm một cây ngọc lớn- dài hình dáng dương cụ, hai viên bì phía đầu như hai giọt óng ánh bồ đào, khiến cho người ta hận không thể nhào tới đem nó ngậm trong miệng cắn một cái. Nữ nhân hai chân cong lên, dùng sức mở lớn bắp đùi ra, nàng trong một cái tay khác chính là cầm một trái dưa leo chỉ còn lộ ra ít hơn phân nữa, dưa chuột một đầu khác đương nhiên là ở phía trong kia chặt

chê động thiên. Hình ảnh là bị bấm tạm dừng, mặc dù không có âm thanh, nhưng Tạ Phi Thiên cảm giác được từng tiếng rên rỉ ní non phát ra từ đôi môi cô gái.

Loại này phim Tạ Phi Thiên cũng không phải là chưa từng xem qua, nhưng là coi lên kút màn hình điện thoại a, nơi nào gặp như vậy rõ màn hình lớn VT xem phim xxx? Đặc biệt nghĩ đến là ai đang xem phim này, vẫn là một nữ nhân vũ - mị yêu quái dụ người, loại kia xung kích, người suy nghĩ một chút đi độc giả, có cỡ nào phần kích hưng phần a ta đang bắt quả tang một nữ nhân xin đẹp xem phim xxx người biết tiếp theo là sao rồi đây.

"Phi Thiên, có sượng mắt không? Ở lại cùng ta xem xong phim rồi về?" Triệu Từ Tình quay lại ánh mắt gọi tình bộ dáng động dục rồi yêu mị dụ người mời gọi Tạ Phi Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Triệu Tử tặng quà

Mỹ nữ đã có lời mời, cùng nhau xem phim, hơn nữa là cùng ở chung trong phòng, mà điều hưng phấn là coi phim sex phim sex đấy haha, đây là tình huống gì nha? Tạ Phi Thiên cảm thấy cả đời ý chí mạnh mẽ sẽ không vì nữ sắc mà lu mờ ý chí đàn ông. Mau mau chấp nhận đi, bên trong đầu hiện ra một ác quỷ mặt y chang hắc không ngừng thúc dục. Lại thanh âm khác đang nói: Tạ Phi Thiên, người cái không chịu nổi dụ hoặc người là một cái vô sỉ, người làm sao có thể suy nghĩ như vậy, khuôn mặt thiên thần trong đầu lên tiếng.

Tạ Phi Thiên cắn răng, dùng sức gạt đầu. Vô sỉ thì vô sỉ một chút đi, thật như hiện giờ đàn ông 2018 vô sỉ đang là một đó nha?

"Hi hi, tiểu Phi Thiên người vẫn đứng vững đó là sao?" Trước mặt Triệu Từ Tình xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng vỗ gò má Tạ Phi Thiên. "Ngày hôm nay là sinh nhật người sao? Nghe mẹ người nói sinh nhật 19 tuổi?"

Nhìn xem Triệu từ Tình dáng vẻ nay còn gặp nàng xem phim như vậy", Tạ Phi Thiên nắm chắc tính cách của nàng rồi, đẩy lên giường là chuyện có thể, nhưng hiện tại phải xem phong cách đẩy lên như nào mới được đây, Tạ Phi Thiên cố nén muốn đem Triệu Từ Tình đè ngã ở trên giường lớn để mà tiếng hành chuyện người lớn, khe khẽ gạt đầu: "vâng ạ"

"có bạn gái hay chưa? Lên giường hay chưa?" Triệu Từ Tình tuân ra vấn đề làm Tạ Phi Thiên sững người, cũng không thể hỏi thẳng như vậy nha?

"Xem ra là vẫn chưa có nha, chúng ta tiểu Phi Thiên vẫn là xử nam còn zin nha, nhìn người kia mặt đỏ tới mang tai, nhìn đáng yêu quá nha." Triệu Từ Tình con mắt vũ mị lại tung ra, nhìn ra Tạ Phi Thiên yếm hầu nuốt nước liên tục, hô hấp cũng bất ổn rồi nha.

"Người đoán năm nay tỷ sẽ cho người quà sinh nhật gì? Đoán đúng còn có thưởng nha." Triệu Từ Tình lui về phía sau vài bước, hơi nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Tạ Phi Thiên.

Bị hỏi cái vấn đề này, Tạ Phi Thiên thiết là đau khổ, Triệu Từ Tình đến đây ở 3 năm rồi, năm thứ nhất đưa hân một cái hộp bên trong là một chiếc bông đeo tai, xem vẫn là từ tai nàng tháo xuống, bởi vì còn một chiếc trên tai nàng. Kết quả bị Tạ Xuân Yển cười cho một trận ngã nghiêng, trả lại bông tai, chỉ lấy cái hộp đẹp.

Năm thứ hai quà sinh nhật: cũng khá là nghiêm chỉnh, là một cây viết máy khá xinh đẹp, chỉ có điều cái kia bút máy trong hộp còn có một quần nội y còn là ren đỏ nha, Tiểu Nội y trên quần còn vẩy một chút nước hoa hòa với mùi hương lạ lạ để Tạ Phi Thiên cảm trong tay, giữ lại cũng không được, không giữ cũng không được, suy nghĩ rất là lâu nha.

Hiện tại lại bị hỏi vấn đề quà sinh nhật này, người nói Tạ Phi Thiên có thể đoán được nàng lại gửi cái gì hại người nữa? Nhưng là tuy vậy hãnh vẫn đoán không được, căn cứ hai năm qua quy luật quà tặng, Tạ Phi Thiên nghĩ tới quà sinh nhật của Triệu Từ Tình tràn ngập tò mò và mong đợi nha.

"Ngẫm lại đi, trước khi ta đi lấy ra thì có thưởng nha." Triệu Từ Tình đi từ từ hướng về tủ đầu giường.

Triệu Từ Tình quay đầu lại, hướng về Tạ Phi Thiên dịu dàng nở nụ cười, còn vẫy vẫy tay để hân đi tới.

Lẽ vật ở đằng kia trong ngăn kéo tủ sao? Sẽ là cái gì chứ? Tạ Phi Thiên ở trong lòng đoán già đoán non, từ từ đi tới.

"Đoán được là gì sao?" Triệu Từ Tình hỏi. "Hoa hồng!" Tạ Phi Thiên nhanh chóng nói ra suy đoán của mình.

"No, no." Triệu Từ Tình nhẹ nhàng cầm lấy cái bình hoa hồng trên đầu giường dời đi, nhưng chỉ là dời, như kiểu thuận tay dời đi thôi.

Lẽ nào quà là ở ngăn kéo? Nhìn một chút ngăn kéo tủ, Tạ Phi Thiên nói ra suy đoán thứ 2: "Điện thoại di động?"

"Ý tưởng người ngu ngốc." Triệu Từ Tình ngẩng đầu liếc nhìn Tạ Phi Thiên một chút, sau đó, đột nhiên nhện nhện, đặt một chân lên đầu giường, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve đùi mình. "Lại cho người cái nhắc nhở, vật này làm cho nữ nhân xung sướng, nhưng thường thì nam nhân hay cầm trong tay hằng ngày."

"Nhấn kim cương? Thật giống như là đoán sai." Tạ Phi Thiên đối với mình sức tưởng tượng quá là ngu ngốc lun rồi. (ta cũng thấy hần là cái ngu dốt aaa thất bại của một nhân vật chính bá đạo quát tháo thiên hạ)

"tiếp tục đoán đi, cho người thêm gợi ý, vật này bây giờ đang nằm ở trên người ta." Triệu Tử Tinh bó lấy tóc ra sau, kiều điểm ngực ưỡn ra, xương ~quai xanh vùng áo không cổ áo lộ ra mê người, khiến cho Tạ Phi Thiên ánh mắt lại chăm chú.

Lần nữa ngắm nhìn đánh giá trên người nữ nhân này, thật giống mới vừa tắm xong, trang sức đã tháo ra hết, trên người ngoại trừ áo ngủ, liền nhìn vòng tai đều không có thứ gì. Trời ạ, nàng không phải là muốn cởi áo ngủ đưa ta chớ? Một cái rất ý nghĩ rất ấn tượng xẹt qua đầu Tạ Phi Thiên.

Nhưng khi nhìn thấy Triệu Tử Tinh làm mấy chuyện như vậy, hần mới nghĩ tới mình suy nghĩ quá hạn hẹp rồi.

Triệu Tử Tinh nắm lấy áo ngủ nhẹ nhàng xoắn lên, cái kia tuyết - bạch bấp đuôi đầm thẳng đến đôi mắt Tạ Phi Thiên đau nhức. Nhưng vẫn chưa xong, Triệu Tử Tinh tay dĩ nhiên còn đưa vào hang động đào tiên, (điểm G đó nhaaa)

Nàng sẽ không phải sẽ tặng ta cái quần lót chứ? Nhưng mà năm trước đã tặng quần lót, lấy tính cách của nàng, không thể là lại tặng quần lót? Tạ Phi Thiên lần thứ hai hủy bỏ sự suy đoán của mình..(sao ta tạo ra thẳng nhân vật cùi mả như vậy gặp ta vô tội phỏng là thịt rồi còn vòng vo mất thời gian aaa)

Tạ Phi Thiên lòng hiếu kỳ đã đỉnh điểm, nháy mắt một cái cũng không dám chăm chú nhìn vào Triệu Tử Tinh từng cái động tác nhỏ. Chỉ thấy Triệu Tử Tinh cổ tay nhẹ nhàng run run, sau đó đôi mi thanh tú của nàng cau lại, hàm răng khẽ cắn môi dưới, trong cổ họng phát sinh một tiếng rên nhỏ không thể nghe được yêu kiều: "Ày..."

"qua sinh nhật này, người thích không?" Triệu Tử Tinh trong tay cầm một vật đưa cho hần, đưa đến Tạ Phi Thiên ngay trước mũi hời.

Nhìn thứ như vậy, Tạ Phi Thiên trợn mắt há mồm. Vật này Tạ Phi Thiên ở một mình lén lút ở trong phòng xem phim xxx đọc truyện trên yy giới từng có tìm hiểu qua, cái kia chính là một dụng cụ để phụ nữ tự an ủi bản thân khi cô đơn a (sextoy ă), lúc này phía trên cái sextoy, vẫn là ướt nhẹp dưới ánh đèn vàng làm nổi bật dị thường, Tạ Phi Thiên thậm chí còn chứng kiến trên mặt dính một ít nước chất lỏng mê người nha.

Hoá ra vừa nãy nàng chính đang vừa xem phim nóng vừa tự an ủi bản thân. hơn nữa cái kia dụng cụ là vừa mới trong người nàng rút ra, chỉ khi nãy đáng đi của nàng rất kì à nha. trạng thái đáng yêu cảm động, hóa ra là có thứ như vậy đang tác oai tác quái bên trong. Đồ vật cách Tạ Phi Thiên chớp mũi rất gần, hần thậm chí có thể người được một ít mùi hương nồng tanh mê người nha.

"Thích không?" Triệu Tử Tinh con mắt ướt chớp chớp bắn mị tình, mặt cũng đỏ gần mặt Tạ Phi Thiên một chút, cái kia mê ly ánh mắt của tử Tinh có thể thấy được Phi Thiên đầy hỏa nóng trong mắt thêm quá rồi a.

"Ách, vật này... Quá là cái kia." Tạ Phi Thiên không biết phải nói cái gì, chỉ áp ứng đáp lời.

"Đây chính là bảo bối mà ta thích nhất, hiện tại đưa cho người, người có phải cũng nên lấy bảo bối của người ra đổi?" Triệu Tử Tinh trong tay vẫn cầm sextoy, tay còn lại đặt trên ngực của Tạ Phi Thiên từ từ trượt xuống phía dưới, sau đó một đường hướng phía dưới, hướng phía dưới, lại hướng xuống dưới.

"Ày..." Tạ Phi Thiên đột nhiên cảm thấy huynh đệ mình phía dưới đang căng cứng lại được một bàn tay mềm mại nắm lên, mang tới cảm giác thư - sướng làm hần không nhịn được hít hà khẽ một hơi.

"Keng, giác quan hưởng thụ xung sướng, khen thưởng dị năng điểm 20 điểm." Một cái thanh âm máy móc trong đầu vang lên làm hần mừng như điên.

Bị cái kia Hệ Thống làm nhao nhao, Tạ Phi Thiên trong lòng mê loạn ngờ người cũng tỉnh táo lại rồi. Triệu Tử Tinh đây là đang dẫn dụ chính mình, Tạ Phi Thiên ở trong lòng có suy đoán này. Mẹ nó, gà trống không gáy, người lại coi ta là gà mái hay sao? Tạ Phi Thiên mở hai tay ra, đem đầu Triệu tử Tinh ngẩng lên, cúi đầu, bắt đầu hôn say đắm cắn vào môi mỏng

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Triệu Tử tặng quà (2)

Tuy đối với chuyện nam nữ thực chiến trên giường hần mù tịt kinh nghiệm, thế nhưng tri thức và lý luận hần lại nắm rõ bởi đêm nào hần cũng học bài tìm hiểu kĩ rồi, quay tay a, hơn nữa cũng có bản năng đàn ông chỉ dẫn, Tạ Phi Thiên rất nhanh liền đem mục tiêu nhắm ngay môi đỏ miệng nhỏ bắt đầu gặm nhấm, chậm rãi, duỗi đầu lưỡi, khẽ tách miệng, mạnh dạn tiếng lưỡi vào dò xét.

"Keng, cảm giác hưởng thụ, khen thưởng dị năng điểm 20 điểm

"Keng, cảm giác hưởng thụ, khen thưởng dị năng điểm 10 điểm"

"Keng..."

Trong đầu siêu cấp Hệ Thống không ngừng mà phát ra thanh âm nhất nhò, nghe vậy Tạ Phi Thiên mở cò trong bụng, hiện tại Tạ Phi Thiên có chút suy đoán, sáng tạo cái này hệ thống chắc chắn là một tên dê xồm biến thái mê làm "Tình Thánh" chơi cả thể gian hân ngấm ngấm cũng có thể là tên KhanG.nhi chỉ có hân mới dám dê như vậy a (quá đáng nha)

-trở lại chính sự.

chính mình vì Lan Hinh nhận một dao chỉ mới được 30 điểm dị năng, mà bây giờ làm loạn ở Triệu Tử Tinh trên người, nhưng đã nhận được nhiều như thế điểm dị năng, chính mình mỗi khi thăm dò đến một cái kích thích dân trào ham muốn trên người Triệu Tử Tinh đều nhận được khen thưởng điểm dị năng, lần thì 20 điểm lần 10 điểm khác nhau tùy độ kích tình.

Tạ Phi Thiên cười mãi không ngớt a, này có thể so với chơi game nổ hũ hay chơi trò bắn cá còn hay hơn, trong đầu "Leng keng" âm thanh của tiền vào đó haha, trước mắt là sắc đẹp mê người, này những thứ này là thật hay mơ vậy, Tạ Phi Thiên xung sướng ngất trời.

Trong ngực Triệu Tử Tinh ẩn ý dẫn dắt Tạ Phi Thiên, để tay của hân từ trên cổ của nàng len theo kéo xuống, xuyên qua áo ngủ và leo lên hai hồng đào căn tròn của nàng, bóp khẽ cảm xúc sung sướng Tạ Phi Thiên có chút điên cuồng, một tay ôm siết chặt vòng eo của nàng, một tay ở hai núi ngọc của nàng vừa nắm vừa vò.

"ayyy, Phi Thiên, người nhẹ chút, làm ta đau." Triệu Tử Tinh hai mắt mê mang bật thốt tiếng rên rỉ, như đang nói mới.

"Ồ." Tạ Phi Thiên lúc này mới ý thức được mình hơi cuồng đã quá mạnh bạo rồi, điều chỉnh hô hấp một chút, Tạ Phi Thiên bắt đầu mềm nhẹ ở phía trên môi lần trên tay xoa nắn, rốt cục để Triệu Tử Tinh phát ra từng tiếng kiều diễm nhẹ nhàng đẩy mê hoặc.

"Àm", Tạ Phi Thiên đột nhiên dùng sức, đem Triệu Tử Tinh áp nằm trên chiếc giường lớn. Triệu Tử Tinh hơi thở hỗn hển, cảm giác được phía dưới bụng có một cái vật cứng nóng to lớn áp vào, thân thể nàng không khỏi nhẹ nhàng run rẩy.

"Phi Thiên, người đừng là lớn rồi nha."

"ôi "

Đề lên như vậy một cái thân hình mềm mại, từ cổ áo hân có thể nhìn xuống thấy được hai núi đồi bị ép biến dạng, Tạ Phi Thiên cảm giác mình giống như là một lò thuốc nổ. Rút tay từ phía sao lưng nàng bắt đầu vuốt ve đùi ngọc hương thụ một phen, sau đó hướng lên trên xóc lên áo ngủ, thăm dò lên phía trên huyền bí.

Mềm mại- trơn trượt, quả nhiên không có mặc quần bên trong, nương máng bên trong quá là ẩm ướt, thuận lợi đường xá ra vào hang động aaaa, Tạ Phi Thiên ngón tay nhẹ nhàng ở trước cửa lục lọi, tí mí cảm giác mỗi một chi tiết nhỏ, sau đó ở trong đầu tưởng tượng ra dáng dấp của "nó"..

"chạy ngay đi, trước khi mọi điều dần tồi tệ hơn, không còn ai cạnh bên em ngày mai, tạm biệt một tương lai, ngang trời,..." - chạy ngay đi son tùng-MTP (nhạc chuông)

Ngay khi Tạ Phi Thiên đang tỉ mỉ tính toán thời gian chính mùi của tâm sinh lý phụ nữ để có thể vào động tiên, trong túi quần điện thoại di động đột nhiên vang lên nhạc chuông Idol hân, đem hai người đang đắm chìm trong kích tình gạt mìn.

Má ơi, ai lại không biết chọn thời gian gọi vậy nè,! Tạ Phi Thiên lưu luyến từ người Triệu tử Tinh khom người dậy, đưa tay tìm điện thoại di động của chính mình, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp tắt máy liệng sang một bên.

Liền hai người đóng phim người lớn lại tiếp tục kích thích, ngay khi Tạ Phi Thiên muốn ngày hôm nay sa đoạ tình trường một lần, đem mình tích tụ 19 năm "tinh" hoa bắt ra ngoài, "Bí bo... Bí bo..." Trên tủ đầu giường Triệu Tử Tinh điện thoại lại cũng vang lên, đồng thời xoay tròn đủ chiều.

"Xuyt!" Triệu Tử Tinh giờ ngón tay giữa lên ra hiệu, duỗi tay sờ cảm lấy điện thoại mình trên bàn. Cầm đến điện thoại của mình, nhìn với Tạ Phi Thiên cười nói: "Mẹ người gọi điện thoại tới."

"Cái gì?" Tạ Phi Thiên nghe được lập tức nhảy lên.

"Nhìn người sợ kia, làm như mẹ người đang ở ngay đây vậy." Triệu Tử Tinh cười ngồi dậy, vút cho hân cái ánh mắt bắt dừng âm ỉ, sau đó bấm nhận cuộc gọi.

"Tạ ty ah... Phi Thiên hân là ở chỗ ta..." -"Vừa nãy hân có đưa gạo tới không... Tại sao lâu như vậy?" -Nha, vòi nước ở bếp nhà ta bị hỏng rồi, ta nhờ hân sửa một tí, hiện tại hân đang không rảnh tay, ta đưa điện thoại cho hân, để hân nói chuyện với người... Ah...". Bị bắt nghe điện thoại hân từ ngực của Tử Tinh không cam lòng vì đang nút phê ngấu ngiến, cắn một phát làm Triệu tử Tinh phát ra tiếng rên lớn.

"con đây, mẹ ơi." Tạ Phi Thiên nhận lấy điện thoại.

"Phi Thiên ah, vừa nãy Triệu tử Tinh sao vậy đột nhiên la lớn? ta hết hồn suýt chút nữa liến quăng điện thoại luôn.

"Há, cái kia... Cái kia vòi nước đột nhiên phun nước tung tóe lên người nàng rồi"

"Như vậy ah, làm xong chưa? Nhanh lên một chút rồi về, nếu không món ăn lại lạnh mất."

"Nhanh hơn, lập tức liền trở về mà... Nha..." Triệu Từ Tình bất thành linh kéo ngay khóa kéo quần của hắn, đưa tay luồn vào nắm Tạ Phi Thiên huynh đệ, như nước thủy triều nhanh chóng bắt ngờ làm hắn xung sướng, trong miệng không bị khống chế được "ừ..." rên khẽ.

"Phi Thiên, người làm sao vậy?" mẹ hắn nghe được con trai tiếng rên "Thống khổ" lập tức truy hỏi.

"Há, mẹ, không... Không có việc gì, liền là vừa rồi... Chạm đến vết thương trên tay.

Xong rồi." Tạ Phi Thiên đưa tay ra xoa xoa trên trán mồ hôi lạnh, âm thầm bội phục phản ứng của mình quá nhanh nhẹn có tổ chức đi ăn trộm vợ hàng xóm nhà.

Triệu Từ Tình khiêu khích từ phía sau Tạ Phi Thiên, một cái nhò tay nhẹ nhàng nắm lấy huynh đệ nhẹ nhàng xóc, thật giống rất hưởng thụ Tạ Phi Thiên bộ dáng thêm thường mà chưa ăn được.

"Người nhanh đi về nhà, nếu không ta liền qua đó nắm tai người về" tạ mẫu thân cười vừa đùa vừa thật nói ra.

"Há, tốt, lập tức về ạ." Tạ Phi Thiên nhanh chóng tắt điện thoại, nhấn khóa máy, sau đó mới thật dài phun ra một tiếng rên dài thỏa thích.

"Há, cái này... Triệu tỷ hay dùng ta mà không về sớm mẹ ta liền qua đây." Tạ Phi Thiên nghĩ mà sợ nhìn một chút Triệu Từ Tình, rốt cục lưu luyến đẩy tay nhỏ của nàng ra.

"Không mà, người ta vòi nước đều rò rỉ, đều ướt nhẹp lun rồi, này người sờ thử đi, người phải hỗ trợ sửa xong rồi về nha" Triệu Từ Tình hai tay lại leo lên ngực Tạ Phi Thiên, ở phía trên ngực hắn lại nhẹ nhàng vuốt ve. Áo ngủ bên trong hai núm thịt mềm mại chống vào lưng hắn, Tạ Phi Thiên dục hỏa vừa làm lạnh được xui lại trời dậy rồi, ước gì lập tức đem nàng cho để phía dưới mà đây.

"Triệu tỷ, ta thật sự phải đi rồi, bị mẹ ta phát hiện là chết chắc." Tạ Phi Thiên rất không muốn rời đi khỏi Triệu Từ Tình, vội vã chỉnh lại quần áo, cũng như chạy trốn xuống lầu.

"Tiểu Phi Thiên, chúc người sinh nhật vui vẻ, khi nào Triệu tỷ vòi nước rò rỉ lại tìm người giúp nha?" Triệu Từ Tình khanh khách cười duyên nhìn Tạ Phi Thiên bỏ chạy, tên tiểu tử này, thực sự là quá thú vị đi nha, hồn nhiên chất phác lại đậm đà kiểu dễ thương. Có thể, điểm này làm mình thích hắn?

Trở lại nhà mình, Tạ mẫu từ trong phòng bếp bụng thức ăn đi ra quét mắt nhìn Tạ Phi Thiên một chút.

."Phi Thiên, người khóa quần còn chưa đóng???"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Hiểu rõ hệ thống

Tạ Phi Thiên cúi đầu nhìn xuống, trọn tròn mắt, quần áo thì sửa sang chỉnh tề rồi, lại vội vàng cái đó lại quên. Lúng túng kéo khóa quần của mình, Tạ Phi Thiên giải thích: "Vừa nãy ở nhà Triệu tỷ có đi vệ sinh có lẽ quên đóng a"

Người nhìn người xem đứa nhỏ này, người thì lớn như vậy, có cái kéo khóa quần cũng quên đi, người nói lỡ như Triệu từ tình nhìn thấy, cô ta sống mồ côi chồng, nhìn thấy vậy kiểu gì chịu nổi? Ai, Triệu muội cũng thực sự là, tuổi còn quá trẻ, nhưng lại là một người từng trải, hiện tại đến cái vòi nước hư cũng không ai sửa chữa. Ai..." Tạ mẫu vừa nói, một bên lắc đầu thờ dãi, không biết là cảm thán Triệu từ Tình cuộc sống không dễ dàng, hay là, là hoài tưởng lại chính mình nhiều năm như vậy cũng trải qua khổ cực cay đắng.

Com nước rất phong phú, nhưng là Tạ Phi Thiên ăn không được yên lòng, tin tưởng bất cứ người đàn ông nào khi trưởng thành lần đầu trải qua sự kích thích như khi ở nhà Triệu Từ Tình cũng, đều sẽ vô cùng vô tận hồi ức nôn nao, trong đầu bay vòng vòng loạn xạ toàn là phong đùi nhũ, vêu mộng vênh.

Tạ mẫu đúng là rất vui vẻ, gấp cho hắn đủ thứ làm Tạ Phi Thiên càng là bận bịu ứng phó, thật vất vả ăn cơm xong, vội vã tắm rửa sạch sẽ, Tạ Phi Thiên liền đem chính mình nhốt trong phòng.

Ngày hôm nay sinh nhật, cũng thật là một ngày đầy thú vị, đầu tiên là đột nhiên nhận được một cái Hệ Thống kì lạ, đã lấy được dị năng lực, tiếp tới, bao nhiêu năm sống bình yên bình thường ngày qua ngày nay lại đột nhiên. Ta bật hacker hay sao, anh hùng cứu mỹ nhân, đạt được trong lòng hung ác dữ tợn cô chủ nhiệm một ánh mắt yêu mến cùng chờ mong, khi vừa về tới nhà lại có mỹ nhân tiếp tục câu dẫn, lẽ nào ta Tạ Phi Thiên thật nhân phẩm tính tụ bao lâu nay bạo phát.

Hết thấy tất cả những thứ này, xem ra đều đến từ gói quà tặng quảng cáo trên điện thoại, là ai đưa cho mình đây? Tạ Phi Thiên có thể nhớ rõ chính mình cũng không hề hưởng về bất kỳ ai trên mạng tiết lộ ngày tháng năm sinh nha. Tạ Phi Thiên lấy điện thoại đi động ra, muốn kiểm tra một chút cái này gói quà tặng thần bí có để lại thêm thông tin, nhưng là tiếc là, hắn không tìm được thứ gì. Tạ Phi Thiên chưa từ bỏ ý định, trực tiếp tra google hệ thống dị năng, nhưng tiết là chả ra được manh mối gì chỉ toàn hiện phim ảnh và truyện.

Nếu không tra ra được ngọn nguồn, Tạ Phi Thiên liền đem sự chú ý chuyển đến trong cơ thể mình cái này Hệ Thống, hiện nay ngoại trừ biết cái này Hệ Thống bá đạo điều phối thay đổi cuộc sống, đối với công dụng của nó có thể nói là sử dụng mờ chứ chưa biết rõ gì cả. Vừa này từ Triệu Từ Tinh trên người được đến không ít dị năng điểm chứ? Ở nơi nào có thể tra xem được bao nhiêu.

"Keng, siêu cấp Hệ Thống bá đạo, Hệ Thống đẳng cấp: Sơ cấp, còn lại dị năng điểm: 143 điểm." Tạ Phi Thiên đang suy tư xem xét cái năng hệ thống trong đầu đã vang lên âm thanh máy móc.

143 điểm? Tạ Phi Thiên âm thầm tính toán trong đầu, chính mình dĩ nhiên ở Triệu Từ Tinh trên người đạt được 84 điểm. Xem ra cái này Hệ Thống nếu muốn thăng cấp, còn phải không ngừng ở trên người "gái" bỏ sức nha. Không đúng, chính mình đem Lan Hinh giải cứu ra, cũng đã lấy được 30 điểm dị năng điểm khen thưởng, này dị năng có một chút khó hiểu cách thức kiểm dị năn như thế nào đây??

"keng!?! ,kí chủ có hay không muốn kiểm tra Hệ Thống cách sử dụng nói rõ, Dị Năng Điểm 3 điểm. Kiểm tra có tác dụng trong thời gian hạn định, 3 phút."

Còn có nói rõ? Không nói sớm! Tạ Phi Vũ trực tiếp lựa chọn muốn.

"Leng keng..." Theo một tiếng âm thanh lạnh lạnh vang lên, một bài duyên dáng khúc dương cầm chậm rãi vang lên, Tạ Phi Thiên nhớ tới ca khúc này là bản nhạc dò số số a "tung tung tưng tưng tưng...". Ca Từ đoạn nhạc xác thực rất ưu mỹ, thế nhưng bây giờ Tạ Phi Thiên nghe trong tai đi làm hần rất lo lắng, thật sự không hồ là Hệ Thống bá đạo chặt chém a hần còn có thể câu giờ sao chả lẽ để ta nghe hết bài số số này chỉ có 3 phút đây nha.

Một phút, âm nhạc, hai phút, vẫn là âm nhạc, ngay khi Tạ Phi Thiên cảm giác đây cũng là một cái âm mưu cạm bẫy hệ thống gạt điểm dị năng của hần, âm nhạc đột nhiên ngừng lại, cái kia âm thanh máy móc chỉ google: "Siêu cấp Hệ Thống Bá Đạo, tổng cộng chia làm bốn đẳng cấp, cấp một là giai đoạn sơ cấp, {Kí Chủ} nắm giữ Điện Từ Không Chế dị năng, có thể khống chế hết thảy sản phẩm thuộc điện tử. Cấp thứ hai là trung cấp Hệ Thống, muốn biết công dụng chờ đạt cấp độ này rồi quay lại xem, chúc bạn may mắn." Nói đến đây, cái thanh âm kia liền ngừng lại.

Không còn? Thực sự là không còn, Điều này liền có thể hiểu? Đây là lừa đảo có cái hệ thống nào mà hồ chính kí chủ của mình, em gái người hệ thống à...liền đem mười tám đời tổ tông hệ thống ra thăm hỏi một lần? Tạ Phi Thiên cảm giác nổi tung vì tức. Tốt xấu người cũng cho nói rõ một chút về cái điểm dị năng cách kiểm điểm như thế nào chứ.

"Leng keng, tức rồi chứ? Kí Chủ ngốc quá đi à nha? Người có cái này lòng cầu tiếng là được nha. Hiện tại giới thiệu dị năng điểm có quan hệ tới công việc nam nhân, nói chung một câu, nếu muốn sử dụng bản Hệ thống chứ năng dị năng người cần đầy đủ điểm dị năng, con đường thu điểm: Là làm công việc đàn ông nên làm."

"công việc đàn ông nên làm?" Tạ Phi Thiên sững sốt, chính mình vừa này ở Triệu Từ Tinh trên người làm chuyện đó, thật giống không một chút nào là đàn ông nên làm, làm sao thu được nhiều như vậy dị năng điểm khen thưởng?

"Xét thấy {Kí Chủ} năng lực phân tích ngu si, phạt, Dị Năng Điểm 1 điểm. Công việc đàn ông nên làm, cũng không phải là chính nghĩa có khi vô si dâm dê cũng là đàn ông, người ta nói đàn ông phải có máu dê trong người mà, còn làm phụ nữ vui, mà như vậy là có điểm, đã hiểu chưa? Keng, hết tác dụng trong thời gian hạn định, Hệ Thống nói rõ kết thúc."

bỏ ra một điểm dị năng điểm, còn bị mắng thành ngớ ngẩn. Tạ Phi Thiên thật muốn đem cái hệ thống cho bắt lại, hung hăng cho nó mấy đấm vào mặt. Bất quá cũng may cuối cùng cũng coi như đã minh bạch điều kiện thu hoạch dị năng điểm, chính là làm chuyện của nam nhân, xem ra chính mình buổi chiều giải cứu Lan Hinh, đó là mở rộng chính nghĩa, bảo vệ người yếu là chuyện tốt của đàn ông. Mà chính mình vừa này ở Triệu Từ Tinh trên người lấy được khen thưởng, cái kia cũng không cần nói, việc này chỉ có nam nhân mới làm không phải sao?

Ai, xem ra sau này chỉ có thể lựa chọn trở thành một đời đại hiệp rồi, còn phải là đại hiệp đào hoa gái gú mới được nha. Tạ Phi Thiên cho cuộc đời của chính mình con đường tương lai.

Nghe giới thiệu, thì bản thân mình đang nằm ở mức thấp nhất sơ cấp của hệ thống, cái khác đẳng cấp liền không giới thiệu rõ, nhưng là nên làm gì tăng lên đẳng cấp đây?

"Lựa chọn Trí Năng đối thoại. Vấn đề: Làm sao tăng lên đẳng cấp?" Tạ Phi Thiên thử dò hỏi trong đầu.

"Trí Năng đối thoại, Dị Năng Điểm 1 điểm, tăng lên đến trung cấp cần tiêu hao 100 điểm dị năng điểm, tăng lên chí cao cấp cần tiêu hao 1000 điểm dị năng điểm, tăng lên chí thần cấp cần tiêu hao 10000 điểm dị năng điểm. {Kí Chủ} đang sở hữu dị năng điểm 143 điểm, có hay không tăng lên tới trung cấp Hệ Thống?"

Nghe được cái này khủng bố dị năng điểm tiêu hao khi nâng cấp, Tạ Phi Thiên liền muốn chửi má nó rồi, bất quá nếu không tăng lên, liền không thể sử dụng được cái kia cấp bậc cao dị năng lực, cần rằng, Tạ Phi Thiên lựa chọn có tăng lên.

"Leng keng, chúc mừng kí chủ, thăng cấp thành công, miễn phí biểu tặng một bài cho kí chủ" Ở Tạ Phi Thiên đang trợn mắt hốc mồm: "em từng là thế giới, là cả khoảng trời trong anh, nhưng đến bây giờ, anh vẫn như vậy, chỉ là cần một khoảng trống..." Một bài nhạc vang lên trong đầu hần.

Mãi mới chờ đến lúc bài hát kết thúc, Tạ Phi Thiên trực tiếp mở ra giới thiệu đẳng cấp. Ở lần thứ hai chịu đựng một phen cái kia "đừng như thói quen" bài hát Tạ Phi Thiên rốt cục hiểu được trung cấp Hệ Thống, dị năng lực dĩ nhiên là năng lực phục chế, chỉ cần mình tiêu tốn đủ điểm dị năng, có thể phục chế trong cuộc sống những người khác một ít năng lực đặc thù. Nói thí dụ như nếu như người lựa chọn phục chế lý tiểu long thì người, có thể đánh ra Vĩnh Xuân Quyền, đồng thời theo giới thiệu, mỗi phục chế một năng lực thành công, nó có tác dụng trong thời gian hạn định, nhưng sao đó có thể trên {Kí Chủ} bảo lưu một phần trăm năng lực. Nói cách khác, theo chính mình không ngừng sử dụng dị năng phục chế người khác đó đủ một trăm lần người có

được dị năng đó vĩnh viễn là của người, còn chưa đủ thì nó vẫn có nhưng yếu nhược.

năng lực. Nghĩ đến cái này tiên cảnh viễn vông, Tạ Phi Thiên không khỏi mở cò trong bụng rồi.

Cuối cùng, Tạ Phi Thiên đối với cái này Hệ Thống cấp ra một cái đánh giá, cái này * chính là một cái nhảm chán sắc - quý làm mấy trò xàm lông lùa gạt người khác điểm dị năng, bất quá, có vẻ như mình đã dần dần thích nó..

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Kim Bình Mai

"Đặc biệt lớn tin tức, đặc biệt lớn tin tức, Tạ Phi Thiên lên bảng thông báo!" Bàn tử Viên hạo vọt một cái tiến vào phòng học, liền mặt mày hớn hở lớn tiếng hét lên.

"Thôi đi ba ơi..., còn tưởng rằng là cái gì to lớn đây? Tạ Phi Thiên lên bảng thông báo toàn trường? Lúc nào hắn lại không lên bảng, đó mới là tin tức đây?" Lý Giang bĩu môi khinh bỉ.

"Chính là chính là, hắn ở trong lớp liền dám sờ ngực cô giáo, hắn không lên bảng liền ai lên? Lại là một cái lỗi lớn chứ?" La Hi Vọng phụ họa.

"Lỗi lớn? Khẳng định chính là vậy, lần trước hắn đánh nhau lên bảng tin, lần này còn lớn hơn, đối với lão sư đùa nghịch dâm dục, chí ít cũng phải là ở lại lớp, ta xem trực tiếp đuổi học đều không quá đáng." Đồng dạng đối với Lan Hinh giấu giếm "Dĩ tâm" thân thể, tự ao ước bao nhiêu năm, ngày hôm qua dĩ nhiên tận mắt nhìn đến bị người làm chuyện đó, lúc này hắn như cảm giác "Bạn gái kết hôn, tân lang không phải hắn".

Nghe được một đám con trai trong lớp trắng trợn thảo luận vấn đề Tạ Phi Thiê, còn hơi có chút há hê môi vểnh, lớp trưởng Âu Dương Yên nghe không nổi nữa, đứng lên nói: "Có phải hay không các người cảm giác mình tốt hơn hắn? Đều một lũ đạo đức giả, nếu ta nói Tạ Phi Thiên còn so với các người tốt, tối thiểu hắn mỗi lần phạm sai lầm đều dám làm dám chịu, nào giống các người, vừa có việc liền kéo người khác cho các người thể mặt chịu tội, hazz các người bản thủ, các người lại đọc thêm nhiều sách đi, để thi đại học không phải rớt nha.

Âu Dương yên vừa nói vừa quay xung quanh lớp, kỳ thực ánh mắt lại một mực lại nhìn Lý Giang chăm chăm, đem Lý Giang ngượng ngùng cười trừ lấy lòng, những người khác cũng giải tán. Âu Dương Yên lại theo dõi Viên hạo: "Người cũng thế, bình thường cùng Tạ Phi Thiên không phải rất anh em thân thiết đấy sao?"

Làm sao hắn vừa xảy ra chuyện, người cũng theo hưng phấn?"

"Ai nói Tạ Phi Thiên xảy ra chuyện vậy?" Tên Béo rống găng cổ lên cái mặt khinh bỉ nhìn.

"Không phải người nói hắn lên bảng tin thông báo sao?"

"Lên bảng liền nhất định là bị xử phạt à? Nói cho các người biết, bạn thân của ta lần này trên nhưng là lên bảng vàng! Ngày hôm qua xe cảnh sát các người nhìn thấy chứ? Cái kia chính là cảnh sát đến đưa đi cái tên trộm bị Tạ Phi Thiên đánh bắt được, bạn thân của ta thấy việc xấu ra tay diệt trừ nha, trường học dán thông báo công bố cho toàn trường giáo viên-học sinh hướng về bạn thân của ta học tập!"

"Cái gì? Tạ Phi Thiên dĩ nhiên cũng có thể nằm trên bảng vàng?" Mới vừa lui về chỗ ngồi Lý Giang đám người lại xông tới, có thể quá khó tin đi nha.

"Làm sao vậy? Không tin ah, không tin chính các người đến xem à? Giấy trắng mực đen, viết rõ ràng ràng đây."

"Ta đi xem xem." Lý Giang lao ra khỏi phòng học.

"Ta cũng đi!" Lại có mấy người đi theo, trong đó còn có mấy nữ sinh.

Nhưng vừa mới đi ra không lâu, những người kia lại như ong vỡ tổ xông về, tốc độ kia, so với lúc đi còn nhanh hơn mấy phần. Âu Dương Yên. vô cùng kinh ngạc, thì thấy ở cửa dần hiện ra một bóng người, chính là chủ nhiệm lớp Lan Hinh.

Lan Hinh cầm trong tay vài cuốn sách, ở cửa đứng lại nhìn vào, loạn xì ngầu trong lớp lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều biến hình học sinh ngoan.

Lan Hinh lúc này mới cất bước lên bục giảng, ánh mắt nhìn chung quanh lớp một cái, hắng giọng: "Các em, có hai việc cô muốn thông báo, xin các em ít phút nhé."

"cô chủ nhiệm người chiếm hết tiết cũng được còn hỏi xin?" Có người ở phía dưới nói thầm.

"xin lỗi cô!" Tạ Phi Thiên không kịp thở chạy vội vào lớp học, vừa nãy rất xa liền thấy Lan Hinh đi về phía phòng học, hắn sợ hãi chạy thật nhanh, vẫn là vào chậm hơn năng. Nghĩ đến trong ngày thường Lan Hinh thường nhân tiện, đáng giận nhất chính là đi học đến muộn, Tạ Phi Thiên thấp thòm trong

lòng.

"Há, vào đi Phi Thiên." Lan Hinh chẳng những không có vẻ tức giận, còn hướng về Tạ Phi Thiên lộ ra một cái mỉm cười hiếm thấy, làm Tạ Phi Thiên càng là thấp thòm.

"Các bạn học, tin tưởng các người có mấy người cũng biết rồi, vừa rồi trong trường học dán thông báo biểu dương một em học sinh lớp chúng ta, bạn ấy đối mặt với tên trộm cầm dao, lại không có vẻ sợ hãi chút nào, thấy việc nghĩa hăng hái làm, có giá trị cho chúng ta hướng về hấn học tập, bạn này mang đến cho lớp ta niềm tự hào, chính là Tạ Phi Thiên!" Theo dứt tiếng, Lan Hinh ánh mắt nhắm ngay Tạ Phi Thiên, đầy mắt vẻ tán thành.

"Oa, Tạ Phi Thiên vẫn đứng là thành anh hùng lên bảng vàng?" Tuy rằng Lan Hinh trong ngày thường xây dựng ảnh hưởng rất là hùng dữ, nhưng là không ai dám cãi phía dưới hò hét vỗ tay trợ uy cho nàng. Cho tới nay, lớp học ngoại trừ Âu Dương Yên thành tích học tập tốt được lên bảng, còn những người khác hầu như chưa từng lên bảng vàng khen thưởng.

"Oa, Tạ Phi Thiên, khá lắm, dám đấu với tên lưu manh trộm cướp cầm dao." Một ít nữ sinh đưa ánh mắt nhắm ngay Tạ Phi Thiên, trong mắt sáng lên ngôi sao nhỏ.

"Tạ Phi Thiên, khá lắm, lên bảng vàng phải khao một châu đi!" La Hi Vọng ồn ào nói lớn.

"Ha ha ha..." Lớp học tuôn ra một trận cười vang.

Tại đây không khí quá náo nhiệt, chỉ có người trong cuộc Tạ Phi Thiên cảm thấy đứng ngồi không yên, mẹ nó, được biểu dương thật ngượng ngùng còn khó chịu hơn bị phạm lỗi.

Lan Hinh hai tay dơ lên ấn xuống: đề, lớp học lần thứ hai yên tĩnh lại. "Mặt khác các người khẳng định, ngày hôm qua chính là Tạ Phi Thiên sinh nhật. Làm thầy cô các người, ta cảm thấy rất hồ thẹn, 3 năm chủ nhiệm các người, ta vẫn yêu cầu các người học tập, lại học tập, nhưng chưa từng có quan tâm qua nội tâm của các người, cuộc sống của các người, chẳng những không có đối với các người nói một câu sinh nhật vui vẻ, còn từng ngăn cản qua các người tổ chức sinh nhật. Ta muốn nói, ngày hôm qua Tạ Phi Thiên hành động, để cho ta cảm xúc được nhiều chuyện, là ở trường, học tập cũng không phải là duy nhất, chúng ta mỗi người đều là một cái độc lập, mỗi người đều có tính cách của chính mình, ham muốn, sở trường, học tập không được, cũng không có nghĩa là mọi mặt đều không được mỗi người một sở trường riêng a. Ta là ta trước kia hay là mắng thành thật xin lỗi, vì lẽ đó, ngày hôm nay, ta phải cho Tạ Phi Thiên bạn học bù đưa một phần đặc thù quà sinh nhật, cũng lấy này đến cảnh tỉnh chính mình"

"Oa, cô chủ nhiệm, người chuẩn bị tặng quà gì à?"

"cô ơi, cô ơi, ta tuần sau cũng sinh nhật đấy nha..."

"Ta muốn tặng cho Tạ Phi Thiên một quyển sách." Lan Hinh mỉm cười nói.

"Thôi đi ba ơi..., bài cũ rồi! Còn đưa sách, ai mà thèm ah!" Lớp học hơn phân nửa đều bĩu môi rồi.

"Đây là một quyển Trung Quốc cổ đại có tên." Lan Hinh thật như không nghe đến các bạn học chê trách, vẫn là gương mặt ý cười.

"Lão sư, Trung Quốc cổ đại cổ điển gì đó ta không thích nha, ta chỉ thích một quyển sách việt nam cô trò." Lý Giang lớn tiếng nói.

"Há, người yêu thích cái nào một quyển sách?"

"Lão sư, hấn ưa thích là "Cô giáo Tháo". Không biết ai lại đáp lớn.

"Ha ha ha..."

"Được rồi, các người biết ta hôm nay muốn tặng cho Tạ Phi Thiên là cái gì sách sao?" Lan Hinh cầm lấy trong tay một quyển sách, "Kim Bình Mai" ba cái thể chữ đậm nét kiểu cách thư pháp.", đây là cha ta khi tốt nghiệp bắt đầu đi dạy, quà tặng cho ta, ta nhớ được ba ba ta nói với ta khi đọc xong, người sẽ đối với tình người càng có thể hiểu rõ. Khi đó ta vẫn không hiểu là sao, bây giờ thấy biểu hiện của các người, ta hiểu rồi, các người sẽ thích, đây chính là tình người." (Kim Bình Mai nếu người không biết thì hỏi cụ google đi là một quyển nhân sinh dạy con người làm việc tốt của Trung Quốc đó ah!hihi)

"Thưa cô, ta không hiểu." Có người đưa ra vấn đề của chính mình.

"Chậm rãi, người cũng sẽ hiểu rồi một ngày người sẽ lớn." Lan Hinh bước xuống bục giảng, đi tới Tạ Phi Thiên bên người. "Tạ Phi Thiên, người thích không?"

"Há, yêu thích, yêu thích, cảm ơn cô giáo!" Tạ Phi Thiên hai tay tiếp nhận, thầm nghĩ chỉ cần là người đưa, chính là sách nâng cao hóa học, ta cũng đem nó đọc nát, hướng hồ là Kim Bình Mai

"Ba ba ba..." Âu Dương Yên đi đầu vỗ tay, lập tức tiếng vỗ tay vang cả lớp.

"Một chuyện cuối cùng, sắp thi cuối tháng ta mong có nhiều người vào top 100 của trường, vì lớp học chúng ta làm vẻ vang." Lan Hinh trở lại bục giảng nói.

"thưa cô, có phải là cô cũng tự thưởng bản thân đọc đọc truyện (Kim Bình Mai)đi à?" Có lẽ là cảm thấy hôm nay Lan Hinh thân thiết, có người lại dám

ồn ào lên tiếng, Lan Hinh hung hăng liết mắt một cái, cả lớp lập tức nghiêm túc lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Giờ thi ngữ văn

Nhìn thấy bóng lưng Lan Hinh biến mất ở cửa, tên Béo Viên hạo đột nhiên đoạt lấy quyển kia (Kim Bình Mai) trong tay Tạ Phi Thiên, mở ra trang tên sách, đứng dậy cao giọng hét lớn: "Ta xem một chút, ày nơi đây còn có dòng chữ gửi tặng."

"Nhanh đọc một chút nào, nhanh đọc một thoáng, viết cái gì gửi tặng nào?" Cả lớp đều tập trung sang vị trí của tên béo.

"Tên béo đáng chết, nguoi mau đưa đây cho ta." Tạ Phi Thiên cả kinh, đứng dậy cướp giật lại cuốn sách.

Tên Béo đã sớm đề phòng Tạ Phi Thiên rồi, hai tay giơ lên thật cao, còn leo lên đứng trên ghế, tiếp theo lại từ trên ghế nhảy lên trên bàn. Dùng cái kia cực kỳ diễn cảm thanh âm từng chữ từng chữ thì thầm đọc: "gửi tặng cho nguoi... Ta thân ái nhất..."

Nghe đến khúc này, cả lớp mọi người ánh mắt đều nhìn thẳng, tình huống gì đây a?

"Khặc... Khặc!" Cửa phòng học đột nhiên có tiếng ho khan truyền vào, Lan Hinh không biết lúc nào dĩ nhiên đang đứng ở cửa.

Mọi người lập tức thu hồi ánh mắt của chính mình, cúi đầu trên bàn làm bộ thật thà xem bài. Viên hạo đứng ở trên bàn, sợ đến sững sờ nửa ngày không dám nhúc nhích.

"Viên hạo, nguoi học ở đâu cách vu oan đây!" Lan Hinh một tiếng hét lạnh quát, tên Béo tè ra quần mau mau nhảy xuống, mau mau cầm trong tay sách nhét về tới Tạ Phi Thiên trong tay.

"Đưa cho nguoi ta thân ái nhất con gái. Đây là cha ta cha viết... Vừa nãy có một việc quên nói cho các nguoi rồi, ngày hôm nay cuộc thi cuối tháng, điện thoại di động của mọi người đều phải để trên bục giảng, nếu như phát hiện có ai lén cất sử dụng, lấy làm quay tài liệu mà xử phạt!" Lan Hinh thật giống lại khôi phục năng cả tính lãnh diễm, bỏ lại mấy câu nói, xoay nguoi rồi đi rồi.

"Khặc, hóa ra là ba ba của cô viết." Những kia gương mặt bà tám háo hức một phen thất vọng.

"mọi người đem điện thoại di động đều bỏ vào túi này cho ta." Âu Dương Yên lấy ra một cái túi mua sắm, lần lượt từng cái để điện thoại vào.

"Lớp trưởng đại nhân, có thể hay không cho ta không giao? Bạn gái của ta sắp đẻ rồi ta cần trực điện thoại?"

"Đúng vậy a, đúng vậy a, bà cô ta sắp đám cưới nha ta cần cầm điện thoại để gọi về làm lễ."

"Không được, toàn bộ nộp lên, bằng không nguoi cùng Lan chủ nhiệm nói đi." Âu Dương Yên nghiêm mặt, ngược lại thật sự là có mấy phần giống Lan Hinh thần thái.

"Tiểu Yên, đây là điện thoại của ta." Lý Giang hấp tấp, đưa tới một cái điện thoại di động.

"Lý Giang, ngày hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây? Nguoi thành thật như thế?" Mọi người cười vang nói.

"Àm ỉ cái gì thế? Ta đây là phối hợp Tiểu Yên công việc cô bàn giao phải làm cho nghiêm túc. Các nguoi cũng cho ta giao ra điện thoại đi, nếu như bị ta biết ai dám lén giấu, đừng trách ta trở mặt." Lý Giang lúng túng cười, sau đó tàn nhẫn giơ nắm đấm bộ dáng đáng sợ sát khí.

Tuy rằng biết rõ Lý Giang là lấy lòng Âu Dương Yên, nhưng nghe đến cái kia đầy uy hiếp nắm đấm, tất cả mọi người đều ngoan ngoãn móc ra điện thoại di động của chính mình.

"Keng keng keng..." Chuông vào học vang lên, thầy giáo Ngữ Văn mang theo một xấp bài thi đi vào, nhìn một chút trên bục giảng một túi điện thoại, gạt gậy đầu, bắt đầu chia phát bài thi.

Nhìn trên mặt bàn giấy thi, đề thi đọc kĩ, Tạ Phi Thiên ngồi lâu vẫn chưa đặc bút ghi gì, trước đây thành tích dở tệ, chính mình cũng không cố gắng, đều là lung tung viết bậy viết bạ coi như xong. Nhưng bây giờ, nhớ tới ngày hôm qua đối với Lan Hinh hứa sẽ cố, Tạ Phi Thiên cũng muốn vậy. Không được, điểm thi phải khá hơn một chút.

Lặng lẽ ngẩng đầu nhìn khắp phòng, đều là một bộ dáng thi nhân cầm cuối viết lia lia nguoi thì suy suy ngẫm ngẫm rồi viết xong lại suy ngẫm, xem ra cũng sẽ không quá khó. Ài, nghe nói những đề này toàn giống giống mô phỏng đề năm ngoái nếu có nguoi đã thi qua chắc biết làm.

Đúng rồi, ta không phải có siêu cấp Hệ Thống sao? Tạ Phi Thiên trong đầu xẹt qua một đạo linh quang.

"Phục chế thủ khoa năm ngoái thi đại học." Tạ Phi Thiên ở trong đầu thỉnh cầu.

"Keng, cần dị năng điểm 50 điểm, hiện nay người dị năng điểm không đủ, không thể khởi động dị năng" âm thanh máy móc vang lên rồi, chỉ có điều cấp ra cái đáp án làm Tạ Phi Thiên muốn điên.

Cái gì, lại là dị năng điểm không đủ! Lẽ nào cái này tên khốn hệ thống không có cái nào dễ dị năng hơn sao? Thủ khoa toàn quốc không được, cho cái toàn tỉnh cũng được mà?

"Keng, trung cấp hệ thống thấp nhất tiêu phí là 50 điểm dị năng, lần này trí năng đối thoại trả lời, Dị Năng Điểm 1 điểm"

Tạ Phi Thiên bắt đầu dĩ chấp nhận, lại không dám hỏi tí tên khốn hệ thống 1 điểm cũng sẽ vật lấy của mình.

"Điện Tử Không Chế." Tạ Phi Thiên muốn có thể lên mạng điều tra, tra google tuy rằng mắt công sức chút, nhưng đây đã là biện pháp cuối cùng.

"Hệ Thống khởi động tìm tòi, gần đây tìm được một cái tv, cùng 50 chiếc điện thoại, xin mời lựa chọn không chế loại nào."

Ồ, cả lớp tổng cộng chỉ có 48 người, hơn nữa thầy giáo, tính toán đầu ra đây cũng chỉ có 49 chiếc điện thoại di động, nơi nào nhiều ra một cái? Tạ Phi Thiên suy nghĩ một chút, xem ra là có người lên giấu điện thoại trong người.

"Lựa chọn không chế điện thoại di động." Tạ Phi Thiên lựa chọn.

"Điện thoại di động không chế, Dị Năng Điểm, 10 điểm"

"Chủ Nhân." "Chủ Nhân"...

Tạ Phi Thiên trong đầu hiện ra một cái phòng học không gian, từng cái từng cái "Tiểu quân gia" nhảy ra ngoài, bụi giăng phía trên nhảy ra nhiều nhất dày đặc, nhưng quả nhiên còn có một cái từ phía sau lớp đi ra.

Tạ Phi Thiên nhìn một chút vị trí, Lý Giang. Không trách tên này nhiệt tình thu gom? Hóa ra là cất giấu điện thoại? Tạ Phi Thiên khẽ mỉm cười. Nghĩ đến Lý Giang ngày hôm qua thấy ta bị nạn có chút cười hả hê khoái chí, Tạ Phi Thiên cười tà ác đem quyền sử dụng điện thoại của hắn cho đoạt.

"Đề thứ nhất, đáp án, lựa chọn, c." "Đề thứ hai, đáp án, lựa chọn, a." Từng cái từng cái không có tiếng động hình ảnh hiện ra ở trong đầu Tạ Phi Thiên. Tạ Phi Thiên nhắc bút lên, xoạt xoạt nhanh chóng điền đáp án.

Một bên khác, Lý Giang len lén lợi dụng điện thoại di động, đang lướt trên 100 đề đáp án, nhưng là mới vừa làm xong đề thứ nhất, điện thoại di động của hắn lại đột nhiên đen thui rồi, tiếp theo, lần thứ hai sáng lên, nhưng này đang ở giao diện google, nhưng giờ, chỉ thấy trên màn ảnh "Bành bạch" nhảy ra ba chữ JAV: JAV, ba chữ mẫu không ngừng lặp lại nhảy lên, rất nhanh chiếm cứ cả cái màn ảnh.

Cái gì bị, đơ máy sao. Lý Giang quả quyết cúp nguồn, màn hình đen lại, thật giống tất cả bình thường. Lý Giang lần nữa, khởi động máy, bình thường, lật đến website, vào google, bất kể hắn bấm tìm kiếm cái gì, đi ra đều nhất định là ba chữ JAV, cùng web phim sex hiện ra, nhiều lần thử đều là phim con heo a đã vậy còn hình ảnh khiêu gợi.

Bà mẹ nó, trùng vi khuẩn sao. Lý Giang tìm tới diệt Virus, tiến vào, kiểm tra, kết quả biểu hiện tất cả bình thường, cũng không có dính virus.

Thảo, cài phần mềm diệt virus làm cái quái gì! Uống mất tiền của ta, Lý Giang không thèm tra nữa, nhưng là trên màn ảnh những chữ kia lại nhảy nhót, Nhìn cái kia chói mắt JAV ba chữ lớn, Lý giang thật không kiềm chế được, không phải là lúc quay tay JAV cái gì chứ.

"Này cái điện thoại dôm, thời khắc máu chó người liền đỡ chứng!" Lý Giang đột nhiên chửi một tiếng khề, đem điện thoại di động của chính mình quăng dưới sàn "Đùng".

Tất cả mọi người đều bị Lý Giang làm tiếng động giật mình, Âu Dương Yên ánh mắt càng là sắc bén nhìn chăm chăm hắn, thật giống muốn giết người.

Ngữ Văn Thầy giáo nhìn trên mặt đất điện thoại di động, mặt đều tái rồi, tuy nói điện thoại di động này là của người, quăng bễ liền quăng bễ, không mắc mớ đến ta, nhưng là đây là trường thi nha? Người làm sao có thể ở ngay trước mặt ta ném điện thoại cơ chứ?

"Lý Giang, đứng lên, nắm bài thi của người lại đây, tới đây làm!" thầy ngữ văn la lớn.

Thầy giáo theo thói quen lấy ra điện thoại di động của chính mình, xem thời gian một chút, nhưng là trống rỗng. Ồ, điện thoại di động của ta làm sao cũng đơ máy? Tất nguồn bật lại hoạt động rồi. Nhưng là hắn không để ý, ở điện thoại của hắn cũng như toàn bộ điện trong túi, hết thầy lẽ ra đang tắt máy, thể nhưng lại nóng cực kì như đang vận hành hết tốc lực cả tiếng....

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hoa khô của trường

Hết gần 2 tiếng thời gian thi, Tạ Phi Thiên một giờ liền hoàn thành, ngày xưa ngồi cả ngày hắn cũng không viết nổi cái gì ra hồn, nay chắc chỉ cần 20 phút như vậy đủ rồi, dù sao đây là bốn mươi mấy cái điện thoại di động đồng thời tìm tòi đáp án cho hắn, cái hắn muốn chính là đem trong đầu đáp ghi lại mà thôi, thậm chí ngay cả viết vẫn đều có văn mẫu tham khảo làm theo.

"Tên Béo, ta đã làm xong, có muốn hay không nhìn bài ta một tý?" Tạ Phi Thiên chọc chọc viên Hạo tên béo, hắn vẫn đang vui đầu bộ dáng nghiêm túc viết viết.

Viên hạo đối với hắn lườm một cái. "người Anh em, không chép của người ta còn hạng hai đếm ngược, chép của người ta liền đồng hạng nhất với người à."

Tạ Phi Thiên lúng túng cười cười, không biết nói cái gì nữa, liền một mình nằm sấp ở trên bàn ngủ.

Hết giờ giao bài thi, Viên hạo nhao nhao bắt Tạ Phi Thiên bao hắn một bữa, chúc mừng Hạ Lan hình đưa cho hắn quà sinh nhật. Tạ Phi Thiên sờ sờ sáng sớm hôm nay mẹ có cho hắn 200 ngàn tiền tiêu vặt, cười khổ đáp ứng rồi.

Hai người vừa đi tới sân trường, tên Béo lôi kéo Tạ Phi Thiên góc áo, hướng về hắn chép miệng nói: "Anh em, mau nhìn, là ai vậy?"

Tạ Phi Thiên ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy lớp trưởng Âu Dương Yên cầm một cái dù che, đang đứng ở ven đường chờ. Yếu điệu đáng người, tóc đen ngang eo, váy ngắn học sinh, phối hợp với cây dù xanh kiêu cổ trang, khiến người nhìn có mấy phần xuất trần vẻ đẹp.

"Anh em, nàng không phải đang chờ chúng ta chứ?" Tên Béo trơ mặt ra nói.

"Người con heo này bỏ đi, hoa khô của trường chúng ta lúc nào sẽ đem chúng ta để vào mắt? Nhiều như vậy con nhà giàu, con ông cháu cha đứng xếp hàng theo đuổi, đều không nghe nói có ai có thể kéo được trái tim nàng. Liền người bộ dáng, vẫn là chó cho mình tự tương tư." Tạ Phi Thiên cười nói, hai người bạn bè nhiều năm, lẫn nhau trào phúng nói móc đã kích quen rồi, tên Béo cũng không để ý lắm.

"Ta là không thể, nhưng là người anh em người không được sao, nhìn người cao lớn, đẹp trai tuấn tú, đến gần vừa nhìn con mắt thấy mắt chuẩn, mũi là mũi chuẩn, người là một nhân tài ah anh em, vừa lại thấy việc xấu ra tay trừng diệt là đại anh hùng của trường rồi, mỹ nữ yêu anh hùng nhưng là chuyện đương nhiên ah, anh em, nắm bắt cơ hội trên, ta sẽ phía sao làm hậu phương vững chắc."

"Thôi đi pa oi..., đừng có mà kích ta, ta biết mình nằm ở đâu, với vẫn chuong muốn cùng Lý Giang đánh nhau." Tạ Phi Thiên cười cợt, Âu Dương Yên không phải là loại kia nghe lời ngon tiếng ngọt thêm bám theo theo đuổi mãnh liệt sẽ dính, đối với loại này nữ hài, người theo đuổi tới cùng khả năng trốn người càng xa, nếu muốn thu được trái tim của nàng, phải tìm cơ hội làm cho nàng trước tiên đối với người có hảo cảm mới được.

"Lớp trưởng đại nhân?" đi ngang qua Âu Dương Yên bên người, Tạ Phi Thiên vẫn lễ phép chào hỏi một tiếng

"Ừ." Âu Dương Yên thần sắc bất định nhìn về phía sao nhòm ngó.

Ngay khi Tạ Phi Thiên cùng Viên hạo đi ra một khoảng, phía sau truyền đến Âu Dương Yên kêu to: "Tạ Phi Thiên."

"Lớp trưởng đại nhân có chuyện gì ạ?" Tạ Phi Thiên xoay người lại, thấy bộ dáng Âu dương Yên muốn nói gì đó lại thôi.

Bên cạnh, tên Béo lại là nhủu lông mày lại đưa mắt nhìn Tạ Phi Thiên, thấp giọng nói: "Anh em, cơ hội tới."

"Ta... Ta có thể cùng... Cùng các người cùng đi sao?" Âu Dương Yên mặt đỏ lên, rốt cục dứt quãng nói ra một câu nói như vậy.

"Có thể cùng đại mỹ nữ cùng đi chúng ta rất là vui." Tạ Phi Thiên mỉm cười gật đầu khom người, một tay chấp sau lưng, một tay vươn về trước, làm ra một cái xin mời.

Nghe nói như thế, Âu Dương Yên đỏ lên mặt, bước vội đi tới.

Mới vừa đi ra vài bước, từ xa chạy tới ba tên ăn mặt rất dân chơi, ngăn ở Âu Dương Yên trước người.

"Âu Dương Yên, đại ca của chúng ta chờ người đây."

"Mỹ nữ, cùng đi với chúng ta đi, chúng ta có xe đây, người xem này trời nắng nóng như vậy, da sẽ đen để đại ca của chúng ta đau lòng biết bao à?"

Âu Dương Yên sợ đến lùi tới Tạ Phi Thiên phía sau. "Tạ Phi Thiên, xin lỗi!"

Chính tên Béo, lúc này cũng nhìn ra Âu Dương Yên muốn cùng bọn họ đi là nguy hiểm gì, hóa ra là nàng đã sớm biết có người theo đuổi.

"C-k-í-t.t.t.", "một chiếc oto đen Santana lao ra chắn trước mọi người, sau đó thắng gấp một cái có vẻ mãnh liệt.

cửa xe hạ xuống, hiện ra một cái đầu vàng hoe phía trước vuốt cao, trong xe nhìn ra. Một khuôn mặt trắng bộ dáng khá tuấn tú, nhìn về phía Âu Dương Yên, cười nói: "Tiểu Yên, lên xe đi! Ta đưa người về."

"Ta hôm nay không về. Ngươi về trước đi thôi." Âu Dương Yên lại lui về phía sau.

"Không đi về ngươi đi đâu?"

"Tạ Phi Thiên, chúng ta đi đâu?" Âu Dương Yên đem mắt nhìn hướng Tạ Phi Thiên.

"Đi Minh Nguyệt Lâu ăn cơm." Tạ Phi Thiên cười đem Âu Dương Yên bảo hộ ở phía sau.

"Minh Nguyệt Lâu loại này quán ăn nhỏ có cái gì ăn, ta dẫn ngươi đi nhà hàng 5 sao ăn hải sản." Thạch Thiên Phàm một tay đặt ở trên cửa sổ xe, nhô đầu ra nói.

"Ta... Ta không đi. Thạch Thiên Phàm, ngươi đừng theo ta vậy nữa, bằng không ta sẽ nói cho ba ba ta biết." Âu Dương Yên đỏ lên mặt, có chút tức giận nói.

"Nói cho ba ngươi biết thì thế nào? Cha ngươi còn đối với ta cha nói, muốn để cho chúng ta thân cận hơn một chút đây. Vì các ngươi nhà Âu Dương, bây giờ còn không phải dựa cả vào chúng ta Thạch gia mới có miếng để ăn?" Thạch Thiên Phàm tỏ rõ vẻ khinh miệt cười nói.

"Âu Dương, chúng ta đi." Tạ Phi Thiên kéo Âu Dương Yên, mang theo nàng hướng về phía ba người kia ép tới.

Tạ Phi Thiên bình thường cũng không ít theo người ta đánh nhau, nhìn khá có tố chất giang hồ, trên người dĩ nhiên là có một luồng lẫm liệt khí thế bá đạo kèm huyết tính kinh nghiệm. Ba tên cao lớn đàn em của Thạch Thiên Phàm dù đông và to lớn vẫn sợ hãi theo bản năng lùi lại.

"Các ngươi làm gì vậy? Ngăn hấn lại cho ta!" Trên xe thạch Thiên Phàm quát lạnh một tiếng, mới đem ba người cho tỉnh lại, ba người có chút tức giận xông tới. Quá mất mặt rồi, lại bị người ta một cái ánh mắt liền cho hoảng sợ dọa lui.

"Làm sao? Muốn đánh nhau phải không?" Tạ Phi Thiên hơi nhướn mày, trừng mắt nhìn ba người.

"Ngươi là ai? Dám cùng đại ca của chúng ta tranh giành gái? Không muốn sống nữa đúng hay không?" Trong ba người một tên bạo gan, đưa tay muốn đẩy Tạ Phi Thiên vai, lại bị Tạ Phi Thiên hơi cúi xuống làm cho nhoáng tới.

"Ba đứa, trước tiên đừng động thủ." Thạch Thiên Phàm nhìn cửa trường học bảo vệ một chút, xong, nhìn tạ Phi Thiên đánh giá một chút từ trên xuống dưới. "Tạ Phi Thiên đứng không? Đại anh hùng ah, băng vàng còn đang dán ở đẳng kia, làm sao? Còn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân "hộ hoa sứ giả"?"

"Đứng thì sao?" Tạ Phi Thiên nhìn lại.

"Không ra sao, Tiểu Yên là người ra sao, nàng phải biết lựa chọn ai mới có thể cho nàng hạnh phúc, nhìn một chút các ngươi, khắp toàn thân từ trên xuống dưới gộp lại còn chưa đủ ta mua cái quần lót?" Thạch Thiên Phàm cười khẩy nói.

"Ngươi có tiền? Cũng không liền chạy xe tàn Santana?" Viên hạo chen vào một câu.

"Đó là ba ta không muốn ta quá khoa trương, lại nói ta chạy Santana thì làm sao rồi? Còn hơn các ngươi đi bộ sao?"

"Đó cũng là ngươi quá tự cao chính mình" Tạ Phi Thiên trả lời một câu. "Loại này rách nát xe nhìn là biết xe bỏ người ta đem nhặt về, chạy so với ốc sên còn chậm hơn, còn bất cứ lúc nào cũng có thể chết máy rồi, không cho phép chúng ta đã đến Minh Nguyệt Lâu, ngươi này rách nát con xe có thể chạy tới được sao?"

"Ngươi nói là xe của ta là nhặt về? Ngươi bước đi đều so với xe ta nhanh hơn?" Thạch Thiên Phàm giận dữ cười nói.

"Không phải sao? Liên này rách nát con xe, ngươi còn dám lấy ra khoe?" Tạ Phi Thiên khinh miệt nói.

"Được, ngươi đi? Ngươi bước đi đều so với ta Santana xe nhanh? Có dám chúng ta tới so một lần à? Xem rốt cục là ngươi nhanh, hay là ta xe Santana nhanh?" Thạch Thiên Phàm phẫn nộ chỉ vào Tạ Phi Thiên nói.

Tạ Phi Thiên nghe được sững sờ, không nghĩ tới thạch Thiên Phàm vẫn đứng là có thể đưa ra lời thách đố vô sỉ như vậy, nhưng lời nói mình đã nói ra miệng, cũng không thể trở lại, lập tức suy nghĩ một chút, cắn răng nói: "So liền so, từ nơi này đến Minh Nguyệt Lâu, ngươi lái xe ta dùng chân, ai tới trước người đó thắng?"..(má óc chó nghe chả vinh quang gì con hàng Phi Thiên này óc vl tác giả nhục dùm ngươi).

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: So tốc độ với xe

"Anh em," tên Béo không ngừng ở phía sau kéo áo Tạ Phi Thiên.

"Nói xe kia là đồ rác, cũng chỉ là sừng miệng lưỡi nha, nguoi cũng không cần thiết nắm hai chân của mình đi so tốc độ với cái bốn bánh."

"Ha ha, hay, hay, ta đã thấy người ngông cuồng ngu ngốc, nhưng so với nguoi còn thua xa, ta cũng lần đầu thấy." Thạch Thiên Phàm nghe được Tạ Phi Thiên dĩ nhiên đồng ý, cũng là sững sờ, rồi lập tức cười phá lên, nghĩ thầm nguoi nếu muốn tự xấu mặt, vậy ta tự nhiên thành toàn cho nguoi.

"Hóa ra là tên ngu, hèn gì sẽ làm việc trọng nghĩa đồ?" ba tiểu đệ của thạch Thiên Phàm cười khẩy nói.

"Tạ Phi Thiên, đừng cùng hán cá cược." Âu Dương Yên kéo kéo Tạ Phi Thiên cánh tay nói."thua liền phiền phức lắm."

"Yên tâm, ta có thể nói ra, liền có thể làm được, các nguoi xem nơi này, đến Minh Nguyệt Lâu cũng chỉ là một đoạn ngắn, ta có thể chạy nhanh hơn hán." Tạ Phi Thiên lớn tiếng nói.

"Ha ha, được, tên ngốc nguoi thật sự khờ đến đáng yêu." Thạch Thiên Phàm cười như điên nói."Tạ Phi Thiên, nghe cho kỹ, xe ta đây phanh hơi bị không ăn lỗ như va gãy chân nguoi nguoi không trách chứ."

"thứ xe móc meo của nguoi va vào chỉ tổ ta mất thêm tiền sửa xe tàn của nguoi. Có thể là nguoi thua thì tính thế nào?" Tạ Phi Thiên trả lời một câu.

"Ha ha, ta thua? Ta thua ta thạch Thiên Phàm sẽ lau giày cho nguoi, gấp một lần cuối đầu chào một lần!"

"Được, cứ như vậy đi. Mọi người nghe cho kỹ, hán thạch Thiên Phàm thua liền lau giày cho ta, gấp một lần cuối đầu một lần!" Tạ Phi Thiên cất cao giọng, hướng về mọi người xung quanh nói.

"Người điên."

"hán này không phải là tên điên sao, đúng là kẻ đần." Một bên các học sinh nghị luận sôi nổi rồi.

"Anh em, nguoi đánh cược thật à?" Tên Béo theo nói.

"Không có chuyện gì." Tạ Phi Thiên vỗ vỗ bả vai của mập mạp, sau đó bắt đầu khởi động run tay lắc chân xoay cổ.

"ngu Ngốc!" Thạch Thiên Phàm hung hăng liếc nhìn phun một ngụm nước bọt.

"Thạch ca, thật là đâm vào chân hán hả?" Một tên tiểu đệ của hán hỏi.

"đâm! Tại sao không đâm? Chỉ là bồi chút tiền thôi mà." Thạch Thiên Phàm hung hăng trả lời.

"Xong chưa?"

"xong rồi, nguoi là cái thứ không có kiên nhẫn là sao làm việc lớn, nếu muốn thì cứ chạy trước." Tạ Phi Thiên không thèm để ý chút nào, tiếp theo liền ép chân, đè ép chân trái ép chân phải bài khởi động thể dục vẫn chưa kết thúc.

"Ta chạy trước, vậy không phải là ta ăn gian ăn hiếp nguoi?" Thạch Thiên Phàm cười lạnh nói.

Người vây xem càng ngày càng đông, nghe tới sự việc, mọi người nhìn về phía Tạ Phi Thiên ánh mắt có vẻ thương cảm, xem ra ngày mai đi học lại thêm một tên đi xe lăn.

"mọi người nghe kỹ đây, chờ sau đó ai nếu ai ở trước xe ta vậy ta coi như là không nhìn thấy có thể tung là không chịu trách nhiệm." Thạch Thiên Phàm nhìn các học sinh hội tụ càng đông, cười lạnh một tiếng, tuyên bố.

Nghe nói như thế, đang đứng tán loạn quay quanh, xoạt một tiếng đều vọt đến hai bên lề đường.

Khà khà, tiểu tử, chơi mưu mô với ta, ta chơi chết nguoi. Thạch Thiên Phàm nhìn phía trước đường trống, ở trong lòng cười lạnh.

"Âu Dương, tên Béo, chúng ta cũng đi thôi." Tạ Phi Thiên bình tĩnh đứng lên, hướng hai người Âu Dương Yên cùng Viên Hạo gọi lớn, chậm rãi đi về phía trước.

"Tiểu tử, lẽ nào nguoi muốn nuốt lời?" Ba tên đàn em từ trong xe ló đầu ra gọi lớn.

"nuốt lời, ai nói nuốt lời? Các nguoi có thể đuổi theo nha." Tạ Phi Thiên quay đầu lại cười nói.

"Đại ca, ta lái nha, đâm chết hán!" Ba tên đàn em bị nói sững nguoi, nửa ngày mới rúc đầu về nói với Thạch Thiên Phàm.

Thạch Thiên Phàm khước miệng nhếch lên một nụ cười gằn, buông ra phanh, xe "Oanh" một tiếng.

"Mẹ!" Thạch Thiên Phàm vặn chìa khoá, lại bắt đầu khởi động lại.

"Cộc cộc păng... Cộc cộc păng..." động cơ đề liên tục, nhưng là xe không nổ máy lên được.

"Trời ạ, tên này vận may thật tốt, xe thạch thiên Phàm lúc này lại chết máy."

"Đúng vậy a, nếu ta ta liền thừa cơ hội này liều mạng chạy, không chừng có thể đến Minh Nguyệt Lâu trước."

"Nhưng người nhìn xem tên ngốc này, còn ở đây thông dong tản bộ ngắm cảnh à?"

"Tạ Phi Thiên, người nhanh chạy." Âu Dương Yên xem Tạ Phi Thiên chậm rãi đi bộ, cũng thúc giục.

"Anh em, người có phải hay không đã sớm biết xe hần sẽ bị hư?" Tên Béo mặt kính phác nhìn Tạ Phi Thiên, chỉ còn thiếu cúng bái lun, quá trâu bò.

"Há, đây là do ăn ở đây." Tạ Phi Thiên không nóng không lạnh nói, trong lòng nhưng lại đang cười lạnh, mạch điện cho ngừng hoạt động người có thể đề máy thì ta làm cho chớ.

"Cộc cộc păng..." Thạch Thiên Phàm vẫn còn đề máy, nhìn Tạ Phi Thiên đã đi ra cổng trường được một khoảng, trên trán rịn ra từng giọt mồ hôi hột.

"Các người nhanh lên một

chút ah." Tạ Phi Thiên bộ dáng vẫn ung dung quay đầu lại, hướng về thạch Thiên Phàm vẫy tay.

"Ba người các người, nhanh xuống đẩy xe cho ta!" Thạch Thiên Phàm hướng về ngồi ghế sau ba tên đệ la hét.

Ba tên tiểu đệ vội vàng mở cửa xe nhảy xuống. Trước mặt nhiều người như vậy, lỗ như thua, thạch Thiên Phàm mặt mũi chắc nịch. Đến lúc đó lại giận cá chém thớt đập bọn họ một trận xả giận cũng không chừng.

Đã đến cổng trường học, Tạ Phi Thiên, xoay người mỉm cười nhìn mấy người Thạch Thiên Phàm "hazz thật là xui xẻo xe lại hư a đã bảo là phế liệu mà không tin". Hần không sợ người ta tức chết mà.

Chiếc xe dưới lực đẩy của ba người, dần dần chạy lên, tốc độ càng lúc càng nhanh, thạch Thiên Phàm cảm giác tốc độ có chút ổn, bình tĩnh vật khóa đề máy "oanh" tiếng động cơ vang lên.

"Tạ Phi Thiên, xe của bọn họ nổ máy." Âu Dương Yên cả kinh, khăn trương nắm tay Tạ Phi Thiên.

Cảm giác được trong tay một bàn tay nhỏ non mềm mại nắm vào, Tạ Phi Thiên trong lòng rung động.

"Keng, cảm giác hương thụ, thu được dị năng điểm 2 điểm." Trong đầu âm thanh google vang lên.

"Âu Dương, chó hoang, bọn họ cách chúng ta còn xa mà." Tạ Phi Thiên nhìn Âu Dương Yên mặt lo lắng, nặn nặn tay nhỏ bé của nàng nói.

Âu Dương Yên lúc này mới nhớ sứt đến tay của mình, lại bị Tạ Phi Thiên cầm trong tay, mặt đỏ lên, liền muốn rút tay về. Tạ Phi Thiên nơi nào lại cho thoát?, nắm thật chặt không cho rút về. Âu Dương Yên rút mấy lần không được, dĩ nhiên không vùng vẫy nữa, tùy ý để Tạ Phi Thiên nắm tay mình, đây cũng khiến Tạ Phi Thiên trong lòng đắc ý mừng thầm.

Thạch Thiên Phàm nhìn hai người nắm tay, ánh mắt lộ ra vết hung quang, mẹ nó, mình theo đuổi một năm, đều vẫn không cho nắm tay. Bất quá nghe trầm ổn tiếng động cơ hần lại cười lạnh.

"đại ca, " ba người đang đẩy xe mở cửa ngồi lên.

Thạch Thiên Phàm đập mạnh chân ga, nhưng xe không có có vọt về trước lại một tiếng "dát" lại chết máy rồi

"má!" Thạch Thiên Phàm đập mạnh vào vô lăng.

"đại ca, chúng ta lại đi đây!" ba tên tiểu đệ thức thời lại nhảy xuống xe đi đây.

"Tiếp tục đây, đừng có ngừng! Các người đẩy đến Minh Nguyệt Lâu đi." Thạch Thiên Phàm thử mấy lần nhưng vẫn không nổ máy, tức giận la hét.

"Lão đại, xe quá nặng, chúng ta đẩy... Đây không nổi đâu" Ba tên tiểu đệ lao mồ hôi trắng áp hốn hển trả lời.

Thạch Thiên Phàm hướng về hai bên đường mọi người vây xem, từ trong túi rút ra một cục tiền, ở trên cửa xe đập "Àm àm!". "Các người ai đến giúp đẩy xe, tiền này chính là của các người." (phá cửa a)

Ủng hộ ta bằng cách nhấn like!!!

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tà môn

Hai bên học sinh liếc nhìn nhau đây như là đánh bạc a, thạch Thiên Phàm không dễ chọc, nhưng có thể cùng thạch Thiên Phàm đấu đá thì cũng không phải là người tầm thường, nên đa số lại đang chờ do dự, nhưng có một số thấy tiền là sáng mắt chạy lại phụ đẩy.

Chiếc xe dưới sức đẩy của bảy, tám người đang từ từ tăng tốc vương lên.

Nhìn Tạ Phi Thiên đứng một bên trợn mắt hốc mồm, thạch Thiên Phàm lộ đầu ra, hung tợn cười nói: "Tạ Phi Thiên, dù xe ta bị hư, thiếu gia ta vẫn có thể thắng ngươi!"

"chờ ngươi thắng rồi nói sao nha!" Tạ Phi Vũ cười nhạt, lôi kéo tên Béo cùng Âu Dương Yên tiếp tục đi.

"Thạch thiếu, xe hôm nay bị làm sao vậy?" Một tên bảo an chạy ra mở cổng cho thạch Thiên Phàm, lấy lòng hỏi.

"không cần ngươi lo, tránh sang một bên!" Thạch Thiên Phàm đang tức giận, lớn tiếng đuổi.

"YAA.A.A..ta Phi, chỉ là nhờ có ba giàu a?" tên bảo an nhìn theo chiếc xe churôi thẳm trong miệng.

Cổng trường là ở trên đường dốc, Minh Nguyệt Lâu ở phía dưới dốc, khoảng cách là gần ngàn mét. Chiếc xe oto dưới sức đẩy, rất nhanh đã vượt qua Tạ Phi Thiên ba người. Đi ngang qua Tạ Phi Thiên, thạch Thiên Phàm lần thứ hai đắc ý cười như điên nói: "Tạ Phi Thiên, mày thấy không, tao có tiền, có tiền có thể mua quý khiến, liền có thể khiến quý đẩy xe!"

Nghe nói như thế, mấy tên đẩy xe phía sau đã có ba tên buông tay, tiền tuy rằng tốt, nhưng lời này quá xúc phạm.

"Nhìn cái gì? Phía trước chính là Minh Nguyệt Lâu rồi, đẩy đến đó, liền nhận được tiền." Thạch Thiên Phàm lại rút ra một xấp tiền, vỗ vào cửa xe.

"Anh em, ngươi mau chạy đi." Viên hạo khẩn trương nói.

"Không vội, xe hần rất nát, không chỉ là khởi động có vấn đề, liền phanh xe cũng có vấn đề." Tạ Phi Thiên cười nói.

"Ngươi cái này cũng biết?" Âu Dương Yên nghi hoặc nhìn Tạ Phi Thiên.

"Chính hần không phải vừa nói phanh cũng có vấn đề hay sao? Tạ Phi Thiên một mặt ngây thơ nói.

"Cạch" tên Bé chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất.

Âu Dương Yên nhưng là nhanh chóng mặt đều đỏ chót rồi. "Tạ Phi Thiên, ngươi ngốc à? Ngươi ngốc thật hay giả ngốc chứ? Chạy mau đi."

Xe oto đang chạy nhanh bỗng dừng thẳng gấp, một đám đẩy xe phía sau liền lao đầu lên kính xe sau "ầm" "ầm" âm thanh mạnh.

"Ôi, mẹ oi." "Ôi, đầu của ta." Liền tiếp tiếng rên rĩ vang lên.

"Nhìn, phanh hư thiệt rồi kìa." Tạ Phi Thiên chỉ vào xe của Thạch Thiên Phàm nói.

Âu Dương Yên cùng tên Béo há to miệng, nửa ngày vẫn không khép được. Ngày hôm nay việc này, cũng quá tà môn đi à nha? Tạ Phi Thiên hôm nay thật là may mắn nghịch thiên.

"Đại ca, anh đừng phanh xe lại chứ?" ba tên tiểu đệ tới chỗ Thạch Thiên Phàm xoa xoa cái đầu đã xưng một cục, ầm ức nói.

"Ta đã phanh xe hồi nào? Ta vẫn ngồi không đây." Thạch Thiên Phàm cũng va đầu vào trên tay lái, nghe được ba tên đệ oán giận, liền phát điên quát lớn.

"Vậy làm sao xe phanh?" Ba tên tiểu đệ vẫn chưa tin, hướng trong buồng lái nhìn nhìn.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Là ta giẫm phanh lại, ta chính mình tự va đầu vào tay lái? Còn không mau quay lại đây, nhìn kìa bọn chúng lại vượt mặt." Thạch Thiên Phàm một cái tát vỗ vào đầu ba tên tiểu đệ, tức giận nói.

"đẩy xe, đẩy xe" Ba tên đệ vẫn ầm ức vuốt cục u trên đầu quay lại phía sau đẩy.

"Một hai ba, dùng sức đẩy!" bảy, tám người dùng hết sức bú sữa mẹ đẩy, nhưng là xe vẫn không thể nhút nhít.

"Các ngươi có đang dùng sức không đó?" Thạch Thiên Phàm nhìn Tạ Phi Thiên nhàn nhả đi càng ngày càng xa, nóng nảy nói.

"Một hai ba, dùng sức!" bảy tám tên vừa hô vừa dùng sức, ức đến đỏ mặt tía tai.

"Được, chuyển động, động rồi." Thạch Thiên Phàm hưng phấn nói, nhưng là mới chậm rãi di chuyển một chút, xe lại ngừng lại.

"Thạch Thiếu, bánh sau cần bàn là không có chạy, có phải là phanh bị chết không?" Một tên thận trọng, chỉ vào trên mặt đường vết bánh xe đen thui nói.

Thạch Thiên Phàm từ cửa sổ xe lộ đầu ra nhòm, xem trên mặt đất cái kia một vết đen, sắc mặt lập tức trở nên đen hơn cả vết đen trên đường. Đẩy cửa xe nhảy xuống, đi vòng quanh xe, cuối cùng hung hăng đá một phát vào bánh sau, hét lớn: "mẹ nó, không phải nói xe này có phanh điện tử hiện đại sao? Làm sao lúc này phanh lại bị chết?"

"đại ca, chúng ta rút lui đi, không thêm cùng cái kia ngu ngốc chơi nữa." Ba tiểu đệ tiến tới gần, trơ mặt ra nói.

Thạch Thiên Phàm lạnh lùng nhìn xung quanh vài vòng, xung quanh có nhiều người đang vây xem, hơn nữa có một số còn cười trên nỗi đau người khác. Thạch Thiên Phàm cắn răng, trên mặt âm trầm. Cái này không thể lùi, nếu không mình ở trường học liền trở thành trò cười.

"Lùi? Ta thạch Thiên Phàm còn không biết 'Lùi' viết như nào đây? Các người đi Minh Nguyệt Lâu với ta, ta ngược lại muốn xem đồ nhà quê kia làm gì được ta?" Thạch Thiên Phàm đầy vẻ dữ tợn.

"Thạch Thiếu, này tiền đây xe..." mấy tên đẩy xe lúc này ập ứng xin tiền công.

"Cút!" Thạch Thiên Phàm rút ra vài tờ tiền mặt, ném lên. Màu xanh tiền mặt 500k trên không trung tung bay, ba người kia trên mặt lúc đỏ lúc trắng, rốt cục cố thờ dài một hơi, khom người xuống đất nhặt tiền, cúi đầu vội vã rời đi.

"Hi hi, may là vừa nãy ta không đi đẩy xe, giờ cầm tiền cũng không được sáng khoái?" mấy người kia nhặt tiền đi ra nghe lời xì sầm xấu hổ không thôi.

Tạ Phi Thiên ba người nhàn nhả đứng ở 'Minh Nguyệt Lâu' đợi, mặt mang nụ cười thân thiện chờ Thạch Thiên Phàm đám người chạy đến.

Nhìn thấy Tạ Phi Thiên ba người, thạch Thiên Phàm ngừng lại, cùng ba tên tiểu đệ nói thảm mấy câu, xong ba tên đi lên.

"Chúng ta thạch thiếu nói, không cùng các người nhà quê chấp nhặt, này hai trăm ngàn cầm đi."

"Thật quá mức rồi, rõ ràng thua, liền nhận lỗi cũng không có, thạch Thiên Phàm, người có phải nam nhân không?" Âu Dương Yên tức giận nói.

Tạ Phi Thiên mỉm cười cầm lấy 200 ngàn cầm trong tay vuốt vuốt.

Thạch Thiên Phàm nhìn Tạ Phi Thiên lấy tiền, trên mặt biểu hiện lập tức trở nên vênh váo tự đắc, hai trăm ngàn liền mua được, đúng là tên nhà quê.

Ba tên tiểu đệ cũng là gương mặt cười, đang muốn lui về, Tạ Phi Thiên đột nhiên đưa tay ra, tóm chặt cổ áo một tên, tay phát lực siết chặt, kéo lại trước mặt.

"Người, người tiền đã lấy rồi, người muốn làm gì?" tên tiểu đệ mặt chột đỏ bừng, hai tay lung tung đẩy Tạ Phi Thiên, muốn tránh khỏi tay Tạ Phi Thiên, tuy nhiên lại phát hiện, chính mình không thể đẩy ra không dùng sức được, Tạ Phi Thiên tay giống như là một cái kềm sắt, thật chặt túm lấy hắn, khiến cho hắn hô hấp đều khó khăn.

Một bên thạch Thiên Phàm sắc mặt thay đổi, cùng hai tên đệ vọt tới

Tạ Phi Thiên cầm trong tay tiền vỗ vào mặt tên đang bị túm "Giúp ta chuyển lời, ta Tạ Phi Thiên giấy đã dơ kêu kêu thạch Thiên Phàm tới chà lau đi nha!!" đây bá khí, giọng nói uy nghiêm chậm rãi, nhưng khiến người ta rét lạnh...

Ủng hộ ta bằng cách nhấn like!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nàng là bạn gái ta

"Tạ Phi Thiên, người muốn bao nhiêu tiền mới chịu bỏ qua, ra cái giá đi!" Thạch Thiên Phàm từ ví tiền rút ra một cọt tiền, dơ lên trước mặt Tạ Phi Thiên lắc lắc, "Nhiều đây đã đủ chưa?"

"Ta là đồ nhà quê, với đại thiếu gia như người kiến thức không bằng, ta hiện tại chỉ biết giấy ta đang bị dơ bẩn, ai cá cược thua thì mau tới lau à" Tạ Phi Thiên cười lạnh nói.

Tên Béo Viên hạo, hướng về Tạ Phi Thiên gợn ngón tay cái nói: "Anh em, có khí cốt, ta tự hào vì người!"

Âu Dương Yên sắc mặt hơi đổi một chút, kéo kéo tay áo Tạ Phi Thiên, nói nhỏ: "Tạ Phi Thiên, hắn đã biết sai, coi như bỏ qua đi? Chớ cùng người như

thể chấp nhận làm gì."

"Âu Dương, người chó xía vào, bây giờ là chuyện của ta với hắn, không có quan hệ gì với người." Tạ Phi Thiên rút tay ra khỏi người Âu Dương Yên, bước về phía Thạch Thiên Phàm đầy vẻ đe dọa.

"Tạ Phi Thiên, người đây là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt." Thạch Thiên Phàm nhìn phía sau vẫy vẫy ba tên tiểu đệ."dạy dỗ hắn một chút, để hắn biết bốn công tử là ai."

Viên hạo đang ở phía sau cũng tiếng lên song song với Tạ Phi Thiên, vẻ mặt hào hứng bóp bóp tay."Đánh nhau sao? Ta cũng đang ngứa tay đây, thích thì chơi."

Nhìn bên kia ba người xông tới, Tạ Phi Thiên cũng tiến lên một bước. "Tên Béo, cho người tên bên trái, còn lại để ta."

"Được!" Tên Béo thân hình mập mạp nhưng lúc này lại rất linh hoạt, giơ lên cánh tay trái quét ngang mặt đối thủ, phía dưới một cước đá vào yếu điểm tên kia.

"Ồi, " tên kia bị đá ngay chỗ hiểm, đau nhức sắc mặt trắng bệch, hai tay bụm phía dưới ngồi xồm xuống. Tên Béo lại tiến lên vung gối vào mặt đối thủ, tên kia thân thể liền đứng không vững, ngã sang một bên.

"Thiên ca, bên ta xong." Tên Béo vỗ vỗ tay như phui bụi, quay đầu nhìn về phía Tạ Phi Thiên bên kia, khi thấy Tạ Phi Thiên tay tóm lấy gáy một tên đã gục đầu xuống, một tay khóa cổ tên còn lại, hai tay siết chặt dây lực khiến hai tên kia chỉ có thể quơ quơ cánh tay cầu cứu.

"Àm!" một tiếng, đầu hai tên đệ bị đụng vào nhau, hai người đôi mắt đều bầm đen trợn trắng, uể oải bị Tạ Phi Thiên ném trên đất.

"Anh em, người không nên chơi vậy, không thể để ta thắng một lần sao?" Tên Béo hậm hực đi tới.

"Có ai không, Tạ Phi Thiên giết người." Thạch Thiên Phàm nhìn thấy bọn đàn em vừa nhào tới, mới một hiệp liền toàn bộ nằm trên mặt đất, sừng sốt, liền phát sinh một tiếng kêu hoảng sợ, xoay người muốn chạy trốn.

"Chạy? Ta cho người chạy sao." Tạ Phi Thiên thân thể đột nhiên tăng tốc xông ra ngoài, như một viên đạn, bay lên một cước, ngay lưng thạch Thiên Phàm liền lao đảo, té lăn trên đất.

"Chính người nói, người thua phải lau giày cho ta, hơn nữa là gấp một lần cuối đầu chào một lần, người muốn chơi xấu?" Tạ Phi Thiên đi tới trước mặt thạch Thiên Phàm, lạnh lùng đe dọa Thạch Thiên Phàm đang ngã trên mặt đất.

"Tạ Phi Thiên ta Thạch gia sẽ không bỏ qua cho người đâu." Thạch Thiên Phàm muốn ngồi dậy, lại bị Tạ Phi Thiên một đạp lại ngã, lại lúi lúi hoảng sợ.

"Ta chả biết Thạch gia là cái gì, ta Tạ Phi Thiên đều không biết gì. Ngày hôm nay giày ta người lau hay không lau?" Tạ Phi Thiên tiến thêm một bước nữa.

Thạch Thiên Phàm nhìn Tạ Phi Thiên như Sát Thần, trong lòng bắt đầu sợ hãi, ngày hôm nay sao lại xui xẻo như vậy, đụng trúng cái sát tinh? Thạch gia thể lực to lớn hơn nữa, cũng là nước ở xa không cứu được lửa gần."Tạ Phi Thiên, người nói, phải bao nhiêu tiền người mới bỏ qua cho ta, người có thể tùy ý ra giá."

"Ta chỉ muốn người có chơi có chịu!"

"nhưng hôm nay người mang giày thể thao bitis hunter" Thạch Thiên Phàm âm thanh mang theo tiếng khóc.

"Cũng phải lau dù ta đi dép lao người cũng phải lau!" Tạ Phi Thiên đột nhiên nhắc chân, đạp một phát lên ngực thạch Thiên Phàm, trên áo trắng của hắn chui chui giày mình lên. Sau đó thu chân, thay chân kia trên quần chui chui.

Nhìn Tạ Phi Thiên lưu ở trên người mình từ dấu màu nâu vệt bẩn, còn mang theo mùi hôi tanh, thạch Thiên Phàm đen mặt."Tạ Phi Thiên, người trét gì lên người ta?"

"YAA.A.A.., chết rồi ta hôm nay tự nhiên đạp phải phân chó, ta nói hèn chi hôm nay quá may mắn?" Tạ Phi Thiên cố nín cười, một mặt kinh ngạc hét lớn.

"Oa, Thiên ca, nguyên lai người hôm nay đạp cứt chó hèn gì chó ngáp phải ruồi hèn quá đi?" Viên hạo rất phối hợp phụ họa chăm chọc.

"Phốc hihi", Âu Dương Yên cũng nhin không nổi, bật cười duyên.

"Thạch đại thiếu gia, cách Âu Dương xa một chút, nếu như ta lại thấy người bám theo nàng, sự việc hôm nay sẽ còn tiếp diễn, người biết rồi chứ?" Tạ Phi Thiên cúi người xuống, vỗ vào mặt thạch Thiên Phàm nói.

"Âu Dương Yên là gì của người? Ta theo đuổi nàng thì mắc mớ gì tới người?" Thạch Thiên Phàm tuy rằng sợ hãi, nhưng là bộ mặt đàn ông hắn không cam lòng phản bác.

"Nàng là gì của ta?" Tạ Phi Thiên kéo Âu Dương Yên gần lại, ôm vai của nàng nói: "Nói cho người biết, Âu Dương hiện tại là bạn gái của ta, Đứng không, em yêu?"

Nếu như là bình thường nàng đã quay lại cho hắn một cái tát, thế nhưng hiện tại nàng biết Tạ Phi thiên là đang giúp nàng thoát khỏi thạch Thiên Phàm, suy nghĩ một chút, rốt cục mặt đỏ ửng lên, "vâng" một tiếng.

"Không thể, tuyệt đối không thể! Âu Dương Yên làm sao sẽ thích người cái này đồ nhà..." Thạch Thiên Phàm lạnh lùng nói, nhưng nói được một nửa, cảm giác được ánh mắt Tạ Phi Thiên đang chăm chăm nhìn mình càng ngày càng lạnh, rốt cục đem cái kia câu sao nuốt vào.

"Keng, được nữ nhân đồng ý làm bạn gái, khen thưởng 50 điểm dị năng." Tạ Phi Thiên nghe trong đầu truyền tới âm thanh máy móc. suýt chút nữa cao hứng nhảy dựng lên, như vậy cũng có thể được khen thưởng? Lúc này thực sự là làm chơi ăn thiệt lời lớn.

"Xi, " một chiếc xe cảnh sát cấp tốc lái tới, đứng đỗ ở ven đường, chỉ chốc lát sau, hai tên cảnh sát, nhảy xuống.

"Cảnh sát đồng chí, có người vừa đánh ta!" Thạch Thiên Phàm như bắt được nhánh cỏ cứu mạng lập tức vọt tới. Trên đất ba tên thù hạ không giả chết nữa cũng lồm cồm bò dậy lê lét chạy theo thạch Thiên Phàm hướng tới viên cảnh sát.

"Thiên ca, cảnh sát sao lại tới? Chúng ta mau chạy đi?" Tên Béo khẩn trương hỏi.

"Tên Béo, nhớ kỹ, vừa nãy là một mình ta đánh bọn họ, có hỏi người cái gì cũng không được nói." Tạ Phi Thiên thấp giọng nói vỗ vỗ bả vai của mập mạp.

"Thiên ca, người không thể cứ như vậy? Mỗi lần đều là một mình người gánh chịu, lại gánh nữa sẽ bị đuổi học đấy. lần này đến lượt ta chịu." Viên hạo đứng dậy liền đi về phía cảnh sát.

"Tên Béo, sự việc này rất nhiều người làm chứng người gánh không hết?" Tạ Phi Thiên kéo lại tên Béo."Vẫn là câu nói kia, ta có việc gì mẹ ta là mẹ người, người có việc gì nhà người chính là nhà của ta, phải có người chăm sóc ở lại đi mập mạp."

"Thiên ca...anh..." Viên hạo giọng ảm uớt khóe mắt cay kêu lên.

"Không có chuyện gì, chúng ta cũng không đem người ta đánh chết, cùng lắm vài ngày liền ra." Tạ Phi Thiên cười nói, chỉ có điều nụ cười bên trong lại cất giấu một tia cay đắng. Mới vừa đáp ứng cô chủ nhiệm phải ngoan học hành tốt, hazz xin lỗi cô Lan Hinh, ta lỡ lời.

"Cảnh sát đồng chí, hai người này chính liền là hung thủ, nhìn bọn họ đều bị hắn đánh thành như vậy, mau bắt hắn, ta Thạch thị tập đoàn nhất định sẽ có hậu ta." Thạch Thiên Phàm khôi phục bộ dáng công tử ca.

Nghe như thế, hai cảnh sát đều không hện mà cùng nhủu mày, gương mặt đều lộ vẻ không vui, tự nhiên lại bị người khác sai khiến như đàn em, có thể thật là không ai thích a.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cảnh sát người bắt làm a

Thạch thiên phàm, móc điện thoại ra bấm một dãy số, "ba ba hã,..." song đưa điện thoại cho người cảnh sát. Một người cảnh sát tiếp nhận điện thoại, hướng người cảnh sát còn lại khoác tay, đi qua một bên nghe điện thoại.

"Cảnh sát các người là làm ăn kiểu gì vậy, Thạch thị tập đoàn hàng năm đều nộp lên tiền thuế, liền nuôi các người một đám vô dụng? Ta kêu các người bắt hai tên nhóc kia nghe chưa?" Thạch Thiên Phàm nhìn thấy lời của mình mà hai tên cảnh sát đi tuần nhỏ nhoi không nghe theo, đến thị trưởng bình thường cũng gọi hắn "Tiểu Thạch đồng chí", ngày hôm nay lại bị hai tên cảnh sát đi tuần gạt sang một bên không để ý, thạch Thiên Phàm đương nhiên không chịu được, Vung tay múa chân gầm thét ra lệnh.

"Người..." Cái tên cảnh sát còn lại đứng với Thạch Thiên Phàm nghe hắn nói balabala..., trong người cũng nóng lên, vừa định nổi giận bật lại Thạch Thiên Phàm, cái cảnh sát nghe điện thoại đã trở về, kéo hắn lại.

"Đội trưởng, hắn..."

"Chúng ta vốn là cảnh sát nhân dân, của dân vì dân phục vụ." Người đội trưởng vỗ vai thuộc hạ."Nhớ kỹ, chúng ta hôm nay đang mặt đồng phục cảnh sát."

Người cảnh sát kia hừ lạnh một tiếng, rồi lùi lại phía sau.

Người đội trưởng kia đi tới Tạ Phi Thiên, nhìn chăm chăm Tạ Phi Thiên.

"Tên kia nói là người đánh bọn hắn?"

"Đúng Là ta đánh, còn lại hai người này không liên quan." Tạ Phi Thiên vừa nói vừa đuổi ra hai tay.

"Tuổi trẻ bồng bột thường sử dụng nắm đấm, sau này nhớ không được đánh nhau nữa, dù ra sao đánh nhau cũng không phải việc tốt." Người đội trưởng kia đưa tay ra không phải công tạ Phi Thiên mà là, vỗ vỗ trên bả vai của hắn.

Tạ Phi Thiên sững sờ, Àch, đây là cái gì tình huống? Có vẻ như cảnh sát không có ý định bắt mình.

"Các người tại sao không bắt hắn?" Thạch Thiên Phàm tức giận hét lên.

"Xin lỗi, chúng ta là cảnh sát tuần tra giao thông thôi, hình sự không phải chuyên ngành của ta." Người đội trưởng vừa nói vừa đi đến chỗ Thạch Thiên Phàm, lớn tiếng nói. "Nếu như người bị hành hung vậy gọi 113 đi rồi kể sự việc cho bọn họ."

Nghe nói như thế, mọi người xung quanh bật cười lớn, mọi người đương nhiên đều gai mắt cái tên Thạch Thiên Phàm này, cơ mà nhà hắn lại là thạch thị tập đoàn xí nghiệp lớn, dù có không thích cũng không dám nói ra nay thấy Tạ Phi Thiên không sợ chà đạp Thạch Thiên Phàm dưới chân đương nhiên mọi người trong lòng đều vui thầm.

"Chúng ta nơi này vừa nãy cũng không thấy ai đánh nhau gì hết, mọi người có thấy không nha?"

"Đúng vậy, chỗ nào có người đánh nhau vậy? Ta chỉ thấy mấy tên té lộn nhào, còn một người thì té dính đầy phân chó trên người"

"Ha ha ha, đúng là vậy, đúng là vậy." Mọi người cười lớn nhanh chóng rút lui.

Nghe được xung quanh bàn tán, thạch Thiên Phàm sắc mặt trở nên khó coi, trừng mắt nhìn Tạ Phi Thiên ánh mắt độc ác hơn rồi.

"Xin hỏi, chiếc xe đậu ở bên đường kia là của người?" Người đội trưởng nhìn Thạch Thiên Phàm hỏi.

"Đúng là của ta thì sao?" Thạch Thiên Phàm tức giận.

"Đúng thì theo chúng ta một chuyến về đồn, có người tố người đem xe để giữa đường xuống dốc gây bất tiện giao thông, còn để thời gian dài không xử lý xin mời về đồn lập biên bản tường trình xử phạt."

"Xe của ta bị hư, không chạy được thì đậu đó chứ sao?" Thạch Thiên Phàm tròn tròn mắt, có vẻ như hai người cảnh sát này không phải tìm bắt Tạ Phi Thiên, mà là bắt hắn rồi.

"Xin lỗi, căn cứ theo bộ luật thì xe người hư phải dừng sang một bên dừng vậy chắn trước cảnh báo để người khác biết, nếu hư giữa đường như người không đẩy qua lề được ít nhất cũng phải làm cảnh báo ít nhất 10m trước và sau xe của người."

Sắc mặt trắng bệch, Thạch Thiên Phàm sững sờ nhìn vị cảnh sát trước mặt.

"Nếu như đã hiểu vậy mời theo chúng ta, xe của người ta đã gọi cứu hộ cầu vè." vị cảnh sát tiếp tục nhìn ba tên tiểu đệ theo nhân chứng thì thấy ba người các người đẩy xe này ra giữa đường, cái này đã nghiêm trọng phạm luật ba người các người cũng theo về viết biên bản đi.

"vị này người thổi quá cậu mau còi đồ ra rồi mới đi, để khỏi thổi xe của chúng ta, xe này là xe nhà nước, chúng ta không thể để cho xe hôi thổi, đây là tiền của nhân dân bỏ vào để họ thấy thì không được." Đội trưởng nhìn thuộc hạ của mình mỉm cười nói.

"Vâng, đội trưởng" tên thuộc hạ vui vẻ đồng ý.

"Cái gì? Các người còn dám bóc lột quần áo ta?" Thạch Thiên Phàm hoàn toàn phát điên. "Ba ba ta sẽ tìm cục trưởng mấn vốn"

"Xin lỗi, cục trưởng không ở đây, ba người cũng không ở đây." người cảnh sát nhỏ hơn cười từng tít nói. "Là người tự còi hay để ta còi cho người"

Nhìn tên cảnh sát lộ rõ lấy việc công báo thù riêng, thạch Thiên Phàm biết việc này đã không thể xin xỏ. Cần thận còi áo sơ nệm qua một bên. Kết quả nhưng nhìn tên cảnh sát vẫn chăm chú nhìn mình ánh mắt lại ở phía quần, môi còn liếm liếm.

"Đệt, không phải là thích mông ta chứ?"

"Không được, nói cái gì ta cũng không, còi quần ta không muốn đâu." Thạch Thiên Phàm muốn khóc rồi.

"Người không còi vậy ta còi giúp người." cảnh sát nhỏ (tạm gọi hắn là nhỏ đi) như mảnh hổ lao tới túm lấy một bên tay một bên đem quần thạch Thiên Phàm gạt xuống, ném xa một bên

"Ha ha ha..." Mọi người thấy thạch Thiên Phàm trên người chỉ còn lại cái quần bông màu hường nhện không được lập tức cười to. Có người thậm chí còn móc điện thoại ra chụp hình tí tách còn bật quay phim.

Thạch Thiên Phàm thì như con gái nhà lành bị cưỡng gian co rút người, mắt đỏ lệ hai tay che ngực miệng thều thào "mọi người quá đáng, quá đáng lắm luôn"

"Không dừng chụp hình, không được chụp, lại chụp ta giết chết người." Thạch Thiên Phàm cuối cùng cũng men lại tiếp tục che chắn chạy vô xe cảnh sát.

"Huynh đệ, sau đó nếu như còn có cơ đánh tên nhóc kia, cho ta kè vài đấm." cảnh sát nhỏ tới trước người Tạ Phi Thiên thấp giọng nói nhỏ.

Tạ Phi Thiên sững sờ, ngược lại cười nói: "Nhất định, có cơ hội ta sẽ giúp người vài đấm "

"Thiên ca, chúng ta đều không sao?" Tên Béo nhìn cái kia chiếc xe cảnh sát rời đi, sững sờ ngờ ngác hỏi Tạ Phi Thiên.

"Chắc là... Đúng thế." Tạ Phi Thiên cũng cảm thấy bất ngờ, nếu như nói hẳn cùng Thạch Thiên Phàm so đấu cảnh sát xuất hiện lại lời Tên kia đi thì khá kì quái, con ông cháu cha sau thành như vậy được.

"Tạ Phi Thiên, lúc này làm ta sợ hết hồn." Âu Dương Yên cả nửa ngày không nói rốt cục bình tĩnh lại thở phào nói.

"Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm." Tạ Phi Thiên đưa tay nắm tay Âu Dương Yên kéo đi, lại bị nàng rút về.

"Sao vậy? Vừa rồi đã đồng ý làm bạn gái ta." Tạ Phi Thiên gương mặt vô tội giả vờ ngu ngơ hỏi.

"Đúng vậy, đúng vậy a, lớp trưởng đại nhân, không, là nên gọi chị dâu haha, ta làm chứng người đã đồng ý nha." Viên hạo cười hi hi từ phía sau đẩy Âu Dương Yên một cái, làm cho nàng ngã vào Tạ Phi Thiên.

"Vừa nãy không tính, lúc đó là lừa gạt Thạch Thiên Phàm thôi." Âu Dương Yên vừa ngã vào lòng Tạ Phi Thiên lập tức rút ra ổn định lại nói.

"Người nhưng đem cả ta lừa luôn rồi, Tiểu Yên, ta quá đau buồn hazz cuộc sống mà tình yêu đơn phương ahuhu." Tạ Phi Thiên vẻ mặt đưa đám vừa thật vừa giả nói.

"Đi, người đau buồn thì kệ người đi, không liên quan ta." Âu Dương Yên mặt đỏ lên, đi trước tiến vào Minh Nguyệt lâu.

"Thiên ca, hấp dẫn nha." Tên Béo miệng cười gian nói.

"chọc tý thôi chưa thể dính được?" Tạ Phi Thiên cười vỗ đầu tên béo.

"Ba vị, xin mời lên lầu là phòng số 5, có hai vị tiểu thư xinh đẹp đang chờ cái vị ạ." vừa mới bước vào Minh Nguyệt Lâu, liền có một cái tiếp tân đi tới đưa tay mời.

"Hai vị tiểu thư xinh đẹp?????"

Ủng hộ ta bằng cách nhấn like cho ít động lực nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Gặp lại nữ cảnh sát

Âu Dương Yên nghe được tên lễ tân nói có hai vị tiểu thư xinh đẹp đang đợi không hiểu sao trong lòng có chút khó chịu:

-"Các người còn hẹn người khác?"

Tạ Phi Thiên nhìn Âu Dương Yên ánh mắt u oán, trong lòng cũng hơi bức, quay đầu hỏi tên béo:

-"là người mời khách"

"Không có ah, đại ca. Ta sao có thể mời thêm mà không thông báo người?" Tên Béo cũng là vẻ mặt đầy nghi hoặc.

"Anh trai, có thể là người làm rồi, chúng ta chỉ có ba người, cũng không có mời thêm a" Tạ Phi Thiên quay đầu đối với người lễ tân tiếp khách nói."Chúng ta muốn một gian phòng."

"Không, trên lầu hai vị tiểu thư nói rất rõ, là ba vị vừa nãy đánh nhau không phải là ba vị sao?" Tên lễ tân khẳng định nói.

"Hai vị tiểu thư kia trông như thế nào?" Viên hạo hỏi.

"Một người tóc ngắn, một người tóc dài, đều rất đẹp, cùng vị tiểu thư này có thể sánh ngang" Tên lễ tân vừa nói vừa chỉ vào Âu Dương Yên bộ dáng nịnh nọt.

Âu Dương Yên nghe nói như thế thì mặt đỏ lên, nhưng trong lòng lại vui vẻ, không phụ nữ nào không thích người khác khen mình xinh đẹp.

Tạ Phi Thiên cùng Viên Hạo liếc nhìn nhau một cái, biết đối phương cũng không có manh mối là ai, chỉ có thể lên xem xem.

Lên lầu hai, tới phòng số 5, tên lễ tân dẫn đường tới trước cửa phòng gỗ cửa đợi bên trong trả lời thì mở cửa làm dáng mời ba người.

Tạ Phi Thiên nghi ngờ nhòm lên một cái vào trong phòng khách, chỉ thấy trong có hai cô gái đang ngồi, người tóc ngắn, một bộ đồ giản dị quần jean áo thun nhưng lại không thể che giấu được vẻ mỹ lệ và đôi mắt rực rỡ thu thủy to tròn.

Nhưng Tạ Phi Thiên không thể quên được, chính là đội trưởng cảnh sát Thượng Quan Đồng lái xe công vụ mà còn hơn xe đua thể thao. Còn lại một người khác tóc dài, đang mặt đỏ công sở khuôn mặt trái xoan, Tạ Phi Thiên lại không biết là ai.

"Đi mau, đi nhầm phòng rồi." Tạ Phi Thiên cả kinh, lui về sau định chạy.

"Tạ Phi Thiên, đến rồi, còn không vào đây" Thượng Quan Đồng vừa cười vừa nói, tuy nhiên lại phát ra cổ uy nghiêm ra lệnh như cấp trên, khiến người khác khó có thể từ chối.

"Khà khà, hóa ra là Thượng Quan Đồng đội trưởng ở đây à? Ta còn tưởng đâu mình đi nhầm phòng" Tạ Phi Thiên cười trừ bước vào.

"Thân thủ không tệ à nha?" Thượng Quan Đồng nhìn Tạ Phi Thiên một chút, cuối cùng ánh mắt lại nhìn Âu Dương Yên lâu hơn.

Viên Hạo vỗ ngực tự hào nói:

-"Đúng thế, hai anh em ta đúng là thân kinh bách chiến ăn ý phối hợp một địch trăm nha, giang hồ lăn lộn kinh nghiệm từ dao súng thật đó từ tấm máu bao người". Ý "Thiên ca, mắt ngươi bụi bay vào hã, sao nháy liên tục thế?"

"Viên hạo, vị này là đội Trưởng Thượng Quan Đồng, đội trưởng ở cục cảnh sát thành phố" Tạ Phi Thiên một mặt đau khổ giới thiệu cho Viên Hạo, bằng không lát hán lại tuông ra cái gì tội truy nã không chừng.

"Cục cảnh sát? Thượng Quan đội trưởng?" Viên hạo tròn mắt.

"Vị này là Viên Hạo sao? Lại đây theo ta kể một chút các ngươi từ đao thật súng thật luyện ra thân thủ thế nào lại đây chúng ta tâm sự tý nè?" Thượng Quan Đồng hai con mắt to như nước trong veo nhìn Viên Hạo.

Viên Hạo mở hời đồ đầy người rồi:

-"Thượng Quan đội trưởng, ta vừa nãy... Vừa nãy chính là khoe khoang thôi, không phải sự thật, chúng ta đều là con ngoan trò giỏi cháu ngoan của Bác nha, bình thường chỉ toàn bị người khác bắt nạt, liền thầy cô đều đem chúng ta làm tấm gương trước trường nha" Viên hạo tươi cười vội vàng nói.

"Tạ Phi Thiên, còn bạn gái ngươi không giới thiệu một chút sao?" Thượng Quan Đồng không để ý tới Viên hạo nữa, hai mắt nhìn chăm chăm Âu Dương Yên có vẻ rất hứng thú.

"Đây là lớp trưởng của ta, Âu Dương Yên đại mỹ nữ, không phải bạn gái của ta, Thượng Quan đội trưởng cũng chớ nói vậy, để nàng ấy tức giận ta" Tạ Phi Thiên thấy Thượng Quan Đồng hứng thú vội vàng giải thích cắt đứt chuyện này luôn.

"Phi Thiên ngươi ngồi này." Âu Dương Yên ôn nhu chạy tới kéo ghế, để hán ngồi xuống, sau đó bên cạnh kéo một cái rồi ngồi, còn đem ghế hướng về Tạ Phi Thiên nhích lại gần, khiến cho Tạ Phi Thiên trong lòng "Thành thực" nhảy loạn.

"Còn nói không phải bạn gái, không phải bạn gái lại lo lắng quan tâm như vậy sai? Ngươi nói lời này cẩn thận có người đau lòng nha." Thượng Quan Đồng cười nói.

Tạ Phi Thiên không biết trả lời thế nào rồi, đem mắt nhìn hướng Âu Dương Yên, hi vọng nàng có thể giải thích một chút, nhưng ai ngờ Âu Dương Yên lúc này lại hơi cúi đầu, một mặt thẹn thùng, ngoại trừ thỉnh thoảng liếc nhìn Thượng Quan Đồng cũng không hề giải thích gì.

"Lẽ nào nàng là giúp ta có mặt mũi?" Tạ Phi Thiên thâm nói, lập tức cũng không giải thích, coi như chấp nhận.

"Thượng Quan đội trưởng, hôm nay thật trùng hợp ah, ngươi cũng ở đây?" Tạ Phi Thiên vội vàng đổi đề tài.

"Không phải trùng hợp, ta hôm nay là có ý tới tìm ngươi." Thượng Quan Đồng nói nhện nhăng.

Tạ Phi Thiên trong lòng lại thấp thỏm bất an, bị cảnh sát tìm a, làm gì có chuyện tốt?

"Được rồi, ngươi cũng đừng lo lắng không phải tìm ngươi gây phiền toái, Hơn nữa vừa nãy ta còn giúp các ngươi, bằng không Lý thúc thúc không dễ dàng tha cho các ngươi đâu nha?" Thượng Quan Đồng cười nói.

"Lý thúc thúc? Ai vậy?"

"Liên là vừa nãy cái kia đội trưởng cảnh sát đi tuần, đối với các ngươi thái độ đã đủ tốt chưa nè?"

Tạ Phi Thiên lúc này mới nhớ lại lúc này vị cảnh sát kia có nhận điện thoại, xem ra đây chính là Thượng Quan Đồng giúp đỡ.

"Cảm ơn Thượng Quan đội trưởng, thực sự là cảm ơn người rất nhiều."

"Không có chuyện gì, chuyện này ta đều tìm hiểu rõ ràng rồi, tên tiểu tử họ Thạch kia quá láo, người cũng coi như xả giận cho mọi người." Thượng Quan Đồng nụ cười nhạt nhòa nói: "Bất quá, sau đó người có thể phải cẩn thận một chút, tiểu tử có vẻ thù dai."

"Ta không chọc hấn miễn hấn đừng đụng tới ta. Hấn dám đụng tới ta liền đập một trận" Tạ Phi Thiên nói. "Thượng Quan đội trưởng vẫn là nói cho ta biết hôm nay tìm ta có việc gì không chứ ta thật sự không dám ngồi đây."

"Được rồi, vẫn là chiều hôm qua vụ án kia, Vương Bản một mực chắc chắn máy tính đột nhiên đem ảnh chân dung của hấn cùng tin tức cá nhân đều cho hiển thị lên màn ảnh đây là không thể nào, chúng ta điều không rành nên cho đó là chuyện bình thường. Nhưng đây là ta bạn học cũ của ta rất hứng thú việc này, buộc ta dẫn nàng đến điều tra điều tra lấy thông tin, hồi sáng ta đã gọi cho Lan Hinh cô người nhưng nàng lại đang bận họp, không có thời gian tiếp chúng ta, còn người lại đang thi, trưa rồi nên chúng ta tại đây ăn cơm, chờ buổi trưa đi tìm các người, không nghĩ lại gặp được người." Thượng Quan Đồng một hơi nói mục đích đến đây, xong bụng tách trà lên uống.

"Chào mọi người, ta là Cổ Tiểu Nguyệt phóng viên tạp chí "Chuyện lạ", người chính là Tạ Phi Thiên hả? Người có thể kể cho ta nghe chút về chuyện tên cướp chiều hôm qua không nhất là chuyện lạ máy tính trong văn phòng? Đặc biệt người cảm thấy có chỗ nào không bình thường không?" Bên cạnh cô gái tóc dài đang ngồi nhovn miệng cười, lông mày dài sắc, hai con mắt như nho đen như lập loè ánh sáng âm u, như một vùng hồ sâu dường như khiến người ta cảm thấy sâu không lường được.

"Phi Thiên, ngày hôm qua ở văn phòng xảy ra cái gì người nói một chút đi, ta cũng muốn nghe?" Âu Dương Yên hướng về Tạ Phi Thiên nhìn bên cạnh vô ý hay hữu ý lại nhìn lại gần.

Phi Thiên, trong miệng mỹ nữ thật là ngọt ngào nha! Tạ Phi Thiên ở trong lòng mừng thầm.

Biết giấy không gói được lửa, chuyện này trước sao gì cũng bị hỏi. Chính mình phát thần uy trước nhiều người nhìn như vậy, nếu như liền nói mình không biết gì hết, người khác lại nghĩ mình giấu diếm gì rồi.

Tạ Phi Thiên giả bộ suy nghĩ nhớ lại, rồi kể lại chuyện chiều hôm qua tất nhiên là có chọn lọc chuyện nên nói.

Nghe xong Tạ Phi Thiên kể lại, Viên hạo cùng Âu Dương Yên đều tròn to mắt nhìn hấn, bọn họ chỉ biết ngày hôm qua văn phòng xảy ra trộm cắp, nhưng lại không biết còn có sự tình đã mất như phim vậy bên trong, nhìn về phía Tạ Phi Thiên ánh mắt tự nhiên khác lạ, không trách Lan chủ nhiệm hôm nay lại đối xử cực tốt với hấn.

Cổ Tiểu Nguyệt trầm ngưng một thoáng, đối với Tạ Phi Thiên nói: "Tạ Phi thiên, gần đây người có phát hiện hay không ở trên thân thể người có gì khác lạ, có gì không bình thường không?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Lan hinh say rượu

Thấy Cổ Tiểu Nguyệt ánh mắt nhìn mình, Tạ Phi Thiên trong lòng "Hồi hộp" lo lắng, lẽ nào nàng đang nghi ngờ ta?

"Cổ phóng viên, người nói là ta đụng trúng tà vật?" Tạ Phi thiên mặt giả vờ sợ hãi hỏi.

"Tạ Phi Thiên, người cũng đừng lo lắng, ý của ta là người có đụng phải gì khác thường không, cũng không phải nhất định là Tà vật." Cổ Tiểu Nguyệt xem Tạ Phi Thiên cái kia hoảng sợ đáng vẽ, cũng cảm thấy có chút nói quá nên an ủi.

Tuy rằng hiện tại khoa học kỹ thuật đang phát triển xã hội tân tiến không không còn nhiều mê tín như xưa, nhưng vẫn còn vài chuyện khoa học không lý giải được, đó chính là con đường của tạp chí "chuyện lạ", Cổ Tiểu Nguyệt đã làm cho tờ báo này mấy năm, cũng tiếp xúc được không ít chuyện lạ có thật, điều này cũng làm cho nàng đặc biệt miễn cảm với mấy thứ kì lạ, đối với mấy thứ làm người ta tò mò này càng nghiên cứu thì càng nghiên rồi.

Vì lẽ đó vừa nghe Thượng Quan Đồng kể lại chuyện chiều hôm đó vụ cướp nàng lập tức hứng thú cuồng nhiệt, tóm lấy Thượng Quan Đồng bắt nàng phải chờ đi tận nơi tìm hiểu.

Nói thật, vừa bắt đầu nàng cũng không hề nghi ngờ tới Tạ Phi Thiên, dù sao hấn quá trẻ, nếu có dị thường gì trai trẻ như hấn thường sẽ không giữ được bí mật, đã sớm vênh vào làm lộ rồi.

Nhưng là tại đây ăn cơm nghe được chuyện lúc này cá cược chạy đua với xe, nàng đối Tạ Phi Thiên cảm thấy hứng thú.

Đặc biệt cái kia lúc đầu xe đề không nổ thì cũng coi như bình thường, nhưng sao đó đẩy cũng đẩy không được. Cho nên nàng không muốn từ bỏ cái này mạnh mẽ, không chừng đào ra cái gì kì bí, lập công lớn đây.

"Tạ Phi Thiên, xin hỏi gần đây ngươi có phát bệnh sốt hay gì, điện giật, hay sét đánh gì không?" Cổ Tiểu Nguyệt hỏi vội một lèo.

"Không có, thân thể ta rất khỏe mạnh, liền bệnh cũng rất ít, mấy năm nay đều chưa đi bệnh viện, cái này bạn ta tên Béo có thể làm chứng." Tạ Phi Thiên đáp lời.

"Như vậy gần đây ngươi có cảm thấy có sức mạnh nào đang trợ giúp ngươi không?"

"Không có, bất quá, ta cảm thấy ta gần đây vận may cực kì tốt nha." Tạ Phi Thiên ra vẻ trầm ngâm nói.

"Nói nhanh lên!" Nghe nói như thế, không chỉ Cổ Tiểu Nguyệt mà mọi người đều dồn ánh mắt vào hắn.

"Ta tuần trước mua 10 nghìn vé số, dĩ nhiên lại trúng đó nha."

"Trúng bao nhiêu?" Mọi người đồng thanh hỏi.

"200 nghìn."

"cái gì!" Mọi người hơi thất vọng.

"Phải biết, mấy năm qua ta một mực giúp mẹ mua vé số 100 nghìn đều chưa trúng bao giờ đây"

"Mà trúng 200 nghìn, cũng không thể nói rõ ngươi vận may cực kỳ tốt nha?"

"Nhưng là mấy hôm trước ta lại trúng rồi."

"Lại trúng 200 nghìn?"

"Không phải."

"Trúng số độc đắc hả? Bao nhiêu?"

"100 nghìn."

"Thiệt!" Mọi người triệt để thất vọng rồi, trúng 100 nghìn, 200 nghìn đã xem vận may cực kì tốt xem ra hắn bất hạnh cỡ nào.

Cứ việc như vậy, ăn cơm xong, Cổ Tiểu Nguyệt vẫn là cố xin số Tạ Phi Thiên để dễ liên lạc và nếu có gì khác lạ lập tức gọi cho nàng.

Thi xong hai ngày, buổi tối hôm đó Tạ Phi Thiên đã bị tên Béo kéo đến quán nét thả lỏng giải trí một tý, vừa tán gẫu vừa chơi game, nháy mắt liền tới mười hai giờ, tên Béo càng lúc càng hăng không chịu về, Tạ Phi Thiên nhưng càng chơi càng tè nhạt, liền đứng dậy dự định trước về trường học kí túc xá ngủ.

Ra khỏi quán Internet, nửa đêm gió lạnh, Tạ Phi Thiên cuối cùng cũng cảm thấy đầu óc thanh tỉnh tý. Những năm này cái gì đều học được chỉ có hút thuốc là không chỉ cần nghe mùi khói thuốc đầu óc hắn đã hỗn loạn rồi, nhất trong quán nét người người hút nhà nhà hút.

Vừa mới chuyển bước sắp vào hẻm nhỏ, chân hắn khựng lại vì phía trước có tiếng cười đùa.

"Tiểu muội muội, uống rượu say rồi nha, để má ca tiễn cùng về nhà?"

"Đúng vậy, cực cùng, cùng ca đi thôi, ca mang ngươi đi về nhà."

"Các ngươi đều không phải là cái gì... Người tốt, đều muốn... Muốn bắt nạt... Ta!" Một giọng nữ nhân say rượu nói lớn.

Lại là cái nhóm trẻ trâu này, mỗi ngày chờ ở trong hẻm nhỏ cản mấy cái nữ nhân đi một mình hay là say sấn, bất quá vào lúc này trúng phải cái đang say, con gái đêm hôm say sấn không tốt thiệt mà. Tạ Phi Thiên biết đám này thanh niên lêu lổng tuy gà mờ nhưng lại có hậu trường bang phái lớn nên mới làm càn như vậy, Tạ Phi Thiên không muốn gây rắc rối phiền toái nên định đi đường vòng để trốn.

Nhưng là mới vừa rón ra rón rén lui lại mấy bước, hắn lại đứng vững. Bởi hắn nghĩ tới vấn đề nếu hắn cứu cô gái này chắc chắn là làm việc tốt anh hùng cứu mỹ nhân sẽ được khen thưởng dị năng điểm đó nha.

Cái kia siêu cấp Hệ Thống sẽ khen thưởng chính mình bao nhiêu dị năng điểm đây? Nghĩ tới đây, Tạ Phi Thiên lại rón ra rón rén hướng phía trước nhòm ngó, trong lòng quyết định chủ ý, nếu như đối phương từ ba người trở xuống, mình đánh bất ngờ, nhất định có cơ hội thắng, nếu như đối phương nhiều người, như vậy mình rút thôi.

Dựa vào đèn đường mờ ảo nhìn thấy mấy bóng người, một, hai, ba vừa vặn ba tên. Tạ Phi Thiên hoàn toàn yên tâm, làm bộ người đi đường thông dong đi về phía trước.

"YAA.A.A.., " người phụ nữ kia không biết là bị ai sờ cái gì, hét lên một tiếng."Các người đừng sàm sỡ ta!"

Giọng này làm sao quen thuộc như vậy? Tạ Phi Thiên trong lòng cả kinh, chân tự nhiên tăng tốc một chút.

Gần thêm nữa chút, Tạ Phi Thiên bước chân đột nhiên ngừng lại, bởi vì hắn đã thấy rõ cô gái đầu tóc rối bời, liền đứng đều đứng không vững. Dĩ nhiên là hủ nhiệm lớp của hắn Lan Hinh, cái kia cô giáo lãnh diễm giống như một tòa băng sơn.

Nghĩ đến chính mình nhưng là nhảy vô, không biết có thắng nổi không? Tạ Phi Thiên bước chân lại thụt lùi, Vẫn là gọi điện thoại gọi cảnh sát đến đây đi.

Lấy điện thoại di động ra, sẵn tiện nhìn giờ 12h15 đêm. Vào lúc này, cảnh sát làm sao chạy tới liền? Cái này mình sợ rút lui thì còn gì là nam nhi, đã vậy đó còn là cô giáo chủ nhiệm hắn nhớ tới quyển "Kim Bình Mai" Lan Hinh đưa cho hắn.

"Các người tránh ra, ta phải đi về!" Lan Hinh cầm túi xách quơ lung tung, nhưng là mấy người kia đều không coi đó là gì, không lập tức khóa tay nàng, cũng chỉ coi đây là còn trên gào a.

"Em gái, người xem người đều say thành như vậy, để mấy ca đưa người về nhà đi." Một tên đầu đình vòng tới Lan Hinh bên cạnh người, ôm eo nàng muốn dìu nàng đi.

"Cứu mạng ah!" Lan Hinh há mồm kêu to âm thanh trong hẻm nhỏ trở nên bén nhọn.

"Khụ khụ", trên lầu căn nhà một cửa sổ mở ra người đàn ông trung niên nhòm xuống dò xét.

"Nhìn cái gì mà nhìn! Ta cùng bạn gái của ta đùa giỡn! Lại nhìn ta lên phòng người cho người một trận?" Một tên trên trán có vết sẹo dài hung hăng trừng mắt hét lớn dọa người.

"Đừng, " cửa sổ lần thứ hai đóng lại, tiếp theo đèn trong phòng cũng tắt.

"Con mẹ nó, chết thì chết, cũng không thể nhìn cô giáo mình bị người ta ăn hiếp" Tạ Phi Thiên bốn phía nhìn nhìn, muốn tìm một cái thuận tay làm vũ khí, tuy nhiên lại không có, cuối cùng chỉ lấy được bên cửa sổ một nhà, một cái chậu hoa nhỏ xíu bằng nắm tay a, cầm trong tay chậu hoa bé tí hắn tiến về phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Ta là Lý Tiểu Long

"Thằng kia, mày nhìn cái gì vậy? Cút ngay, bớt lo chuyện bao đồng!" Nhìn xa xa thấy tên nhóc đang cầm chậu hoa rón ra rón rén đi tới, một tên quát lớn.

"Đại ca, người không nhận ra ta sao? Ta là Hắc Tam đây?" Tạ Phi Thiên một bên lớn tiếng chào hỏi, một bên nhanh chóng hướng tên vừa hỏi đi tới.

"Hắc Tam? Hắc Tam là ai?" Người kia ngần ngừ có suy nghĩ.

"Chính là ta ah, thấy rõ chưa?" Tạ Phi Thiên đột nhiên nâng chậu hoa, "bụp" một cái chậu hoa đập lên đầu, tên đó liền loạn choạng lăn quay dưới đất.

"Tên nhóc, người muốn chết, người Hắc Hồ bang người cũng dám đụng tới" mặt sẹo cùng đầu đình nghe được tiếng la, liền thả Lan Hinh ra nhanh chóng ép tới.

Tạ Phi Thiên không đáp lời, trước tiên khởi động tay chân, nhảy nhảy lên, lắc lắc đầu, bẻ cổ tay, sau đó vẫn lạnh lùng nhìn hai người đi tới.

Hắn cũng không hề lựa chọn chạy trốn, thứ nhất Lan Hinh say rồi chạy không nổi, thứ hai chỉ còn hai tên thôi, hắn không để vào mắt.

Kì lục đánh nhau của hắn là một đầu năm đấy, mặc dù đối phương chỉ toàn học sinh, hơn nữa chính mình cũng bị đánh đến sưng mặt bầm mắt, nhưng cuối cùng lại đem đối phương năm người đánh cho nhập viện cả tuần lễ.

Hai người đồng thời hướng về Tạ Phi Thiên bước đến, sắp tới trước mặt thì hai tên đều rút dao từ phía sau ra lao tới ánh dao sát bén đầy hàn khí.

Không ổn, hai người này đều có dao, mà mình tay không chả có gì. Tạ Phi Thiên con mắt hơi nheo lại, nhìn chăm chú vào hai người từng động tác, không dám lơ là.

Đầu Đình trước tiên nhào tới, giơ lên dao nhỏ hướng về phía bụng Tạ Phi Thiên đâm tới.

Tạ Phi Thiên lùi về sau nửa bước, hai tay cùng lúc vươn về trước, nắm chặt tay cầm dao của tên đầu đình, kéo lại: gần tới mình, Tạ Phi Thiên co chân, để

một gói lên mặt đầu đinh, đầu đinh thân thể lập tức choáng váng lao đảo quy xuống ôm mặt.

Thừa dịp đầu đinh bởi vì bị choáng. Tạ Phi Thiên hai tay đang cầm tay đầu đinh, xoay tay ép xuống, cây dao trên tay đầu đinh không giữ được nữa rơi xuống.

Tạ Phi Thiên vừa định đập thêm cho đầu đinh một cái, thì tên mặt sẹo đã vọt tới, cây dao nhắm ngay mặt của Tạ Phi Thiên xẹt qua. Tạ Phi Thiên không thể không ngửa ra sau, nhân cơ hội này, tên đầu đinh đã lùi lại.

Đầu đinh khom lưng định tìm cây dao của mình, Tạ Phi Thiên làm sao cho hắn lấy được dao? Đã một phát cây dao bay mất. Đầu đinh vô huyệt dao, sẵn hướng tiến lên ôm chặt chân của Tạ Phi Thiên, hung hăng hướng về mặt sẹo kêu lên: "Lão Cừu, nhanh, đâm hắn đi."

Mặt sẹo lại thêm một dao ở vùng bụng Tạ Phi Thiên xẹt qua, Tạ Phi Thiên bị tên đầu đinh ôm lấy một chân, đi lại đã bất tiện, chỉ có thể khó khăn chống đỡ bằng tay.

"Ầm" tên đầu đinh đột nhiên dùng sức, đem Tạ Phi Thiên hất lên té xuống đất. Tạ Phi Thiên hết hồn rồi, mặt sẹo nhân cơ hội vọt tới định đâm Tạ Phi Thiên đang nằm dưới đất.

Lúc nguy cấp Tạ Phi Thiên một cước vào đầu đầu đinh đang ôm chân,

Cơ hồ là ngay lúc này, mặt sẹo dao đã muốn đâm tới bụng, Tạ Phi Thiên trong lúc nguy cấp lần nữa chụp được tay mặt sẹo, xoay người lộn qua một bên, mặt sẹo đau đớn hét to, cây dao trên tay cũng văng ra.

Hai cây dao đều bị văng đi, Tạ Phi Thiên hoàn toàn yên tâm, đang nằm trên đất Tạ Phi Thiên búng người bật, vron mình nhảy lên, đâm thẳng, một phát vào mũi của mặt sẹo, một tiếng "Răng rắc" vang lên, mặt sẹo trên lỗ mũi máu phun ra.

"Lão Thất, gặp phải dân có nghề rồi, mau gọi các anh em đến" mặt sẹo bưng mũi, mồm miệng nói không rõ la hét với đầu đinh.

Còn có người sao? Tạ Phi Thiên trong lòng cả kinh, liền phi tới đá bay mặt sẹo.

"Xuyyyyyyy..." đầu đinh một tiếng huýt sáo rất to, từ ngõ hẻm phía sau và trước chạy ra sáu bảy tên tay đều cầm ống tuýp.

Mẹ nó, nơi này dĩ nhiên là ổ của bọn chúng, Tạ Phi Thiên không còn dám chơi tiếp vội chạy tới bên Lan Hinh.

"cô ơi, chúng ta chạy mau."

"Ta chỉ muốn ở đây, đi đâu cũng không đi!" Lan Hinh tất nhiên còn say chả nhớ được Tạ Phi Thiên, tay quơ loạn không chịu đi.

"Đi mau!" Tạ Phi Thiên đuổi tay nắm lấy tay nàng lôi đi.

"Chạy đi đâu!" Phía sau đám người kia rất nhanh đã đuổi tới, trong tay ống tuýp, gậy gỗ hướng về Tạ Phi Thiên đập lia lịa.

"Đánh chết mày, này thì quan việc người khác!"

"Ngốc tiểu tử, ngươi cuồng hả, ngươi đánh nhau giỏi lắm mà lại đây thử một gậy của ta?"

Tạ Phi Thiên đem Lan Hinh ở phía sau che lại, còn bản thân thì chặn phía trước dùng hai tay ôm đầu, cả người đều truyền tới từng đợt đau đớn.

Ráng chịu, cuối cùng Tạ Phi Thiên cũng nắm được một cái ống tuýp, đập lại được vài gậy, tuy nhiên đối thủ quá nhiều, bấp dùi dưới chân cả phía sau lưng trúng chiêu liên tục, mất hân nổi đom đóm luôn rồi.

Không được, còn tiếp tục như vậy sẽ bị đánh cho tàn phế. Tạ Phi Thiên trong đầu thật nhanh nghĩ kế thoát thân. Đúng rồi, làm sao quên nó đi?

"Xin hệ thống mở ra dị năng có thể đánh nhau" Tạ Phi Thiên cũng không biết nói thế nào, chỉ có thể ở trong lòng đọc thầm nói.

"Keng, trung cấp skill dị năng phục chế, có thể phục chế tất cả khả năng con người, sử dụng trong: 30 phút, Dị Năng Điểm 50 điểm. Xin mời {Kí Chủ} lựa chọn phục chế người nào."

Tạ Phi Thiên chỉ cảm thấy từng cái từng cái khuôn mặt quen thuộc hoặc không quen xẹt qua trong đầu, hình như toàn tại võ thuật phương diện, Tạ Phi Thiên rốt cục chụp một cái khuôn mặt quen thuộc, Lí Tiểu Long, chính là hắn.

"Keng, phục chế Lí Tiểu Long, skill đặc thù Tiết Quyền đạo, đánh lộn. Dị Năng Điểm 50 điểm, Xin xác nhận." Hệ Thống lại vang lên âm thanh chị google máy móc.

Tạ Phi Thiên không chút do dự lựa chọn đồng ý. Một dòng nước ấm chạy tứ tán toàn thân Tạ Phi Thiên trong đầu từng hình ảnh về Lý Tiểu Long xẹt qua, Tạ Phi Thiên cảm giác toàn thân bấp thịt đột nhiên phồng lên, cả người tràn đầy sức mạnh.

Tạ Phi Thiên thậm chí tin tưởng mình hiện tại một đám là có thể thùng bức tường kia, xem ra thực lực công phu đại sư, thân thủ đúng là không giả.

Một cái ống tuýp đập về hướng mặt Tạ Phi Thiên, nhưng là tốc độ này ở Tạ Phi Thiên hiện nay nhìn thấy rất chậm. Tạ Phi Thiên đột nhiên há mồm "YAA.A.A..!" kêu một tiếng quái dị, nắm một cái cổ tay, người kia chỉ cảm thấy một lực siết cực mạnh truyền tới, trong tay ống tuýp đã rơi ra ngoài.

"Ah... Ồ!" Tạ Phi Thiên hình dáng kì lạ chân bước đạp phóng tới, trong tay ống tuýp xoay tròn, đem tất cả công kích đều chặn lại.

"Đại ca, tiểu tử này ghê quá, ngươi xem hấn đánh kia, như cái kia... Cái kia chiêu thức rất quen?"

"Đường Sơn Đại huynh, không, là Lý Tiểu Long!" Một tên thốt lên.

"Sợ cái chim, Lý Tiểu Long đều chết cả nửa thế kỉ rồi, cùng tiến lên, đem tên anh hùng dóm này đập."

"Ồ nha!" Tạ Phi Thiên trong miệng lại một tiếng hét quái dị, lướt qua hai người tới gần tên hơi lớn tuổi vừa phát hiệu lệnh, "Àm, " ống tuýp phang ngay đầu đem hấn lần quay dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Đưa Lão Sư vào khách sạn

"Rầm rầm rầm" dưới ống tuýp của Tạ Phi Thiên từng người từng người ngã xuống, Tạ Phi Thiên trong thế bị vây mà cứ như chốn không người hoành hành, còn vài tên có thể đứng vững rón cực sợ rồi, liền lùi lại, khuôn mặt hoảng sợ.

Tạ Phi Thiên đứng im thu tuýp sắt, tuýp sắt vác trên lưng, mặt hấn lạnh lùng nhìn đám côn đồ, cả đám không tự chủ lùi lại phía sau, mặt mày tái mét.

"YAA.A.A....." Tạ Phi thiên đột nhiên há mồm, hét lên. Những người kia hai chân run cầm cập, không dám ở lại, xoay người hốt hoảng bỏ chạy.

"Keng, anh hùng cứu mỹ nhân, khen thưởng dị năng điểm 50 điểm". Thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Tạ Phi Thiên.

Khà khà, tiêu hao 50 điểm bù đắp lại rồi. Tạ Phi Thiên mừng thầm trong lòng.

Ném trong tay ống tuýp, Tạ Phi Thiên xoay người đi đến bên Lan Hinh. Lan Hinh đang co rút bên góc tường, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía đánh nhau.

"Lan Hinh... Cô ơi, chúng ta đi thôi." Tạ Phi Thiên bỗng kêu tên Lan Hinh xong, ngấm lại cảm thấy không đúng, mới thêm hai từ cô ơi.

Lan Hinh vẫn co rút lại tại góc tường, không dám đứng lên đi cùng Tạ Phi Thiên.

Tạ Phi Thiên bắt đắc dĩ, mạnh mẽ kéo Lan Hinh dậy, một bên đưa tay nàng vòng qua cổ hấn, một tay đem nàng ôm hông kẹp sát người, hướng về ngõ nhỏ đi ra.

"Lan chủ nhiệm, ta là Tạ Phi Thiên, ngươi nhận ra ta không?" Tạ Phi Thiên thử thăm dò hỏi.

Lan Hinh nhìn về phía Tạ Phi Thiên hồi lâu, sững sờ mới mở miệng đầy mùi rượu nói: "Nhận ra, không phải là... Tạ Phi Thiên sao, nha. Àch...mà Tạ Phi Thiên là ai?"

Tạ Phi Thiên lệ đầy mặt, là do mình không đáng để Lan Hinh chú ý, hay là do nàng quá say?

Liên học sinh của mình ba năm đều không nhận ra? Nhưng mà, không nhận ra cũng tốt, khỏi cho ngày mai lại lỗi mình ra xử phạt.

Tâm tình lo lắng của hấn cũng dần bình tĩnh lại, trên người Lan Hinh truyền tới mùi rượu nồng nặc không khỏi khiến Tạ Phi Thiên nhú mày, không biết tại sao băng lãnh Lan Hinh chủ nhiệm này lại say tới cỡ này.

"Ta... Ta đi không nổi rồi, ta muốn người... Cống ta!" Lan Hinh đột nhiên dừng lại không chịu đi.

"Đi thôi, chúng ta gần tới rồi." Tạ Phi Thiên cũng phải dừng lại, khuyên nhủ.

"Không! Ta muốn người cống ta, giống như ngày xưa cơ!" Lan Hinh mắt say lơ đãng mê ly, nhất quyết không chịu đi.

Tạ Phi Thiên giờ mới biết hấn bị Lan Hinh nhận nhầm là ai đó người đó còn rất thân mật với nàng, nhưng vấn đề ta không phải người kia, lỡ may nàng tỉnh lại nhìn thấy ta không phải róc xương lột da ta sao, Không được, vẫn coi thử gọi người nhà nàng tới đón.

Tạ Phi Vũ đem Lan Hinh để xuống, muốn tìm điện thoại trong túi nàng, nhưng mới vừa buông tay, Lan Hinh "Oạch" một cái ngồi xuống đất luôn.

"Lan Hinh cô... Lan Hinh, ngươi không thể ngồi ở đây." Tạ Phi Thiên vừa định kêu cô giáo, phía trước liền có người đàn ông đi ngang, Tạ Phi Thiên

nhanh chóng đổi giọng, nếu không người ta lại tưởng học sinh cô giáo đi nhậu rồi làm chuyện "ấy ớ" coi chừng bị lên tung lên mạng

Kéo tay nàng qua vai, để nàng dựa vào mình, sau đó tìm điện thoại của nàng, nhưng lật tung túi xách, ngoại trừ chút son, phấn, khăn tay, bóp tiền thì không tìm thấy được điện thoại.

"Lan Hinh, điện thoại di động của nàng đâu?" Vì sợ người khác chú ý, Tạ Phi Thiên không thể làm gì khác hơn là gọi thẳng tên nàng như gọi người yêu.

"Vút... Ném rồi, ta không cầm nó!" Lan Hinh quơ quơ tay nói.

Tạ Phi Thiên cười khò lắc lắc đầu, xem ra chỉ có thể tự mình đưa nàng về. Ra trước người nàng ngồi xuống:

- "lên đây ta công nàng về"

"Ta rất thích người công ta." Lan Hinh vui vẻ leo lên. Đầu tựa ở bên gáy Tạ Phi Thiên, nghịch ngợm nói.

Nếu như người thích ta công, ta liền sẽ công người. Tạ Phi Thiên ở trong lòng thờ dài, rất rõ ràng Lan Hinh ở trong miệng "người" cũng không phải là hân.

Bên tai ầm ập từng đợt hít thở, trên lưng hai núi lớn đè ép đầy co dãn.

Cảm giác này khiến Tạ Phi Thiên tâm lại "Rầm rầm" một trận nóng người. Hít thở sâu mấy lần, Tạ Phi Thiên mới dám dùng lực hai tay ở đùi nàng xóc lên.

"Có phải anh hết yêu em rồi, anh hãy nói đi người ơi..." Lan Hinh đột nhiên nhẹ nhàng hát lên, hai tay còn hưng phấn đánh nhịp lên vai Tạ Phi Thiên.

Lan Hinh bây giờ là hát vui vẻ, nhưng Tạ Phi Thiên lúc này lại là gương mặt khổ sở. Không phải hân công không nổi Lan Hinh, hiện tại dị năng năng lực vẫn còn chưa hết, Lý Tiểu Long đại sư cái kia cơ bắp cường tráng công Lan Hinh chỉ là việc nhỏ.

Làm hân cảm thấy "Thống khổ" chính là Lan Hinh nằm nhoài trên lưng cảm giác này, bộ ngực co dãn nữa, càng chết là hai tay đang ở bắp đùi nàng.

Lan Hinh tối nay mặc vẫn là đồng phục công sở, váy ngang gối, cũng rất hẹp, Tạ Phi Thiên không thể không đem nó kéo lên một chút, mới có thể đem nàng hai chân đưa lên tới hông, tay vuốt Lan Hinh bóng loáng vớ chân mỏng, cái kia xúc cảm với trực tiếp sờ không khác bao nhiêu.

Lại nghĩ tới phía trên hai bắp đùi săn chắc, chính là "vườn rậm" của Lan Hinh, trước kia vô số mơ ước, đoán màu này màu kia với tên béo, nay chỉ cần tay nhích lên xù là chạm được rồi, nhớ lại Triệu Tử Tinh nơi đó trơn trượt cảm giác lại hiện lên trong đầu Tạ Phi Thiên, khiến cho trong lòng hân càng là ngứa ngáy, bàn tay trong lúc vô tình liền hướng phía trên trượt lên.

Tiểu đệ của Tạ Phi Thiên càng hân hái ngắn đầu, làm quần căng chặt rồi, "thật đáng ghét tên này lại chào cờ lúc này mau mau xuống" Tạ Phi Thiên churôi thẳm

Tạ Phi Thiên, người thật không biết xấu hổ, liền "đậu hũ" cô giáo đều muốn ăn. Tạ Phi Thiên ở trong lòng lại mắng mình phát nữa, tay lại hướng phía dưới trượt xuống. Nhưng làm hân xấu hổ là, chỉ chốc lát sau, hân phát hiện tay của mình lại chuyển lên trên. Đây nhất định là tác dụng của trọng lực, không phải ta có ý, Tạ Phi Thiên tự biện lý do, cuối cùng cũng thỏa mái nâng lên xoa xoa mông Lan Hinh.

Hướng phía trường đi về, mắt thấy cổng trường ở phía xa xa, Tạ Phi Thiên đột ngột dừng lại, bởi vì hân đột nhiên nghĩ đến một cái vấn đề. Minh đó giờ lên đi về đêm toàn trèo rào vào trường.

Nhưng bây giờ mang theo Lan Hinh, làm sao có thể từ cái kia tường rào đi qua? Nếu như từ cổng trường đi vào, bình thường Lan Hinh thì vào không sao nhưng giờ thì say sưa, đã vậy còn bị học sinh công về, chắc đem mất tên bảo vệ lỗi ra.

Bảo đảm đến ngày mai toàn trường đều biết chuyện, chính mình tuy rằng không sao, nhưng Lan Hinh thì sao? Nàng làm sao đi đối mặt với những lời đồn kia?

Không được, bây giờ phải tìm nhà nghỉ, để nàng ngủ một đêm (khả khả hai cô trò vô nhà nghỉ)

Tạ Phi thiên cũng không dám ở gần trường học tìm nhà nghỉ, trong trường học những cặp yêu đương kia thường đi tìm nhà nghỉ quanh trường để "ấy" lỡ bất gặp thì không ổn.

Tạ Phi Thiên mãi mới gọi được một chiếc taxi, "bác tài cho chúng ta đến Nghi Xuân khách sạn". Vừa vào xe Lan Hinh đã nằm nhoài trong lòng Tạ Phi Thiên ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đưa Lão Sư vào khách sạn (2)

"Keng, thời gian của dị năng kết thúc" trong đầu hệ thống thanh âm vang lên, tiếp theo là cơ thể truyền tới từng đợt mỏi nhứt cơ bắp.

"Há, " Tà Phi Thiên không nhịn được khề kêu lên.

"Tiểu tử, các ngươi không sao chứ? Bạn gái ngươi ngủ rồi hả?" Tài xế nghe được tiếng hừ nhẹ của Tà Phi Thiên, rất uyển chuyển hỏi một câu. Lại kéo kính chiếu hậu nhìn một cái xác định là không phát "tình" trên xe mới yên tâm thở phào.

"bác tài, ta đang bị đau bụng là đau bụng." Tà Phi Thiên đầu đầy mồ hôi đáp.

"chút xíu liền tới, ngươi nhịn một chút ah." bác tài lớn tuổi trả lời một câu cũng không hỏi nữa chuyên tâm lái xe.

Cái kia một trận mỏi nhứt cơ, thì tiếp theo là một trận đau đốn những vết thương do tuýp sắt, còn sắt lúc này có dị năng chống đỡ không cảm thấy gì giờ thì phát tác đau đốn kinh khủng rồi.

Nhưng tuy là đau đốn, Tà Phi Thiên cũng chỉ có thể cố nén, nếu lỡ bác tài hiểu lầm thì không ổn rồi.

Xe dừng ở "Nghỉ Xuân khách sạn" trước cửa, Tà Phi Thiên đưa tiền, cố nén cả người đau đốn đem Lan Hinh ôm đi ra. Nửa đêm gió lạnh thổi, Lan Hinh như tỉnh lại.

"Lạnh quá." Lan Hinh thân thể run lên.

Tà Phi Thiên nhìn một chút Lan Hinh mồ hôi ẩm ướt áo, chính mình trên người cũng chỉ bận một bộ đồ không có áo khoác, chỉ có thể kéo nàng ép vào ngực mình.

"Keng, cảm giác hương thụ, khen thưởng dị năng điểm 3 điểm" Cái kia âm thanh máy móc vang lên.

Bị âm thanh vang lên trong đầu làm tỉnh lại, do không chú ý nhờ hệ thống nhắc nhở hần mới để ý.

Một thân hình mảnh mai nữ nhân nép vào ngực mình như chim non núp vào tổ ấm, mà tay của mình, nhưng đang khoác trên vai nàng phủ xuống cảm lên quả đào co dãn, Tà Phi Thiên không nhịn được len lén bóp bóp mấy cái.

...

"Làm phiền ngươi, ta đang sướng ngươi đừng thông báo được không hệ thống." Tà Phi Thiên cười khổ nói, đây không phải là làm mất hứng sao.

"Keng, lựa chọn chế độ im lặng!" âm thanh máy móc lại vang lên rồi im lặng luôn.

Tà Phi Thiên ôm Lan Hinh, chặt vật tiến vào sảnh khách sạn tới quây lể tân."Tiểu thư, ta muốn mượn phòng"

Quây lể tân một cô gái đang nằm sắp mặt ngủ giật mình dậy, dụi dụi con mắt, nhìn hai người Tà Phi Thiên, đột nhiên nhảy lên "ah" kêu một tiếng sợ hãi.

"Tiểu thư!" Lan Hinh say nên không biết gì hết vẫn như cũ, còn Tà Phi Thiên nhưng là thấy nàng kia la lên cũng giật mình không biết chuyện gì.

Cô bé kia vỗ vỗ chính mình bộ ngực sửa phạm phòng, lúc này mới hướng về Tà Phi Thiên hỏi. "Tiên sinh, ngươi bị làm sao vậy?"

"Cái gì, bị làm sao?"

Tà Phi Thiên nghi ngờ nhìn xuống quần áo của mình, chính mình thấy cũng hết hồn, chỉ thấy mình bộ đồ chỗ đồ chỗ đen đĩnh đầy vết bẩn, ngay cả hai tay đều đen thui bầm tím, hơn nữa người đầy bụi bặm đất cùng với mấy người lang thang không khác gì.

Tà Phi Thiên không mặt mình, nhưng mà đem tiểu cô nương này sợ đến vậy chắc cũng không tốt xíu nào.

"Tiểu thư, ta là làm bên công trình cầu đường, đang làm việc thì nghe được điện thoại bạn gái uống say, này không phải là..." Tà Phi Thiên giả vờ nói.

"Nàng là bạn gái ngươi?"

"Đúng, không phải chúng ta có thể như vậy đúng không?"

"Hiện tại trong thành phố đang có chủ trương cần quét tệt nạn xã hội ta cần kiểm tra một chút không cảnh sát soát thì nguy, xin lỗi!"

Tiểu cô nương đi tới, Lan Hinh nấc lên một tiếng đầy mùi rượu làm nàng lui lại hai bước tay không ngừng quạt quạt trước mũi.

"Tiểu thư, tiểu thư, ngươi tỉnh lại đi." Tiểu cô nương lắc lắc Lan Hinh.

"Cái gì... Có việc gì à?" Lan Hinh miễn cưỡng mở mắt ra, ánh đèn sáng lại làm nàng nhắm lại rồi.

"Tiểu thư, ngươi xem một chút, ngươi biết vị tiên sinh này không?"

"Ta không nhận ra hần là ai!" Lan Hinh mắt đều không mở, tay trái chỉ chỉ nói.

Nhìn vị cô nương lễ tân ánh mắt khác thường, Tạ Phi Thiên cuống lên, lắc lắc Lan Hinh bả vai nói:

"Lan Hinh, Lan Hinh, người tỉnh lại đi, đừng nói giỡn."

Nhưng là Lan Hinh này không lâu sau, lại nhắm nghiền như ngủ thiếp đi.

"Tiên sinh, xin lỗi, chúng ta không thể cho hai vị mượn phòng." vị nữ lễ tân này giọng lạnh xuống.

"Nàng nhận ra ta, chỉ là lúc này nàng uống say." Tạ Phi Thiên hiện tại đau nhức toàn thân khó nhin, cũng không muốn lại đi tìm chỗ khác cố gắng giải thích.

"Ta có CMND, ta đem CMND đưa cho người này, được không?"

"Xin lỗi, tiên sinh, chúng ta không thể tiếp đón hai vị, xin người rời đi, bằng không ta liền báo cho cảnh sát." Tiếp khách tiểu thư trở lại quầy lễ tân, tay đặt lên điện thoại.

"Lan Hinh, Lan Hinh, người tỉnh lại đi, người nhận ra ta, đúng không? Người ngất đầu, giật đầu đi nếu không chúng ta không thể kiếm phòng ngủ rồi." Tạ Phi Thiên không có cách nào, chỉ có thể kêu Lan Hinh.

"Đừng âm ỉ! Phiên chết rồi, ta không nhận ra người, chính là không nhận ra người. Người tên khốn này, lại không chịu công ta! Ô... Ô... Ô..."

Lan Hinh đột nhiên nằm nhoài trên vai Tạ Phi Thiên thất thanh khóc lớn, một bên khóc lớn, bàn tay lại đập lên lưng hần ầm ầm.

Tạ Phi Thiên nhìn lúc này Lan Hinh, cái kia thống khổ đáng vẻ, nơi nào còn có nửa phần đứng trên bực giảng uy nghiêm, chỉ làm cho hần thật lòng muốn thương yêu nàng.

Nhẹ nhàng ôm Lan Hinh hai vai, Tạ Phi Thiên ôn nhu nói: "Không có, không có, ta làm sao không muốn công người? Là người hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi biết không?"

"Tiên sinh, xin lỗi, hóa ra là hai người đang giận dỗi? Mời đi theo ta đi, lầu bốn phòng 406." Lễ tân tiểu cô nương thấy cảnh này, đi tới áy náy nói.

"Lan Hinh, được rồi, không sao rồi, người xem, người ta chê cười chúng ta rồi!" Tạ Phi Thiên vịn đầu Lan Hinh lên, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt nàng.

"Tiên sinh, cầu thang ở chỗ này." lễ tân cô nương chỉ dẫn hần tới một cầu thang.

"Các người không có thang máy sao?" Tạ Phi Thiên nhìn lên cầu thang cao dài, đau cả đầu. Vừa nãy chính mình có dự năng tại người, công Lan Hinh là không vấn đề, nhưng là bây giờ hết tác dụng cơ thể còn mỗi nhứt đau đớn đây.

"Xin lỗi, tiên sinh, thang máy chả may bị hư rồi, nếu như người vác không nổi bạn gái người, ta giúp người vác lên nhen."

Cái gì gọi là "Vác không nổi bạn gái của người"? Tạ Phi Thiên biết rõ đối phương là đang khích mình,

có thể là nam nhân tôn nghiêm không thể không vác nổi bạn gái

"Không cần, ta tự công nàng, nàng yêu thích ta công nàng." Tạ Phi Thiên cố nén cả người đau đớn, đem Lan Hinh công, lấy chìa khóa phòng hướng tới cầu thang "thình" "thịch" bước lên.

Liền biết đàn ông các người đều thích thể hiện! tiểu thư lễ tân khoe miệng lộ ra mỉm cười đắc ý, trở lại quầy lễ tân.

Một hơi bò lên tới lầu hai, Tạ Phi Thiên hai chân cũng bắt đầu run lên. Không được, nghỉ ngơi một chút.

Nhìn một chút trước sau không có ai, Tạ Phi Thiên đem Lan Hinh để xuống, tựa ở cầu thang ho khan vài tiếng.

Nghỉ ngơi một hồi, Tạ Phi Thiên mới một lần nữa công Lan Hinh, từng bước một trèo lên trên.

Thật vất vả bò lên tới lầu bốn, tìm phòng 406, mở cửa đi vào, bật đèn, sau đó quay người một cước đem cửa đóng lại,

Tạ Phi Thiên không thể kiên trì được nữa rồi, đặt Lan Hinh xuống, cũng "phịch" đặt mông ngồi xuống theo.

"Chồng yêu, người cực khổ rồi, đến đây ta thưởng một chút, hôn một cái nào."....

Ủng hộ ta bằng cách nhấn like!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đưa Lão Sư vào khách sạn (3)

Tạ Phi Thiên nghe tiếng gọi, xoay đầu lại nhìn, đập vào mắt chính là Lan Hinh khuôn mặt trắng nõn.

Chỉ có điều lúc này không phải là Lan Hinh chủ nhiệm băng lãnh của hắn, thay vào đó là một nữ nhân say rượu hai má hơi hồng, hai hàng lông mày như lông phượng, đôi mắt thu thủy ướt át gọi tình, cánh mũi thẳng tắp, hơi cong lên đỏ hồng môi anh đào nhỏ, càng khiến hắn lòng đầy khinh hoàng. (hình ảnh minh họa ta để ở phần mô tả nhân vật a)

Cô ơi, người biết ta ở trước mặt mỹ nữ thì ý chí khá yếu ớt nha, người cứ dẫn dụ vậy muốn ta thành tội phạm sao? Tội lỗi, tội lỗi. Tạ Phi Thiên không ngừng thầm nhủ trong lòng, nhưng miệng lại hướng đến môi đỏ của Lan Hinh.

Gần rồi, gần hơn rồi, liền đường vân trên môi, đều hiện ra ở trước mắt, chớp mũi nàng thổi ra từng đợt từng đợt khí nóng, Miệng nàng hơi hé mang theo loáng thoáng hương rượu bailey, ngọt ngào thơm ngát của sữa nhưng cũng đầy hương men say nhẹ nhàng.

"Ây..." Lan Hinh đột nhiên ợ rượu một cái, miệng mở lớn, người nấc lên, rốt cục "Oe" một tiếng phun ra ngoài.

Tạ Phi Thiên ngờ ngác nhìn dưới áo mình, ô uest vết nôn, khiến cho người ta muốn nôn theo.

Ông trời ơi đại địa ơi, lẽ nào đây chính là do ta có suy nghĩ đồi bại mà trừng phạt? Tạ Phi Thiên khóc không ra nước mắt.

Lan Hinh nôn ra hết, ngược lại tốt hơn nhiều nhẹ nhàng cười tươi, lau miệng, tựa ở vai Tạ Phi Thiên ngủ luôn rồi.

Tạ Phi Thiên cẩn thận đi vòng qua bãi ô uest, đem Lan Hinh chuyển qua đặt lên trên giường, giúp nàng bỏ đi giày, kéo chăn đắp kín lại.

Cũng không kịp nghỉ ngơi, vọt tới phòng vệ sinh, trước tiên đem toàn bộ quần áo dơ cởi ra, ném tới bồn rửa tay, thả đầy nước để ngâm.

Sau đó rửa sơ mặt, liền tìm đến cây lao nhà ra phía ngoài lau một xú cho sạch.

Chà rửa sạch sẽ, mở máy lạnh, quạt thông gió một trận gió thoáng thoáng, cuối cùng đem cái cổ nóng nực gay mũi cho lau đi.

Nhìn trên giường Lan Hinh, Tạ Phi Thiên lần thứ hai lắc đầu cười khổ, rượu thật là thứ giải sầu mà, nguyên lai uống rượu say thật.

đúng là tốt thiệt, chuyện phiền toái gì cũng không cần lo, tất cả đều để người khác gánh.

Lết xác vào lại nhà vệ sinh, Tạ Phi Thiên đem quần cởi ra luôn, vẩy nước bồn tắm ra, một bên xả nước vòi sen cọ rửa, Tạ Phi Thiên đợi muốn vào bồn ngâm một tý.

Đem thân thể dưới vòi sen cọ rửa sạch rồi, bồn tắm vẫn là chưa đầy, Tạ Phi Thiên liền đứng ở trước gương kiểm tra thương thế trên người mình. Đây vừa nhìn là không nghiêm trọng, nhìn kĩ phát hiện hắn hết hồn, ngực cùng phía sau lưng trắng đầy vết lằn ứa đỏ, lấy tay nhẹ nhàng vừa chạm vào, đều rất đau rất, không trách vừa nãy đụng vào nước đều rất đến như vậy.

....

"Cách, " cửa phòng vệ sinh đột nhiên mở ra, Lan Hinh mắt buồn ngủ lim dim đi vào, đi thẳng đến bồn cầu.

"Lan..." Vừa kêu ra một chữ, Tạ Phi Thiên lại nhanh che miệng lại.

Bởi vì Lan Hinh đã nhanh chóng tháo cúc quần, kéo váy xuống, lộ ra phần dưới bắp chân trắng nõn nà. Dĩ nhiên đã không kịp rồi, vậy thôi khỏi kêu, đỡ phải xấu hổ.

Không thể nhìn, không thể nhìn, Tạ Phi Thiên, người làm sao có thể vô sỉ như vậy? Tạ Phi Thiên không ngừng ở trong lòng chửi rủa mình.

Nhưng là cái mông kia trắng tròn hồng lác lư cứ trong đầu hắn bay qua bay lại.

Cuối cùng, rốt cục ý chí mạnh mẽ, nhắm hai mắt lại quay người lại, nhưng vừa mở mắt nhìn vào gương, hắn lại tròn tròn mắt.

Trước mặt chính cái gương lớn, lúc này trong gương ngoại trừ thân hình hắn đầy vết thương, thì ở đằng kia phía sau còn có một cái mỹ nữ buồn ngủ lim dim đang ngồi trên bồn cầu.

Kia là nửa đoạn bắp đùi trắng, cái kia hai quả tròn to căn mọng cũng đặc phía trên, còn có cái kia không chút mỡ thừa thon thả eo nhỏ, như có vô hạn ma lực hấp dẫn ánh mắt Tạ Phi Thiên.

Tạ Phi Thiên thấy rõ ràng, huyênh đệ của mình đang từ từ gần đầu, căng - cứng, khiến cường vọc lên gân guốc, mở to mắt như Độc Nhãn hung tợn, thêm

thường mỹ sắc muốn đến tích vài giọt tinh long vào tiên động.

Vô liêm sĩ ah người, nếu như bị Lan chủ nhiệm thấy bộ dáng ta như vậy, ta nhất định bị bầm chết. Tạ Phi Thiên thu liễm nín thở, cầu nguyện Lan Hinh không nhìn đến mình.

"Xi... Run run run..." Một trận nước phun làm người ta suy nghĩ biết bao, đâm - kích thích huynh đệ phía dưới của Tạ Phi Thiên càng ngày càng cương cứng ngắt, cả người nhẹ nhàng bắt đầu run rẩy.

Tiếng nước kéo dài có tới một phút, mới biến mất, cuối cùng rốt cục yên tĩnh lại. Lan Hinh nhấc mông lên, hơi hơi lườm mở mắt, tìm lấy khăn giấy bên cạnh, rút một đoạn, sau đó, cái mông lần thứ hai nâng lên, đem khăn đưa tới cái kia rừng tiên lau đi.

Tạ Phi Thiên nhìn mắt đều lòi ra, ở trên mạng hần lười xem mấy cái video chán ngắt như này, nhưng giờ hiện ra trước mặt?

Xuyên thấu qua chiếc gương này, cái kia hai cái tuyết bạch trắng nõn mông to, cái kia màu sắc đỏ hồng hạt đậu, còn có vài sợi lông tơ quăng, tất cả những thứ này, làm trái tim nhỏ Tạ Phi Thiên đập "Ầm" "Ầm".

"Xuyyyyyy..." Lan Hinh thở ra một hơi, hai tay kéo váy kéo lên, lục lọi buộc chặt khóa, ấn nút bồn cầu nước xả ào ào.

Tạ Phi Thiên rốt cục thở phào nhẹ nhõm, dù hoặc đòi mạng người ta cuối cùng cũng xong, nếu như kéo dài mấy phút nữa, Tạ Phi Thiên thật không dám hứa chắc mình liệu có thể đề nén nổi lòng tham của huynh đệ hần.

Thân thể dán thật chặt ở góc tường, Tạ Phi Thiên vẫn là im lặng bất động, trong lòng thầm cầu Lan Hinh nhanh chóng rời đi.

Lan Hinh vẫn là hí hai mắt sờ sờ rời đi, nhìn Lan Hinh bóng người đã đi tới mở cửa, vị trí này đối với mình mà nói đã an toàn, Tạ Phi Thiên rốt cục nhẹ nhàng nhả ra một hơi. Nhìn cánh cửa đóng lại ầm. Tạ Phi Thiên chính muốn tới khóa lại, tay vừa cầm tới tay nắm, "kết" cánh cửa lại muốn đẩy mở.

Lan chủ nhiệm a, người trên lớp chơi "hồi mã thương" ta đều quen thuộc, người trong nhà vệ sinh chơi giết hồi mã thương ta đỡ không nổi nha.

Tạ Phi Thiên nhanh chóng rút về góc tường.

Lan Hinh lại mò mẫn đi vào, vừa đi vừa lôi kéo còi bỏ quần áo chính mình, chắc là nghe được trên người hồi thối muốn đi tắm đây mà.

Đi tới bên bồn tắm, Lan Hinh đưa tay xuống sờ sờ, sau đó, đứng dậy liền bắt đầu cởi ra toàn bộ quần áo.

Một bên Tạ Phi Thiên lại không dám chuyển động, trợn mắt hốc mồm hai mắt mở to. Mắt thấy Lan Hinh buông lỏng áo ra, cởi bỏ nút buộc, sau đó tay kéo ra, cởi ra, ném tới kệ áo. Ánh đèn sáng ngời chiếu, Lan Hinh tròn bóng như dê non mượt mà ở phần lưng hiện ra trước mắt Tạ Phi Thiên, có một số ít nữ nhân phần lưng thon rất đẹp, Lan Hinh không thể nghi ngờ chính là một trong số đó, cái cổ thon dài, xương cổ cái kia tới vai gọi cảm, trắng nõn tới dưới bộ mông đầy đặn, đầu tiên là đường vòng cung tròn lẳng sau đó đi vào rãnh sâu dưới váy ngắn.

Tạ Phi Thiên trên lưng chưa xem đủ, Lan Hinh nhưng đã bắt đầu cởi dây lưng. Này tính tế dây lưng cởi xuống sẽ thấy tới gì a hehe, sẽ là như thế nào một khung cảnh mỹ quang đây?

Tạ Phi Thiên không khỏi lại hồi tưởng lại lúc trên lớp dù dị năng nhìn xuyên qua. Cái kia hai con thỏ ngọc trắng nõn đầy đà dễ thương khiến người ta muốn nựng một cái.

(chắc các người nôn ăn thịt cô giáo a từ từ từ từ thôi kkkk)

Ủng hộ ta bằng một like phía dưới!!!

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đưa Lão Sư vào khách sạn (4)

Y phục trong chỉ còn cái móc khóa nữa sẽ toàn bộ rơi ra.

Lan Hinh lúc này chính là đưa lưng về phía Tạ Phi Thiên, nhanh chóng cởi ra y phục, Tạ Phi Thiên kỳ thực nhìn thấy cũng không nhiều hơn mấy lần trước bao nhiêu, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến phía trước của Lan Hinh nhúng nhảy hai quả đào.

Tạ Phi Thiên tâm liền động dậy, hơn nữa Lan Hinh giờ tay khom lưng trong lúc đó, Tạ Phi Thiên rõ ràng cảm giác được huynh đệ của mình phía dưới bành trước căng cứng hơn, bởi dòng nhìn thấy lấp ló thấp thò nó quả là có cảm giác hứng thú a.

Lúc này, Lan Hinh đã đem váy cởi xuống, cuối người đem váy và cả quần trong cho kéo xuống, lúc cúi đầu khom eo thời khắc.

Lan Hinh đương nhiên vểnh lên mông tròn co chân lên lấy quần, Tạ Phi Thiên lúc này ở phía sau đương nhiên là toàn cảnh thu ở tầm mắt, hơn nữa vừa nãy nhìn thấy là ở vị trí xéo không rõ nhưng giờ hẳn nhìn thấy tận khe rãnh cúc hoa hồng hào khoe sắc a.

đương nhiên, Tạ Phi Thiên ánh mắt cũng không hề dừng lại ở chỗ đó không, mà là rất tha thiết hướng toàn cảnh, xung quanh thừa thớt cây non che chắn miệng dưới hơi lộ ra hạt nhỏ hồng hơi hướng về bên phải, tạo nên khung cảnh mê hoặc đầy dụ người.

Nếu như ta đi bây giờ đi qua, từ phía sau ôm lấy thân thể mê người này, tay ôm eo nhỏ tay còn lại vỗ mông một cái rồi mạnh mẽ đâm... Một cái ý nghĩ tà ác trong đầu Tạ Phi Thiên này mằm đắm chìm, lái đi không được, huynh đệ hẳn phía dưới càng mừng hơn cương lên giật giật, Tạ Phi Thiên chân không nhận được bước về trước một bước.

Không được, Tạ Phi Thiên, người làm sao có thể làm chuyện lợi dụng người khác như vậy? Làm nam nhân, người phải để nữ nhân tâm cam tình nguyện đem thân giao cho người.

Nếu như người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, vậy cảm thú có gì khác nhau đâu? Tạ Phi Thiên ở trong lòng hung hãn churối mắng chính mình, bước chân cũng dừng lại.

Lan Hinh ngồi thẳng lên, giờ lại khom người cúi tắt chân: chuyện này đối với Tạ Phi Thiên mà nói, đây là thị giác đại tiệc, cơ mà nội tâm lại đau khổ cùng cực.

Đem y phục trên người đã thoát sạch, Lan Hinh nhẹ nhàng giờ lên chân, bước vào bồn tắm, nhưng lại đang say mơ màng, mơ mơ màng màng nàng bước hụt.

"Ah..." Vốn là đang mơ màng say sấn thì làm sao mà chuẩn được? Mắt thấy Lan Hinh thân hình đang ngã về sau, mà nhìn hướng đầu nàng đập xuống lại là bồn cầu.

Tạ Phi Thiên không chút suy nghĩ, vọt tới, từ phía sau lưng chạy đến đỡ lấy vai nàng, nâng nàng lên.

Lan Hinh trải qua nguy hiểm giật mình tỉnh táo lại, mở mắt ra nhìn, "Ah..." lập tức hét lên một tiếng so với lúc nãy còn to hơn.

Tạ Phi Thiên sợ hết hồn, lúc này khuya khoắt, mà rít lên một tiếng, còn không phải muốn toàn bộ khách sạn đến gõ cửa? Tạ Phi Thiên nhanh chóng đưa tay ra, che lại miệng Lan Hinh.

"Ô ô..." Miệng bị che lại, Lan Hinh gầy dựa càng mạnh hơn, hai tay còn liều mạng quẩn loạn cào cấu trên người Tạ Phi Thiên, móng tay quào tới đâu, lập tức là một trận đau nhứt tới đó.

Tạ Phi Thiên không có cách nào, thân thể lại gần ôm Lan Hinh cứng lên, một cánh tay khác, đem nàng cùng hai tay nàng cho ôm chặt.

"Ô ô..." Lan Hinh thân thể còn đang không ngừng uốn éo dẫy dựa, hai mắt tròn tròn, hoảng sợ nhìn Tạ Phi Thiên.

"Cô ơi, người đừng la, là ta đây. Ta thật không phải cố ý, ta cởi quần áo đang muốn tắm, người liền đi vào." Lan Hinh ánh mắt hoảng sợ nhìn ra Tạ Phi Thiên, trong tuông ra lời giải thích không hề logic.

"Ô... Ân" Lan Hinh không ngừng gật đầu.

Tạ Phi Thiên chậm rãi buông lỏng tay che miệng Lan Hinh, thấy nàng không có la, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tạ Phi Thiên, người cái này lưu - manh, người lợi dụng ta!" Lan Hinh giận dữ và xấu hổ nói.

Bị nàng nói dè dặt, Tạ Phi Thiên mới đột nhiên phát hiện hai người đứng tư thế gần gũi tình cảm vô cùng, hai người đều là thân không mảnh vải, Lan Hinh phía trước, Tạ Phi Vũ ở phía sau, hai người dán thật chặt vào nhau, Tạ Phi Thiên cái kia kiên cường tiểu đệ đang đâm vào phần dưới bụng rãnh mương của Lan Hinh.

Dù là Tạ Phi Thiên bình thường cũng tự xưng là da mặt dày, lúc này bị Lan Hinh nhắc nhở, cũng không khỏi nhin không được ngượng ngùng rồi, ngượng ngùng buông lỏng Lan Hinh, lui về phía sau vài bước.

Lan Hinh đã thoát khỏi Tạ Phi Thiên, "Oạch" một tiếng tron trượt nhảy vào bồn tắm, ngâm toàn bộ thân vào nước ngoài trừ phần đầu, lúc này mới quay đầu hướng về Tạ Phi Thiên nổi giận quát lớn: "Người còn không đi ra ngoài!"

"Vâng, a." Tạ Phi Thiên như được đại xá vọt chạy ra khỏi nhà vệ sinh, "Ầm" một tiếng đóng cửa lại, thân thể dựa vào cửa, thở hồng hộc.

"Két" cửa truyền đến một tiếng vang nhỏ, bị khóa trong rồi, tiếp theo, liền nghe Lan Hinh âm thanh gào khóc khóc lớn.

Nghe được Lan Hinh này rồi lòng tan nát tiếng khóc, Tạ Phi Thiên hoảng rồi.

"Cô ơi, ta là nhìn thấy người uống say, liền đem người đến đây, ta đi vào trường học không được, người cũng biết, ta thật sự cái gì cũng không làm, người chớ khóc, được không?"

Nhưng là bất luận Tạ Phi Thiên giải thích thế nào, Lan Hinh vẫn còn đang khóc, hơn nữa tiếng khóc kia ngày càng lớn.

Tạ Phi Thiên không biết làm sao nữa, từ nhỏ tới lớn còn chưa có bạn gái, kinh nghiệm hay gì đều không có làm sao dỗ con gái khóc đây?

Tạ Phi Thiên tay chân luống cuống đứng ở cửa phòng vệ sinh, vừa không dám rời đi, cũng không biết nên làm gì?

Lan Hinh rờn rã khóc hơn nửa tiếng, tiếng khóc mới dần dần ngưng, đã biến thành tiếng khóc ngắt quãng, tiếp theo, tiếng khóc cũng dừng lại, trong phòng tắm rất cục cựa yên lặng.

Tạ Phi Thiên lúc này mới thở phào một cái, dựa lưng vào cửa phòng vệ sinh, ngồi xuống, một đêm này để hần tinh lực thể lực đều tiêu tan.

Tạ Phi Thiên đem đầu dựa vào ở trên cửa, mí mắt lại nện triu nhắm nghiền, liền ngủ gật lun rồi.

"Két" cửa phòng vệ sinh mở ra, Tạ Phi Thiên đang ngủ say ở cửa bật ngửa ngã vào, "Ầm" một tiếng, ngã vào nhà vệ sinh.

"Ngươi... Ngươi làm sao vẫn còn ở nơi này?" Lan Hinh sợ hết hồn, chỉ vào Tạ Phi Thiên đang lơ lửng không mặt gì cả.

"Ngươi không nói gì, ta không dám đi. Ta... Ta." Tạ Phi Thiên một bên vuốt vuốt cái đầu bị đập, một bên vờn mình đứng lên.

Lúc này mới phát hiện chính mình đang không mảnh vải vội vã giật cái khăn tắm che lại.

Nhìn Tạ Phi Thiên khác hẳn trong trường học học sinh cá biệt lý lợm, Lan Hinh không nhận được trong lòng cảm thấy ám áp, ngữ khí cũng là nhẹ nhàng hiền dịu đi. "Ngươi đi tắm đi."

"Cô ơi, ngươi nghĩ thoáng? Ngươi không trách ta?" Tạ Phi Thiên mừng rỡ hỏi.

"Ta chỉ là say rượu, cũng không phải mất trí nhớ. Mặc dù có chút mơ hồ, nhưngغمغم lại vẫn nhớ được." Lan Hinh nhàn nhạt nói, bước ra khỏi phòng vệ sinh.

"Đúng rồi, ta còn phải cảm ơn ngươi, nếu không phải nhờ ngươi, ta e sợ đều bị..." Lan Hinh dựa vào cửa, lại nói thêm một câu.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Cảnh sát kiểm tra phòng

Tạ Phi Thiên trước tiên tắm rửa sạch sẽ, rồi đem quần áo giặt rửa sạch sẽ, vắt khô nước, treo ở cửa thông gió nhà vệ sinh.

suy nghĩ một chút, lấy đồ Lan Hinh xem xét kiểm tra một tý, rồi cũng đem những quần áo này giặt một tý, rồi cũng đem treo trước gió.

Quần khăn tắm lên người Tạ Phi Thiên bước ra ngoài, thấy Lan Hinh đã lên giường, đầu tựa ở trên thành giường, hai mắt nhắm nghiền, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Tuy rằng biết rõ ràng phía dưới khăn tắm che người của nàng, cũng giống như mình tron bóng không còn quần áo khác.

Thế nhưng Lan Hinh ba năm nay làm chủ nhiệm xây dựng hình tượng quá mức ghê sợ, khiến cho Tạ Phi Thiên không dám hành động mạnh bạo, lặng lẽ bò đến một góc trên ghế sofa.

"Tạ Phi Thiên, cảm ơn ngươi, đây đã là lần thứ hai ngươi cứu ta rồi, thương thế có nặng không?" Lan Hinh áp ứng mở miệng hỏi.

"Không có chuyện gì, cô ơi, đây là việc ta phải làm. Ngươi cũng biết, ta thường đánh nhau, vết thương nhỏ ta quen rồi, qua mấy ngày là khỏe mà." Tạ Phi Thiên thụ sủng nhược kinh đáp.

"Đúng rồi, Tạ Phi Thiên, ngươi tại sao như vậy tại sao hay đánh nhau vậy? Nếu như ngươi chịu khó học tập, ta biết ngươi cũng sẽ học giỏi mà." Cái vấn đề này, ở trường học lúc nào Lan Hinh cũng nói với Tạ Phi Thiên.

Nhưng là lúc nào Tạ Phi Thiên cũng trầm mặt không chịu nói, vì lẽ đó ngày hôm nay Lan Hinh lại thuận miệng hỏi lần nữa.

Nàng cũng không quá hi vọng Tạ Phi Thiên sẽ trả lời, bởi có nhiều chuyện làm thì làm nhưng không biết là tại sao mà.

Nhưng là bỗng nhiên hôm nay Lan Hinh lại hỏi, khiến cho Tạ Phi Thiên đột nhiên trong lòng lại cảm thấy kích động, mười mấy năm giấu ở trong lòng oan ức, không biết thế nào, hôm nay hẳn lại muốn giải tỏa ra với nàng:

- "thưa cô, ta từ nhỏ đã không có cha, nhỏ tới lớn, người khác luôn bắt nạt ta, nói ta là con hoang, ta tức không chịu nổi, liền cùng bọn hán đánh nhau, các thầy cô đều cho rằng ta thích đánh nhau, là một đứa trẻ không ngoan.

Đối với ta trong lòng đã chán nản, cứ như vậy, ta lại tiếp tục đánh nhau tới cấp ba. Xin lỗi cô, ở trường ta làm ngời vương vô quá nhiên phiền phức."

"Là cô có lỗi với ngời, xưa nay đều không hỏi rõ về ngời hỏi rõ nguyên nhân, chính ta cũng từng coi ngời là một đứa trẻ hư hỏng, chỉ thích đánh nhau." Lan Hinh nghe được Tạ Phi Thiên nói trong lòng không hiểu sao cảm thấy bứt rứt.

Bên trong bầu không khí lại trở nên im lặng, đánh vỡ bầu không khí ngột ngạt này, Tạ Phi Thiên mở miệng hỏi: "Lan lão sư, tối nay ngời làm sao vậy? Vì sao lại uống say đến thế?"

"Vì sao ta lại uống say?" Lan Hinh đột nhiên hỏi ngược lại, giống như là tự hỏi mình, lại giống như suy nghĩ tới chuyện gì đó, tiếp theo, nàng lại trầm mặc im lặng.

"Cô, ngời làm sao lại khóc" Tạ Phi Thiên vừa nhìn liền thấy Lan Hinh đã rơi lệ lã tả.

"Lan lão sư, ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút, ngời không muốn nói cũng không cần phải nói. Ta xin lỗi!"

Lan Hinh lau nước mắt một cái, đột nhiên lại mỉm cười. "Kỳ thực cũng không có cái gì, chỉ là bụi bay vào.

Nàng lại tiếp:

Hừ, bốn năm tình cảm, mà không bằng một người mới quen, kỳ thực ta hiểu, chính là do ta không có thời gian bên hán? Không phải là do ta bốn năm qua không cho hán lên giường chung? Không phải là do người phụ nữ kia có ba ba làm tổng giám đốc sao?

Thề non hẹn biển chỉ là khoác lác, ta cũng nghĩ thông suốt, người như vậy, không nên yêu sớm giải thoát là tốt cho ta thôi."

"cô ơi, ta... Ta có thể yêu ngời không?" Tạ Phi Thiên nửa ngày cố gắng áp úng, mới rốt cục phun ra như thế một câu.

"Có thể ah, thầy cô cũng yêu mến bọn ngời đây." Lan Hinh không thêm suy nghĩ nói.

"cô, ta muốn nói là, ngời có thể làm... Làm bạn gái của ta không?" Tạ Phi Thiên rốt cục lấy hết dũng khí nói ra.

Nghe nói như thế, Lan Hinh kinh ngạc xoay đầu lại, nhìn Tạ Phi Thiên nói:

- "Phi Thiên, ngày hôm nay đều là hiểu lầm, đều là hiểu lầm, ngời không cần vì chuyện đó mà cảm thấy gánh nặng. Cô cũng không phải là người bảo thủ. Không vì mấy chuyện đó lo nghĩ.

Ngời có phải coi quá nhiều tiểu thuyết mạng, nhất là cái trang truyệnyy ta biết ngời là fan trung thành trong đó? Không phải cứ hễ có tiếp xúc hay nhìn thấy thân thể nhau, đều cần lấy thân báo đáp. Ngời còn nhỏ, chuyện tình cảm, ngời còn không hiểu nhiều."

"cô, ta thật lòng." Tạ Phi Thiên biết ngày hôm nay nếu như không đem việc này nói rõ, sẽ liền không còn dũng khí để nói ra.

"ngời nói bậy bạ gì đó? Ngời mới mười chín? Ta đều hai mươi lăm rồi, so với ngời lớn hơn tới sáu tuổi, ngời như đứa nhóc, ngời biết yêu đương sao đây?" Lan Hinh cười nói.

"Không, ta hiểu, ta biết ta thích ngời, yêu ngời rồi." Tạ Phi Thiên đột nhiên nhảy xuống giường, chính lấy khăn tắm, đi tới bên cạnh Lan Hinh, ôm lấy đầu Lan Hinh, nhanh chóng đưa mặt vào hôn môi Lan Hinh.

"Tạ Phi Thiên, ngời làm gì vậy?" Lan Hinh dùng sức nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa thoát nói được một câu, lại bị Tạ Phi Thiên đuối theo, há mồm ngậm chặt.

Lan Hinh làm sao cũng không nghĩ tới, trong ngày thường cậu nhóc, lại đột nhiên lá gan to như vậy, làm ra chuyện nam nhân như thế, hai tay dùng sức muốn đem Tạ Phi Thiên đẩy ra.

Nhưng là không cẩn thận lại đem khăn tắm trên người hán rơi ra, đưa tay chạm đến, là từng cái từng cái ngang dọc dấu đỏ tím của vết thương.

Lan Hinh đột nhiên trong lòng mềm nhũn, cái này từng cái từng cái vết thương, nhưng là hán vì mình mà chịu, chính mình như vậy cố gắng đẩy hán ra, hán chắc đau đớn lắm?

Nghĩ tới đây, Lan Hinh bỗng nhiên hết sức lực vậy, chống cự cũng dần dần nhu thuận sờ hán nhẹ nhàng hơn.

Tạ Phi Thiên lấy hết can đảm, đưa chặt miệng hán vào miệng Lan Hinh, ngậm chặt một cái trong miệng dùng sức mút lấy.

Cảm giác được Lan Hinh ở trên người mình chống đối trở nên ôn nhu nhẹ nhàng vuốt ve hán, làm trong lòng hán thêm lớn lao cổ vũ, đầu lưỡi dò xét, mạnh mẽ đẩy ra miệng nhỏ Lan Hinh, ướt át trong cái miệng nhỏ của Lan Hinh trắng trợn cướp đoạt, truy đuối lưỡi nhỏ của nàng làm nó không trốn được, cuối cùng hai đầu lưỡi loạn chiến cùng nhau.

Mãnh liệt hơi thở của nam nhân từng đợt tập kích thần kinh, hơn nữa trong miệng đầu lưỡi vô lại đang kích thích cuồng hòng vánh miệng, Lan Hinh hô hấp trở nên trở nên dồn dập, cuối cùng không chịu được sự kích thích phát ra một tiếng yêu kiều: "Úm.ư..."

Nhất chiến công thành đạt được thắng lợi khiến Tạ Phi Thiên không kịp chờ đợi muốn tập tiếp chiến công.

Hai tay trượt từ đầu xuống vai thon, dọc theo khăn tắm trên người mò mẫn, từ trên sờ xuống phần eo thon.

"Không...không được." Lan Hinh bỗng nhiên thức tỉnh, dùng sức đẩy ra Tạ Phi Thiên, khăn trương kéo khăn tắm lên lại, càng là lấy chăn mền trên giường che lại.

"thưa cô, ta..."

"ngươi Còn gọi là cô giáo sao?" Lan Hinh hờn dỗi liếc nhìn Tạ Phi Thiên một cái.

Tạ Phi Thiên đại hi."Lão sư, ngươi đồng ý làm bạn gái ta?"

"Nói rồi đừng gọi ta là lão sư, chờ ngươi thi lên đại học ta sẽ xem xét, giờ thi đi ngủ." Lan Hinh đem chăn hất lên, đem cả đầu chui vô chăn.

Nghĩ đến phía dưới chăn kia thân ảnh, Tạ Phi Thiên thật hận không thể xốc lên chui vào. Nhưng là lý trí nói cho hắn, ngày hôm nay đạt được cảm tình như thế không dễ nếu như nóng vội, lỡ bị hiểu lầm ta chỉ ham mê tình dục, vậy coi như thăm, vì lẽ đó hắn chỉ là đến gần giúp Lan Hinh sửa lại chăn, nói một tiếng cục cưng ngủ ngon, sau đó liền ngoan ngoãn về sofa.

"Keng keng keng..." chuông điện thoại một trận dồn dập reo lên, Tạ Phi Thiên nhanh chóng mở mắt ra, nhảy xuống giường cầm điện thoại lên, miễn cho nó làm ồn Lan Hinh

"Tạ tiên sinh, là cảnh sát kiểm tra phòng, xin mời chú ý một chút ạ." Quầy lễ tân âm thanh của cô gái lúc này vang lên.

"Cảnh sát kiểm tra phòng sao???"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lại là Thượng Quan đội trưởng

"Cảnh sát kiểm tra phòng?" Tạ Phi Thiên cúp điện thoại, nhớ lại lúc đăng ký phòng cô gái lễ tân kia đã từng nói, dạo này cảnh sát hay đi càn quét tệ nạn xã hội.

"kiểm tra liên kiểm tra, ta không ngủ cùng gái ngành mớ gì sợ?" Tạ Phi Thiên mơ mơ màng màng hướng về giường.

"Chuyện gì à?" Lan Hinh cũng tỉnh lại hỏi.

"Không có chuyện gì, cảnh sát muốn tới kiểm tra phòng, khả năng là càn quét tệ nạn? Đúng rồi, nàng có mang thẻ CMND không?"

"Có, ở đây kia trong bóp tiền." Lan Hinh ngáp một cái nói.

Tạ Phi Thiên đột nhiên cảm giác trên người lạnh lạnh, cúi đầu nhìn xuống, phía dưới mình chỉ có cái kia khăn tắm. Tạ Phi Thiên thở dài một cái vội vào nhà vệ sinh sờ soạn quần áo của mình tuy còn có chút ẩm ướt nhưng hắn bắt chấp mặc lên.

"cốc cốc cốc" tiếng gõ cửa vang lên.

"Nhanh như vậy sao? Cảnh sát kiểm tra phòng hiệu suất cũng thật quá nhanh đi, này mới bao nhiêu phút, liền đến phòng của mình 406?" Tạ Phi Thiên tính mình ở tới lâu bốn, cũng không nhanh đến thế chứ? Trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn ra mở cửa.

"Thượng Quan đội trưởng, sao lại là ngươi?" Nhìn người trước mặt, Tạ Phi Thiên kinh hãi, đây không phải Thượng Quan Đồng nữ cảnh sát sao?

"Tạ Phi Thiên, thật là ngươi, ở dưới lầu nhìn thấy tên đăng kí phòng giống ngươi, liền lên nhìn xem thử." Thượng Quan Đồng một thân mặt đồng phục cảnh sát, lúc này càn quét về thân hi tú lệ.

"Làm sao? Không hoan nghênh ta?" Thấy Tạ Phi Thiên sưng sờ nhìn mình, không để ý gì tới việc mời vào hay sao nên nàng lại hỏi.

Nghe như vậy, Tạ Phi Thiên liền lách mình ra khỏi phòng, tay sẵn tiện kéo đóng cửa phòng.

Không thể để Thượng Quan Đồng thấy được Lan Hinh, cô ta cũng biết Lan Hinh là chủ nhiệm của mình, nếu như Thấy Lan Hinh ngủ trên giường, thật

giải thích sao cũng không được.

Đáng sợ hơn là, Tạ Phi Thiên thì không sao nhưng Lan Hinh thì chết chắc.

"A, xem ra bên trong có người không thể để lộ à, có phải thế không?" Thượng Quan Đồng nhìn chăm chú giọng có vẻ đùa cợt hỏi lấy.

"Thượng Quan đại đội trưởng, xem xét chúng ta cũng có quen biết, người đừng xét phòng ta được không, Viên Hạo tên Béo hần đang ngủ ở tròn thoi, nhìn thấy cũng làm hư mắt người thôi, đúng không?" Tạ Phi Thiên cười đùa nói.

"Người ở bên trong là tên béo Viên Hạo, không phải là nữ nhân?" Thượng Quan Đồng cười nói.

"Tuyệt đối không phải, người không tin ta sao?" Tạ Phi Thiên cười cười làm lạnh nói.

"Tin người? Ta tin người mới lạ!" Thượng Quan Đồng thu nụ cười lại.

Nghiêm mặt nói: "Tránh ra, ta muốn đi vào, ta phải làm việc đúng pháp luật phòng này ta muốn xét rồi!"

"Không cho, ta kiên quyết không để người vào." Tạ Phi Thiên hai tay giờ ra, từ thủ ở cửa.

"Không cho cũng phải cho!" Thượng Quan Đồng nhất chân đá vào hạ bộ.

Tạ Phi Thiên giật nảy mình, đây là nữ cảnh sát sao? Nữ lưu manh thì có. Nếu đá trúng thì sao đây, cuộc đời tương lai phía trước đều tan vỡ. Hai tay theo bản năng che lại phía dưới.

Nhưng là chỉ là động tác giả chân chưa đá vào Tạ Phi Thiên, Thượng Quan Đồng thân thể luồn ra phía sau, vặn tay cầm mở cửa xông vào.

"Người..." Tạ Phi Thiên lúc này mới phát hiện mình mắc lừa rồi, nghĩ tới Lan Hinh nằm trên giường, Tạ Phi Thiên mặt mày xanh lét, xong xong rồi.

"Tạ Phi Thiên!" Thượng Quan Đồng ở bên phòng gọi ra.

Xong, kết thúc rồi. Tạ Phi Thiên thâm cười khổ, rũ đầu xuống đi vào theo.

"Thượng Quan đội trưởng, chúng ta là trong sáng, chẳng có làm gì hết." Tạ Phi Thiên giải thích.

"Trong lòng có tật giật mình? Ta còn chưa hỏi người? Người giải thích cái gì?"

"Thật là chúng ta không làm gì hết."

"Được rồi, khỏi giải thích, người đâu?"

Người? Người nào? Tạ Phi Thiên giật mình, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên Lan Hinh không còn trên giường.

Tạ Phi Thiên thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy nhà vệ sinh đóng chặt hần nói:

"Mới vừa rồi còn ở trên giường, có thể là đi vệ sinh nha, Viên Hạo tên béo này thường ngày ăn nhiều buổi sáng có thói quen đi wc."

"Người nói trong nhà vệ sinh là tên béo Viên Hạo?"

"Vâng, đương nhiên là hần, không phải hần thì là ai? Người nếu không tin có thể mở cửa xem, bất quá tên béo kia đi vệ sinh mùi rất không tốt nha."

"Thật sao? Hần thói thì kệ hần, ta hỏi một chút là được mà." Thượng Quan Đồng tỉnh ranh cười nói.

sau đó giọng kêu lên:

"Người ở bên trong nghe đây, cảnh sát kiểm tra phòng, có người thì đáp một tiếng."

Đội trong chốc lát, bên trong vẫn yên tĩnh.

"Có người trong đó không?" Thượng Quan Đồng gõ cửa, nhưng bên trong vẫn không có âm thanh gì.

"Tại sao hần không lên tiếng?" Thượng Quan Đồng quay đầu hỏi Tạ Phi Thiên.

"Ủ, tên này có thói quen vừa đi WC vừa nghe nhạc, thói quen từ lâu giờ vẫn vậy."

Thượng Quan Đồng nhìn chăm chăm Tạ Phi Thiên, mãi đến khi hần ngượng quay mặt chỗ khác: "nhóc, người phản ứng rất nhanh nhẹn nha, nói láo không hề chớp mắt."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Cô Tiểu Nguyễn Đến Tận nhà

Tại Bệnh viện số một thành phố, phòng bệnh 6011, trong đó chen chúc cả một đồng thanh thiếu niên bộ dáng dân lẫn lộn.

Lúc này có đến bảy tám tên trong đám chân tay đều bó bột, vết thương đầy mình, nếu như Tạ Phi Thiên ở đây, tất nhiên có thể nhận ra đó là một đám côn đồ bị hấn đánh lẫn lộn Hắc Hồ bang.

"Lục ca, người cảm thấy tốt hơn chưa?"

Nằm phía trên giường là một tên đầu quần băng gạc phủ kín mặt, há mồm gầm hét lên:

"Mẹ nó, các người tra ra tối hôm qua tên nhóc kia là ai chưa? Dám làm tóa mồm ta, ta không chặt tứ chi hắn, sẽ không gọi là Lục Hào! Ôi."

Nhưng vừa mở miệng nói đã chạm đến vết thương, làm hắn đau đớn nhe răng trợn mắt cả nửa ngày cũng không khỏi.

"Đúng vậy, Lục ca, cứt tay của hắn, đoạn chân của hắn, đập hòn bi nhỏ của hắn, vì các huynh đệ báo thù! Mẹ nó, tên nhóc này ra tay quá ghê ôi chân của ta." Lục Hào vừa nói xong thì đã có tên đàn em theo trợ uy vuốt mông ngựa.

"kêu gọi toàn bộ anh em giúp đỡ đi tìm, tìm được lập tức nói cho ta biết, ta muốn đích thân đi nện hắn!" Lục Hào khuôn mặt dữ tợn.

"Đại ca, đã kêu người đi tìm"

Hắc Hồ bang tất cả đang ráo riết đi tìm hung thủ, mà Tạ Phi Thiên người gây chuyện lại không hề biết gì, tuy rằng Thượng Quan Đồng đã từng nói cho hắn, nhưng hắn cho rằng chuyện xung đột giữa các bang phái.

Hắn sao cũng không ngờ rằng tối hôm qua một đám ô hợp bị hấn vùng đập, chính là thiếu bang chủ Lục Hào, của đại bang phái đứng nhì thành phố Hắc Hồ bang.

...

"Tạ Phi Thiên, hai người các người đừng quên trưa mai có trận đấu bóng rổ nha, ngày mai lớp trưởng sẽ dẫn toàn bộ mỹ nữ trong lớp đến cổ vũ đấy." Mới vừa tan học, Lý Giang đã chạy tới trước bàn của Tạ Phi Thiên nhắc nhở về trận đấu ngày mai.

"Oa, Âu Dương yên mỹ nữ đi sao? Tô Tiểu Thi có đi không vậy?" Viên Hạo ánh mắt nhìn tới Tô Tiểu Thi đang thu dọn sách vở nói.

ánh mắt hắn nhìn hai tiểu bòn đảo phập phồng nuột nước miếng.

"Tất nhiên là có rồi."

"Oa, trong lòng ta đã tràn đầy sức mạnh haha! Rống!" Viên hạo gào khóc kêu lên.

"Được rồi, mẹ nó, ba năm thua liên tiếp rồi, đợt này còn không thắng, sẽ bị cười thúi mũi!" Tạ Phi Thiên giận dữ nói.

"Lý Giang, người nghe được bên lớp kia là tên nào ra trận không?" Viên hạo hỏi.

"Ngày còn phải hỏi sao? Ba năm qua có khi nào đổi, cũng năm tên cũ thôi?"

"Không, lần này chỉ có La Đào, Lưu Hưng, Hắc Hùng, Lý Tái chỉ bốn tên." Lý Giang hỏi đáp.

"Bốn người? Mã Lôi tank không chơi sao?"

"Nghe nói Mã Lôi mấy ngày trước bị xe tung, vẫn còn nằm trong bệnh viện. Người thứ năm bên họ đang bàn bạc đấy."

"Oa, cơ hội tốt ah, Mã Lôi cái này tank trâu bò không ra sân, đúng là cơ hội cho chúng ta!" Tên Béo hưng phấn nói."Thiên ca, ngày ta đến tìm người, cùng đi."

"Mẹ kiếp, tốt cái gì? Ta còn muốn tìm cái kia Mã Lôi xả hận đây!" Tạ Phi Thiên nói.

Trường học ở một góc:

Thạch Thiên Phàm mỉm cười nhìn La Đào cùng Lý Tái trước mặt, tay trái cầm một sấp tiền năm trăm nghìn, ngón cái tay phải xoay xoay cọc tiền đùa dòn.

"Ngày mai các người phải chơi chết tên Tạ Phi Thiên cùng tên béo Viên Hạo, nếu như có thể cho bọn chúng bị thương nhập viện hay tàn tật càng tốt, này ba triệu sẽ là của các người."

"Vâng, thạch ca yên tâm, chúng ta nhất định khiến hai tên đó bị thương." La Đào cười nịnh nọt thạch Thiên Phàm đưa tay lấy tiền, nhưng thạch Thiên Phàm rút trở về.

"Trước tiên trả cho các người một triệu, số còn lại sao khi xong chuyện ta sẽ đưa nếu càng nặng ta có thể thưởng thêm." Thạch Thiên Phàm cười nói.

Ngày hôm sau, thứ bảy, Tạ Phi Thiên nhớ tới trận đấu bóng rổ vào lúc chín giờ, liền dậy sớm chứ không như thường ngày ngủ tới trưa.

"Chạy ngay đi, trước khi mọi điều dần tồi tệ hơn, không còn ai cạnh bên em ngày mai, tạm biệt một tương lai, ngang trời..." Chuông điện thoại di động vang lên, Tạ Phi Thiên lấy điện thoại ra.

"Ta xuống liền, người chờ một chút." Tạ Phi Thiên giọng hơi gắt nói.

"Tạ Phi Thiên này, người muốn đi đâu vậy?" Trong điện thoại nhưng truyền đến giọng con gái rất nữ tính, Tạ Phi Thiên sửng sốt, không phải tên béo Viên Hạo?

"Người là ai vậy?"

"ta là Cổ Tiểu Nguyệt, có nhớ ta không?"

"Cổ Tiểu Nguyệt?"

"Đúng, ta là biên tập viên 'chuyện lạ đô thị', người nhớ không? Chúng ta mới gặp nhau hai ngày trước đây."

"Cổ biên tập, à, nhớ ra rồi." trong đầu Tạ Phi Thiên hiện lên hình ảnh mỹ nhân tóc dài, hai mắt như một vũng hồ sâu lấp lánh.

"Có chuyện gì sao?"

"Ta muốn tìm người tâm sự."

"Hôm nay ta không rảnh, buổi sáng có trận đấu bóng rổ, ngày khác đi."

"không ta không chịu ngày khác, ta vẫn ở đây, ngày hôm nay đi."

Tạ Phi Thiên ứa mồ hôi, sao đại mỹ nữ lại nói dịu dàng, vừa đối giọng lại như lưu manh?

Thấy Tạ Phi Thiên nửa ngày không trả lời, Cổ Tiểu Nguyệt quả quyết nói: "Cứ như vậy đi, ta tới đón người, chúng ta đi tán gẫu."

"Không cần, ta cùng bạn đã hẹn nhau đi, đến nhà thể thao thành phố, người cứ chạy tới đó đi." Tạ Phi Thiên từ chối.

Dù sao cũng chưa biết ta ở đâu. Tạ Phi Thiên cắt điện thoại, cầm hộp sữa, với cái bánh mì tươi, vừa ăn vừa đi xuống lầu.

"toe...toe..." Một tiếng kèn xe phía trước cửa kêu réo, liền làm cho lòng người mới sáng yên tĩnh lại phiền nhiễu.

"Ai mất dạy vậy, mới sáng sớm, đứng trước nhà người ta bóp còi?"

"Nhảm vờ nờ..., nha!"

"Toe...toe..." Tiếng kèn vẫn vậy vang lên, chẳng thèm dừng.

Tạ Xuân Yến mặt mày tức giận xông ra ngoài, coi như là người siêu xe BMW, cũng không thể đứng trước tiệm người khác bóp còi in ỏi chứ?

Tạ Phi Thiên vẫn đang gặm bánh mì, trong lòng tiếc thương cho người tài xế, mẹ ta oai hùng ta là hiểu rõ nhất.

Tiếng còi xe đã ngừng lại, Tạ Xuân Yến cũng quay về rồi, khuôn mặt đầy ý cười, không có chút nào vẻ không thích. Chẳng lẽ là được vụ làm ăn to? Tạ Phi Thiên trầm nghĩ.

"Phi Thiên, bên ngoài có người tìm người, nhanh đi!"

"Dạ, Mẹ, ta đi chơi bóng." Tạ Phi Thiên đáp một tiếng rồi bước ra cửa.

"Chờ đã, này cầm năm trăm ngàn nam nhân ra đường cũng phải có chút tiền dề túi chứ?"

Tạ Phi Thiên sửng sốt nhìn mẹ mình, chuyện gì đây? Trong ngày thường vẫn bảo mình phung phí, ngày hôm nay sao lại hào phóng như vậy? Tạ Phi Thiên biết trong nhà cũng không dư dả, cho nên đưa lại. "Mẹ, lần trước cho hai trăm còn chưa dùng."

"kêu người cầm thì cứ cầm, nói nhiều làm gì, người một thằng đàn ông, ra ngoài ăn chơi để con gái trả sao?" Tạ Xuân Yến vẫn mạnh mẽ nhét tiền vào túi quần thể thao của Tạ Phi Thiên.

Tạ Phi Thiên nghi ngờ nhìn lấy mẹ mình, sao tự nhiên nay tốt vậy, còn nói cái gì mình không hiểu? Ta Tạ Phi Thiên đường đường là nam tử hán, lúc nào ăn bám để con gái trả?

"Mau đi đi" Tạ xuân Yến không để ý tới Tạ Phi Thiên ngạc nhiên, đẩy hắn đuổi ra khỏi nhà.

Tạ Phi Thiên vừa ra khỏi nhà, suýt chút nữa đụng vào một chiếc BMW màu trắng. Đồ xe khiêu gì vậy che cả cửa tiệm người khác?

Tạ Phi Thiên vừa muốn chửi cho một trận, cửa sổ xe liền từ từ hạ xuống, một cái mỹ nhân tóc dài xoa lên vai nói: "Tạ Phi Thiên, mau lên xe đi."

Tạ Phi Thiên tròn tròn hai mắt, nhưng nàng kia lại đeo cái kính râm to che cả nửa mặt, Tạ Phi Thiên suy nghĩ cũng không nhớ ra là ai.

"Ta là Cổ Tiểu Nguyệt." Đôi phương nờ nư cười, duỗi tay tháo kính."Làm sao? Là làm sao?"

"Làm sao nàng biết ta sống ở đây?"

"Ngươi là mục tiêu điều tra của ta, ta muốn biết, tất nhiên sẽ biết" Cổ Tiểu Nguyệt mặt tỉnh nghịch đáp lời.

Tạ Phi Thiên nhìn nàng đôi mắt sâu không hiểu được, Tạ Phi Thiên dâng lên một trận ảo giác, cảm giác mình chính mình đều không có điều bí mật trước mặt nàng.

"Ngươi còn là biên tập viên sao sao ngươi không đi làm thám tử luôn đi".

Tạ Phi Thiên nhớ tới đã hẹn với tên mập, liền lấy điện thoại định gọi, thì phía sau liền truyền đến giọng Triệu Từ Tinh:

"Phi Thiên, bạn gái của ngươi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tai nạn giao thông

Tạ Phi Thiên nhớ tới cùng tên mập hẹn ước, liền lấy điện thoại định gọi cho hắn, phía sau liền truyền đến giọng nói Triệu Từ Tinh:

"Phi Thiên, bạn gái ngươi sao?"

Tạ Phi Thiên nghe vậy liền quay đầu lại, liền thấy Triệu Từ Tinh ánh mắt u oán đang nhìn, nhanh chóng giải thích:

"Chỉ là bạn bè bình thường, tìm ta có chút chuyện" Tạ Phi Thiên nhớ tới cảnh tượng tối hôm ấy, trong lòng xót xa bất an, nếu như bị hiểu lầm, Triệu tỷ có thể không để ý tới mình nữa?

"Thật vậy sao? Cô gái xinh đẹp như vậy, sao không tặng người ta bó hoa?"

Triệu Từ Tinh trầm lặng nói: "Chờ ta một chút."

Tạ Phi Thiên nhanh chóng đi theo, vừa vào trong tiệm, Triệu Từ Tinh vừa đưa ra một bó hoa.

Thừa dịp đưa hoa cho Tạ Phi Thiên, Triệu Từ Tinh đưa tay nắm lấy tay Tạ Phi Thiên, nhẹ nhàng dùng mấy đầu ngón tay vuốt ve.

Một hồi lâu rồi vuốt nhẹ nhàng lên mặt hắn, buông tay ra sau, lại giúp Tạ Phi Thiên sửa lại cổ áo thể thao, giúp hắn gấp lại cho đàng hoàng, tình hình này, cực kỳ giống cặp vợ chồng son người vợ sáng tiền chồng đi làm.

"Phi Thiên, khi nào rảnh tới nhà ta sửa chữa giúp ta cái vòi nước, mấy ngày nay vẫn rò rỉ đây này." Triệu Từ Tinh hướng về bóng lưng Tạ Phi Thiên hô.

"Vâng" Tạ Phi Thiên nghe được như trúng tim đen bị nhột, vòi nước vẫn rò rỉ? Ắn ý đây mê hoặc người nha?

Tạ Phi Thiên cảm giác phía dưới lại muốn ươn lên. Nhìn lại trong tay hoa tươi, đây là nhắc nhở ta đừng quên nàng sao!

"YAA.A.A., thật là đẹp, ân, thơm quá." Cổ Tiểu Nguyệt vui vẻ tiếp nhận bó hoa.

Nghe loáng thoáng, cẩn thận đặt bó hoa bên hộp giữ đồ."Tạ Phi Thiên, không ngờ ngươi còn biết sửa ống nước, nhà ta cũng có một cái ống nước rò rỉ hôm nào sang sửa chùi giúp ta nha hihi?"

"Há, tốt, khi nào rảnh ta sẽ qua xem. Đúng rồi, còn tên béo, để ta nói cho hắn một tiếng." Tạ Phi Thiên không còn dám cùng Cổ Tiểu Nguyệt thảo luận vấn đề ống nước rò rỉ nữa, mau mau đổi đề tài, lấy điện thoại ra gọi cho tên béo. - truyện sáng tác và đăng bản gốc tại -

Tạ Phi Thiên nói cho tên Béo mình có tý việc lát đến sao hấn cứ đến trước, tắt điện thoại, Tạ Phi Thiên nghiêng đầu nói với Cổ Tiểu Nguyệt:

"Cổ biên tập, người tìm ta có việc gì? Những gì ta biết ta đã nói bừa rồi"

"Gọi ta Cổ Tiểu Nguyệt đi, cổ biên tập cổ biên tập quá khó nghe." Cổ Tiểu Nguyệt không quay đầu lại, nhìn qua kính chiếu hậu trừng mắt với hấn.

"Thực ra cũng không có việc gì, ta đang viết bài có chút chi tiết nhỏ, muốn lần nữa hỏi người một chút.

Thí dụ như cái loa phát ra lời cảnh báo, là giọng nam hay là giọng nữ? Bình thường người là có nghe qua chưa?" Cổ Tiểu Nguyệt nói: "Lại như, người gần đây có phải... hay không thường gặp mấy chuyện kì lạ?"

"Tiểu Nguyệt biên tập, nói đến đây kì thật ta có một số việc không nói cho người nghe" Tạ Phi Thiên trầm ngâm nửa ngày mới nói ra.

"Ừm, là chuyện gì, mau mau nói?" Cổ Tiểu Nguyệt lên tinh thần, không nhịn được quay đầu nhìn Tạ Phi Thiên Một chút.

"Mấy ngày trước ta có mơ giấc mơ kì lạ"

"Người mơ thấy cái gì?"

"Ta mơ thấy một con quạ, nó nói ta là Lý Thất Dạ chuyển thế, chuyên môn đến giữ gìn hòa bình cho thế giới."

Tạ Phi Thiên giả vờ thân bí nói: "Nó nói ta, trong tương lai sẽ có một cái lão bà làm biên tập viên, người nói có kì quái không?"

"Phốc..." Cổ Tiểu Nguyệt không nhịn được cười, bật cười thành tiếng.

Hai người vui vẻ trò chuyện câu được câu không, có lẽ là thứ bảy, ngày hôm nay ngoài đường thật trốn trái.

Xa xa thấy phía trước là một chiếc xe chuyển tiền của ngân hàng, Cổ Tiểu Nguyệt ém tốc độ chậm lại, không lại gần nó, lỡ may hiểu lầm thì không tốt.

"Bí bo...Bí bo..." Phía sau một chiếc xe cứu thương chạy như bay tới, Cổ Tiểu Nguyệt lách qua một bên nhường đường, để cho nó chạy trước.

Nhìn thấy xe cứu thương phóng nhanh Cổ Tiểu Nguyệt cười nói:

"Nhìn nó ta lại nhớ tới Thượng Quan Đồng vừa phóng nhanh vừa hú còi, chắc bên trong là mấy cái nhân viên y tế đang làm nhiệm vụ."

"Thời đại này cái gì cũng có thể mà? Thời gian trước không phải là có tin, cảnh sát công nghệ thông tin là trùm đường dây đánh bạc qua mạng sao.?"

"Oanh" phía trước đột nhiên phát sinh tiếng nổ cực lớn, thì ra là một cây lớn bị đổ xuống chặc ngay đầu chiếc xe ngân hàng, làm Tạ Phi Thiên hết cả hồn.

"Ủ...c..." Chiếc kia xe chuyển tiền thắng gấp một cái, tuy rằng bị cái cây rơi phía đầu xe nhưng chỉ dính tý xú không có bị hư hỏng, xe cuối cùng dừng lại. Sau đó xe đang lui lại xem ra là định kín đường đi qua.

Nhưng là xe mới lui một xú, chiếc xe cứu thương kia phóng nhanh tới "ầm" đụng vào, chiếc xe ngân hàng cũng không thể đứng vững lăn một vòng chổng vó.

Xe cứu thương cũng rất thảm, đầu xe cũng biến dạng luôn.

Cổ Tiểu Nguyệt theo bản năng nhanh chóng đạp phanh gấp, Tạ Phi Thiên theo quán tính đập đầu vào ghế trước, hết hồn má ối.

"Báo cảnh sát đi!" Tạ Phi Thiên sờ đầu nói.

"113 hả?" Cổ Tiểu Nguyệt hết hồn lấy điện thoại ra hỏi Tạ Phi Thiên.

"Ta làm sao biết? Hay gọi cho Thượng Quan Đồng đi." Tạ Phi Thiên mơ mơ màng màng nói.

Suy nghĩ một chút gọi cảnh sát thì 113 chứ gì nữa còn hỏi? Vậy mà thật gọi cho Thượng Quan Đồng.

"Này tiểu Đồng, đại lộ ngay khu vực rừng rậm xảy ra tai nạn giao thông, cây lớn đổ, một chiếc xe ngân hàng bị một chiếc xe cứu thương tung ngã lăn quay..." Cổ Tiểu Nguyệt đang giảng giải tình huống cụ thể, xem ra năng cùng Thượng Quan Đồng quan hệ rất tốt.

liền 113 còn quên gọi, liền gọi ngay cho Thượng Quan Đồng.

"Xem, trên xe cứu thương có người bò ra ngoài. Ta đi xem xem." Tạ Phi Thiên mở cửa xe, nhảy xuống.

Tạ Phi Thiên nhanh chóng chạy về phía trước. Từ trên xe cứu thương có vài người đàn ông lục tục nhảy xuống, trong đó hai người còn cầm trong tay máy gì đó.

Hazz, đúng là lương y như từ mẫu, chính mình cũng vừa tống xe, vậy mà đã tới chườm trị cho người khác rồi. Tạ Phi Thiên thâm cảm động, chân bước lẹ

hơn một chút.

"Ồi chào..." hai người đang ông cầm trong tay máy móc đột nhiên phun lửa màu xanh, đốt vào bề mặt thùng xe chuyển tiền của ngân hàng, còn hai tên đàn ông lại chạy về phía buồng lái.

Hiện tại khoa học kỹ thuật thật tiên tiến trên xe cứu thương cũng có công cụ thế này.

Tạ Phi Thiên âm thầm cảm thán. "Này, các vị ta có thể giúp được gì không, ta cũng là một cái thích làm việc trượng nghĩa có gì cứ phân phó không sao?" Tạ Phi Thiên chạy đến phía sau mấy người kia thờ cũng không kịp vội nói.

"Tạ Phi Thiên, đồ ngốc, mau quay lại!" Phía sau truyền đến tiếng hét của Cố Tiểu Nguyệt

Hai tên đang đốt thùng xe ngạc nhiên quay mặt lại nhìn Tạ Phi Thiên như nhìn tên ngu.

Không đúng, tiến tiến cỡ nào xe cứu thương cũng không cần máy đốt nhiệt độ cao vậy chứ. Bọn họ là ăn cướp. Tạ Phi Thiên xoay người bỏ chạy.

"Bắt hãm lại!" Hai người kia cũng hét lên, một tên hướng về Tạ Phi Thiên đập tới.

"Đứng lại!" Từ trên xe cứu thương nhảy xuống một tên mặt âu phục, ngăn Tạ Phi Thiên lại, tay còn cầm súng ngắn đen thui hướng về Tạ Phi Thiên chia vào.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Bị bắt làm con tin

Àm", Tạ Phi Thiên cảm giác một trận đau đớn, là những tên kia phía sau đuổi đến cho hãm một gậy vô đầu, Tạ Phi Thiên rất không cam lòng nhưng cuối cùng cũng bị đập ngất đi.

Trong cõi mơ hồ tựa giấc mơ:

"Không được ta là nhân vật chính nha không thể cứ thế một gậy nện hết phim chứ!" Tạ Phi Thiên ở hôn mê ngửa mặt lên trời mắng te tua.

"Thôi đi ba ơi..., người cho rằng người bây giờ rất trâu bò, nhiệt huyết tuổi trẻ hả, gặp chuyện cũng không chịu suy nghĩ,...siêu cấp Hệ Thống cũng chỉ mới trung cấp, nếu như người thăng cấp đến cao cấp hay thần cấp, dĩ nhiên là không bị ăn đòn mà nằm đây rồi, cái thứ gì bây giờ là chương bao nhiêu rồi, người đã sai hệ thống được mẹ gì đâu, đọc giả đang kêu ó có phải truyện hệ thống không kia, đồ đầu đất.

Đây là ta dạy dỗ người, sau đó nhớ thu thập nhiều điểm dị năng, nhanh đem cấp bậc nâng lên! Nhớ kỹ, cua gái đẹp là công việc của người, nhanh chóng thăng cấp thành thần không phải là mơ nữa!" Tác giả cười khẩy.

"Chính là tác giả người chơi ta, được người đã chê ta tiến độ chậm, vậy ta sau này sẽ gặp nữ nhân liền bắt lại xxx một phen lấy điểm dị năng cho người." Tạ Phi Thiên gợn dừ nói.

"ói đây không phải truyện đam nha đây là sắc tình, người làm vậy đâu phải gọi là nam nhân chân chính? Người dám như vậy xứng bậc, cẩn thận ta cho người đập cọng cỏ mà chết."

"Đến đây, ta nhưng là nhân vật chính người dám để cho ta chết, bộ này người phải bỏ a haha."

Vĩ đại Sáng Thế chỉ thần tác giả sững sờ, lập tức cười lạnh nói: "Phi Thiên ah, hai chúng ta là ai với ai cơ chứ, ta sau đó liền giúp người gặp nhiều nhiều cực phẩm mỹ nữ cho người sung sướng nha, tuyệt đối đừng làm bậy nha."

"Hừ, cái này còn có thể chấp nhận được. Cái này gây đập đầu thì sao đây?" Tạ Phi Thiên khòe miệng nhét một tia cười đắc ý.

"Ta lập tức liền cho người tỉnh lại, lập tức." KhanG.nhi lau mồ hôi, lặng yên biến mất. Nhưng là chân trời, truyền đến tiếng than thở: "Ông trời ơi, ta đến cùng sáng tạo ra cái đồ yêu nghiệt gì?"

Trên thực tế ở ngoài đời:

"Tiểu tử, ba mẹ cho người đi học không lo học lại thích làm anh hùng, chúng ta Tây Nam Ngũ Hồ ngày hôm nay sẽ dạy dỗ người, cho người trở thành liệt sĩ." Người kia lạnh lùng quét mắt nhìn Tạ Phi Thiên đang uể oải cười lạnh nói.

"Lão tam, đi tới đoạt chiếc xe BMW kia, xe của chúng ta hỏng rồi." người đàn ông mặc âu phục, hướng về tên cầm gậy sắt này đập Tạ Phi Thiên nói.

Lúc này hai bên đường có vài chiếc xe dừng lại xem xem, tên mặt âu phục dơ cao súng lên trời "đoàng đoàng đoàng" ba phát bắt lên trời, hung hăng hét lớn:

"Nhìn cái gì, lại nhìn đem các người châu ông bà! Thằng kia lấy điện thoại ra làm gì? Báo cảnh sát sao?" "Đùng" tiếng súng vang lên, một người qua đường móc điện thoại ra ngã xuống.

Mất thấy người kia ngã xuống mọi người xung quanh mới biết đây không phải đóng phim rồi, nhất thời sợ đến oa oa kêu chạy tứ tán, có hai cái sợ quá nhảy luôn xuống lỗ cống trốn.

"Ha ha ha..." Mấy tên phi đồ nhìn nhau cười ha ha.

Cổ Tiểu Nguyệt mất thấy Tạ Phi Thiên đầy nhiệt huyết xông lên, lại bị người ta đánh cho một gậy ngã xuống, sợ đến hốt hoảng định quay đầu xe chạy trốn.

Nhưng là không biết do quá hoảng sợ, hay là bị gì mà xe đề quai không nổ.

Nghe tiếng xe BMW đề mấy tên âu phục hét lớn: "dừng lại, đề tiếp, ta đem bạn trai người bắn chết."

Nghe hấn nhắc nhở, Cổ Tiểu Nguyệt lúc này mới nhớ tới còn Tạ Phi Thiên vẫn nằm kia, tuy rằng hấn cũng không phải như tên kia nói bạn trai nàng, nhưng cũng là do nàng chờ hấn tới. Nghĩ tới đây, nàng chân chờ tắt máy không đề nữa.

Người tên lão Tam chạy tới, mở cửa xe, xách Cổ Tiểu Nguyệt đi ra. Nhìn Cổ Tiểu Nguyệt mặc bộ váy ngắn mỏng to tròn vênh lộ rõ, lão tam không nhịn được nhéo hai cái lên. "Lão đại, là mỹ nữ rất ngon nước nha."

"Lão tam, chính sự quan trọng, lái xe tới đây." tên mặc âu phục nói.

"Vâng." Cái tên lão tam trong miệng đáp ứng, tay lại đang trên hông sờ soạng Cổ Tiểu Nguyệt thêm vài cái.

Cổ Tiểu Nguyệt bị sờ hai mắt rung rung, nhưng nhanh cắn môi dưới, không có la lớn, bởi vì nàng biết, ở tình huống như vậy, nàng càng phản kháng bọn hấn càng làm quá đáng hơn.

Lão tam từ trong tay Cổ Tiểu Nguyệt đoạt lấy chìa khóa, đem đẩy nàng lên ghế phụ, đem xe chuyển hướng về xe ngân hàng chạy tới.

"Àm!", thùng xe ngân hàng dưới sức nóng cuối cùng thùng một lỗ lớn, mấy người hợp lực, đá một cái vào thùng xe mở ra.

"Cộc cộc pằng..." Từ bên trong xe đột nhiên có tiếng súng bắn ra, đang đứng ở cửa thùng xe hai tên trúng đạn ngã xuống.

"Bá bá..." Người thứ ba bên cạnh tránh được, móc súng ra, đem cái kia bảo vệ trong thùng xe bắn hạ.

Nhìn thấy tên bảo vệ ngã xuống tên vừa bắn tới gần đá vào người bảo vệ hai phát, hung hấn nhỏ nước bọt:

"Tiên sư nó, tông như vậy còn chưa chết, còn hại hai huynh đệ của ta"

"Đại ca, Nhị ca cùng lão ngũ chết rồi." Cái kia lão tứ nhìn một chút trên đất đồng bọn, hướng về tên âu phục nói.

"Biết rồi, lão tứ người mau chuyển tiền tới, chúng ta nhất định phải lập tức rời đi." người đàn ông âu phục trên mặt hung tàn không có nửa điểm xót thương anh em, chết đi hai cái tiền chia dễ hơn rồi.

"Ồ..Oa...oa..." Xa xa có tiếng còi cảnh sát đang hướng tới. Tên mặc Âu phục nghe được trong lòng căng thẳng, vội vã chạy đến xe ngân hàng phụ lão tứ chuyển mấy thùng tiền ra.

"Lão đại, hai người kia làm sao bây giờ?" Lão Tam lái xe tới, xách Cổ Tiểu Nguyệt từ xe nâng lên, ném tới chỗ Tạ Phi Thiên còn đang hôn mê.

"Giết, khỏi phiền phức, mắ công lại phá đám ta!"

Lão tứ giờ súng lên nhắm ngay Cổ Tiểu Nguyệt.

Nhìn cái kia súng chia ngay mình, dù là Cổ Tiểu Nguyệt luôn tinh táo, tinh thần cũng hoảng sợ, bởi vì nàng biết.

Mấy người trước mặt, là cướp của giết người không ghê tay, cướp ngân hàng xe chuyển tiền, bắn chết bảo vệ, người qua đường, cái nào cũng là chung thân?

"Đừng giết ta, ta xin các người, các người không phải muốn tiền sao? Ta sẽ cho các người rất nhiều rất nhiều tiền, chỉ cần các người đừng giết chúng ta..." Cổ Tiểu Nguyệt gào khóc nói.

"Tiền? Chúng ta hiện tại chính là không thiếu." Lão Tam vỗ thùng tiền cười như điên nói.

"Ta có thể cho các người gấp đôi chỗ tiền đó, có được hay không? Chỉ cần tha cho chúng ta." Cổ Tiểu Nguyệt thấy có chút hi vọng, đương nhiên không

muốn bỏ cuộc.

"Người thân hình vóng dáng không tôi, giết đúng là quái đáng tiếc, nếu như là có thời gian, cũng có thể cho chúng ta sung sướng một lát, bắt quá bây giờ...." Lão tứ lại dơ súng lên ngón trỏ đã đặt tại cò chỉ cần bóp một phát.

Ta thật sự có tiền, ba ba ta là Cổ Long Cơ, năm ngoái ở bằng phú hào thế giới nổi danh đấy, ta có thể làm con tin cho các người, ba ba ta nhất định cầm tiền chuộc ta..."

"Lão tứ, từ đã." người đàn ông âu phục dơ tay nâng tay lão Tứ lên viên đạn bay xẹt qua đầu Cổ Tiểu Nguyệt.

"Đại ca, người tin con nhỏ này? Vậy cha ta là bill gates đấy" Lão Tứ giận dữ nói.

"Bất kể là có đúng hay không, nằng có thể làm con tin, đem nằng ném cốp sau đi." tên Âu phục nhìn hướng tiếng còi cảnh sát nói.

"Vẫn là đại ca cao tay!" Lão tam hiểu được ý, nhìn về phía tên âu phục vỗ mông ngựa.

"Lão tứ, đừng suy nghĩ nữa bắt con tin không sai. Nhanh lên một chút, cảnh sát sắp tới rồi."

Tên Âu phục nam đem thùng tiền ném lên xe ghế sau BMW, mở cửa xe, lên chỗ lái bấm mở cốp sau.

"Các người xong chưa?"

"xong rồi" Lão tam, lão tứ cùng hô lên chạy tới.

"Tiểu tứ kia làm thật chưa?"

"Chưa, cũng nhét vào cốp sau ạ"

"Nói các người ngu còn không chịu, chúng ta bắt hai con tin làm gì?" tên Âu phục tức giận mắng.

"Đại ca, ta hiện tại ta liền xử nhóc kia!" Mới vừa lên xe Lão Tam định nhảy xuống lại.

"Không xong cảnh sát tới, chúng ta đi!!!"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Không gian chật hẹp chỉ hai người

"Không xong cảnh sát tới rồi, rồi khỏi chỗ này tính sau" tên mặc âu phục phản phò, xe BMW khởi động, quay đầu chạy trốn một hướng khác.

Thượng Quan Đồng đang lái xe, một bên lo lắng không ngừng nhìn vào điện thoại."Nha đầu chết tiết kia, sao lại không nghe máy rồi?"

"Thông báo cho bệnh viện chưa?" Thượng Quan Đồng hỏi trung niên cảnh sát ngồi bên cạnh.

"đã gọi, bọn họ nói mười lăm phút là tới."

"Người của chúng ta thì sao? Lúc nào có thể đến?"

"Đại khái cần mười phút nữa."

"Nhất định phải tới trước xe cứu thương, lần này sự cố liên quan đến xe vận chuyển tiền, nhất định có mớ ám, nhất định phải ở đó ổn định cục diện trước khi xe cứu thương đưa người đi." Thượng Quan Đồng phản phò xuống.

"Ồi?" Thượng Quan Đồng nhìn trước mặt chiếc BMW màu trắng chạy vụt qua, giật mình kêu lên thành tiếng.

"Đội trưởng, có chuyện gì vậy?"

"Chiếc BMW này chính là bạn tay lúc này gọi, nằng làm sao không nghe điện thoại mà chạy đi rồi?" Thượng Quan Đồng nghi ngờ nói.

"Đội trưởng, có phải là trong xe chở người bị thương đến bệnh viện không?"

"Không đúng, ta thấy tay lái và ghế phụ là hai tên đàn ông." Thượng Quan Đồng tự nhủ."Không đúng, cái này không phải tai nạn giao thông bình thường,

ta phải chạy theo xem thử."

Thượng Quan Đồng thẳng gấp xe tạo một tiếng vang "kít..." lớn, xe quay đầu trong tốc độ cực nhanh, chỉ có trong game mới có thể nhìn thấy tay lái cỡ này.

Bên trong xe hai tên cảnh sát, suýt chút nữa đem nội tạng bay ra ngoài, âm thầm vui mừng, cũng may đã đeo dây an toàn, bằng không lần này chắc rớt ra ngoài rồi.

Thượng Quan Đồng nhìn chiếc BMW phía xa chỉ còn chút xíu, chân ga bị nòng đạp lút cán, xe cảnh sát mang theo tiếng hú ga làm người ta khinh hãi phóng vèo về trước.

"Đội trưởng, chúng ta xe này không đuổi lại đâu ạ,...không cần nhanh như thế ạ,... xin đội trưởng nhà ta còn mẹ già con thơ huhu." Ghế phụ chỗ ngồi máy cảnh sát nhịp tim đập thình thịch, lòng vẫn còn sợ hãi giọng như muốn khóc.

"Không đuổi kịp cũng phải đuổi! Tức chết ta mà, đã sớm kiến nghị cục trưởng cho ta một chiếc xe tốt một chút, nhưng giờ vẫn không cho phê chuẩn." Thượng Quan Đồng nhìn BMW đang chạy xa dần, lo lắng chửi mả.

Trong xe hai tên cảnh sát xem Thượng Quan Đồng mặt căng, cũng không dám nói gì nữa, trong lòng nhưng đều thầm nhủ cho xe xứng với người không bằng cho người luôn máy bay cho nhanh.

Cổ Tiểu Nguyệt hiện tại rõ cuộc hiểu rõ, xe mình luôn luôn là chỗ ngồi dễ chịu, cũng có lúc ngồi khó chịu như này, này xe cốp sau, vẫn là cốp sau, vừa chật hẹp vừa tăm tối không gian đúng là không thỏa mái.

Nàng chỉ có thể cuộn mình lại, bởi vì ở trong không gian nhỏ chật hẹp này, còn có một tên vóc người to lớn hơn nàng Tạ Phi Thiên.

"Tạ Phi Thiên, Tạ Phi Thiên!" Cổ Tiểu Nguyệt hai tay lắc người Tạ Phi Thiên, muốn gọi hắn tỉnh lại.

Nhưng là trên thực tế, nàng căn bản là không lấy nổi sức, bởi vì không gian thu hẹp làm tay nàng đều không mở ra được, nàng cùng Tạ Phi Thiên thân thể dính chặt vào nhau.

Xe đột nhiên cua gấp, trong cốp sau hai người đều xóc lên tuột lại đập mạnh vô vách cốp.

Cổ Tiểu Nguyệt nghe được "Ầm" một tiếng âm thanh va vào vách, âm thầm vui mừng mình không bị va vào, chính mình đang nằm gọn trong người Tạ Phi Thiên.

"Ồ!", Tạ Phi Thiên đầu bị va vào một phát cũng mơ hồ tỉnh lại. Cảm giác được thân thể của mình bị cái gì đó đè phía dưới, hai tay nâng lên, muốn đem người kia cho xóc lên.

Nào ngờ vừa bắt đầu sờ vào đã là hai đám thịt tròn, hơn nữa co dãn tốt lắm lắm. "Ta chạm vào cái gì?" Tạ Phi Thiên âm thầm nghĩ, vì xác nhận thử, hai tay không tự chủ lại bóp bóp thêm vài cái.

"Keng, cảm giác hương thụ, thu được dị năng điểm, 3 điểm." Trong đầu thanh âm máy móc vang lên.

"Tạ Phi Thiên, người sờ cái gì vậy? Đây là mông của ta." Cổ Tiểu Nguyệt cảm giác được Tạ Phi Thiên hai bàn tay lớn đang xuyên qua váy ngắn của mình, trực tiếp đã bóp lên cái mông chỉ mặt nội y lọt khe, thô ráp âm áp ma sát tại da thịt mềm mại của nàng, cảm giác khác thường lập tức từ chỗ mông được sờ lập tức khuếch tán.

"Cổ Tiểu Nguyệt, là người? Chúng ta bây giờ đang ở đâu? Tại sao tối như vậy?" Nghe nói mình sờ được chính là cái mông của Cổ Tiểu Nguyệt, Tạ Phi Thiên đỏ mặt cười ngượng hỏi.

Nhưng tay lại không có rút về lại, thứ nhất là không gian thực sự là quá chật, không thể đổi tư thế, thứ hai thì khả khả người cũng biết mà. --- chính bản tại ---

"Chúng ta bị mấy người kia ném vào cốp sau xe ta. Làm sao bây giờ?" Cổ Tiểu Nguyệt mang theo giọng như muốn khóc. Nữ nhân chính là như vậy, cho dù luôn luôn mạnh mẽ, cỡ nào tự lập, nhưng là vừa gặp phải nguy hiểm, nếu như bên người có đàn ông, dù cho người đàn ông kia năng bình thường năng không thêm đề ý, cũng tự nhiên đem toàn bộ cho hắn chính là chỗ dựa, đây chính là thói hư tật xấu của phụ nữ.

"Há, chúng ta ở trong cốp sau sao, không sao người đừng lo, chúng ta nhất định có biện pháp." Nghe được Cổ Tiểu Nguyệt tiếng khóc, Tạ Phi Thiên an ủi. Mặc dù nói bây giờ hắn cũng không thể nghĩ ra cái gì biện pháp, nhưng mà cũng phải dỗ dành trấn an Cổ Tiểu Nguyệt.

Tạ Phi Thiên giác đến cổ của mình thật giống như bị đè ép khó chịu, liền nỗ lực uốn éo đầu, cuối cùng cũng được khoảng không gian đỡ chật hẹp hơn tý, dễ chịu hơn xíu.

Tạ Phi Thiên cử động thể này, phản ứng của Cổ Tiểu Nguyệt hoàn toàn ngược lại.

Lúc này cảm giác được Tạ Phi Thiên đầu là nằm dưới xương hông của nàng, đây đã là rất khó chịu cho nàng rồi.

Nhưng là nàng cũng biết không gian chật hẹp, có nói ra Tạ Phi Thiên cũng không có cách nào đem đầu rút ra, vì lẽ đó liền không nói, miễn cho cả hai

điều lúng túng.

Làm sao ngờ, hần lại ngộ nguyệt quấy đầu chui xuyên qua, vừa chui qua, đầu Tạ Phi Thiên từ hông chuyển xuống háng nàng rồi, hơn nữa váy của nàng cũng bị lật lại.

Từ chân đến bắp đùi, hiện tại chỉ là một đôi tất chân thêm một cái nội y lọt khe mỏng.

Tạ Phi Thiên hơi thở nóng ẩm phả vào cái vị trí mẫn cảm kia của nàng, ngứa một chút, hơi sưng sưng, thậm chí làm cho nàng tạm quên đi hoàng cảnh hiện tại, nhẹ nhàng hít hà một tiếng khẽ.

Cổ Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng hít hà truyền vào tai Tạ Phi Thiên, không khỏi khiến hắn sững sờ, lẽ nào nàng bị thương?

"Cổ Tiểu Nguyệt, người nơi nào không thoải mái à?" Tạ Phi Thiên mở miệng hỏi.

"Người... Người đừng nói chuyện, người nói... Chỗ đó của ta... Nhột quá." Tạ Phi Thiên vừa mở miệng, khí nóng hùng hực lại phả vào.

Hơn nữa cái kia quai hàm với môi hắn động đây, khiến cho Cổ Tiểu Nguyệt càng "Khó chịu" rồi, chỉ cảm thấy giữa hai chân một trận sung sướng phê pha.

Một dòng nước nóng từ đó tuôn ra, ẩm ướt nàng Nội y. Cổ Tiểu Nguyệt âm thầm vui mừng nơi này không có ai thấy, lại tối thui, bằng không mắc cỡ chết.

"Vù vù" Tạ Phi Vũ đột nhiên đột nhiên hít hít lấy, sau đó nói một câu làm nàng như muốn điên:

"Mùi vị gì vậy? Ân, tanh quá đi."

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Bị nhốt tư thế 69

Cổ Tiểu Nguyệt nghe được Tạ Phi Thiên nói mùi kia của nàng tanh hôi trực tiếp liền nổi giận, tên này được ngữ đã là may mắn, còn lại dám nói chỗ của ta chảy ra dịch thủy tanh thối, thực sự là không thể nhìn a, tên đáng ghét.

Giận dữ và xấu hổ Cổ Tiểu Nguyệt không chịu được hai chân cố gấn kẹp thật chặt, muốn ngăn cản dịch thủy lại chảy ra, lại để cho cái tên ngốc kia không người thấy nữa.

Tuy nhiên lại quên mất đầu Tạ Phi Thiên đang nằm ở đâu, kẹp nhanh lại, Tạ Phi Thiên cả khuôn mặt liền bị chôn dưới hai chân nàng.

Mùi hần thì càng thâm, trực tiếp va chạm vào địa phương ẩm ướt, mềm mại, nhom nhóp còn sệt sệt.

Tạ Phi Thiên hầu như muốn nghẹt thở nhanh đưa tay lên, muốn tách ra hai cái vật trụ đang kẹp lấy mình. Mãi đến khi sờ lên tới hai chân Cổ Tiểu Nguyệt, Tạ Phi Thiên mới phát giác được đầu của mình đang đặc ở vị trí nào.

Như vậy, cái kia mềm mại, ẩm ướt địa phương là cái gì,...tự nhiên hắn hiểu, này hiểu được, dĩ thường cảm giác tư vị khó tả.

Nghĩ đến chính mình vừa nẩy đem mặt áp vào chỗ nhạy cảm ẩm ướt chặt chẽ của Cổ Tiểu Nguyệt.

Còn có cái kia nhom nhóp dính vào trên chóp mũi, Nghĩ, tới đây bên dưới tiểu huynh đệ hắn liền đứng nghiêm.

"Keng, cảm giác hương thụ, thu được dị năng điểm 10 điểm" vang lên mấy móc tiếng nhắc nhở, nhưng khiến Tạ Phi Thiên như nghe tiên nhạc, dị năng điểm ah, đây chính là vật tốt hiện giờ.

Cổ Tiểu Nguyệt hai chân kẹp lại, một cái tròn tròn cứng đờ vật, liền thật chắc chia vào nàng địa phương ẩm ướt, một trận cảm giác khoái cảm từ đó truyền ra, đồng thời nhanh chóng hướng về toàn thân ngàn vạn lỗ chân lông khuếch tán.

khiến cho nàng thoải mái muốn há miệng rên to. Thân thể một trận run rẩy, lại có không biết có bao nhiêu dịch Thủy Thủy không thể kiềm chế tuông ra.

Nếu như không phải biết rõ hai chân Tạ Phi Thiên đang nằm phía đầu nàng, nàng còn có thể nghi ngờ Tạ Phi Thiên lên lên "đẩy" nàng rồi.

"Tạ Phi Thiên, người mau lấy đầu ra... Ahh?" Cổ Tiểu Nguyệt giọng không phải như trách mắng, mà lại giống như là xin tha thứ.

Cổ Tiểu Nguyệt đã nói rõ, khiến cho Tạ Phi Thiên da mặt có dầy, cũng không tiện lại chiếm tiện nghi, lưu luyến đem đầu dịch chuyển cơ mà cũng quay

qua bên đùi nàng liền hết chỗ đi chuyển.

"Thật sự rất thối, đến cùng là mùi vị gì?" Tạ Phi Thiên lại khịt khịt mũi, hỏi.

"Tạ Phi Thiên, ngươi là tên khốn kiếp, ai cho ngươi ngửi tùm lum? Ngươi còn dám nói trên người ta thối?" Cô Tiểu Nguyệt giận dữ xấu hổ không chịu nổi, liền đưa tay véo lên người Tạ Phi Thiên.

Rất tự nhiên, huynh đệ Tạ Phi Thiên đang đứng nghiêm túc thì bị một bàn tay nắm lấy, từng đợt khoái cảm từ nơi đó kéo dài khuếch tán ra, khiến cho cả người thỏa mái muốn hừ hừ vài cái.

"Cô Tiểu Nguyệt, ngươi đừng cầm lung tung? Này ngươi đừng vuốt trụi như thế, còn như vậy ta bắn vào mặt đấy."

Dưới tình huống ái muội như thế, Tạ Phi Thiên cũng không biết sao mình lại nói một câu như vậy, Tạ Phi Thiên bây giờ mặt muốn đỏ, không khỏi tự an ủi khi con người ta sướng lên thì không biết gì hết thật là.

Nghe được Tạ Phi Thiên lời nói lưu manh, Cô Tiểu Nguyệt mới ý thức được, cái kia thô sáo, tròn trịa gây lớn, rốt cuộc là cái gì. Nhanh thu tay lại, ngoan ngoãn đặc ở chân Tạ Phi Thiên, không dám sờ loạn nữa.

"Hừm, đoán được rồi, giống như là mùi sầu riêng, Cô Tiểu Nguyệt, ngươi này chớp sau từng chớp sầu riêng?" Tạ Phi Thiên hỏi.

Cô Tiểu Nguyệt nghe được Tạ Phi Thiên nói, lúc này mới nhớ tới ngày hôm qua từng mua hai quả sầu riêng đem về nhà, mình thích ăn sầu riêng, tự nhiên không cảm thấy đây là mùi thối, Tạ Phi Thiên hẳn không ăn sầu riêng, tự nhiên cảm thấy hơi thối rồi.

Nguyên lai hẳn không phải nói nơi đó của mình thối, nghĩ đến đây, Cô Tiểu Nguyệt mặt đều nóng bỏng nóng bỏng.

"Hừm, ta ngày hôm qua mua sầu riêng về nhà. Ngươi nhanh nghĩ biện pháp đi? Nếu không đợi bọn họ chạy trốn tới chỗ an toàn, nổi sát tâm với chúng ta thì nguy." Cô Tiểu Nguyệt cuối cùng cũng từ lúng túng tỉnh lại.

"Tiểu Nguyệt, ngươi nhìn thấy bọn họ tổng cộng có bao nhiêu người?"

"Ba tên, vốn là năm tên, nhưng bị bảo vệ ngân hàng bắn chết hai. Ngươi không phải muốn cùng bọn họ liều mạng chứ? Trong tay bọn họ đều có súng, "

"không đâu, ta đẹp trai chứ đâu có ngu." Tạ Phi Thiên nói, kỳ thực hẳn vốn là định để bọn hắn mở chớp sau liền dù năng lực phục chế Lý Tiểu Long bay ra đập.

Làm bọn họ trở tay không kịp, nhưng mà giờ nghe bọn họ đều có súng, xem ra biện pháp này là không thể được, công phu cho dù tốt, nhưng mà cũng là tay chân máu thịt, vẫn không phải là đau thương bất nhập sao đỡ nổi súng.

"Xe của ngươi có định vị google không?"

"định vị google map đều có, ngươi hỏi cái này để làm gì?"

"Hừm, hỏi thử một chút, không biết cảnh sát tới chưa? Ngươi nói cho Thượng Quan Đồng có cướp chưa?"

"Chưa, ta mới vừa nói chuyện tai nạn giao thông liền bị bắt. Đúng, chúng ta bây giờ gọi điện cho nàng kêu nàng tới cứu, ồ, điện thoại của ta đâu?"

"Đừng tìm nữa, kia mấy tên kia không phải người ngu, sớm đã lấy đi" Tạ Phi thiên nói: "Ngươi đừng ầm ĩ, để ta yên lặng một chút, Thử xem có nghĩ ra gì không."

"Sử dụng năng lực khống chế điện tử." Tạ Phi Thiên hướng về siêu cấp Hệ Thống trong đầu nói.

"Keng, hệ thống đang dò điện tử xung quanh... Keng, phát hiện, một ô tô, định vị vệ tinh bằng google một cái, điện thoại di động năm cái. Xin mời lựa chọn khống chế."

Tạ Phi Thiên suy nghĩ một chút, bây giờ cần biết mình ở đâu, liền lựa chọn định vị bằng đồ google map.

"Keng, thành lập liên kết... Keng, liên kết thành công. Dị Năng Điểm 5 điểm. Còn lại dị năng điểm: 372 điểm."

Còn lại 372 điểm? Ở đâu ra nhiều như vậy? Tạ Phi Thiên sửng sốt, cuối cùng lại nghĩ tới Lan Hinh khi ở khách sạn đêm hôm ấy, tích lũy được cảm xúc khoái cảm, nhưng mình lại bật chết độ im lặng rồi. -Chính văn tại truyệny đọc giả xin vào web đọc ủng hộ tác-

Không nghĩ nữa cái này ít hơn thì đáng ngại, chứ nhiều hơn, liền lười nghĩ tới. Tạ Phi Thiên kêu lên thì hiển thị khuôn mặt một tên người máy.

"Chúng ta hiện tại ở đâu?"

"Thành phố G, đang hướng tới cảng ngoại ô phía đông của thành phố 16km nữa sẽ tới."

"Cho ta nhìn một chút?"

"Keng", một tiếng vang nhỏ, trong đầu Tạ Phi Thiên liền xuất hiện con đường uống lượng, chính là G thành phố đi về hải cảng ngoại ô không sai.

Tạ Phi Thiên cảm giác lúc này giống như là còn hơn ngồi ở buồng lái, cảnh vật trước mắt hiện ra chân thật từ phía trên quan sát cả chiếc xe, định vị vệ tinh mà.

Lại nghĩ tiếp, Tạ Phi Thiên tiếp theo không chế điện thoại di động, Từ năm cái điện thoại liền chọn điện thoại Cổ Tiểu Nguyệt.

"Hướng cảng ngoại ô phía đông 16 km, cướp có ba người, đều có vũ trang." Đem câu nói này thành văn bản tin nhắn, tìm tới danh bạ Thượng Quan Đồng gửi đi.

Gửi xong tin nhắn, Tạ Phi Thiên lại không chế điện thoại mở ra tính năng ghi âm.

"Đại ca, người nói tên chủ thuyền này đáng tin không?"

"Nếu như tên đó dám lừa chúng ta, chúng ta trước hết giết cả nhà hắn. Hừ, cho hắn thêm mười lá gan cũng không giảm." tên mặc Âu phục lớn tiếng nói.

"Đại ca, hai con tin phía sau thì sao?"

"Nhìn thấy thuyền, giết."

"Đại ca, người nữ kia, có thể hay không... Khả khả" lão tam cười gian nói.

"Đúng nha, đại ca, nữ nhân kia thân hình không tệ, đặc biệt là cái mông, vừa tròn to lại vểnh lên.

"Từ phía sao chơi tới, nhất định khiến người ta sợ đến không khiên chế được, quá năm phút đã phọt hết vào bên trong" Lão tứ thanh âm run rẩy hít hà..

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Đại ca mau đập phanh!!!

Lúc này tại cục công an thành phố G, phó cục trưởng Hoàng Dĩ vội vã chạy vào phòng làm việc của cục trưởng Tôn Hồng Dân.

"Cục...cục trưởng..."

"Tiểu Hoàng à, người cũng không phải là tiểu đồng chí nữa, làm sao lại lỗ mãng như vậy đến gõ cửa cũng không biết à?" Tôn Cục trưởng nhìn thấy Hoàng Dĩ xông vào, có chút không vừa lòng nhanh chóng đập điện thoại.

"Cục trưởng, xảy ra chuyện lớn, mới vừa nhận được tin báo án, ngay đường rừng rậm xảy ra cướp xe chuyển tiền của ngân hàng, theo người chứng kiến nói, bọn cướp trong tay đều có súng, bảo vệ xe tiền đều hi sinh rồi!" Hoàng Dĩ trực tiếp báo cáo.

"Cái gì?" Tôn Hồng Dân rống lớn.

"Vụ án nghiêm trọng, nên ta chờ chỉ thị của ngài!"

"Còn chỉ thị cái gì đ**? Toàn bộ xuất phát, đi tới hiện trường!"

"Dạ!" Hoàng Dĩ đáp ứng xoay người lui ra.

"Chờ đã, người nói chỗ nào? Đường Rừng rậm?"

"Vâng, cục trưởng!"

"Chời má, hỏng rồi vừa tiểu Đồng gọi điện thoại, nói ngay đường rừng rậm xảy ra tai nạn giao thông, một chiếc xe cứu thương tung lăn quay chiếc xe ngân hàng, nằng đã chạy tới hiện trường trước, kêu ta phái người đuổi theo.

Như vậy nằng nhận tin báo án sai, này lỗ như một mình nằng chạy tới, hậu quả khó lường nha."

"Cục trưởng, ta lập tức phái cảnh sát trang bị vũ trang trợ giúp!"

"Mau đi đi!"

Nhìn Hoàng Dã rời đi, Tôn Cục trưởng lại cầm điện thoại lên, ấn một dãy số, truyền tới chỉ là tiếng bíp bíp không người bắt máy. Tôn Cục trưởng ấn xuống tắt, sau đó lại bấm số gọi.

"Tiểu nha đầu, tại sao lúc này không nghe máy cơ chứ? Ngươi đừng xảy ra chuyện gì nha? Ngươi có chuyện gì, ta làm sao nói với sếp đây?" Tôn Cục trưởng một bên tự lẩm bẩm, một bên tiếp tục gọi.

Lúc này, Thượng Quan Đồng cũng đang rất lo lắng, nàng cũng đang cố gọi điện cho Cổ Tiểu Nguyệt, nhưng cũng chỉ toàn nghe máy bận.

"Bí bo..." Ngồi bên cạnh trung niên cảnh sát điện thoại reo lên, vừa lấy ra nhìn, liền bắt máy, nghe xong hai câu, đem điện thoại đưa cho Thượng Quan Đồng.

"Đội trưởng, cục trưởng tìm người."

"Này, tiểu đồng à? Ngươi không có chuyện gì là tốt rồi! Ta ra lệnh cho ngươi lập tức ấn nút gọi cứu viện! ta mới vừa nhận được báo cáo, tại đó không phải tai nạn giao thông, là cướp xe ngân hàng đó, ngươi cứ đứng an toàn đợi lệnh? Cướp có năm người, ta lập lại đứng an toàn đợi lệnh"

Nghe được giọng Thượng Quan Đồng, Tôn Hồng Dân rất cục thờ phào nhẹ nhõm. Liên tục ra lệnh để Thượng Quan Đồng tìm chỗ an toàn đợi lệnh, đang muốn cúp điện thoại, trong điện thoại lại truyền tới âm thanh Thượng Quan Đồng như muốn khóc rồi.

"Bác Tôn à, Tiểu Nguyệt xảy ra chuyện rồi."

"Tiểu Nguyệt? Tiểu Nguyệt là ai? Xảy ra chuyện gì? Ngươi đừng vội ah, từ từ nói." Tôn Cục trưởng nghe được Thượng Quan Đồng không có chuyện gì, liền bình tĩnh lại rồi không còn gấp gáp.

"Cổ Tiểu Nguyệt con gái của Bác Cổ. Vừa nãy là nàng gọi điện thoại nói cho ta biết nơi xảy ra tai nạn giao thông, nhưng mới rồi ta thấy xe nàng từ hướng đó đi ngược lại, trong xe đang ngồi là hai người đàn ông, không nhìn thấy nàng."

"Ta đuổi một lúc, hiện tại đã mất dấu." Thượng Quan Đồng cố nén nước mắt âm thanh dè dặt nói cho xong sự việc.

Bên này Tôn Hồng Dân vừa mới bình tĩnh lại thì giờ sống lưng hần lạnh hơn nữa, bởi vì giờ hắn biết Cổ Tiểu Nguyệt là ai, ngày hôm qua thị trưởng Chu tự mình gọi điện đến, nói Cổ Long Cơ, đang định vào ở thành phố G, hai ngày đều ở lại đây, dặn hắn nhất định phải tăng cao cảnh giác, bảo đảm thành phố an toàn ổn định, lần này ngược lại chơi lớn, Cổ Long Cơ còn chưa xuất hiện, con gái người ta đã có chuyện.

Ngươi nói chuyện này là có chết không cơ chứ.

Nhưng là trong lòng dù đang hốt hoảng, vẫn lau mồ hôi trán, Tôn Hồng Dân vẫn là cố bình tĩnh lại."Tiểu đồng, lập tức dừng xe, đừng đuổi theo, ngươi không thể có chuyện, biết không? Ta lập tức liên hệ bên giao thông, trợ giúp tìm xe Cổ Tiểu Nguyệt." Tôn Hồng Dân cố gắng để giọng mình chậm chậm ổn định chút, để an ủi Thượng Quan Đồng.

"ta Biết rồi, bác Tôn." Thượng Quan Đồng nói.

"Đích đích đích..." điện thoại của nàng đột nhiên có tin nhắn tới.

Thượng Quan Đồng cầm điện thoại xem, vui mừng nói: "Bác Tôn, Tiểu Nguyệt gửi tin nhắn, ngươi đừng gác máy, ta xem một chút. Hải cảng phía đông 16 km, cướp có ba người, đều có súng. Xem ra bọn họ là muốn thông qua đường biển chạy ra khỏi thành phố G, Bác Tôn, đã nghe chưa?"

"Tiểu đồng, đã nghe được, tin tức này chuẩn sao?"

"đúng ạ, tiểu đồng mới vừa nhắn tới, xem ra nàng bị bắt làm con tin, ta chạy qua trước? Bác Tôn nhanh điều người tới" Có được tin tức của Cổ Tiểu Nguyệt, Thượng Quan Đồng trên mặt lại nổi lên sự tự tin, nhanh chóng tắt điện thoại.

"Tiểu đồng, đứng tại chỗ đợi mệnh lệnh, có nghe không? Tại chỗ đợi lệnh!" Tôn Hồng Dân hét lớn vào điện thoại, nhưng chỉ còn tiếng tút tút.

"Tiểu nha đầu này..." Tôn Hồng Dân chỉ có thể cúp điện thoại, lại gọi cho Hoàng Dã.

Cốp sau xe BMW, nóng chát chội mồ hôi nhễ nhãi, trải qua một phen mắc cỡ khi nãy, hai người đều biết đang trong nơi vừa chát vừa tối, hai người thân thể tiếp xúc mập mờ, tay chân cũng không dám sờ loạn.

Nhưng là hai người đã yên tĩnh lại, cảm giác kia, hơi thở khi kia, vẫn không thể nào khống chế được, vẫn như cũ làm cho hai người đều cảm giác... Là lạ.

"khống chế xe ô tô." Tạ Phi Thiên nghe được những tên kia thảo luận khi tới nơi sẽ xử tử mình, cũng có chút nóng nảy, xem ra chỉ có thể tự mình kiểm cách chờ cảnh sát tới sợ đã chết mất.

"Keng, liên kết ô tô điện tử thành công, tổn Dị Năng Điểm: 8 điểm."

"Mở cốp sau xe." Tạ Phi Thiên thử ra lệnh.

"Keng, cốp sau mở thành công."

"Tiểu Nguyệt, chúng ta thay đổi vị trí, ta tới mở thử cốp sau?" Tạ Phi Thiên hướng về Cổ Tiểu Nguyệt nói, bởi vì nàng nằm ở rìa ngoài.

"Bọn họ đem chúng ta nhốt, chắc chắn sẽ khóa trên? Nếu là không khóa, bên trong xe sẽ thông báo, người đừng tổn công, mau nghĩ biện pháp?" Cổ Tiểu Nguyệt nói, nhưng vẫn là tận lực đề ép người giúp Tạ Phi Thiên đổi vị trí.

Thật vất vả Tạ Phi Thiên mới đến rìa ngoài, đưa tay đẩy nắp cốp, một vệt ánh sáng xuyên vào, đâm vào mắt Tạ Phi Thiên đến nỗi đau nhức hai mắt.

Cổ Tiểu Nguyệt đương nhiên cũng nhìn thấy tia sáng này nó như mặt trời chói qua tim, miệng há chữ o không khép được.

"Sao có thể có chuyện đó? Sao có thể có chuyện đó?" Mãi đến khi Tạ Phi Thiên khép lại cái kia khe sáng, Cổ Tiểu Nguyệt vẫn còn đang tự lẩm bầm.

"Tiểu Nguyệt, bọn họ đã đến gần hải cảng, đường này vòng cua nhiều, chúng ta phải cẩn thận, khỏi cho bị đụng bị thông." Tạ Phi Thiên dặn dò Cổ Tiểu Nguyệt.

Bên trong xe, lão tam đang ngạc nhiên nhìn phía trước, vừa mới qua một cái cua xe liền không trở lại đường thẳng, thẳng phóng tới bên bờ kè sông phóng tới.

"Đại ca, phương hướng, phương hướng!" Lão tam thất thanh hét lớn.

"Đjxnm~, tay lái hỏng rồi" tên Âu phục dùng toàn bộ sức lực bủ sữa mẹ để bẻ tay lái, nhưng là phương hướng vẫn đang lệch ra không theo ý hấn.

"Phanh lại ah, đại ca, đại ca oi!"

Tên âu phục bị nhắc nhở, lúc này mới chợt tỉnh lại, đạp nhanh vào phanh xe.

Nhưng là xe lại phóng càng nhanh hơn về phía bờ đê, thẳng tắp phóng về phía sông.

"Đại ca, người giảm chân ga làm gì, ah..." Lão tam thất thanh la khóc.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Ta còn bơi nhanh hơn cá

Con xe trắng BMW lao ra con sông, trên không trung vẽ một đường cong parabol mỹ lệ, "tùm" một tiếng rơi xuống sông sự việc xảy ra một cách nhanh chóng và đầy mỹ lệ tựa như hoa chóm nở rồi chóm tàn.

"Ầm!" kính xe hoàn toàn không có bề, đúng là xe tốt có trang bị hết trong xe hơn chục cái túi chứa oxi phòng ra, làm ba người trong xe bị ép chặt cứng.

"Đại ca, người sao lại còn dẫm chân ga cơ chứ?" lão tam mặt vẫn luôn hướng về tên âu phục, bị túi khí chèn ép thật chặt mặt đã biến dạng như đầu heo, nhưng ánh mắt lại chứa đựng nỗi u oán sâu đậm, rất không cam tâm nỗ lực hỏi.

Tên âu phục cũng bị mấy cái túi khí chèn ép không thể động đậy, nghe được lão tam trách, cơ hồ là cuồng loạn phát bực hô: "Ta nói, ta không có giẫm chân ga, ta giảm phanh cơ mà, phanh đấy biết không?"

"Vây xe của chúng ta tại sao lại tăng tốc phi xuống sông? Đại ca, người có phải hay không đạp nhầm rồi?" Phía sau lão tứ cũng hoài nghi nói.

"Ta không đạp sai, ta đạp chính là phanh lại, ta đâu biết tại sao nó lại lao xuống sông, này chiếc xe quý quá!" tên âu phục nam tức giận đến nỗi đỏ mặt tía tai, mắt thấy kế hoạch cướp tiền hoàng hảo của mình sắp thành công có thể âm số tiền lớn sang châu âu sống sung sướng.

Nhưng cũng tại gặp chiếc xe chó má làm hỏng hết mọi chuyện, ai lại không nổi điên cơ chứ.

Cảm giác được xe đang từ từ chìm xuống nước, Tạ Phi Thiên dùng hết toàn lực đem nắp sau xe đập bay ra, nếu không chờ tới khi xe chìm xuống thủy lực đề ép khó mà mở ra.

"Rào" cốp sau vừa mở nước liền tuôn vào.

."Ah, làm sao nước vào rồi? Ta không biết bơi." Cổ Tiểu Nguyệt thất thanh kêu lên.

Nguy rồi, mình cũng không biết bơi nha. Tạ Phi Thiên nghe Cổ Tiểu Nguyệt la, lúc này mới nghĩ vấn đề này.

Vừa nảy toàn suy nghĩ cách ra an toàn, quên mẹ nó việc này đi.

"Ba ba ba" một con cá lớn bị xe phi xuống hoảng sợ quẫy đuôi nhanh chóng chạy trốn, làm Tạ Phi Thiên ước ao:

"Phải chi ta có thể bơi như cá thì tốt"

"Keng, có mở ra dị năng bơi hay không" Trong đầu lại truyền tới thanh âm máy móc khiến Tạ Phi Thiên mừng như điên.

"Lập tức mở." Tạ Phi Thiên nhanh chóng đáp ứng.

"Keng, xin mời lựa chọn mẫu phục chế." Từng tấm hình trong đầu chạy xẹt qua, bên cạnh còn có ghi họ tên, giới thiệu tóm tắt gì gì đó.

Đều lửa cháy đến nơi rồi, làm sao có thời giờ làm này lựa chọn? Tạ Phi Vũ xem cũng không có xem, tùy ý điểm hướng một tấm trong đó bức ảnh.

"Keng, phục chế anh hùng Yết Kiêu, mô tả sơ lược, anh hùng chống giặc ngoại xâm vào đời nhà Trần, người có công giúp Nhà Trần chống giặc Nguyên Mông vào thế kỷ XIII với biệt tài thủy chiến. Ông là người bơi lặn giỏi, đã sử dụng tài của mình để đục thuyền của quân xâm lược Nguyên Mông..

Dị năng có tác dụng trong thời gian nhất định, 30 phút, Dị Năng Điểm: 50 điểm." hệ thống nhắc nhở xong, Tạ Phi Thiên ở trong đầu hình ảnh vị anh hùng kia biến thành luồng sáng chạy dọc phân bố ra tứ chi của Tạ Phi Thiên.

Tạ Phi Thiên đột nhiên cảm thấy mình đối với nước có một loại thân thiết cứ như muốn ở lại trong nước mãi mãi.

Mỗi sự té bào tựa hồ đối với nước đều có khác vọng, khát vọng ở bên trong nước nô đùa, du ngoạn.

Tạ Phi Vũ không do dự nữa, lưng búng lên một phát phóng ra khỏi cốp xe bơi đi.

,Tạ Phi Thiên dường như một con cá xông ra ngoài, thân thể hắn rất tự nhiên ở trong nước nhẹ nhàng đung đưa, tốc độ so với người dùng sức bơi còn nhanh hơn nhiều. -- được sáng tác và đăng bài tại truyệny mời chư vị vào ủng hộ ta---

Tại đây trong nước, hắn cảm giác được mình mỗi sự chân lông đều có thể hô hấp thật không hề bị ngột thở xú nào.

Một con cá chép hồng bơi tới, nhìn thấy Tạ Phi Thiên trong nước, nhanh chóng vẫy đuôi xoay người bỏ chạy, trốn về phương xa.

Tạ Phi Thiên nhất thời hứng thú, hai chân nhẹ nhàng quẫy một cái, người cũng như một con cá quẫy đuôi bơi theo sát cá chép hồng.

Cá chép cảm giác được sau lưng có sinh vật đuổi theo mình, càng là liều mạng mà bơi về trước. Có thể ở trong sông lớn chính là cá lớn nuốt cá bé cường giả vì tồn, nó sống sót là dựa vào tốc độ bơi trốn trong nước.

Vì lẽ đó lần này nó cũng rất tự tin chỉ cần quẫy đuôi vài cái có thể trốn thoát được cái này con cá lớn kì lại to hơn mình gấp mười lần.

Khi cảm giác được cái đuôi của mình bị kéo lấy, nó tuyệt vọng quay đầu liếc mắt nhìn, sau đó liền từ bỏ vùng vẫy. Xem ra ta già thật rồi, liền một con cá to xác thế kia mà bơi không thoát, tre già măng mọc, ta còn sống làm cái đéo gì nữa? Thôi thôi, để hắn ăn đi thôi.

"Ha ha, bắt được người rồi." Tạ Phi Thiên cũng không hề biết con cá nhỏ hồng hồng vừa suy nghĩ gì.

Đem nó trong tay hướng về chỗ xe bị chìm, nghĩ lát sẽ cầm con cá khoe với Cổ Tiểu Nguyệt.

Xe lúc này đã chìm đến đáy sông, nổi lên một vòng bùn cát, che khuất tầm mắt của Tạ Phi Thiên. Không nhìn thấy Cổ Tiểu Nguyệt, Tạ Phi Thiên lúc này mới nhớ lại.

Nàng giống như nói với mình, nàng không biết bơi.

Hồng mẹ rồi! Tạ Phi Thiên thầm la một tiếng, chời mà còn lo chơi cá, đem con nhà người ta quên mất.

Buông tay thả cá chép hồng ra, Tạ Phi Thiên nhanh chóng chìm xuống dưới nước.

Khi Tạ Phi Thiên ở trong cốp sau xe tìm thấy Cổ Tiểu Nguyệt, thì thấy nàng đã đã hôn mê rồi.

Tạ Phi Thiên không dám chậm trễ, lôi kéo nàng nhanh chóng bơi lên, Lao ra khỏi mặt nước, đem nàng ôm đến bờ cỏ, Tạ Phi Thiên đưa tay sờ lên mũi nàng thì thấy không còn thở, làm hắn sợ hết hồn.

Ta phải làm sao bây giờ, à cần phải ép ngực nàng cho nôn ra nước rồi sau đó hô hấp nhân tạo, trong đầu hắn liền suy nghĩ tới mấy bộ phim cứu người chết đuối, nghĩ xong hắn đã bình tĩnh lại, nhưng đó giờ chưa từng làm a, run quá đi.

Mở miệng nàng ra, sau đó ép đem nước từ bụng Cổ Tiểu Nguyệt đổ ra, Tạ Phi Thiên làm làm liền một mạch.

Nhưng đến khâu hô hấp nhân tạo này, nhưng làm cho hấn mặt đỏ tới mang tai.

Đầu tiên là ở trên bông đào ép ép nhịp tim, nhưng mà cái kia co dẫn đào to, dưới tác động của hấn biếng dạng lên xuống, làm hấn thật muốn nhào nặng vài cái cho sướng tay.

Nhưng mà hấn biết, đây không phải chuyện đùa, nếu như chậm trễ, Cổ Tiểu Nguyệt chết chắc, vì vậy cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi.

Vừa nghĩ vừa nhắc nhở chính mình, mình là nam tử hán đại trượng phu làm sao lại làm mấy trò hề hạ vô sỉ thế (khụ khụ, Tạ Phi Thiên cũng cảm thấy mình nói dối quá đĩnh bởi tay hấn đã lén bóp bóp mấy cái).

Tiếp theo là nắm mũi của nàng banh miệng thổi nghẹt, Cổ Tiểu Nguyệt lúc này môi tuy rằng lạnh lẽo, nhưng lại dị thường mềm mại, công việc này đối với hấn là vô cùng hưởng thụ nha tư vị môi lạ thật là sướng.

"Khặc khặc..." Một phen dần vật, trên đất Cổ Tiểu Nguyệt rốt cục thở ra hơi, ho ra cuối cùng mấy cái nước sông.

"Keng, anh hùng cứu mỹ nhân thành công, khen thưởng dị năng điểm 50 điểm." Trong đầu âm thanh máy móc vang lên, Tạ Phi Thiên thở phào biết nàng đã không còn nguy hiểm rồi.

Thấy Cổ Tiểu Nguyệt lấy lại sức, Tạ Phi Vũ không dám chậm trễ lại nhảy vào nước, bởi bên trong xe còn ba tên cuội dù bọn họ là cướp nhưng để để họ chết như vậy thì quá nhẹ nhàng phải bắt bọn hấn về xử tội đã.

Bên trong xe chắc có nhiều không khí chắc là vẫn chưa chết đuối nha. Tạ Phi Thiên một bên bơi xuống, trong lòng thầm nghĩ.

Kỳ thực, có một chút chuyện Tạ Phi Thiên là không nghĩ tới, cái kia ô tô bên trong có túi khí với nước cũng không có vào được nên ba người họ có thể nửa ngày mà không chết đuối.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Con tin hành hung bắt cóc

Xe rơi vào trong nước, theo quán tính mà nhanh chóng chìm xuống, tên âu phục cùng ba tên tiểu đệ bị túi khí chen chặt cứng, di chuyển không được.

Điều này làm bọn hấn vô cùng sợ hãi, tuy rằng xe BMW này rất kín, bên trong không khí cũng coi như đủ để sống, nhưng ba người có chết cũng không muốn ngồi lại đây, bởi vì bọn hấn đang đóng vai cướp của giết người, chờ người khác đến cứu sao, cái kia chả khác là chờ cảnh sát tới tóm gọn.

"Đại ca, làm sao bây giờ?" Lão tam lo lắng hỏi.

Bởi ngày thường bọn hấn toàn nghe lệnh tên âu phục lão đại này, xảy ra chuyện, hấn đương nhiên đem toàn bộ hi vọng vào lão đại.

"Làm sao bây giờ? Đậu xanh! Cái xe khốn khiếp, trong ngày thường tung xe nát bét còn có thể đi ra, giờ ở dưới nước này làm sao ra đây." Tên âu phục giận dữ mắng.

"Đại ca, người xem người xem, bên ngoài đang bơi có phải thằng nhãi trong cốp?" Lão tứ mặt đặt là bị chèn ép tại kính xe, nhìn thấy Tạ Phi Thiên bơi qua hốt hoảng la lên.

"Con mẹ nó, này cốp sau các người không khóa lại à?" Tên âu phục nam nổi nóng. "Ai làm việc này?"

"Đại ca, là lão tam, không phải ta ah."

"Đại ca, ta khóa, ta thật sự đã khóa lại." Lão tam cuống lên.

"Cái kia tên nhóc kia làm sao lại ra được?"

"Ta không biết, thật sự không biết. Có thể là xe bị tung ổ khóa bị hư rồi nha?"

"Con mẹ nó, hồng hồng hồng, xe quý quá, đừng tới là hồng!" Tên âu phục tức đến nổi phôi, gầm thét.

"Đại ca, không phải còn có bạn gái hấn, người nữ? Sao lại không thấy?"

"Hừ, thời điểm sống chết, người còn lo tới gái gú à? Còn không phải là chạy được bao xa thì chạy. Mẹ nó, con tin thì đi ra được, một đám bắt người thì bị kẹt ở đây." Tên âu phục buồn bực mắng.

"Đại ca, ta hình như thấy có thể cử động chút." Lão tứ vui mừng nói.

"Túi khí xả khí, dĩ nhiên dần dần có thể động. Lão tứ, phía sau người có thể động, người xem thử mở cửa xe được không. Chúng ta mau rời khỏi đây, bằng không đợi cảnh sát đến, chúng ta chết chắc." Tên âu phục nói.

Lão tứ nỗ lực mò tay tới cửa xe, thử đẩy một chút. "Đại ca, cửa không mở ra, có phải là lại hư rồi không?"

"Hư rồi? Lại hư rồi. Mẹ nó, tại sao chúng ta lên xe thì toàn bộ hư?" Tên âu phục tức giận muốn phát cuồng.

Vốn đang may mắn có người ngu tự đưa xe BMW tới cho bọn hắn trốn, có thể trốn thoát cảnh sát một cách dễ dàng, nhưng không ngờ cũng vì con xe quý giá này hại bọn hắn, hỏng hết kế hoạch.

"Lão tứ, cầm súng bắn cửa kính đi." Lão tam nghĩ ra kế sách nói.

"Không, không được..." Tên âu phục hét lên kinh hãi.

Nhưng đáng tiếc đã muộn. "Ầm" tiếng súng vang lên, cửa kính xe nát bét, nước sông điên cuồng ào vào, xe đang từ từ nổi lên thì lại chìm xuống lại.

"Đầu óc của các người bị ngu à? Chúng ta còn không nhúc nhích được, người muốn chúng ta chết đuối... Ô ô" chửi tới đây, tên âu phục rốt cục mất kiên nhẫn.

Nước sông đã đổ đầy cả nước, chìm nhanh xuống tận đáy sông, là bùn đất dưới đáy lang tỏa một trận mờ mịt.

Ba người ở trong xe lập tức ngưng thở, nhìn trần trời các biệt túi khí cầu mong có thể nhanh chóng trước khi chết thoát khỏi nơi này.

"Ô ô..." Lão tứ liều mạng đưa tay hướng ra ngoài cửa xe chỉ chỉ. Theo ngón tay hắn chỉ. Tên âu phục nhìn thấy Tạ Phi Thiên ôm Cổ Tiểu Nguyệt, nhanh chóng bơi lên.

"Ô ô..." tên âu phục ở xe cố sức quơ tay để Tạ Phi Thiên chú ý, tuy nhiên lại thấy Tạ Phi Thiên không quay đầu lại, làm cho bọn hắn nhìn theo bóng lưng Tạ Phi Thiên một cách tuyệt vọng.

....

Tạ Phi Thiên lần thứ hai trở lại đáy sông, nghĩ đến mấy tên cướp này có súng trong tay, hắn thận trọng đi đến sau xe, chờ một chút không có动静 liền đưa đầu nhòm vào bên trong.

Liền thấy ba người chen trong xe, không nhúc nhích mỗi người một vẻ trông thật đáng yêu, nhưng mà bọn hắn hôn mê rồi.

"Mở khóa cửa xe" Tạ Phi Thiên phát mệnh lệnh trong đầu.

"Keng, thao tác thất bại, chìa khóa cùng xe đã mất kết nối."

Khi xe bị tung rơi xuống nước các thiết bị linh kiện điện tử trong xe đã hư rồi, nên mất kết nối.

Tạ Phi Thiên trực tiếp dùng sức mở cửa xe, nhưng mà cửa xe vẫn không nhúc nhích.

Tạ Phi Thiên rốt cuộc buông tha cho việc đẩy cửa xe bằng sức, bơi vây quanh xe quay một vòng, rốt cục hắn thấy phần kính vỡ.

Tạ Phi Thiên dùng chân đập đập mấy mảnh kính vỡ, cẩn thận đem tên Lão Tứ kéo ra ngoài. Lão Tứ tay vẫn còn cầm cây súng.

"Con mẹ nó, có súng rất bá đạo sao? Đã vậy dám đánh ta một gậy sắt vô đầu!" Tạ Phi Thiên một bên trong bụng chửi rủa.

Một bên giật lấy cây súng kia, quay lại cán súng, đưa vào mặt Lão Tứ đập loạn xạ. Chỉ lát sau, cái mặt Lão Tứ đã sưng mặt sưng mũi, tin tưởng mẹ ruột hắn cũng không nhìn ra, cái này gọi là đánh má nhìn không ra đỏ nha.

Buông ra Lão Tứ, Tạ Phi Thiên cũng từ đó lôi kéo hai người kia ra, cũng như vậy trên mặt bọn họ hắn gõ gõ liên tục.

...liên tục...

Gõ mãi đến khi tay đều có cảm giác ê ẩm, mới đem súng quăng trở lại xe, nắm lấy góc áo ba người bơi trở lại bờ.

Lôi ba người bọn họ từng cái ném lên bờ, nhìn thấy ba người mắt mũi đều lẫn lộn bầm tím, Tạ Phi Thiên cũng có chút ngượng ngùng, khả khả, ta mới này đánh bọn hắn nặng như vậy sao hihi thật xin lỗi mấy vị đại ca đánh đã tay quá nên quên?

"Bành bành bành", Tạ Phi Thiên quay lại tên âu phục, dùng sức đập đập mấy phát vào bụng, đối với mấy người bọn họ, Tạ Phi Thiên cũng không muốn sơ cứu hô hấp nhân tạo gì hết.

"Ọc... Ọc..." Từng dòng nước từ miệng tên âu phục theo nhịp chân của Tạ Phi Thiên đập vào bụng phun ra ngoài.

"Không được, lỡ may bọn này tỉnh lại?" Tạ Phi Thiên đột nhiên nghĩ tới vấn đề này.

Chạy xung quanh bốn phía nhìn một chút, muốn tìm cái dây thừng hay đại loại có thể trói ba người này lại, tại đây hoang vắng, là không có gì ngoài cây cỏ không có gì có thể trói lại được.

Xem ra chỉ có cách này. Tạ Phi Thiên trong lòng nói. Cúi người xuống, nhanh chóng đem quần áo ba người lột sạch, liền quần lót cũng không tha. Cuối cùng đem quần áo buộc lại thành dây, đem ba người tay chân trói lại.

Nhìn trên mặt đất ba người, Tạ Phi Thiên mới thở phào nhẹ nhõm. "Thỉnh thích oanh...bốp..." tiếp tục vung chân đá vào bụng ba người họ.

"Ah..." Tạ Phi Thiên một cước mạnh không cần thận đạp bên phần cậu em dưới của Lão Tam, làm hắn hét lên kinh hãi tỉnh lại.

"Há, xin lỗi nha ta đã đạp lộn chỗ nha?" Tạ Phi Thiên một mặt như là bất ngờ ngây thơ, trong ánh mắt thần thò ngo ngoác của lão Tam Tạ Phi Thiên lại đi tới hai người kia.

"Ah..." "Ah..." hai tiếng cực kỳ bi thảm gào thét la lên, tên âu phục cùng lão tứ cũng đau đến mức tỉnh lại.

"Nhóc con, ta bắn chết ngươi a, ah..." Lão tứ mở miệng mắng, lại bị Tạ Phi Thiên một đá thiết mạnh vào bụng.

"Sao ngươi chửi tiếp đi!" Tạ Phi Thiên một ngụm nước bọt phun ra. "Ta ghét nhất là cái loại ngu ngốc không biết thời thế."

Nhìn Tạ Phi Thiên trên mặt lộ ra ý cười cứ như là ác ma, lão tam sợ hãi nói: "Đại ca, ta không có chửi ngươi... Ah..."

Tạ Phi Thiên thu chân lại, lại một phát thật mạnh vào bụng Lão Tam: "Ngươi không có chửi ta, nhưng mà ngươi đánh ta một gậy sau lưng, còn nhớ không? Ta ghét nhất là bị đánh lén từ phía sau."

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Bọn ta không đáng thương!!! bọn ta là cướp đó huhu

chương hài tri ân

"Đại ca, ta không có chửi ngươi, cũng không có đánh lén ngươi, ngươi bỏ qua ta nha đừng đá ta nữa?" Tên âu phục cơ mà giờ cũng không còn âu phục gì nữa, toàn bộ áo quần đều cởi sạch bong đến quần lót cũng đều cởi, khả khả.

Nhìn thấy Tạ Phi Thiên đưa ánh mắt nhìn tới phần dưới của hắn, vội vàng kẹp chặt hai chân, dùng sức vờn mình che lại.

"Khả khả, ngươi không có mấy cái đó, nhưng mà ngươi lại dám dùng súng chia vào người ta, ta ghét nhất là ai chia súng vào người ta đó nhen!" Tạ Phi Thiên cười gian, dơ chân đá vào phần dưới của tên âu phục.

"Ah..." tên âu phục ngẩn cổ lên gầm rú: "Nhân sinh cuộc sống của mỗi con người chúng ta, đau khổ nhất, không gì bằng bị người ta đá vào dái a."

"Đại ca ơi đại ca, nhân sinh cuộc sống của mỗi con người chúng ta, đau khổ nhất, không phải là bị người ta đá vào dái, mà là bị đá vào dái mà không thể che dái lại... Ah đau chết ta rồi." Lão tam đau đến mặt đều xanh.

"Tam ca ơi tam ca, nhân sinh cuộc sống của mỗi con người chúng ta, đau khổ nhất, không phải là bị người ta đá vào dái, không che dái lại được, mà là bị đá vào dái không che lại được mà vẫn tiếp tục bị đá vào dái Ôi..." Cái kia lão tứ đau đến mức muốn lăn lộn.

Tạ Phi Thiên nghe được ba tên lần lượt rên rỉ chút xíu nữa không đứng vững cầm đầu xuống đất.

con mẹ nó, đòi anh hùng không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ lưu manh có văn hóa, làm sao hiện tại cướp đều có tài văn thơ như vậy cơ chứ?

"Ô ô ô..." Từ xa tiếng xe cảnh sát đang tiếng lại gần.

"Mấy anh cảnh sát ơi, các ngươi làm ơn mau tới đi!" Ba tên cướp miệng lại đồng thanh hét lên kêu gọi cảnh sát, khiến cho Tạ Phi Thiên không thể không ngừng đá bọn hắn.

"Làm gì thảm như vậy? Ta cũng chỉ nhẹ nhàng đá các ngươi mấy cái thôi mà" Tạ Phi Thiên cười ngượng ngùng.

"Mấy anh cảnh sát, các ngươi mau tới đi, mau tới đem chúng ta bắt lại đi." Ba tên cướp vẫn tiếp tục gào lên.

"Được rồi, được rồi, không cùng các người chơi nữa." Tạ Phi Thiên phúi phúi tay, hướng về Cổ Tiểu Nguyệt đi tới.

"Ồ, sao lại chưa tỉnh lại? Không phải mới vừa nẩy đầy nước ra hết rồi sao?" Tạ Phi Thiên cúi người xuống, nghi ngờ đưa tay lên mũi nàng xem thử.

"Trời đất ơi, tại sao lại không có hít thở?" Tạ Phi Thiên kinh hãi, chẳng lẽ còn có nước không phun ra được, ngăn chặn khí quản sao? Tạ Phi Thiên cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, nâng miệng Cổ Tiểu Nguyệt, thổi từng luồng hơi đều đều vào.

"Ồ..." Tạ Phi Thiên nghe được tiếng xe cảnh sát ở phía trên trên đường ngừng lại, cũng nghe có người nhanh chóng hướng bên này chạy tới.

Hắn cũng không có thời gian để ý tới, thậm chí ngay cả quay đầu lại nhìn cũng không, bởi vì trước mặt Cổ Tiểu Nguyệt sắc mặt đang ngày càng tái nhợt.

"Thích thích thích, " Tạ Phi Thiên nghe có người đã chạy đến phía sau mình.

"Nhanh cứu..." Tạ Phi Thiên mới vừa nói ra được hai chữ, đã bị một đập vào vai đập ngã trên mặt đất.

Tiếp theo đó, một bóng người liền đè ép xuống, hai tay của hắn bị người đó uốn kéo ra phía sau, "Két" một tiếng vang nhỏ, một bộ còng tay sáng loáng đeo lên tay hắn.

"Người xấu ở bên kia kia, các người bắt ta làm gì?" Tạ Phi Thiên nhanh chóng hét lớn.

"Xấu chính là ngươi, đến giờ phút này còn lợi dụng đứa nghịch dề xỏm, ngươi thật giỏi!" Thượng Quan Đồng kéo Tạ Phi Thiên hai tay, đem hắn lần tới.

"Tại sao lại là ngươi?" khi lật mặt Tạ Phi Thiên lại, Thượng Quan Đồng tròn tròn mắt.

"Nhanh cứu Cổ Tiểu Nguyệt, nàng không thở nữa kia." Tạ Phi Thiên lo lắng nói.

"Cái gì?" Thượng Quan Đồng xoay người chạy về phía Cổ Tiểu Nguyệt.

"Không xong rồi, nàng bệnh cũ lại tái phát, thuốc đâu? Trên người nàng hắn là có mang theo thuốc đó?" Thượng Quan Đồng lo lắng tìm kiếm ở trên người Cổ Tiểu Nguyệt, tuy nhiên lại không tìm được hộp thuốc nào.

"Thuốc gì? Có thể là ở trong túi xách không?" Nhìn Thượng Quan Đồng lượm lặt trên người Cổ Tiểu Nguyệt, Tạ Phi Thiên nhắc nhở.

"Đúng, đúng, túi của nàng đâu, ở nơi nào? Nhanh lấy cho ta? Chậm nữa liền không kịp rồi." Thượng Quan Đồng lo lắng nói.

"Nguy rồi, vẫn còn trong xe dưới nước" Tạ Phi Thiên nhớ lại cái túi đặt ở trên xe, nhanh chóng chạy về phía sông:

"Ta đi lấy về"

"Đội trưởng, cậu ta hình như còng tay vẫn chưa có tháo ra." Sau lưng Thượng Quan Đồng có viên cảnh sát nói.

"Ngươi làm sao không nói sớm. Tạ Phi Thiên, còng tay còn..." Thượng Quan Đồng một bên hô, một lát đặt chạy theo Tạ Phi Thiên.

"Đừng", Tạ Phi Thiên đã đắm đầu vào trong nước, chỉ ở trên mặt nước để lại một vòng tròn mờ ảo lang tỏa, cảnh sắc thật là đẹp thơ mộng biết bao nhiêu ôi dòng sông xanh, quê hương...(khà khà)

"Àm", Thượng Quan Đồng cũng nhảy tới sông thả người vào trong dòng nước xanh.

"Tạ Phi Thiên, ngươi không được có chuyện gì nha? Bằng không ta nhưng liền..." Thượng Quan Đồng một bên hướng phía dưới bơi xuống, một bên lo lắng trầm nghĩ.

Mình sao lại lỗ mãng như vậy chưa rõ ràng gì hết? Cũng không thèm nhìn mặt hung thủ đã đem người ta còng lại.

Còn tên điên này cũng thật là, rõ ràng biết mình tay còn đang bị còng, làm sao còn liều mạng nhảy xuống nước chứ hả, này không phải là muốn tự sát sao?

Tự coi như kỹ năng bơi của ngươi thượng thừa, chẳng lẽ còn có thể từ trong con sông rộng lớn này tìm được cái túi khi tay bị trói sao.

"Anh Vương, ngươi xem chúng ta có cần phải đi xuống sông trợ giúp một chút." Khác một người cảnh sát hơi trẻ tuổi nhìn cảnh sát trung niên lão Vương nói.

"Ta không xuống nước, xuống là cho đội trưởng thêm phiền phức. Còn xuống, không phải cần có người vớt xác ta lên sao?" Lão Vương nói: "Ngươi biết bơi không?"

"Ta, ta cũng là heo biết bơi a." Tuổi trẻ cảnh sát cũng ngượng ngùng nói.

"Ồ, lão Vương, ngươi xem trước mặt, ba người kia là ai vậy? Làm sao đáng vẻ như vậy?"

"Nhanh, đi xuống xem thử."

Hai người cảnh sát nhanh chóng hướng về ba cái thân thể trần truồng, nằm trên mặt đất đi tới gần.

Chờ đến gần, lúc này mới nhìn rõ ba người kia đều bị trói lại tay chân, trong miệng thì còn nói lầm bầm giống như là... Cần thận hơn lắng nghe, nói dĩ nhiên là: "Cảnh sát đồng chí, mau lại đây đi, cứu ta."

"Chúng ta là cảnh sát đây, các người là ai vậy? Vì sao lại ở đây?" Lão Vương coi như kinh nghiệm xa trường khá là phong phú, ngăn lại tên cảnh sát trẻ tuổi định mở trói cho bọn hắn, mở miệng hỏi.

"Cảnh sát đồng chí, các người làm sao giờ mới đến à? Ta nhưng đợi các người lâu quá a?" Ba người nghe được lão Vương âm thanh, đều ngẩng đầu lên, tội nghiệp rung rung như cô dâu sắp về nhà chồng nhìn hai cảnh sát.

Ach, đây là con cái nhà ai lại bị người ta bắt trói? Làm sao còn bị người ta đánh thành đầu heo như vậy? Hai người cảnh sát nhìn ba tấm thân trần như nhộm, mặt mũi răng môi đều bị đánh đến lẫn lộn không khỏi xúc động thương cảm, hazzz sao trên đời còn quá nhiều mảnh đời bất hạnh a.

"Các người... Các người rốt cuộc là ai?" Lão Vương thần thờ cả nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại, hỏi.

"Cảnh sát đồng chí, chúng ta là cướp đó? Chúng ta là mới vừa này cướp xe chuyển tiền ngân hàng đẩy các người nhớ chưa, các người nhanh lên một chút nhanh. đem chúng ta bắt lại đi mà."

"Không thể nào, ta chưa từng thấy cướp nào mặt mũi dễ thương, hiền lành như vậy." cảnh sát trẻ tuổi mỉm cười thâm nghĩ lũ trẻ luôn lạc quang vui đùa trước dòng đời đầy gian nan a.

"Huhu, không không phải dễ thương đâu, mặt ta có vết sẹo nè bọn ta mặt mũi đều bậm trợn đó, do tên nhóc kia đánh mới thành vậy" tên âu phục vừa khóc òa oan ức nói.

"Ấy..." Lần này hai cái khinh nghiệm làm cảnh sát đã lâu cũng phải sửng sờ. Phá án nhiều năm như vậy, lúc nào từng xuất hiện tình huống như vậy? Còn có tội phạm chủ động xin cảnh sát tới bắt mình sao?

"Cảnh sát đồng chí, các người cũng không thể mặc kệ chúng ta ah, chúng ta đúng là cướp đó, chúng ta cướp xe chuyển tiền, giết tài xế cùng bảo vệ trên xe, đúng đúng ta còn bắn chết người đi đường..

xe của chúng ta bị rơi vào sông, tất cả tiền đều còn ở trong xe trong thùng tiền, các người có thể điều tra thử, cảnh sát đồng chí, đến bắt chúng ta đi chứ? Chúng ta nhận tội hết mà đừng bỏ chúng ta lại đây huhu, làm ơn"

"Híc, các người bộ đáng như này, chúng ta cũng không dễ bắt các người đi ah, chờ một chút đi." Lão Vương nhìn ba khuôn mặt heo, khá là đồng tình nói.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Trở về thành phố

Tạ Phi Thiên nhảy một cái vào trong sông lớn, cảm giác như cá gặp nước tự nhiên mà sinh ra, tuy rằng hai tay bị trói ở phía sau lưng không thể động đậy, thế nhưng hấn hai chân giẫm một cái, vẫn như cũ tốc độ kinh người hướng đáy sông phóng đi.

Thân thể như một con cá lanh lợi uốn éo tiến vào bên trong xe, cuối cùng trên ghế ngồi nhìn thấy cái túi xách phụ nữ, Tạ Phi Thiên mừng rỡ, muốn đưa tay ra lấy, hơi dùng sức, nhưng truyền tới là một trận đau đớn, lúc này mới nhớ sứt hai tay của mình đang bị còng.

Trong lòng cười khổ một cái, lại chuyển động thân thể, dùng chân đá lên dây túi, vẩy một cái, sau đó đưa đầu chui vào dây túi, cái túi xách kia liền treo trên cổ hắn.

Nghĩ đến lúc này Thượng Quan Đồng nói câu kia: "Chậm nữa sẽ mất mạng đấy." Tạ Phi Thiên không còn dám chậm trễ tý nào, chui ra khỏi xe, nhanh chóng hướng lên mặt nước bơi.

Mới vừa lên tới một nửa đường, liền thấy Thượng Quan Đồng đang bơi hướng tới hắn. Nón cảnh sát đã bị nước trôi đi, tóc ngắn tung bay ở bên trong nước, cứ như một vũ công xòe từng đường vũ đạo tinh tế.

Bộ đồ cảnh sát trên người nàng ướt nhẹp, dán thật chặt vào thân thể nàng, lộ ra từng đường cong vóc dáng hoàn mỹ.

Tạ Phi Thiên nhìn về phía nàng chớp mắt vài cái, lắc lắc cái cổ, hướng về nàng lắc lắc cái cổ để nàng thấy cái túi xách, ra hiệu cho nàng bơi trở lại.

Nhưng Thượng Quan Đồng cũng không có quay đầu lại, trái lại càng dùng sức hướng về Tạ Phi Thiên bơi lại gần, trong tay quơ quơ một chiếc chìa khóa, xem ra là muốn mở cửa cho hắn.

Tạ Phi Thiên biến đổi khẩu hình miệng, nói cho nàng biết là hắn không sao, kêu nàng dành thời gian quay lại cứu giúp Cổ Tiểu Nguyệt, nhưng là giống như nàng hiểu sai ý, vòng tới phía sau hắn, bắt lấy tay, lục lọi mở ra còng tay cho hắn.

Tạ Phi Thiên trong lòng gấp gáp, cũng sẽ không để ý nàng, hai chân dùng sức quẫy một cái, Thượng Quan Đồng cảm thấy đột nhiên một lực lượng mạnh mẽ truyền đến, lôi kéo nàng hướng trên mặt nước mà đi.

Nàng chưa từng nghĩ tới, một người ở trong nước có thể có tốc độ nhanh vậy, hiện tại nàng có chút đã hiểu, tại sao.

Tạ Phi Thiên bị trói buộc hai tay liền dám nhảy vào trong nước, thì ra không phải hắn quên mất tay hắn bị trói, mà là hắn không để ý tới tay đang bị trói.

"Àm" Tạ Phi Thiên lao ra khỏi mặt nước, làm hai cái cánh sát sợ hết hồn, nhìn kỹ, liền thấy Tạ Phi Thiên trên cổ đeo một cái túi xách, mà sau lưng chính là đội trưởng của mình Thượng Quan Đồng.

"Thấy không? Đây là đội trưởng chúng ta quá uy phong lắm liệt? Liền người cùng túi đều lôi lên hết." Lão Vương hết sức tự hào nhìn bên người cánh sát trẻ tuổi nói.

"Nếu không nàng làm sao có thể làm đội trưởng chúng ta?" cánh sát trẻ tuổi khuôn mặt cũng đầy vẻ khâm phục.

"Keng, phục chế dị năng có tác dụng trong thời gian hạn định kết thúc, dị năng biến mất." Mới vừa lộ mặt ra mặt nước Tạ Phi Thiên liền nghe hệ thống thanh âm máy móc.

Móa nó, còn một chút xíu nữa thôi, hệ thống ngươi không có nhân tính à? Không để ta vào bờ một cái. Tạ Phi Thiên khóc không ra nước mắt.

"Thượng Quan Đồng, ngươi nhanh cầm túi đi cứu Tiểu Nguyệt, ta bơi, không nổi nữa." Tạ Phi Thiên cảm giác được còng đã được tháo, hai tay rốt cục khôi phục tự do, thế nhưng sao khi phục chế dị năng toàn thân hắn đã đau nhứt rồi.

Để cho cánh tay hắn đều bất động rồi, chỉ có thể nhờ Thượng Quan Đồng.

Thượng Quan Đồng nhìn Tạ Phi Thiên một cái, nghĩ đến hắn đã cứu nhiều người như vậy từ sông lên, tuy rằng kỹ năng bơi vô cùng tốt, nhưng mà cũng phải mệt mỏi thoát lực chứ, vì lẽ đó cũng không chối từ, từ Tạ Phi Thiên trên cổ lấy xuống túi xách, nhanh chóng hướng về bên bờ bơi đi.

Lên bờ, Thượng Quan Đồng cũng không có thời gian nghĩ tới quần áo mình bị nước dính chắc lộ ra phong cảnh hữu tình, một mạch chạy tới Cổ Tiểu Nguyệt bên người, mở ra túi xách, nghiêng túi đổ ra tất cả trên mặt đất.

Nhìn thấy trong túi rơi ra hộp thuốc nhỏ, Thượng Quan Đồng rốt cục thở phào nhẹ nhõm, nhặt lên, vặn nắp ra, từ bên trong đổ ra hai viên thuốc, đẩy miệng Cổ Tiểu Nguyệt ra, bỏ thuốc vào miệng nàng.

Bỏ thuốc vào xong, Thượng Quan Đồng tiếp tục vuốt cổ ngực và lưng của Cổ Tiểu Nguyệt, Cổ Tiểu Nguyệt trong miệng khê hừ một tiếng, cuối cùng Thượng Quan Đồng cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

"Ah, ngươi con nhỏ này, làm ta sợ muốn chết." Thượng Quan Đồng thở một cái dài buông lỏng người.

"Đội trưởng, không xong rồi, tên kia bị nước cuốn trôi đi kìa." lão Vương đột nhiên hét lên.

Cái gì chứ? Nhìn hắn kỹ năng bơi tốt như vậy, làm sao có thể bị nước cuốn trôi đi? Thượng Quan Đồng kinh hãi, nhảy dựng lên, nhanh chóng chạy về bờ sông.

Phía xa xa, liền thấy Tạ Phi Thiên đúng là đang vô lực ở bên trong nước gẫy giữa, nhưng không bơi lại gần bờ, trái lại dần dần theo dòng nước cuốn đi.

"Àm", Thượng Quan Đồng lại đâm đầu vào sông, nhanh chóng hướng về Tạ Phi Thiên bơi tới gần. "Cổ gắp một chút, ta tới ngay."

"Ngươi... Ngươi nhanh lên một chút." Tạ Phi Thiên cảm giác cả người mình càng ngày càng chìm xuống, toàn thân đau nhứt khiến hắn không thể động nữa, nhìn thấy Thượng Quan Đồng tới, đương nhiên là vui mừng khôn xiết.

"Tiểu tử ngươi, vừa nãy rất uy mãnh mà, làm sao bây giờ liền mềm nhũn? Trai tráng thiếu niên như vậy không thể được nha?" Thượng Quan Đồng từ sau lưng nắm lấy Tạ Phi Thiên. Nói một câu để cho Tạ Phi Thiên in sâu trong đầu.

Ảnh hưởng tới hắn, cho đến sau này khi "đầy ngã" được Thượng Quan Đồng, mỗi lần ở trên người nàng đều ra sức, để cho nàng không cầu xin tha mạng liền không dùng lại đẩy đẩy. Đương nhiên đây là chuyện sau này khả khả.

"Ta mệt mỏi bị mất sức rồi." Tạ Phi Thiên thả lỏng người, tùy ý để Thượng Quan Đồng dìu mình bơi vào bờ.

Đem Tạ Phi Thiên quăng lên bờ, Thượng Quan Đồng cũng được lão vương chạy tới đỡ lên.

"Không xong rồi, ta ngồi nghỉ ngơi một chút, mệt chết đi được, hai người các ngươi mau mau liên lạc lên trên, xem xem người chúng ta đã tới đâu rồi?"

Lại liên lạc đến bệnh viện số một thành phố, chuẩn bị giúp Tiểu Nguyệt xem xét, đến bệnh viện mới biết chữa trị ra sao chứ." Một hơi phản phó cho thủ hạ xong, Thượng Quan Đồng ngã chông vó lên trời nằm ngả xuống bên bờ cỏ.

Tạ Phi Thiên quay đầu lại, liền thấy quần áo Thượng Quan Đồng toàn bộ thấm ướt dán thật chặt ở trên người nàng, hai toà ngực cao vọt mơn hờ ở trước mắt.

"Phốc..." Tạ Phi Thiên đột nhiên lờ miệng bật cười, bởi vì hắn đột nhiên nhớ tới hình dáng của diễn viên jav trên mạng bị đẩy ngã rất giống Thượng Quan Đồng bây giờ, không khỏi làm hắn cười gian.

"Người cười cái gì?" Thượng Quan Đồng xoay mặt hỏi.

"Không, không cười cái gì cả? Chính là cảm giác còn sống thật là tốt, ai lại không muốn sống lâu cơ chứ hề hề!" Tạ Phi Thiên thuận miệng bịa chuyện nói thí, chuyện cười, nếu như nói ra sự thật không biết có bị ném lại vào sông không nữa.

"Ồ ô..." vang dội tiếng còi cảnh sát cấp tốc phi tới, rất nhanh, liền có mấy cái cảnh sát vọt tới chỗ này.

"Nơi này đến đây, đem hắn cũng đỡ vào xe của ta đi." Thượng Quan Đồng bò lên, chào hỏi, phân phó cho mấy viên cảnh sát.

Tạ Phi Thiên cảm giác mình thật sự không còn sức lực đứng lên, cũng là rất vui vẻ để người cảnh sát kia đỡ mình đi tới xe.

Xe của bệnh viện còn chưa tới, Thượng Quan Đồng để cho mấy cảnh sát cũng đem Cổ Tiểu Nguyệt nhấc lên xe, còn chính mình ngồi lái xe, nổ máy xe, xe cảnh sát gào thét hướng về trung tâm thành phố G chạy về.

ủng hộ ta bằng cách ấn like!!!

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Mau cưới đồ ra!!!

Tạ Phi Thiên ôm Cổ Tiểu Nguyệt đang bị hôn mê vào trong lòng, khả khả cảm giác "Hường thụ" thật là phê nha.

Còn Thượng Quan Đồng đem một chiếc xe cảnh sát đưa bọn hắn vào, tốc độ vọt lên tới 120km/h, má ơi, cuối cùng đã rõ cái gì được gọi là cảm giác nhanh vờ lờ, người gian hồ hay nói là tốc độ bàn thờ a, cứu mạng.

Xe cảnh sát mới đứng ở cổng bệnh viện thành phố, thì đã có nhân viên y tế đẩy giường kéo vọt ra, Tạ Phi Thiên trợ giúp đem Cổ Tiểu Nguyệt đặt lên giường đẩy cứu hộ, hắn cùng Thượng Quan Đồng hộ tống theo tới tận cửa phòng cấp cứu mới dừng lại vì bị ngăn cản ở ngoài.

"Thượng Quan Đồng... Đội trưởng, Cổ Tiểu Nguyệt nàng rốt cuộc là bệnh gì vậy? Quá đáng sợ, nguy hiểm vậy!" Tạ Phi Thiên vốn là định gọi thẳng "Thượng Quan Đồng", có thể do lúc này nhìn thấy nàng thân thể ướt nhẹp lộ cảnh quan hắn hoảng trong lòng tăng thêm "Đội trưởng" hai chữ.

"Gọi ta Thượng Quan Đồng đi, người cũng không phải lính của ta, đội trưởng gì chứ?" Thượng Quan Đồng cảm giác được Tạ Phi Thiên gọi có chút là lạ, thân nhiên nói:

"Tiểu Nguyệt trong đầu nàng có một khối u, thỉnh thoảng sẽ tái phát, vì lẽ đó trên người thường lúc nào cũng mang theo thuốc"

"Vậy sao không làm phẫu thuật, lấy ra, tuy rằng chi phí cao, nhưng dù sao cũng tốt hơn thường xuyên lo lắng đề phòng, mà lại quá nguy hiểm?"

Nghe nói như thế, Thượng Quan Đồng nhìn Tạ Phi Thiên một cái, cười cười nói: "Người cho rằng nàng không đủ khả năng bỏ tiền ra chữa trị? Được rồi, không nói nữa, có nói người cũng không hiểu. Là do kỹ thuật y khoa hiện tại cũng không thể lấy ra đó người biết không."

Thượng Quan Đồng vừa nói, một bên lấy tay bóp bóp đồ trên người mình, quần áo cảnh sát của nàng cháy xuống từng dòng từng dòng nước rào rào.

Tạ Phi Thiên nhìn một chút trên người mình, đầu tóc ngắn hiện tại khô rồi, quần áo thể thao chuyên dùng hút mồ hôi, cũng đã hơi khô rồi, chỉ là giày của hắn còn ẩm ướt có chút khó chịu.

Nhưng còn Thượng Quan Đồng lại khác, tóc thì ngắn nên cũng đỡ, nhưng còn đồng phục cảnh sát thì khác, vừa nãy sốt ruột không chú ý tới, lúc này mới để ý tới từ khi vào đây vô số ánh mắt lén lút nhìn vào nàng, cũng còn may là nàng đang mặc đồng phục cảnh sát cái này có lực chấp nhiếp, không ai dám nhìn chăm chăm vào thân thể nàng.

"Thượng Quan Đồng, nếu không có gì, người đi về trước thay quần áo đi? Nơi này có ta nhìn là được rồi." Tạ Phi Thiên khuyên nhủ.

"Không có chuyện gì, là tốt rồi." Thượng Quan Đồng đáp, nhưng đầu đó một luồng gió thổi tới, đã là tháng ba, sắp tới mùa hè mùa của sự oi bức, nhưng bây giờ lại không có ánh mặt trời thời tiết vẫn còn có chút mát, Thượng Quan Đồng ngẩn đầu, nháy mắt một cái: "Ha xì".

"Xem người kia, cảm lạnh rồi, như vậy đi, người đi theo ta." Tạ Phi Thiên kéo tay Thượng Quan Đồng, xoay người kéo nàng đi.

"Người định kéo ta đi đâu?"

"Đi theo ta liền biết."

"Tạ Phi Thiên, người đưa ta đến nhà vệ sinh làm gì?... Người người làm sao cũng đi vào, đây là nhà vệ sinh nữ mà, người không thấy sao?" Nhìn Tạ Phi Thiên đem cửa chính của nhà vệ sinh đóng lại, Thượng Quan Đồng có chút bối rối kêu lên.

"Nơi này không có ai, người đừng có lớn tiếng ồn ào như vậy có được hay không?" Tạ Phi Thiên thấp giọng nói, trai trắng như hắc, bị người ta nhìn thấy thập thò trong nhà vệ sinh nữ, còn không đem lên công an phường a. "Ta giúp người đem quần áo đi hong khô."

"Làm sao làm?" Thượng Quan Đồng bốn phía liếc nhìn, không hiểu hỏi.

"Người đi vào bên trong, cởi quần áo ra đưa cho ta, ta tự có biện pháp hong khô." Tạ Phi Thiên chỉ chỉ vào phòng toilet nhỏ.

"Cởi quần áo ra á?" Thượng Quan Đồng há to miệng.

"Người không phải là sợ ta nhìn lên người đùa nghịch dâm xôm người chứ? Người là cảnh sát nha, ta nào dám à?" Tạ Phi Thiên cười nói.

"Hừ, ai sợ người." Thượng Quan Đồng ngoài miệng nói không sợ, nhưng chỉ trong lòng nàng biết, quả thật có chút căng thẳng.

Nữ nhân bất luận là mạnh mẽ cỡ nào, thành công cỡ nào thì rốt cục cũng là phụ nữ, trong lòng đều có tâm lý thẹn thùng sợ hãi trước đàn ông a.

Tiến vào phòng, Thượng Quan Đồng "Àm" một tiếng đem cửa đóng lại, cài chốt kĩ càng, trong lòng nóng bỏng cũng nhẹ nhàng hơn một tý.

Cái kia quần áo ướt sũng dính chặt vào người xác thực rất khó chịu, hơn nữa nhiệt độ cũng k phải ấm áp, bản thân nàng cũng không muốn mặc thế này lâu thêm xiu nào nữa.

"Người mau đưa quần áo ra đây?" Tạ Phi Thiên thúc giục.

Ngoài phòng vệ sinh cửa lớn mặt dù hắc đã đóng cửa lại, nhưng lại không thể khóa, nhưng là không thể ở lâu chắc chắn có người tới.

"Ừ," Thượng Quan Đồng đáp, cởi áo trên người xuống, lấy tay vắt một cái, "Ào ào" chảy xuống đầy nước. "Ày, cho người này."

Tạ Phi Thiên ngẩn đầu, liền thấy từ trên cửa kia duỗi ra một đoạn tay trắng nõn tự ngó sen, trên tay cầm là một cái áo cảnh sát.

Nghĩ đến cách tay trắng nõn kia, kỳ thực chính là một tảng nhỏ nhô ra của tảng băng trôi phần hấp dẫn chính là phía sau.

Tạ Phi Thiên tâm liền "Àm âm" chán loạn, một cánh cửa, phía sau liền có mỹ nữ tuyệt sắc, hơn nữa là đề trần a, ngấm lại cũng làm người ta tâm thần điên đảo.

"móa, người đang nghĩ cái gì đây?" Tạ Phi Thiên thu hồi suy nghĩ của mình, cảm lấy áo, dùng sức vắt thêm lần nữa. Ta đem đồ của người tới ngay chỗ máy sấy tay một chút là khô, người mau cởi quần ra."

"Há," Thượng Quan Đồng đồng ý, trước tiên cởi giày cùng vớ chân, từ dưới cửa đá ra Tạ Phi Thiên cảm lấy, vắt khô vớ chân, sẽ đem giày bên kia để một bên chuẩn bị hong khô.

Liền thấy từ trên cửa lại đưa ra quần của nàng. Tạ Phi Thiên tiếp nhận quần, không nhịn được từ khe trống nhìn một chút, trắng như tuyết đôi chân nhỏ, lộ ra một chút thân thể, ở trên nữa, trên nữa chính là bắp đùi rồi tiếc thật, nhưng mới tới đây mũi của hắc đã ướt ướt máu đã sắp ra rồi ah.

"Còn đồ gì hay không?" Tạ Phi Thiên đem quần tới máy sấy tay, buột miệng hỏi.

"Không có... Không cần nữa, ta vắt vắt là được rồi." Thượng Quan Đồng nhìn trên người mình còn sót lại hai cái Tiểu Nội Y, mặt hồng lên đáp lại.

"Há," Tạ Phi Thiên cũng sức nhớ tới Thượng Quan Đồng trên người chỉ còn lại "Quần áo" đúng là không thích hợp đem ra đưa hắc.

Bên trong truyền đến nhẹ tiếng vắt nước, tiếp theo thì có vài giọt nước rơi ra "Cộc cộc cộc..." trên mặt đất.

ở dưới chân trắng của Thượng Quan tung toé nước rơi ra, cái này là cái gì đây chứ? Nịt ngực hay là Tiểu Nội y?

Tạ Phi Thiên không nhịn được lại bắt đầu nghĩ lung tung, nghĩ tới Thượng Quan Đồng thỏa thân đứng bên trong, hai tay cầm nội y vắt nước.

Có phải là... Mẹ nó, thật sự không thể nghĩ nữa, nghĩ nữa huynh đệ liền thức giấc, Tạ Phi Thiên đau khổ thở dài, cuộc sống mà.

Tạ Phi Thiên ép mình không nghĩ bấy lo hong khô quần áo, Thượng Quan Đồng đứng ở bên trong, nhất thời không gian trong nhà vệ sinh yên tĩnh lại, khung cảnh thật là lãng mạn nam ở ngoài hong quần áo, nữ bên trong vắt "đồ" ôi yên bình biết bao cuộc sống bình dị mà đậm bạc trôi qua không màn hết thấy. (ta chém gì thế này..-_-)

"Tùng tùng tùng" bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, trong nhà vệ sinh hai người sợ hãi đến đơ người, sững sờ nghe cái kia tiếng gõ cửa mà tim thót cả lên.

Có lẽ là vì không nghe thấy tiếng trả lời, cửa "Kẹt kẹt" một tiếng đã bị đẩy ra, một người phụ nữ mập mạp ăn mặc hoa hòe vọt vào.

"Ây..." Tạ Phi Thiên cảm trên tay là quần áo của Thượng Quan Đồng, bị đơ người đứng sững sờ.

Người phụ nữ kia cũng không nghĩ tới trong nhà vệ sinh là có đàn ông, nhất thời cũng sững sốt, hướng về sau lùi lại mấy bước, nhưng cuối cùng vì mắc quá mà dừng lại.

"Ta đi nhờ cái liền đi." Người phụ nữ kia vội vã vọt vào một phòng vệ sinh, vừa đóng cửa lại, có tiếng "Sột sột soạt soạt" âm thanh cời áo, sau đó chính là một trận tiếng nước chảy như bàn sơn hải đảo, như nguyệt khóc thần sầu, như thác nước... Ôi má, đi tiểu mà ghê vậy.

Nghe được tiếng nước như vòi phun này, Tạ Phi Thiên hồng mắt tâm cảnh luôn. Bà ta rốt cục chứa bao nhiêu nước a?

Ta Tạ Phi Thiên âu sặc vì chồng hần mặc niệm! Cố gắng chịu đựng kiếp này!...

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Viên hạo bị băng bó

Tiếng nước xối xả dầy vò dăng dăng cuối cùng kết thúc, cửa mở ra, người phụ nữ kia cầm vẩy vẩy nước, bước đi ra.

Mắt nhìn chăm chăm Tạ Phi Thiên một hồi lâu, nhích lại gần, một bên ở vòi nước rửa tay, vừa lên tiếng nói:

"Anh chàng đẹp trai, nhìn ngươi vẫn rất có cá tính nha, dùng cánh phục lau tay. Đến công ty ta đi, làm thư ký riêng của ta thế nào?" miệng nàng ta còn liếm liếm cái môi.

Tạ Phi Thiên nhìn trong tay mình quần áo cảnh sát, dở khóc dở cười. Thấy Tạ Phi Thiên không nói lời nào, người phụ nữ kia từ trong túi xách lấy ra một tấm danh thiếp, nắm lấy tay hần nhét mạnh vào trong.

"Nghĩ kỹ tới tìm ta. Nha?" người nàng ta hướng về Tạ Phi Thiên nghiêng nghiêng qua, còn cố ý cầm tay hần kéo lại trước ngực đã xệ biến hình của nàng ta, sau đó sẽ bỏ thêm cái liết mắt đưa tình, lúc này mới xoay người uốn éo cái mông, "Khanh khách" cười đi ra.

Tạ Phi Thiên buồn nôn hận không thể một đập đập bay nàng ta, xấu không phải là cái tội, cái tội là đã xấu mà còn vô sỉ như vậy?

Nghe được Tạ Phi Thiên đóng cửa lại, bên trong Thượng Quan Đồng cũng không có nhìn cười nữa. "Anh chàng đẹp trai, nghĩ kỹ tới tìm ta, nha? Ha ha, cười chết ta rồi? Tạ Phi Thiên, ngươi vẫn đồng ý sao? Thế nào? Người phụ nữ kia có xinh đẹp hay không?"

"Thượng Quan Đồng, ngươi có tin ta bỏ đi không? Dám chọc ta sao" Tạ Phi Thiên tức giận làm bộ muốn mở cửa bỏ đi, hù Thượng Quan Đồng một phát.

"Đừng, đừng, Tạ Phi Thiên, ngươi mà đi, đừng trách ta trở mặt." Thượng Quan Đồng nghe tiếng Tạ Phi Thiên, đặt tay lên cánh cửa, nàng đúng là sợ hết hồn, chính mình lúc này toàn bộ thân thể trống trơn a, chỉ còn hai cái tiểu nội.

"Hừ, trở mặt liền trở mặt, ôm ngươi hai bộ quần áo, ta cũng không tin ngươi dám đuổi theo." Tạ Phi Thiên nói.

"Được rồi, được rồi, không nói giỡn, được chưa? Ngươi mau đưa quần áo cho ta." Thượng Quan Đồng sợ hết hồn, vừa nãy không biết sao lại tin hần, bây giờ suy nghĩ lại.

Quần áo của chính mình đều nằm trên tay hần, nếu như hần thật muốn chơi đùa mình, chính mình vẫn là người bị thua thiệt, vừa nãy làm sao không nghĩ tới chứ?

Thấy Thượng Quan Đồng đã cầu xin tha thứ, Tạ Phi Thiên đương nhiên cũng không bỏ đi, đem quần áo đã khô đưa vào cho nàng, có vừa nãy người phụ nữ kia xông vào ai biết lát nữa có thêm vài người đi vào, phải nhanh nhanh.

Đem quần áo của chính mình mặc trên người, Thượng Quan Đồng lúc này mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Quần áo tuy rằng vẫn chưa khô hoàn toàn, nhưng so với vừa nãy là thoải mái hơn nhiều, càng quan trọng hơn là, sẽ không dính vào sát người, thì sẽ không có những ánh mắt sắc lang kia đi nhìn.

"Thiên ca, sao ngươi lại tới đây?" Tạ Phi Thiên vừa cùng Thượng Quan Đồng đi vài bước ra ngoài nhà vệ sinh, một cái thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến.

"Tên Béo, ngươi làm sao cũng ở nơi này? Ngươi buổi trưa không phải tham gia trận bóng rổ sao? Tay của ngươi làm sao vậy?" Tạ Phi Thiên nhìn tay trái đeo băng gạc, treo ở trên cổ Viên Hạo, sợ hết hồn.

Viên Hạo ánh mắt hướng về Tạ Phi Thiên sao đó nhìn Thượng Quan Đồng một chút. "Không có gì đâu ca."

"Quang Đồng ngươi hãy đi trước đi, ta cùng tên Béo nói chuyện phiếm." Tạ Phi Thiên quay đầu nói với Thượng Quan Đồng.

"Há, vậy các ngươi nói chuyện, ta đi xem xem Tiểu Nguyệt." Thượng Quan Đồng hiểu ý gật gù đầu, rồi đi trước.

"Thiên ca, ngươi lại chọc phải chuyện gì rồi hả?" Tên Béo nhìn Thượng Quan Đồng bóng lưng hỏi.

"Tên Béo, ngươi tốt hơn ta sao? Ca là người tốt, lúc nào lại gây chuyện cơ chứ? Đừng nói chuyện ta, nói nhanh lên ngươi cánh tay bị sao thế?"

"Thiên ca, đừng nói nữa, ta bị người khác chơi đùa." Viên Hạo giận dữ nói.

"Ai làm?" Tạ Phi Thiên âm thanh lạnh xuống.

"Trưa hôm nay trận bóng rổ, ngươi không tới, chúng ta lại thua rồi."

"Thua thì thua, ngươi mau nói cho ta biết ai chơi ngươi."

"Tay ta là do lúc sáng chơi bóng, La Đào cùng Lý Tái hai người liên thủ chơi ta, một cái đem ta đụng ngã, một cái ở phía sau đá vào, cứ như vậy, xương tay ta nứt luôn."

"Là cố tình hay là vô ý?"

"Bọn họ từ lúc vào sân, liền nhìn chăm chăm ta, ở trên người ta liên phạm quy chơi xấu ba lần, ngươi nói đây là cố tình sao?" Viên Hạo giọng căm hận nói.

"Tên Béo, cái này thù ta nhất định chơi lại giúp ngươi. Ngươi biết bọn họ tại sao nhắm vào ngươi không?" Tạ Phi Thiên hỏi.

"Ngươi còn không biết ta sao? Ta sẽ đi gây chuyện bọn hắn sao, chắc lại ghen tị nhan sắc ta? Bất quá, Thiên ca, ngươi cũng không thể lại đi đánh nhau, chờ chúng ta thi đại học xong rồi chơi, nếu như ngươi lại bị xử phạt, sẽ bị khai trừ, vậy ta liền rất có lỗi với ngươi."

"Yên tâm, ta không sẽ đi tìm bọn hắn đánh nhau, thế nhưng cũng sẽ không buông tha bọn hắn. Tôn thương huynh đệ ta, Tạ Phi Thiên ta không buông tha người đó." Tạ Phi Thiên lạnh lùng nói.

Lúc này, ở một góc trong quán rượu, La Đào cùng Lý Tái đang ngồi đối diện thạch Thiên Phàm, mặt mày hớn hở trước mặt thạch Thiên Phàm miêu tả lại sự việc vào buổi sáng đã chơi tên Béo Viên Hạo.

"Thạch ca, ca không thấy, Viên Hạo cái tên lợn béo bị chúng ta chơi một phát, một đá đá gãy tay hắn biến dạng." Lý Tái nịnh nọt hướng về thạch Thiên Phàm rót một ly rượu, hai tay bung đến trước mặt Thạch Thiên Phàm.

"Ý của các ngươi là, Tạ Phi Thiên hắn không sao hết?" Thạch Thiên Phàm ngao ngễ tiếp nhận ly rượu, hơi nhíu nhíu mày nói.

"Thạch ca, cái này thật sự không thể trách chúng ta ah, Tạ Phi Thiên hắn ngày hôm nay không có đến." La Đào vội vàng giải thích.

"Ta muốn chính là Tạ Phi Thiên, còn tên mập mập kia, hắn thì phụ họa thôi?" Thạch Thiên Phàm quát một cái đem trong ly rượu uống cạn, "Àm" một tiếng để ở trên bàn, đứng lên, xoay người rồi đi. "Hai người các ngươi đều là rác rưởi!"

Nghe được câu này, La Đào cùng Lý Tái vốn là đang cười lấy lòng mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, La Đào nhìn thạch Thiên Phàm bóng lưng đi ra, hàm răng đều cắn chặt tức giận, làm bộ như muốn nhào về phía thạch Thiên Phàm.

Lý Tái thấy sợ hết hồn, kéo La Đào lại nói: "Đào ca, không thể." chỉ vào hai tên bảo vệ đứng ngay cửa ra vào.

"Hừ, không phải là ý vào chính mình có người cha giàu có sao? Có gì đặc biệt?" La Đào cuối người phun mấy bãi nước bọt chửi "móa".

Lý Tái thấy La Đào bình tĩnh lại, buông hẳn ra chạy đuổi theo thạch Thiên Phàm "Thạch ca, ngươi xem tiền của chúng ta..."

Thạch Thiên Phàm dừng bước, từ trong ví tiền lấy ra mấy tờ tiền, nhét vào tay Lý Tái "Cầm đi."

"Thạch ca, chúng ta ước định, hơn số này chứ?" Lý Tái vẫn nhẹ nhàng hỏi.

"Tên béo đáng chết kia, hần cũng chỉ có giá trị cỡ này, số còn lại, các ngươi lúc nào đem Tạ Phi Thiên giải quyết."

Lúc đó tới tìm ta. "Thạch Thiên Phạm giống như đuổi ruồi phát tay, đem Lý Tái đuổi đi. Lý Tái còn định theo nói gì đó, trước người liền xuất hiện hai cái vệ sĩ mặt dữ tợn chặn hần lại.

"Con mẹ nó, Tạ Phi Thiên, tiểu tử ngươi đúng là mạng lớn, ngươi lại tránh được một kiếp này. Bất quá, chuyện của chúng ta vẫn chưa xong đâu, ta sẽ phải cho ngươi bị đuổi khỏi trường học, dám đấu với ta, ta phải chơi chết ngươi". Thạch Thiên Phạm hung tợn nói.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Lên báo

Ngày thứ hai, Tạ Phi Thiên đang ngồi ăn điểm tâm sáng, đương nhiên, thời gian lúc này cũng không còn sớm.

"Phi Thiên, đọc báo thông tin thành phố G không?" Tạ mẫu cầm tờ báo đi tới nói.

"Mẹ, ngươi biết là ta không hứng thú với đọc báo, cũng chả giúp ít gì cho cuộc sống, ta xem nó làm gì, toàn là khoe khoang rồi ba cái lá cái xạo sự thôi, có cái gì xem đâu?" Tạ Phi Thiên cũng không chịu ngẩng đầu lên, tiếp tục ăn đĩa trứng ốp la, nghĩ thầm lại là ba tên tội phạm nghiện ngập xong đổi thừa cho game chớ gì rồi lại nhảy lầu cũng vì chơi game thứ báo lá cái đó xem cái gì.

"Ngươi xem một chút bản tin hôm nay này, liên quan vụ án ngày hôm qua cướp của giết người, cướp đều có súng nha, giết mấy người luôn đó. Ai ngờ chạy trốn ngang qua sông phóng xe vào sông luôn. Mặc cười chết mất."

Tạ Phi Thiên trong lòng hơi động, tuy rằng đã dặn dò Thượng Quan Đồng không nói tên mình ra, nhưng dù sao cũng là việc liên quan tới mình, cũng muốn nhìn thử một chút phóng viên viết lại vụ này ra sao.

Tạ Phi Thiên tiếp nhận tờ báo từ tay mẹ hần, tin tức trang đầu để hai hàng chữ to đùng:

"Cướp bầy trợn, dùng siêu xe lao vào sông. Thiếu niên anh hùng, dùng kỹ năng bơi thượng thừa cứu người." Trên đó còn có hình ảnh hiện trường vụ cướp xe ngân hàng, thêm hình ảnh chiếc xe dưới sông được vớt lên.

Tạ Phi Thiên trong lòng kinh hoàng, đã nói đừng lộ ta ra mà, sao lại có thiếu niên anh hùng gì đây?

Ngày hôm qua Thượng Quan Đồng hỏi hần về vụ án, Tạ Phi Thiên đương nhiên là nói bị đánh ngất xỉu, những chuyện khác hoàn toàn không biết gì.

Chỉ nói là khi hần tỉnh lại liền phát hiện mình đã ở trong nước rồi, dựa vào kỹ năng bơi rèn từ nhỏ đem Cổ Tiểu Nguyệt cùng mấy tên cướp vớt lên.

Tạ Phi Thiên cũng không kể lại lúc trong cốp xe các loại, bởi không muốn bị nhiều người nghi ngờ.

nếu như đem bí mật của mình lộ ra, không chỉ nói tới đem mình thành quái vật nghiên cứu gì gì đó, liền chỉ cần nhiều người tới nói này nói kia, liền đủ đem mình phiền phức chết rồi.

Vì lẽ đó Tạ Phi Thiên hiện tại không muốn lộ ra, hần cảm thấy, nếu mọi người không biết hần có siêu cấp hệ thống, có thể lợi dụng siêu cấp Hệ Thống làm một ít chuyện trong tối không ai biết.

Làm một cái anh hùng trong bóng tối, giống như trong phim các siêu anh hùng ngoài mặt là một thân phận khác, khi có sự cố sẽ biến hình thành một thân phận khác, cái cảm giác đó mỗi chúng ta ai cũng thích từ lúc bé, nhưng đành từ bỏ đơn giản người ta không thể thực hiện được giấc mơ anh hùng có siêu năng lực.

Tạ Phi Thiên nhìn xuống tới cuối tờ báo, cũng còn tốt, cũng không có bất kỳ nội dung gì dính tới bản thân mình, thậm chí ngay cả đoạn mình bị đập bỏ vô xe chở đi, cũng biến thành mình vô tình đi ngang qua đó, thấy bọn họ nên lao xuống cứu.

"Mẹ, loại này báo lá cái, có cái gì mà xem, toàn bịa đặt, ngươi nói có ai bơi tốt như vậy, có thể từ sông lớn vớt lên nhiều người vậy.

Chính là con trai của mẹ đây trí dũng Vô Song, cũng không làm được thì còn ai làm được chứ" Tạ Phi Vũ cười nói.

"Ngươi? Chỉ bằng món bơi chó của ngươi sao, chỉ có thể ở hồ bơi trẻ em quèo quào mà thôi, còn đòi xuống sông lớn cứu người?"

Nếu như một ngày nào đó, ngươi có thể làm ra một chuyện oanh liệt như vậy, ta là mẹ ngươi sẽ hạnh phúc chết mất." Tạ Xuân Yển giật lấy tờ báo trên tay Tạ Phi Thiên, sẵn tay gỏ lên đầu hần một cái, cười mắng.

"Ồ, chiếc xe con này nhìn thật quen mắt nha? Ta ở đâu gặp rồi này?" Tạ Xuân Yển đột nhiên nhìn tới cái ảnh xe BMW được vớt lên.

Tạ Phi Thiên trong lòng kinh hoàng, ngoài miệng vẫn cười nói: "Mẹ, già rồi nha, xem chiếc xe đó làm sao lạ hả? Cũng là xe con bốn bánh thôi mà mẹ hihi"

"thằng nhỏ này, nay lớn có người yêu liền chê mẹ già. Không đúng, chiếc xe con này ta thấy thật quen mắt, màu trắng, cái kia kiểu dáng, đúng, giống hôm qua cô gái tên Cổ Tiểu Nguyệt lái đến nhà chúng ta!" Tạ Xuân Yển vỗ đùi, bộ dáng như nhớ lại.

"Làm sao có thể chứ? Làm sai có thể trùng hợp như vậy? đều là xe con màu trắng BMW mà thôi, trên thế giới này người nhiều tiền nhiều lắm mà mẹ" Tạ Phi Thiên nói.

"Không đúng không đúng, cái này bằng số xe làm sao cũng quen quen? Thật giống ngày hôm qua chiếc xe của Cổ Tiểu Nguyệt kia cũng như vậy nè. Phi Thiên, ngày hôm qua sao khi đưa người tới sân bóng rổ, Cổ Tiểu Nguyệt nâng đi đâu hả, người có biết không?"

"Mẹ, không phải là ta nói với người rồi sao? Ta với nàng tổng cộng chỉ gặp mặt hai lần, nàng là vì điều tra công việc mới tìm tới ta, ta làm gì biết nàng đi đâu?" Tạ Phi Thiên thầm giật mình, trong ngày thường mẹ đối với vấn đề xe cộ đều không để ý sao hôm qua vừa gặp Cổ Tiểu Nguyệt liền nhớ rõ ràng vậy.

Kì thật nàng đối với xe là không hiểu biết, Tạ Xuân Yển trong ngày thường cuộc sống khổ cực, nàng luôn nghĩ những chiếc xe sang trọng đó chỉ có trong mơ ước, nên nàng lười đi quan tâm tìm hiểu.

Mà ngày hôm qua nhìn thấy thậm chí có gái xinh lái xe ngon đến đón con trai mình, cứ như một chân trời sáng sắp lóe lên trước nàng, con trai nàng sao này có tầm năng đào mỏ a, nên nàng tìm hiểu trước sau này lỡ có đại gia bao nuôi con trai nàng nàng còn biết chọn xe chứ.

"Phi Thiên, người có số điện thoại Cổ Tiểu Nguyệt chứ? Người mau gọi cho nàng hỏi thăm một chút?" Tạ Xuân Yển thúc giục.

"Mẹ, chúng ta cũng không phải thân thiết, người bảo ta làm sao hỏi đây?"

"Người có gọi hay không? Người không gọi thì ta gọi nha? Nàng lấy điện thoại ra." Tạ Xuân Yển giận dữ nói.

"ôi ôi mẹ, ta gọi, ta gọi nè." Nhớ tới bây giờ Cổ Tiểu Nguyệt còn nằm ở bệnh, ngày hôm qua nàng mới vừa giải phẫu xong, mình cùng với nàng chưa thương lượng lời khai, mẹ mà hỏi, là lộ ra hết mẹ rồi!

Tạ Phi Thiên lấy ra điện thoại của hắn ngày hôm qua đã mua lại, điện thoại cũ do rơi sông hư mẹ rồi, lúc này mới nghĩ đến điện thoại của Cổ Tiểu Nguyệt cũng rơi mất dưới sông rồi, mình là đang lo lắng vô ích hihi.

Nhưng mẹ đứng bên cạnh nhìn, đương nhiên giả vờ một tý, tìm tới số điện thoại của Cổ Tiểu Nguyệt, ấn gọi, đương nhiên là méo được.

"Mẹ, không gọi được đây này."

"Không gọi được? Nguy rồi, không chừng thực sự là nàng đấy?"

Một cô gái tốt như vậy, làm sao lại bị thiên kiếp như vậy hả?" Tạ Xuân Yển bộ dáng lo âu buồn phiền.

"Mẹ, người cũng đừng lo lắng vô có chưa chắc là nàng đâu, ta biết nàng ở đâu, ta đi xem xem, được chưa nào?" Tạ Phi Thiên vừa nãy là đang suy nghĩ ngày hôm nay làm sao tìm được có ra ngoài thăm Cổ Tiểu Nguyệt, cơ hội tốt như vậy tự nhiên là không bỏ qua.

"Đi thôi, đi mau nào. Không bận gì thì tới chơi với nàng ấy, nếu như người có thể giúp ta rút được nàng đâu như thế về, mẹ mỗi ngày đều nấu đồ bổ tăng cường sinh lực cho người."

"Khắc, khắc..." Tạ Phi Thiên đang gặm bánh mì thì bị mẹ hắn nói làm sặc.

Mẹ à, người cũng muốn đầu quá đi đó nhen? "Mẹ, bây giờ ta đi đây." báo một tiếng với mẹ, Tạ Phi Thiên lật đật chạy ra ngoài.

Đi tới bệnh viện, Tạ Phi Thiên buồn bực vì bệnh viện thông báo, Cổ Tiểu Nguyệt đã xuất viện về nhà rồi.

Tạ Phi Thiên lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ trên màn hình, vẫn chưa tới mười giờ, nghĩ đến ngày hôm qua mua lại con điện thoại này.

Còn được Thượng Quan Đồng cho mượn hai trăm nghìn mới đủ, trong túi hiện tại chỉ còn vài chục ngàn.

Mấy ngày nay mẹ đã cho mình tiền đã nhiều rồi, cũng không thể lại mở miệng xin tiền được, không được, mình phải đi kiếm chút tiền sinh hoạt riêng.

Tạ Phi Vũ suy nghĩ một chút, nhắc chân bước về phía tòa trung tâm trò chơi điện tử.

Mới vừa bước vào khu vực trò chơi, Tạ Phi Thiên liền thấy một cái bóng người quen thuộc, bởi vì nàng đầu tóc đỏ chóa lại ngắn lia chĩa thật sự là quá bắt mắt, chính là Sở Á Nam lớp 12 (1), thuộc dạng đàn chị.

"Mẹ kiếp, con mẹ nó!" Sở Á Nam tức giận đập mạnh vào màn hình bắn cá, tóc trên người cũng văng lên, bay loạn trên vai.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Lại là anh hùng cứu mỹ nhân

Ở khu trò chơi điện tử này nói tục chửi thề rất là bình thường vì đây toàn là dân bất nháo mà, rất nhiều người ngẩng đầu nhìn qua một cái, lại chuyển tâm chơi game của mình.

Hai tên thanh niên tóc nhuộm vàng vàng, hướng về Sở Á Nam nhích lại gần.

"Em gái, làm sao lại nóng như vậy? Đi, hai anh em ta đưa ngươi đi hạ nhiệt nào" Một tên trong đó đưa tay khoác vai Sở Á Nam

"Bốp", Sở Á Nam đưa tay quất lên vai ngay tay tên đó.

"Cút! Ngươi đi tìm mẹ ngươi đi, mẹ ngươi đang phát con hồng thủy ở nhà đấy mau về, mà đưa mẹ ngươi đi hạ nhiệt đi."

"A, Em gái vẫn còn tức sao?" tên tóc vàng còn lại cũng sấp tới, hai bên trái phải đem Sở Á Nam kẹp chính giữa.

"Ngươi có giỏi đem tiền thua của ta gỡ lại, khi đó ta giúp các ngươi sáng khoái, không làm được liền cút cho ta, bằng không ta đá bẻ trướng các ngươi!" Sở Á Nam không chút nào yếu thế, ngưỡng ngực cao đầu khí thế ngút trời, bộ dáng đe dọa nhìn hai tên tóc vàng.

Hai tên tóc vàng nhìn nhau nở nụ cười bí hiểm, hóa ra là con nhỏ thua tiền, muốn tiền lắm đây.

"Hóa ra là em gái thua tiền nha, không sao không sao, Tiền ca có rất nhiều, liền cho em gái nha. Em gái thua bao nhiêu nè?"

"Ngày hôm nay thua hai triệu, hai ngươi đem ra đưa ah." Sở Á Nam đưa tay đến trước mặt hai tên đó.

"Em gái, ngươi cũng đừng được voi đòi tiền, công phụ sư tử ngậm? Đi đi đi, cùng hai ca đi nào, cái này mấy bắn cá có gì vui cơ chứ." Hai tên tóc vàng trái phải kẹp lấy nàng, mỗi người một tay lôi kéo Sở Á Nam đi.

Sở Á Nam đột nhiên dơ chân lên, lên gối vào đùi quần một tên, tên tóc vàng đó tru lên thảm thương ah, cảm huynh đệ của hán ngồi rạp xuống lăn lộn.

"Con mẹ nó, ngươi thật dám động thủ với huynh đệ ta!" tên còn lại đột nhiên nhào tới nắm lấy cánh tay Sở Á Nam, ép mặt nàng xuống bàn mấy bắn cá.

Tạ Phi Thiên nhìn thấy Sở Á Nam bị đánh, không khỏi nổi nóng lên, tuy nói bình thường hán cùng Sở Á Nam cũng chỉ gặp mặt qua loa trong trung tâm trò chơi này, nhưng nói thế nào đi nữa cũng là người quen, quen biết.

đương nhiên đáng người và dung mạo của nàng cũng không tệ (khà khà), cơ mà đánh chết Tạ Phi Thiên cũng không chịu lý do này (đồ ba xạo).

Hắn bước vài bước đi tới, tay trái vỗ lên trên vai tên tóc vàng đang nắm Sở Á Nam, khi tên đó vừa quay đầu lại, hán giơ một đấm, mạnh bạo hết sức vào mặt tên đó "Bốp"...

"Cút!" Tạ Phi Thiên gầm lên giận dữ, khí thế bức người, khuôn mặt hán đầy sát khí cứ như "móa thử nhào vô xem tao có cho mày nhập viện không".

Tên tóc vàng bị đánh hai tay bung lầy xương quai hàm, há miệng phun ra một búng máu đỏ, nhìn lại vóc người khôi ngô của Tạ Phi Thiên, lại khí thế hung hãn càng quấy như dân liều mạng, rốt cục sợ hãi cổ lếch tới đỡ lấy đòn bọn vẫn còn ôm dái lăn lộn dưới đất chạy trốn.

Sở Á Nam nhìn Tạ Phi Thiên một chút, sau đó xoay người lại nhìn mình chăm chăm vào mấy bắn cá, khuôn mặt đầy vẻ không cam lòng.

"Lại thua rồi sao?" Tạ Phi Thiên hỏi.

"Cho ta mượn hai trăm!" Sở Á Nam không quay đầu lại đáp.

"Không có!"

"Hai chục!"

"Ta cũng không có."

"Vậy ngươi có bao nhiêu?"

"Vài tờ tiền lẻ." Tạ Phi Thiên từ trong túi quần rút ra vài tờ tiền giấy.

"thêm đạn!" Sở Á Nam giật tiền trên tay Tạ Phi Thiên, sau đó hướng về quầy phục vụ la lớn.

Mới nạp đạn xong, Sở Á Nam nã đạn bay bụp bụp vào mấy con cá nhưng không chết con nào, nhìn số đạn trên súng chỉ còn bắn được vài cái nữa, Tạ Phi Thiên kéo tay Sở Á Nam lại.

"đề ta tới."

"mau con cá mập nhỏ kia, mau bắn vào nó." Sở Á Nam tuy rằng bị Tạ Phi Thiên dành đứng vào vị trí bắn, nhưng không cam đứng chỉ huy Tạ Phi Thiên.

"Đừng nóng vội, đề ta suy nghĩ một chút, lại thua nữa, tiền xe bus cũng không có mà về đây." Tạ Phi Thiên cười nói.

"Hệ thống mau mở chức năng khống chế điện tử, khống chế máy bắn cá." Tạ Phi Thiên ở trong đầu nói.

"Keng, điện tử khống chế khởi động, Dị Năng Điểm 5 điểm" Tiếp theo, tất cả thông tin về máy bắn cá, số liệu, phần trăm, tỉ lệ con cá nào có khả năng bắn hạ, hẳn còn có khả năng điều chỉnh phần trăm bắn hạ, với bao nhiêu phát đạn cho từng con cá.

Tạ Phi Thiên tìm được con cá ưng ý chủ yếu là đẹp với số tiền rơi ra cao, xác nhận nhắm mục tiêu.

"Người cũng nhanh bắn đi? Chờ chút nữa là kết thúc màn đối cảnh rồi" Sở Á Nam ở bên cạnh thúc giục.

"Ồ." Tạ Phi Thiên ngón tay nhấn mạnh vào nút bắn, số đạn còn lại bay vèo vèo lên con cá, nói chung ta cũng không biết đó là cá gì kêu đại cá vàng đi nha hí hí.

Nhìn trước mắt, hướng đạn bay về phía một con cá, tuy con cá đó có thể rơi ra tiền nhiều, nhưng thực chất nó quá trâu bò muốn hạ nó thường bốn năm người chơi phải hợp sức mới có khả năng ăn được, Sở Á Nam cảm tức nhìn Tạ Phi Thiên.

"Người cái tên ngu ngốc này, người không biết con đó là cá kim tiền sao trâu bò lắm đó vài phát đạn này sao hạ được nó chứ, nếu có thể hạ thì ai cũng nhào vào....."

"Tít, tít, tí, " xoảng con cá co giật nổ tung, bung ra rất nhiều tiền vàng trên màn hình, sau đó bay về hướng súng của Tạ Phi Thiên, số tiền đạn tăng lên. Sở Á Nam há tròn miệng, sững sờ nhìn Tạ Phi Thiên.

Tiếp đó, Tạ Phi Thiên loạn vũ đạn, tay đập nút bắn liên tục tay còn lại điều chỉnh hòng súng quơ trái phải loại xạ.

Từng con cá trúng vài phát đạn đã chết rạp, tiền vàng tứ tung đầy cả màn hình, may là đây là máy bắn cá cá nhân, một người chơi, nếu là máy loại năm sáu người chắc chắn sẽ bị người chơi khác la làng hẳn ăn gian rồi.

"Oa, lại trúng, lại trúng, Tạ Phi Thiên, người thật lợi hại nha." Trơ mắt nhìn số đạn vài chục đã lên vài trăm, Sở Á Nam mừng rỡ hai tay lôi kéo cánh tay Tạ Phi Thiên, ở trước ngực nằng cộ sạt vào khe ngực.

Sở Á Nam ngày hôm nay nàng mặc váy có thắt lưng, vốn là thuộc loại váy thấp ngực, từ cái cổ trở xuống đến bộ ngực đều là trắng bóc da thịt nõn nà, ngoại trừ hai cái dây lưng tinh tế thì không còn gì khác nữa.

Sở Á Nam động tác này, chẳng khác nào nâng cách tay Tạ Phi Thiên đem tới núi non ấy mà cọt sạt mà đưa đẩy dụ hoặc.

Trên cánh tay là cảm giác mềm mại êm ái, đập vào mắt là rãnh nương núi non trắng hồng hào no đủ, bên dưới tiểu huynh đệ hẳn rất không đứng đắn nghiêng đầu lên vui mừng.

"Người sao không bắn nữa? Lại bắn con cá kia kìa." Sở Á Nam sự chú ý toàn bộ trên máy bắn cá, thấy Tạ Phi Thiên nửa ngày không có động, lại bắt đầu thúc dục hẳn.

"Ồ." Tạ Phi Thiên đáp ứng, nhưng tay phải thực sự không rời từ toà núi kia chuyển dời, tay trái tiện tay nhấn một cái nút bắn, đạn bay ra vù vù.

"Àm, âm" cơ mà do không nhắm chuẩn viên đạn bay hệt tung vào vách đội ra vào mấy con cá nhỏ nhỏ.

Kết quả, mấy con cá nhỏ chết sạch nhưng lượng đạn chỉ huê vốn.

"Híc, cũng còn tốt, làm ta tưởng lần này phí đạn lớn rồi." Sở Á Nam nghĩ mà sợ võ lồng ngực của mình tại chỉ số sức mạnh đã được tăng cấp một phát đạn bây giờ bằng hai mươi viên lúc đầu đấy, nàng hướng về Tạ Phi Thiên le lưỡi một cái khuôn mặt tinh ranh đáng yêu.

Cái võ ngực này của nàng, như là nguy nhân làm núi non rung chuyển, để Tạ Phi Thiên nhìn tới mắt một trận mơ hồ, cả mắt đều là trắng hồng hồng núi non lắc lư.

Tiếp đó, Tạ Phi Thiên vì không muốn để cho người ta chú ý, mỗi lần ăn đều để điểm đạn thua tụt xuống, sau đó tăng nhiều hơn, thua ít thắng nhiều, rất nhanh thắng lên hơn năm lần số vốn bỏ ra.

Đề bên cạnh Sở Á Nam nhìn thấy mừng rỡ lớn giọng rít gào, thỉnh thoảng ôm Tạ Phi Thiên cánh tay cọt sạt.

"Tít, tít, tít, âm" tiếng cá chết bung tiền lại vang lên.

"Oa, lại thắng rồi!" Sở Á Nam cao hứng nhảy dựng lên, ôm chặt lấy người Tạ Phi Thiên.

Nàng kích động găm một cái lên mặt hắn.

Nửa bên ngực bị hai tiểu hồng đào chèn ép, trên mặt lại truyền tới hương thơm ngát của nụ hôn vừa bắt ngờ lại vừa vội vàng, không gian như lại yên tĩnh tại sao lại yên tĩnh ở trung tâm trò chơi này, tại vì lòng ta đang đập rộn lên vì hương vị ấy vì con người ấy cảm xúc tuyệt vời.

Tạ Phi Thiên cảm thấy trong đầu "Vù" một tiếng, tiếp theo tựa là âm thanh máy móc: "Keng, cảm giác hưởng thụ, thu được dị năng điểm 3 điểm"

"Tạ Phi Thiên, để cho ta tới bắn một chút có, có được hay không?" Sở Á Nam nhìn thấy Tạ Phi Thiên thuận buồm xuôi gió, lời quá trời lời, thật sự là lòng nàng ngứa ngáy khó nhịn được rồi, lời kéo tay Tạ Phi Thiên ở bên ở ngực lắc, một bên năn nỉ nói.

Nhìn Sở Á Nam cái kia miệng nhỏ hơi chu ra, Tạ Phi Thiên thật muốn đem nó cắn nát a.

Hơn nữa trên người Sở Á Nam lại truyền tới nhàn nhạt hương thơm, Tạ Phi Thiên cũng nhịn không được nữa, tay hơi dùng sức, ôm eo của nàng đưa nàng ra trước người hắn, hai tay hắn vẫn ôm ở eo, miệng ghé vào tai nàng thầm thì "nàng cứ chơi đi".

Sở Á Nam bị Tạ Phi Thiên ôm trong lòng, thân thể liền tựa vào ngực cường tráng của hắn, cứ việc trong ngày thường nàng hung hăng càng quấy tỏ vẻ chi đại ăn chơi. Nhưng lúc này tai chếch vào khuôn mặt hắn người nàng tựa vào lòng ngực hắn cả người hắn tỏa ra khí tức đầy nam tính, làm khuôn mặt nhỏ nàng đỏ ửng lên, thân thể cứng đờ.

Tay nàng vẫn sờ lên vuốt ve bàn tay hắn đang đặt trên eo nàng, dịu dàng, nhỏ giọng hỏi: "Bắn con cá nào đây?"

Tạ Phi Thiên thấy Sở Á Nam không phải đối việc hắn ôm, lá gan cũng lớn hơn, thân thể càng ép về phía sau nàng, tay ôm hơi chắc hơn.

"Chính nàng chơi theo ý nàng, ta phía sau truyền vận may vào cho nàng."

"Ngươi nghĩ... Làm sao đem vận may truyền cho ta? Hay dùng cái đồ vật kia của ngươi?" Sở Á Nam cảm giác sau lưng Tạ Phi Thiên ép sát vào mình, bên trên đã có một đồ vật cứng rắn nóng hổi cứ cọ cọ lên, tức giận mà liếc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Làm nữ nhân của ta

"Ngươi nghĩ... Làm sao đem vận may truyền cho ta? Hay dùng cái đồ vật kia của ngươi?" Sở Á Nam cảm giác sau lưng Tạ Phi Thiên ép sát vào mình, bên trên đã có một đồ vật cứng rắn nóng hổi cứ cọ cọ lên, tức giận mà liếc hỏi.

"Khả khả, dĩ nhiên không phải dùng cái đó rồi, ta ôm nàng như vậy là được rồi." Tạ Phi Thiên bị nói làm hắn đỏ mặt cười khan, nhưng không có ý muốn buông tay ta, tay hắn ôm chặt thêm một chút.

"Giờ mình bắn con nào đây?" Sở Á Nam cố gắng dịch chuyển cái mình của nàng, để phía sau gây gộc của Tạ Phi Thiên không quá đậm khó chịu nàng, nhưng trên tay vẫn giữ vào nút ấn, tay kia cầm vào cần điều hướng súng.

"Chính nàng tự muốn bắn cá nào thì bắn, tin tưởng chính nàng là được, ta đã truyền may mắn rồi." Tạ Phi Thiên khích lệ nói, chơi game phải tự mình chơi mới cảm giác đã, trải nghiệm loại cảm giác lo sợ tới khi mừng rỡ thắng lợi, nếu như chỉ đứng ngoài xem rồi chỉ đạo, thực sự chả có tí cảm xúc nào.

"Cái kia ta bắn con cá vàng kim tiền." Sở Á Nam nghĩ tới lúc này Tạ Phi Thiên chính là bắn con cá này trước, chần chờ lựa chọn nàng lại con cá đó bắn tiếp.

Sở Á Nam mang theo tâm tình kích động ấn xuống nút bắn, Tạ Phi Thiên thậm chí còn có thể cảm giác được thân thể nàng đang run lên nhẹ nhàng.

"Oa, thật sự là bắn chết rồi." Sở Á Nam vui mừng nhảy cẫng như một đứa trẻ, dùng tay đập nhẹ nhàng lên ngực Tạ Phi Thiên như kiểu nựng yêu.

"Nàng xem, ta nói là ta đem vận may truyền cho nàng rồi mà" Tạ Phi Thiên đưa tay, bóp chóp mũi nàng hai cái, cuống miệng sát mặt nàng bộ dáng như cặp tình nhân.

...

"Được, ta hôm nay muốn đem toàn bộ tiền đã thua lấy về!" thắng lợi bước đầu, Sở Á Nam không khỏi tự tin hơn bộ dáng muốn chơi khô máu.

Nhìn Sở Á Nam tràn đầy phấn khích háng hái muốn chiến, Tạ Phi Thiên nghĩ đến mỗi lần nhìn thấy nàng đều là bộ dáng thua sạch bỏ về, không khỏi tò

mở hỏi:

"Sở Á Nam, ngươi sao lại thích chơi ở đây vậy, lúc nào ta cũng thấy ngươi, hết?"

"Ta muốn đem toàn bộ tiền thua cuộc trở về" Sở Á Nam không quay đầu lại nhìn thản nhiên nói.

"Ngươi thua bao nhiêu tiền ở đây rồi?"

"Thua bao nhiêu tiền á? Cả tòa nhà trung tâm giải trí này đều là tiền của ta."

"Phốc, ngươi đúng là lòng tham không đáy nha, lẽ nào ngươi nghĩ chơi trò bắn cá này mà khiến người ta thua đến nỗi chung luôn tòa trung tâm này cho ngươi?" Tạ Phi Thiên không nhịn được bật cười nói.

"Tạ Phi Thiên, ngươi có thể ngồi xuống hay không, cái vật bên dưới ngươi cứ ngo ngoáy đâm chọt, thật là khó chịu, làm ta không thỏa mái a" Sở Á Nam lại lắc lắc cái miệng, cau mày nói.

"Khà khà, được được ta ngồi đây." Sở Á Nam nói rõ ra như vậy, Tạ Phi Thiên dù da mặt dày như tường thành, cũng không tiện dè xỏm chiếm tiện nghi nữa rồi, dù sao hai người lúc trước quan hệ cũng không phải thân quen, hôm nay bỗng nhiên có chút đột phá mà thôi, không thể làm quá con gái người ta chạy a.

Tạ Phi Thiên ngồi xuống, hai tay nhưng vẫn còn đặt bên eo nàng, thỉnh thoảng dùng ngón tay nhẹ nhàng mà sát vuốt ve trượt lên trượt xuống vòng eo nàng.

"Tạ Phi Thiên", lại bắn chết vài con cá, Sở Á Nam đột nhiên ngừng lại, hai tay cầm lấy tay dè xỏm của Tạ Phi Thiên.

"Ủa? Làm sao vậy sao không chơi nữa, vận may đang tới mà."

"Ngươi cảm thấy, ta có xinh đẹp hay không?"

Tạ Phi Thiên ngẩn người, có cô gái nào lại hỏi thẳng ra như vậy, đáp án đối với con trai kì thực luôn y chang, huống chi Sở Á Nam bề ngoài tuy tính cách và gu ăn mặc có chút giang hồ tỏ vẻ chị đại hung dữ, nhưng về nhan sắc cũng là một đại mỹ nữ ở trường trung học. - bạn đang đọc Trung Học Mỹ Nữ tại truyệnyy--

"Sao Ta có xinh đẹp hay không, ngươi mau nói đi chứ?" Sở Á Nam thúc giục.

"Đương nhiên là xinh đẹp, cái này còn phải nói sao."

"Vậy ta làm bạn gái của ngươi có được hay không?"

"Ngươi đang đùa ta sao?" Tạ Phi Thiên không dám tin hỏi lại.

Mặc dù mình cũng biết là mình cao to đẹp trai anh tuấn, thần dũng vô song, quả thật còn có vài phần mị lực sức hút.

Nhưng mà lại trước mặt hắn nhìn chăm chăm hỏi vậy hắn thật sự không dám tin tưởng, Tạ Phi Thiên mặt mày đơ ra nhìn lại nàng, chuyện này, hạnh phúc làm sao lại tới nhanh như vậy, mãnh liệt như vậy sao, ôi đẹp trai thật là khổ mà?

"Ta không đùa giỡn với ngươi, chỉ cần ngươi giúp ta thắng được trung tâm này, ta sẽ làm bạn gái của ngươi." Sở Á Nam quay đầu lại nhìn Tạ Phi Thiên, bộ dạng nghiêm túc nói.

"Ngươi thật sự cho ta là thần tiên, âm nha chuyển thế sao? Ngày hôm nay ăn nhiều vậy chỉ là do vận may cực kỳ tốt mà thôi, ngươi xem trước đây ta có lần nào thắng được nhiều vậy?"

Lại nói vụ này, coi như là ta có thể thắng sạch tiền trung tâm giải trí này, chúng ta có thể an toàn cầm tiền đi ra khỏi nơi này sao?" Tạ Phi Thiên chỉ tay về phía cửa mấy người áo đen cao to vạm vỡ bảo vệ, ở đây toàn dân hỗn tạp, đánh nhau, ăn gian, quỵt tiền, như cơm bữa mấy tên bảo vệ này thân thủ hắn solo tay đôi cũng có thể mồm hắn sẽ xa răng hắn đấy.

"Chuyện này ngươi không cần quan tâm, chỉ cần ngươi giúp ta thắng được cái trung tâm giải trí, ta liền làm nữ nhân của ngươi." Sở Á Nam cắn răng, thật giống như hạ quyết tâm, bất chấp vì thắng lợi.

"Làm nữ nhân của ta?" Tạ Phi Thiên trái tim bé nhỏ cuồng bạo nhảy lên "Thành thật".

Cái này làm bạn gái với làm nữ nhân lúc này, có phải là có chút khác biệt đó nha? Không được, cái này mình phải hỏi hỏi rõ mới được.

"Ngươi nói là làm nữ nhân của ta? Là...là có ý gì?"

Sở Á Nam quay đầu lại nhìn Tạ Phi Thiên đang ngồi đó một cái, đột nhiên làm cái hành động khiến Tạ Phi Thiên muốn hét lên "Sướng chết ta rồi".

Nàng len lén vén váy lên, đột nhiên đặt móng ngồi vào lòng Tạ Phi Thiên."Ta muốn chính là cái này nè."

Tạ Phi Thiên tiểu huynh đệ vốn là không có ngu yên vẫn đang chào cứng, còn y nguyên ở nơi đó, còn Sở Á Nam thì vén váy lên, mông lớn kia của nàng nằm lên trên đùi hắn, huynh đệ hắn thì bị đè ép vào giữa hai mông.

Tạ Phi Thiên thậm chí có thể cảm giác được, huynh đệ của mình đã bị ép thật chặt hẹp trong khe rãnh nương, thật chắc, mềm mại, loại kia thoải mái loại kia sáng khoái, hắn nhắm mắt hưởng thụ một phút.

"Keng, cảm giác hưởng thụ, thu được dị năng điểm, 10 điểm." Từ trong đầu hệ thống dị năng vang lên âm thanh máy móc, đây thanh âm ấy là minh chứng cho Tạ Phi Thiên có cỡ nào cảm giác hưởng thụ.

Nghĩ đến tiểu huynh đệ của mình cách cái kia vườn hoa thần bí chỉ có, hai ba lớp vải mỏng, Tạ Phi Thiên thậm chí hưng phấn đến bạo gan, hắn len lén mở ra khóa quần thả huynh đệ hắn ra ngoài mình, vậy giờ có phải hay không là chỉ cần tiểu huynh đệ hắn trường lên xù là có thể đi vào.

"Có được hay không hả?" Thấy Tạ Phi Thiên nửa ngày không trả lời nàng, Sở Á Nam lắc cái mông nhẹ nhàng mấy cái, dẫn dắt cái kia hỏa trụ kiên cứng của Tạ Phi Thiên, cọ sát nhẹ nhàng lấy nơi ấy của nàng.

Nàng làm động tác này, vốn dĩ là muốn Tạ Phi Thiên tăng cường kích thích dụ hoặc, nhưng ai biết được như vậy lướt qua lại vài cái, một cảm giác tê liệt rung nhẹ từ đó làm trung tâm lang tỏa ra, đi ra toàn thân, làm cho nàng không nhìn được nữa muốn phải tiếp tục cọ sát tiếp, dùng sức muốn đâm cái đó vào mới giải tỏa trong lòng nàng cơ khác khao.

Càng làm cho nàng khó chịu hơn là, một dòng nước ấm áp nàng không khống chế được từ nơi nào đó vọt ra, nhanh chóng liền thấm ướt tiểu nội y của nàng.

Loại cảm giác này khiến nàng cảm thấy kinh hãi hoảng sợ, mặt mày đỏ hồng nhanh chóng đầy đỏ vật to dài kia của Tạ Phi Thiên ra.

Tạ Phi Thiên bị nàng chà xát mấy lần, loại kia cảm giác sung sướng mê mị thì khỏi cần nói, cảm giác mình suýt chút nữa sẽ bị phun trào rồi.

Cái cảm giác này làm hắn không thể kiềm chế được thật muốn làm tại đây ah, tay hắn trên eo nàng ghim chặt xuống dưới của hắn, tay còn lắc theo sự uốn éo ma sát của nàng.

"Ấy..." Tạ Phi Thiên hơi nhất Sở Á Nam lên chút xíu rồi ấn xuống, hai người cứ như đồng thời khẽ hừ rên một cái. Tạ Phi Thiên sợ hết hồn, xoay đầu nhìn hai bên một chút, cơ hồ là ai nấy cũng chuyên tâm chơi game của mình, lúc này hắn mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Người là cái đồ đáng ghét, người..." Sở Á Nam mạnh mẽ đứng lên, tuy nhiên lại cảm thấy chân của nàng mềm nhũn ra không đứng vững nữa.

"Người trước tiên chơi đi, ta đi..đi nhà vệ sinh chút đã." Tạ Phi Thiên lúng túng nhanh chóng chạy trốn.

Tạ Phi Thiên không hề biết, lúc này hai người làm trò kia đã rơi vào trong mắt của người khác.

Tại trung tâm giải trí tầng cao nhất lầu năm, một người mặc âu phục đen, mặt hắn đầy râu quai hàm, có chút vạm vỡ hung tợn hướng về một người trẻ tuổi báo cáo.

"Thiếu gia, tiểu thư lại tới đây chơi."

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: So đấu "tiểu huynh đệ";

Lầu năm của trung tâm giải trí, lớn nhất nhì thành phố G.

Một cô gái trẻ xinh đẹp mặt váy ngắn, phía trên ngực thì bị kéo lộ ra hai núm non đỏ, nàng ta đang dang hai chân ngồi lên trên đùi người nam trẻ tuổi được gọi là thiếu gia kia, vòng eo mềm mại của nàng như không xương vậy không ngừng gây dục đưa đưa đẩy.

Hai cái dây thắt lưng trong suốt đã tuột xuống tới cánh tay của nàng, lúc này nàng hai tay đang dang trên đầu thiếu gia kia, tùy ý hắn vùi đầu vào hai quả hồng đào tàn phá cắn nuốt.

Nàng ta dưới chân đi tất cao lên tới bắp đùi thì có thêm dây nhợ gì đấy quần đi lên, bắp đùi còn đeo cả vòng len viền tơ, tạo sự kích thích cho người xem ah.

Nghe được tiếng cửa mở phòng, hắn ngoại trừ cúi đầu thấp hơn tí, để cho đầu hắn hơi nhích ra, căn bản hắn cũng không có cái động tác nào khác vẫn vùi đầu vào chỗ đấy.

Nghe được tên vệ sĩ áo đen to con báo cáo, người tuổi cực kì không muốn nhưng vẫn đưa mặt ra khỏi người cô gái ấy.

Nhưng tay hấn giấu ở dưới váy cô gái chưa có rút ra, sờ loạn đảo qua lại trên mông nàng ta, như nhào nặn đồ chơi.

"Tôi thì cứ tôi chứ, nàng ta có tiền mà, đó chính là Thượng Đế của chúng ta, ngày hôm nay nàng ta lại thua bao nhiêu tiền rồi?"

"Thua khoản hai triệu rồi."

"Thật là ngốc haha, mỗi tháng đều cầm tiền đưa đến chỗ của chúng ta, bắt quá ta thích, ha ha ha, nếu như tất cả mọi người đều như nàng ta hào phóng như vậy, trung tâm giải trí của chúng ta lợi nhuận, chắc là mua thêm vài trung tâm nữa." Người thiếu gia trẻ tuổi cười ha hả đắc ý nói.

"Thiếu gia à, lúc này vận may của nàng thật sự trở nên tốt, liên tục thắng vài trăm, chúng ta có nên làm cho nàng hôm nay rồi đi." Tên vệ sĩ áo đen lại nói.

"Người ta thua hai triệu mấy rồi, thắng mới có mấy trăm người liền bỏ chạy đuổi người ta đi? Chúng ta mở trung tâm giải trí là loại gì thua tiền thì thôi thắng thì đuổi người ta đi sau?"

Thắng thì cái này cho nàng chứ sao đâu, coi như là ta đây ca ca, cho nàng ta lại chút tiền sinh hoạt, vạn nhất nàng đói bụng ngắt xiu, lão ba ba sẽ không cho nàng tiền nữa ah." Người thiếu gia trẻ tuổi dừng dừng nói.

"Dạ thiếu gia, vậy ta đi xuống dưới đây."

"Khoan chờ đã, cái con nhóc đó có đụng chạm gì đến mấy bản cá không?" người thiếu gia gọi lại tên vệ sĩ hỏi.

"Không có phát hiện nàng ấy đụng chạm gì tới ạ."

"Ha ha, chỉ cần không sửa chữa gian lận trên máy móc của chúng ta, nàng ta có thể thắng bao nhiêu tiền liền cho nàng ta bấy nhiêu, biết không?"

Người thiếu gia trẻ tuổi cười ha ha thích thú, bởi vì hắn biết, máy móc trò chơi của mình tỉ lệ đặt cược đều là trung tâm hấn thao túng thay đổi, mướn thì chỉ thắng hai, đến tám phần là thua rồi.

Tên vệ sĩ bước ra khỏi cửa, bên tai vẫn còn truyền đến người thiếu gia âm thanh. "YAA.A.A.., cục cưng, người làm sao chảy nước ở trên quần ta rồi này?"

"Vũ ca, đáng ghét, người cứ như vậy kích thích người ta, người ta làm sao chịu được hả?"

"Hi hi, nếu cục cưng không chịu nổi, đại xà của ta cần phải vào động của nàng uống nước rồi."

...

Tạ Phi Thiên tìm tới nhà vệ sinh, kéo khóa quần ra, cố gắng vắt vãi mới đem được tiểu huynh đệ đang hưng phấn lòi ra. Ai, xem ra huynh đệ này quá dài quá to cũng không tiện cho lắm khả khả, Tạ Phi Thiên thở than nhưng bộ dáng tự hào.

Tạ Phi Thiên hai tay nắm lấy tiểu huynh đệ, vừa nẩy tuy có ra vài chất lỏng nhót nháp, nhưng là nước tiểu thì ghen nữa ngày cũng không thể ra được.

Tạ Phi Thiên cũng biết nguyên nhân đó là bởi vì tiểu huynh đệ hấn quá hưng phấn, không có ở biện pháp khác, việc này không vội được, chỉ có thể đứng ở đó chậm rãi chờ huynh đệ yên tĩnh lại.

"người anh em, thiệt thòi à?" Một người trẻ tuổi khác đi vào nhà vệ sinh, thấy Tạ Phi Thiên đứng nơi đó nửa ngày cũng không có động tĩnh, chế nhạo cười nói."Người xem ca nè."

Người trẻ tuổi "Xoạt" một cái kéo khóa quần ra, ở bên trong lòi ra huynh đệ hấn, phun nước ào ào mặt thì khênh lên tỏ vẻ huynh đệ hấn rất tốt, còn miệng huýt sáo đắc ý.

Thực sự là không thể để huynh đệ chịu thua không thể nhẫn nại nữa, không thể nhẫn nhục nữa!

Tạ Phi Thiên cảm thấy trong lòng lửa giận nổi lên, hít sâu một hơi, hơi dùng sức, một luồng dòng nước cấp tốc mà ra, ở nước phóng ra xối xả, vì trách cho nước không bắn lên quần của hấn, Tạ Phi Thiên không thể không lùi lại vài bước, vẫn chưa, lại lùi lại vài bước.

Người trẻ tuổi kia bị hành động của Tạ Phi Thiên làm sợ hết hồn, theo bản năng quay đầu nhìn lại nhìn, liền thấy Tạ Phi Thiên hai tay giơ lên huynh đệ to lớn như trường thương ra trận.

Đứng ở mấy bước xa ở ngoài hướng về bồn phóng nước tới. Cái kia dòng nước chảy xiết, thậm chí đều có thể xem bắn tới người mình.

Người trẻ tuổi kia không nhìn được cúi đầu xem lại xem huynh đệ hấn, chỉ cảm thấy một trận cảm giác xấu hổ tự nhiên mà xông ra, vội vã thu thập xong huynh đệ của chính mình, một bên kéo lên khóa quần, một bên nhanh chóng chạy tới rửa tay rồi phóng ra ngoài.

Tạ Phi Vũ mỉm cười nhìn theo người kia rồi đi, đối với cái này lòng tự ti huynh đệ hấn là khá đồng tình thương cảm a.

Người anh em, không phải người nhỏ nha, mà là của ca quá cường hãn quá to lớn rồi, người tuyệt đối đừng lưu lại tâm ma trong lòng nha khả khả.

Xong xui, tiểu huynh đệ hân cuối cùng cũng buông lòng rồi, rửa sạch tay, chỉnh sửa lại quần áo một chút, Tạ Phi Thiên mới quay lại phòng chơi game.

"Oa, lại thắng, lại thắng rồi!" Tạ Phi Thiên vừa bước vào sảnh phòng game, liền nghe đến tiếng kinh hô vang tai nhứt óc.

Ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy toàn bộ người trong phòng chơi game đều vây quanh ở một chỗ, có người thậm chí đứng lên ghế nhìn vào, mọi người đều đưa cổ hướng bên trong nhìn.

Mà mấy cái kia vệ sĩ bảo vệ, thì lại bị chặn ở bên ngoài bởi người chưa thể đi vào xem chuyện gì.

Nghĩ đến lúc này chính mình lúc rời đi để lại mệnh lệnh cho cái máy bắn cá kia: chỉ thắng không thua. Tạ Phi Thiên hơi hơi nở nụ cười, có cái này mệnh lệnh, Sở Á Nam tất nhiên có thể chơi rất vui vẻ rồi, đây chính là bắn cá nào chết cá đó đấy.

"Lại chết, lại chết, lại thắng lên gần chục triệu rồi." Một tên đứng xem hai con mắt đen thui có vẻ thiếu ngủ, hưng phát la hét như chính hắn là người thắng vậy.

Nghe nói như thế, Tạ Phi Thiên sùng sốt sợ hết hồn, gần chục triệu, đùa gì thế, cái kia máy bắn cá không thể dễ thua nhiều vậy?

"Nhường một chút, nhường một chút!" Tạ Phi Vũ lo lắng muốn đi vào xem cho rõ chuyện gì, nhưng là mấy người vây xem đối với hắn tròn tròn mắt, không thèm để ý hắn. Liền nơi này bảo vệ còn không vào được, người là cái thá gì mà cho người đi vào?

Tạ Phi Thiên phía bên ngoài đám đông đi một vòng, cũng không có tìm được khe hở có thể chui vào.

"Oa, thắng mười triệu rồi! Thắng mười triệu rồi! Nữ thần may mắn nhập rồi ah!" Trong đám người một trận hoan hô vang dội.

"Không được rồi, mau kết thúc đi!" Tạ Phi Thiên đã không dám nhìn tình hình bên trong nữa, liền ra lệnh cho máy bắn cá.

Nhưng có vẻ máy bắn cá hiểu sai ý hắn ah.

"Mẹ kiếp, liền có vụ nhân đôi số tiền, còn có loại này?"

"Nữ Thần may mắn nhập rồi, nàg mau đến cái máy này của ta! Giúp chúng ta đem tiền thua lấy về đi."

Trong đám người ai nấy đều nín nọt thể hiện tinh thần tương thân tương ái, còn bên ngoài đám người mấy cái bảo vệ mấy người nhân viên sốt ruột đầu đầy mồ hôi rồi. Ngày hôm nay là bị sao vậy? Một cái máy bắn cá, làm sao lại mất gần hai mươi triệu, đây chính là lợi nhuận vài ngày ah?

"Sở Á Nam! Sở Á Nam!" Tạ Phi Thiên một bên kêu to, một bên đẩy ra đoàn người chui vào trong, cuối cùng cũng coi như nàg dừng tay không chơi nữa, đoàn người cũng tiêu tán một ít, để cho hắn chui vào được.

"Người điên rồi sao? Người tại sao lại thắng nhiều như vậy chứ?" Tạ Phi Thiên hiện tại đã đoán được, Sở Á Nam nhất định là mở max cường hóa đạn rồi nhân liên tục liên tục.

Máy bắn cá chấp hành mệnh lệnh của mình để nàg ta thắng nhiều như vậy.

"Ta tại sao, tại sao không thể thắng nhiều há? Đây đều là tiền của ta, ta chỉ là thắng tiền của ta lại." Sở Á Nam mặt mày trắng đỏ bừng phẫn khích nói.

"Má ơi, người muốn thắng nhiều tiền, ta cùng người đến chơi vài lần cũng được, người làm gì một lần thắng nhiều như vậy? Như vậy chúng ta làm sao đi ra ngoài đây?" Tạ Phi Thiên nhìn máy bắn cá trên cái kia số tiền ăn được vào thẻ thành viên hắn đau cả đầu.

"Ta xem ai dám không đưa cho ta tiền? Ai dám không cho ta ra" Sở Á Nam cười lạnh nói. Sau đó quay đầu về phía máy bắn cá hét lớn "lại nâng cấp bắn tiếp".

....

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nữ nhân ngu ngốc

Nghe được tiếng rống của Sở Á Nam, mọi người đang vây quanh nàg dần dần tản ra hết không ai dám đứng lại xem, có náo nhiệt tự nhiên mọi người đều thích xem, thế nhưng nhưng không người nào nguyện ý bị lây phiền phức.

nghe tới thì rất sáng khoáy rất đã nha, có thể là tất cả người ở đây đều biết, nếu muốn lấy được số tiền kia về nhà, thì lại rất khó khăn, trước đây cũng có nhiều tên may mắn cực kì, thắng một lần có chục triệu, nhưng là cầm tiền đi về nhà, trên đường, liền bị tông xe va chạm, giựt túi hoặc trộm mất, nói chung chính là không thể an toàn về nhà.

Kết quả là, tiền không còn, người còn phải vào nhập viện, bị người ta đánh sưng mặt sưng mũi, đến mẹ cũng phải ngồi nửa ngày mới nhìn ra là con mình.

Người nói thắng vài triệu thôi còn bị như vậy, hiện tại cô bé này một hơi thắng tới gần hai mươi triệu, này liền chắc chắn sẽ có chuyện, rất có thể đứng gần nàg ta sẽ bị tai bay vạ gió, vì lẽ đó không người nào nguyện ý đứng gần cùng Sở Á Nam lỡ bị hiểu lầm là chung một nhóm thì không ổn rồi, không có miếng mà bị có tiếng, quá là oan uổng rồi.

Người vậy xem đều tản ra hết, một người đàn ông trung niên mang vài tên bảo vệ xông tới, đoàn người thấy vậy giải tán nhanh hơn.

"Xem đi, hai người này sắp phải gặp xui xẻo rồi, xem ra là ông chủ trung tâm này cũng nóng mặt, trực tiếp muốn phái người đánh đuổi ra."

"Không phải sao? Tùy tiện biện lý do tội ăn gian chơi bẩn, đánh cho một trận xong đuổi ra ngoài, quá hợp lý luôn."

"Hai người này cũng quá choáng váng ngu ngốc, có kỹ thuật như vậy, cũng không biết kiểm chế một chút, người một ngày làm vài triệu ít ỏi thôi, nhện nhàn trót lọt, ta làm nhiều lần."

Phòng chơi game bên trong tạm thời đều dừng lại việc chơi game, ánh mắt của tất cả mọi người đều tụ tập đến hai người Sở Á Nam cùng Tạ Phi Thiên.

Người đàn ông trung niên vệ sĩ đồ đen hai cánh tay to rắn chắc như quái vật thể hình, vài người đang tản ra bị vướng vào cánh tay đó đều lao đảo muốn ngã sấp mặt.

Tạ Phi Thiên cũng nhìn ra cái này, thầm giật mình, người này sức lực thật lớn, không biết cùng mình Lý Tiểu Long dị năng có so nổi không? Ta có phải là nên tìm dị năng một người khác để đấu không?

Người đàn ông đi tới máy bắn cá của Sở Á Nam, liếc mắt nhìn số tiền của Sở Á Nam trên màn hình, sau đó quan sát trên dưới dòm ngó cái máy, xem ra là muốn tìm chứng cứ gian lận.

Nhưng là hần rõ ràng thất vọng rồi, cuối cùng, hai tay hần nắm cái máy, đột nhiên hét to một tiếng: "ah" đem máy kia lắc qua lắc lại, máy va chạm với sàn nhà kêu lộp bộp.

Cái kia to lớn máy bắn cá nhưng lại bị người đàn ông này lắc lắc một cách mạnh bạo, ai nấy đều hoảng sợ không biết mình có thể nhích lên một xíu không. trong lòng mọi người, đều sợ hãi không ngớt, có mấy tên nhát gan đều đã bắt đầu mặt bốc lên mồ hôi trán.

"Ta muốn chơi tiếp!" Sở Á Nam nhìn thấy người đàn ông kia thả ra máy bắn cá, nàg lạnh lùng lại nói.

"Điếc không sợ súng mà!" Có người lẫn đâu đó trong đám người nói ra.

Nhưng là làm mọi người mở rộng tầm mắt là, người đàn ông trung niên kia nhìn Sở Á Nam cùng Tạ Phi Thiên một chút, cũng không có xuất hiện cái gì bạo lực, huyết tanh mưa máu, trái lại là rất lễ phép nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, người thắng số tiền quá lớn, xin theo chúng ta lên trên lầu để đổi ra được không?"

"Đi thì đi!" "Chúng ta tại sao phải đi?" Sở Á Nam cùng Tạ Phi Thiên âm thanh đồng thời vang lên, nhưng lại hai nghĩa trái ngược.

"Sở Á Nam, người không thể đi với bọn hần lên trên lầu!" Tạ Phi Thiên lời kéo tay Sở Á Nam khuyên nhủ.

"Thật không biết xấu hổ, dĩ nhiên muốn kéo người ta lên trên lầu, lên trên lầu, đây còn không phải là tùy ý các người muốn làm gì làm?"

"Không chừng còn muốn bị soát người cởi quần áo xỉ nhục xxx? Kẻ ngu si mới đi theo người."

..."

Một bên khác có vài người nghị luận nói.

Nhưng âm thanh truyền đến tai mọi người, đương nhiên cũng bao quát cả tai của Sở Á Nam cùng người đàn ông trung niên.

"Ai ở bên kia nói bậy bạ gì đấy, cẩn thận ta lột da các người đó ra ngoài!" người đàn ông trung niên hướng về phía truyền ra giọng nói cả giận quát lớn.

"Đi thôi, đi thôi, nhanh lên cho ta đổi tiền." Sở Á Nam lời kia vừa nói ra, lại gây nên mọi người xung quanh một trận thổn thức.

Thì ra là "Kẻ ngu ngốc có nhiều may mắn" cái này lời nói quả là không sai, thì ra cô gái trông xinh đẹp, nhưng lại là một cái người ngu ngốc ah.

"Sở Á Nam!" Tạ Phi Thiên lạnh giọng quát lên, hy vọng nàg có thể thay đổi chủ ý.

"Người sợ bọn họ như ta thì không sợ! Ngày hôm nay ta nhất định phải cầm được tiền của ta trở về." Sở Á Nam bỏ ra tay Tạ Phi Thiên, lại hiên ngang dẫn đầu đi lên lầu.

Người đàn ông trung niên hướng về mấy tên bảo vệ khác nháy mắt ra dấu, cũng theo lên lầu.

"Người..." Tạ Phi Thiên tức không chịu được, mẹ nó, thực sự là không sợ đối thủ mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như bò.

Sớm biết Sở Á Nam này vì tiền liền như thế điếc không sợ súng, dù nói thế nào ta cũng sẽ không giúp người thắng nhiều vậy rồi.

Nhưng là tức thì tức, Tạ Phi Thiên nhìn bóng lưng Sở Á Nam muốn biến mất ở hành lang, hấn thở dài, đi theo.

Người đàn ông trung niên đem Sở Á Nam cùng Tạ Phi Thiên đến một gian phòng to lớn, bên trong có bảy tám cái màn hình, phía dưới tình hình đều được ở đầu ghi hình lại, xem ra đây là phòng quản lý.

"Tiểu thư, người trước tiên ngồi chờ một chút, ta gọi điện thoại hỏi Vũ ca một chút." Người đàn ông trung niên vẫn là rất lễ phép nói, liền cả Tạ Phi Thiên đều không cách nào nhìn ra hắn có nói dối không.

"Ồ." Sở Á Nam tùy ý đáp một tiếng, nhưng chuyển hướng về Tạ Phi Thiên lôi tay hắn, hỏi: "Người làm sao cũng cùng ta lên đây? Người không sợ sao?"

"Sợ, làm sao không sợ được? Nhưng ta là sợ người bị ức hiếp" Tạ Phi Thiên bộ dáng tức giận.

"Người vì sao lại sợ ta bị ức hiếp hả?" Sở Á Nam bộ dáng vui vẻ hỏi.

"Người không phải là đã nói làm bạn gái của ta sao? Người không phải là muốn lật lọng không chịu chứ?" Tạ Phi Thiên hạ thấp giọng, giả vờ uy hiếp nói.

"Ta chính là thích chơi xấu, người làm gì được ta?" Sở Á Nam mặt mày cau lại nói.

"Ta... Ta..." Tạ Phi Thiên "Ta" nửa ngày, cũng không biết nói sao, nàng ta chơi xấu không chịu làm bạn gái hắn, giờ nói gì chứ?

"Người tại sao còn chưa đi?" Sở Á Nam vẫn như cũ nghiêm mặt hỏi.

Tạ Phi Thiên cũng không biết trong lòng nàng đến cùng đang nghĩ cái gì.

"Ta suy nghĩ thông suốt rồi, thật vất vả mới thắng một lần, ta cuối cùng cũng phải cầm lấy tiền của ta mới được." Tạ Phi Thiên thỏa mái tựa vào sofa nói.

Hai tên bảo vệ lờ mờ nhìn thấy một cái, thấy người đàn ông trung niên không có gì biểu thị gì, nên bọn hắn cũng là làm bộ không nhìn thấy gì hết.

"Thiếu gia, tiểu thư lại thắng." đàn ông trung niên bấm số, nói vào điện thoại.

"Ta không phải đã nói rồi sao? Thắng liền trả tiền cho nàng đi. Làm sao còn hỏi? Có thấy phiền hay không ah? Ta đang bận đây này." Một thanh âm từ trong loa truyền ra, đàn ông trung niên cười khổ đưa điện thoại ra xa, xem ra rất là bị nắng rất là to.

"Ah... Vũ ca, ah... Ta sắp không chịu nổi nữa rồi, ta sắp ra rồi ah." Một thanh âm cao vút giọng nữ từ trong loa điện thoại truyền ra, nghe được âm thanh này ở đây tất cả mọi người mặt đều đen lại.

"Vũ ca?" người đàn ông trung niên dò xét hỏi một tiếng.

"Người cái mẹ... đến cuối cùng là có chuyện gì nữa? Há?"

"Tiểu thư thắng hai mươi triệu." Người đàn ông trung niên cau mày nói.

"Đều nói rồi, thắng liền trả tiền để nàng rời đi. Khoan khoan, người nói cái gì? Thắng bao nhiêu? Hai mươi triệu?"

"Vâng."

"Làm sao có khả năng đó? Một cái máy bắn cá mà để ăn đến hai mươi triệu các người làm ăn kiểu gì đấy."

"Vũ ca, có thể là máy bắn cá nó tự trục trặc, ta đã kiểm tra qua, máy chưa từng bị người ta gian lận chơi xấu."

"Chờ týt, ta lập tức qua ngay!"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Bí Ẩn Của Thanh Long Bang

Chỉ một chút lát sau, một người thanh niên trẻ tuổi mặt mày tối sầm bộ dáng bức bối bước vào phòng. Người trẻ tuổi nhìn kỹ tính ra cũng khá anh tuấn đẹp trai đấy, thế nhưng trên mặt lại khá hung ác gian xảo, với mũi ưng mắt lơng phá nhìn cho người ta không có thiện cảm lắm.

Người trẻ tuổi vừa tiến vào, ánh mắt quét một lần vào mọi người xung quanh phòng, sau đó cười hắc hắc nói:

"Sở Á Nam, người vẫn đúng là có tài năng nha, còn có khả năng lôi kéo người ngoài tới nơi này quây phá."

"Sở Vũ, này người có phải hay không muốn quyết tiền?" Sở Á Nam cũng giống như vậy hung hăng đáp lại đe dọa nhìn người trẻ tuổi kia.

"Quyết tiền sao? Nếu như là người khác, vậy thì còn có khả năng quyết."

Nhưng là người? Xem ở trên người vì trung tâm giải trí của ta cống hiến nhiều lợi nhuận như vậy, ta sẽ ăn quyết người vài chục triệu sao." Sở Vũ cười lạnh nói.

"Ta nói, ta nhất định sẽ thu hồi những thứ thuộc về ta." Sở Á Nam giọng lạnh lẽo nói.

"Thu hồi những thứ thuộc về người sao, người dựa vào cái gì mà thu lại hả? Lẽ nào người thật sự muốn từ máy chơi game thắng trở về? Ha ha ha, nếu là như vậy, Sở Vũ ta nhiệt liệt hoan nghênh, hoan nghênh Sở đại tiểu thư đến trung tâm giải trí của chúng ta chơi, ha ha ha..."

Sở Vũ ngửa đầu cười lớn, làm Tạ Phi Thiên nhìn thấy thật ngứa mắt muốn nhét vào cái mồm ấy hai quả trứng gà thối ah.

Cơ mà, hai người này thật giống như rất quen thuộc, cũng đều là họ Sở, chẳng lẽ là người cùng một nhà?

Nhưng quan hệ của bọn họ lại có vẻ như không đối trời chung cứ như là kẻ thù ý. Tạ Phi Thiên nhất thời cũng không nắm chắc được quan hệ của bọn họ là gì.

...

"Nhưng mà, xem ở cha người, ta cho người một cái lời khuyên." Sở Vũ rốt cục thu lại nụ cười, hướng về Sở Á Nam nói:

"Người tuyệt đối đừng để cho ta bắt được nhược điểm của người, bằng không chính là ông nội cũng không thể bảo vệ được người?"

"Đồng dạng, ta cũng cho người một cái lời khuyên." Sở Á Nam một bước cũng không lùi, bước tới mà nói:

"Sau khi cùng mấy con 'ngành' kia lêu lổng, người nhớ kéo lên khóa quần của người, bằng không người khác nhìn thấy vật bé tí kia, tưởng rằng đây là di truyền của gia tộc sẽ không tốt."

Sở Vũ sững sờ, cúi đầu nhìn xuống, khóa quần của mình xác thực là chưa kéo khóa, bên trong quần đùi hello kitty màu hồng lộ ra, bộ dạng này bị người ta vạch trần, hơn nữa còn là con gái, khiến cho Sở Vũ luôn luôn hung tợn gan to, trên mặt cũng có chút xấu hổ rồi.--sáng tác tại truyệnyy--

"Tài Thúc, đem tiền đưa tới cho cô ta đi, cố gắng lúc đưa nàng ra ngoài, nhớ kỹ, nhất định phải mượn cơ hội này tuyên truyền một chút."

Đừng để cho người ta nghĩ trung tâm giải trí "Dạ Chi Huyền" của chúng ta là loại kia thua cuộc không dám móc tiền ra trả." Sở Vũ một bên kéo khóa quần, một bên phân phó cho người đàn ông trung niên Tài thúc.

"Vâng, thiếu gia." người đàn ông trung niên đáp ứng một tiếng, sau đó quay đầu nói với Sở Á Nam: "Tiểu thư, đem thẻ của người đưa cho ta, ta cho chuyển khoản qua."

Sở Á Nam từ cửa mình trong túi xách của nàng tìm ra một tấm thẻ ngân hàng, đưa cho người đàn ông trung niên. "làm phiền Tài Thúc rồi."

"Dạ." người được kêu là Tài Thúc nhẹ nhàng thở dài.

Khi đi ra khỏi phòng quản lý đó đi xuống lầu, lúc này mọi người xung quanh dĩ nhiên nhìn thấy Sở Á Nam cùng Tạ Phi Thiên bình yên vô sự bước xuống không sứt mẻ gì hết, không khỏi tròn mắt há mồm.

....

Phá vỡ không gian này Tài thúc tặng hắng một cái.

"Vị tiểu thư này vừa nãy ở trung tâm giải trí của chúng tôi "Dạ Chi huyền" thắng được hai mươi triệu, lúc này ông chủ của chúng ta đã khen thưởng và đem số tiền đầy đủ mà vị tiểu thư này thắng được đưa cho nàng. Các vị đều thấy đấy, chúng tôi "Dạ Chi huyền", cũng không phải loại thua không dám chung tiền hắc điểm, chỉ cần mọi người đầy đủ may mắn, thì có thể kiếm được tiền trở về. " Tài Thúc âm thanh trầm thấp vang vọng cả sảnh trung tâm giải trí.

Tất cả mọi người đều liếc nhìn nhau một cái, đem ánh mắt nhìn về hai người Sở Á Nam cùng Tạ Phi Thiên, ý như thăm dò hai người nói sao.

"Ta xác thực đã lấy được tiền, cái này trung tâm giải trí thật là tốt, ta sau đó nhất định còn tới chơi tiếp nha." Sở Á Nam cười nói.

Nhưng mà mọi người ở đây vẫn là nửa tin nửa ngờ, có trời mới biết có phải hay không các người diễn kịch đây hả?

Món tiền nhỏ các người sẽ trả, số tiền lớn lúc nào thấy các người đưa ra? Bất quá, người thông minh đương nhiên sẽ không đem lời ấy nói ra mà thôi, toàn bộ trong lòng biết là được.

"Tiểu thư, khi nào may mắn rồi quay lại nha." Đi ra khỏi cửa, Tài Thúc tiến đến bên tai Sở Á Nam nhỏ giọng nói.

"Tài Thúc, cảm ơn người nha." Sở Á Nam cũng giảm nhỏ thấp thanh âm nói.

"Cảm ơn ta làm gì chứ? Ta cũng không có giúp được người cái gì, người nên cảm ơn người giúp mình đấy. Chỉ là sau này đừng để hấn chú ý tới." Câu cuối cùng này, Tài Thúc vẫn hạ thấp giọng nói bộ dáng nghiêm túc.

Lúc này, "Dạ Chi huyền" ở lầu trên, một đôi mắt âm lãnh nhìn chăm chú vào Tạ Phi Thiên cùng Sở Á Nam vừa bước ra khỏi cửa.

"A Thiết, người dẫn người đi sờ sờ tìm hiểu tên tiểu tử kia ra sau, bắt được đánh chết mẹ nó cho ta. Mẹ nó, lại dám chạy đến địa bàn Thanh Long bang làm loạn à!" Sở Vũ lúc này nụ cười đã biến đâu mất, chỉ còn lại là gương mặt hung tàn.

"Vũ ca, Sở tiểu thư thì làm sao bây giờ?"

"Cái kia lão chú của ta vẫn chưa có chết, có thể làm sao được? Trước hết để cho nàng vui vẻ mấy hôm đi, hừ, đợi ngày nào đó cái lão chú của ta chết đi, ta ngược lại muốn xem xem cái mộng của nàng chịu đựng được bao lâu ha ha?"

Quá tàn bạo, câu này khiến A Thiết cũng không thể nhịn được, rung mình một cái, nói thế nào đi nữa? Cô bé kia cũng là em họ của người ah, người dĩ nhiên lại muốn chơi cái mộng, đây người ta gọi là loạn luân đó. (ta cũng rung mình một cái)

Hazz, Chính mình theo người như này vừa đại gian đại ác vừa vô sỉ, cũng không biết là phúc hay là họa? Bởi vì từ thế lực, thế giới ngầm thì, những loại người này trời sanh là vương giả, đủ gian đủ ác, đủ vô liêm sỉ là người sống dai bá chủ.

Nhưng là nói về chính nghĩa giang hồ, những người như thế chính là kẻ cặn bã, chơi với hấn một ngày nào đó sẽ bị hấn cho một dao sau lưng không chừng ah.

"Vũ ca, việc này cần nói với Tài Thúc một tiếng không?"

"Không cần đâu, lão này nguyên lai vẫn là người của Sở Đại Lực, nhìn hấn lúc này cùng nha đầu kia nói thầm nói khẽ, sau này đều để phòng hấn cho ta. Được rồi, đi làm việc đi, sự tình làm gọn gàng một tý."

Từ trung tâm giải trí "Dạ Chi huyền" đi ra, Tạ Phi Thiên đã bị Sở Á Nam lôi kéo đi tới ATM tra số tiền trong thẻ, dọc theo đường đi, Tạ Phi Thiên cuối cùng từ Sở Á Nam biết được mối quen hệ của nàng với Sở Vũ.

Thì ra các nàng đều cháu nội của Sở Ly lão đại Thanh Long bang, Sở Ly có hai đứa con trai, con lớn nhất là Sở Đại Lực, con thứ hai Sở Hà.

Sở Ly ẩn lui giang hồ trước đó, đem Thanh Long bang sản nghiệp chia làm hai phần, con lớn nhất phóng khoáng hiệp nghĩa, được phân phó giao cho quản lý Thanh Long bang chính quy sản nghiệp.

Sở Hà hung tàn cơ trí, chính là thích hợp quản lý Thanh Long bang sản nghiệp ngầm trong tối.

Nhưng mà hông may chính là, phân công mới được tám tháng, Sở Đại Lực hai vợ chồng lại đội nhiên bất hạnh bị tai nạn giao thông, chỉ để lại một người con gái, ngay tại lúc này chính là Sở Á Nam, Sở Á Nam tuổi còn nhỏ, Sở Ly lại không còn quan tâm chuyện Thanh Long bang nữa, vì vậy đánh lễ sản nghiệp thuộc về Sở Á Nam, lại bị thu tóm gọn vào tay Sở Hà.

"chính vì cha mẹ ta trên trời có linh thiêng, ta phải đem gia sản kia đoạt lại!" Sở Á Nam vừa nói xong liền dùng sức đá một cước vào vỏ lon coca dưới đất làm vỏ lon bay xa, chính xác rơi vào thùng rác.

"Tạ Phi Thiên, người đồng ý giúp ta chứ?"

"Đây là chuyện trong gia tộc các người, ta là người ngoài, xác thực không tốt dính dáng vào, lại nói cái này, ta một học sinh nghèo, lại lấy cái gì giúp người đây?" Tạ Phi Thiên giọng khổ sở nói.

"Ai nói người là người ngoài? Người là nam nhân của Sở Á Nam ta, ai dám nói người là người ngoài?" Sở Á Nam hai tay kéo cách tay của Tạ Phi Thiên.

Lại đưa tay Tạ Phi Thiên tới hai toà núi cao của mình mà lắc lư, làm nũng nói: "Người không giúp ta à? Chồng yêu."

"Khục... Khục..." Tạ Phi Thiên suýt chút nữa bị cái âm thanh "chồng yêu" của Sở Á Nam làm cho ngã ngửa a, cả người run rẩy chân muốn mềm nhũn a.

"Người ý lại vào ta cũng vô dụng, người nói đi, ta có thể lấy cái gì giúp người đây?"

"Ta biết người có năng lực giúp ta mà, chính người nói lúc này." Sở Á Nam hơi bĩu môi nói.

"Ta lúc nào nói cho người, ta có năng lực gì nào?" Tạ Phi Thiên ngạc nhiên nói.

"Liền vừa nãy lúc từ nhà vệ sinh đi ra, người nói 'Tự coi như là ta muốn thắng tiền trở về, người cùng ta đi mấy lần là được', đúng không.

Ta đã nghĩ kĩ, ngày hôm nay việc này, tuyệt không là do may mắn đơn giản như vậy đúng không.

Ta không biết đâu, người là chồng của ta, người nhất định phải giúp ta, đây là nghĩa vụ của người." Sở Á Nam nhìn tới Tạ Phi Thiên đang trợn mắt há mồm, trực tiếp quyết định giúp hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Thú vui của nữ nhân

Ta không biết đâu, người là chồng của ta, người nhất định phải giúp ta, đây là nghĩa vụ của người." Sở Á Nam nhìn tới Tạ Phi Thiên đang trợn mắt há mồm, trực tiếp quyết định giúp hắn.

Nghe được Sở Á Nam nói, Tạ Phi Thiên cảm thấy đầu quay quay cuồng cuồng, ai nói người tính tình nóng nảy, lúc nóng lên thì không quan tâm gì hết? Dưới tình hình nguy cấp ngay cả mình từng nói lúc này mình còn không nhớ được, vậy mà nàng đều nhớ được ư.

"Được rồi, được rồi, chờ ta thành người đàn ông của người thật rồi nói." Tạ Phi Thiên bắt đầu đùa nghịch liếc mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới bộ dáng giả đồ dề xồm.

Nói thật ra, hắn cũng không muốn dính vào chuyện nội đấu bang phái thế lực ngầm này, nhưng mà Sở Á Nam này xác thực rất là dụ người ah, hắn không thể cưỡng lại được.

"Người bây giờ đã là người đàn ông của ta rồi mà." Sở Á Nam nghe được Tạ Phi Thiên có ý trốn trách, liền nói một câu chặn đường lui của hắn.

Nghe Sở Á Nam nói như thế, Tạ Phi Thiên muốn bật khóc ah.

"Tiểu thư ah, ta hiện tại làm sao đã là người đàn ông của người? Hai ta phải làm cái gì đó đó thì mới gọi là đàn ông của người, phụ nữ của người chứ? Lẽ nào người đem chuyện lúc này mờ ám không rõ ràng chưa được gì hết mà, hu hu? Đây không phải oan cho ta quá sao?

Nghĩ đến chuyện ủy khuất của mình, có tiếng mà méo có miếng ah, Tạ Phi Thiên cảm thấy không thể cứ như vậy oan ức mà chấp nhận, hắn làm mặt nghiêm túc lên, nghiêm mặt nói:

"Tiểu thư, người có biết cái gì gọi là của nhau sao? Ta với người cũng chưa làm gì với nhau mà, ta còn zin đây này, huhu có cần đi bác sĩ thử không chứ hả?"

"Vậy người mau tới đi." Sở Á Nam đột nhiên bước nhanh lên một bước, vênh cao cái mông nhô lên, tay thì cuối cuối xuống đất như tìm đồ đạc rơi dưới đất. Nhưng mà Tạ Phi Thiên biết rõ, cô gái nhỏ này chẳng có rơi cái gì cả.

Nhìn thấy váy ngắn của nàng ta vốn chỉ che tới nửa cái đùi, hiện tại thì cuối xuống váy bị kéo lên đến cái mông, hai cái bắp đùi to dài trắng nõn lên tới mông, hầu như hoàn toàn lộ ra trước mắt hắn cùng vài người đi đường.

Tạ Phi Thiên không biết tại sao, nhìn thấy người qua đường khinh ngạc nhìn Sở Á Nam, liền giống như hộp kho báu của hắn bị người ta nhòm ngó muốn trộm vậy.

Tạ Phi Thiên nhanh chóng bước tới phía sau nàng, một bên kéo kéo Sở Á Nam, một bên dùng thân thể chính mình chặn lại tầm nhìn của một số người đi đường.

"Người đây là muốn làm gì vậy hả?" Tạ Phi Thiên có chút tức giận, trách hỏi. Người phụ nữ của chính mình, nơi nào lại để người khác chú ý, chỉ là ánh mắt cũng không được!

"Người không phải nói là người cái gì cũng chưa làm với ta sao? Ta đây liền để người làm nè, tới đi." Sở Á Nam bộ dáng vẻ đáng yêu, nhưng mà đối với Tạ Phi Thiên nàng bộ dáng có chút đắc ý hả hê với hắn.

"Người kêu ta, XXX giữa đường sao? Người điên rồi hả? Người tưởng đây là trong truyện sắc sao muốn xxx liền xxx" Tạ Phi Thiên dờ khóc dờ cười.

"Người không muốn sao? Được rồi, vậy người đừng nói là do ta không cho người làm nha, là chính người không muốn làm đó nha, đúng không hí hí?" Sở Á Nam ngồi dậy, cười khanh khách nói.

Được rồi, người thắng. Tạ Phi Thiên không thể không chịu thua nói đầu hàng.

"Á Nam, chúng ta có thể hay không tới chỗ khác làm việc này?" Tạ Phi Thiên ôm một chút hy vọng hỏi lại.

"Người bây giờ đã từ chối ta một lần, ta cũng không thể ép buộc người quài, đúng không? Như vậy đi, để cho công bằng, khi lúc ta không có muốn làm chuyện đó, người cũng không có thể ép buộc ta làm." Sở Á Nam nháy mắt, bộ dáng hùng hồn đắc ý.

Nghe được câu này, Tạ Phi Thiên mới biết rằng, vấn đề này mình bị bại cỡ nào khốc liệt bại đến góc đầu không nổi nha. Không có gì để nói, mình thành tên có tiếng mà không có miếng rồi.

Nhìn Tạ Phi Thiên chán nản gật gật đầu, Sở Á Nam lập tức trở nên hào hứng vui vẻ, lôi kéo Tạ Phi Thiên chạy trên đường tung tăng. "Chồng yêu, chúng ta hiện tại liền đi nhìn xem chúng ta tài sản có bao nhiêu nha."

Đến cây ATM tra một chút, hai mươi triệu đã chuyển vào. Tạ Phi Thiên không muốn làm mẹ hán nghi ngờ nên chỉ lấy một ít bỏ vào bóp của mình. Còn Sở Á Nam không chút nào ngại lấy toàn bộ tiền bỏ túi.

"Á Nam, có người đi theo chúng ta." Tạ Phi Thiên nhìn về phía đối diện đường, vài tên tóc đủ màu, miệng ngậm thuốc đang cười nói với nhau.

"Mặc kệ bọn hán, bọn hán muốn theo liền để cho bọn hán cùng theo đi chứ, chúng ta trước tiên không đi về nhà, chồng yêu, theo ta đi dạo phố đi, có được hay không?" Sở Á Nam hai tay ôm lấy eo Tạ Phi Thiên, cao to thẳng đứng hai bánh bao dựa vào người Tạ Phi Thiên cọ xát.

Tạ Phi Thiên cảm giác đến tiểu huynh đệ của mình không chịu nổi, đáng hán đứng thẳng đã có chiều hướng khom khom rồi.

"Được rồi, nhưng mà, ta phải trước tiên phạt người một cái đã." Tạ Phi Thiên ôm ngược lấy vai Sở Á Nam, tay để trên ngực nàng bóp bóp mấy cái cứ như vậy đi dạo, thật "thỏa mái".

...

Sau hai giờ đi dạo phố, Tạ Phi Thiên trên người treo đầy túi lớn túi nhỏ, bước chân càng ngày càng nặng lết lết về phía trước, ở sao là tiếng hoan hô của Sở Á Nam.

Tạ Phi Thiên hiện tại duy nhất lúc này là muốn rống lên một ca khúc trong đầu: "Ôi đàn bà là những niềm đau, ôi đàn bà..."

Tạ Phi Thiên nghĩ sao cũng không nghĩ ra, nữ nhân này làm sao lại có thể mua nhiều như vậy, lại nói như một cái dép nàng phải mua một loại nhiều màu, rồi nhiều loại lớn nhỏ trừ hao, nói chung mỗi loại nàng phải mua tới mấy cái nha.

Mà Sở Á Nam mua sắm có triết học, chính là chỉ cần ưa thích là hốt mėjo cần thử bước vào shop quần áo chỉ cần chỉ chỉ chỉ nhân viên gom lại giúp nàng, nàng chỉ cần quẹt thẻ là xong. Nhìn ở trên người mình treo đầy túi to túi nhỏ đồ đạc từa lưa, Tạ Phi Thiên ngoại trừ cười khổ, thì còn lại vẫn là cười khổ.

"Chồng yêu, nhanh lên một chút nhanh lên một chút nào, ở nơi này." Sở Á Nam lại đang đứng tại một bảng hiệu cửa hàng vẫy vẫy tay với hán.

Tạ Phi Thiên bắt đầu đi tăng nhanh bước chân, nhưng vừa mới tới trước cửa hàng này, từ bên ngoài kính nhìn vô, mặt không khỏi đen lại, từ kính bên trong, người mẫu mô hình mặc trên người, là đủ thứ loại nội y. Tạ Phi Thiên ngẩng đầu nhìn bảng hiệu một phát, thật là muốn té ngựa, "Đồ Lót Nữ Nhân Phụng".

"Á Nam, người người cứ vào đi, ta ở chỗ này chờ người ra là được rồi." Tạ Phi Thiên ở cửa đứng lại, nói sao cũng không chịu bước tiếp.

"Đi mà đi với ta đi, chờ sau khi ta thử ta để cho người hỗ trợ nhìn nhìn xem có hợp hay không nha, chồng yêu." Sở Á Nam lại bắt đầu nũng nịu, Tạ Phi Thiên thật không hiểu nổi, một cái đại tiểu thư của bang hội xã hội đen, là trường học chị đại.

Đây là bệnh đa nhân cách trong truyền thuyết sao? nhưng mà nói thật ra, chiều này của Sở Á Nam, Tạ Phi Thiên không thể không thừa nhận chính hán sức miễn dịch hầu như là không thể.

Cơ mà nhìn vào trong treo đầy quần lót, còn có nhân viên bên trong toàn nữ nhân, Tạ Phi Thiên quyết định lần này dù như nào cũng không đi vào.

"Ừm..., ta không đi." Tạ Phi Thiên kiên định lắc đầu.

"Đi mà, đi đi nà chồng yêu!" Sở Á Nam hai tay cầm lấy tay của Tạ Phi Thiên lắc lư đung đưa.

"Đừng rung, lại rung nữa đồ đạc rơi hết đây này." Tạ Phi Thiên nhìn đồ đạc treo ở trên người mình đang lảo đảo, mau mau giữ chặt lại nói.

"Vậy thì người mau đi vào."

"Không."

"Không đi cũng phải đi." Sở Á Nam bắt đầu dùng sức lôi kéo, làm bên trong cửa hàng nhân viên đều che miệng cười trộm.

"Tạ Phi Thiên!" Đột nhiên từ phía bên đường truyền đến âm thanh của một cô gái.

Tạ Phi Thiên theo bản năng quay đầu lại nhìn, sắc mặt bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, hai, ba bước nhanh chóng như phóng liền vọt vào trong cửa hàng trốn.

Sở Á Nam nhìn thấy Tạ Phi Thiên trốn còn nhanh hơn thỏ, nghi ngờ hướng về âm thanh kia nhìn lại, chỉ thấy bên phố đối diện một nữ nhân mặc áo đầm trắng, chống cây dù nhỏ đang hướng bên này nhìn xung quanh.

"Em chào cô." Sở Á Nam cười cười hướng về Lan Hinh chào hỏi.

Hóa ra là cô giáo chủ nhiệm lạnh lùng nghiêm khắc của Tạ Phi Thiên sợ bị la mắng vì đi cùng với nàng, đương nhiên phải né tránh.

"Tạ Phi Thiên có ở đây không Á Nam?" Lan Hinh tự nhiên cũng nhận ra Sở Á Nam, chị đại của trường làm thầy cô giáo ai cũng đau đầu.

"Tạ Phi Thiên ạ?" Sở Á Nam đắc ý quay đầu lại, nhìn về hướng Tạ Phi Thiên đang trốn chính là sau tủ đựng đồ.

Tạ Phi Thiên nắm chặn tay lại cố gắng chớp mắt lắc đầu ra hiệu cho Sở Á Nam đừng nói hấn ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Trong Phòng Thử Đồ

"Ngàn vạn lần không thể nói." Tạ Phi Thiên núp một bên liều mạng lắc đầu, một bên làm môi ngữ nói nhỏ trong miệng.

"Tạ Phi Thiên sao, hấn làm sao có thể ở đây thưa cô?" Sở Á Nam cười nói.

"Vừa nãy đi chung với em không phải hấn sao?" Lan Hinh nghi ngờ hỏi, bóng lưng này quá giống Tạ Phi Thiên.

"Dĩ nhiên là không phải ạ, đó là một người bạn của ta. Cô có muốn tới nhìn hay không ạ? Hấn rất tuần tú đẹp trai nha." Sở Á Nam cười nói.

Lan Hinh nghe được sờ, nhìn một chút vạch phân cách đường, lang cang rất cao, nếu muốn qua đến đường đối diện, là phải đi vòng thật dài một đoạn đường mới có thể đi qua, như vậy học trò sẽ nghĩ gì chứ mê trai đẹp bắt chấp ả?

Lan Hinh không cam lòng hướng về bên trong tiệm đồ lót liếc nhìn một cái. "Không được rồi, ta có chút việc, tự đi trước em rồi."

"ạ chào cô, hẹn gặp lại!" Sở Á Nam cười thật ngọt ngào, đưa mắt nhìn Lan Hinh rời đi.

"Lan Hinh đi rồi chứ?" Tạ Phi Thiên nhìn Sở Á Nam cười hi hi đi vào, hỏi vội.

"Đi rồi, nhớ nha người thiếu nợ ta một lần nha!" Sở Á Nam dựng lên một ngón tay hướng về Tạ Phi Thiên cười hi hi.

Tạ Phi Thiên cẩn thận hướng về cửa ra vào nhìn nhìn, nhìn thấy bên đường đối diện thật không có bóng dáng Lan Hinh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chồng yêu, tôi giúp ta nhìn mấy món này đi?" Sở Á Nam hào không hề kiêng kỵ những ánh mắt của người trong tiệm, mở miệng là chồng yêu, đem Tạ Phi Thiên lúng túng đáp cũng không thích mà không đáp cũng không phải.

"Chính người tự nhìn là được, ta không hiểu những thứ này đâu." Tạ Phi Thiên nhắc lên những kia túi lớn túi nhỏ đồ, đứng dựa vào cửa ra vào ngắm phong cảnh bên ngoài, càng không muốn dính líu đến này đồ lót của phụ nữ làm gì.

Nhìn một chút, Tạ Phi Thiên sắc mặt lại thay đổi, chết mẹ rồi, Lan Hinh dĩ nhiên lại đi về phía cửa hàng đồ lót này rồi.

Nguyên lai Lan Hinh càng đi càng nghĩ càng thấy bóng lưng nàng vừa thấy kia thật giống như của Tạ Phi Thiên, cũng không biết thế nào, vừa nghĩ tới người kia là Tạ Phi Thiên.

Hơn nữa còn là cùng một nữ học sinh đi dạo trong tiệm đồ lót, nghĩ đến bọn họ lồi lồi kéo kéo tay chân thân mật như vậy, trong lòng nàng bỗng nhiên khó chịu vô cùng.

Lan Hinh trước đây cũng đã bắt gặp rất nhiều học sinh yêu sớm, chỉ cần không phải là ở trường học, Lan Hinh thường thường là giả vờ không nhìn thấy, dù sao học sinh bây giờ đều lớn rồi, tình cảm tuổi mới lớn, có ai không yêu thích bạn khác giới ở tuổi này? (phịch xoạc có mà đây ấy)

Nhưng mà hôm nay, nàng thế nào cũng không thể bỏ qua không thể làm ngơ được.

Nghĩ đến ngày đó ở khách sạn chuyện xảy ra, Lan Hinh đột nhiên cảm thấy trong lòng nàng ề ảm thật khó chịu. Chẳng lẽ mình là đang ghen hay sao? Không, không, ta chỉ là quan tâm học sinh của ta mà thôi, Lan Hinh cố gắng bịa lý do cho mình.

Cứ như vậy một bên bực mình vừa đi vừa nghĩ, đi vòng qua dải phân cách, Lan Hinh lại phát hiện mình quỹ xui đất khiến gì lại đi đến trước cái kia tiệm đồ lót.

"Á Nam, nhanh, mau giúp ta ần núp đi, Lan Hinh lại đến rồi." Tạ Phi Thiên nhắc theo túi lớn túi nhỏ, vọt tới bên cạnh chỗ Sở Á Nam đang lựa đồ lót nói.

"Thật sự đến rồi? Người không phải là nói đùa ta chứ? Ta nhìn nàng đi rồi đó nha?" Sở Á Nam ném hai cái áo ngực đang cầm trong tay, nhìn ngó bốn phía tra tìm chỗ có thể giấu người.

Nhưng mà cái này tiệm đồ lót thật sự là diện tích có hạn nhỏ hẹp, toàn bộ cửa hàng, ngoại trừ cái quầy tính tiền nhỏ, chính là không có chỗ nào kính đáo để ẩn nấp.

Tạ Phi Thiên nhìn một chút bên kia phòng thử quần áo cửa nhỏ, đồ trên tay cũng không kịp để xuống, liền vọt vào. Cái kia cửa nhỏ của còn lay động, Lan Hinh cũng đã thu hồi trong tay dù nhỏ, đi vào.

Lan Hinh một bên gấp lại cây dù, một bên quét mắt vào trong cửa hàng tra xét.

Nàng hiện tại tâm tình rất mâu thuẫn, vừa nãy không có đi tới, nàng luôn cảm thấy không nhìn rõ ràng được nên không thoải mái, hiện tại đi tới, nàng cảm giác mình lại hình như rất sợ nhìn thấy Tạ Phi Thiên ở đây, bên cạnh Sở Á Nam.

"Cô Lan, người không phải là có chuyện nên đi trước sao?" Sở Á Nam cùng Lan Hinh ánh mắt nhìn nhau, không thể không chào hỏi.

"Há, ta đột nhiên nhớ tới phải mua vài cái áo lót a." Lan Hinh đáp. "người bạn đẹp trai tuần tú của người đâu? Làm sao không thấy hán ở đây?"

"Há, hán lúc này có việc trước đó đi rồi. Xin lỗi cô, ta đi thử xem vài món này." Sở Á Nam nhìn thấy Lan Hinh đưa ánh mắt nhắm ngay cái kia cửa nhỏ phòng thử đồ, nàng liền cầm lên năm, sáu bộ nội y liền vọt vào phòng thử đồ.

Nhìn thấy Sở Á Nam vội vội vàng vàng vọt vào phòng thử quần áo, Lan Hinh đột nhiên cảm thấy của mình hỏa khí lại nổi lên, nhưng nhất thời cũng không bằng chứng phát tác, chỉ có thể trước tiên nhẫn nhịn.

Thầm nghĩ trong lòng: "Tạ Phi Thiên, trừ phi người có thể ở bên trong trốn cả đời."

Lan Hinh không yên lòng đi lòng vòng đông đi một chút Tây nhìn một chút, một người phục vụ đi tới. "Tiểu thư, người muốn tìm cái gì kiểu dáng?"

"Há, ta tùy tiện nhìn một chút. Đúng rồi, vừa nãy bạn trai cô gái kia, đã rời đi thật sao?"

Người phục vụ viên đã sớm nhìn thấy Tạ Phi Thiên cùng Sở Á Nam hai người hốt hoảng dạng kia, liền biết cái này quan hệ của ba người không đơn giản, rất có thể lại là ăn vụng bị phát hiện nha cũng có thể là "tình yêu không có lỗi, lỗi ở bạn thân" nha người phục vụ nghĩ thầm nhưng cũng chỉ là nghĩ thầm mà thôi.

Nhưng đối với phục vụ như các nàng, người vào đây đều là Thượng Đế, đương nhiên là sẽ không đi đắc tội ai. "Người nói là bạn trai cô gái kia sao? Ta vẫn chăm sóc chuyện làm ăn, không có đề ý lắm, nên cũng không biết."

Lan Hinh nhìn một lúc lâu, đều không nhìn thấy Sở Á Nam đi ra, từ nhân viên cửa hàng lại không moi ra thông tin gì.

Trong lòng nàng lửa giận càng tăng lên. Tiện tay từ khay chứa đồ cầm vài món nội y, hướng về phòng thử quần áo đi đến.

Lan Hinh gõ cửa. "Sở Á Nam, người thử xong chưa vậy?"

Nghe được thanh âm này, bên trong Tạ Phi Thiên cùng Sở Á Nam bị dọa cho phát sợ.

"Làm sao bây giờ?" Tạ Phi Thiên ghé vào tai Sở Á Nam hỏi. Trong này so với bên ngoài còn nhỏ hơn rất nhiều, lại chỉ có bốn vách tường, tuyệt đối không có thể mở cửa ra, mở là lộ ngay.

"Há, cô giáo, ta còn đang thử đây?" Sở Á Nam một bên đáp lời Lan Hinh ngoài cửa, một bên thấp giọng nói: "Mau mau nghĩ cách."

Lại qua mấy phút, Lan Hinh lại bắt đầu gõ cửa. "Sở Á Nam, người xem ta không có thời gian nhiều, người có thể hay không để ta thử trước một chút không?"

Nghe nói như thế, liền Sở Á Nam sắc mặt cũng thay đổi. Lan Hinh đây là một cái yêu cầu hợp lý, không cần nói là thân phận cô trò, coi như là không nhận biết người lạ, đều có thể đưa ra yêu cầu như vậy, cái này phòng thử quần áo cũng không phải là nhà của người, người dựa vào cái gì chiếm dụng một mình không cho người khác thử?

"Phi Thiên, người mau ngồi xổm xuống." Sở Á Nam chỉ vào một góc trong cùng, nói với Tạ Phi Thiên.

"Sao lại ngồi xổm, ngồi thì ta cũng không khả năng trong suốt ah, vừa mở cửa liền đã nhìn thấy." Tạ Phi Thiên thấp giọng nói.

Sở Á Nam đoạt lấy túi to túi nhỏ đồ đạc trên người Tạ Phi Thiên, đem Tạ Phi Thiên kéo đến bên góc để hán ngồi xổm xuống, sau đó cầm lấy những cái

kia đóng túi giở đồ hường về Tạ Phi Thiên trên người chồng lên.

Mười mấy hai mươi túi lớn nhỏ chồng lên trên người hắn, vẫn đúng là có thể miễn cưỡng đem Tạ Phi Thiên che đậy lại.

Bất quá những kia túi cũng không sắp xếp quy tắc, ở đằng kia chút bên trong góc, vẫn có thể thấy Tạ Phi Thiên lộ ra ở bên ngoài một phần nhỏ tí tẹo.

Sở Á Nam bốn phía nhìn nhìn một chút, cảm thấy mấy cái nịt ngực lúc này nàng cầm vào cho phủ lên.

Nhìn lại một chút, còn có cả nửa vai của Tạ Phi Thiên lộ ở bên ngoài, Sở Á Nam cắn răng một cái, hai tay cúi xuống, đem váy của mình cúi ra.

Cầm trong tay váy của mình, Sở Á Nam trên người cũng chỉ còn sót lại cái kia màu hồng áo ngực cùng một cái tiểu nội y chỉ che được một nửa bờ mông mà thôi.

Mặc dù biết Tạ Phi Thiên bị những kia đóng túi đồ che khuất không thể nhìn thấy chính mình, thế nhưng nghĩ đến ở đây không gian thu hẹp bên trong chỉ có một người đàn ông còn cách mình gần như vậy, Sở Á Nam mặt liền nóng lên.

Đang muốn cầm váy trong tay che đậy lên những túi kia ở trên, Sở Á Nam lại đột nhiên nhìn thấy ở đằng kia trong đóng túi đồ, có một đôi mắt sáng lên lấp lánh đang tham lam nhìn nàng chăm chăm vào thân thể nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Trong phòng thử đồ (2)

"Người... dám nhìn lên ta!" Sở Á Nam tức giận, giờ chân lên một đạp về phía Tạ Phi Thiên.

Nhìn thấy Sở Á Nam tung cước tới Tạ Phi Thiên sợ hết hồn, vội vã hai tay rung lên, nhảy lên, giờ tay chống chọi, theo bản năng hướng hai tay hát lên "Àm",

Trên người vốn là xếp đầy túi bây giờ văng tứ tung tán loạn, Sở Á Nam bị Tạ Phi Thiên đỡ lại, thân thể không khỏi mất thăng bằng, liền ngã người ra sau.

Tạ Phi Thiên sợ hết hồn, tay phải nhất lên, kéo cánh tay của nàng kéo xoay tròn, hóa giải khỏi cho nàng ngã ngửa về phía sau, lúc này mới không để đầu của nàng nện vào trên cửa.--truyeny--

Nhưng mà, hai người bước chân nhưng bởi vì vậy đều phải di chuyển, mãi đến khi dựa vào một bên vách tường mới ngừng lại được.

"Ta không phải cố ý, chính do người không giúp ta che kín, ta có biện pháp gì đây?" Tạ Phi Thiên thấp giọng nói.

"Vậy người xem ta cởi quần áo, sẽ không nhắc nhở ta à?" Sở Á Nam trừng đỏ mặt nói.

"Người thân hình xinh đẹp như vậy, ta quên rồi. Khả khả." Tạ Phi Thiên cười ngây ngô nói.

"Vậy người bây giờ có thể buông ta ra chưa." Sở Á Nam thở hồng hộc, tỏ rõ vẻ then thùng, đặc biệt xinh đẹp nha.

Nghe nói như thế, Tạ Phi Thiên mới phát hiện hai người bọn họ hiện tại tư thế có cỡ nào mờ ám.

Tay trái của hắn là đang nâng lên đùi phải của Sở Á Nam, gác lên hông của hắn, chân dài bóng loáng trắng xanh, cái kia xúc cảm cùng thị giác kích thích, thật không có người đàn ông nào cưỡng lại được mà.

Cái kia trên đùi nàng truyền tới sức nóng có lẽ do căng thẳng còn có cảm giác co giãn hơn, có thể rõ ràng truyền đến trong bàn tay Tạ Phi Thiên.

Mà tay phải của Tạ Phi Thiên, nhưng đang ôm lấy sau lưng của Sở Á Nam, nếu hắn cúi đầu xuống, là có thể chạm đến hân lên xương quai xanh của Sở Á Nam.

cái kia màu hồng nhỏ nhỏ áo ngực chỉ che đậy được phần đỉnh, còn lộ ra hai đám nõ rộ căng tròn, trắng như tuyết, rung động sừng sững, chính giữa chỗ nối tiếp, là cái rãnh sâu, khiến cho Tạ Phi Thiên không nhịn được nghĩ tới muốn vùi đầu vào.

Lại nghĩ tới lúc này Sở Á Nam cởi quần áo ra, cậu em Tạ Phi Thiên cũng đã ưỡn người vương lên cao, lúc này nó đang gặt gao đâm đỉnh vào bụng trên bằng phẳng của Sở Á Nam, cơ da trên người Sở Á Nam phát ra sức nóng làm cho nó càng là hưng phấn muốn đâm vào.

"Keng, cảm quan hưởng thụ, khen thưởng dị năng điểm tám điểm." Trong đầu siêu cấp Hệ Thống tính dị năng thông qua cảm giác của Tạ Phi Thiên mà khen thưởng điểm dị năng.

"Mau buông ta ra, chả lẽ ngươi muốn XXX ở đây hả?" Sở Á Nam cảm giác được vật dưới của Tạ Phi Thiên đang găm vào bụng nàng còn nhảy nhót giật gật cọ sát vào bụng, khiến nàng sợ hết hồn.

"Nhưng ta thật sự đang muốn." Tạ Phi Thiên nhìn thấy Sở Á Nam khi nói, lời nói càng e thẹn utor át dắng dáp, trong lòng hấn càng ngứa ngáy muốn làm hơn, rõ ràng biết mình không chịu nổi dẫn dụ, lại làm dắng về hấp dẫn như vậy?

"ồ vâng, ngươi muốn tới thì tới đi, chồng yêu, làm xong ta đã là người của ngươi rồi mà hihi" Sở Á Nam nói đến đây, ánh mắt lại liết về phía cửa ra vào.

Nghĩ đến ngoài cửa là Lan Hinh đang đứng, Tạ Phi Thiên lại thờ dài bực dọc. Cúi đầu ở trên ngực Sở Á Nam "Phành phạch" cầu cấn vài phát, lúc này mới có vẻ hạ hỏa hơn xịu buồn lòng Sở Á Nam ra.

Sở Á Nam nhìn thấy Tạ Phi Thiên đem mình thả ra, cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, khôn Tạ Phi Thiên, làm cho nàng phía dưới có thứ gì đó ẩm ướt tuồng ra. Bất quá, nàng trên miệng cũng không quên nói:

"Ngươi lại thiếu nợ ta một lần nha, chồng yêu."

"Sở Á Nam ngươi xong chưa, lâu quá vậy?" Lan Hinh nghe được bên trong có động tĩnh, trong lòng lửa nóng càng dâng lên, tay "Bành bành" đập cửa.truyenyy-

"Há, là tốt rồi, là tốt rồi, đồ vật rơi mất, xong ngay cô chờ xịu ạ." Sở Á Nam đáp lời ra bên ngoài, một bên chỉ huy Tạ Phi Thiên trở lại bên trong góc ngồi xồm xuống.

Tạ Phi Thiên mới vừa ngồi xồm xuống, Sở Á Nam nhặt lên trên đất mấy cái túi xách đồ liền hướng về thân thể hấn chồng lên.

Đến cuối cùng, lại phát hiện đem toàn bộ túi chồng lên người Tạ Phi Thiên, đầu của hấn vẫn lộ ra bên ngoài, nhìn xung quanh một chút, đã không còn cái túi nào.

"Váy của ngươi kìa." Tạ Phi Thiên nhắc nhở.

Sở Á Nam bắt đắ dĩ, cũng chỉ có thể đem váy của nàng khoát lên trên đầu hấn, sau đó lấy luôn mấy cái áo ngực mới lựa lúc này để lên.

Tạ Phi Thiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, lại cảm giác trên đầu thêm vài cái gì để lên.

"Đến rồi đến rồi, xong rồi ạ." Sở Á Nam trong miệng đáp bên ngoài, đi tới cửa, kéo chốt cửa ra, rồi mở ra khe nhỏ, để Lan Hinh đi vào, sau đó phịch một tiếng đóng cửa lại.

Ngươi vẫn chưa mặc quần áo vào?" Lan Hinh nhìn thấy Sở Á Nam chỉ mặt đồ lót, ngạc nhiên nói.

Sở Á Nam chỉ chỉ vào đồ đồ chưa thay.Còn chưa xong mà. Cô giáo, ngươi không ngại ta ở đây chứ?"

"Chúng ta đều là phụ nữ, có cái gì để ngại chứ." Lan Hinh thăm nghĩ ngươi cũng đã thỏa thân như vậy, nếu như ta cố chấp đem ngươi đuổi ra ngoài, đây không phải là ra vẻ mình thanh cao, quá hẹp hòi rồi.

Lan Hinh nói chuyện, tầm mắt thì liền đã rơi vào góc phòng đồ đồ kia túi đồ đạc."Vừa nãy ngươi hình như không có đem gì vào?"

"Há, ta lúc này ta đã từ đi vào rồi ạ, nên để đồ ở đây sẵn luôn." Sở Á Nam trả lời, thân thể hữu ý hay vô ý đi tới trước Lan Hinh, chặn lại đường đi của Lan Hinh.

"Oa, cô giáo, ngươi tuyển vài món đồ này thật là xinh đẹp, nhanh thử xem có thích hợp hay không? Ta giúp ngươi tham khảo một chút." Sở Á Nam giật lấy mấy cái áo ngực trong tay Lan Hinh, giả vờ khoa trương nói chuyện rôm rã.

Tạ Phi Thiên vốn là thu liễm khí nín thở ngồi xồm ở nơi đó cử động một chút cũng không dám, nhưng mà nghe được Sở Á Nam ca ngợi lời nói, theo bản năng mở mắt ra, vừa mở mắt ra, hấn liền phát hiện một chuyện thú vị.

Nguyên bản lúc này mình là cảm giác trước mắt một mảnh tối đen, có thể là vừa nãy chính mình nhắm mắt lại một chút, con mắt của hấn đã thích ứng với cái này bóng tối hoàn cảnh, hiện tại hấn có thể nhìn xuyên qua váy Sở Á Nam, dĩ nhiên có thể loáng thoáng xem được thân ảnh bên ngoài nhìn từ khe vài nhỏ xịu kèm ánh sáng bên ngoài nên từ phía trong có thể thấy được bên ngoài.

"Sở Á Nam, ngươi đáng thật là tốt nha? Liền cái kia chân dài, đặc biệt thích hợp mặc váy ngắn." Lan Hinh trong miệng khen Sở Á Nam, cũng không có ý muốn thay đồ.

"cô giáo, ngươi không phải là không có thời gian đấy sao? Đừng luôn nói ta nữa, cô mau nhanh thử xem nội y đi." Sở Á Nam cũng không muốn cùng Lan Hinh ở đây hao tổn thời gian, nhiều như vậy túi hộp để lên Tạ Phi Thiên không biết chịu được bao lâu, trời mới biết lúc nào sẽ sụp?

Sở Á Nam giành lấy túi xách trên tay Lan Hinh, giúp nàng treo ở trên kệ áo, sau đó lại giúp nàng cởi nút quần, trong miệng nói rằng: "Để cho ta cũng nhìn xem cô giáo vóc người, hi hi."

Lan Hinh cũng không thể không, cũng chỉ có thể ồm ở cởi ra áo đầm trên người, làm bộ muốn hướng về phía trên váy của Sở Á Nam ném tới (tức chỗ

che Tạ Phi Thiên), lại bị Sở Á Nam ngăn lại, cẩn thận treo lên trên kệ áo.

Tạ Phi Thiên lúc này liền như xem lên người khác thay đồ, thân hình hai mỹ nữ phía ngoài sờ soạn nhau, bởi nhìn qua khe chỉ mờ ảo càng tăng thêm sự thần bí mê người.

"Oa, cô giáo, người meo meo thật là rất lớn nhen!" Sở Á Nam làm bộ hoảng sợ kêu lên, Tạ Phi Thiên còn nhìn thấy nàng còn quay đầu lại hướng về phía hần liếc mắt nhìn, con nhỏ này, tất nhiên là coi hần không nhìn thấy, cố ý nói lớn dẫn dụ chính mình rồi.

Em yêu, cái này người không biết đâu? Ngực Lan Hinh, ta không chỉ có nhìn qua, còn sờ qua rồi đấy.

Tạ Phi Thiên âm thầm đắc ý, trong lòng nghĩ tới thân hình của Lan Hinh, Tạ Phi Thiên tiểu huynh đệ lại bắt đầu dựng đứng, kháng nghị muốn ngóng đầu dậy mà đâm phá.

"Sở Á Nam, người phát dục so với ta còn tốt đây, cỡ 36d chứ hả?" Lan Hinh hỏi.

"Không có, ta chỉ cỡ C ạ, chỉ có điều cái này áo ngực hơi lỏng, xem ra lớn hơn một chút."

"Há, vậy chắc không xê dịch so với ta, ta cũng là 36c. Ủi, người lựa được mấy cái kia đẹp đấy, ta rất yêu thích, để ta thử xem nào." Lan Hinh vòng qua Sở Á Nam, tay trực tiếp chụp về hướng trên váy Sở Á Nam đang phủ lên Tạ Phi Thiên mấy cái áo ngực.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Trong phòng thử đồ (3)

"Cô giáo, để ta lấy giúp người" Sở Á Nam cũng không có thời gian để suy nghĩ, kéo tay Lan Hinh lại, sau đó cẩn thận từ trên váy phủ đầu Tạ Phi Thiên lấy mấy áo ngực, đưa cho Lan Hinh.

"Người sao lại sợ như vậy?" Lan Hinh hai mắt đe dọa nhìn Sở Á Nam, không có cầm lấy mấy áo ngực Sở Á Nam đưa cho.

"Ta... Ta nào có sợ đâu?" Sở Á Nam âm thầm sốt ruột, chỉ được có thể áp ứng giải thích.

Lan Hinh khoe miệng cong lên một nụ cười lạnh lùng, lại đưa ánh mắt nhắm ngay cái đồng túi lớn nhỏ kia, đang lo lắng muốn bước tới đẩy ra đồng đồ đó, liền nghe điện thoại di động trong túi xách mình vang lên.

Lan Hinh móc điện thoại ra vừa xem, người gọi tới là Tạ Phi Thiên. Lan Hinh nghi ngờ hướng về trong góc đồng đồ liếc nhìn một cái, liền nhấn nút nghe.

"Này, alo?" Đợi trong chốc lát, trong điện thoại di động nhưng không có âm thanh ai trả lời nàng.

Lan Hinh cúp máy sao đó gọi trở lại, nghe được nhưng là máy bận. Đợi trong chốc lát, Lan Hinh gọi nữa, lần này gọi được rồi, chuông chờ vang lên, nhưng là vang lên một hồi lâu, vẫn không có trả lời. Nhưng là mới vừa tắt, điện thoại của nàng lại vang lên, vẫn là Tạ Phi Thiên, vẫn là không có âm thanh gì.

Tiếp theo, nàng nhận được Tạ Phi Thiên tin nhắn: "Hình tỷ, người điện thoại hỏng rồi sao, không nghe được?"

Lan Hinh mặt căng thẳng đã nói lỏng. Tạ Phi Thiên có thể tự do gọi điện thoại tới còn nhắn tin, cơ mà trong góc kia này giờ không hề động dậy tí nào.

như vậy cho dù bên trong có dấu người, cũng tất nhiên không phải là Tạ Phi Thiên, nếu không phải Tạ Phi Thiên, là chuyện của Sở Á Nam bạn trai nàng ta?, lại cùng mình chả có quan hệ gì đâu? Chẳng lẽ mình thật sự muốn từ bên trong lôi ra một người đàn ông, để hần nhìn mình hiện tại bộ dáng gọi "tình" như vậy?.

Lan Hinh tự giễu chính mình cười cười, đem điện thoại di động bỏ lại vào trong túi xách.

"Ta cảm thấy hai bộ này là ổn rồi không cần lựa nữa, liền lấy chúng nó đi, ta còn có việc, ta đi trước, Sở Á Nam, người chậm rãi chọn đi, thật không tiện, quý rầy người rồi."

Sở Á Nam sững sờ nhìn Lan Hinh nắm điện thoại suy nghĩ nửa ngày, sau đó liền thái độ liền thay đổi, vội vội vàng vàng bỏ đi rồi, mãi đến tận khi Lan Hinh mặc quần áo từ tế bước ra phòng thử quần áo, Sở Á Nam mới phản ứng được, mau tới trước cửa gài chốt lại.

"Ai, làm ta sợ muốn chết hà." Tạ Phi Thiên xóc lên trên người đồ đạc, lau mồ hôi lạnh đầy trán đứng lên.

"Người làm sao lại đi ra hả?" Sở Á Nam trừng mắt nhìn Tạ Phi Thiên.

"Lan Hinh đi rồi, ta còn ở bên trong làm gì?"

"Nhưng mà, ta vẫn không có mặc quần áo vào đây.... A,... Người tên khốn đại dâm xồm, thả ta ra... Tạ Phi Thiên, người... Người đừng mò ta... Chỗ đó của ta... Ah, không muốn...ah Cầu người, thật sự... Không được, nơi này..."

Tạ Phi Thiên ôm lấy Sở Á Nam dừng lại: một trận mãnh liệt găm cắn mút, đồng thời hai bàn tay lớn cũng không nhàn rỗi, cao nguyên sân cỏ, đồi núi rãnh khe nương nước, một phen thăm dò "móc lốp xe", móc đến khi Sở Á Nam tỏ rõ về ừng hồng trên mặt, mềm cả người ta, cầu xin tha thứ không ngớt mới thả nàng ra.

"Khà khà, cái tội gọi dẫn dụ ta, gà trống không gáy, người còn thật sự coi ta là gà mái đó à?" Tạ Phi Thiên mặt cười gian ôm Sở Á Nam hai vai nói.

"Người đáng ghét, người có gan trực tiếp chơi đi ah? Để chỗ đó người ta hồng thủy tràn lan tuông trào liền không làm gì hết, người yếu sinh lý à?" Sở Á Nam hai mắt mê ly nhìn Tạ Phi Thiên, trong mắt tràn đầy khiêu khích tâm ý.

Nhưng mà Tạ Phi Thiên lại biết, trước mắt đàn chị này nhìn như ý loạn, tình mê, tuyệt không phải là sự thật muốn làm tình ở đây.

Chỉ sợ chính mình làm quá lên muốn làm chuyện đó với nàng, nàng tất nhiên sẽ cho hắn cái bạt tai, sau đó đẩy cửa mà phóng ra.

"Không được, ta làm sao có thể để người phụ nữ của ta lần thứ nhất làm chuyện đó ở đây, địa phương nhỏ bé chật chội này? Nếu không chúng ta chuyển đến khách sạn chiến tiếp?" Tạ Phi Thiên khuôn mặt chứa đựng nét rất nghiêm túc nói.

"Người nghĩ hay thật đó!" Sở Á Nam đột nhiên đưa tay ra, hung hăng nắm huynh đệ của Tạ Phi Thiên đang đâm đỉnh tại bụng nàng, bấm cẩu một phát lên.

"Ồi, Á Nam người kiểm chế một chút, ta đau ta đau nha." Tạ Phi Thiên gào lên đau đớn.

"Nó cứng rắn như vậy, làm sao dễ dàng như vậy đau hả!" Sở Á Nam không phục nói.

Tiểu thư, lẽ nào người không biết là con trai chỗ đó là địa phương yếu ớt nhất sao? Tạ Phi Thiên bó tay rồi.

Từ Lan Hinh bắt đầu chặn ở cửa phòng thử quần áo gỗ cửa, thì trong cửa hàng mấy cái nhân viên liền trốn ở một bên hứng thú xem trò vui rồi, sau đó nhìn thấy Sở Á Nam thậm chí có can đảm mở cửa cho Lan Hinh đi vào.

Các nàng đều cơ hồ hoài nghi trong cửa hàng của mình phòng thử quần áo có phải là có đường hầm thông đạo để trốn sao. Rõ ràng là nhìn thấy người đàn ông kia vọt vào, không gian nhỏ như vậy, hắn có thể trốn hướng nào đây?

Ngay khi các nàng bắt đầu phán đoán bên trong sẽ có rít gào, quát mắng, tiếng khóc rống từ phòng thử quần áo vang lên, các nàng đều chuẩn bị công tác khuyến can ứng cứu, axit đạo này rõ ràng để khách hàng có chuyện gì sao làm ăn được nữa chứ.

Nhưng mà bên trong không có truyền đến chút nào dị dạng, sau đó, lại nhìn thấy Lan Hinh dĩ nhiên tâm tình sung sướng yên tĩnh rời khỏi đây, lòng hiếu kỳ của các nàng không khỏi đều bị dâng trào, lẽ nào người đàn ông này thật sự biến mất hay sao?

Vì lẽ đó, khi các nàng lại nhìn tới cánh cửa bị mở ra, đi ra ngoài là Sở Á Nam cùng Tạ Phi Thiên có thể nhìn thấy hai người "nhu tình mật ý" ôm ấp, tất cả mọi người đều há to miệng sững sờ nhìn, đến lúc Sở Á Nam kêu các nàng đóng gói tính tiền cũng gọi ba lần mới nghe thấy.

Nhìn thấy Sở Á Nam theo một người nhân viên đi tính tiền, ba người nhân viên khác lập tức nhích lại gần, trước tiên vây quanh Tạ Phi Thiên đi quay một vòng, cẩn thận kiểm tra tìm có hay không dấu móng tay giấu gì gì đó, kết quả đương nhiên là làm các nàng rất thất vọng rồi, Phi Thiên lạnh lùng.

"Anh chàng đẹp trai, người là Khang Nhi?" Một nhân viên khoản ba mươi nhìn Tạ Phi Thiên hỏi. (Khang Nhi ngôi sao điện ảnh đương thời, nổi tiếng nhờ scandal bắt cá nhiều tay "ta tự bịa thôi -.-")

"Hắn không phải Khang Nhi, Khang Nhi không phải bộ dáng này anh Khang đẹp trai hơn, ta biết hắn là ai rồi." Một người khác trẻ tuổi hơn chút, lắc đầu nói.

"Hắn là ai?" Mọi người cùng kêu lên hỏi. Liền ngay cả Tạ Phi Thiên, cũng rất muốn biết nàng ta nói mình là ai, không nhận được cũng đành tai lên lắng nghe.

"Hắn chính là... em trai của người đàn ông trong truyền thuyết Tinh Thánh em trai Khang Nhi!" Người phụ nữ kia bộ dáng ước ao say sưa như yêu say đắm bộ dáng nhìn Tạ Phi Thiên nói.

"Ây..." Tạ Phi Thiên nghe xong xiu chút nữa là té cắm đầu vào đồng hồ lút luôn.

"Tên tác đó có gì mà đẹp hơn cơ chứ, mọi người nhìn kĩ đi ta không phải chuẩn là soái ca sao?" Tạ Phi Thiên buồn bực mắng chửi tác giả.

"Chồng yêu, chúng ta đi." Sở Á Nam cầm túi đồ nàng vừa mua, tức thời đem Tạ Phi Thiên kéo ra.

Sao vụ việc Lan Hinh, Sở Á Nam cũng không có hứng thú đi dạo nữa, Tạ Phi Thiên đem nàng đưa lên xe taxi, lúc này mới một người một mình đi về nhà.

Mới vừa đi được vài mét, phía sau một chiếc xe gắn máy đột nhiên giống như nổi điên lên phóng tới chỗ Tạ Phi Thiên.

Tạ Phi Thiên nghe được âm thanh phía sau không đúng, theo bản năng hướng về phía bên cạnh nhảy qua một cái, nhưng đã muộn, xe gắn máy mang theo âm thanh vù vù từ bên cạnh hất vọt tới, Tạ Phi Thiên chỉ cảm thấy chân trái một trận kịch liệt đau đớn, xong hắn đã bị một nguồn sức mạnh hất bay ra ngoài.

"C-k-í-t.t.t..." Xe gắn máy đột nhiên thắng gấp một cái, ngừng lại, từ trên xe nhảy xuống hai tên thanh niên mặt mũi láo cá, ngáo đá, quậy phá, làm kiểu Đố Bá.

Một con lừa giận từ trong lòng Tạ Phi Thiên trong lòng dâng lên, con mẹ nó, ca bản tính thiện lương, các người liền cho rằng ca ăn chay sao?

"Hệ thống mở trung cấp dị năng phục chế, phục chế năng lực: Đánh lộn!" Tạ Phi Thiên ở trong lòng nói thầm.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Trả thù

"Keng, xin mời kí chủ lựa chọn nhân vật phục chế. " Hệ Thống âm thanh máy móc vang lên trong đầu, tiếp theo là một loạt hình ảnh trong đầu lướt qua lướt qua.

"Lý Tiểu Long!" Tạ Phi Thiên cũng lười chọn lựa, trực tiếp chọn người hắn thích nhất, Vua Kungfu.

Trong đầu hình ảnh dừng lại ở Lý Tiểu Long hình, từng đạo từng đạo như dòng nước xanh mơn mơn chạy từ hình vẽ phân tán đến toàn thân Tạ Phi Thiên, hắn mỗi một tế bào trên người đều giống như bị rót vào thuốc kích thích cơ bắp, nhãn lực, sức mạnh, nhanh nhẹn, kinh nghiệm nhanh chóng tràn ngập đã đến mỗi tế bào hắn.

"Keng, đánh lộn dị năng phục chế thành công, phục chế: Lý Tiểu Long, Dị Năng Điểm: 50 điểm " Hệ thống thanh âm lại vang lên.

"Tiểu tử, đây là dạy dỗ người, cho người bài học, tiền của bọn ta không phải muốn cầm là cầm." Một tên thanh niên cầm trong tay ống tuýt cười gằn nói.

"Con mẹ nó nói nhảm làm gì, đánh phết hắn." một tên khác đáp một tiếng, trong tay ống tuýt giơ lên thật cao, liền nhắm tới Tạ Phi Thiên đập lên người.

Tạ Phi Thiên bỗng nhiên ngừng đầu, trong đôi mắt âm lãnh bắn ra bốn phía. Trái tay vỗ một cái, đem cái kia ống tuýt chụp lại.

Người kia nện ống tuýt xuống, lại không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết trong dự định, quay mắt nhìn lại, chỉ thấy ống tuýt của mình lại bị đối phương nắm trong tay, trong lòng cả kinh, gồng tay lên dùng sức, muốn muốn đoạt lại vũ khí thuộc về mình, nhưng là bất luận hắn dùng sức thế nào, ống tuýt kia giống như là mọc ở trong tay Tạ Phi Thiên, dùng hết sức cũng không nhúc nhích được.

Hắn không nhúc nhích được, Tạ Phi Thiên nhưng động được, một nguồn sức mạnh đột nhiên từ trên ống thép truyền đến, mang theo thân thể của hắn hướng về Tạ Phi Thiên kéo lại gần.

Ngay khi hắn tưởng phải ngã vào lòng Tạ Phi Thiên, thì một nắm nắm thép bỗng nhiên bay ra, một quyền nện ở trên mặt của hắn.

Sau đó, hắn liền cảm giác mình đang đang văng giá vù bay ra ngoài nằm bẹp.

Tên thanh niên còn lại cũng như vậy đập ống tuýt về phía Tạ Phi Thiên nhưng chậm hơn, khi hắn nhìn thấy đồng bạn của hắn bay ra ngoài.

Liền muốn thu thế lùi lại về phía sau, nhưng đã không còn kịp nữa rồi, ống tuýt gào thét từ tay Tạ Phi Thiên bay vọt qua đầu Tạ Phi Thiên, một gậy nện đến hắn, chân trái hắn liền truyền đến một tiếng lách cách gãy xương: "Tạch...!" Sau đó, hắn liền thấy chân trái của chính mình bị ống thép của Tạ Phi Thiên đập đến làm chân hắn biến dạng cong, không thể nào cong hơn.

"Ồi má ơi chân của ta!" tên thanh niên đó hét thảm, ôm chân lăn lộn trên đất khóc rống.

"Cầu trời rằng ta không sao, rằng ta không sao, rằng ta vẫn còn!" tên thanh niên thứ nhất trúng nắm nắm của Tạ Phi Thiên lúc này hắn mới từ dưới đất bò dậy, sau đó, tất cả mọi người đều nhìn thấy từ trong miệng hắn phun ra từng viên răng một, một viên, hai viên, ba viên, trên đất rất máu me bết bết, chung quanh là tán loạn khắp mặt đất màu trắng răng, ở trong máu đỏ tươi màu trắng của răng lộ lên nổi bật.

Tạ Phi Thiên cười lạnh giơ ống tuýt trong tay lên, hai tay mỗi bên nắm một ống tuýt, hơi dùng sức, mọi người liền thấy ống thép trong tay hắn lại bắt đầu cong lại biến dạng.

Nhưng vẫn chưa xong, Tạ Phi Thiên lại bóp cây tuýt cong thành cây tuýt có cạnh góc vuông, cái kia hai ống tuýt liền ở trong tay của hắn đã biến thành

hai cái cây đo góc chín mươi độ.

Tạ Phi athien vung tay lên, cái kia "đồ đo cách góc vuông" cách một tiếng rơi xuống trước mặt hai thanh niên ngáo đá.

"Đây là cho các người giáo huấn, không phải là người nào các người cũng có thể chọc được. Cút đi, nói cho Sở Vũ khốn nạn kia là, tiền chữa bệnh ta nhất định sẽ tự mình đi lấy."

Tên thanh niên hàm răng rơi sạch lôm côm bò dậy, nâng tên đồng bạn đang còn nằm lẫn lóc, diu tới xe gắn máy, chặt vật bỏ chạy.

"Ha ha, tiểu tử sáng khoái, cái đám bang phái này chuyên ức hiếp kẻ yếu, sớm nên bị trừng phạt." Một chú trông lớn tuổi đẩy xe cá viên chiến tán dương dựng ngón tay cái lên với Tạ Phi Thiên.

"nhanh lên nhanh lên, gọi xe cứu thương, tiểu tử kia chân bị thương rồi." Mọi người thấy hai người kia bị đánh chạy đi, mới hết sợ lại xông tới chỗ Tạ Phi Thiên.

"Không cần, chính ta tự đi bệnh viện được." Tạ Phi Thiên giẫy giụa đứng lên, đi từng bước khập khiễng ra bắt một chiếc taxi, chui vào.

"Đi bệnh viện số một thành phố." Tạ Phi Thiên dặn dò một tiếng, lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho Sở Á Nam.

"Chồng yêu, làm sao vậy? Nhớ ta rồi sao?" Sở Á Nam thanh âm hưng phấn truyền tới, Tạ Phi Thiên thờ phào nhẹ nhõm.

"Á Nam, ta quyết định giúp người đòi lại những thứ của người." Tạ Phi Thiên nói.

"Phi Thiên, người làm sao vậy?" Sở Á Nam nghe Tạ Phi Thiên âm thanh không đúng, cũng không dám nói giỡn, lo lắng hỏi.

"Không có chuyện gì đâu."

"Có phải là Sở Vũ phái người động tới người rồi?"

"Đã bị ta đánh chạy. Ta không sao, chuyện này chính ta sẽ cùng hắn tính toán, người không cần lo lắng." Tạ Phi Thiên cúp điện thoại.

"chạy ngay đi, trước khi mọi điều dần tồi tệ hơn, không còn ai cạnh bên em ngày mai, tạm biệt một tương lai, ngang trời,..." - chạy ngay đi son tùng-MTP." Tạ Phi thiên đang định cất điện thoại, điện thoại di động liên vang lên bản nhạc chuông quen thuộc, Tạ Phi Thiên cầm điện thoại nhìn, là Lan Hinh.

"Hinh tỷ."

"Tạ Phi Thiên, người vừa nãy gọi điện thoại cho ta có chuyện gì hả?"

"Ta gọi điện thoại cho người?... Nha, à đúng đúng, ta chính là muốn hỏi một chút tiếng Anh lần này thi ra sao?" Tạ Phi Thiên biện lý do qua loa nói, nguyên lai là hấn lúc trong phòng thử đồ sử dụng dị năng điều khiển điện thoại tự gọi cho Lan Hinh.

"Người lúc nào trở nên quan tâm đến thành tích vậy?" Lan Hinh âm thanh cao hứng.

"Không phải... Kỳ thực... Kỳ thực ta chính là muốn gọi điện thoại cho người, ta muốn nghe giọng của người, ta ta nhớ người rồi, Hinh tỷ." Tạ Phi Thiên phát hiện mình thật sự có tổ chất dẻo miệng, những lời ngon tiếng ngọt nói ra dĩ nhiên không một chút nào ngượng mồm a, hơn nữa còn rất tự nhiên, chất chất, ấm áp, tin tưởng Lan Hinh nhất định sẽ ưa thích khả khả.

"Này, nói cái gì đó? Hai ngày nghỉ này, các thầy cô mới soạn xong đề thi." Lan Hinh tốc độ nói đột nhiên tăng nhanh, nói xong liền cúp điện thoại.

Nếu như Tạ Phi Thiên ở bên cạnh nàng, là có thể bắt gặp nàng đang mỉm cười sừng sờ nhìn điện thoại cả nửa ngày.

"chú tài xế, phía trước là "Dạ Chi huyền" trung tâm giải trí người dừng ở đó một chút, chờ ta 15 phút." Tạ Phi Thiên đưa đến vị tài xế một tờ tiền giá trị lớn sau đó dặn dò.

"Được rồi, tốt, chỉ có điều nơi đó không cho phép đỗ xe, người nhanh lên một chút nhé." Tuy rằng không biết cái tên nhóc này đang bị thương còn không nhanh chóng tới bệnh viện mà còn vào trung tâm giải trí làm gì, nhưng mà nhận tiền người ta thì không nên hỏi nhiều nữa.

Xe taxi ở trước trung tâm giải trí ngừng lại, Tạ Phi Thiên nhìn một chút chân của mình, có thể bởi vì Lý Tiểu Long dị năng gia trì nên, miệng vết thương máu dĩ nhiên không chảy ra ngoài, Tạ Phi Thiên cảm giác chân hấn hơi hơi đau, nhưng cảm thấy còn có thể chịu được. Mở cửa xe, hấn đi xuống.

Tạ Phi Thiên lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, tính ra thì còn hai mươi phút nữa dị năng hết, xem ra mình phải tốc chiến tốc thắng.

"Đứng lại!" Nhìn thấy Tạ Phi Thiên bộ dáng xộc xệch, chân đi cà nhấc hai tên bảo vệ tiến lại ngăn cản.

"Ta tìm Sở Vũ!" Tạ Phi Thiên dưới chân căn bản không dừng lại, vẫn tiếp tục bước về trước.

"Người không thể..." Hai tên bảo vệ vừa mới nói ra ba chữ, Tạ Phi Thiên song quyền đã đánh tới bụng dưới của bọn họ, sức mạnh khủng khiếp cùng phản búng là điểm yếu khiến hai tên bảo vệ ôm bụng, ngồi xổm xuống không dậy nổi.

Lầu hai tại phòng điều khiển, Sở Vũ từ màn hình camera nhìn thấy Tạ Phi Thiên khắp khiến đi vào. "Hừ, tiểu tử này chán sống rồi sao. A phuong, người dẫn người đi ra bên ngoài, đánh tên nhóc đó một trận lại nói tiếp!"

Nhưng thời gian khi hắn quay đầu lại dấn dò thuộc hạ, hai tên bảo vệ dưới nắm đấm của Tạ Phi Thiên liền ngã xuống, hắn nhưng không thấy được cảnh đó.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Xông Vào Hang Cọp

Tạ Phi Thiên ánh mắt thẳng tắp không thèm nhìn đến hai tên bảo vệ ngồi ôm bụng lẫn lộn, bước chân không dừng vẫn tiến về phía trước, trong đầu trực tiếp ra lệnh không chế toàn bộ hệ thống camera của toàn nhà, bước chân hắn đi tới đầu camera thành góc chết ngay đó.

Đồng thời, phòng chơi game bên trong hơn 300 máy bắn cá cùng máy chơi game các loại cũng bắt đầu phát sinh quỹ dị, cơ hồ cứ chơi cái gì đều trúng, hề có đặc là trúng, toàn bộ phòng chơi game bên trong rất nhanh đầy rẫy liên tiếp những tiếng kính hi rít gào: "Ta trúng rồi, ta lại trúng." "Oa, ta lời gấp mười lần rồi!" "Ngày hôm nay ta muốn nổ tung luôn rồi, ta muốn chuộc lại số đỏ rồi!"

Tạ Phi Thiên đi lên lầu hai, ở bên ngoài cửa phòng quản lí đứng hơn mười tên bảo vệ vệ sĩ, mỗi người nhìn chằm chằm Tạ Phi Thiên chân thấp chân cao cà nhắc đi đến.

Một tên thanh niên trên đầu chỉ còn lại nhúm tóc vàng hoe đi tới trước người Tạ Phi Thiên, nghiêng đầu híp mắt nhìn Tạ Phi Thiên nói: "Đứng lại, nhóc tới làm gì?"

"Ta đến tìm Sở Vũ." Tạ Phi Thiên chỉ tay về phía phòng giám sát.

"haha, ta xem ngươi là đến tìm cái chết!" A phuong lấy điều thuốc trên miệng xuống hung hăng càn gờ nói.

Dùng sức vung điều thuốc trên đất hết lên. "Lên!"

"YAA.A.A.. Ô!" Tạ Phi Thiên đột nhiên hét lên một tiếng quái dị, nhào lên đem tên gần nhất còn chưa kịp chuẩn bị còn sững sờ, quyền trái đập thẳng vào mũi một tên, lập tức máu tươi phun ra. Tay phải xòe như đao chém vào cổ một tên bảo vệ khác, tên đó thật không cam lòng nhìn nắm đấm của mình đã đưa đến gần chóp mũi của Tạ Phi Thiên, chỉ kém một xíu nữa, là có thể đem mũi của Tạ Phi Thiên đập phun máu rồi, nhưng mà, cuộc sống mà, đâu có hai từ giá như.

"Con mẹ nó, cùng tiến lên, đập chết mẹ nó!" A phuong nhìn hai tên đàn em dưới một chiêu của Tạ Phi Thiên liền ngã xuống, trong lòng thầm giật mình, chính hắn trước tiên rút ra ống thép giấu bên hông, hướng về Tạ Phi Thiên vọt tới.

Tạ Phi Thiên lui một bước, dựa vào tường, chân trái đang bị thương thương thế làm di chuyển không ổn lắm. Tạ Phi Thiên nhớ tới Lý Tiểu Long được giới thiệu tuyệt kĩ là liên hoàn cước, thốn quyền cùng tay cứng rắn.

Hiện tại chân mình đang tổn thương khiến không thể sải liên hoàn cước được, nhưng thốn quyền cương mãnh hung ác, cùng cánh tay cứng rắn đã đủ cho hắn chiến đấu.

Đi kèm từng tiếng rất hét kêu quái dị, hai tay hắn mang theo vù vù quyền phong đem từng cây từng cây ống tuýp đón đỡ.

"Cạch", Tạ Phi Thiên giờ lên cánh tay đón đỡ một cái ống tuýp, cánh tay cùng ống tuýp đụng nhau, vậy mà phát sinh âm thanh tương tự như kim loại.

Cây kia ống tuýp dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người lại bị đập cong.

Người này cánh tay là giả sao? Hay là đây là người máy thông minh? Người kia trong đầu ánh mắt trời lên ý nghĩ như vậy. "Àm" Tạ Phi Thiên phát ra lực tay một quyền cương mãnh, giúp hắn thoát khỏi triền học suy tư đầu đầu vấn đề người máy.

Hành lang cũng không tính là quá rộng, vừa khi bắt đầu xông lên từng người rất nhanh đều dưới quyền kích của Tạ Phi Thiên mà ngã xuống lần lượt.

nhưng bởi vì nhìn thấy Tạ Phi Thiên trên người bị đập quá trời vô số tuyết sắt đập xuống, vì lẽ đó mọi người ở sau sức lực đều còn đầy đủ, cho rằng chỉ cần mình xông lên, thêm một gây nữa, Tạ Phi Thiên đương nhiên sẽ ngã: cũng chính ý nghĩ này trong đầu của từng người từng người kè lên, rồi vụt tắt đi hi vọng, khi bị đập lần quay nằm xuống đất, cuộc sống mà đôi lúc ước mơ hy vọng mãi chỉ là mơ ước...

Mãi đến tận người cuối cùng mới hoảng sợ phát hiện, huynh đệ của hắn đã bị nằm lăn quay dưới đất gào thét hết rồi, mà cái tên thanh niên lưng dựa vào tường này tới giờ một bước cũng không di chuyển vẫn đứng vững vàng ở đây, trong mắt để lộ ra sát ý kinh người lạnh lẽo thấu xương.

Người kia rốt cục phản ứng lại bình tĩnh, trước mắt tên thanh niên này nhìn như lão đà lão đảo cực kì yếu, nhưng không thể bị gục ngã được là sát thân đây.

"Người... Người đừng tới đây." Người kia hoảng sợ lùi về sau, rốt cục lùi tới trước cửa phòng quản lí, "Bành bành bành" đập cửa liên hồi.

"Vũ ca, Vũ ca..."

"Àm ỉ cái gì vậy ba? Có người đem các người thông đít à?" Sở Vũ tức giận hùng hùng hổ hổ mở cửa.

"Không... Không..." Người kia nhưng vẫn còn hoảng sợ không ngừng nhìn về phía sau.

"Chuyện này... Chuyện này..." Sở Vũ rốt cục mở cửa ra xem thấy thuộc hạ hần nằm la liệt tứ tung có tên còn chống mộng lên trời, chấn động đến nỗi không nói ra lời.

"Sở Vũ!" Tạ Phi Thiên muốn bước nhanh về phía trước tới gần Sở Vũ, nhưng mà chân hần bị thương bất tiện, rốt cục để Sở Vũ phản ứng lại, "Àm" một tiếng đóng cửa lại rồi.

"Tài Thúc, Tài Thúc, người mau dẫn người đến phòng quản lí nhanh, xảy ra vấn đề rồi, nhanh tới cứu ta." Sở Thiên hoàn toàn đã không còn như ngày thường kiêu ngạo, dựa lưng vào cửa, cầm điện thoại gào khóc nói.

"Àm", Tạ Phi Thiên một quyền đánh vào trên cánh cửa, cánh cửa vậy mà lung lay, khung cửa ngoài viền vách tường vậy mà rơi xuống đất bụi.

Sở Thiên đang dựa lưng vào cửa cũng chấn động bước một bước rồi xa cánh cửa thân thể mới ổn định lại.

"Con mẹ nó là thằng chó nào chết tiết nào đem búa tạ để ngoài hành lang!" Sở Vũ hướng về phía sau Ngụy Ngụy thuộc hạ duy nhất còn lại của hần mà hỏi.

"Vũ... Vũ ca, bên ngoài không... Không có búa tạ nào cả."

"Đừng" Sở Vũ quét tay một cái tai quét qua mặt tên đàn em, đem thẳng nhỏ suýt chút nữa ngã nhào xuống đất. "Không có búa tạ, không có búa tạ của kia là lấy gì đập? Đừng nói với ta là hần dùng tay để đập nha? Ai mà tin tưởng là đồ con bò ấy?"

"Àm" trên cửa lại truyền tới một tiếng vang thật lớn, tiếp theo là "Răng rắc!" Một tiếng vang giòn tan, cái kia cánh cửa gỗ dày ba tấc vỡ vụn, một nắm đầm lộ ra ngoài.

Sở Vũ Kinh sợ nhìn nắm đầm kia lộ ra từ trong cửa, miệng hần há thật to, nửa ngày cũng không thể khép lại được.

"Vũ ca, cái kia... Cái kia đúng là nắm đầm đó." tên thuộc hạ duy nhất mới bị Sở Vũ tát bưng mặt, ủy khuất nói.

"Đừng", Sở Vũ lại một cái tát quét qua. "Người nghĩ ta là ngu ngốc à? Nắm đầm cũng không nhận ra sao?"

"Tài Thúc, Tài Thúc, nhanh lên một chút dẫn người đến." Sở Vũ cầm điện thoại di động hét lớn.

Tên đàn em trái phải hai gò má đều có dấu tay, rất xa đứng ở một bên nhìn lấy Sở Vũ đang gào khóc kêu cứu, bộ dáng thì cứ như đang muốn nói gì đó lại thôi.

"Tiểu tử người nhìn cái đeo gì vậy? Có rắm mau thả, áp úng con mẹ người sợ ta đánh người à!"

"Vũ... vũ ca, ta nói người cũng đừng... Cũng đừng đánh ta!" Người kia hoảng sợ nhìn Sở Vũ nói.

Sở Vũ nhìn tên thuộc hạ đang ôm mặt sợ mình đánh áp úng nói, có chút dở khóc dở cười. "Nói mau! Không nói ta liền đánh người đây này!"

"ùm Vũ ca, điện thoại di động của người... Điện thoại vẫn chưa ấn gọi được."

"Người * cái * con mẹ nó, nhìn thấy sao không nói sớm, muốn cười nhạo ta, à? Đừng hay không hả, khôn nạn, biết là đang nguy cấp không hả?" Sở Vũ triệt đề nổ tung, vọt tới tên thuộc hạ làm một trận liên hoàn đầm đá.

"Sở Vũ, người đang làm cái đeo gì vậy, sắp ra trận cũng không cần phải lấy đàn em ra luyện tập như vậy chứ?" Tạ Phi Thiên khe cửa bị thùng thò tay vào vặn khóa mở cửa ra.

Liền thấy Sở Vũ ở sau đàn em ở trước hai người đang chạy vòng vòng quanh phòng chơi trò đuổi bắt, không khỏi sững sờ.

"Tạ Phi Thiên?" Sở Vũ quay đầu lại, hoảng sợ nhìn Tạ Phi Vũ đang từng bước một đến gần "Ta nói cho người biết, người đừng tới đây à nha? Cứu viện của chúng ta trên sắp đến rồi đây, nếu như người mà dám đụng đến ta.

Thanh Long bang sẽ không bỏ qua cho người đâu." Sở Vũ ngoài mạnh miệng trong lòng run bần bật găm hết lên.

"Thật vậy sao?" Tạ Phi Thiên đem Sở Vũ dồn đến góc tường, trực tiếp một cái bạt tai liền quất tới. "Đừng", Sở Vũ mặt trái lập tức trời lên dấu năm bàn

tay đỏ búng.

"Tùng tùng tùng" hành lang đột nhiên truyền đến một trận lộn xộn tiếng bước chân, còn kèm theo rất nhiều tiếng ầm ĩ gào thét, nghe thanh âm, có ít nhất mấy trăm người đang nhào tới.

"Tạ Phi Thiên, thằng óc chó, nguoi nhất định phải chết, nguoi của ta đến rồi haha." Sở Vũ sững sờ, rồi búng tỉnh quơ tay múa chân chỉ vào Tạ Phi Thiên cười nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Bị Đánh Thành Đầu Heo

"Đùng", Tạ Phi Thiên lại là một cái bộp tai quét qua, Sở Vũ bên má phải lập tức lại trời lên năm cái dấu tay đỏ búng.

"Tạ Phi Thiên, nguoi còn dám động thủ đánh ta? Chờ chút nữa ta nhất định không tha cho nguoi!" Sở Vũ khuôn mặt ngây thơ ngạc nhiên ôm lấy má phải của mình, tay còn lại chỉ vào Tạ Phi Thiên đe dọa nói.

"Không tha cho ta thì thế nào, đến cắn móng bố này?" Tạ Phi Thiên đột nhiên ra tay, tóm chặt cổ áo Sở Vũ đem hất cổ định, "Ba ba ba" một trận cuồng quát vào mặt, lúc đầu Sở Vũ còn hung hăng uy hiếp, sau đó liền đã biến thành khổ khổ gào khóc cầu xin.

"Thiên ca, không Thiên gia gia, van cầu nguoi, đừng đánh ta, nguoi muốn cái gì ta đều đáp ứng cho nguoi, chỉ cầu xin. nguoi đừng đánh vào mặt ta, mặt để làm ăn của gái mà huhu."

Tạ Phi Thiên lúc này mới dừng tay lại, tay nắm lấy cổ áo của Sở Vũ nhẹ nhàng buông tay, Sở Vũ "Oạch" một thoáng liền ngồi bệch trên mặt đất.

"Phù phù", nhìn tên đầu heo trước mặt chính là Sở Vũ hai má thì sưng vù, mắt thì bầm đen miệng thì đầy chu ra thêm cả tắc, Tạ Phi Thiên nhin không được bật cười.

Đây là vừa nảy thanh niên anh tuấn thần võ khuôn mặt hung ác Sở Vũ sao? Ta ra tay có phải là quá bạo lực rồi không nhĩ? Tạ Phi Thiên cười thầm trong lòng tự hỏi một thoáng một phút, nhưng mà, vừa nảy một trận đập tên Sở Vũ này, loại cảm giác này quả thật là sáng khoái, có nên buồn bực lại tìm hấn giải sầu không khả khả!

"Sở Vũ, nguoi nhìn kia, đây là nguoi của nguoi sao?" Tạ Phi Thiên chỉ chỉ màn hình máy tính giám sát nói.

Nghe nói như thế, Sở Vũ nghi ngờ mạnh mẽ cổ mở đôi mắt sưng húp ra một khe hở, hướng tới màn hình nhìn một cái. Trên màn ảnh, một nhóm người đông đen đang nổi giận điên cuồng hét lên, đám nguoi này đang xông lên lấu, nhón nha nhón nháo có tới gần mấy trăm nguoi.

"Chuyện này... Sao có thể có chuyện đó? Con mẹ nó, bọn họ xông lên làm gì?" Sở Thiên khuôn mặt..., (à mà mặt hấn thành mặt heo rồi ta không nhìn ra biểu cảm gì nữa khả khả □.)

Nhưng nhìn hấn lúc này ngôn ngữ chân tay múa may loạn xạ, có thể thấy được hấn lúc này tuyệt vọng cỡ nào. Đúng, chính là tuyệt vọng. Bởi vì hấn đã nhận ra rằng, cái nhóm nguoi đang xông lên này, không phải là nguoi của hấn, mà là đám nguoi chơi dưới tầng trệt.

"Ah, nơi này có nguoi mới đánh nhau."

"Quản cái *bép* hả, chúng ta chỉ muốn lên đòi tiền thắng à!"

"Đúng vậy nha, phía trước kia đi mau thôi, sợ trễ liền không ai trả tiền!"

Còn nằm lăn lóc ở ngoài mấy tên đàn em của Sở Vũ, mau mau giãy giụa lết về góc tường bên cạnh, mà còn có mấy tên bị Tạ Phi Thiên đánh bất tỉnh thì thậm con mẹ nó rồi, không phải là bị nguoi ta trực tiếp đâm lên, thì là bị nguoi đá qua đá lại.

Tiếng nguoi huyên náo rất nhanh liền vọt tới phòng quản lý "Chúng ta muốn tìm ông chủ!"

"Đúng, chúng ta muốn các nguoi trả tiền!" "Chúng ta đã thắng rồi, các nguoi không thể thấy tiền lớn mà không trả cho chúng ta chứ!"

Tạ Phi Thiên ra mở cửa, mỉm cười đứng ở cửa.

Nhìn thấy Tạ Phi Thiên trước mặt nguoi đầy máu me, nhưng lại một mặt mỉm cười, trong hành lang tiếng ồn ào dần dần yên tĩnh lại, mấy nguoi phía sau tuy rằng không nhìn thấy phía trước xảy ra chuyện gì, nhưng phía trước không ầm ĩ, tự nhiên cũng là im lặng theo.

Nhìn mọi nguoi đột nhiên yên tĩnh lại, Tạ Phi Thiên biết cái này chỉ là tạm thời, chỉ cần ai đó mở miệng nói ra một câu, tất cả mọi nguoi tất nhiên lại búng

nổ lửa giận càng cao hơn ấy.

"Thiên ca, người giúp ta ngăn trở đám người này, ta cho người mười triệu, không, hai mươi triệu." Sở Vũ bò đến phía sau cửa, ló đầu ra nhìn, sợ hãi lại nhanh rút đầu trở về, nhỏ giọng khẩn cầu Tạ Phi Thiên.

"Thù hạ của người cảnh cáo ta, nói cho ta biết, không phải tiền là đều cũng có thể cầm được, nhất là tiền của các người." Tạ Phi Thiên thấp giọng cười nói.

"Các vị, ta cũng là đến đòi khoản nợ đây, ông chủ ở phía trong này, xin mời các người." Tạ Phi Thiên lui về phía sau một bước, nhường ra cửa vào.

"Tạ Phi Thiên, người..." Sở Vũ mặt như màu đất.

"Ông chủ ở nơi nào? Chúng ta muốn tìm ông chủ!"

"Nhanh lên mau đưa tiền cho chúng ta, bằng không chúng ta ngày hôm nay liền đem nơi này đập phá."

"Đứng, không đưa cho chúng ta tiền, chúng ta liền không đi đâu hết!"

Quả nhiên, Tạ Phi Thiên nói như mỗi lần lửa lại đốt lên tất cả mọi người lửa giận, mọi người lập tức tuông vào phòng quản lý.

đem Sở Vũ đang trốn dưới đáy bàn làm việc nắm lôi ra. Bất quá, mấy người kia nắm lôi Sở Vũ ra lập tức sững người lại, ai đây? ông chủ sao cái mặt thành mặt heo mẹ rồi, không còn lớn hơn mặt heo liền làm mấy người này ngơ ngác nhìn cả mười giây không nhút nhít.

"Ông chủ, thường tiền!" Phía sau không nhìn thấy Sở Vũ, thấy phía trước đột nhiên không có âm thanh gì, bắt đầu ồn ào lên.

"Đứng, nhanh lên một chút bồi chúng ta tiền!" mấy người Tôm chặt Sở Vũ, bị phía sau âm thanh giết mình tỉnh lại, cũng bắt đầu buộc Sở Thiên bồi thường tiền.

Cảm giác được trong cơ thể mình dị năng thời gian sắp hết, Tạ Phi Thiên vốn định lui xuống trở về taxi đến bệnh viện, nhưng vào lúc này, một bóng người quen thuộc đi ngang qua mặt hắn.

trước mặt hắn đi qua.

"Người là cái kia tài xế xe taxi?" Tạ Phi Thiên kéo lại người kia, chân chờ hỏi.

Người kia quay đầu lại, nhìn thấy Tạ Phi Thiên, người tài xế rất ngượng ngùng từ trong túi móc ra bóp tiền, từ đó rút ra tiền mà Tạ Phi Thiên đưa trước còn nhiều hơn một ít, đưa tay vào Tạ Phi Thiên.

"Huynh đệ, xin lỗi người, người xuống dưới lại kìm một chiếc taxi đi, ta phải đem tiền thắng đòi lại rồi." người taxi khai báo một tiếng, thừa dịp Tạ Phi Thiên đang sững sờ há miệng, tránh rút khỏi Tạ Phi Thiên, nhảy đến trước chen vào đoàn người.

Tạ Phi Thiên sững sờ nhìn số tiền trong tay, tình huống gì thế này? Cười khổ không thôi a.

Tạ Phi Thiên đi đến bên cạnh cửa, muốn hướng ra bên ngoài chen tới, tuy nhiên lại phát hiện cửa ra vào đã chen cứng chặt ních rồi, bất luận Tạ Phi Thiên nhiều có lễ phép xin "Nhờ" ra ngoài, nhưng căn bản là đến ai thèm quan tâm hắn, không nhường một bước nào.

Mà một bên khác, đã bắt đầu truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Sở Vũ rồi, hiển nhiên là mấy người chơi kia bắt đầu đòi nợ.

"Tránh ra, tránh ra!" Trong hành lang đột nhiên rối loạn tung bừa, chỉ thấy hai mươi, ba mươi cái bảo an đen đồ đen vạm vỡ như một cái binh đoàn, mạnh mẽ đẩy ra đoàn người chen vào.

Tạ Phi Thiên nhận ra đầu thủ lĩnh kia chính là Tài Thúc buổi sáng đã gặp, không khỏi ở trong lòng âm thầm gấp gấp lên.

Dị năng của mình phục chế có tác dụng trong thời gian nhất định lại sắp hết thời gian rồi, mà cái kia siêu cấp Hệ Thống của mình, cùng một cấp bậc dị năng không thể phục chế nhiều lần, cũng không thể liên tục lặp lại sử dụng, cần có khoảng thời gian hồi phục.

Điều này Tạ Phi Thiên đã hiểu rõ lúc cứu người ở sông, xem chút nữa bị nước trôi đi.

Tài Thúc xông lên phía trước, hai cái cánh tay trắng kiện vạm vỡ xen vào trong đám người tách ra, cái kia đám đông liền lao đảo nghiêng ngã ra hai bên tách ra một con đường.

Lúc này, người của Tài Thúc từ phía sau, hướng về phòng quản lý xông tới.

Vào cửa, phòng quản lý bên trong vẫn như cũ đầy áp người, Tài Thúc như cũ dạng hai tay hướng về trong đám người cắm vào, sau đó dùng lực một cái đẩy ra đám người để chen vào.

Trên tay truyền tới một thứ làm hắn chấn động, bởi vì hắn cảm giác được bên tay phải của mình đã có một lực mạnh ngăn cản lại, người kia dĩ nhiên đưa tay liền chặn lại được lực của mình, tay của chính mình đánh vào cánh tay của hắn, giống như là đụng phải cột điện nhà.

Tài Thúc ánh mắt lập tức nhìn về phía cánh tay cứng rắn kia, liền thấy Tạ Phi Thiên ánh mắt phức tạp nhìn hắn.

"Người làm sao cũng ở nơi đây?" Tài Thúc lộ ra một cái nụ cười thật thà.

Nhưng là đột nhiên mặt của hắn lại thay đổi, bởi vì vì hắn nghĩ tới rồi một vấn đề, Tạ Phi Thiên quần áo xốc xếch, còn có vết máu đầy người, hơn nữa lúc này hắn còn lộ ra sức lực hơn hẳn mình.

Lẽ nào vừa nãy người đánh xông vào chỗ của Sở Vũ, đánh cho mười mấy tên thủ hạ bảo vệ lẫn lóc, làm cho Sở Vũ khóc lóc hô cứu mạng, chính là hắn?

Vì lẽ đó hắn lập tức hỏi vấn đề thứ hai: "Vừa nãy người đánh tới phòng Sở Vũ là người?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nữ hùng cứu mỹ nam

"Ta chỉ đến đây để đòi lại nợ của mình" Tạ Phi Thiên vẫn là nở một nụ cười nhạt nhòa, vẫn đứng yên chặn trước người Tài Thúc không chịu nhường đường.

"nhóc con, ngươi muốn chết sao, biết nơi này là địa bàn của ai không hả?" phía sau lập tức nhảy ra hai tên bảo an tỏ rõ vẻ dữ tợn, hướng về phía Tạ Phi Thiên quát lớn.

Tài Thúc nhíu mày lại, giờ tay lên ngăn lại tên thủ hạ muốn động thủ. "Tiền của các ngươi, không phải đã giao đủ cho tiểu thư sao?"

"Nợ tiền rõ ràng đã trả đủ, ta lấy nợ chính là nợ máu." Tạ Phi Thiên nhắc lên chính mình cái chân tàn tật máu me.

"Sở Vũ đứa nhỏ này, trẻ con thật!" Tài Thúc bất mãn lắm bậm một câu.

"Tiểu Đường, Tiểu Hồ, hai người các ngươi đem vị huynh đệ này xuống lầu, hắn là bạn của tiểu thư, các ngươi nhất định phải bảo đảm an toàn cho hắn." Tài Thúc quay lại sau lưng gọi một tiếng, lập tức thì có hai người thanh niên trẻ tuổi phía sau chen tới.

"Ngươi không phải là Sở Vũ thủ hạ sao?" Tạ Phi Thiên ngạc nhiên hỏi.

"Ta là người của Thanh Long bang, trung tâm giải trí "Dạ Chi Huyền" là sản nghiệp của Thanh Long bang, Sở Vũ là thiếu chủ của Thanh Long bang." Tài Thúc giống nhưng đó là đương nhiên nhẹ nhàng nói không che giấu gì.

"Thì ra là dạng này, Tài Thúc, ngươi đi giúp người đi, không cần chăm sóc ta, ta có thể tự chăm sóc chính mình." Tạ Phi Thiên đối với Tài Thúc câu trả lời rất có hảo cảm, bởi vì hắn mặc dù không có phủ nhận là bệnh vực cho Sở Thiên, nhưng cũng không có đối đầu với Sở Á Nam, hoàn toàn là đứng ở Thanh Long bang, toàn bộ đều là vì bang hội.

Vì lẽ đó ở trong giọng nói của Tạ Phi Thiên là khách khí lễ phép hơn rất nhiều, giống như Sở Á Nam tôn xưng hắn một tiếng "Tài Thúc".

Thấy Tạ Phi Thiên từ chối giúp đỡ, Tài Thúc cũng không có ép nữa, bằng hắn vừa nãy thực lực chống lại tay của mình, nơi này đúng là không ai có thể làm gì được hắn.

Tài Thúc gật gật đầu, tiếp tục mang người hướng về đám đông trung tâm đi đến, về công hay về tư, hắn cũng không thể không quan tâm đến Sở Vũ, chết sống cũng phải bệnh vực chứ.

"Tránh ra tránh ra, nơi này là địa bàn của Thanh Long bang, hi vọng các vị cho Thanh Long bang chúng ta mặt mũi, trước tiên nhường một bước nào, có chuyện gì, chúng ta ngồi xuống thương lượng." Tài Thúc vọt vào trong đám người, đem Sở Vũ bảo hộ ở phía sau, hai mươi, ba mươi cái thuộc hạ hắn dẫn theo lập tức vây quanh, đem đám người chơi chặn cách xa ra.

"Tài Thúc, ngươi mau đem những tên đếch không sợ sùng này đuổi ra ngoài, sau đó bắt lấy cái kia Tạ Phi Thiên, chuyện này chính là hắn bày đầu." Sở Vũ cảm nhận được an toàn, lập tức lấy lại dũng khí, ngẩng cao "Đầu heo" bắt đầu vung tay múa chân ra lệnh.

"Thiếu gia, ngươi cho rằng chúng ta có mấy người như vậy, có thể đem hết đám người này đuổi đi sao? Hiện tại không phải là thời điểm đùa nghịch, chúng ta trước tiên cần phải biết rõ tình huống thế nào đã, rồi nói sau." Tài Thúc kéo lấy Sở Vũ, thấp giọng khuyên nhủ.

"Ta đều bị người ta đánh thành dạng này, ngươi còn muốn ta phải nhẫn nhịn? Chúng ta Thanh Long bang mặt mũi cũng ném luôn à!" Sở Vũ nổi bạo kêu lên.

"Tiểu Vương, Tiểu Đường, các ngươi đem thiếu gia đỡ đến bên kia đi nghỉ ngơi một chút." Tài Thúc âm thầm thở dài, Thanh Long bang mặt mũi rất cuộc

là bị ta ném, hay mà bị người ném hả?

"Chúng ta thắng tiền rồi, các người dựa vào cái gì không trả cho chúng ta?"

"Đứng, chúng ta cũng không muốn chọc giận các người Thanh Long bang, chỉ cần trả tiền cho chúng ta, chúng ta lập tức liền rời đi." Đoàn người lại bắt đầu trách móc, ầm ĩ mỗi người chọt một câu.

Tài Thúc cũng không biết đến cùng nên xử lý như thế nào mới tốt nữa, chỉ có thể tập trung người của mình lại bảo vệ Sở Vũ phía sau không cho người ta đánh hấn nữa.

Cơ mà không khí ngột ngạt này, những tên thuộc hạ của Tài Thúc cùng đám người chơi game không khỏi có đưng chạm tay chân, còn có xô đẩy kênh mặt nhau, nhìn thấy là biết sắp lại một hồi hỗn chiến nữa rồi.

"Ồ...kít.." ngoài cửa sổ lang cang truyền đến một trận thắng xe kéo dài, tiếp theo, từ màn hình máy tính camera có thể nhìn thấy, từng cái từng cái người bận áo xanh cầm trong tay ống tuýp, dao găm gây gộc găm rú hướng về trên lầu lao lên.

"Không được, người Thanh Long bang đến rồi." Trong đám người lập tức có người kinh hô lên.

"Bọn họ còn cầm ống tuýp, dao, kiếm nữa kia." Có người bắt đầu sợ hãi than.

Này trung tâm giải trí "Dạ Chi Huyền" mặc dù là Thanh Long bang sản nghiệp, nhưng dù sao bề ngoài cũng chính quy sản nghiệp làm ăn trong sáng, trong ngày thường chỉ là ít tay chân để là bảo vệ bảo an duy trì trật tự thôi, mà Thanh Long bang thực lực chân chính, cũng như những bang phái khác.

Đều là ẩn giấu ở "lòng đất" thế lực ngầm hoặc động, trong ngày thường ít khi lộ diện.

Bởi vì hiện tại dù sao cũng xã hội hiện đại văn minh, xóa sổ các bang phái luôn nằm trong chính sách của chính quyền, tuy rằng bởi các loại nguyên do, các bang phái vẫn chưa thể hoàn toàn cắt được tận gốc, nhưng cũng không cho bất cứ bang phái nào lộ hành trạng lang ngoài đường.

Nhưng là bây giờ, bang phái luôn ẩn nấp dưới lòng đất nay lại đánh trống khai chiêng ầm ĩ xuất hiện trước mắt mọi người, nói không kinh hoàng, sợ hãi, đó là giả dối.

Chính Tạ Phi Thiên, lúc này cũng chỉ có lắc đầu cười khổ, chơi quá độ rồi, lần này chết chắc.

Cái nhóm người áo xanh này không nói một lời, khí thế hung hăng vọt lên, nhưng là bằng vào khí thế kia, mấy người nhìn thấy vội tránh né đều sợ không kịp bị vấp vỡ mồn.

Có mấy người phản ứng chậm, liền bị té xuống đất, sau đó, những người lùi lại cũng không thêm chú ý xô đẩy trốn tránh.

Kỳ quái là đám người áo xanh kia cứ xông lên vài bước, thì có hai người bên trái, bên phải đứng ở hai bên mở ra con đường, rất nhanh, ở hành lang nối đến phòng quản lý đã mở thông con đường hai bên đường đều có mấy người áo xanh đứng tạo lối.

Chẳng lẽ là lão đại Thanh Long bang đến rồi? Mọi người sợ hãi trong lòng suy đoán.

Liền ngay cả Tài Thúc, lúc này cũng bối rối, chính hắn cũng không hề thông báo lên tổng bộ ah, người của tổng bộ làm sao tới nhanh như vậy?

Nơi này duy nhất còn sót một người mừng rỡ như điên, không ai khác chính là Sở Vũ, đẩy ra mấy người bảo vệ hắn, hướng về phía cuối hành lang hét lớn: "Ba ba, ba ba, ta ở đây này."

"cóp..cóp...", một trận tiếng bước chân ở cuối hành lang góc khuất vang lên, tiếng bước chân chậm rãi mà trầm ổn, làm người ta có cảm giác từng bước bước ra là cỡ nào tâm tính của kẻ thủ lĩnh này, để mọi người ở đây nghe được tiếng bước chân này thời gian như ngừng lại, sát khí lơ mơ từ phía đó tuông ra.

Có người chơi đang lơ đãng nhìn thì tay hắn tự ôm lại mình. "Ta nổi da gà rồi này, lạnh lẽo thấu xương a, rốt cuộc là nhân vật số má nào, xuất hiện lẹ đi, còn đi chậm chậm vậy ta xót ra quần a".

Này là lão đại Thanh Long bang sao, rốt cuộc là cái gì dạng người? Mọi người không nhìn được cùng nhau nhìn về một hướng, lúc này đám người áo xanh khí thế vọt tới làm người ta kinh hãi, nhưng giờ chỉ có tiếng bước chân cũng làm không gian ở đây như ngưng lại.

Ở trong ánh mắt tràn ngập mong đợi của tất cả mọi người, cuối cùng một người từ cuối cầu thanh bước lên, đầu tóc ngắn đỏ chói, quần áo bằng da bó sát người, càng làm lộ ra thân hình tuyệt mỹ lồ lộ. Người mà mọi người mong đợi, chờ trông ngóng đoán già đoán non, đoán con mẹ nó ra đàn ông luôn, dĩ nhiên chính là Sở Á Nam.

"Sở Vũ, Tạ Phi Thiên đâu?" Sở Á Nam bước lên sát khí tuông ra dưới ánh mắt tròn xoe của mọi người, nàng hướng về Sở Thiên hỏi tội.

Mọi người ầm ầm té đánh ngã, có vẻ như này khí thế hùng hổ không phải là lão đại Thanh Long bang chỉ là tiểu cô nương vậy mà bọn họ xem tề ra quần vì tiếng bước chân, con mẹ nó mất mặt quá đi.

Đã vậy dĩ nhiên không phải đến giải quyết chuyện nơi này, mà là tìm một người tên là Tạ Phi Thiên, này Tạ Phi Thiên, rốt cuộc là ai, mà có thể để chị đại

Thanh Long bang đến kìm thế kia.

Sở Vũ vẫn chưa có thể tỉnh táo lại mắt vẫn tròn xoe miệng nụ cười vẫn cứng ngắt như nãy, ôi cuộc sống mà ai mà không chết lặn khi thấy niềm hi vọng của mình vụt tắt, sững sờ nhìn Sở Á Nam, dĩ nhiên quên lun trả lời câu hỏi của nàng.

"Tiểu thư, người người muốn tìm ở bên kia." Tài Thúc đi lên, hướng về Tạ Phi Thiên chỉ chỉ.

Ánh mắt của tất cả mọi người, cũng theo ngón tay của Tài Thúc, chuyển hướng nhìn về phía thanh niên quần áo xốc xếch người ngòm như mới trải qua hỗn chiến, người đầy vết thương, vết máu, trên chân trái còn buột cái vải áo thấm đầy vết không ngừng loan ra.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Đổi chủ

"Phi Thiên!" Sở Á Nam ánh mắt rớt cuộc đặc ở trên người Tạ Phi Thiên, nhanh chóng chạy tới chỗ hấn khuôn mặt hiện lên đầy vẻ yêu thương.

"Nhẹ chút, nhẹ chút nào." Tạ Phi Thiên bị Sở Á Nam ôm thật chặt vào trong ngực, nghe răng trợn mắt rên lớn.

"Bọn họ làm người bị thương sao?" Sở Á Nam đau lòng hỏi.

"Một điểm nhỏ tổn thương thôi, không cần lo lắng." Tạ Phi Thiên giật giật cái chân bị thương.

Kỳ thực chân bị thương chỉ là chuyện nhỏ, mấu chốt là hiện tại dị năng của hấn hết thời gian phục chế, bắp thịt được gia trì hiện tại được gỡ bỏ gây ra di chứng mỗi nhúc nhích, cộng thêm lúc này ăn mấy cái gây sát toàn bộ phát tác đau đớn, khiến cho toàn thân hấn mỗi một tác bắp thịt đều là như kim đâm rất khó chịu.

Hiện tại hấn như không còn chút sức lực nào cảm giác nào, làm cho hấn cảm thấy bất cứ lúc nào cũng có thể ngã nhào.

Nhưng mà, hiện giờ nhiều người nhìn mình như vậy, hình tượng anh hùng, hình tượng cao thủ tịch mịch của mình đánh bại cả mấy chục người tay cầm tuyệt sát, nhìn vào ánh mắt khiếp sợ của mọi người, dù như thế nào, cũng phải ráng đứng vững.

Đương nhiên, còn phải duy trì hình tượng mỉm cười một cách lạnh lùng, đứng, đứng, một cái mỉm cười đầy mị lực nha quả là cao thủ khả khả.

"Còn nói không có chuyện gì, người xem người đứng cũng đứng vững rồi này." Sở Á Nam con mắt đã ẩm ướt đưa tay sờ lên chân bị thương của Tạ Phi Thiên.

"Ôi, đừng đụng vào, đau nhứt lăm!" Tạ Phi Vũ thấp giọng nói.

"Sở Vũ, người xem người đem Phi Thiên đánh thành hình dáng ra sao rồi này?" Sở Á Nam lần thứ hai liếc nhìn về phía Sở Vũ bên người, nổi giận đứng đứng nói.

"Ta đem hấn đánh thành hình dáng ra sao? Một mình hấn đánh mười mấy tên đàn em của ta toàn bộ ngã trên mặt đất không bò dậy nổi, hấn còn phá cửa mà vào, vừa vào chính là đập vào mặt ta liên hoàn không thương tiếc, người nhìn này, hấn đem ta đánh thành cái gì này, ta đánh hấn được bao nhiêu?" Sở Vũ nghe được Sở Á Nam dĩ nhiên chỉ trích chính mình đánh Tạ Phi Thiên, lập tức nổi bão máu gào khóc kể lể ủy khuất.

Cái nhóm người chơi xông lên đòi tiền mới nhớ sự, nhóm người mình lúc vừa lên đã thấy mấy tên bảo vệ nằm la liệt rồi, đều là người trẻ tuổi này một người đánh ngã toàn bộ sao?.

Cái này thanh niên nhìn có chút hiền lành dễ thương, vậy mà, chẳng lẽ là trong truyền thuyết cao thủ vô lâm ẩn danh hay sao? có thể một người đánh ngã hơn mười mấy người?

Có mấy người đứng gần Tạ Phi Thiên, đều lặng lẽ hướng về sau lùi lại mấy bước, thật giống như lo Tạ Phi Thiên ra tay với bọn họ.

Nghe được Sở Vũ khóc lóc kể lể, tất cả mọi người cũng đã nhìn ra, này cuộc chiến võ môn rốt cuộc là ai thắng ai thua rồi.

Nhưng mà Sở Á Nam dĩ nhiên nhưng không chịu bỏ qua. "Người không trước tiên đánh hấn, hấn sẽ tìm đến người đánh sao? Không được, người nhất định phải cho ta một lời giải thích."

"Muội muội, nói cái gì đi nữa, người cũng là em họ của ta cơ mà, ta nói người cũng chưa có gả ra ngoài, người cũng không thể quay lưng đối phó người nhà nha?" Sở Vũ cảm giác mình đầu muốn nổ.

"Tình huống gì thế này?" "Hai người này là anh em họ chung nhà sao, vậy mà bây giờ vì một người ngoài mà đầu đá, cô gái này thật là đại trai a!" "Con mẹ

ngươi trai đẹp mà không đại sao được?"... Bên ngoài mấy người chơi bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Tiểu thư, tiểu thư, chúng ta có phải trước tiên nên giải quyết vấn đề ở đây." Tài Thúc đi tới khuyên nhủ.

"Những người này sao? Những người này có chuyện gì?...Lại mắc mớ gì đến ta chứ? Ta đến nơi này chính là tìm Phi Thiên. Những chuyện khác, ta mặc kệ." Sở Á Nam cười lạnh nói.

Những chuyện khác đều mặc kệ? Có ý gì? Ở đây mấy người chơi đã tuyệt vọng giờ lại cảm thấy còn có hi vọng, xem ra còn có thể đòi lại tiền thắng.

"Phi Thiên, chúng ta đi." Sở Á Nam vẫn đứng là mặc kệ Sở Vũ, đi tới dắt díu lấy Tạ Phi Thiên, đi về phía cửa.

Những người kia người áo xanh theo nàng tới, cũng từng cái từng cái theo nàng rời khỏi.

Sở Vũ đứng sững sờ, nhìn mấy cái người chơi đang áp sát tới chính mình, nghĩ đến cảnh mới vừa rồi bị vây quanh đánh, cả người run lên.

"Muội muội, muội muội, ngươi không thể đi ah, dù nói thế nào? Nơi này cũng là ba ba ngươi lưu lại sản nghiệp, ngươi không thể nhìn nó bị phá hủy chứ?"

Nghe nói như thế, Sở Á Nam vẫn đứng là quay đầu lại. "Bây giờ muốn nói đây là sản nghiệp của cha ta? Nhưng là bây giờ cái kia quyền tài sản giấy tờ toàn bộ, đều là cha con các ngươi tên, cùng ta có không có quan hệ gì? Các vị nếu như thắng, tự đi hỏi hắn đòi tiền đi, ta buổi sáng có thể thắng hai mươi triệu nha."

Nghe được Sở Á Nam nói, cái nhóm người chơi này trong lòng đều nóng lên, đám người có khả năng giải quyết nhất ở đây bây giờ nói không quan tâm, còn cô vũ đám họ lấy tiền thắng, phải nắm chặt cơ hội a.

"Muội muội, muội muội, ngươi không thể đi ah, này hôm nay máy móc bị hư rồi, toàn bộ bọn họ đều thắng rất nhiều, ta làm sao có đủ tiền, vài tỷ cơ chứ? Ngươi đi rồi, này trung tâm giải trí "Dạ Chi Huyền" thì xong luôn đấy." Sở Vũ vẫn kể tục hồ.

Nhưng là Sở Á Nam cứ như không nghe thấy, tiếp tục đi đến phía trước.

"Muội muội, ngươi đừng đi, ta hiện tại liền đem giấy tờ "Dạ Chi Huyền" chuyển tới cho ngươi, đây là trung tâm giải trí của ngươi ah, ngươi không thể mặc kệ chứ?" Sở Vũ triệt để hết hi vọng kêu gào cách cuối.

Chính mình vừa nãy xem qua số liệu thống kê, tổng cộng bồi thường hơn năm trăm người chơi ở đây chỉ là số ít người chơi bạo gan lên náo loạn mà thôi, đây đối với hắn chính là không thể kiếm lợi được nữa, số tiền đền bù so với tổng giá trị của trung tâm này không xê dịch bao nhiêu rồi a.

Lúc ba ba đưa cho mình cái trung tâm giải trí này, cũng là bởi vì đây trung tâm này đang xuống dốc không phanh, theo hiện giờ game online đang phát triển mãnh liệt, hiện tại người đến trung tâm giải trí chơi càng ngày càng ít, vì lẽ đó ba ba mới có thể giao nó cho mình, chỉ để luyện tay, luyện khả năng quản lý.

Nếu như hiện tại cái trung tâm giải trí này bị thua lỗ còn có thể phá sản trong tay mình, còn không bằng đem nó chuyển tới cho Sở Á Nam, dù sao ở trong tay nàng, sau này mình còn có rất nhiều cơ hội đem nó thu lại.

Mà bây giờ, cũng chỉ có nàng mang người tới, có thể đem đám người kia đánh đuổi mà thôi.

"Ta muốn thấy giấy tờ sở hữu đang hoàn." Sở Á Nam trong lòng hơi động, cảm lại sản nghiệp của cha nàng, vẫn là giấc mộng của nàng, bây giờ xuất hiện cơ hội này, đương nhiên không thể buông bỏ.

"Hay, hay, ta hiện tại liền lấy ra ký chuyển nhượng cho ngươi!" Sở Vũ đại hi, nghĩ thầm chỉ cần ngươi bây giờ chịu thu dọn đồ đạc này cục diện, chờ tới khi yên ổn ta sẽ đem cho thu về.

"Chờ đã, ta hỏi một chút ý kiến Phi Thiên lại nói." Sở Á Nam đột nhiên nghĩ tới nên nghe theo lời của Tạ Phi Thiên, lập tức kêu ngừng lại, sau đó quay đầu hỏi Tạ Phi Thiên: "Phi Thiên, ngươi nói chúng ta hiện tại có nên hay không thu hồi "Dạ Chi huyền" lại?"

"Nha đầu ngốc, ngươi không phải là vẫn luôn muốn lấy lại gia sản đồ vật của cha ngươi sao? Hiện tại là cơ hội đấy, ngươi tại sao lại do dự chứ?"

"Nhưng mà... Những nợ nần kia? Ta hiện tại cũng không đủ tiền trả, ta lại không muốn đem những người này đánh đuổi đi, như vậy trung tâm giải trí uy tín sẽ bị phá hủy, chúng ta thu hồi lại rồi, thì có ích lợi gì, cũng sẽ phá sản ah?" Sở Á Nam chần chờ nói.

Nghe nói như thế, Tạ Phi Thiên mới phát hiện lần này mình cho mình đào cái hố to rồi, cái này trung tâm giải trí là của người khác, đương nhiên là hy vọng nó càng nát càng tốt, nhưng mà ai biết được, lần này biến thành tài sản của chính mình rồi, vậy là chuyện phiền phức mình gây ra lại đổ lên đầu mình.

"Không sao, cho ta một tuần lễ, ta giúp ngươi suy nghĩ một ít biện pháp đối phó." Tạ Phi Thiên biết Sở Á Nam kỳ thực trong lòng là rất muốn thu về trung tâm giải trí.

Chính hắn cũng đã hứa rồi giúp nàng giúp nàng lấy về những thứ thuộc về nàng, vì lẽ đó đối với mấy tỷ tiền trả nợ, trong lòng không chắc chắn tí nào, cũng chỉ có thể nhắm mắt đồng ý.

Yêu một người, không phải là hi vọng nàng có thể vui vẻ sao, có thể vì nụ cười hạnh phúc của nàng, ta có thể đồ trăm vạn sao?

Nhìn thấy Sở Á Nam hướng về phía mình gật gật đầu, Sở Vũ lập tức đại hi, nhanh chóng lấy ra giấy bút.

Ghi một bản chuyển nhượng tài sản. Vậy trong phòng đông đảo mọi người yên lặng nhìn lấy "Dạ Chi Huyền" đòi chủ.

tuy rằng bị một đám người áo xanh khí thế không thể đòi tiền, nhưng cũng không cam chịu tâm cứ vậy rời đi, cuối cùng một đám chen chút trong phòng quản lý không chịu đi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thanh Long Lệnh Phù

"Ha ha, thưa các vị, hiện tại trung tâm giải trí "Dạ Chi huyền" ông chủ đã không phải là ta, các người đòi tiền cũng tốt, đòi mạng cũng được, đều không liên quan tới ta nữa rồi.

bye bye, các vị. Ha ha ha..." Sở Vũ đem giấy tờ chuyển nhượng công văn ký xong, nhất thời cảm thấy một thân ung dung, hung hăng bản tính lại bộc phát ra, cuống kiêu đi ra ngoài cửa, cười ha ha.

"Phun, cười con mẹ hần à, nhìn cái mỏ thật muốn dứt... Vào!" đám người chơi thật không dám đắc tội thiếu chủ Thanh Long bang, nhưng mà núp ở phía sau thềm chườì rửa, dựng ngón tay giữa với hần.

"Ha ha, sản khoái sản khoái? Ta đúng là anh tuần thần võ, không sóng gió gì càng được ta?" Sở Vũ ngửa mặt lên trời cười to, đã đến chỗ rẽ cầu thang xuống lầu rồi.

"ôi định mệnh, các người là tên khốn nào cang chân ta?" Sở Vũ đột nhiên hoảng sợ kêu to lên, tiếp theo, liền truyền đến một trận "Tùng tùng tùng" như có vật nặng gì đó lăn xuống cầu thang, xen lẫn tiếng Sở Vũ "ét..ét..ét.." kêu thảm thiết.

"Ha ha ha, tên đàn này mất ở trên đỉnh đầu ah, hần chính là cái bồn cầu." Trên lầu mọi người ồn ào nở nụ cười.

"Móa, các người đám hỗn đàng này, lại dám ám hãm hại ta, ngày nào đó ta dẫn người đi đốt nhà các người, diệt cả nhà các người. Ôi, má ơi mông của ta, đau chết ta rồi." Sở Vũ ở dưới lầu giờ tay múa chân mắng to một hồi, nhưng không thấy ai để ý đến hần, cũng là quê quá bỏ đi luôn.

Sở Thiên vừa đi, ánh mắt của mọi người cũng đều nhắm ngay vào chủ mới của trung tâm giải trí "Dạ Chi huyền", này cô gái trông rất trẻ trung nha.

Thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn tới mình, Sở Á Nam tự nhiên cũng biết đây là ý gì, đây là bọn họ hy vọng nàng cho bọn họ một câu trả lời thỏa đáng.

"Các vị đại ca đại tỷ thúc thúc, các cô, di chú, bác, các em nhỏ thiệt ra... Thiệt ra vừa nãy các người cũng nhìn thấy, ngày hôm nay do máy móc trò chơi của chúng ta trục trặc, đã tạo thành hậu quả như bây giờ.

Thế nhưng mà, trung tâm giải trí "Dạ Chi Huyền" của chúng ta chắc chắn sẽ đền bù cho mọi người thỏa đáng, chúng ta còn muốn giữ chữ tín của mình.

Chỉ là, cũng hi vọng các vị ở đây, cho ta một chút thời gian để chuẩn bị số tiền kia, một tuần, mọi người cho ta một tuần lễ, đến lúc đó tất nhiên sẽ đem toàn bộ tiền giao cho các vị, theo số điểm trong tài khoản các vị..."

Tạ Phi Thiên phát hiện Sở Á Nam thật là có tố chất làm lãnh đạo a, có thể là có máu của lão đại bang phái a, vừa tiếp nhận chức vụ, lúc đầu còn có hơi lấp bắp, lúc sau liền càng nói càng thuận, nói câu nào ra cũng có thần thái cũng có điểm vô hình uy nghiêm, khiến cho người ta không đành lòng từ chối.

"Các người không phải là làm kẻ hoàn binh gì chứ? Đến lúc đó lỡ may các người không công nhận, chúng ta lại tìm ai đòi đây?" Có người núp ở phía sau tiếp lời nói.

"Đúng nha, đúng nha, các người Thanh Long bang nhưng là bang phái lớn ah, lỡ may các người không công nhận, chúng ta làm sao bây giờ?" Lập tức có người phụ họa, lớn giọng.

"Như vậy đi, ta đem số liệu nơi này sao chép ra, mỗi người cầm một bản, đến lúc đó các vị cầm số liệu từ điện thoại đến đòi tiền mặt, nhận theo thẻ tài khoản khách hàng là được.

Đối với lo lắng của mọi người, ta cũng rất là hiểu, thế nhưng ta muốn nói là, nếu như ta muốn không trả tiền, ngày hôm nay ta là có thể đem mọi người đánh đuổi ra ngoài, cần gì phải hẹn đến một tuần lễ sau? Vì lẽ đó, vẫn là câu nói kia, xin mọi người thông cảm một chút, đến lúc đó nếu như ta không trả tiền, các người cũng có thể dùng số liệu trong điện thoại mà đem trung tâm của ta đi kiện, các người nói xem vậy có phải các người lời hơn không?"

"Hừ..." hơn trăm người áo xanh liền đồng thời hừ lạnh một tiếng, trợ uy cho Sở Á Nam.

Sở Á Nam kỳ thực đã làm mọi người động tâm, lại thêm tinh anh của Thanh Long Bang này thị uy hù lạnh ý ai không phục chắc chắn như xương.

Cũng không còn có ai dám đứng ra nói cái gì nữa. Bởi vì Sở Á Nam nói rất đúng sự thực hiện tại, bây giờ chứng cứ đều nằm ở trong tay Thanh Long bang, chỉ cần bọn họ đem số liệu này xóa đi, bọn hắn cũng chả có biện pháp nào chống lại.

chính là giống như vừa này hùng hổ xông lên, bọn họ cũng không sợ. Bây giờ đối phương chủ động đưa số liệu cho họ làm chứng, đó là quá tốt rồi.

Sở Á Nam nhìn chung quanh một vòng, thấy mọi người không có điều gì dị nghị nữa, lúc này mới mỉm cười nhìn tới Tài Thúc nói:

"Tài Thúc, cái trung tâm giải trí này vẫn luôn là Tài Thúc xử lý, bây giờ ta cũng giao cho Tài Thúc xử lý giúp, đem nơi này số liệu phát cho mỗi người chơi ở đây đi, ghi chép xuống điện thoại mỗi người, tuần sau dùng số liệu ấy phát tiền cho bọn họ, Thúc thấy có được không?"

"Tiểu thư, người nói làm như thế nào, thì sẽ làm như thế đó, hiện tại người là chủ ở đây." Tài Thúc thật thà cười nói.

"Được rồi, mọi chuyện chuyện kế tiếp ở đây, ta liền giao cho Tài Thúc, bạn của ta bị thương, ta đi trước một bước." Sở Á Nam hướng về mọi người dặn dò một tiếng, sau đó dắt dúi lấy Tạ Phi Thiên, đi xuống lầu.

Tài Thúc đi theo tới, giúp đỡ đem Tạ Phi Thiên vịn xuống dưới lầu. "Tiểu thư, người sử dụng Thanh Long Lệnh sao?"

Sở Á Nam mặt biến sắc mặt, thấp giọng nói "Ừ" một tiếng, xem như là đã thừa nhận.

"Tiểu thư, chút chuyện nhỏ như vậy, người sao lại có thể dùng vật ấy chứ?" Tài Thúc liếc nhìn Tạ Phi Thiên, thật giống rất khó hiểu bộ dáng.

"Tài Thúc, bây giờ không phải là thật tốt sao? "Dạ Chi Huyền" lại trở về trong tay ta rồi, cũng coi như là giúp ba ba hoàn thành điểm tâm nguyện không phải sao."

"Tiểu thư, người... Azzz!" Tài Thúc thở dài, không nói gì nữa.

Trong lòng lại nói: Lẽ nào lúc người sử dụng Thanh Long Lệnh, liền nghĩ ra có thể đoạt lại "Dạ Chi Huyền"? Người còn không phải là chỉ muốn cứu người đàn ông này sao? Lại nói, "Dạ Chi Huyền" tuy rằng trên danh nghĩa là đã thuộc về người, thế nhưng khoản nợ không lờ lại nên làm gì đây?

Một tuần, đi đâu kìm về vài tỷ bù lỗ cơ chứ?

....

Trước cửa trung tâm giải trí "Dạ Chi Huyền" đang dừng hai chiếc xe buýt, Sở Á Nam dìu lấy Tạ Phi Thiên lên một chiếc, những người áo xanh kia cũng bắt đầu nói đuổi nhau mà đi vào, toàn bộ quá trình không có bất kỳ một người nào mở miệng.

Nếu như Tạ Phi Thiên không biết rõ mọi thứ ở đây, có lẽ còn tưởng rằng mình lên xe quân đội nữa chứ.

Xe buýt khởi động, hướng về nơi nào đó phóng xe đi. Tạ Phi Thiên cảm thấy toàn thân đau nhứt, nhưng lại không tiện kêu ra tiếng, chỉ có thể cắn chặt hàm răng, nghiêng người dựa vào ghế ngồi cố nén.

"Người làm sao vậy?" Sở Á Nam đưa tay lại, nắm chặt lấy tay của Tạ Phi Thiên, bàn tay hắn lạnh như băng, lòng bàn tay của Á Nam truyền tới sức ấm, để Tạ Phi Thiên trong lòng ấm áp, đôi khi ta không cần những thứ gì cao sang đôi khi ta không cần nằng phải làm gì cho ta, một nụ cười yêu thương một cái nắm tay ấm áp cũng làm ta say đắm cả đời rồi.

"Không, không có gì, có thể là do mất sức a. Đúng rồi, Á Nam, cái kia Thanh Long lệnh là chuyện gì vậy?" Tạ Phi Thiên nhớ tới Tài Thúc nhắc lên Thanh Long Lệnh thái độ rất thận trọng, tò mò hỏi.

"Đây là một loại đồ vật tín phù của Thanh Long bang chúng ta, ai cầm lệnh phù này có thể điều động toàn bộ sức mạnh của Thanh Long bang, thế nào? Chồng yêu, người thấy người phụ nữ của người lợi hại không nào?" Sở Á Nam lại khôi phục loại kia ngây thơ thái độ rồi.

"Vậy có cần phải bỏ ra cái giá gì hay không?" Nghe nói như vậy vật đó thật là trâu bò, Tạ Phi Thiên cũng không phải là người ngu, nếu như không có cái gì hạn chế hay đánh đổi gì gì đó, Sở Á Nam đã sớm dùng lệnh phù đem sản nghiệp của cha nàng đoạt lại rồi.

Người chú kia của nàng cũng không cần lăn lộn. Nghĩ tới đây, Tạ Phi Thiên không khỏi có chút bận tâm lên, nếu là vì chính mình, để Sở Á Nam gánh chịu cái gì đó hậu quả không tốt, hẳn thật sự là có lỗi với nàng rồi.

"Không có, người xem này ta không phải là đang khỏe mạnh sao?" Sở Á Nam vui vẻ cười nói.

"Này, uy, dừng lại đi, bệnh viện vừa chạy qua rồi." Tạ Phi Thiên nhìn thấy xe buýt chạy xẹt qua bệnh viện thành phố, tốc độ cũng không có suy giảm gì hết, nhanh chóng hết lớn.

"Người xem này người cả người máu me, đi bệnh viện muốn đem người ta hù chết à?" Sở Á Nam cười nói.

"Vậy không đi bệnh viện thì đi chỗ nào?"

"Đi nhà ta, trong bang ta có bác sĩ tư nhân rất tốt. sẵn tiện ông nội ta nói muốn gặp người một lần đấy."

"Ông nội người muốn gặp ta?" Tạ Phi Thiên sợ hết hồn sống người. Sở Á Nam ông nội, đó không phải là lão đại Thanh Long bang Sở Ly sao?

ủng hộ ta bằng cách nhấn like!!!

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Lão già thần bí

"Làm sao vậy? Lần thứ nhất gặp được gia trưởng cảm giác, có phải là rất hồi hộp không hả, chồng yêu?"

"Á Nam, cái này không phải là căng thẳng đâu? Đây quả thực là đòi mạng ta." Tạ Phi Thiên méo miệng nói. "Có thể không đi được không?"

"Không được, ông nội ta đã nói rồi, người không đi, hấn liền tự tìm tới người." Sở Á Nam vẫn là cười nói.

Nghĩ sao, bị ông trùm danh tiếng của bang phái lớn nhất thành phố để ý tới, mời tới nhà nhìn xem, Tạ Phi Thiên thật không dám nói không đi.

"Ông nội người hấn tại sao phải gặp ta? Ta với hấn lại không quen biết nha." Tạ Phi Thiên nghi ngờ nói.

"Hôm nay là lần đầu ta tiên vận dụng Thanh Long lệnh, hấn tự nhiên tò mò chứ." Sở Á Nam bĩu môi nói:

"Kỳ thực hấn rất dễ nói chuyện, người không cần sốt sắng như vậy đâu, chồng yêu."

Chuyện cười sao, dễ nói chuyện đó là đối với người cháu gái mà thôi? Nếu lão đại của bang phái lớn mà "Dễ nói chuyện".

như vậy hấn đã sớm bị người ta tiêu diệt lâu rồi, còn có thể gầy dựng lớn như vậy một phần gia nghiệp sao? Tạ Phi Thiên tiếp tục thấp thòm.

Xe buýt rẽ sang một đường hẻo lánh một cái cái hẻm nhỏ, ở một tòa nhà to lớn sân rộng liền ngừng lại.

Sân là giả cỏ cách thức, gạch xanh ngói xanh, ở từng mảng nhà cao tầng bên trong khá là điển viên cách điệu bộ dáng cổ xưa.

Sân chung quanh là nhiều căn biệt thự giả cổ, phía đối diện hấn là một lầu uống trà, vụn vặt lẻ tẻ có vài người ngồi đánh cờ thưởng thức trà.

Bất quá, Tạ Phi Thiên từ ánh mắt bọn họ thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn hướng bên này, ánh mắt sát bén đánh giá quang sát hấn, những người này rất có thể chính là tinh anh trong Thanh Long bang, phụ trách đảm nhiệm bảo vệ an toàn nơi đây.

Sở Á Nam đem Tạ Phi Thiên vịn đi xuống, đưa tới cửa nói: "Ta còn phải đi một chuyến đến tổng bộ, người đi vào trước đi, Hoa Đại Phu ở bên trong, để hấn trước tiên giúp người xem một chút. Ta một hồi sẽ trở lại."

"Á Nam ta..." Tạ Phi Thiên còn muốn nói điều gì, Sở Á Nam đã ném hấn ở đó rồi.

Nhìn rồi xe buýt chạy đi, Tạ Phi Thiên thở dài, hi vọng lão Đại ông nội vợ kia không có ở nhà là tốt rồi.

Tạ Phi Thiên đi đến trước một căn biệt phủ phong cách cổ xưa Sở Á Nam đã chỉ, một cách cửa gỗ to lớn, cẩn thận tìm một lần, nhưng không có tìm được chuông cửa, bất đắc dĩ, chỉ có thể nắm lấy trên cửa cái vòng được ngâm bởi dầu lán, như tay nắm cửa mà gõ "Bành bành" lên. (mấy bộ phim trung quốc cổ thường thấy cái này cửa cổng hay có trên hai cách cửa hai cái đầu sư ngâm cái vòng, khách tới gõ gõ cái đó)

"Đến rồi đến rồi." Một người mặc áo khoác xanh ngấn, trong tay cầm theo một cái kéo lớn dụng cụ tia cây cảnh nhưng lại to hơn bình thường, là một ông già khoản tầm sáu mươi ra mở cửa, trên dưới quan sát tỉ mỉ Tạ Phi Thiên một phen, lúc này mới mở để hấn đi vào.

"chào ông cho hỏi, Hoa Đại Phu có ở đây không ạ?" Tạ Phi Thiên nhìn thấy ông lão kia đóng kín cửa xong quay đầu lại, liền hỏi.

"Người bị thương sao? Nhanh, mau tới đây cho ta xem một chút." ông lão đầu nhìn Tạ Phi Thiên chân cột một cái tay áo xé ra cột vào vết thương đã hơi thấm máu ra ngoài, khuôn mặt đầy vẻ hưng phấn, ném cây kéo tia cây ra, xoa xoa hai tay nói.

Móa gì vậy ba, người ta bị thương, người không biểu hiện một chút đồng tình thương cảm thì thôi đi, cũng không cần hưng phấn như vậy chứ? Có chút y đức có được hay không? Ta phải đánh giá một sao, Tạ Phi Thiên trong lòng nói thầm.

Theo ông lão đi tới một gian phòng, ông lão chỉ vào một cái ghế để Tạ Phi Thiên ngồi xuống. "Nhanh, nhanh, mở ra cho ta xem một chút nào."

Tạ Phi Thiên giờ chân lên, đặt tại một cái ghế thấp có lẽ là ghế này công dụng cũng chính là đặc chân lên để đại phu kiểm tra, đưa tay bắt đầu cời miếng vải quần vào chân trên vết thương, chính là cái tay áo hần xé ra buột vào. nguồn truyện tại truyenyy.com

Tay áo vừa mới mở ra, một bên lão già đột nhiên vươn tay ra, kéo một cái dùng sức kéo chân hần, đem cái kia băng vải kéo ra.

"Ồi..." Tạ Phi Thiên không nhịn được phát sinh kêu đau một tiếng kêu đau đớn, hung hăng chửi thầm lão già. "móa" vết thương không ở trên thân thể người, người không biết đau đúng hay không? Người cũng phải nhẹ tay để bệnh nhân không đau đớn chứ.

Nhưng mà tên lão già kia đối với sự bất mãn của Tạ Phi Thiên dường như không hề hay biết.

Tay cầm cái kia tay áo dính đầy máu tươi, nâng ở trước mắt nhìn nhìn mắt tỏa ánh sáng, một bên xem một bên trong miệng còn chà chà có tiếng: "Sách, sách, đã lâu không nhìn thấy nhiều máu tươi như vậy, làm lòng ta lại phấn khích quá đi mất huhu.

Ai nha, cái này tay áo ah, chàng trai trẻ, dùng tay áo băng bó có phải thích cái tay áo, người có muốn giữ lại cái tay áo không?"

Ta nhỏ vào! Tạ Phi Thiên nghe được trong lòng một trận bức bối, nếu như không phải còn muốn hần hỗ trợ xử lý vết thương, chỉ sợ lần này phải chửi ầm lên rồi.

Có ai nói như vậy không? Ta không tìm được băng vải nên phải xé cái tay áo chứ ai mà lại thích cái tay áo, người có thể bót khùng đi nha, nhạt quá rồi nốc vài chai nước mẩn Phan Thiết đi.... Hần thăm rửa trong lòng nhưng cũng chỉ có thể làm mặt vui cười.

"Không có, không có, lão đại phuà, ta bình thường vô cùng, không có thích nó." ngoài miệng vẫn cười cười giải đáp.

"Ừ, không có là tốt rồi, không có là tốt rồi." lão già vứt đi cái tay áo kia, lại nắm cái chân bị thương của Tạ Phi Thiên, kéo tới trước mặt nhìn vết thương cẩn thận tra xét.

"Tốt, tốt, tốt, vết thương không sâu lắm, độ dài vết thương bảy tám phân, máu ra rất nhiều, người trẻ tuổi, tinh lực rất sung túc nha?"

Lão già vừa nói, đột nhiên dùng sức ở phụ cận gần vết thương bấm một cái thật mạnh.

"Ồi trời má..." Tạ Phi Thiên đau đến mức kêu to một tiếng, phản xạ có điều kiện dường như đem chân giật trở về, chỉ thấy cái kia vết thương đã không còn chảy máu, bị lão già bấm như thế, vết thương lại bắt đầu ồ ồ ạt máu ra. Máu đỏ tươi bành bạch rơi trên mặt đất, rất nhanh đã chảy một bãi nhỏ, rất ghê gớm dưới thềm.

"Mau mau, lấy ra đưa tới ta xem một chút" lão già lại nắm lấy chân Tạ Phi Thiên, kéo đến trước người hần nhìn nhìn, còn bắt chợt dùng tay đẩy ra miệng vết thương, tra xét tổn thương khẩu tình hình bên trong, cứ như vậy, Tạ Phi Thiên đau đến phải nhe răng trợn mắt kêu cha gọi mẹ.

"Tiểu tử, chỉ có ngàn ấy tổn thương nhỏ xíu, hô to gọi nhỏ làm gì chứ?"

Nhớ năm đó ta bị người ta đâm một dao vào bụng, ruột phèo đều chảy ra đồng lớn, ta mặt cũng không nhăn một cái, lấy tay nhét vào lại, cầm lấy kiếm nhật đem cánh tay đối phương chặt xuống." lão già không hề có chút để ý đến sự đau đớn của Tạ Phi Thiên, một bên xem còn một bên còn chê chỉ trích, thể hệ thanh niên ngày nay yếu kém quá mức.

Ta XXX, sớm biết như vậy nói cái gì ta cũng không cần người chửi trị! Tạ Phi Thiên ở trong lòng hối hận không thôi.

"Được rồi, nhận lấy đi này!" lão già hưng phấn nhìn hồi lâu, rốt cục như là đã thỏa mãn, buông chân Tạ Phi Thiên ra, nói.

"Ông không lên cho ta chút thuốc gì sao?" Tạ Phi Thiên đầu đầy mồ hôi lạnh hỏi.

"Ta sẽ không cho thuốc!" lão già bĩu môi.

"Vậy muốn tiêm thuốc sao?"

"Ta cũng không tiêm thuốc."

"Vậy lão già ngài có phải là châm cứu hay không?" Tạ Phi Thiên nghĩ đến cô lão như vậy chắc là y học cổ truyền châm cứu kỹ năng, cồi lòng đầy hi vọng mà hỏi.

"Châm cứu ta càng sẽ không làm!" lão già vẩy vẩy tay nói.

Tạ Phi Thiên nghi ngờ."Vậy ngài muốn làm sao giúp ta xử lý vết thương này?"

"Ai nói ta muốn giúp người xử lý vết thương này? Chế tạo làm ta vết thương ta rất thành thạo, xử lý vết thương ta không biết gì cả."

"Sẽ không...gì hả? Này người vừa nói là... giúp ta nhìn." Tạ Phi Thiên triệt để như nằm mộng, hồ đồ ngờ ngác xem khóc con mẹ nó luôn.

"Ta vừa nãy đã nhìn rồi mà? Cái kia dòng máu chảy ra thật là đẹp mắt, đã lâu ta chưa từng nhìn thấy rồi." Lão già một mặt bộ dáng nhớ lại xa xăm, ánh mắt còn vô tình hướng ra cửa sổ làm bộ cao thủ tịch mịch, trang bức ah.

Nhìn? Mới vừa mới như vậy coi vết thương nhưng là nhìn? Tạ Phi Thiên triệt để bối rối, đây chính là thầy thuốc giỏi trong miệng Sở Á Nam sao?

Giang hồ lang băm còn có thể đưa vào phương thuốc cao chó bôi trét hay đốt đốt uống uống gì đó? Còn hấn cứ như vậy đem vết thương của ta bôi ra đến nổi máu me đầm đìa, mà chỉ để nhìn?

Được rồi, ta thừa nhận ngươi vừa nãy xác thực đã nhìn vết thương, hơn nữa còn nhìn rất cẩn thận! Tạ Phi Thiên nghĩ vừa nãy lão già ôm lấy chính mình vết thương xem đến nổi, lật cả miệng vết thương lên để xem. Nhớ lại hấn thâm rùng mình.

"Ngươi không phải là Hoa Đại Phu hả?" Tạ Phi Thiên thử thăm dò lão già hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Dĩ nhiên không phải!" lão già gương mặt thần nhiên đáp.

...

...

"Mẹ kiếp, khổ nạn lão già chết tiệt, ngươi không phải là đại phu không phải bác sĩ ngươi bôi vết thương ra làm gì? Vết thương không ở trên thân thể ngươi ngươi không biết đau nhức là gì có đúng hay không? Nhìn, nhìn con mẹ ngươi à?" Tạ Phi Thiên hoàn toàn phát điên, hướng về phía lão già la mắng thậm tệ thật không phải lão già hấn đã quăng lão ra ngoài rồi.

"Ta... Ta chính là rất lâu chưa từng nhìn thấy vết thương, muốn nhìn nhìn một chút thôi mà..."

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Lão già ông là ai???

"Ta... Ta chính là rất lâu rồi chưa từng nhìn thấy vết thương, muốn nhìn nhìn một xú mà thôi ah" nhìn thấy Tạ Phi Thiên đáng vẻ bùng nổ, lão già thật giống bị dọa sợ, ngượng ngùng đứng ở một bên, bộ dáng sợ sệt len lén nhìn nhìn, cứ như đứa nhỏ vừa làm sai chuyện gì đó bị đứng phạt vậy.

"Hoa Đại Phu ở nơi nào hả? Nhanh lên một chút đi tìm cho ta đến đây, ôi, mẹ ơi, đau chết ta rồi!" Tạ Phi Thiên ôm chân máu me đầm đìa tổn thương thương của mình, dạn dò lão già nói.

Chân của hấn không thể đi được nữa, Hoa Đại Phu hấn là sẽ không chú ý đến mình chắc phải cần người đi mời ah?

"Há, ta đây liền đi, ta đây liền đi, chờ ta một tý." Lão già như nhặt được đại xá, lật đật mừng rỡ chạy đi.

Nhìn lão già thân ảnh biến mất ở bên trong cửa, Tạ Phi Thiên cười khổ một cái. Mẹ nó, dĩ nhiên để một lão người làm vườn đùa dờn, chính mình sớm nên suy nghĩ mình bạch.

Có cái nào danh y sẽ đi làm vườn chứ? Xem ra mình lần này ngu ngu tự ăn khổ cực rồi, ông lão này, xem ra không chỉ biết cắt tỉa cây cảnh, sửa chữa người cũng thật tài tình huhu đau chết mất rồi.

"Đến rồi, đến rồi, Hoa Đại Phu hấn lập tức tới đây." Lão già đã chạy ra, trên trán mồ hôi nhễ nhãi nói: "cậu thanh niên, rất đau hả? Nếu không đau, lại cho ta nhìn một chút nữa nha?"

Tạ Phi Thiên vốn là nhìn thấy lão già chạy tìm đại phu đáng vẻ không kịp thở, trong lòng còn có chút băn khoăn, nhưng khi nghe lão nói câu cuối "Lại cho ta xem một chút nữa nha", lửa giận trong lòng "Vụt" liền lại nổi lên.

"xem cái gì! Còn muốn xem sao? đứng qua một bên cho ta." Tạ Phi Thiên chỉ vào vách tường quát lớn với lão già.

Lão già nhìn Tạ Phi Thiên một chút, bĩu môi muốn nói điều gì đó, nhưng lại bị Tạ Phi Thiên trừng mắt một cái, lộ vẻ sợ sệt liền tới cạnh cửa đứng.

Nhìn Lão già bộ dáng tới đứng đáng vẻ không cam lòng, Tạ Phi Thiên không khỏi nhớ tới lúc hay bị Lan Hinh phạt đứng.

Khà khà, không nghĩ tới hôm nay cũng có người bị Tạ Phi Thiên ta phạt đứng. Tạ Phi Thiên ở trong lòng nho nhỏ đắc ý một phen.

Hai người không tiếp tục nói nữa, trong phòng cũng yên tĩnh lại. Tạ Phi Thiên gất gao buột lại chân bị thương của mình, đợi một hồi lâu, nhưng không có nhìn thấy ai đi tới, không khỏi có chút lo lắng rồi.

"Hoa Đại Phu làm sao vẫn không có đến vậy?"

"Không biết, ông lão này bình thường làm việc đều chậm chạp lè mề." Lão già thấy Tạ Phi Thiên lại nói chuyện với mình, ỉu xiu bộ dáng lập tức biến mất rồi, lại đổi lại bộ mặt đáng vẻ hơn hờ cười đùa.

"Đứng ngay ngăn cho ta, ai cho nguoi lộn xộn?" Tạ Phi Thiên nhớ tới trong ngày thường Lan Hinh răn dạy mình bộ dáng, không nhin được bắt chước học theo.

"Ồ." Lão già lại bị Tạ Phi Thiên quát một phen, lại ỉu xiu.

"Nguoi ở nơi này đã bao lâu rồi?" Tạ Phi Thiên nhân buồn tẻ, buột miệng hỏi.

"Mười mấy năm rồi."

"Vẫn luôn ở tại nơi này làm việc?"

"Vẫn ở đây từ đó tới giờ."

"Bình thường làm những gì công việc gì?"

"Này nuôi chim, dưỡng dưỡng cá, sửa chữa cất tía hoa cò gì gì đó."

"Có quét rác không?"

"Lâu lâu cũng quét quét rồi."

"Trong nhà này đông nguoi ở không?"

"Có một ít, nhưng phần lớn nguoi đều thích đi ra bên ngoài chơi."

"Nguoi cùng lão đại chủ nhà quen biết không?"

"Cái nào lão đại chủ nhà?"

"Đương nhiên là Sở Ly Sở lão đại? Thanh Long bang lão đại khét tiếng, nguoi hẳn phải biết chứ?"

"Hừm, hẳn hã, ta biết chứ, từ nhỏ liền biết hẳn." lão già cười cợt.

"Hắn có hung ác không?" Tạ Phi Thiên nhỏ giọng nói, nghĩ đến sắp phải đi gặp cái này nhân vật trong truyền thuyết, thấp thòm trong lòng, hẳn cảm thấy trước tiên nghe một ít có liên quan tới lão đại này sẽ tốt hơn một chút.

"Có lúc hung ác, rất nhiều lúc cũng không hung ác đâu."

"Hắn yêu thích những gì? Nguoi biết không?" Tạ Phi Thiên nhỏ giọng hỏi.

"Nuôi cá, nuôi chim, chút hoa cò gì gì đó hẳn đều yêu thích."

"Hắn thích gì nhất thể loại vận động ấy?"

"Khi còn trẻ thích nhất là đánh nhau, hiện tại già rồi thích nhất là đi câu cá."

"Khà khà, thích nhất là đánh nhau, cùng ta có chút tương đồng." Tạ Phi Thiên nhớ tới Lan Hinh đánh giá hắn, tự đắc cười một tiếng nói.

"Nguoi cũng yêu thích đánh nhau sao? Nguoi đánh nhau có lợi hại không?" Lão già thật giống như cũng hứng thú.

"Kỳ thực cũng không phải rất yêu thích, chỉ có điều có nguoi dám trêu ta, ta liền đánh gãy răng hắn. Nguoi nói có lợi hại hay không à?"

Liền vừa nãy, ở "Dạ Chi Huyền", ta chân bị thương, vẫn đem mười mấy nguoi bảo vệ đáng lẫn a, nguoi nói ta có lợi hại hay không?"

Đàn ông đều có cái tật xấu, ở vài chuyện là vĩnh viễn sẽ không chịu thua chính là vũ lực, tử lực, cùng năng lực tình dục!

Hiện tại Tạ Phi Thiên bị nguoi ta hỏi tới tất nhiên là đắc ý kể chiến tích của mình ta rồi.

"Một nguoi đánh hơn mười nguoi? Nguoi không có khoác lác chứ?" Lão già rõ ràng không tin đáng vẻ.

"Khoác lác, nhiều nguoi đều nhìn thấy đấy. Dày như vậy cửa gỗ, ta hai quyền nện xuống, liền thủng lỗ lớn, nguoi nói ta khoác lác sao?" Tạ Phi Thiên cuống lên, một bên khoa tay múa chân nói.

"Nhưng mà ta xem sức mạnh của nguoi cũng không có lớn như vậy?" Lão già nhìn từ trên xuống dưới Tạ Phi Thiên, vẫn là không tin.

"Đó là do ta không có bạo phát sức mạnh, biết không hả? Ta một khi bộc phát, thực lực sẽ tăng gấp mấy lần. Bất quá, sau khi đánh xong, thân thể liền rất mệt mỏi." Tạ Phi Thiên giải thích.

"Ta vẫn là không tin, ngươi cũng không phải là siêu nhân, chẳng lẽ còn có thể biến hình hay sao?"

"Không tin cũng được, lười giảng với ngươi!" Tạ Phi Thiên đột nhiên tỉnh ngộ lại, nói thêm gì nữa, bí mật của mình liền bại lộ ra nha.

"Chồng yêu, ngươi làm sao vẫn còn ở nơi này? Hoa Đại Phu đâu? Sao hán không xử lý vết thương cho ngươi?" Sở Á Nam vọt vào, nhìn thấy Tạ Phi Thiên chân máu me đầm đìa, nóng ruột mà hỏi.

"Nha đầu, ngươi gọi hán cái gì? Chồng yêu? Hán phịch ngươi rồi à?" Đứng bên góc tường lão già nghe được Sở Á Nam xưng hô, mặt "Xoạt" một thoáng liền tái rồi, xông lên kéo lấy Sở Á Nam hỏi.

Sở Á Nam quay đầu lại nhìn thấy lão già, sắc mặt kia cũng trở nên rất khó coi. "Ông. Ông nội, ông làm sao... Làm sao cũng ở đây vậy?"

Nghe nói như thế, Tạ Phi Thiên mặt mày cũng bắt đầu tái xanh rồi. Ông nội? Tình huống thế nào đây là?

"Hán... Hán là ông...nội ngươi sao?" Tạ Phi Thiên kéo Sở Á Nam qua, chặt vật hỏi ra cái vấn đề này.

"Phải!" Sở Á Nam còn đang tại vì ông nội nàng nghe được nàng xưng hô với Tạ Phi Thiên mà xấu hổ, cũng không chú ý tới Tạ Phi Thiên, sắc mặt đã trở nên như vậy quái dị.

"Á Nam, ngươi có mấy cái ông nội hả?"

"Phí lời, ta có thể có mấy cái ông nội, ta không phải chỉ có một ông nội sao?"

"tiểu tử thúì, ngươi được lắm? Nhanh như vậy liền đem cháu gái bảo bối ta yêu mến nhất mà phịch?"

Bây giờ mà còn có người dám bắt nạt lên đầu Sở Ly ta sao, ta xem ngươi là lấy cái gì ra đền tội!" Lão già nhào tới tóm chặt Tạ Phi Thiên không thả.

Tạ Phi Thiên lúc này nơi nào còn dám tính khí phản kháng, mặc dù nói mình cũng không hề từng phịch Sở Á Nam, có thể dựa vào lúc vừa nãy sai khiến lão già đi mời đại phu, lại để cho hán đứng góc tường chiếu phạt, đã vậy cịn quát mắt lão già.

Lão già này là ai chứ? Hán là Sở Ly, vốn là đệ nhất đại bang phái Thanh Long bang lão đại quyền uy!

Đúng là giang hồ đồn truyền thuyết dĩ nhiên là sự thật, mỗi cái lão già công nhân vệ sinh, hay là lão già làm vườn đều có thể là một lão quái vật anh hùng một cõi ẩn thế mà thôi.

"Ông nội, ngươi đang nói cái gì đó? Ngươi mau buông Phi Thiên ra, hán không có làm gì ta cả!" Sở Á Nam xem Tạ Phi Thiên sững sờ cả người, nàng cho là hán đang bị dọa sợ đây, mau mau đỏ mặt giúp đỡ giải thích.

"Không có phịch? Cũng gọi chồng yêu rồi, hán tại sao không phịch? Lẽ nào hán sinh lý có vấn đề, bị yếu sinh lý sao? Không được, cháu gái của ta quyết không thể gả cho tên liệt dương!" lão già vẫn là không tha thứ núm lấy cổ áo Tạ Phi Thiên.

"Khặc, khặc, lão đại à, là ai phải xử lý vết thương hả?" Một cái ông lão cầm theo cái hòm thuốc từ giữa phòng đi ra, nhìn thấy cục diện đang hỗn loạn, lúng túng, mở miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Sở Ly Lão Đại

"Khặc, khặc, lão đại à, là ai phải xử lý vết thương hả?" Một cái ông lão cầm theo cái hòm thuốc từ giữa phòng đi ra, nhìn thấy cục diện đang hỗn loạn, rồi từng phèo, lúng túng, mở miệng hỏi.

Nhìn thấy ông lão cầm theo cái hòm thuốc, Sở Á Nam thật sự có cảm giác như gặp được cứu tinh vậy.

mạnh mẽ lôi kéo Tạ Phi Thiên từ tay ông nội Sở Ly, kéo đến trước mặt Hoa Đại Phu nói: "Bác Hoa à, ngươi nhanh băng bó cho hán một chút đi, ngươi xem, chảy thiệt nhiều máu rồi này"

Hoa Đại Phu ra hiệu cho Tạ Phi Thiên ngồi vào trên ghế, kéo cái chân máu me đầm đìa của Tạ Phi Thiên tới trước mặt, không khỏi nhú nhú mày.

"Tại sao vậy, chỉ là một vết vết thương nhỏ xíu, làm sao sẽ chảy nhiều máu như vậy, là ai dùng sức đem vết thương này bôi ra hư thúì hết mọe rồi, hả?"

Nhìn thấy Tạ Phi Thiên ánh mắt u oán nhắm ngay chính mình, Sở Ly đột nhiên vỗ đầu một cái nói:

"Ôi, mấy chậu cây của ta vẫn chưa tỉa xong, ta phải tiếp tục đi tỉa cây đây." Nói, liền nhanh chóng chạy ra ngoài, một bên chạy trốn một bên còn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn hướng bên này, thật giống như sợ có người đuổi theo hẩn tính sở.

Không thể không nói, Hoa Đại Phu y thuật thật là cao siêu không thể xoi mói gì được.

Trước lấy cồn lau sạch vết thương tiêu độc, sau đó từ hòm thuốc lấy ra một bình nhỏ thuốc cao sặc sặc, bôi ở vết thương, Tạ Phi Thiên lập tức cảm thấy nơi vết thương truyền tới một trận mát lạnh thấu xương.

Con lạnh thấu xương vừa qua sự đau đớn cũng thật nhanh tốc độ biến mất, nửa giờ sau, nếu như không phải nhìn thấy trên bắp chân đang quấn băng vải chỉnh tề, Tạ Phi Thiên thậm chí đều quên đi mình đang bị thương.

"chàng thanh niên, thương thế của ngươi giống như không chỉ có chỗ này một cái?" Hoa Đại Phu mở miệng nói chuyện với Tạ Phi Thiên.

"Há, trên người ta còn bị đập vài tuýp sắt bị thương." Tạ Phi Thiên nói thẳng.

"Còn không chỉ là tuyết sắt còn gây tổn thương, ngươi cả người bắp thịt đến bây giờ đều còn run rẩy nhẹ nhẹ, hiển nhiên biểu hiện của sự thân thể chịu đựng siêu gánh nặng.

Tiểu tử, ngươi có phải hay không sử dụng một loại võ công nào đó kích phát tiềm năng, hay sai thuốc kích thích hả?" Hoa Đại Phu nhìn Tạ Phi Thiên nói.

Tạ Phi Thiên cả kinh, liền cái này đều có thể thông qua bắt mạch thấy được? Mặc dù mình biết cũng không phải sử dụng võ công bí pháp nào hết, thế nhưng nguyên lý là không sai biệt lắm. nguồn.truyenyy.com

Nhưng mà Tạ Phi Thiên thật sự không muốn bại lộ bí mật của chính mình chút nào, vì lẽ đó hắn cũng không biết nên trả lời như thế nào cho phải.

Thấy Tạ Phi Thiên sững sờ bộ dáng, Hoa Đại Phu khẽ mỉm cười, từ trong hòm thuốc lấy ra một bình sứ nhỏ đưa cho Tạ Phi Thiên nói:

"Được rồi, ngươi không muốn nói thì thôi sao đâu, ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, mỗi người đều có bí mật của riêng mình có đúng hay không?

Trong này có mấy viên thuốc, đối với ngươi có tác dụng, khi cơ thể trải qua gánh nặng như hiện thì nó giúp ngươi giảm nhẹ hơn, sau này khi ngươi cảm giác được không còn chút sức lực nào liền ăn một viên, có thể có chút tác dụng."

Tạ Phi Thiên cảm kích nhận lấy, không chỉ là bởi vì lọ thuốc, mà quan trọng hơn là Hoa Đại Phu thông cảm cho hắn, cũng không hề bức hỏi bí mật của chính mình.

Vặn ra nắp bình, Tạ Phi Thiên liền người thấy được hương thơm ngào ngạt nồng mũi như linh đan diệu dược trong truyền thuyết từng miêu tả, từ bên trong đổ ra một viên, viên thuốc nho nhỏ như một hạt đậu bình thường đỏ toả sáng, đỏ vào trong miệng, vừa vào miệng liền tan ra, một luồng ngọt ngào cảm giác từ trong miệng bắt đầu khuếch tán, truyền tới toàn thân.

Cảm giác một mối đau nhức nặc dù không có hoàn toàn biến mất, nhưng đã không còn khó chịu không chịu nổi rồi.

"Cảm ơn Hoa Đại Phu!" Tạ Phi Thiên chân thành nói tiếng cảm ơn, cũng không từ chối, đem cái bình thuốc nhỏ thu vào, bởi vì chính hắn xác thực cực cần một loại thuốc như thế, bằng không mỗi lần sử dụng dị năng phục chế sau đó, liền mệt đến ngay cả động đậy cũng không nhúc nhích được, thật sự là quá nguy hiểm.

"Không cần cảm ơn ta, ta cũng là vì ở Sở Nam kia, đều chịu vì ngươi mà sử dụng Thanh Long lệnh phù, ta mới giúp cho ngươi.

Ngươi muốn cảm ơn ta, liền đối xử tử tế với tiểu nha đầu ngọc này đi." Hoa Đại Phu nhìn tới Sở Á Nam, trong mắt tràn đầy trìu mến yêu thương cùng cưng chiều.

"Ông nội Hoa, ngươi lại cười ta, ta nơi nào cần hắn chăm sóc chứ?" Sở Á Nam khuôn mặt thẹn thùng đỏ ửng, lôi kéo tay Hoa Đại Phu làm nũng nói.

Tạ Phi Thiên rút cuộc biết tiểu nha đầu này sở trường làm nũng là nơi nào luyện tập ra được rồi, nhìn Hoa Đại Phu vuốt Sở Á Nam đầu trìu mến, liền Tạ Phi Thiên đều phải động dung.

Tạ Phi Thiên không đành lòng đi quá rồi một già một trẻ này tâm sự, liền lặng lẽ đi ra ngoài.

Đi ra ngoài sân, thấy Sở Ly lão già đang nghiêm trang cắt tỉa cây cảnh, Tạ Phi Thiên đi tới.

"Ông nội, ta xin lỗi ah, ta vừa nãy không nhận ra là người." Tạ Phi Thiên lộp bộp xin lỗi.

"Không sao, ta luôn luôn là người rộng lượng vô cùng, ngươi chỉ cần đáp ứng ta,...

lần sau bị thương nhớ đến đây cho ta nhìn một chút là được rồi." Lão già lại bĩu môi, thân nhiên nói, trên tay cây kéo vẫn cắt tỉa không dừng lại.

Nhưng lời này lọt vào tai Tạ Phi Thiên, lại đem hấn sợ hết hồn.

Này vết thương trên bắp chân chỉ có nhỏ xíu, đã bị người banh ra thành như vậy, nếu như lần sau ta bất hạnh bụng bị thương, người có phải là đem ta cho banh ra thành hai nửa?

Không được, lần sau dù ra sao đi nữa ta cũng sẽ không đến nơi này. Tuy rằng trong lòng nghĩ như thế, nhưng lại không dám churôi vì vừa là ông nội vợ vừa là lão đại bang phái hấn dám sao.

Tạ Phi Thiên cũng không hề chừi âm lên, mà là rất tươi cười hồi đáp: "Được rồi, lần sau bị thương, ta nhất định đem tới cho người xem.

Đúng rồi, ông nội, người tại sao thích xem vết thương, tại sao chính người không bị thương đi rồi tự xem?"

"Ai, ta ngược lại thật ra nghĩ đến cách này, tuy nhiên lại không có cơ hội ah, hazz ta từ khi tạo dựng cơ nghiệp, trừ tuổi trẻ ham thích đánh nhau mới có vài vết thương, nhưng từ lâu chưa ai có thể làm ta bị thương được, ta phải làm sao đây?" lão già rất bất đắc dĩ thở dài.

Tạ Phi Thiên trong lòng thầm mắg khinh bỉ, lão già còn bày đặc bộ dáng vô địch thật tịch mịch nữa chứ.

"Bị thương kỳ thực cũng không cần bị đánh, người có thể tự mình ngã một phát hoặc là tự cầm gạch chọi vô mình chẳng phải được sao?"

"Thôi đi ba ơi, ta đâu phải là đồ ngu..., người cho rằng ta ngốc à? Tự mình hại mình? Chàng thanh niên tặng cậu một câu. Cậu thật là óc con mẹ nó chó?" Sở lão già quay đầu lại, như liếc nhìn kẻ ngốc chỉ tiếc rèn sắt không thành bộ dáng hướng về Tạ Phi Thiên lườm một cái.

Ach, Tạ Phi Thiên trực tiếp bó tay, nguyên lai còn tưởng rằng lão già này cũng có chút ngốc nghếch như trong truyền thuyết mấy lão ngoan đồng chứ?

"Ông nội, người có thể nói cho ta, cái này Thanh Long Lệnh phù là chuyện gì xảy ra hả?" Nhớ tới tất cả mọi người đều thận trọng và sợ hãi khi nghe lệnh phù này, Tạ Phi Thiên cảm giác mình nhất định phải biết rõ, mới có thể không phụ lòng Sở Á Nam.

"Thanh Long Lệnh Phù?" Sở lão đột nhiên dừng tay, quay đầu lại nhìn Tạ Phi Thiên, liền trên mặt vui cười vẻ cũng đã biến mất, trên người khí thế cũng thay đổi khác hẳn.

"Người hỏi cái này làm gì?"

Tạ Phi Thiên đột nhiên cảm thấy mình như bị một con cáo già nhìn chăm chăm như con mèo, Sở lão ánh mắt kia, như là nhìn thấu hết bản thân mình vậy.

"Á Nam vì ta sử dụng Thanh Long lệnh, ta biết Thanh Long lệnh rất quan trọng, nhưng là ta còn muốn biết nó quan trọng tới trình độ nào." Tạ Phi Thiên đem ý nghĩ của chính mình nói sự thật.

"Coi như người còn có chút lương tâm. Nói cho người biết vậy, Thanh Long lệnh phù là Thanh Long bang tín phù tín vật, người nắm lệnh này một đời có thể sử dụng ba lần, dùng nó có thể điều động tất cả lực lượng của Thanh Long bang để bản thân sử dụng việc riêng.

Mà việc đó phải không hư hao tới lợi ích Thanh Long bang. Á Nam nhận được Thanh Long lệnh từ ở cha của hấn, cái này Thanh Long lệnh cha hấn khi còn sống, đã sử dụng một lần rồi, ngày hôm nay Á Nam lại vận dụng một lần nữa, nói cách khác, nàg chỉ còn một lần cuối cùng sử dụng nữa thôi."

Tạ Phi Thiên từ lâu đã run lên, cuối cùng hướng về Sở lão sâu sắc cúi mình vái chào nói: "Cảm ơn người, ông nội, cảm ơn người nói cho ta biết việc này."

"Ai", Sở Ly cầm cây kéo tia cây, xoay người rồi đi. "Tiểu tử, người hôm nay làm chuyện này, thật có chút không được ah.

Thanh Long bang có thể nội đấu, nhưng là không thể dao động đến căn cơ lợi ích của Thanh Long bang, người nhưng suýt chút nữa phá huỷ ta Thanh Long bang một chỗ cơ nghiệp, một tuần lễ sau, ta hi vọng người cùng nha đầu Á Nam có thể giao cho ta một cái hài lòng!" Đi ra được một khoảng cách Sở Ly lại ngừng lại, ném ra câu nói này.

Tạ Phi Thiên nghe được trong lòng chấn động, mình mới vừa làm chuyện đó?, dĩ nhiên truyền tới tai lão già này rồi, mọi người đồn hấn ở ẩn thoỉ khỏi Thanh Long bang sân khấu sao?

"Ông nội, ta nhất định sẽ cho người một cái giao phó, để người hài lòng." Tạ Phi Thiên hướng về phía Sở Ly bóng lưng hô to.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Thợ Sửa Ống Nước Và Cô Chủ Nhà...

Khi Tạ Phi Thiên về đến nhà, bên ngoài ánh mặt trời chỉ còn nhen nhói vài tia vàng hoe, nó cố gắng sức lực cuối cùng soi rọi mảnh trời rộng lớn, ta cũng không hiểu nó làm vậy vì điều gì., hoàng hôn rồi, ánh đèn từ cửa sổ mỗi nhà ven đường đã bắt đầu lộ ra, khiến người ta cảm giác bội phần ấm áp trong

lòng.

"Ồ?" Tạ Phi Thiên trải qua Triệu Tử Tinh lúc trước dự hoặc, theo bản năng ngẩng đầu nhìn một chút về phía cửa hàng của Triệu Tử Tinh, chỉ thấy ở đằng kia trên cửa sổ lầu hai, chính là in bóng dáng một người đàn ông, bộ dáng đang hướng về một cái hướng khác ngoắc tay, tiếp theo, liền thấy một bóng người phụ nữ đi tới, chậm rãi hướng tới gần người đàn ông.

"Phi Thiên, người về rồi sao. Thế nào? Cô Tiểu Nguyệt nàng không sao chứ?" Tạ mẫu liền đi ra, nhìn thấy Tạ Phi Thiên sững sờ đứng ở cửa, mở miệng hỏi.

"Há, mẹ, không có chuyện gì, nàng vẫn khỏe." Tạ Phi Thiên tâm tư sớm bị bóng người trên lầu thu hút, thuận miệng qua loa nói.

"Ồ? Phi Thiên, ngày hôm nay có phải các người đi chơi đi dạo phố? Mua quần áo mới rồi này." Tạ mẫu nhìn Tạ Phi Thiên mặc quần áo mới, khuôn mặt đầy vẻ vui mừng, con trai đúng là lớn rồi.

"Ồ." Tạ Phi Thiên thuận miệng đáp. "Mẹ, Tử Tinh tỷ tỷ có người đến nhà à?"

Tạ mẫu ngẩng đầu hướng về cửa hàng Triệu Tử Tinh liếc mắt nhìn.

"Cái gì Tử Tinh tỷ Tử Tinh tỷ tỷ hả, nói rồi người phải gọi là dì người để ta nhắc hoài? Buổi chiều Triệu muội tới tìm người, nói trong nhà vòi nước bị hư, có thể do người không có nhà, lúc này chắc có anh thợ sửa ống nước đến rồi đấy?" Tạ mẫu trả lời.

Tạ mẫu cùng Triệu Tử Tinh quan hệ rất tốt như chị em, lấy tỷ muội xưng hô, vậy mà Tạ Phi Thiên lại kêu Triệu Tử Tinh là tỷ không phải ngang hàng với nàng sao. Đã vậy Triệu Tử Tinh vẫn thích lại càng muốn Tạ Phi Thiên gọi nàng tỷ, không cho phép gọi dì, thường xuyên qua lại như vậy, dĩ nhiên thành thói quen.

Tạ Phi Thiên nghe nói Triệu Tử Tinh tới tìm mình, vẫn là ống nước bị hư rồi, làm sao còn tâm trạng nghe Tạ Xuân Yến giảng giải phong tục xưng hô?

Nghĩ đến Triệu Tử Tinh lần trước "Vòi nước bị hư" cảnh tượng, lại nhìn lên trên lầu cái kia càng lúc càng đến gần càng gần hai người hình bóng.

Tạ Phi Thiên chỉ cảm thấy một trận lửa giận xông thẳng lên đầu, mẹ nó ta bị chụp mũ xanh sao, nhắc chân liền hướng đến cửa hàng Triệu Tử Tinh bước đến. "Mẹ, ta đi qua xem xem!"

"Ai, Phi Thiên, người ta thợ sửa ống nước đều tới rồi, người còn đi qua làm cái gì? Đứa nhỏ này, làm sao đột nhiên đối sửa ống nước có hứng thú như vậy?" Tạ mẫu hồ to một phá, nhưng mà Tạ Phi Thiên đã chạy đi rồi, chỉ có thể lắc đầu cười khổ vào nhà nấu cơm.

"Tử Tinh tỷ!" Tạ Phi Thiên trong miệng kêu to, một cước "Ầm" đá văng cánh cửa đang khép hờ, nhìn vào trong phòng cảnh tượng, ôi định mệnh, Tạ Phi Thiên trở mắt ngoác mồm sững sờ đứng ở cửa.

...

Trong phòng đúng là có một người đàn ông, cũng đúng là thợ sửa ống nước. Nhưng kia là một ông lão hơn 50 tuổi tóc đều có chút hoa râm, đang ngồi cặm cũi sửa lấy cái vòi, hoàn toàn không phải "sửa ống nước" mà Tạ Phi Thiên trong tưởng tượng.

"Phi Thiên, chuyện gì mà vội vã như vậy?" Triệu Tử Tinh phản ứng lại, hỏi Tạ Phi Thiên đang sững sờ đứng ở cửa.

"Ta... Ta chính là nghe nói vòi nước nhà tỷ hỏng rồi, liền muốn tới xem một chút, ha ha, tới xem một chút thôi." Tạ Phi Thiên cười khan, lau mồ hôi lạnh trên mặt.

"Tiểu tử rất thích sửa ống nước à? Có muốn hay không người đến thử sửa này?" ông lão sửa ống nước trêu ghẹo nói.

"Không, không, ta chỉ tới xem một chút, vẫn là ông sửa đi ạ." Tạ Phi Thiên mồ hôi tuông ra.

"Phi Thiên, người có phải hay không cho rằng hư vòi nước như hôm bữa?" Triệu Tử Tinh đi tới, hướng về Tạ Phi Thiên làm một cái liếc mắt.

"Ta... Ta..." Tạ Phi Thiên "Ta" nửa ngày, vẫn là lúng túng cười khổ.

"Đến, người cùng tỷ lại đây." Triệu Tử Tinh kéo tay Tạ Phi Thiên, đem hắn mang tới nhà bếp.

"Thấy không, là cái này vòi nước hỏng này, không phải cái kia."

Tạ Phi Thiên quay lại phía sau lưng nhìn một cái, ông thợ sửa ống nước vẫn còn ở phòng khách cắt ống nước, không nhìn thấy nơi này.

Tạ Phi Thiên áp sát một cái, từ phía sau ôm lấy Triệu Tử Tinh, một tay đặt ở trên ngực nàng nhào nặn, một tay hướng phía dưới váy nàng mò về rưng rậm, miệng rộng ghé vào tai của nàng chềch nói:

"Không được, ta phải kiểm tra một chút, xem cái này có hay không rò nước."

Tạ Phi Thiên hành động lớn mật, trực tiếp để Triệu Tử Tinh hô hấp trở nên dồn dập, thân thể mềm mại tựa ở ngực Tạ Phi Thiên, ngẩng một khuôn mặt

tươi cười nhìn Tạ Phi Thiên. "Đừng... Đừng nhúc nhích, đừng sờ nữa, sẽ chảy nước đấy."

Tạ Phi Thiên làm sao có thể để ý tới Triệu Tử Tinh lời nói này, hắn còn mạnh bạo hơn ỷ? Cúi đầu đối với cái kia nhếch lên miệng nhỏ hôn một cái, hai bàn tay càng là đồng thời ra sức, một bên vò nắm hai đám thịt tròn, một bên kéo vấy ngón của Triệu Tử Tinh lên, trực tiếp hướng về phía trên đùi dò xét tiến vào.

"Phi Thiên, không muốn, thợ sửa còn ở bên ngoài đấy." Triệu Tử Tinh tránh ra khỏi miệng Tạ Phi Thiên, hai tay theo ngăn cản tay Tạ Phi Thiên phía dưới, hy vọng có thể ngăn trở chúng nó sờ vào chỗ ấy, nhưng mà Tạ Phi Thiên càng bá đạo mạnh mẽ móc vào, cuối cùng đã luồn vào tay đi vào quần lót, xoa xoa cái kia một chỗ thần bí hổ đen.

Mềm mại vài cọng lông tơ, đã biến thành một mảng nhỏ ẩm ướt trơn trượt đầm lầy.

"Tử Tinh tỷ, ngươi là của ta, ta không cho phép ngươi tìm những người đàn ông khác!" Tạ Phi Thiên một tay nhen nhàn xoa mảnh kia ẩm ướt trơn trượt, một tay đặt ở một toà núi cao đứng thẳng, giống như là đứng trên đỉnh núi tuyên bố với nó chiếm lĩnh chủ quyền vậy.

"Keng, cảm giác hưởng thụ, khen thưởng dị năng điểm 10 điểm." Thanh âm này nghe tới tuy rằng làm người ta vui vẻ, nhưng mà lúc này Tạ Phi Thiên thật mất hứng, lần sau khi hẹn hò trước đó, nhất định lựa chọn để nó im lặng!

"Được, chỉ cần ngươi yêu thích, tỷ liền giữ lại cho ngươi. Phi Thiên, tỷ cũng nhớ ngươi lắm!" Triệu Tử Tinh hiển nhiên cũng động tình rồi, đôi môi khẽ nhếch, nhẹ nhàng kiều diễm thờ gấp, hai mắt mê ly nhìn lấy Tạ Phi Thiên, đôi tay cũng không lại đi ngăn cản tay của Tạ Phi Thiên nữa, tay nàng lướt lên, sờ lên vuốt ve cổ Tạ Phi Thiên, âu yếm yêu thương.

"Bà chủ ơi, nhà có bữa không hả?" ông thợ sửa ống nước ở phòng khách kêu lên.

Bữa, bữa cái mẹ gì giờ này bữa! Tạ Phi Thiên hận không thể hiện tại đi ra đập cho lão một bữa vào đầu, để cho hắn hôn mê một chút cho im lặng đi.

"Hi hi, thôi nào Phi Thiên" Triệu Tử Tinh áy náy hướng về phòng khách liếc nhìn, tránh ra khỏi tay Tạ Phi Thiên, sửa sang lại váy của mình, nhón chân lên, ở trên mặt của Tạ Phi Thiên khẽ chạm một cái hôn môi, đi ra.

Tạ Phi Thiên dơ lên tay phải của chính mình, hai ngón trỏ và áp út, nhom nhóp, ẩm ướt, một luồng nhàn nhạt mùi hương theo gió bay vào mũi Tạ Phi Thiên.

Nhìn trên mấy đầu ngón tay của mình dính đầy dịch thủy lỏng lạnh kia, Tạ Phi Thiên nhìn một hồi lâu mới luyến tiếc xả vòi nước, rửa một cái, lúc này mới ra khỏi nhà bếp.

Tiếp đó, Tạ Phi Thiên cố giả bộ cảm giác hứng thú nhìn ông thợ sửa ống nước sửa chữa cái ống nước, nhưng mà cũng không còn tìm tới cơ hội thân cận gần gũi với Triệu Tử Tinh, đương nhiên, trong này cũng có nguyên do Triệu Tử Tinh cố ý ả nấp Tạ Phi Thiên, dù sao trong nhà còn có một người thợ sửa ống nước mà sao làm loạn được.

Sau đó, lại là Tạ Xuân Yên điện thoại gọi tới, kêu Tạ Phi Thiên về ăn cơm, bắt buộc đi Tạ Phi Thiên phải lưu luyến đi trở về nhà.

...

Lúc này, trong thành phố G trong một cái quán rượu nào đó, Vương Bản người sửa máy tính hôm trước ở trường, hiện đang ngồi trước mặt một người đàn ông tỏ vẻ dữ tợn.

"Ngu ca, việc này liền nhờ ngươi đấy, đập phá nhà tiểu tử này thay ta xả giận." Vương Bản nói.

"Việc rất nhỏ mà thôi, vụ làm ăn này Hắc Hồ bang chúng ta nhận.

Bất quá, ta nói ngươi cũng phải có chút văn hóa đi chứ, trực tiếp đánh gãy răng hắn đi, đánh một trận không phải càng hả giận hơn sao? Làm sao còn muốn đi nện cả nhà hắn?" Ngu Siêu lau một cái bọt bia trên khóe miệng nói.

"Làm như vậy bảo hiểm an toàn, hắn làm sao cũng sẽ không hoài nghi là ta ra tay, ta còn luôn cảm thấy tiểu tử này rất là lạ, đừng nên chính diện đối đầu với hắn thì tốt hơn." Vương Bản trong đầu lại hiện ra Tạ Phi Thiên cử động hôm bữa, quái dị máy vi tính xuất hiện hành động làm một tên hacker máy tính như hắn lý giải cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Danh sách cấm thi

Thứ hai ngày đầu tuần, ngày mới bắt đầu cả thành phố lại nhộn nhịp và vội vàng hơn hẳn, chuông vào học vẫn chưa có reo lên, toàn bộ lớp 12 (6) đều

đang hò hét ầm ĩ thảo luận những sự việc ngày cuối tuần chủ nhật phát sinh, có một ít chuyện mới mẻ, kì quái khiến người ta tám không hết nha.

"Biết không hả? Thứ bảy buổi sáng có một vụ cướp xe chuyên tiền của ngân hàng, nghe nói là một học sinh trung học đem toàn bộ mấy tên cướp bắt lại đây, thật là ghê gớm."

"Thôi đi ba ơi..., ta đã xem báo, báo chí chỉ nói là một cái thiếu niên thần bí nhảy vào sông đem người vớt ra? Chỗ nào nói là một học sinh trung học đem giặc cướp bắt lại hả?"

"Người xem báo nào thế, báo của nhà nước đúng không? Người thấy đó là báo chính thống, chỉ đăng những bài tốt đẹp kêu gọi mọi người giúp làm việc tốt mà thôi, tất cả nội dung đều là thêm mắm dặm muối hết rồi tô màu cho đẹp lên thôi, có thể công khai thì công khai, không thể công khai một chữ cũng không cho phép đưa tin."

Muốn xem được báo mới thông tin số liệu chính xác, còn phải xem "báo zing new", "báo zing new" ngày hôm qua tin tức đưa tin, cái kia thanh niên là một học sinh trung học, tóc hàn quốc tóc ngắn kiểu gần như đầu nấm, bận áo thể thao có chữ số tám, điều mặt mũi thì không có miêu tả.

cứu lên không chỉ là ba tên cướp, mà còn có một người thiếu nữ xinh đẹp, chỉ có điều tên học sinh cấp ba kia cùng mấy nữ trước khi cảnh sát cùng truyền thông tới đã rời đi rồi." Lý Lợi Uy giờ cao một tờ báo lớn tiếng nói nói.

"Thôi đi ba ơi..., không phải chính thống báo chí tin tức, làm sao có độ tin cậy được? Những kia toàn báo nhỏ, báo lá cải, cả ngày chỉ biết ngồi ở trong phòng làm việc nói bừa, xin hỏi có bức ảnh nào không? Có phải có bằng chứng hiểu không?" Tô Tiểu Thơ khinh thường phản bác.

"Uy, có thể cho ta mượn tờ báo nhìn một chút không?" Một cái tay từ phía sau vương lên chụp lấy tờ báo.

"Đi, chờ một chút, ta còn có một cái sự kiện chưa tuyên bố đây?" Lý Lợi Uy lật tờ báo trong tay qua trang khác.

"Nặc,à ở đây. Vào ngày hôm qua, trung tâm trò chơi giải trí "Dạ Chi huyền" đột nhiên xuất hiện sự tình máy móc đều hư hỏng, hơn 300 máy bắn cá, cùng máy chơi game khác, hết thảy đều chơi gì thắng nấy không thua được, mỗi người đều thắng vài chục triệu. Chà chà, vài chục triệu ah, ta làm sao lại không có vận may như vậy đây hả?" Lý Lợi Uy rung đùi đắc ý tuyên bố tin tức, còn làm vẻ mặt tiếc nuối hận không thể ở đó để thắng tiền.

"Thôi đi ba ơi..., cái này càng là giả đấy, người cho rằng trung tâm giải trí là cơ quan từ thiện à? "Dạ Chi huyền" ta cũng hay tới chơi, xưa nay sẽ không ai có thể thắng được nhiều."

Mỗi người vài chục triệu là bao nhiêu, vậy cũng đến vài tỷ đấy, đem toàn bộ trung tâm giải trí bán đi, mới có thể trả nợ đấy? Còn không phải nợ nần thua lỗ còn làm ăn mẹ gì nữa?" Lý Giang đoạt lấy tờ báo trong tay Lý Lợi Uy, một bên phản bác, một bên xem xét lại tờ báo, dù sao hắn cũng thường thường chơi ở "Dạ Chi Huyền", tuy rằng không tin, nhưng vẫn là nghi hoặc trong lòng.

"Cũng thật này, nói có sách sách có chứng, nói tất cả người chơi thắng được tiền đều có số liệu ghi vào điện thoại, trung tâm giải trí hứa hẹn một tuần lễ sau có thể dùng số liệu này đi đổi ra tiền mặt đó, àn, nơi này, còn nói trung tâm giải trí "Dạ Chi huyền" tạm thời đóng cửa không tiếp tục kinh doanh nữa rồi."

Anh em, các người có ai là từ đường ngang qua "Dạ Chi Huyền" tới trường không? Có hay không để ý "Dạ Chi huyền" có phải là đóng cửa không kinh doanh nữa không?" Lý Giang hướng về lớp học mọi người đề hỏi.

"Lão đại, ta chính là từ bên kia tới trường, cái kia trung tâm giải trí "Dạ Chi Huyền" đúng là đóng cửa rồi, cửa quả thật dán một bảng thông báo nghỉ kinh doanh?" Lục Vĩ chứng thực nói.

"Há, xem ra thật là có mấy phần tính chân thật đấy." Lý Giang làm bộ đưa ra phán đoán của chính mình.

"Này, các người ngưng ngay thảo luận mấy vấn đề không liên quan tới mình đi, các người vẫn là nên quan tâm trong trường học sự việc chứ? Lần này thi cuối kì lấy thành tích không chỉ là điểm cuối kì."

Mà theo thông lệ hằng năm, lấy điểm đó ai điểm thi quá kém, sẽ phải bị trường học thanh tẩy cho ra trường sớm, họ chỉ lấy chất lượng, tỉ lệ học sinh thi đại học đậu cao, lấy oai cho trường, còn chúng ta thành tích nát bấy, phải ra trường sớm là cái chắc!" La Hi Vọng ngưỡng mặt thờ dài.

"Không thi thì không thi, ta còn ước gì sớm một chút được ra khỏi nơi này. Nếu không phải ba ta cả ngày lải nhải, ta đã sớm nghỉ học cho khỏe rồi." Lý Giang vỗ bàn nói.

"Bất quá, chúng ta cùng nhau chung lớp ba năm, lại không thể đồng thời cùng nhau tham gia thi đại học, vẫn là có một ít tiếc nuối ah. Các bạn học thân ái một ngày nào đó chúng ta gặp lại ngoài kia, dòng đời tấp nập chắc sẽ vô tình đập mặt nhau thôi hazz." La hi vọng đã thờ dài rồi.

Nghe nói như thế, tất cả mọi người trong lớp đều tỉnh lặng lại, đúng đấy? Cùng trường ba năm, lại không thể cùng nhau tốt nghiệp, chuyện này sẽ ghi nhớ mãi trong lòng mỗi người đó nha?

Tạ Phi Thiên đang lúc này tiến vào phòng học, nhìn thấy trong phòng học ngày thường vào giờ này thường náo loạn ầm ĩ đùa giỡn, vậy mà giờ lại im ắng dị thường, hắn nghi hoặc liệu có giáo viên ẩn núp trong đám bạn học.

Nhưng mà hắn nhìn một vòng, cũng không có thấy thầy cô nào phía dưới, thế nhưng cả lớp đúng là yên tĩnh khác thường, tất cả mọi người thật giống như có chuyện buồn hả. Tình huống thế nào đây là chuyện gì?

"Tên Béo, làm sao vậy? Có phải là vừa nãy cô giáo tới?" Tạ Phi Thiên ngồi vào chỗ ngồi, hỏi mập mạp bên cạnh.

"Không có. Thiên ca, hỏi người chuyện này, người hôm qua bận áo thể thao có ghi số mấy?" Tên Béo nhìn chằm chằm Tạ Phi Thiên hỏi.

"Số tám đây? Làm sao vậy?"

"Nặc, người xem đi nè." Viên hạo đem tờ báo vừa mới xem xong递 lên trước mặt Tạ Phi Thiên, chỉ vào phía trên một phần tin tức nói.

"Thiên ca, không phải là người đấy chứ?"

"Đi, tên Béo, người còn không biết ta hả? Ta từng biết bơi sao, đi ra sông lớn đó không bị chết đuối liền may mắn, còn cứu người anh hùng gì đây?" Tạ Phi Thiên tuy rằng âm thầm hoảng sợ, nhưng ngoài miệng đến chết cũng không nhận, ngược lại cũng không có bức ảnh nào có thể kiểm chứng nên không bắt bẻ được hẳn là đang nói xạo.

"Nhưng mà người nói một chút đi, bữa thứ bảy buổi sáng có trận bóng lúc người không tới là vì sao? Còn có, người cùng đội trưởng Thượng Quan Đồng ở bệnh viện số một làm gì hả? Lúc đó ta liền cảm thấy quần áo người thật giống như là vừa khô như là mới ướt vậy, người nói một chút đi là chuyện gì xảy ra nào?" Viên hạo hai mắt nhìn chằm chằm Tạ Phi Thiên, không chớp mắt.

"Tê nhạt, người quả là tê nhạt ah, nốc nước mắm đi cho đỡ nhạt? Lười nói với người, ta ngủ đây, mệt mỏi quá." Tạ Phi Thiên thắng thắng chơi xấu không thèm nói với tên béo nữa mà ngực đầu xuống bàn ngủ luôn.

Bởi vì vừa đến hẳn thực sự nhất thời không nghĩ ra làm sao để giải thích đây, còn nữa, hẳn cũng xác thực rất là buồn ngủ, tối hôm qua một đêm quay tay, thật là tỉnh trưng lên não luôn rồi, quả thật là khổ tâm mà, tên khốn Lão Khang không cho ta phóng tính a tỉnh trưng ta cũng trưng khích não bộ rồi đọc giả ah, không chỉ riêng các người đâu.

Trong phòng làm việc, Lan Hinh đang nhìn trên tay danh sách cấm thi đại học bị cho ra trường sớm, chân mày nàng nhíu thật chặt. Một cái tên hiện lên trước mặt nàng, làm cho nàng tâm loạn như ma, Tạ Phi Thiên, Tạ Phi Thiên... (đồ đại trai ><)

Tuy rằng trường học ở bề ngoài nói là, lấy lần này thi cuối kì thành tích, làm cơ sở để cấm thi cho ra trường, nhưng mà tất cả danh sách đã có từ trước rồi theo biểu hiện của học sinh ấy từ trước mà sắp xếp.

"Khang chủ nhiệm à, người xem tên này hình như là bị nhầm lẫn rồi ah?" Lan Hinh nhìn đối diện trước bàn làm việc Khang Mỹ Cẩm đang chấm bài thi cuối kì nói.

"A, chúng ta Lan Hinh cô giáo cũng bắt đầu lấy công làm việc riêng rồi à? Có phải là có cái nào con ông cháu cha lên bảng?" Khang Mỹ Cẩm ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Lan Hinh.

"Không phải, người xem chúng ta lớp cái kia Tạ Phi Thiên, lần trước ở trong phòng làm việc cứu chúng ta, có thể hay không để cho hắn lưu lại thi đại học? Nói thế nào hắn cũng đã cứu chúng ta một lần, cũng không thể trở mặt nhanh như vậy chứ?" Lan Hinh châm chọc nói.

"Những người khác thì được, nhưng cái này Tạ Phi Thiên vẫn là không thể loại khỏi danh sách được!" Nghe được Lan Hinh cầu tình đối tượng là Tạ Phi Thiên, Khang Mỹ Cẩm nụ cười trên mặt lập tức liền biến mất rồi.

"Tại sao vậy?" Lan Hinh kỳ quái hỏi.

Khang Mỹ Cẩm dừng lại bút trên tay, hướng bốn phía nhìn quanh một cái, sau đó vẫy tay để Lan Hinh ló đầu lại gần, nhẹ giọng lại nói:

"Nói thật cho người biết vậy, danh sách này đều là cấp trên định, nguyên lai cân nhắc là Tạ Phi Thiên tuần trước làm việc tốt, danh sách cấm thi sẽ không có báo tên của hắn lên, nhưng mà danh sách nộp lên trên trường xét duyệt, tên Tạ Phi Thiên liền được thêm vào rồi, nghe nói nói vẫn là Trần hiệu trưởng đặc biệt dặn dò, còn nguyên nhân gì, ta cũng không biết rõ ràng rồi."

Hiệu trưởng đặc biệt yêu cầu thêm và? Lan Hinh triệt để bối rối. Nàng làm sao cũng nghĩ không thông, đường đường một cái hiệu trưởng, làm sao lại chỉ đích danh Tạ Phi Thiên còn đặc biệt dặn dò ghi vào danh sách?

Hơn nữa mấy tuần trước còn rầm rộ đáng thông báo tuyên dương trước trường trước lớp học sinh tốt cần noi gương, rốt cuộc chuyện này, chuyện này là có úy khuất gì đây?...

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Hắn phải bị cấm thi

*ta định mai mới lên chương nhưng mà không có kiên nhẫn nên đang dần dần vậy hìhí *

Ai, Tạ Phi Thiên, tên nhóc này người làm sao lại lọt vào mắt xanh của hiệu trưởng? Lan Hinh cảm giác đầu càng rối lên đau đớn hơn. nếu như người thành tích tốt hơn một ít thì sẽ không có chuyện này, nhưng mà bây giờ, bây giờ người xem đi, liền cơ hội tham gia thi đại học cũng bị mất.

"Ồ?" phía đối diện Khang Mỹ Cẩm đột nhiên la lên một tiếng hét kinh hãi."Lan Hinh, Tạ Phi Thiên của người được cứu rồi này."

"Khang chủ nhiệm, người nói cái gì vậy?" Lan Hinh vui mừng liền Khang Mỹ Cẩm reu reo "Tạ Phi Thiên của người" cũng không để ý.

"Người xem một chút cái này nè." Khang Mỹ Cẩm cầm trong tay bài thi tiếng Anh đưa tới trước mặt Lan Hinh.

Lan Hinh nghi hoặc nhận lấy, đầu đập vào mí mắt chính là cái kia thật to điểm: 9,5 điểm. Lại nhìn tới bên cạnh họ tên, Lan Hinh sững sờ rồi, "Lớp 12 (6) Tạ Phi Thiên". bài thi 10 điểm, Tạ Phi Thiên lại thi tới 9,5 điểm sao?

Lan Hinh tỉ mỉ mà tra xét một lần bài thi từ trên xuống dưới, không sai, đúng là 9,5 điểm, xem ra là sai hai ý nhỏ, viết chữ xấu trừ vài phết, cái khác đều là hoàn toàn đúng rồi.

Lan Hinh đột nhiên nhảy lên, nắm trong tay bài thi hướng về mấy cái tổ bộ môn khác đi đến, nàng nhất định cần đem toàn bộ bài thi của Tạ Phi Thiên đem ra nhìn thử.

....

Rất nhanh, một thoáng sau Lan Hinh liền cầm vài tờ bài thi vọt vào, hưng phấn nói với Khang Mỹ Cẩm: "Khang chủ nhiệm, người xem này, người xem."

Khang Mỹ Cẩm tiếp nhận mấy tờ bài thi, toàn bộ là cao điểm, ngoại trừ ngữ văn là 9 điểm, tất cả các môn còn lại đều là trên 9 điểm.

"Lan Hinh, người tin hẳn có thể làm được vậy sao?" Khang Mỹ Cẩm ngẩng đầu lên hỏi Lan Hinh.

"Ta tin tưởng hẳn, quãng thời gian này hẳn học tập đều rất nghiêm túc, rất cố gắng đấy." Lan Hinh cảm giác mặt mình có chút nóng lên, này nói dối thật là khó khăn đối với nàng, Tạ Phi Thiên cố gắng học khi nào chứ.

"Lấy thành tích của hẳn từ đó giờ, coi như hẳn một tháng này không ăn không ngủ chỉ học tập, cũng khó có thể thi ra thành tích như vậy? Lấy cái thành tích này, lớp ba vị trí đầu tất nhiên có hẳn. Hẳn lúc thi ngồi gần chính là ai?" Khang Mỹ Cẩm vẫn không tin nổi vẫn hỏi lại.

"Không có người nào hết, lớp chúng ta cũng không có ai có thành tích tốt như vậy, Âu Dương Yên thành tích là rất tốt, nhưng mỗi lần thi cũng không thi cao được như vậy, đồng thời vừa này ta cũng nhìn bài thi của nàng, mỗi môn đều so với Tạ Phi Thiên ít hơn vài phết lận." Lan Hinh vẫn cố đưa ra bằng chứng cho Khang Mỹ Cẩm thấy điểm này là thành tích thật của Tạ Phi Thiên, bộ dáng ngày càng tự tin hơn do nàng đã có bằng chứng.

"Lan Hinh, người cũng không phải là năm thứ nhất dạy học, đừng ở đó tự lừa người gạt mình, sự việc này đã quá kì lạ vượt qua giới hạn.

Nếu như nói Tạ Phi Thiên vượt lên trên hạn một trăm toàn khối ta còn tin, ta còn có thể tiếp thu được, nhưng là lần này nhảy đến toàn khối ba vị trí đầu, thậm chí rất có thể là số một toàn khối đấy, vô luận nói như thế nào, ta cũng không thể tin tưởng được!" Khang Mỹ Cẩm khuyên nhủ.

"Không được, ta phải đi tìm Trần hiệu trưởng!" Lan Hinh từ trong tay Khang Mỹ Cẩm lấy lại mấy bài thi, lật đặt xong ra ngoài.

Khang Mỹ Cẩm nhìn Lan Hinh bóng lưng, lắc lắc đầu, thờ dài.

....

Phòng làm việc của hiệu trưởng, phòng Trần hiệu trưởng đang có hai người khách, hiệu trưởng cùng hai người đó đang trò chuyện rất là vui, thì lúc này Lan Hinh vọt vào.

Nhìn Trần hiệu trưởng ánh mắt đầy vẻ trách cứ không thích, tất nhiên Lan Hinh xông vào lại không gõ cửa.

"Lan Hinh lão sư, người có chuyện gì không hả? Người xem ta chỗ này đang có khách đấy." Trần hiệu trưởng rõ ràng lộ ra vẻ không vui.

"Trần hiệu trưởng, lớp chúng ta danh sách cầm thi, có một người không thể cầm nha." Lan Hinh tăng thêm can đảm, cố gắng đè xuống cơ thờ dòn dập nói ra từng chữ.

"Việc này người có thể tìm tới chủ nhiệm khoa nói đi ah, người chạy đến tới nơi này làm gì chứ?" Trần hiệu trưởng càng không vui hồi đáp.

"Tạ Phi Thiên. Khang chủ nhiệm nói đây là học sinh đặc biệt từ trên đưa xuống cần phải gạch tên ah."

Nghe được "Tạ Phi Thiên" ba chữ này, Trần hiệu trưởng sắc mặt đột nhiên trở nên hơi đặc sắc hơn, len lén liếc nhìn đối diện hai người trung niên kia, lúc này mới nói:

"Tạ Phi Thiê sao? Hẳn đúng là trong danh sách cầm thi của trường học. Ta biết, hẳn là tuần trước ở trong phòng làm việc của các người đã ra tay bắt cướp làm việc tốt, liền đối với công lao này, ta cũng cảm thấy có thể lưu hẳn lại.

Nhưng mà ta cũng lật xem học bạ hán ba năm qua biểu hiện, thành tích kém không nói nổi, đã vậy vi phạm đánh nhau nhiều lần, trong trường những học sinh bị còn nhẹ hơn hán, còn bị cấm thi, chúng ta nếu như để hán đi thi, sợ các học sinh khác sẽ không phục đâu?"

"Hiệu trưởng, hán trước kia biểu hiện xác thực không tốt lắm, nhưng là gần đây hán đã thay đổi rất lớn, đồng thời lần này hán thi điểm rất khá." Lan Hinh cầm trong tay bài thi đưa tới, nhưng mà Trần hiệu trưởng không chịu nhận lấy.

"Thi rất khác sao? Lan Hinh lão sư chỗ khá người nói đến cùng là khá bao nhiêu? Lễ nào hán thi được trên top một trăm sao?" Trần hiệu trưởng khoe miệng mang theo nụ cười mỉa mai.

"Lan Hinh lão sư, chúng ta là tập thể sư phạm, cũng không thể bằng vào tình cảm cá nhân mà làm việc nha? Ta biết cái kia Tạ Phi Thiên ngày đó cứu người, người mất mặt vì để hán bị cấm thi ta có thể thông cảm."

Nhưng mà chúng ta là trường học, trường học có trường học điều lệ nội quy đúng không, nếu như chúng ta mỗi người đều đem tình cảm vào công việc, đều vì người thân chúng ta mà thiên vị, vậy đây còn gọi là trường học nữa sao?"

"Nhưng mà, Tạ Phi Thiên hán lần này xác thực thi rất tốt, chúng ta cũng không thể để một mầm mống tốt như vậy ở thời khắc cuối cùng bị giết nhầm chứ?" Lan Hinh lại thử cầm trong tay bài thi hướng phía trước đưa cho hiệu trưởng lần lượt, nhưng Trần hiệu trưởng vẫn không có ý nhận.

"Không cần nhìn, Tạ Phi Thiên là nhất định phải bị cấm thi, đây là trường học ý tứ, người hiểu không?"

Nhìn Trần hiệu trưởng cái kia khuôn mặt đầy vẻ mỉa mai, Lan Hinh nội tâm lửa giận cũng lại khắc chế không được nữa rồi.

"Trần hiệu trưởng, chẳng lẽ nói Tạ Phi Thiên thi được toàn khối hạn nhất, cũng phải bị cấm thi sao? Đây là quy định nào của trường học chúng ta vậy?" Lan Hinh "Ầm" một tiếng cầm trong tay bài thi vỗ vào trước mặt Trần hiệu trưởng.

Trần hiệu trưởng lúc này mới ngạc nhiên cầm lấy bài thi trước mặt, từng cái từng cái lật xem tiếp, càng xem, mặt mũi của Trần hiệu trưởng sắc mặt lại càng đặc sắc, xem vài tờ bài thi, dĩ nhiên nhìn trán hán đều bốc lên đồ mồ hôi rồi.

Đem bài thi trước mặt từng cái từng cái xem xong, Trần hiệu trưởng giơ tay chà mồ hôi lạnh trên trán, mặt lộ vẻ khó khăn đưa ánh mắt nhìn tới đối diện hai người trung niên. "Thạch tổng, người xem chuyện này..." Trần hiệu trưởng cầm trong tay bài thi đưa tới.

Cái kia vóc người hơi mập mập trung niên nhận lấy bài thi, liếc nhìn sơ qua, sau đó liền ném về cho Trần hiệu trưởng.

"Trần hiệu trưởng, lần này cuộc thi, cũng nói không lên cái vấn đề gì hết, người nói có đúng hay không? Hán có thể là số may, có thể là copy bài người khác."

Còn có điều này nếu chúng ta Thạch thị tài trợ, là may mắn cho trường các người đấy? Cái kia khoa học kỹ thuật phòng máy, phòng nghiên cứu, các người có còn muốn xây hay không?"

Nghe nói như thế, Lan Hinh giờ mới biết, nguyên lai nhắm vào Tạ Phi Thiên, dĩ nhiên là có một người khác đứng đằng sau, hơn nữa lúc này liền ngồi ở trong phòng làm việc này.

Vậy mà mình lúc này vọt đến, có phải là có tỷ không đúng lúc? Để sự tình tới nước này người muốn hại Tạ Phi Thiên còn ngồi đây.

Nghĩ tới đây, Lan Hinh bắt đầu có chút hối hận về sự kích động của mình, nếu như đổi vào lúc khác cùng hiệu trưởng đơn độc nói chuyện, nói không chừng sẽ tốt hơn chút ít.

Nghĩ đến vì mình sơ suất mà làm cho Tạ Phi Thiên bị cấm thi, Lan Hinh cảm giác phải cố gắng vì hán đòi công đạo.

Quả nhiên, Trần hiệu trưởng chỉ chần chờ một chút, liền hai tay mở ra đối với Lan Hinh nói:

"Lan Hinh lão sư, nếu người cũng nghe rồi đấy, ta cũng không cùng người quanh co lòng vòng nữa, trường học của chúng ta phòng khoa học kỹ thuật, phòng máy tính, hạng mục này báo lên trên ba năm rồi, đến bây giờ cũng không có hồi đáp, nguyên nhân chính là, chúng ta phải tự kiểm soát tiền này nhưng mà tiền thu nhập của trường, rồi trả lương, rồi chi đủ thức tích lũy bao năm mới làm được đây."

Hiện tại Thạch tổng đây đáp ứng quyền góp cho chúng ta mười tỷ, giúp chúng ta xây dựng toàn nhà về khoa học kỹ thuật, máy móc, điều kiện duy nhất chính là chúng ta không thể lưu Tạ Phi Thiên ở lại.

Chúng ta năm nay có thể không cần học sinh này, nhưng là chúng ta không thể không còng khoản tiền mười tỷ này. Vì lẽ đó, Tạ Phi Thiên hán phải bị cấm thi!"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Lâm cục trưởng tới

"Trần hiệu trưởng, lẽ nào trường học của chúng ta vì cái này số tiền mười tỷ, liền muốn đem một học sinh có tiền đồ tài năng lẫn tâm đức bán đi sao? Người làm như vậy, xứng đáng chúng ta nền giáo dục nước nhà sao, xứng đáng với ông cha dựng nước và giữ nước của chúng ta sao?" Lan Hinh cũng nổi giận rồi.

"Lan Hinh lão sư, xin chú ý lời nói của người mà ta cũng nói thẳng với người, nếu như người có thể tìm được số tiền mười tỷ này cho trường học, ta không nói hai lời, đem Tạ Phi Thiên lưu lại thi đại học, đưa hẳn làm trọng điểm mầm đèn bồi dưỡng được phù đạo tận tình, có được hay không? Nhưng mà..." Đang nói đến đây, Trần hiệu trưởng điện thoại trên bàn làm việc vang lên.

"Cái gì? cục trưởng cục giáo dục đến rồi? Đã tiến vào trường học rồi sao? Hay, hay, ta lập tức chuẩn bị một chút, người đem hẳn nghênh đón đến phòng làm việc của ta đi."

"Lan Hinh lão sư, xin mời người đi ra ngoài trước đi, chuyện này quyết định như vậy đi, được rồi? Người cũng đừng nổi cảm xúc bất thường nữa, chuyện này có thể bỏ qua xem như người chưa nói gì" Trần hiệu trưởng đứng lên nói.

"Không, ta không đi đâu hết, ta muốn cùng Lâm cục trưởng nói chuyện này!" Lan Hinh tức giận muốn đi tới cầm những bài thi của Tạ Phi Thiên trên bàn, nhưng không ngờ Trần hiệu trưởng nhanh tay chụp lấy trước, nhét vào bên cạnh phía bàn làm việc trong máy hủy giấy (máy xé nhỏ giấy vụn ấy), ấn nút khởi động, "Rầm rầm" vài tiếng, bài thi lập tức đã biến thành một đồng giấy vụn rơi xuống.

Nhìn đồng giấy vụn kia rơi xuống, Lan Hinh cũng cảm giác lòng ngực mình đang bị xé ra từng mảnh, hai dòng nước mắt trong suốt cũng không còn cách nào không chế nữa, từ khuôn mặt trắng bệch của nàng lăn xuống dưới đất từng giọt.

"Hừ!" Cái kia người khách trung niên trong miệng hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt lộ ra mỉm cười đắc ý.

"Lan Hinh lão sư, nói thật cho người biết vậy, Lâm cục trưởng chính là đến đây để thảo luận việc trường học của chúng ta khoa học kỹ thuật phòng máy, Tạ Phi Thiên tình huống, cũng đã trải qua hẳn cho phép, nếu như người thức thời, liền ngoan ngoãn trở lại chỗ làm việc đi,

cấp lãnh đạo bàn bạc công chuyện, còn chưa tới phiên người đến đây xen mồm vào." Trần hiệu trưởng trong miệng cười lạnh nhìn Lan Hinh, khuôn mặt thật đáng ghê tởm, làm cho Lan Hinh cảm thấy rất buồn nôn.

"Không, coi như bài thi không còn, ta cũng nhất định phải tìm cục trưởng nói chuyện rõ ràng!" Lan Hinh lau nước mắt, kiên định nói.

"Không biết cân nhắc, không thức thời, rất dễ gây a!" Trần hiệu trưởng giờ điện thoại lên, bấm số: "Này, đến đây hai người, phòng làm việc của ta, đem cô giáo Lan Hinh cho kéo đi ra!"

"Lâm cục trưởng, bên này, chúng ta Trần hiệu trưởng đang ở văn phòng chờ ngài." Dưới lầu đột nhiên truyền đến tiếng chào hỏi của Tiểu chủ nhiệm

Trần hiệu trưởng liếc nhìn Lan Hinh vẫn còn đứng đó không chịu đi. "Lan Hinh lão sư, nếu như người dám ở trước mặt Lâm cục trưởng hồ náo, người liền thu dọn đồ đạc rời khỏi trường cho ta!"

Nói xong, lúc này mới cùng hai người trung niên khách kia đi ra ngoài đón. Tiếp theo, trong hành lang liền truyền đến một trận vui vẻ tiếng cười chào hỏi.

Trần hiệu trưởng mang theo một đám người tiến vào văn phòng, nữ có nam có, trẻ có già có.

Những người kia nhìn một chút Lan Hinh đứng một bên, cho rằng nàng tới đây để hỗ trợ chuẩn bị nước, trà các loại, nên cũng không có người để ý nhiều.

"Tiểu Trần à, trường học của các người chuyên khoa học kỹ thuật phòng máy, hiện tại làm được tới đâu rồi?" Lâm Như Bân giống như là rất tùy ý mà hỏi.

"Cảm tạ lãnh đạo quan tâm ah, người xem, chúng ta liên hệ được người tài trợ chính xí nghiệp Thạch Gia Anh của thạch tổng đây, hẳn đã đáp ứng vì chúng ta giải quyết mười tỷ tài chính. Có này mười tỷ, trường học của chúng ta lại nhanh chóng được khởi công xây phòng máy thôi, phòng chừng kỳ nghỉ hè năm nay liền có thể khởi công rồi." Trần hiện trưởng khiêm tốn nói, nụ cười trên mặt đều giống như muốn nở hoa có gần thân thiện lấy lòng.

"Lâm cục trưởng, bọn họ đây là có điều kiện mới bỏ tiền ra, Trần hiệu trưởng hẳn muốn đem học sinh trường ta cho bán đứng đi!" Lan Hinh cũng nhìn không được nữa Trần hiệu trưởng đáng ghê tởm sắc mặt nín nọt, ở một bên hét lớn.

Nghe nói như thế, tất cả mọi người cũng không khỏi đứng sững người bước chân dừng lại, đem mặt chuyển hướng về phía Lan Hinh.

"Lan Hinh, người nói bậy bạ gì đó? Tiểu chủ nhiệm, đem nàng cho ta lôi đi ra ngoài!" Trần hiệu trưởng nhìn tới một bên Tiểu Khánh Hương đang đứng nói.

"Lan Hinh, đi thôi, nhiều lãnh đạo tại đây như vậy, người ăn nói linh tinh cái gì đấy?" Tiểu Khánh Hương đi tới, liền kéo Lan Hinh lôi ra ngoài.

Vẫn ở phía sau một nữ tử tóc dài liếc mắt nhìn về phía Lan Hinh mặt mày đã trắng bệch, nhanh chóng đi về phía Lâm cục trưởng tới gần, ghé vào tai Lâm cục trưởng nói gì đó.

Lâm cục trưởng gật gù đầu, hướng về Trần hiệu trưởng khoát tay nói: "Chậm đã, để Lan lão sư nói xem đến cùng là có chuyện gì."

Nghe nói như thế, Trần hiệu trưởng mặc dù có vạn phần không tình nguyện, cũng chỉ có thể để Tiểu khánh Hương đem Lan Hinh thả ra.

"Lan Hinh lão sư đứng không? Nói nói cho ta nghe là chuyện gì đã xảy ra? Cái gì đem học sinh bán?" cô gái tới đỡ lấy Lan Hinh, còn kéo một cái cái ghế làm cho nàng ngồi xuống.

Lan Hinh hít thở sâu mấy lần, dẹp loạn mình một chút tâm tình kích động, lúc này mới lên tiếng nói: "Là như vậy, lớp chúng ta có một người học sinh tên là Tạ Phi Thiên, bởi vì không biết rõ làm sao đắc tội với cái này Thạch tổng, Thạch tổng mở ra điều kiện chính là muốn trường học chúng ta cầm thi Tạ Phi Thiên, mới cho chúng ta trường học chi phí tài trợ xây dựng. Người nói xem Trần hiệu trưởng bọn họ không phải đem học sinh bán đi sao?"

"Tạ Phi Thiên?" Ai cũng không có chú ý, cái kia tóc dài nữ tử khi nghe đến cái tên này, mặt xoạt liền biến sắc, còn lơ lơ kêu lớn lên.

Nhìn Lâm cục trưởng rõ ràng lông mày dần dần nhíu lại, Trần hiệu trưởng biết cần chính mình ra trận giải thích, tuy tối hôm qua đã ngầm nói với Lâm cục trưởng về việc này, Lâm cục trưởng cũng đồng ý, thế nhưng bây giờ đang ở chỗ công cộng như này, chính mình vẫn là nhất định phải gánh vác lời giải thích này.

"Lâm cục trưởng, kỳ thực cũng không phải chuyện là như vậy đâu, Tạ Phi Thiên hẳn đúng là có tên trong danh sách cầm thi, nhưng nhưng không phải là cái gì ngầm giao dịch đâu, mà là căn cứ vào học sinh này xưa nay biểu hiện cùng thành tích để xác định có trong danh sách này.

Lan Hinh lão sư bởi vì tuần trước trong trường học phát sinh sự việc bị trộm cướp công nghệ cao còn có vũ trang, Lan Hinh lão sư nhờ được em học sinh này cứu, vì lẽ đó ở phương diện tình cảm cá nhân không muốn cầm thi Tạ Phi Thiên, lúc này mới tới đây nào loạn muốn đòi lý lẽ, nhưng bây giờ lại có ý nói thành buôn bán giao dịch ngầm, thuần túy chính là lời nói vô căn cứ, đang vu khống cho ta!"

"Không phải như vậy, Lâm cục trưởng. Tạ Phi Thiên hẳn lần này thi cuối năm mỗi môn hẳn đều trên 9 điểm, nhưng mà Trần hiệu trưởng hẳn còn nhất định muốn cầm thi hẳn, đây không phải là vấn đề, là cái gì đây?" Lan Hinh cảm xúc lại kích động, đột nhiên đứng lên, chỉ vào Trần hiệu trưởng nói.

"Tiểu Trần, cái kia Tạ Phi Thiên thành tích rất tốt sao?" Lâm cục trưởng rõ ràng cũng nhíu nhíu mày, thậm chí hận Trần hiệu trưởng tối hôm qua không cùng hẳn nói rõ ràng, khiến cho lúc này bị động như vậy lộ ra thật thúi mặt ah.

"Không phải, cục trưởng, Tạ Phi Thiên thành tích xưa nay đều rất kém cỏi, này giáo viên cả trường có thể chứng minh. Cái này, chúng ta có thể bất cứ lúc nào tìm tới giáo viên để hỏi. Tạ Phi Thiên bị cầm thi, là hoàn toàn dựa vào quy định đề đưa ra." Trần hiệu trưởng hung hăng liếc Lan Hinh một cái nói.

"Trần hiệu trưởng hẳn nói dối, vừa nãy ta còn cầm bài thi học kì cho hẳn nhìn." Lan Hinh hoàn toàn phần nộ rồi.

"Cái kia bài thi đâu? Người lấy ra cho chúng ta xem nào?" Trần hiệu trưởng tỏ rõ vẻ cười gằn nhìn Lan Hinh.

"Không lấy ra được chứ gì?"

"Bài thi lúc này đã đưa hẳn xem rồi, đã bị hẳn làm hỏng mất, bỏ vào máy cắt giấy kia kia." Lan Hinh tức giận chỉ tay về phía máy cắt giấy trên bàn làm việc hiệu trưởng.

"Hừ, người cho rằng nói dối diễn trò như vậy, cục trưởng sẽ tin sao?" Trần hiệu trưởng rất đắc ý chính mình vừa nãy hành động quyết đoán, bằng không bây giờ còn thật bị động rồi.

Hiện tại được rồi, không có chứng cứ, chỉ cần mình một mực chắc chắn không có chuyện này, Tạ Phi Thiên chắc con mẹ nó phải bị cầm thi không thể bàn cãi.

Còn Lan Hinh này, hẳn đã nghĩ kỹ, chờ sao vụ này sẽ cho nàng thu dọn đồ đạc rút khỏi trường!

"Trần hiệu trưởng, Lan Hinh ở đâu hả?" Khang Mỹ Cẩm mang theo hai nữ giáo viên khác vọt vào.

"Lâm cục trưởng, Khang chủ nhiệm nàng đã xem bài thi của Tạ Phi Thiên rồi, nàng có thể làm chứng chuyện này." Lan Hinh nhìn thấy Khang Mỹ Cẩm, giống như là người chết chìm bắt được một cái cọc có cứu mạng cả người rung lên kích động.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Các người Lại Nhắm vào Tạ Phi Thiên

Mẹ nó, các người đám đàn bà sớm không tới trễ không tới, một mực vào lúc này lại tới.

Trần hiệu trưởng nghe nói Khang Mỹ Cầm đã xem bài thi của Tạ Phi Thiên thì, rất là hối hận tại sao mình lại nói hỏi các thầy cô giáo trong trường chứ.

"À vị cô giáo này, người đã xem bài thi của Tạ Phi thiên sao? Hần thi thế nào? Có được hay không?" Lâm cục trưởng quay đầu lại hỏi Khang Mỹ Cầm.

"Được được, hay... Thật giống như là cũng không được lắm." Khang Mỹ Cầm mới vừa đáp tới "Hay" chữ, có thể vừa nhấc mắt, liền nhìn thấy Trần hiệu trưởng nhìn mình sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, còn đang không ngừng hướng tới mình nháy mắt ra dấu, rốt cục quần ra một câu trả lời như vậy.

"Khang chủ nhiệm, người cần phải ăn ngay nói thật chứ, người sợ sao?" Lan Hinh nghe được Khang Mỹ Cầm thay đổi lời nói, tâm tư hoàn toàn nguội lạnh, bọn họ đều là có lợi thế, cái gì chính nghĩa chứ, cái gì công chính lim mình chứ.

Đều chỉ là nói cho có bày vẽ cho ra dáng thôi! Cũng được, trường học như vậy, công việc như vậy, mình cũng không thể nào làm tiếp được nữa, cũng được, chính mình liền mang theo Tạ Phi Thiên, đi tìm cái lối khác đường sống đi.

Nghĩ tới những thứ này, Lan Hinh loạng choạ loạng choạng đưa tay đỡ lấy vách tường đi ra ngoài, cũng không thém nhìn trước mặt bất luận người nào hết, bởi trong lòng nàng đã nguội lạnh.

Tuy rằng nước mắt vẫn còn rơi lã tả xuống, nhưng nàng cũng không thém đưa tay lên lau nữa, trong lòng nàng không ngừng tự nói với mình, đừng khóc, đừng khóc, không đáng giá trước mặt một đám tiêu nhân hám tiền khóc lóc!

"Lan Hinh lão sư, người khoan hãy đi. Ta tin tưởng người!" Nước mắt trong cơn mộng lung, Lan Hinh nhìn thấy người nữ tóc dài đột nhiên vọt tới, đỡ chính mình, một câu kia "Ta tin tưởng người", làm cho nàng đã nhận được an ủi lớn lao.

Nhưng chỉ là người một cô bé tin tưởng ta có tác dụng gì đâu? Lan Hinh lắc lắc đầu, tránh ra khỏi tay của cô bé, kế tục đỡ vách tường đi ra ngoài.

"Ba ba!" cô bé đột nhiên mang theo tiếng khóc nhìn hướng về người trung niên bên cạnh Lâm cục trưởng, sau đó liền ôm thật chặt Lan Hinh, Anh Anh nhào vào trong lòng nàng khóc lên, một bên khóc, còn một bên an ủi Lan Hinh nói: "Ta tin tưởng người, ta tin tưởng người mà..."

"Lâm cục trưởng, có thể hay không nói chuyện này rõ một chút." Người trung niên kia hơi nhíu nhíu mày, đối với bên Lâm cục trưởng nói.

Lâm cục trưởng rõ ràng liếc nhìn người trung niên bên cạnh, thần thái lập tức trở nên cung kính."Cổ Tổng, ngài cứ nói nói."

Lâm cục trưởng rõ ràng tỏ thái độ cung kính đối với người đàn ông kia, lập tức để tất cả mọi người ở đây đều cảnh giác lên, người này là ai vậy?

Dĩ nhiên có thể làm cho cục trưởng của cục giáo dục cung kính như thế? Nguyên lai còn tưởng rằng là cục trưởng mang theo mấy người phòng cán bộ cấp dưới tới, bây giờ nhìn lại, thân phận địa vị e sợ đều phải ở phía trên Lâm cục trưởng luôn.

"Tới tới tới, mấy vị đều đến đây ngồi xuống bên này nói chuyện, uống một ngụm trà, uống một ngụm trà." Trần hiệu trưởng nhiệt tình chào hỏi, đặc biệt là đối với vị này Cổ Tổng gì đó chăm chú để ý lên, tự mình mời ngồi rót trà dâng trà lên.

"Trần hiệu trưởng đứng không? Không biết các người cái toà khoa học kỹ thuật, phòng thí nghiệm máy móc gì gì đó tốn phải bao nhiêu tiền?" Cái kia Cổ Tổng cũng không khách khí, ngay vừa ngồi trên ghế, ngồi xuống, nhàn nhạt mà hỏi.

Trần hiệu trưởng liếc nhìn Lâm cục trưởng, thấy hắn mỉm cười hướng mình ra hiệu, liền vội cung kính đáp:

"Dự tính là ba mươi tỷ, nhà nước bỏ ra một nửa, trường học của chúng ta tự kìm một nửa."

"Ba mươi tỷ là không bao gồm bên trong phương tiện máy móc hết chứ?" Cổ Tổng vẫn nhàn nhạt ngữ khí âm thanh trầm ổn, nhưng mà nghe vào trong tai người khác, tự nhiên mà phát ra một cỗ không nói ra được uy nghiêm đến lạ.

"Vâng đúng vậy, nếu như thêm vào này bên trong đồng bộ phương tiện cơ sở vật chất đầy đủ có thể học tập nghiên cứu, e sợ cũng đến bốn mươi tỷ ạ." Trần hiệu trưởng vội vã đáp.

"Lâm cục trưởng, người xem này ngành giáo dục cũng là nước nhà trọng tâm chú ý, kinh phí căng thẳng cũng có thể lý giải, thế nhưng, có câu khẩu hiệu nói rằng "hước nghèo thì nghèo cũng không thể nghèo giáo dục" đúng không?

Như vậy đi, cá nhân ta bỏ vốn năm mươi tỷ khởi công xây dựng dự án này, muốn xây dựng thì phải thật hoành tráng, người thấy có được không nào?"

Năm mươi tỷ? Nghe được mấy chữ này, tất cả mọi người đều sửng sốt, vị này rốt cuộc là ai? Năm mươi tỷ dĩ nhiên há mồm liền đưa ra, liền mí mắt đều không nháy một cái, có phải hay không nói giỡn hả?

Phản ứng nhanh nhất vẫn là Lâm cục trưởng, bởi vì nơi này chỉ có hắn biết thân phận của người này, ngày hôm nay cấp trên trung ương giao cho hắn tiếp đón người này, nói là có người đồng ý đến trường này, hữu tâm muốn tài trợ trường học này kiến thiết.

Lúc đầu hắn còn không phải quá coi trọng, chẳng qua là khi nhìn thấy bí thư thị ủy đối với người này rất cung kính, mới biết người này tất nhiên thân phận là không thấp, hắn cũng lặng lẽ hỏi bí thư thư ký,

mới biết người này dĩ nhiên chính là toàn quốc năm trong top mười đại xí nghiệp tư nhân lớn nhất Long cơ gia, năm ngoài ở bảng xếp hạng giàu nhất thế giới xếp hạng 38 Cổ Long Cơ.

Nhìn mọi người bộ dáng vô cùng ngạc nhiên, Lâm cục trưởng rõ ràng nhanh chóng hướng về mọi người giới thiệu:

"Để ta giới thiệu một chút, vị này chính là tập đoàn "Long cơ gia" Cổ Tổng, Cổ Long Cơ, tập đoàn "Long Cơ Gia", có thể là năm nay sẽ về thành phố chúng ta chiêu thương hạng mục ah, càng tốt hơn chính là, Cổ Tổng vẫn là người luôn luôn quan tâm đến từ thiện và lợi ích xã hội, dĩ vãng cái gì thì không cần nói ra, liền nói hiện tại, ngài ấy ngày hôm trước vừa tới thành phố G, hiểu được chúng ta Trường trung học này cơ sở kiến thiết cơ sở vật chất khá là lạc hậu, nên ngày hôm nay quyết định đến đây để thăm."

Tập đoàn "Long Cơ Gia", cái danh xưng này như một trái bom nặng kị ở trong lòng của mọi người ngồi đây nổ vang.

Thạch tổng đang ngồi đây bằng vào thương nhân nhạy cảm, lập tức liền bắt được trong này kỳ ngộ.

Liền vội vàng đứng lên, hướng về Cổ Long Cơ đưa tay ra nói: "Cổ Tổng, tự giới thiệu mình một chút, ta là "Thạch Thị" Thạch Gia Anh, Cổ Tổng "Long Cơ Gia" có thể vào thành phố G, đây là chúng ta thành phố lớn lao vinh hạnh ah, ta thay mặt thương nhân ở thành phố này hướng về Cổ Tổng biểu thị hoan nghênh."

Nhìn Thạch Gia Anh vươn ra tay, Cổ Long Cơ chỉ là lạnh lùng liếc mắt nhìn một cái, cũng không có đi bắt tay hắn, đến lúc này, liền để Thạch Gia Anh rất lúng túng, tay đã đưa ra giữa không trung đuổi mãi cũng không được, co lại cũng không phải.

"Người chính là cái kia tài trợ mười tỷ Thạch tổng?" Cổ Long Cơ thần nhiên nói.

"Vâng, đúng, tuy rằng chúng ta Thạch thị không có được thực lực như Cổ Tổng "Long Cơ Gia", thế nhưng đối với giáo dục quan tâm, ta cùng Cổ Tổng là giống nhau." Thạch Gia Anh ngưng ngưng rút tay trở về, nhưng nghe đến tài trợ khoa học kỹ thuật chuyện này, hắn cảm thấy đây cũng là một cái cơ hội tốt, nếu như có thể đạt được Cổ Long Cơ hảo cảm, cái kia chỗ tốt này nhưng là khó có thể kiếm được lần nữa ah.

"Vậy người có thể mang theo mười tỷ của người đi rồi, khoa học kỹ thuật cơ sở vật chất trường này không liên quan đến người nữa rồi." Cổ Long Cơ một câu nói, để Thạch Gia Anh trong lòng giật mình, làm sao cũng không nghĩ thông, mình nơi nào đắc tội vị ông trùm giới kinh doanh này rồi.

"Lâm cục trưởng, ta vốn riêng bỏ vào trường này, cũng là có điều kiện." Cổ Long Cơ không tiếp tục để ý Thạch Gia Anh, trực tiếp đối với Lâm cục trưởng.

"Cổ Tổng ngài cứ nói, chỉ cần là không trái với chính sách quốc gia, đều dễ thương lượng." Lâm cục trưởng rõ ràng nghe được Cổ Long Cơ dĩ nhiên đồng ý bỏ ra năm mươi tỷ vào việc xây dựng này, nói cách khác liên tục giáo dục đều miễn khỏi bỏ 50% vào, sao có thể không cao hứng?

"yêu cầu số một, ta muốn có quyền tại tòa lầu khoa học kỹ thuật nghiên cứu khoa học này, thứ hai, ta muốn tìm một người ở trường học này."

"Không thành vấn đề không thành vấn đề, Cổ Tổng nếu là tòa lầu này người đầu tư, tự nhiên được hưởng quyền lợi cùng lợi ích, chính là không biết Cổ Tổng người muốn tìm là người nào?" Lâm cục trưởng rõ ràng nghe được là như thế hai điều kiện, tự nhiên lập tức đáp ứng.

"Tạ Phi Thiên." Cổ Long Cơ nhàn nhạt phun ra một cái tên.

Rồi lại để tất cả mọi người tại chỗ trong lòng một phen chấn động dữ dội, này Tạ Phi Thiên rốt cuộc là cái dạng gì học sinh, là thần thánh phương nào, làm sao ngày hôm nay ánh mắt của mọi người đều nhắm vào hắn chứ mọi chuyện đều xoay quanh hắn chứ...

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Gặp lại Cổ Tiểu Nguyệt

"Các người cũng là đến tìm Tạ Phi Thiên gây phiền toái sao?" Lan Hinh mạnh mẽ đẩy ra Anh Anh đang còn khóc lóc trong lòng ngực nàng, tuyệt vọng nói.

"Không, chúng ta đúng là tìm đến Tạ Phi Thiên, nhưng cũng không phải đến gây phiền toái đâu." Nữ hài chà xát đem nước mắt lau đi, mau chóng giải thích.

"Nói thẳng đi, Lâm cục trưởng, chúng ta ngày hôm nay đến Trường học này, mà không phải là đi một trường nào khác, là có nguyên nhân hết.

Bởi vì nơi này có một người học sinh tên là Tạ Phi Thiên, đã cứu con gái ta một mạng, vì lẽ đó, ta nghĩ đem này khoa học kỹ thuật phòng máy móc nghiên cứu, tự kêu tên là Phi Thiên khoa học lầu đi, lấy tên này để diễn tả lòng cảm kích của ta đối với hắn." Cổ Long Cơ chỉ phía trước mặt Lan Hinh, cô gái đang ôm Lan Hinh khóc lóc. "Đây chính là con gái ta Cổ Tiểu Nguyệt."

Nghe đến đó, ngoại trừ Lan Hinh cùng Cổ gia người thân, tất cả mọi người đều trong lòng đều thấp thòm, Cổ gia người dĩ nhiên là vì Tạ Phi Thiên mà tới.

Mà ngay mới vừa nãy, chính bọn họ những người này còn đang suy nghĩ làm sao đưa cái này Tạ Phi Thiên cầm thi, đuổi ra khỏi trường học.

Thạch Gia Anh hiện tại đương nhiên biết Cổ Long Cơ vì sao lại đối với hắn lạnh nhạt như vậy rồi, mang theo phó tổng phía sau hắn hai người, lặng lẽ thối lui ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng.

Vừa đi, còn một bên ở hẻm hục chửi rửa con trai nghịch tử của hắn Thạch Thiên Phàm làm sao lại đắc tội đến Tạ Phi Thiên, không không lại bị kéo đến đối đầu với quái vật khổng lồ này, sau này trong thành phố G, xem ra hắn càng khó lẫn lộn hơn.

"Tên ngu ngốc này, ông nội hắn ra định mệnh hắn?" Nghĩ đi nghĩ lại càng tức, Thạch Gia Anh liền mắng thành tiếng rồi.

"Thạch tổng, ngài mắng ai vậy?" Sau lưng phó tổng thấp thòm hỏi.

"Ta mắng Thạch Thiên Phàm cái này nghịch tử làm mất hảo cảm với lại một mối quan hệ tốt, làm sao ta mắng không đúng sao? Ta mắng sai làm rồi sao?" Thạch Gia Anh buồn bực nói.

"Ach", thư ký không dám lên tiếng nữa rồi, trong lòng cũng đang cười thầm, không sai không sai, ngài có thể chửi, chửi thật không có sai, tiên sư nhà nó, ông nội cha nhà nó, khà khà, vẫn đúng là chuẩn xác, ngu có di truyền mà.

"Trần hiệu trưởng, vừa nãy nghe các người nói, thật giống như là có chuyện gì đi chẳng nữa cũng phải đem Tạ Phi Thiên cầm thi. có phải là vậy hay không?" Cổ Long Cơ một câu nói, lập tức lại để cho Trần hiệu trưởng đầu đầy mồ hôi lạnh rồi.

"Cái này... Cái này sao, vừa nãy thảo luận, cũng chính là trường học điều lệ chế độ tới thôi, đương nhiên, pháp lý còn dung người tình mà, không cảm không cảm? Hiện tại Tạ Phi Thiên nếu là ân nhân cứu mạng của con gái Cổ Tổng, tự nhiên có thể xử lý thả lỏng rồi" Trần hiệu trưởng nói một câu, liền trán hắn ướt đầm mồ hôi, cảm giác đây là mấy phút gian nan nhất cuộc đời hắn.

"nếu thế thì được? Cái kia Trần hiệu trưởng hiện tại có thể hay không đi nhìn Tạ Phi Thiên một chút?"

"Đương nhiên có thể, đương nhiên có thể, ta đây kêu người gọi Tạ Phi Thiên tới." Trần hiệu trưởng kinh sợ nói.

"Không cần, hay là chúng ta đi qua đó xem đi." Cổ Long Cơ đứng lên, đi tới Lan Hinh bên người, kéo qua Cổ Tiểu Nguyệt từ trong lòng ngực Lan Hinh. "Nhìn người kia, khuôn mặt nhỏ đều khóc đến thế này, chờ lát nữa cái kia Tạ Phi Thiên đều không nhận ra được người đấy."

"Cha, người còn cười ta sao." Cổ Tiểu Nguyệt bỏ lấy tóc mình, lại xoa xoa nước mắt, nín khóc mỉm cười nói.

"Lan lão sư, cảm ơn người dạy dỗ như vậy học sinh ưu tú, như vậy có tinh thần trọng nghĩa học sinh, nhìn người lão sư như vậy, đó mới là trường học kiểu ngao ah." Cổ Long Cơ nắm thật chặt Lan Hinh tay.

"Ta mà là trường học kiểu ngao gì chứ? Liền học sinh của chính mình đều không bảo vệ được." Lan Hinh cười khổ một cái, buồn bã nói, ngày hôm nay việc này, làm cho nàng đối với cái trường học này, đối trường học lãnh đạo, hoàn toàn chán ghét.

Một nhóm bảy, tám người mênh mông cuộn cuộn uy phong lẫm liệt hướng về lớp 12 (6) phòng học đi tới, tất cả học sinh đều kinh sợ nhìn đám người này đi trên sân trường, dĩ nhiên là từ phòng hiệu trưởng đi ra còn có hiệu trưởng đi trong đám dẫn đầu, nhưng khi nhìn thấy hiệu trưởng bọn họ cung kính thần thái chỉ đường, ở phía sau kia hai người, thân phận dĩ nhiên còn lớn hơn hiệu trưởng.

Còn ở phía sau hai người này là Lan Hinh chủ nhiệm lớp 12 (6) giáo viên tiếng anh, cùng đi với một cô gái xinh đẹp tóc dài, tiếp theo, mới là một ít thầy cô trong trường, cùng vài người đàn ông lạ mặt thân thái nghiêm nghị như vệ sĩ sao ấy.

Đây là những người nào vậy? Làm sao sẽ đi chung một cái tổ hợp như vậy? Nhóm này cũng không giống là lãnh đạo nào đó đến trường học thị sát công việc đâu? Tất cả mọi người đều đang suy đoán, nhưng là khổ nỗi đang dạy học, không có cách nào đi ra hỏi thăm.

Đoàn người đi tới cửa lớp học 12 (6) liền dừng lại, cũng làm cho thầy giáo đang dạy toán trong lớp hết hồn, không phải là mình dạy học có vấn đề gì chứ? Cả lớp học cũng không khá gì hơn thầy giáo đang dạy bọn họ, len lén quan sát đám người đang đứng ở cửa lớp, đương nhiên, chủ yếu là nhìn tới người con gái tóc dài đang đi theo Lan Hinh.

"Lý lão sư, gọi một thoáng Tạ Phi Thiên." Trần hiệu trưởng tự mình hướng về thầy giáo dạy toán trong phòng học chào hỏi.

Cái gì? Dĩ nhiên là tìm đến Tạ Phi Thiên sao? Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhắm ngay nhìn về phía Tạ Phi Thiên.

Nhưng mà người trong cuộc của chúng ta Tạ Phi Thiên bạn học đang nằm sấp ngủ say như chết ở trên bàn miệng còn cười ngu ngơ không biết là mơ cái gì nữa, bị tên Béo đẩy đẩy lên, còn bắt nắn hé hé mắt hướng về tên Béo lườm một cái.

"người anh em, bên kia, nhìn kia" tên Béo hướng về Tạ Phi Thiên chớp mắt vài cái nói.

"Tạ Phi Thiên, đi ra một chút đi." Thầy giáo dạy toán đứng lớp gọi, người học sinh này, làm sao liền ở trong lớp mình đang dạy mà ngủ đây? Chắc chắn lát nữa mình cũng bị hiệu trưởng gọi ra la rầy một phen.

Tạ Phi Thiên nghi ngờ nhìn về phía cửa phòng học, bởi vì vách tường che chắn, hắn chỉ có thấy được Trần hiệu trưởng cùng mấy người đàn ông.

Chẳng lẽ là ta đi học ngủ gật bị hiệu trưởng nhìn thấy? Tạ Phi Thiên ngáp ngủ chà xát mắt bước ra ngoài.

"Lan... Lão sư." Tạ Phi Thiên mới ra tới cửa phòng học, đầu tiên để hấn giật mình chính là nhìn thấy Lan Hinh, hấn đối với hiệu trưởng nhưng là không có cảm giác sợ hãi mấy, thế nhưng đối với Lan Hinh, lại là, khả khả, cái này cảm tình có chút phức tạp.

"Tạ Phi Thiên, ngơoi lên lớp dĩ nhiên lại ngủ ngon như vậy." Bên cạnh Cổ Tiểu Nguyệt cười nói.

"Cổ Tiểu Nguyệt, ngơoi làm sao cũng tới đây? Ồ, con mắt của ngơoi làm sao vậy? Bệnh mắt luôn sao?" Tạ Phi Thiên lúc này mới nhìn đến Cổ Tiểu Nguyệt.

"Đây là cha ta, ngày hôm nay cố ý tới trường học để cảm tạ ngơoi đã cứu ta." Cổ Tiểu Nguyệt lời kéo tay Tạ Phi Thiên, hướng về hấn cha nàng Cổ Long Cơ.

"Tạ Phi Thiên bạn học, cảm tạ ngơoi đã cứu mạng con gái ta ah!" Cổ Long Cơ nắm chặt tay Tạ Phi Thiên nói cảm ơn.

"Ha ha... Không cần cảm ơn đâu ạ việc nên làm thôi" Tạ Phi Thiên lúng túng gãi đầu cười khúc khích.

"Tạ Phi Thiên bạn học, trường học cũng phải cảm tạ ngơoi, bởi vì nguyên nhân của ngơoi, Cổ Tổng đáp ứng giúp trường học của chúng ta kiến dựng một tòa nhà khoa học kỹ thuật." Trần hiệu trưởng cũng đi lên lấy lòng rồi.

....

"Tạ Phi Thiên ngơoi tới đây, nói cho ta biết, ngơoi cuộc thi lần này thành tích là tự mình làm ra sao?" Lan Hinh càng nhớ kĩ trong lòng, vẫn là Trần hiệu trưởng đối với Tạ Phi Thiên nói xấu, có thể đối với những người khác tới nói, Tạ Phi Vũ là làm sao bị định vì thanh lữ danh sách chuyện có thể không để ở trong lòng, có thể là đối với nàng mà nói, so với những cái khác bất cứ chuyện gì đều không trọng yếu bằng chuyện này, bởi vì cái này quan hệ đến sự trong sạch của hấn, không, bây giờ là liên quan đến quan hệ hai người bọn họ trong sạch rồi.

"Đúng vậy a là tự làm mà, có vấn đề gì sao?" Tạ Phi Thiên nghi ngờ nói.

"Như vậy, ngơoi nói cho cô biết, ngơoi thi lại một lần nữa được không?" Lan Hinh nhìn chăm chăm Tạ Phi Thiên.

"Đương nhiên có thể. Nhưng mà tại sao phải thi lại một lần nữa?" Tạ Phi Thiên buồn bực.

"Bởi vì bọn họ cũng không tin ngơoi có thể thi ra thành tích cao như vậy, ta muốn vì ngơoi bên vực nên muốn ngơoi thi lại cho bọn hấn xem!" Nói đến đây, Lan Hinh âm thanh lại nghẹn ngào.

Nhìn thấy Lan Hinh một mặt ủy khuất, tuy rằng không biết cụ thể xảy ra những chuyện gì, nhưng một con lửa giận đã bắt đầu ở trong lòng Tạ Phi Thiên thiêu đốt."Cô giáo, ta sẽ chứng minh cho bọn họ thấy!"

....

Liên, do Lan Hinh đặc biệt cứng rắn yêu cầu, cùng con gái Cổ gia hết sức ủng hộ liền lập tức bắt đầu rồi.

Phòng thi liền sắp xếp ở phòng làm việc của hiệu trưởng, đưa tới đề thi đều là mô phỏng đề thi trong thành phố thi đại học sắp tới, giám thị chính là hai vị cô giáo đi theo Khang Mỹ Cẩm, mà thí sinh chỉ có một mình Tạ Phi Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Làm chuyện mờ ám dưới bàn ăn

Năm môn thi, Tạ Phi Thiên dĩ nhiên mất bốn tiếng đã làm xong, bình quân mỗi môn môn học thời gian làm bài vẫn chưa tới một tiếng, đề thi nộp lên, liền lập tức được đưa đi tới các khoa để chấm điểm.

Tạ Phi Thiên bước ra khỏi phòng thi, liền thấy Lan Hinh đứng chờ bên ngoài, đứng cùng nàng, còn có Cổ Tiểu Nguyệt.

"Thế nào? Cảm thấy có khó không?" Lan Hinh nhìn thấy Tạ Phi Thiên đi ra sớm như vậy, liền nghi hoặc hỏi.

Nói thật ra thì, Tạ Phi Thiên thành tích đột nhiên tốt như vậy, theo kinh nghiệm dạy học của nàng biết, thi không thể nào có chuyện như vậy.

Vì vậy ở ngoài miệng thì vẫn nói lad tin tưởng đòi lại công bằng cho Tạ Phi Thiên, nhưng trong lòng Lan Hinh vẫn rất thấp thỏm, lo lắng không biết hấn thi được không.

"Vẫn có thể xếp nhất." Tạ Phi Thiên cười giòn.

"Thì được là được rồi, chúng ta đi ăn cơm đi, ta đều chết đói rồi." Một bên Cổ Tiểu Nguyệt cũng không có gánh nặng gì trong lòng, Tạ Phi Thiên thành có tích tốt hay xấu gì, dưới cái nhìn của nàng, đều không quan trọng, quan trọng là..., hẳn là chính là người đàn ông tuyệt vời luôn luôn tạo kì tích, còn có thể có khả năng đặc biệt.

"Được, hay là đi tới chỗ lần trước, chỗ ấy đi, nơi đó gần đây." Tạ Phi Thiên sờ túi tiền, đi Minh Nguyệt Lâu hẳn là còn đủ tiền trả, đi ăn cơm với gái, cũng không thể để các nàng trả tiền ah.

Ở bên trong "Minh Nguyệt Lâu" vừa ăn vừa nói chuyện, Tạ Phi Thiên mới từ Cổ Tiểu Nguyệt kể lại biết được, Lan Hinh vì mình đại náo phòng hiệu trưởng, nghĩ đến Lan Hinh một cô gái yếu đuối đứng đơn độc ở nơi đó vì mình giành lấy công đạo, trong lúc đó còn bị đám người vô liêm xỉ kia xỉ vả nói này nói nọ, thật là nếu phụ lòng nàng thật không bằng cảm thụ.

Nghĩ tới những điều này, Tạ Phi Thiên hận không thể ngay bây giờ đem Lan Hinh kéo vào trong lòng ngực, yêu thương an ủi nàng.

nhưng mà, đối diện còn có Cổ Tiểu Nguyệt đang ngồi, hai mắt vẫn nhìn chăm chú lên người mình, không có cách nào, Tạ Phi Thiên từ dưới gầm bàn đưa tay tới chỗ nàng, nắm lấy cái tay Lan Hinh đang để trên đùi, thâm tình nói: "Lan lão sư, cảm ơn người!"

Lan Hinh đột nhiên cảm giác bàn tay của mình bị một bàn tay khác nắm lấy, trên mặt sững sờ rồi lộ vẻ mặt tự nhiên, len lén liếc nhìn Cổ Tiểu Nguyệt, thấy nàng không có chú ý tới, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm nói.

"Chỉ cần người thi ra thành tích tốt, ta tất nhiên mừng cho người, làm sao để bị người khác vui đập đi chứ."

"Ta hứa sẽ không làm người thất vọng, tin tưởng ta, ta nhất định giúp người cho bọn hắn một cái tát, trở mặt nhìn điểm thi của ta." Tạ Phi Thiên càng nghĩ tới càng tức, dấm ức hiệp người phụ nữ của mình.

Mẹ nó, để cho Lan Hinh của ta bị oan ức lớn như vậy, mối thù này không báo, ta Tạ Phi Thiên liền không phải đàn ông.

"Kỳ thực ngày hôm nay, người còn phải cảm tạ Tiểu Nguyệt, nếu không phải ba ba nàng tài trợ trường học tòa nhà khoa học kỹ thuật, ta cũng không có biện pháp nào khác." tay Lan Hinh hơi hơi giãy giụa, nhưng cũng không có tránh rút mạnh về, sợ động tác quá lớn làm Cổ Tiểu Nguyệt nghi ngờ, cũng tùy ý để hắn nắm luôn, cảm giác len lút này cũng thật là thú vị à nha.

"Cảm ơn ta làm gì chứ? Cái mạng nhỏ này của ta cũng là do hắn cứu trở về mà, nói như cảm tạ, ta phải lấy thân báo đáp rồi?" Cổ Tiểu Nguyệt cười nói.

"Khanh khách, hiện tại thời đại này cũng không cần phải, lấy thân báo đáp nữa, báo đáp cho tên nhóc này thật lố cho Tiểu Nguyệt nha." Lan Hinh cười duyên, con mắt nhưng đảo nhìn Cổ Tiểu Nguyệt cùng Tạ Phi Thiên hai người, mặt đột nhiên nghiêm nói:

"Tạ Phi Thiên chính là học trò của ta, người thật muốn muốn lấy thân báo đáp, còn phải hỏi qua ý kiến của ta đây nha."

Nghe lời nói này nhìn như là đùa giỡn, kì thực ngầm có ý cảnh cáo Cổ Tiểu Nguyệt, Tạ Phi Thiên trong lòng rung động, tay trái đang nắm tay Lan Hinh xoa xoa nắn nắn, sau đó buông ra, ngón tay theo bắp đùi của Lan Hinh sờ vuốt sau đó trèo lên trên.

Tạ Phi Thiên ngón tay lướt qua chỗ nào, thì chỗ đó của Lan Hinh như có dòng điện chạy qua, "Đùng", Lan Hinh đang cảm điện thoại trong tay không biết tại sao, có lẽ quá phê xút tay rơi xuống sàn.

"YAA.A.A...", Cổ Tiểu Nguyệt hét hồn kêu lên sợ hãi, mắt cũng nhanh chóng nhìn xuống dưới bàn.

Tạ Phi Thiên sợ hãi nhanh chóng rút tay về, dưới bàn ăn sờ mó dâm dê cô giáo, cái này tội hắn còn chịu được, Lan Hinh thì tội nàng lắm.

Lan Hinh khom xuống nhặt điện thoại, đột nhiên, dùng sức néo lên đùi Tạ Phi Thiên một cái. Ai biểu có người ở đây mà dám chiếm tiện nghi ta.

"Ồi", Tạ Phi Thiên không ngờ bị néo, đau đớn quên mất hết lớn lên, chân cũng vô tình đá tới trước bụng chân của Cổ Tiểu Nguyệt.

"Ồi, Tạ Phi Thiên, người làm sao vậy?" Cổ Tiểu Nguyệt đau đến mức muốn khóc, đưa tay xuống xoa xoa chân mình.

Lan Hinh không nghĩ tới néo Tạ Phi Thiên một cái mà liên lụy đến Cổ Tiểu Nguyệt, lo lắng nhìn Tạ Phi Thiên chỉ lo hắn sẽ hoảng quá mà khai ra nàng néo hắn.

"Ai nha, xin lỗi, xin lỗi, không biết có phải hay không có con sâu nhỏ mới cắn ta một cái, đau chết ta rồi." Tạ Phi Thiên vừa nói xin lỗi, một bên cũng xoa xoa bắp đùi mình.

Con sâu nhỏ? Tên nhóc này lại dám nói mình là con sâu nhỏ? Lan Hinh tức giận Tạ Phi Thiên.

"Đúng đúng đúng, vừa nãy ta cũng cảm giác có vật gì nhỏ nhỏ trên đùi người, xem ra đó là con sâu nhỏ nha."

Náo loạn một trận, ba người cuối cùng ngồi xuống, tiếp tục ăn uống trên bàn, Cổ Tiểu Nguyệt một nốc một phát bia cạn sạch, vì đây là quán ăn nhỏ nên khá bình dân nên bọn họ chỉ có thể nhậu bình dân uống bia, trên hai gò má của Cổ Tiểu Nguyệt đã hiện lên vết đỏ hồng, lấy ánh mắt hơi lơ đãng hỏi:

"Phi Thiên, người có bạn gái chưa?"

"Khúc... Khúc..." Tạ Phi Thiên đột nhiên bị bìa nghẹn tắc.

"Không có, không có. Thầy cô chúng ta không cho phép chúng ta yêu sớm." Tạ Phi Thiên nhanh chóng giải thích.

Nghe được Tạ Phi Thiên trả lời, Lan Hinh đột nhiên dùng chân đá Tạ Phi Thiên, còn nhìn hắn như kiểu muốn ăn tươi nuốt sống, để hắn không hiểu mô tê gì hết, chẳng lẽ mình trả lời sai sao?

"Vậy thì Lan Hinh lão sư, ta xin làm bạn gái của Tạ Phi Thiên, người có đồng ý không?"

Nghe được câu này, Tạ Phi Thiên biết Lan Hinh vì sao lại dùng chân đá hắn rồi, nguyên nhân là do Lan Hinh đã sớm nghĩ tới chiều này của Cổ Tiểu Nguyệt.

Xin làm bạn gái của mình? Xin bạn gái người ta để thay thế làm bạn gái, chắc chắn là không được đâu nhỉ? Lan Hinh lần thứ hai trừng mắt nhìn Tạ Phi Thiên.

"Tạ Phi Thiên hắn vẫn còn đi học, lại còn sắp thi đại học, bây giờ mà nói chuyện yêu đương thật là không thích hợp." Lan Hinh chỉ có thể nhắm mắt nói.

"Cái đó thì dễ ta có thể chờ hắn vài tháng sau khi thi đại học, Lan lão sư, người phải bảo vệ tốt hắn, mấy ngày này người không được để ai tới gần gần hắn nhé." Cổ Tiểu Nguyệt hai mắt mê ly nhìn Lan Hinh nói.

Tạ Phi Thiên ở một bên nghe được mừng thầm, lẽ nào là số đào hoa của ta đến rồi? Bây giờ còn có gái theo đuổi ta? Sáng khoái đặc ý, trong miệng liền nói một câu như muốn ăn đòn sư tử hà đông:

"Người trong cuộc đang ngồi ở đây, người cũng không hỏi ý ta có đồng ý hay không?"

"Vậy là người có đồng ý hay không hả?" Hai cái nữ nhân xinh đẹp đồng thời quay lại nhìn hắn mở miệng nói.

Nhìn hai người ánh mắt nóng bỏng ghê gớm nhìn hắn, Tạ Phi Thiên hận không thể bây giờ vả mồm mình một cái, đây không phải tự hổ chính mình sao? Ta rảnh rồi không có chuyện làm nên tự diệt mình sao.

Nếu trả lời đồng ý, Lan Hinh tất nhiên sẽ không tha cho mình, trả lời không đồng ý thì rất tiếc a, Cổ Tiểu Nguyệt xinh đẹp đáng yêu như vậy, đem nàng từ chối hắn thật không nỡ.

"Có đồng ý hay không?" Hai người phụ nữ lần thứ hai rống to một tiếng!

....

"Không đồng ý, bây giờ là thời khắc sắp thi đại học, ta quyết định lấy sự nghiệp làm trọng, cái khác mọi chuyện đều để một bên.

Tuyệt đối không phụ lòng mẹ cùng Lan lão sư kỳ vọng, chăm lo!" Tạ Phi Thiên đồng loạt nói ra mấy câu cực kỳ khí phách oanh liệt, đặc biệt cái kia "Không phụ lòng mẹ cùng Lan lão sư kỳ vọng."

Nhưng lúc này nếu ai nhìn thấy được dưới bàn, là có thể nhìn thấy, chân của Tạ Phi Thiên, đã lặng lẽ mò tới chân của Cổ Tiểu Nguyệt trên bấp chân động chạm ra hiệu, ý muốn nói cho Cổ Tiểu Nguyệt, ta nói lời này chỉ muốn cho cô giáo chủ nhiệm nghe mà thôi.

Ta phản ứng thật là nhanh nhẹn quá đi hìh? Thực sự là quá tài năng bất cá chục tay khả khả. Tạ Phi Thiên trong lòng thầm đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Danh chấn toàn trường

"Tiểu Nguyệt à, ba ba người có rất nhiều tiền đúng không?" Tạ Phi Thiên đột nhiên hỏi cái vấn đề này làm cho hai người phụ nữ không khỏi trừng mắt liếc hắn, lẽ nào cái tên này bắt đầu ham tiền rồi?

"À, là vậy ta muốn hỏi một chút, xem có biện pháp gì hay không có thể nhanh chóng kiếm được tiền, khoảng vài tỷ ấy". hôm qua nghĩ cả một đêm vấn đề, gần chục tỷ con số này đối với hắn mà nói, thực sự là quá xa vời, căn bản không bao giờ mơ tới.

Bình thường số tiền cao nhất hắn từng cảm, cũng chỉ tính tiền triệu thôi, bây giờ đột nhiên nhảy lên tới tiền tỷ, hắn vẫn không biết phải làm sao đây? Vì lẽ đó lúc này mới hỏi mấy người có tiền, xem thử có cách nào giúp hắn kiếm tiền không.

"Mấy tỷ sao? Ngươi muốn nhiều tiền như vậy để làm gì?" Tạ Phi Thiên không nghĩ tới, vấn đề của hắn lại làm cho hai người phụ nữ giật mình.

"Không có gì không có gì? Ta chính là muốn hỏi một chút, xem làm cái gì có thể kiếm tiền nhiều nhiều, để khi thi đại học đăng kí nguyện vọng ah." Tạ Phi Thiên lau mồ hôi lạnh trên trán nói.

"Thôi đi em trai..., thi còn chưa thi, biết đậu không, đã nghĩ tới làm sao kiếm nhiều tiền rồi, ngươi đúng là đồ ham tiền ah." Cổ Tiểu Nguyệt cười nói.

"Bất quá, ta có biện pháp giúp ngươi kiếm mấy tỷ nhanh chóng."

"Nói nhanh lên nào!" Tạ Phi Thiên hứng thú gấp gáp.

"Ngươi cầm vài chục triệu đi chơi cổ phiếu, một ngày thị trường mua ra bán vào, ngươi cũng lên vài tỷ đấy." Cổ Tiểu Nguyệt cười duyên nói.

"Khanh khách, ngươi đang chọc ghẹo hắn hay sao vậy, hiện giờ thị trường chứng khoán lỗ nhiều hơn lời, ăn được cổ phiếu so với trúng vé số còn khó khăn hơn, huống hể từ đâu kiếm vài chục chai làm vốn chứ?" Lan Hinh cũng cười duyên nói.

"Nếu là như vậy, nếu như không có tiền vốn, thì biện pháp thứ hai chính là, là mua vé số haha, trúng số liền có tiền."

"Đây không phải là nằm mơ giữa ban ngày sao? Cơ hội trúng vé số, có thể so với đi ngoài đường bị sét đánh còn dễ trúng hơn"

"Cái này cũng không được à, vậy ta còn có biện pháp thứ ba nha kaka, bảo đảm ngươi một cú điện thoại liền kiếm được mấy tỷ, mấy chục tỷ cũng có thể." Cổ Tiểu Nguyệt thần bí cười hề hề nói.

"Biện pháp gì vậy?"

"Nặc, cầm điện thoại di động của ta nè, gọi cho ba ba của ta nói là, con gái của ông đang nằm trong tay chúng tôi, cầm vài chục tỷ đến chuộc về, bằng không liền hiếp xong giết con tin, sau đó, ngươi là có thể ngồi ở nhà chờ người mang tiền tới rồi."

Đương nhiên, điều kiện chính là ngươi khi cầm được tiền, phải trốn tránh thoát được cảnh sát hoặc người của ba ba ta."

"Bộp bộp bộp, ngươi sao không khuyên hắn đi cướp ngân hàng luôn đi? Ngày hôm trước có vụ cướp xe chuyển tiền số tiền lên tới mười tỷ đấy" Lan Hinh cười sặc sụa đến đều không thở nổi.

"Vậy cũng không được, cướp ngân hàng trước tiên cần có súng, hắn nơi nào kiếm được súng đây? Nhưng chúng ta có thể đi trộm, lượm vài cửa hàng vàng bạc đá quý rồi tha hồ hốt." Cổ Tiểu Nguyệt nghiêm mặt nói.

"Được rồi được rồi, hai người là muốn cho ta biết, trên đời không có miếng bánh nào cho không chứ gì? Ta làm người thường làm công ăn lương là được rồi" Tạ Phi Thiên làm bộ tức giận nói.

Bất quá, Cổ Tiểu Nguyệt nói mấy lời kia, vẫn đúng là cho hắn động lực, ít ra còn có con đường kiếm tiền.

.....

Xong bữa trưa.

Trở lại trường học, Lan Hinh vội vã đi thăm dò xem kết quả thi lại của Tạ Phi Thiên, tuy Tạ Phi Thiên đã nói với nàng đảm bảo chắc ăn làm bài ô kê, nhưng không tận mắt nhìn thấy kết quả, nàng vẫn không an tâm.

Cổ Tiểu Nguyệt nhận được cuộc gọi từ ba hắn, cũng vội vã rời đi.

Tạ Phi Thiên cũng chỉ có thể quay trở lại trường học, tiếp tục nằm sấp trên bàn ngủ trưa bù.

Đương nhiên, giấc ngủ trưa này của hắn hôm nay lại dài hơn mọi khi, chờ khi hắn tỉnh lại, phát hiện mình đã ngủ cả một tiết học, hơn nữa, hắn tỉnh giấc là bị tên béo lấy dậy.

"Các ngươi, các ngươi nhìn ta làm gì hả?" Tạ Phi Thiên vừa tỉnh giấc, liền nhìn thấy cả lớp ánh mắt đang đổ dồn về mình.

Mà đang nhích lại gần hắn chính là, lớp trưởng đại nhân Âu Dương Yên.

"Tạ Phi Thiên, ngươi là tên lừa gạt!" Âu Dương Yên khuôn mặt tức giận đến đỏ cả lên đưa tay chỉ vào người Tạ Phi Thiên nói.

Tạ Phi Thiên ngơ ngát mù mịt, ta làm gì ngươi sao?

"Ngươi rõ ràng thành tích tốt như vậy, lại giả trư ăn thịt hổ, lừa gạt chúng ta xem chúng ta là đồ ngốc sao."

"Người anh em, ngươi giả bộ cũng quá tốt rồi đấy." Tên béo ngồi bên cạnh khuôn mặt cũng đầy vẻ u oán nhìn lấy Tạ Phi Thiên.

"Sớm biết bài ngươi cao như vậy, lúc đó ta liền sao chép đi, cũng không đến nỗi vào danh sách đen hic."

"Tạ Phi Thiên, đợt thi này ngươi xếp hạng nhất toàn trường rồi. Trường học đều dán thông báo công bố rồi đấy!" Tô Tiểu thơ trực tiếp nhào lên, kích động ôm lấy Tạ Phi Thiên, cái kia bộ ngực đầy đặn liền cọ sát liên hồi vào tay hắn.

Tuy rằng cảm giác hai quả bưởi này cọ rất là thỏa mái, nhưng quay đầu lại liền nhìn thấy tên Béo ánh mắt như muốn giết người u oán nhìn hắn.

Tạ Phi Thiên vẫn là mạnh mẽ đẩy Tô Tiểu thơ từ trong lòng ngực đi ra, vợ bạn, không thể "chơi" ah! Có chơi cũng phải kín đáo ah hehe, Tên Béo thầm mến Tô Tiểu thơ, hẳn biết điều này, nên giỡn thôi tình huynh đệ bọn hắn không thể vì phụ nữ mà rạn nứt.

"Ừ, Tạ Phi Thiên.., Tạ Phi Thiên...!" Cả lớp đột nhiên đồng thời hoan hô, hét lên tên Tạ Phi Thiên, âm thanh vang vọng cả lớp học.

Tạ Phi Thiên thậm chí nhìn thấy trên cửa sổ là chỉ chít các học sinh lớp khác các em lớp 10, 11 đều bao vây nhìn vào, trong mắt mọi người đều lộ ra ý sùng bái, làm rất là hưởng thụ cảm giác này, sung sướng quá đi.

"Tên Béo, không phải chỉ là thi cuối kì thôi sao? Làm sao mọi người lại kích động đến vậy?" Tạ Phi Thiên nghi hoặc hỏi.

"chỉ là thi cuối kì? Ngươi biết trường ta sắp khởi công xây dựng tòa nhà khoa học kỹ thuật tên gọi là gì không? Là "Phi Thiên khoa học kỹ thuật lầu" đấy, là đây lầu Phi Thiên.

Lấy tên của ngươi làm tên tòa nhà đấy đấy. Không chỉ vậy lúc vừa nãy trong lớp tiết trước, thầy giáo lịch sử thấy ngươi đang ngủ, liền ra lệnh không được ai đánh thức ngươi.

Anh em, ngươi quá ngu ngốc rồi!" Viên hạo gương mặt đầy vẻ tự hào, dù sao Tạ Phi Thiên cũng là anh em vào sinh ra tử của hắn.

"Các ngươi không phải nói đùa chứ? Khoa học kỹ thuật lầu gọi là "Phi Thiên khoa học kỹ thuật lầu", cái này ai nói hả?" Tạ Phi Thiên cũng sợ hết hồn, có trường học nào lấy tên một học sinh làm tên một dãy nhà tòa nhà kiến trúc chứ?

"Ngươi không biết sao? Vậy ngươi biết hiện giờ trong trường đang truy lùng và hot nhất câu nói bây giờ là gì không?" Viên hạo hỏi.

Xem Tạ Phi Thiên khuôn mặt mờ mịt ngờ ngác, tên béo nói tiếp: "Nói cho ngươi biết, hiện tại mọi người ở trường gặp nhau câu hỏi đầu tiên là: "Ngươi có biết Tạ Phi Thiên không?" "

"Không thể nào, có nghiêm trọng như vậy không?" Tạ Phi Thiên cảm thấy có chút suy nghĩ chưa thông.

Thì.

"Phi Thiên!" Một cô gái tóc đỏ tự nhiên đầu đó vọt tới, đẩy ra mọi người đang đứng bên cạnh Tạ Phi Thiên, nàng ôm lấy Tạ Phi Thiên, "Chụt" một cái giữa chón đông người không hề ngại ngùng lên hôn hắn một cái vào môi.

"Các ngươi nhìn cái gì vậy? Hắn là bạn trai của Sở Á Nam ta." Sở Á Nam dường như khiêu khích nhìn quét một vòng nữ sinh ở đây, đặc biệt là người xinh đẹp nhất Âu Dương Yên.

Hoá ra, là nàng là tới nơi này để tuyên cáo chủ quyền.

"Á Nam, bình tĩnh trước tiên buồn ra, đừng như vậy mà, nhiều người đang nhìn chúng ta đấy." Tạ Phi Thiên có chút khó khăn đem Sở Á Nam gỡ ra.

Nhưng mà vừa nhắc mắt lên, lại nhìn thấy một ánh mắt u oán của Âu Dương Yên đôi mắt bồ câu kia đã ửng hồng, thậm chí còn có nước mắt ở bên trong lưng tròng.

"Tạ Phi Thiên, ngươi là tên lừa gạt!" Âu Dương Yên đột nhiên đẩy mọi người ra, ngồi vào chỗ ngồi của mình bắt đầu gào khóc nước nở lên.

"Phi Thiên, ngươi có phải hay không cũng đạp một chân lên thuyền nàng, bắt thêm một tay sao?" Nhìn Âu Dương Yên khóc lóc thê thảm, dù Sở Á Nam ngu ngốc cũng có thể nhận ra Tạ Phi Thiên cùng Âu Dương Yên có mờ ám.

Nhưng mà ta có gì với nàng sao? Tạ Phi Thiên cảm giác mình thật sự quá oan ức, mẹ nó ta đã làm gì chưa???

Đối với Âu Dương Yên thật sự ta chưa có làm gì hết, ta của nàng khi nào đâu, ta lừa gạt nàng khi nào chứ, nhưng bây giờ mọi người ánh mắt có giải thích gì cũng vô dụng thôi, chả ai tin hắn.

"Giang ca, bạn gái của ca khóc kia, là vì Tạ Phi Thiên mà khóc." Lục Vỹ hướng về phía Lý Giang đang khinh ngạc nói.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Đánh Dấu chủ quyền

Con mẹ nó!" Lý Giang tức giận rống lên, liền muốn nhảy tới chỗ Tạ Phi Thiên cho hắn một trận, nhưng phía sau lại bị Lục Vĩ kéo tay lại.

"Giang ca, cô chủ nhiệm đến rồi." Lục Vĩ nhìn về phía cửa ra vào chộp miệng.

"Con mẹ nó, ta sẽ không tha cho hắn đâu, dám cướp người trong tay ta." Lý Giang giận dữ mắng, không cam lòng nhưng vẫn phải ngồi xuống.

"Tạ Phi Thiên, các người đang làm gì vậy?" Lan Hinh mặt lạnh như sương, ánh mắt thẳng trừng vào chỗ Tạ Phi Thiên cùng Sở Á Nam, hình ảnh trước mắt, lại làm cho nàng nhớ tới lần nàng gặp Sở Á Nam trong tiệm đồ nội y và người đàn ông bị Sở Á Nam giấu đi.

Nghe được Lan Hinh nổi giận quát mắng, lại nhìn thấy nàng ánh mắt trừng trừng giận tái đi, Tạ Phi Thiên đã đoán được nàng là đang nhớ tới chuyện trong cửa hàng nội y, hốt hoảng liếc nhìn xuống mình cùng Sở Á Nam, cũng còn hên về lơ, ngoại trừ hai tay nàng còn nắm trên cánh tay hắn, thân thể cũng không có đặc biệt tiếp xúc nào.

"Cô giáo, Sở Á Nam nàng ta..."

"Ta là tới đây xem rõ thực hư Tạ Phi Thiên là thần thánh phương nào, dựa vào cái gì hắn có thể thi được hạng nhất toàn trường?" Sở Á Nam tiếp lời nhanh nhẹn nói.

"Thôi được rồi, cũng sắp vào tiết, người nên về lớp của mình đi?" Nghe được lời giải thích này, Lan Hinh sắc mặt cũng hơi dịu đi một chút.

Sở Á Nam hướng về Tạ Phi Thiên chu cái mỏ, xong quay đầu liền muốn bước ra khỏi lớp rồi đi.

"Cô giáo, hai người bọn họ có quan hệ tình cảm với nhau, Sở Á Nam nàng vừa vào lớp này liền ôm Tạ Phi Thiên đấy" Lý Giang âm thanh vang vọng toàn bộ phòng học.

Cả lớp tất cả mọi người đều im lặng yên tĩnh lại, mọi ánh mắt đều nhắm ngay vào Lan Hinh, muốn xem một chút nàng có phản ứng như thế nào.

"Lý Giang, thẳng chó này, tuần trước vụ án nhìn lên nhà vệ sinh, người đừng tưởng rằng không ai biết thủ phạm nha, con mẹ cung, thích chơi hả!" Sở Á Nam trợn mắt lên giận dữ nhìn Lý Giang bộ dáng hung dữ, không hổ là bậc đàn chị, thần thái kia, cứ như nếu không có cô giáo nàng đã bay tới để Lý Giang vài đám.

"Được rồi dừng tại đây, đừng ồn ào nữa! Sở Á Nam, người về lớp các người đi." Lan Hinh lại tỏ ra bình thường không tiếp tục truy cứu nữa, khoát khoát tay cho Sở Á Nam về lớp.

Nhìn Sở Á Nam đi xa, Lan Hinh mới đưa ánh mắt thu hồi lại, lạnh lùng quét mắt nhìn cả lớp, mãi đến khi cả lớp học đều sợ hãi cúi đầu, nàng mới đưa ánh mắt nhìn ở chỗ Âu Dương Yên còn đang nức nở.

"Âu Dương Yên, người làm sao vậy?"

"Thưa cô, ta không thi được, trong lòng không thoải mái, xin lỗi cô!" Âu Dương Yên liếc mắt nhìn Tạ Phi Thiên một cái, đáp.

"Các bạn học, tin tưởng các người cũng đã biết rồi, lớp chúng ta Tạ Phi Thiên, cuộc thi cuối kì này xếp hạng nhất toàn trường.

Đây là chuyện tốt, xác thực là đáng để lớp ăn mừng.

Nhưng mà, tất cả mọi người cũng biết, thêm hai ngày nữa công bố danh sách cảm thi, một số bạn ở đây phải rời xa chúng ta, bước ra ngoài xã hội.

Cùng trường cùng lớp ba năm, ta hi vọng các người đều có thể quý trọng phần tình cảm này mãi mãi là bạn của nhau, chứ không phải gã cùng nhà lại đá nhau, gây xích mích, thị phi, chỉ sợ thiên hạ không loạn sao." Nói đến đây Lan Hinh dời ánh mắt vào Lý Giang.

"Lý Giang, người nói xem ta nói có đúng hay không?"

"Im lặng, thế nhưng, ta cũng phải nhắc nhở một vài bạn trong lớp chúng ta, không thể chỉ vì vài lần thành tích tốt, liền kiêu ngạo tự mãn, không coi ai ra gì hết, càng không thể ở thời khắc mấu chốt gần thi đại học này, mà vì yêu đương nhàn nhít để hoang phế sự nghiệp.

Còn như ở trong mấy tháng này, có ai muốn yêu quá chịu không nổi, xin mời tới chỗ ta xin phép, người nghe được không? Tạ Phi Thiên?"

"Ha ha..." Cả lớp cười ồ sảng khoái, không nghĩ tới "Tuyệt diệt tiểu sư thái" lạnh băng ngày nào, ngày hôm nay cũng tỏ ra vui vẻ hài hước, muốn có người yêu tới chỗ nàng xin phép báo cáo, ha ha.

Cả lớp một trận cười, chỉ có Tạ Phi Thiên một người hiểu rõ, Lan Hinh đó là từ vụ ăn cơm trưa mà nói xin phép nàng để làm người yêu mình.

Nghĩ đến hết tiết phải tìm Lan Hinh giải thích sao về chuyện của Sở Á Nam, Tạ Phi Thiên liền cảm thấy một trận đau đầu.

"Tại đây cười vang trong, chỉ có Tạ Phi Vũ tâm lý nắm chắc, Lan Hinh đó là kiếm hắn ăn cơm buổi trưa lúc làm bảo đảm nói chuyện đây. Nghĩ đến khóa

sau còn không biết muốn làm sao hướng về Lan Hinh giải thích Sở Á Nam chuyện, Tạ Phi Vũ liền cảm thấy một trận đau đầu.

"..chạy ngay đi, trước khi mọi điều dần tồi tệ hơn, không còn ai cạnh bên em ngày mai, tạm biệt một tương lai, ngang trời." tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên trong lớp.

Nguy rồi, quên tắt âm thanh. Tạ Phi Thiên lấy điện thoại di động ra, vốn định tắt máy, nhưng khi nhìn thấy tên người gọi, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Người gọi đến chính là Triệu Tử Tinh, nàng chưa từng gọi cho mình bao giờ, ngày hôm nay gọi tới, nhất định có việc quan trọng.

Nghe tới đây, Tạ Phi Thiên cúi đầu, nhấn nút nhận cuộc gọi. "Này, Tử Tinh tỷ tỷ, là ta đây."

"Phi Thiên, có người đến nhà người gây sự này, về nhanh đi" trong điện thoại truyền đến âm thanh đầy hoảng sợ lo lắng của Triệu Tử Tinh.

"Cái gì? Gây sự, Ta về ngay." Tạ Phi Thiên sợ hết hồn.

Cúp điện thoại, đứng dậy nhanh chóng xông ra ngoài."Cô giáo, nhà ta có chuyện gấp rồi, ta chạy về xem một chút."

"Này, Tạ Phi Thiên, người..." Lan Hinh quay lại hét lớn, nhưng mà Tạ Phi Thiên đã phóng đi ra ngoài không thèm quay đầu lại.

"Hừ!" Lan hinh tức giận tay đang cầm sách tức giận ném lên bàn.

"Tiết này tự học đi!"

Lan Hinh buồn bực trong lòng không chịu nổi, hồi này thấy Sở Á Nam cùng Tạ Phi Thiên đứng gần cùng nhau, trong lòng liền nổi lên cục mụn nhọt to đùng,

nhưng nghĩ tới nếu nàng mà tỏ ra ghen tuông, sẽ bị người ta nhìn ra, vậy thì càng lúng túng hơn rồi, cho nên mới cố nén giận không có phát tác ra.

Nhưng mà vừa định dạy dỗ tên nhóc này một chút, thì trong lớp hắt lại ngang nhiên nghe điện thoại, đã vậy còn bỏ đi khỏi tiết của mình, trong mắt hắt còn có mình không khi chứ?

....

Còn Tạ Phi Thiên lòng hắt như lửa đốt lao nhanh ra khỏi trường học, chặn ngang một chiếc taxi, không ngừng thúc giục tài xế chạy nhanh về nhà.

Tài xế lái xe rất là buồn bực mọ nó, ngày hôm nay sao lại kì lạ tốc độ nhanh như vậy cần tí đèn đỏ để hắt giảm lại ga chứ thằng khách này hỏi quá nguy hiểm mà lại chả hề gấp đèn đỏ, Có hai lần rõ ràng nhìn thấy còn hai giây nhảy sang đèn đỏ lại đứng im xanh luôn rồi, rất quái lạ.

....

Rất xa xa, Tạ Phi Thiên liền thấy năm, sáu tên thanh niên lêu lổng tay cầm gậy côn, còn cười nói vui vẻ bước từ cửa hàng nhà hắt đi ra ngoài đường.

Mẹ hắt Tạ Xuân Yến đuổi theo ra ngoài, chỉ vào đám người kia mắng gì đó, Triệu Tử Tinh từ trong cửa tiệm chạy theo ra, đỡ lấy Tạ Xuân Yến đang lao đảo.

Nhìn thấy mấy tên thanh niên côn đồ kia, một đoàn lửa giận xông lên tới não Tạ Phi Thiên. Nhà này của hàng nhỏ chính là toàn bộ gia sản của nhà hắt, bây giờ lại bị đám này đập phá quán, còn để mẹ ta khóc như thế kia, "cuộc đời này ai đụng tới ta cũng không sau, nhưng đụng tới mẹ ta ta diệt cả tộc nhà người."

Mẹ nó lù chó! Tạ Phi Thiên trong miệng mắng chửi, vội vã kêu tài xế đỗ xe, xe vẫn còn chưa dừng hắt, hắt đã kéo cửa xe nhảy xuống.

Lúc này, mấy tên kia năm, sáu người thanh niên đã đi ra đường đi được một đoạn khá xa, Tạ Phi Thiên mắt nhìn đã không thể đuổi theo kịp.

"Các người là một đám lưu manh vô học, có đúng không lại chạy tới chỗ một bà già đáng tuổi mẹ để đập phá, các người lẽ nào đều là lang sinh cầu nuôi sao? Ta nguyện rửa các người đi đường bị xe tung!" Tạ Xuân Yến một bên lau nước mắt, một bên chỉ vào đám người kia mắng, nhưng mà đối lấy tiếng chửi mắng, mấy người kia chỉ hung hăng tiếng cười, sắc bén tiếng huýt gió cùng vui đùa, như chọc tức người ta.

Tạ Phi Thiên trong lòng hơi động, nhanh chóng ra lệnh không chế ô tô Điện Tử, mắt hắt nhìn thấy chiếc xe bán tải nhỏ kia đang chạy tới, tốc độ càng lúc càng nhanh nhanh, từ trước mặt hắt vượt qua, Tạ Phi Thiên khóe miệng nhếch lên một nụ cười gượng.

Chiếc xe đột nhiên tăng max tốc độ, sau đó, liền xiêu xiêu vẹo vẹo tông thẳng lên lề đường chỗ đám thanh niên kia. "Àm" chiếc xe tông vào lề đường phóng tới người đám thanh niên, bọn hắt liền bị tông một phát, xong bọn họ còn bị đè bẹp dưới chiếc xe.

Tạ Xuân Yến sững sờ nhìn tới vụ tai nạn này, há hốc mồm, cả nửa ngày nói không ra lời.

Tạ Phi Thiên bước nhanh tới, đỡ cánh tay Tạ Xuân Yến.

. "Mẹ, người không có làm sao đấy chứ?"

"Phi Thiên, ta chỉ là nói, nói mà thôi, bọn họ làm sao lại bị xe tông thật rồi?" Tạ Xuân Yến quay đầu lại, khuôn mặt sợ hãi cùng tự trách mình.

"Người nói thử xem, bọn họ bị ta nguyên rửa mới bị vậy thật hả?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Vương bản trả thù

"Mẹ ơi, đám súc sinh này bị tông chết là đáng, dám đến nhà chúng ta đập phá, đây là do trời phạt đấy à!" Tạ Phi Thiên nhìn thấy mẹ mình gương mặt tự trách, thầm nghĩ mẹ thực sự là quá thiện lương rồi, mặc dù là mới vừa vọt vào nhà mình đập phá vậy mà giờ vẫn thương cảm cho đám khốn kia.

"Con không thể nói như thế, Phi Thiên, bọn họ chỉ là đập đồ đạc nhà chúng ta không phải giết người án mạng gì, tội cũng không đáng chết, đều là ta miệng ăn măm ăn muối nói lời không hay, sao ta nguyên rửa bọn hắn làm gì chứ? Nếu như ta không nguyên rửa bọn họ bị tông xe, có thể bọn họ không bị tông rồi."

A, đúng rồi, Phi Thiên, người mau đi qua đó xem một chút, xem có thể giúp đỡ người ta được gì không!"

"mẹ à, ta không đi giúp đâu, đám nghiệt súc kia đáng đời!" Tạ Phi Thiên vẫn còn tức giận mắng.

Mẹ hắn chính là người thân duy nhất cả đời này của hắn, bây giờ lại bị người ta làm cho tổn thương, đây đã chuyện mà Tạ Phi Thiên không thể nào chịu đựng được.

"Người đưa nhò này, làm sao không nghe lời ta như vậy? Người không đi vậy ta tự đi!" Tạ mẫu ánh mắt nghiêm nghị nhìn Tạ Phi Thiên.

"Mẹ à, ta đi, ta đi được chưa nào? Mẹ, người đừng nóng giận nào." Tạ Phi Thiên biết mẹ hắn ngày thường giết một con gà cũng phải tụng kinh xá mồi cả đêm, nếu để cho nàng nhìn thấy cảnh máu me đầm đìa kia không biết sẽ ra sao đây.

Tạ Phi Thiên đáp ứng mẹ hắn hướng về phía chiếc xe bị tai nạn đi tới.

...

Bây giờ là buổi chiều khoảng ba bốn giờ ánh mặt trời đã bắt đầu nhạt dần.

Trong con đường nhỏ này bây giờ cũng không có mấy chiếc xe, không có mấy người đi qua lại. Tai nạn xe cộ này tông cả nửa ngày vẫn chưa ai lại gần, có mấy người nhìn thấy, cũng chỉ đứng từ xa xa xem trò vui, không người nào dám tiến lên, bởi vì chiếc xe còn lật nằm kia đang bốc lên khói, nói không chừng liền phát nổ, làm người tốt cũng không cần bỏ mạng lại chứ.

Tạ Phi Thiên chạy tới, chỉ nghe thấy có tiếng thống khổ rên rỉ, nhìn qua màn khói mờ ảo này, Tạ Phi Thiên lúc này mới nhìn rõ.

Tình huống cũng không đến nỗi như hắn nghĩ, ngoại trừ người tài xế lái xe bị đè ép, mấy tên kia chỉ bị đè lên thôi, mặc dù cả người máu me đầm dề, nhưng mà vẫn còn chưa chết, bởi vì bọn họ cũng còn có thể lớn tiếng rên rỉ "ừ, ừ"

Nhìn thấy rõ cục cũng có người đi tới, những người kia vui mừng khôn xiết, vội vàng kêu "Huỳnh đệ, cứu mạng!"

Tạ Phi Thiên từ một cái khe hở chuôi đầu vào, cũng không có đi cứu người, trái lại mỉm cười hỏi: "Các người là ai phái tới hả? Tại sao lại tới nhà ta đập phá?"

Nghe nói như thế, cảm đám mới biết, người thanh niên xem như hiền lành phúc hậu lao vào cứu bọn hắn chính là chủ cửa hàng bọn hắn mới đập phá, làm gì có thể cứu chúng ta.

Vì vậy đều xoay mặt đi chỗ khác, không hướng về Tạ Phi Thiên hô cứu mạng nữa.

"Các người không nói đúng không? Ai, tuy rằng các người có lỗi với chúng ta, nhưng mẹ ta tâm lại như bò tác lương thiện, ta cũng chỉ đành cứu các người." Tạ Phi Thiên trong miệng nói, đưa tay liền tóm lấy cổ áo một tên, liền mạng kéo ra bên ngoài.

"Ồi, đừng kéo nữa, dừng dừng, chân của ta còn bị kẹt đây này? Người phải lấy đồ vật đang đè chân ta ra trước, mới kéo chứ" Người kia hét lên như chột tiết heo kêu lên, đau đớn.

"Mạng đều sắp không còn nữa, người còn muốn chân làm gì chứ!" Tạ Phi Thiên trên mặt mỉm cười như là ác ma nhìn thấy con mồi, khiến người ta vừa nhìn, liền biết, hắn nhất định là cố ý.

"Huynh đệ, ta van cầu ngươi, ngươi cũng đừng cứu ta nữa, để ta chết đi được không, được không?" Người kia "gào" to khóc lóc.

"Không được, nói thế nào đi nữa ta cũng là người tốt mẹ ta dặn dò ra đường thấy người gặp nạn phải cứu, xả thân vì chính nghĩa mới là đàn ông, vì vậy ta nhất định phải cứu ah!" Tạ Phi Thiên nói, tay lại ra sức kéo.

Đương nhiên, tiếng hét lại vang vọng. Tiếp đó, Tạ Phi Thiên con mắt đảo đến tên nào, thì là tên đó một trận gào khóc.

"Các ngươi khóc lóc kêu gọi thảm như vậy làm gì? Nếu như không có người thấy cảnh này, còn tưởng ta cố tình dẫn dắt các ngươi thì sao? Được rồi, các ngươi nhẫn nhịn một chút, đi nha?" Tạ Phi Thiên miệng thì nói như vậy, tay thì càng ra sức hơn.

"Mẹ nó, tiểu tử này là cố ý muốn đem mấy ca làm cho tàn phế!" Đây là ý nghĩ của năm tên còn ý thức kêu đau.

"Người anh em, ngươi nhẹ chút, nhẹ chút, mấy ngày trước có một người gọi là Vương Bân tới tìm Ngưu ca của chúng ta,

Mướn bện ta đến quây phát cửa hàng nhà ngươi, chúng ta chỉ là lấy tiền làm việc mà thôi, thật sự là không phải chúng ta tự nhiên đến phá đâu?" Có một tên thông minh nhanh nhẹn một chút, rốt cục đã nghĩ ra Tạ Phi Thiên đang muốn gì.

Wang Ban? Tạ Phi Thiên sững sờ, dĩ nhiên lại là hắn? Cái tên hack máy tính trường bị hắn bắt được, đưa vào cục công an.

Người này cũng thật nham hiểm, không động thủ với mình, nhưng lại đối phó nhà mình, nếu như không phải bắt được mấy tên này, hắn còn không biết là ai đang chơi hắn đây.

"Các ngươi là người của ai?" Tạ Phi Thiên tạm dừng lời kéo dẫn dắt bọn họ, hỏi.

Nghe được hỏi thân phận bọn hắn là ai, bọn hắn lại bắt đầu ngậm miệng im lặng.

"Xem ra ta không đem các ngươi cứu đi ra, các ngươi sẽ không nói." Tạ Phi Thiên nói, làm bộ lại muốn đem bọn họ lôi ra.

Những người kia vừa nhìn thấy Tạ Phi Thiên lại muốn kéo tít, cũng đã có kinh nghiệm lúc này, nhanh nói:

"Huynh đệ, huynh đệ, chúng ta nói, chúng ta là người của Hắc Hồ bang, nhưng mà việc này không phải là chủ ý của chúng ta, chúng ta chỉ là lấy tiền làm việc, chúng ta bảo đảm, sau này sẽ không tìm nhà ngươi gây phiền phức nữa."

Hắc Hồ bang? Chúng ta cũng coi như là quen biết nhau, lần trước đám chặn đường lừa giờ Lan Hinh của ta, ta vẫn chưa tìm các ngươi tính sổ đấy.

Nếu có người của Hắc Hồ Bang biết chuyện tối hôm đó, nghe hắn nói vậy chắc tức mà thổ huyết ra ngoài luôn quá, hơn mười người của Hắc Hồ bang toàn bộ bị đánh đưa vào bệnh viện, liền Thiếu Bang Chủ của người ta, người cũng đều đánh toét hồ lô, người còn có cái gì món nợ tìm bọn ta đây hả?

"Được rồi, xem ra các ngươi bị xe đè rồi, ta cũng không có sức lớn đến nỗi dời xe cứu các ngươi, để ta gọi cho công an đến vậy." Tạ Phi Thiên phất tay một cái, lấy điện thoại từ trong túi.

"Alo, 113 phải không?"

"Huynh đệ, huynh đệ, ngươi đừng gọi 113 được không, ngươi gọi 115, 115 đi..." Mấy người kia hoảng rồi, vội vàng kêu ngăn Tạ Phi Thiên, bởi bọn hắn muốn cứu cũng không muốn vào nhà giam vài hôm đâu.

"Cảnh sát lập tức tới đây ngay, các ngươi liền nhanh chóng được cứu. Sau đó đừng để cho ta nhìn thấy các ngươi!" Tạ Phi Thiên cúp điện thoại, xoay người rời khỏi cái xe đang bốc khói nghi ngút, bước ra ngoài.

"Mẹ, bọn họ đều không có chuyện gì đâu, chỉ là bị đè lại, bị thương cũng nhẹ mà thôi, ta đã báo cảnh sát rồi, lập tức sẽ có người tới cứu bọn họ" Tạ Phi Thiên một bên, Triệu Tử Tinh một bên, cùng đỡ Tạ Xuân Yên đi vào trong nhà, một bên hướng về Tạ Xuân Yên giải thích tình huống bên kia.

"Ai, không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi. Ngươi nói xem ta chỉ thuận miệng nói một chút, làm sao lại ứng nghiệm như vậy hả?" Tạ Xuân Yên trong lòng vẫn còn tự trách bản thân mình ăn nói khẩu nghiệp.

"Yến tỷ, ngươi cũng đừng tự trách mình nữa, những người kia cũng không có chuyện gì mà, chỉ bị tổn thương một chút, coi như là cho bọn họ một bài học, đám người cận bá này, mới biết được luật nhân quả gieo nhân nào gặt quả đó, mới không dám làm ác nữa!" Triệu Tử Tinh cũng đứng bên cạnh khuyên nhủ.

Tiến vào cửa hàng, nhìn thấy đồ đạc từng là ngăn nắp sạch sẽ đâu ra đấy một cửa hàng tạm hóa nhỏ xinh, hiện tại thì ngang dọc tứ tung ngã ngửa tứ phía trên mặt đất, các hàng hóa tạp phẩm, tổn thất, tổn hại cũng rất nhiều.

Tạ Phi Thiên lửa giận lại dâng lên hùng hục, Vương Bân ta sẽ không tha cho ngươi tên cầu tạp chủng này! Tạ Phi Thiên trong lòng thầm tức giận mắng.

"Ồi, Triệu muội muội, ngươi mau giúp ta nhìn một chút phía sau lưng, đám côn đồ kia, cho ta một gậy trên lưng." Tạ Xuân Yên kêu lên đau đớn,

càng làm cho Tạ Phi Thiên kinh hãi trợn mắt, mẹ hắn lại bị đám khốn kiếp kia đã thương sao? Không được, con mẹ nó, mẹ ta cũng dám đánh sao, ta giết các ngươi.

Nghĩ tới đây con tức dân lên đỉnh điểm, Tạ Phi Thiên xoay người lại đi ra ngoài cửa.

"Phi Thiên, người đi đâu vậy? Người mau giúp ta đem cửa hàng dọn dẹp lại nào?" Tạ Xuân Yên gọi Tạ Phi Thiên lại.

"Ồ ô..." Tiếng còi cảnh sát vang lên, rất nhanh sẽ đến chỗ này, Tạ Phi Thiên thầm nói đáng tiếc, cuối cùng cũng chỉ có thể ở lại dọn dẹp mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Con Đường Internet

Tạ Phi Thiên trước tiên thu dọn đồ đạc rơi vãi trên sàn nhà, nhưng mà quá là lộn xộn, đồ đạc tạp hóa bánh kẹo rồi vật dụng rất nhiều, trong thời gian ngắn cũng không thể dọn xong.

Triệu Tử Tinh đem Tạ Xuân Yên đỡ lên ghế ngồi xuống, giúp nàng kiểm tra vết thương một chút, biết Tạ Phi Thiên đang lo lắng, nên nàng lớn tiếng nói:

"Phi Thiên, mẹ của người bị thương xem ra không nặng đâu, vết ứ đọng cũng không để lại dấu bầm, thoa tý dầu nóng là được rồi."

Nghe được mẹ hần đã bình an không có chuyện gì, Tạ Phi Thiên mới thở phào nhẹ nhõm, chuyên tâm thu dọn nhà cửa.

Lúc này, từ bên ngoài cửa đi vào hai người cảnh sát một nam một nữ, tìm tới Tạ mẫu, hỏi một chút sự việc liên quan tới vụ án, bởi đám người kia là từ nhà Tạ Xuân Yên đi ra, Tạ Xuân Yên còn chứng kiến vụ án này.

Tạ Phi Thiên liếc nhìn một cái, hai người cảnh sát cũng không quen biết, nên hần cũng không quan tâm, tiếp tục công việc của mình.

Triệu Tử Tinh đi tới gần hần, một bên giúp đỡ thu dọn đồ đạc, một bên thấp giọng nói:

"Phi Thiên, có phải là người ở bên ngoài đắc tội người nào rồi hả? Cần thận liên lụy đến mẹ người đấy?"

Tạ Phi Thiên cả kinh, thấp giọng nói:

"Tử Tinh tỷ, việc này người ngàn vạn lần không thể nói cho mẹ ta biết chuyện này. Ta đã biết là ai làm rồi, chính ta sẽ đi giải quyết việc này."

"Vậy chính người phải cẩn thận một chút đấy, không được làm việc phạm pháp có biết không? Người phải vì mẹ người mà suy nghĩ." Triệu Tử Tinh có chút ít lo lắng, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

"vâng, ta biết rồi, ta sẽ xử lý ổn thỏa, mẹ ta khoảng thời gian này, mong rằng Tử Tinh tỷ chăm sóc nhiều một chút."

"Chuyện này còn cần người nói sao, mẹ của người không phải là mẹ của ta sao?...Không... là tỷ ta chứ..hi." Triệu Tử Tinh mặt đỏ ửng, nhanh sửa lại lời nói.

"Cảm ơn người, Tử Tinh tỷ." Tạ Phi Thiên dùng khay che lại, nắm lấy tay Triệu Tử Tinh, chân thành nói.

"Này, đừng như vậy, bị mẹ người nhìn thấy, là ta cũng không dám qua đây nữa đấy." Triệu Tử Tinh sợ hết hồn, đỏ cả mặt, rút ra tay, mau mau chạy qua chỗ khác dọn dẹp.

Cửa hàng tạp hóa dưới bàn tay dọn dẹp của hai người cuối cùng cũng dần ổn định lại, nhưng mà cũng phải vài tiếng nữa mới có thể dọn xong.

Lúc này, từ cửa lại tiến vào một người.

"Ghi chép tư liệu xong chưa? Tiểu Chu." Một cái thanh âm giọng nói quen thuộc truyền tới trong tai Tạ Phi Thiên, để hần không nhận được phải nhìn ra.

"Tạ Phi Thiên?" Thượng Quan Đồng kinh ngạc kêu lên:

"Người tại sao lại ở đây hả?"

"Thật là bất hạnh, Thượng Quan đội trưởng, đây chính là nhà ta." Tạ Phi Thiên cười khổ nói.

"Đám lưu manh kia lại dám tới quấy nhà của người?" Thượng Quan Đồng lần nữa nhìn về phía bừa bộn trong nhà, hàng hóa rơi rãi.

"Tiểu Chu, người đi nói cho bọn họ biết, mấy tên bị thương không nặng không cần đưa đến bệnh viện, trực tiếp giải đến cục cảnh sát."

"Đội trưởng, các người quen nhau sao?" Nữ cảnh sát kia nhìn qua Tạ Phi Thiên xem xét quay lại, hạ thấp giọng hỏi.

"Lần trước giúp chúng ta bắt ba tên cướp, chính là vị này." Thượng Quan Đồng thấp giọng nói.

Nghe được câu này, hai cảnh sát đồng loạt dùng ánh mắt sùng kính nhìn về phía Tạ Phi Thiên, khiến cho Tạ Phi Thiên rất là buồn bực.

"Vâng, đội trưởng, chúng ta biết phải làm sao rồi." Hai người đồng thời "Đùng" nghiêm chân chào một cái, xoay người đi ra ngoài.

"Thuận tiện gọi mấy người đến đây, hỗ trợ đem nơi này dọn dẹp một chút." Thượng Quan Đồng như nhớ sự quay đầu lại hô lớn.

"Đây là mẹ ta, đây là Triệu tỷ hàng xóm nhà ta, vị này chính là đội trưởng cảnh sát Thượng Quan Đồng" Tạ Phi Thiên đứng ra giới thiệu cho mọi người.

"Mẹ người cũng họ Tạ sao?" Thượng Quan Đồng xem sổ ghi chép, kinh ngạc hỏi.

"Đứa nhỏ này từ nhỏ đã không có ba ba, nên theo họ ta." Tạ mẩu tiếp lời của Thượng Quan Đồng.

"Xin lỗi!" Thượng Quan Đồng có chút ngượng ngùng, chính mình làm sao như thế không có ý tứ, hỏi lung ta lung tung.

"Không sao đâu, nhiều năm như vậy, ta đã quen rồi." Tạ Phi Thiên cười cợt.

"Phi Thiên, vị cảnh sát xinh đẹp này, cũng là bạn người sao?" Triệu Tử Tinh đi tới cười nói.

"Người làm sao có nhiều bạn gái xinh đẹp vậy hả?"

"Hắn có rất nhiều bạn gái sao? Có mấy người lận?" Thượng Quan Đồng hứng thú hỏi.

"Ta nào có đâu? Từ Tử tinh, người đừng nói lung tung mà." Tạ Phi Thiên nhanh chóng giải thích tỏ vẻ oan uổng.

"Còn nói không có, lần trước còn có cô gái xinh đẹp chạy siêu xe BMW, tới đón người đứng không?" Triệu Tử Tinh cười cười nói.

"Cô ấy là Cổ Tiểu Nguyệt, chính là bạn do Thượng Quan đội trưởng giới thiệu cho ta mà? Huống hồ chúng ta cũng chỉ là bạn bè bình thường mà thôi. Ta làm gì mà có nhiều bạn gái?"

"Trong lòng có quý sao, người sốt sáng như vậy làm gì há haha?" Triệu Tử Tinh phản bác. Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, một cái Cổ Tiểu Nguyệt, một cái Thượng Quan Đồng, hơn nữa còn có ta, người cuối cùng còn có bao nhiêu cái?

Nhờ có Thượng Quan Đồng trợ giúp, chuyện dọn dẹp trong nhà thuận lợi hơn rất nhiều, liền ngay cả sàn nhà cũng lau thật sạch, khá ngăn nắp nhưng có lẽ hơi lộn xộn vị trí, mẹ hắn cần phải đặc lại cho thân thuộc dễ tìm.

Đưa, tiễn các nàng Thượng Quan Đồng và Triệu Tử Tinh ra về, Tạ Phi Thiên nhanh chóng vào bếp làm vài món thức ăn đơn giản, cùng mẫu thân ngồi ăn cơm tối, khung cảnh thật ấm đậm điều hui, hai mẹ con trong căn nhà nhỏ, cùng bữa cơm tối đậm bạc nhưng đối với hắn đây là ấm áp nhất, thứ quý giá nhất cuộc đời hắn.

....

Xong bữa cơm tối, hắn liền nhanh chóng lên phòng.

Đầu tiên gọi điện cho Lan Hinh, giải thích một chút chuyện đã xảy ra hôm nay, nghe được Tạ Phi Thiên nói trong nhà xảy ra việc thật, Lan Hinh trong lòng ghen tuông cùng tức giận đã bốc hơi bay mất.

hơn nữa còn bắt đầu lo lắng cho mẹ của Tạ Phi Thiên, (đúng là khi yêu yêu cả lối về thương luôn mẹ chàng đây mà), nói ngay lập tức sẽ chạy qua nhà hắn hỏi thăm, Tạ Phi Thiên phải theo an ủi vỗ về một trận, nói mẹ hắn không sao, không quá đáng lo, mới có thể khuyên nhủ được nàng bình tĩnh lại.

Cúp điện thoại, Tạ Phi Thiên bật chế độ im lặng cắt điện thoại đi.

Bởi vì hắn tối nay có một cuộc thí nghiệm quan trọng.

Mở ra máy vi tính của mình, hắn liền lên mạng. Tạ Phi Thiên ra lệnh với hệ thống không chế điện tử. Một cái nhân hình máy tính xuất hiện trong đầu hắn, "xin đợi mệnh lệnh của chủ nhân"

Tạ Phi Thiên ngày hôm nay thí nghiệm mục đích, là muốn nhìn xem hắn có thể không chế điện tử từ xa thông qua internet không.

Cho tới bây giờ, hắn đã biết hắn có thể không chế toàn bộ điện tử ở phụ cận, nhưng mà hắn không biết có thể từ việc không chế này đưa đi toàn bộ điện tử phân tán ở khắp nơi hay không. Đây là cái đáp án hắn nóng lòng muốn biết nhất, một tuần kiểm vài tỷ, liền tất cả nhờ vào lần thử nghiệm này.

Tạ Phi Thiên khép hờ hai mắt, nằm ở trên giường của mình, nhưng mà trong đầu, chính là hình ảnh trong máy vi tính mỗi một chi tiết nhỏ, mỗi một văn kiện, đều rõ ràng hiển thị trong đầu hắn.

Đầu tiên hắn mở ra hòm thư điện tử, rồi viết một tin nhắn email, sau đó đem thư gửi cho chính mình.

Hắn biết, mỗi một tin nhắn email, cũng phải gửi lên tới nhà quản lý mạng rồi mới tới tay người nhận.

"Theo dõi thư email." email vừa bấm phát đi, Tạ Phi Thiên liền hướng trong đầu nhân hình máy tính phát mệnh lệnh.

Lập tức, Tạ Phi Thiên cảm giác mình giống như là dùng tốc độ không thể tưởng tượng được vượt vô số điện quang dây điện vèo vèo, mạng lưới internet cứ như sao trời vô vàng vô số.

Sau đó trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một cái, Tạ Phi Thiên cảm giác mình đang đứng trong một toà nhà cao tầng, mà tạo thành toàn nhà cao tầng này, chính là vô vàng thư từ xếp chồng trên mỗi bức thư điện tử này đều có một dây số mã.

Tạ Phi Thiên biết mình đang nằm trong trung tâm lưu giữ thông tin thư điện tử của nhà phát hành, nhưng mà trong này là này vô số thư email, cái nào mới là thư của mình đây? Ngay khi Tạ Phi Thiên nghĩ đến vấn đề này lúc, một cái máy móc nhân hình to lớn bận áo màu bạc đột nhiên xuất hiện.

Không được, bị phát hiện rồi. Ngay khi Tạ Phi Thiên muốn lui về, cái kia áo màu bạc người khổng lồ lại hướng về Tạ Phi Thiên cuối người quỳ xuống.

"Chủ Nhân, ta là phục vụ của ngài"....

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Không chế internet

"Chủ nhân, ta chính là phục vụ của ngài."

Ha ha, thì ra ở đây, ta vẫn là người khổng chế, Tạ Phi thiên vui mừng đại hi.

"Giúp ta tìm tới thư email của ta." Tạ Phi Thiên đưa ra lệnh kèm theo đưa tài khoản cho nhân hình khổng lồ áo bạc.

người khổng lồ áo màu bạc vung tay lên, một cái hộp nhỏ nhỏ bay đến trước mắt Tạ Phi Thiên, Tạ Phi Thiên mở ra, từ bức tin nhắn, đúng là tin nhắn của mình.

Phía trên tin nhắn mới nhất đúng là tin nhắn hắn vừa gửi. Tạ Phi Thiên phát tay, ở phía trên trên xem xét tên của mình xong, hắn đặc lại sang một bên không xem nữa.

Từ trong email của hắn lui đi ra, Tạ Phi Thiên đột nhiên trong lòng hơi động dậy, mình có thể tiến vào tin nhắn của mình xem, nhưng có thể vào tin nhắn của người khác xem không đây?

Tạ Phi Thiên bốn phía nhìn mấy hộp thư một chút, nhìn thấy phía xa xa có một đồng hộp thư tin nhắn màu vàng chất thành tòa cao, Tạ Phi Thiên trong lòng kích động, hắn nhanh chóng đi tới toàn tin nhắn màu vàng, tiện tay lấy ra một cái hộp thư nhỏ, chỉ thấy trên mặt hộp có dòng tài khoản xa lạ, mặt sau còn có một chữ "VIP" to.

Tạ Phi Thiên cầm trong tay hộp thư, phát hiện cái hộp màu vàng óng này, lại không có cách nào mở ra được.

"Ta tại sao không mở cái hộp này được?" Tạ Phi Thiên hỏi nhân hình người khổng lồ áo bạc đang đi sao lưng mình.

"Chủ Nhân, ta sẽ cho người thêm vào quyền hạn." người khổng lồ áo bạc từ trán hắn bay ra một tia sáng ánh bạc, bay vào trán của Tạ Phi Thiên.

sau đó, Tạ Phi Thiên liền thấy cái hộp thư ở trong tay tự động mở ra. Tạ Phi Thiên nhòm vào bên trong xem xem, bên trong mỗi một tin nhắn đều là màu vàng kèm dòng chữ vip, nhưng loại bảo vệ này đối với Tạ Phi Thiên mà nói đã không còn tác dụng nữa, tiện tay mở ra một bức tin nhắn, trong tin nhắn không có bất kì chữ nghĩa gì hết, chỉ có một tệp đính kèm thư mục, Tạ Phi Thiên ngón tay động vào một cái, cái kia tệp thư mục ở trước mặt Tạ Phi Thiên mở ra, sau đó bắt đầu giải nén.

Tạ Phi Thiên thậm chí nhìn thấy, đang giải nén mở ra còn có cái thông báo mã bảo vệ, nhưng mà cái kia giải nén quá trình không chút nào dừng lại. Minh dĩ nhiên có thể nhẹ nhõm phá vỡ mật mã bảo mật của đối phương!

Tệp tin nhắn giải nén hoàn thành, hiện ra trước mặt Tạ Phi Thiên là mười mấy tấm hình, hơn nữa toàn bộ đều là nam hoan nữ ái các loại, các loại tư thế trên giường đều có, Tạ Phi Thiên đột nhiên cảm thấy cái kia người nữ trong hình rất quen mắt, suy nghĩ một chút, hóa ra là một idol người nổi tiếng của giới trẻ, thường đóng mấy phim tuổi học trò.

Khả khả, trong ngày thường ở trên mạng xã hội đều tỏ vẻ ngoan hiền bằng thanh ngọc khiết, nhưng mà cũng có mặt trái như này khả khả.

Tạ Phi Thiên trong lòng mừng thầm không ngớt, nhưng cũng không có hứng thú vạch trần những thứ này, ra lệnh đóng tin nhắn lại như cũ rồi thả lên lại toà thư màu vàng cao cao ấy.

Đã đến đây một lần, ta có phải là nên lưu cái gì lại, chứng minh sự tồn tại của ta không? Tạ Phi Thiên đột nhiên nghĩ tới một trò đùa dai.

Trong ngày thường hận nhất chính là những tin nhắn rác, Tạ Phi Thiên gọi áo bạc người không lồ tới.

"Tìm toàn bộ thư rác ra cho ta, sau đó ở trên ghi thêm chữ "thư rác" màu đỏ to, thư rác xuất phát ở đâu thì trả về chủ thư hết đi!"

"Vâng, thưa Chủ Nhân." người không lồ áo màu bạc vung tay lên, vô số tin nhắn thư từ giống như châu chấu từ các tòa thư bay ra, sau đó phân loại chui vào các hộp thư khác, Tạ Phi Vũ kinh ngạc phát hiện, phần lớn thư rác đều quay lại hộp thư "vip" màu vàng.

"Chủ Nhân, ta đã làm xong." áo bạc không lồ khom người nói.

"Rất tốt, đưa ta trở lại nhà, đem dấu vết của ta lau sạch đi nha!"

"Vâng, Chủ Nhân." người không lồ áo màu bạc vung tay lên, Tạ Phi Thiên cảm giác mình lại đang lơ lửng lên theo đường cũ mạng internet trở về.

"Keng, viễn trình đến tổng cục phát hành email kết thúc, Dị Năng Điểm 20 điểm." Hệ thống thanh âm nhắc nhở ở trong đầu của Tạ Phi Thiên, đem Tạ Phi Thiên giật mình tỉnh lại.

Tạ Phi Thiên bước xuống giường, cầm lấy con chuột máy tính, mở ra thư email của mình, Hệ Thống biểu hiện có một bức tin nhắn tới, Tạ Phi Thiên click mở ra bức thư này chính là bức thư hân tự gửi cho hắn.

Thành công! Tạ Phi Thiên cao hứng vỗ tay lên, lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Nguyên lai ta thật sự có ther không chế bất kì điện tử nào trên thế giới ngay cả enternet thư điện tử. Tạ Phi Thiên trong lòng mừng thầm, xem ra mình kiếm tiền có khả năng rồi.

Về suy nghĩ một chút, bình thường Điện Tử Không Chế gần người, tiêu tốn dị năng điểm chỉ 5 điểm, không chế tập thể điện tử thì, tiêu hao dị năng điểm là 10 điểm, mà không chế từ xa như này, lại tiêu hao 20 điểm dị năng điểm.

Bất quá, so với phục chế trung cấp dị năng, còn rẻ hơn rất nhiều, dựa vào loại suy nghĩ này, mình mà mở ra cao cấp thậm chí cấp thần Hệ Thống năng lực, thì con số dị năng tiêu hao xem ra chính một con số không lồ rồi.

Cho nên chính mình còn phải dành thời gian chú ý tích lũy dị năng điểm rồi.

Tạ Phi Thiên ở chỗ này thì mừng rỡ không thôi, còn công ty thư tính email thì loạn thành một đồng luôn.

Từng cái từng cái điện thoại gọi vào trách mắng, tất cả tin nhắn quảng cáo của bọn họ toàn bộ bị trả về, không chỉ là không đạt được mục đích quảng cáo mà còn, bởi vì tin nhắn quá nhiều,

còn nghiêm trọng hơn internet công ty bọn họ bị tắt nghẽn do tin nhắn rác quá nhiều, khiến cho công ty bọn hắn không thể làm ăn gì được nữa cần phải sửa chữa gấp. Yêu cầu công ty email tin nhắn trả lại cho bọn họ tiền quảng cáo, cũng bồi thường cho bọn hắn kinh tế đã bị tổn thất.

Nhân viên kỹ thuật đầu tiên liền đem mục tiêu khóa ổn định ở trang web đã bị hacker xâm lấn, nhưng là tra khắp cả sở hữu tường lửa tất cả chống virus, nhưng không có phát hiện có dấu vết gì đã bị xâm lấn, liền ngay cả toàn bộ hệ thống, cũng không có một chút dấu vết nào bị xâm lấn cứ như từ đầu đến giờ đều vậy.

Toàn bộ công ty Network Management cùng nhân viên kỹ thuật rờn rã bận việc một đêm dài không ngủ, kết quả cũng chỉ có thể xem đây là trục trặc kĩ thuật mà thôi.

Cuối cùng, cả công ty phải họp một lần quản trị cao cấp để bàn ra phương án đối sách, quyết định, vì tận lực giảm thiểu bị kiện kêu gào bồi thường, công ty ra thông báo chính đốn đối với vấn đề thư rác cho các công ty đã phát thư rác đi, và đây là cảnh cáo cho vấn đề phá quá nhiều thư rác.

Vì lẽ đó, sáng sớm ngày thứ hai, tổng cục hộp thư tin nhắn toàn quốc ra thông báo sự kiện liên quan đến thư rác cho toàn bộ báo chí các diễn đàn trên mạng xã hội và hứa sẽ không để thư rác tràn lan nữa.

cũng cấp tốc ở Internet truyền lang thay đổi diện mạo email. Động tác này vừa công bố ra, đã nhận được sự ủng hộ tích cực của người dùng, ai nấy nhiệt liệt hoan nghênh, doanh thu và số lượng người dùng cũng tăng dần lên.

Chỉ là, vô số người sử dụng nhưng lại không biết, để cho bọn họ có thể hưởng thụ đến cái không còn thư rác quảng cáo chính là trò đùa vô tình của Tạ Phi Thiên mà thôi.

Đương nhiên, chuyện này chính là sau này mới có. Lúc này, đại anh hùng đại hacker của chúng ta vẫn ngồi ở trước máy vi tính của mình, vì đã đạt được thành công trung việc thí nghiệm mà hưng phấn không thôi.

Ta có thể thông qua Internet khống chế máy vi tính Hệ Thống, nhưng ta có thể hay không thông qua Internet để khống chế cái khác điện tử Hệ Thống ở chỗ khác không? Tạ Phi Thiên lại nghĩ tới một cái mục tiêu thí nghiệm mới.

Nghĩ tới đây, Tạ Phi Thiên lại lần nữa ra lệnh Điện Tử Khống Chế dị năng, thông qua gợi ý của hệ thống trong đầu, hắn hiện tại đã có thể liên tục sử dụng dị năng sơ cấp.

Khống chế trung cấp lại phải nghỉ ngơi một đoạn mới có thể sử dụng, xem ra đây chính là đặc quyền, không biết khi lên cao cấp hắn có thể sử dụng liên tục trung cấp hay không, đáng để chờ mong ah.

Lần này, Tạ Phi Thiên nỗ lực khống chế, toàn thành phố điện tử quản lý chế Hệ Thống, bởi vì có một người, là hắn muốn tìm ra, chính là Vương Bản, cái tên tiểu nhân âm hiểm này.

Vô số hình ảnh từng cái từng cái ở trong đầu Tạ Phi Thiên thoát thoát hiện xẹt qua.

trong đó bao quát có hệ thống an ninh giao thông, ngành công an an toàn quản lý Hệ Thống, mỗi cái cửa hàng xí nghiệp quản lý Hệ Thống, thậm chí hiện tại camera cá nhân hay bất cứ thứ gì có liên kết mạng hắn đều có thể nhìn rõ ràng, vô cùng vô tận hình ảnh, làm cho Tạ Phi Thiên chửi thề "mẹ nó" nhiều vậy.

Nếu như mình muốn đem hết thấy hình ảnh kiểm tra một lần, cũng phải là mấy năm cũng không tìm ra được ah, làm sao bây giờ?

Ps. Hôm nay ta sao sao ấy viết không có cảm xúc chắc tại liên qua tới vấn đề internet mạng miết này, thôi cố cho xong, đa tạ mọi người ủng hộ, nhấn like trợ lực cho Khang nha.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Vương bản đang chơi gái!!!

Hằng hà vô số các camera hệ thống trải khắp mọi nơi, Tạ Phi Thiên đương nhiên không có cách nào đi kiểm tra từng cái, lúc này hắn đang cảm thấy đau đầu buồn bực thì, trong đầu truyền đến tiếng của hệ thống nhắc nhở.

"Kí chủ có muốn, sử dụng hình ảnh trí nhớ về đối tượng, để tìm cho dễ?"

Đúng rồi, sao ta không nghĩ tới ta, mình là người mang hệ thống, việc nhỏ này cũng không nghĩ ra? Tạ Phi Thiên thầm mắng mình óc chó.

Tạ Phi Thiên, từ trong ký ức hồi tưởng ra hình dáng của Vương Bản, đưa cho hệ thống sao chép rồi truyền đi toàn bộ hệ thống camera.

"Keng, ghép đôi thành công, độ tương tự với ảnh gốc chín mươi phần trăm." hệ thống thanh âm nhắc nhở vang lên, một cái hình ảnh từ đồng hình ảnh bay ra, trước mặt Tạ Phi Thiên rồi phóng to.

"Chời má, có làm hay không vậy ba?" Nhìn hình ảnh trước mắt, Tạ Phi Thiên ngạc nhiên há mồm.

Hình ảnh này là đến từ một máy tính, máy giám sát camera lắp đặt trên tường phòng, trên hình ảnh là, một người đàn ông đang trần truồng đồng dạng đang nằm sấp lên người phụ nữ cũng thỏa thân lửa lò, bờ mông trắng bóc không ngừng thúc dục, tên đàn ông kia đầu hắn đang vùi vào ngực cô gái gặm nhấm,

mà cô gái kia hai chân dài còn mang theo tất chân cao bó lên bắp đùi, bị người đàn ông gác lên trên vai, dễ thuận lợi đưa đẩy.

Má hệ thống chơi xứng đôi tương đồng cũng quá ghê gớm? Liên từ cái thân ảnh thỏa thân này, có thể giống tới chín mươi phần trăm sao? Tạ Phi Thiên vẫn không thể tin được, cẩn thận quan sát thật kĩ, hi vọng xui xẻo có thể nhìn thấy mặt người nam nhân kia.

Đây không phải là xem phim con heo sao? Tạ Phi Thiên xem một hồi lâu, người đàn ông kia vẫn không có ngẩng đầu lên, nhưng huynh đệ hắn phía dưới thì đã ngẩng đầu lên. Đệt!

Ròng rã nhìn tới ba phút, ngay khi Tạ Phi Thiên điều đang lo lắng chỉ tên nam nhân kia, không biết hắn có bị hai cục thì mềm kia làm ngệt chết không, thì người đàn ông kia rốt cục ngẩng đầu lên, há tròn miệng, gào thét một tiếng dài!

Haha, đúng là người! Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, Tạ Phi Thiên rốt cục bắt đầu tin phục hệ thống trong đầu quá mạnh mẽ.

Người đã tìm thấy được rồi, bây giờ hắn đang ở chỗ nào? Một vấn đề lại lần nữa đặt trước mặt Tạ Phi Thiên.

Trên camera chỉ thấy được hình ảnh bố cục một nhà nghỉ, cameras pixel lại không cao lắm, chi tiết nhỏ lại thấy không rõ được, làm sao biết được nhà nghỉ nào? Ở chỗ nào đây?

"mau mau tra xét địa chỉ." Tạ Phi Thiên lần này đã có kinh nghiệm, không biết cứ hỏi hệ thống ah.

"Keng, vệ tinh định vị khởi động, tín hiệu địa phương đang tra xét..."

"Keng, khóa chặt địa điểm: thành phố G, khách sạn "Bạch Vân", phòng 704."

Được rồi, chính là người rồi. Tạ Phi Vũ nhìn một chút thời gian trong hệ thống máy vi tính, chín giờ mười một phút.

"Keng, viễn trình Điện Tử Không Chế kết thúc, Dự Năng Điểm 40 điểm." Nghe được tiếng nhắc nhở, Tạ Phi Thiên sửng sốt một chút, tại sao lại nhiều gấp đôi vậy?

"Keng, lần này thao tác thuộc về viễn trình quản không chế (không chế nhiều), vì lẽ đó tiêu hao dự năng điểm tăng gấp đôi. Bởi vì kí chủ lâu rồi không sử dụng Trí Năng trả lời, lần này trả lời miễn phí."

Nghe được câu trả lời này, Tạ Phi Thiên vui vẻ. Haha người cũng có lúc sợ sao? Sợ ta không sai hệ thống trí năng nên người liền cho miễn phí, khả khả.

Tạ Phi Thiên nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, đi tới chỗ mẹ hắn đang xem TV hỏi thăm một chút, rồi biện cái lý do, chạy ra khỏi nhà.

Khách sạn Bạch Vân, Vương Bản đang ở trên người nữ nhân kia tung hoành rong ruổi ngang dọc, hắn bị nhốt ở đồn cảnh mấy ngày, chính là đang nín một bụng hỏa khí cần phát tiết, dưới thân nữ nhân kia cũng rất phối hợp, phát ra từng tiếng ngâm nga rất là dụ hoặc, cả người tung tung hòa nhịp hứng đỡ từng đòn đập của Vương Bản, khiến cho Vương Bản không thể nào nhịn được liều mạng xung phong.

Chếch về phía đối diện trên bàn đang bày một máy vi tính, máy vi tính đang mở camera thu hình, hình ảnh hai người trần nhộm đang "nhúng nhảy" trên giường.

đây là thói quen của Vương Bản, mỗi lần cùng nữ nhân lên giường, hắn đều đem toàn bộ quá trình quay phim lại, chờ khi làm xong, lại xem lại phim rồi đánh giá người phụ nữ đó một phen, như vậy, mỗi lần xem xong hắn lại cương lên hùng phong lại, lại rút kinh nghiệm làm những kiểu mới, nhưng cũng bởi vì vậy mỗi lần chơi gái đều tốn tiền gấp đôi người ta.

Sao khi một phen chính diện truyền thống chém giết, hắn đem người phụ nữ kia kéo đến bên mép giường, để cái mông mập mập tới sát, còn hắn thì lùi lại đứng trên sàn, cứ như vậy, hắn có thể tự do trên đất nhắm ngay cái kia nước xối xối lỗ nhỏ vọt mạnh vào rồi.

Đây là tư thế mà hắn thích nhất, chính vì tư thế như vậy, hắn có thể nhìn thấy hắn ở trên màn ảnh máy vi tính đang lâm trận toàn cảnh, không thể nghi ngờ được nữa chính đây là thứ hắn phấn khích.

...

Cửa phía sau cửa, khóa cửa đột nhiên truyền đến "Két" một tiếng vang nhỏ, Vương Bản lấy làm kinh hãi, hắn đang vọt mạnh vào động tác cũng ngừng lại, trước người nữ nhân kia cũng rất phối hợp im lặng lại, lẳng lặng nằm lý ở trên giường, lẳng nghe động tĩnh ở cửa.

Vương Bản kinh ngạc trong ánh mắt lần nữa tỏ vẻ giật mình, suy nghĩ sao mình lại quên đóng cửa cơ chứ, hắn đang muốn xông tới khóa chốt cửa, thì cửa đã nhẹ nhàng bị mở ra.

Nhìn thấy người mở cửa đi vào, Vương Bản khuôn mặt tỏ vẻ kinh ngạc, mình không chạy đi tìm hắn thì thôi, hắn lão đại này sao tự đến thăm mình rồi.

"Ngu ca, sao ngài sao lại tới đây?" Vương Bản cũng không kịp nhớ tới chính hắn đang thỏa thân không mảnh vải che thân, tiểu nhị đệ phía dưới còn tông ngồng dính đầy dịch thủy, vội vã chạy tới đưa tay, nghênh đón người tới.

"Người cho rằng trốn nơi này chúng ta sẽ không tìm được người rồi sao?" Ngu Siêu đưa bàn tay ra quệt một cái, đem Vương Bản đẩy sang một bên, đi theo Ngu Siêu vài tên tiểu đệ phía sau, tiếp nhận đỡ lấy Vương Bản lão đảo nghiêng ngã.

Ngu Siêu không tiếp tục nói nhảm nữa, đi thẳng tới bên giường, giơ lên bàn tay, ở cái mông của người phụ nữ kia quạt hai đòn mạnh đến nổi nổi đỏ, sau đó nhanh chóng cõi quần hắn xuống, thay thế bổ sung vị trí của Vương Bản, đem cái kia đồ vật thô đen của hắn đút vào trong người nữ nhân.

Người phụ nữ kia cũng như là nhìn quen cảnh này rồi cứ như là chuyện bình thường, nhìn thấy cả đám người Ngu Siêu giận đùng đùng đi vào, đã sớm bày ra một bộ dáng ông ẹo, lẳng lơ, ngược lại không phải là đắm vào sao? Ai đắm vào cũng như nhau mà, hihi?

"Ngu ca, có phải là chuyện của tiểu tử kia đã làm xong?" Vương Bản buồn bực bị thủ hạ của Ngu Siêu ném tới một góc, đưa cho cái nội khổ, đem cái kia đồ vật phía dưới không cam lòng, ém xuống, cẩn thận ở phía sau Ngu Siêu hỏi.

Ngu Siêu trong miệng "Hừ" một tiếng, nhưng vẫn chăm chú ở trên người phụ nữ kia, hắn cường độ mạnh bạo, hiển nhiên so với Vương Bản lớn hơn rất nhiều, người phụ nữ kia dĩ nhiên lại càng uốn éo phập phồng nhanh, rên rỉ nhiều hơn.

Vương Bản không nghe được Ngu Siêu trả lời mình, trong lòng hắn có chút thấp thỏm, cũng chỉ có thể đứng cùng đám thủ hạ của Ngu Siêu, nhìn lấy người phụ nữ của mình bị Ngu Siêu đâm thọt mãnh liệt.

Nhà Tạ Phi Thiên cách khách sạn Bạch Vân khách cũng không xa lắm, bắt xe taxi năm phút đồng hồ là đến, xuống xe, Tạ Phi Thiên thừa dịp thang máy

lên, liền nhảy thẳng đến lầu bảy. Đi tới cửa phòng, Tạ Phi Thiên giờ tay lên, rất lễ phép gõ cửa "đắc.. đắc.. đắc".

Đội trong chốc lát, cũng không có người đến mở cửa. Liền mấy phút đồng hồ trôi qua, cũng không có động tĩnh.

Tạ Phi Thiên không muốn lãng phí dị năng điểm chỉ để kiểm tra trong phòng còn người không, lần thứ hai giờ tay lên, lại gõ ba cái vào cửa.

"Ai vậy?" Trong phòng rốt cục truyền đến Vương Bản tiếng bước chân.

Cánh cửa "Kèn kẹt" một trận vang, sau đó cửa bị kéo ra một cái khe, Vương Bản đầu từ trong khe hở ló ra nhòm.

Nhìn thấy trước cửa Tạ Phi Thiên đang đứng đấy, Vương Bản hiển nhiên là sững sờ rồi, há mồm không kịp suy nghĩ.

Tạ Phi Thiên như ngay lập tức một cú đâm móc từ dưới cầm lên, ngay mặt Vương Bản, sau đó dùng lực đập cánh cửa mở ra, chen vào, "Ầm!", trở tay liền đóng cửa lại. Động tác nhanh chóng thuần thục.

"Ah..." Vương Bản bị đâm một phát tiếng kêu than còn chưa dứt, thì chuỗi động tác của Tạ Phi Thiên đã xong, Tạ Phi Thiên thâm đắc ý, ta quá là ngu bực rồi.

"Ngu ca, cứu ta!" Giữa lúc Tạ Phi Thiên đang thâm đắc ý, muốn thừa thắng xông lên, đánh cho Vương Bản không trở tay kịp thì.

Vương Bản hét lên một tiếng cầu cứu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Điểm kích thích

Tạ Phi Thiên sợ hết hồn, úi chuyện gì xảy ra vậy? Mới vừa nãy nhìn vào trong camera chỉ nhìn thấy có Vương Bản cùng người phụ nữ kia quần nhau trong phòng, mới có mấy phút, ở đâu lại lòi ra một cái Ngu ca hả?

Tạ Phi Thiên đột nhiên giương mắt vào nhìn trong phòng quét mắt qua một cái, cảnh tượng trước mắt thật sự, thật sự làm hắn muốn té ngửa, sợ hết con mẹ hồn luôn.

lúc này trong căn phòng nhỏ nhỏ lại chen lán cả đồng người, đếm sơ sơ, thậm chí có tới gần chục người.

Trong căn phòng này bắt mắt nhất, có hai nơi, một nơi là Vương Bản trần truồng chỉ bận cái tiểu nội khổ đang nhìn hắn hoảng hốt,

một nơi khác chính là cạnh giường, một người đàn ông trần truồng đầu trọc lóc, đang đưa lưng về phía cửa, lúc này người đàn ông kia hai tay đang sờ bóp cái mông nữ nhân, cả người thì ra sức thúc vào phạm phạp.

Mà còn lại mấy người thanh niên đứng xung quanh kia, cơ hồ đều vây quanh trở mắt nhìn, miệng nước nước miếng ực ực.

Đồng nhĩ, nếu như mình mở ra dị năng phục chế, có đánh lại không ta, Tạ Phi Thiên âm thầm suy nghĩ một chút thực lực hai bên, trong lòng hơi định.

Ngu Siêu cũng không nghĩ tới lại có người phá cửa mà vào, quay đầu lại đứng dịp thấy Tạ Phi Thiên một quyền đem Vương Bản đánh ngã xuống đất, sau đó khép cửa phòng lại.

Chỉ có một người sao, vẫn giống như bọn hắn tìm Vương Bản gây phiền toái.

Ngu Siêu thờ phào nhẹ nhõm, quay đầu lại, kế tục thúc vào người nữ nhân.

"Người cứ đánh người, ta làm chuyện của ta, chỉ là chớ đem hắn giết chết, hắn cái mạng của hắn để cho ta, ta cũng có một món nợ tìm hắn tính toán." Ngu Siêu miệng nói với Tạ Phi Thiên cũng không thèm quay đầu lại.

Nghe nói như thế, Vương Bản sắc mặt trở nên trắng bạch không còn giọt máu.

"Ngu ca, ngươi không thể cứ như vậy, hắn chính là Tạ Phi Thiên, ta đưa tiền để cho ca xử hắn đấy."

Ngu Siêu quay đầu lại, trở tay mộ tát mạnh quất tới mặt Vương Bản.

"Con em nguoi, chỉ mấy triệu của nguoi, nhưng làm hại ta năm, sáu người huynh đệ tiến vào cục cảnh sát, ta đánh chết mẹ nguoi chứ ở đó nói.!"

Một tát này, triệt để đem Vương Bản hiểu ra, Ngu Siêu dĩ nhiên cũng là tìm đến mình để tính sổ!

Ngươi ca? Nguyên lai ngươi chính là Ngươi ca ah, đúng lúc, chờ ta coi, ta xong chuyện nợ nần với Vương Bản, liền món nợ của ngươi cũng tính luôn một lượt đi.

Tạ Phi Thiên trong lòng đã định, không tiếp tục nói nữa, hướng về Vương Bản đang nằm trên đất đi tới.

"Tạ Phi Thiên, ngươi là làm sao tìm tới được nơi này?" Vương Bản sợ hãi không ngớt, từ lúc trận đánh ở trường học, Tạ Phi Thiên cũng đã làm hắn sợ hãi rồi, lúc này nơi nào còn có lá gan phản kháng?

"Mẹ ngươi nói cho ta biết!" Tạ Phi Thiên hai bước vọt tới, nhắm ngay bản mặt, "Đừng" ở trên mặt Vương Bản bây giờ in lên một cái dấu giày.

"Dám đụng tới cô giáo ta, ta đánh ngươi má nhìn không ra."

"Ah..." Vương Bản hét thảm một tiếng, lăn mấy vòng trên đất.

"Ngươi ca, cứu ta, Tạ Phi Thiên hắn cũng sẽ gây phiền phức cho các ca đấy." Vương Bản kêu thảm, hi vọng đạt được Ngươi Siêu cứu viện.

"Ha ha, ngươi coi ai cũng giống ngươi ngớ ngẩn sao? Ngươi nói một mình hắn tìm chúng ta chín người đứng đây để gây phiền phức?" Ngươi Siêu khinh thường liếc Vương Bản đang nằm trên đất một cái, sau đó quay lại tiếp tục va chạm với người phụ nữ kia.

"con mẹ ngươi, dám kêu người đến phá nhà ta, ta đá cho ngươi thành thái giám!" Tạ Phi Thiên đuổi theo, một cước lại nhắm ngay nội khổ của Vương Bản đá vào.

"Ah..." Vương Bản lại là một tiếng kêu thảm thiết, càng vang dội hơn.

Nghe được Vương Bản nằm dưới sàn từng tiếng từng tiếng kêu thảm thiết, trên giường người phụ nữ kia lại càng thêm hưng - phấn, tựa hồ cùng Vương Bản đáp lời nàng cũng như phát ra từng tiếng cao - cổ họng gào thét "Ah... Sảng khoái, sảng khoái, sướng lại dùng sức đi nào, đâm ta, dùng sức đâm mạnh, ah..."

Người phụ nữ kia cái miệng không ngừng uốn éo tự cọ sát lấy, từng luồng từng luồng nhom nhóp dịch trắng ngà theo Ngươi Siêu lần lượt ra vào mà chảy ra,

lần này dịch nhóp cực điểm cảnh tượng để bảy tám tên côn đồ các kẻ nhìn đến nổi con ngươi muốn lòi ra ngoài, có hai, ba cái còn không nhận được đưa tay thăm dò vào trong đống quần, dùng bàn tay không ngừng vuốt an ủi huyệt đạo của mình.

"Ah..." Vương Bản kêu thảm thiết tiếp tục đâm kích thần kinh của nàng, nàng giống như là ăn thuốc lác vậy đem mái tóc dài màu nâu lác theo nhịp rồi xoa cả lên, trong miệng y y nha nha kêu những tiếng đầy mê sảng, trên ngực treo hai quả đào tiên to tròn cũng không ngừng đong đưa như sắp rớt ra.

Một tên côn đồ các kẻ đang sờ sờ quần mình cuối cùng cũng nhận không được nữa, xoay một tiếng kéo ra khóa quần của hắn, luống cuống tay chân thả ra huyệt đạo của hắn đang nước chảy ròng ròng, tay lia lịa một trận xóc lên liên hồi, một luồng chất lỏng sệt trắng bắt ra, phun lên người phụ nữ kia đầy đầu đầy mặt đều là chất lỏng sệt.

Có người mở đầu, ắc có người dẫm vào vết xe đổ, mấy tên đang đứng này nước miếng đã chảy thành dòng, dồn dập kéo ra khóa kéo, nhắm ngay người phụ nữ kia toàn bộ phun vào, chỉ chớp lát sau, trên người nữ nhân kia tựa đầy dịch nhầy như nhựa thông vậy, đầy người đều là từng dòng nhom nhóp trắng đục dịch tinh.

Mé ơi, đám quần này còn là con người không vậy? Tạ Phi Thiên liếc mắt một cái, suýt chút phun cả bữa tối ra mẹ rồi, mẹ nó, chờ xiu nữa ta cho tụi ngươi xem kích thích.

Tạ Phi Thiên không còn dám nhìn về bên đó nữa, tiếp tục phát tiết lửa giận lên người Vương Bản.

"Tùng tùng tùng" cửa phòng đột nhiên bị người hung hăng gõ, một âm thanh đàn ông chua chát ở ngoài cửa hô:

"Các ngươi khiêm tốn một chút có được hay không? Còn để cho người ta ngủ hay không hả? Định mệnh, cái đồ thiếu văn hóa, bất lịch sự"

Mẹ nó, hét to quá quấy nhiễu hàng xóm! Tạ Phi Thiên đưa tay lên giường cầm một mảnh vải mềm, vò thành một cục, nhén vào trong miệng Vương Bản.

"Này thì to mồn, ta cho ngươi la làng nữa này!"

"Không muốn ah, đừng bịt miệng ta, đây là con nhỏ bên kia bên kia... Ô... Ô..." Vương Bản hoảng sợ hô to, nhưng là câu nói này vẫn chưa nói xong, thì miệng của hắn đã bị chặn lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong căn phòng nhỏ nhỏ hai trận chiến tranh hoàn toàn khác nhau đang một lượt diễn ra, một bên đầy máu tanh bạo lực, một bên là bạc trắng tiêu hồn, tuy nhiên lại kỳ dị hòa hợp lẫn nhau chiếu rọi, đâm kích vào thần kinh của mọi người.

Người ta nói đúng sex mà có bạo lực nữa thì quá kích thích người khác, đám tiêu đệ của Ngươi Siêu hai mắt cứ đảo qua hai bên chiến trường liếc qua liếc lại, tay thì quay quay "súng" kích thích tâm tình quá đi.

Tạ Phi Thiên liếc nhìn Vương Bản đang nằm trên đất không ngừng run rẩy, lúc này Vương Bản, đã hoàn toàn tìm không ra một chỗ da thịt lành lặn, đập vào mắt là một người bầm đen, đều là bầm tím vết thương chi chít, cái kia lúc đầu cũng coi là gương mặt có chút hào hoa phong nhã, lúc này đã hoàn toàn không phân biệt không nhận ra đáng đáp ban đầu rồi,

con mắt mũi miệng, toàn bộ đều sưng lên, như một miếng bánh mì hư làm người ta không dám nhìn nhiều, mặt cũng thành như cái đầu heo luôn rồi.

"Ah..." Ngưu Siêu giống như chó đực phát tình hét lên ầm ỹ, tay hắn vỗ bành bạch mạnh bạo lên hông hông của người phụ nữ kia dưới thân cũng ra sức mạnh mẽ hơn đương nhiên là sắp ra rồi.

Nhưng khi khuôn mặt hắn đã đỏ lừ, muốn phun ra toàn bộ tinh hoa vào người phụ nữ kia thì, một bàn tay cứng rắn như móng vuốt sắt đặt lên bả vai của hắn, cứ như vậy kéo một cái mạnh, lôi hắn ra khỏi người phụ nữ kia.

Trên giường nữ nhân hai mắt nhắm nhưng vẫn cứ đăm đăm, đầu cúi xuống nằm lên trên giường, hai chân quỳ gối trên giường cũng hơi hơi khép lại, một luồng chất thủy lỏng cũng theo đồ vật kia của Ngưu Siêu phóng ra ngoài bay ra. Xem ra nàng đúng là sướng rồi, đang lên đỉnh rồi.

"Cmn, ai, mẹ nó muốn chết sao!" Ngưu Siêu thân thể chưa đứng vững, liền bắt đầu chúi ầm lên rồi.

Ở chỗ thời gian đang chín mùi muốn phun ra lên đỉnh, phóng tinh hoa, dù là ai trong tình cảnh này mà bị quấy rầy cũng muốn điên lên luôn ấy chứ.

"Người thì sướng rồi, còn ta nhưng rất khó chịu!" Tạ Phi Thiên một quả đấm móc lên má trái của Ngưu Siêu, sau đó nhắm ngay tiểu huynh đệ đang cương cứng của Ngưu Siêu đá vào một cái, mọi người ở đây phảng phất nghe được một tiếng nhỏ bé "Răng rắc" vang lên,

liền thấy Ngưu Siêu cái kia huynh đệ lúc này đứng thẳng như côn kiềng cường như trụ chống trời đâm phá chín tầng mây,

trong nháy mắt gấp cong lại một cách kì lạ, đứt đoạn mất rồi sao? Nhìn thấy cảnh này mấy tên côn đồ các kẻ không khỏi tự hít hà nhăn mặt dùng tay che đi huynh đệ bọn hắn cứ sợ Tạ Phi Thiên sẽ bay tới đá bọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Gãy Mẹ Hàng Rồi!!!!

"Ồi..." Ngưu Siêu hét lên thảm thiết, vội vàng nhìn xuống vật kia của mình, khi hắn nhìn thấy huynh đệ hắn đang nằm cong cong queo rầu, hai mắt hắn tròn xoe.

"Gãy mẹ rồi, gãy mẹ nó rồi, người con mẹ người, đem huynh đệ ta đá gãy rồi, ah..." Ngưu Siêu nhẹ nhàng nâng đỡ huynh đệ hắn lên, tựa hồ muốn đem huynh đệ hắn cho ngấn lên nhưng mà, đời méo như mơ thử bao nhiêu lần huynh đệ hắn vẫn xụi lơ.

"Đại ca, hay là chờ nó hết sưng, chắc là ngấn lên được đấy?" Một tên trong ngày thường hay nịnh nọt tiếng lại gần an ủi Ngưu Siêu.

"Đừng" Ngưu Siêu một bạt tai quét qua.

"Đều cong mẹ nó vậy rồi, xụi lơ vậy rồi, con mẹ nó người lại nói không sao? Muốn cười nhạo ta hay gì, móa?"

"Các người mau đánh chết mẹ hắn cho ta, đánh mau đánh phé hắn!" Ngưu Siêu cuồng loạn hét lớn.

"Ồ nha!" Tạ Phi Thiên trong miệng hét lên một tiếng kêu quái dị, ngược lại trước tiên vọt lên trước, trái đấm móc, phải đấm móc, hai cái tên côn đồ các kẻ liền nằm trên mặt đất rên hừ hừ rồi.

Mở ra đánh nhau dị năng phục chế Tạ Phi Thiên nơi nào còn để mấy tên côn đồ các kẻ này vào mắt? Giống như hổ gặp bảy dê vậy nhào vào cắn xé tàn sát, kèm theo tiếng kêu đặt trưng của Lý Tiểu Long "Ồ nha" hét hú, bảy tám tên lưu manh trong nháy mắt ngã lăn lóc, không thể ngồi dậy nổi.

Ngưu Siêu một tay nắm bảo bối của chính mình đứng một bên nhìn, mắt thấy một đám tiểu đệ của mình trong chớp mắt từng cái từng cái ngã xuống dưới quyền cước của Tạ Phi Thiên, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ. Cái tên nhóc này vẫn còn là người sao? Người có có thể đánh giỏi như vậy sao?

Tạ Phi Thiên hai mắt đe dọa nhìn lấy Ngưu Siêu đang khiếp sợ đứng đấy, vừa nãy loại cảm giác kia đem kẻ thù đập ở dưới chân, từng cú đấm đá, móc vào người của kẻ thù, khiến cho trong lòng hắn chiến ý hoàn toàn sôi trào, một luồng lạng liệt khí thế, sát khí, tự nhiên từ trên người hắn tỏa ra, để Ngưu Siêu đầy lòng phát lạnh, liền ngay cả lòng bàn chân đều đang run rẩy.

"Đại ca, đánh chết tiểu tử kia đi, vì chúng ta báo thù."

"Đúng vậy, đại ca, đập chết tiểu tử kia." Trên đất mấy tên côn đồ các kẻ liền tục kêu gào.

Tất cả hi vọng đều ký thác vào đại ca của bọn họ Ngu Siêu, ở trong lòng của bọn họ, Ngu Siêu chính là nhân vật vang dội, lần trước cùng Hồng Hưng Bang sống mái với nhau, Ngu Siêu một người một ngựa, tay cầm một cái dao quắm, xông lên đầu chém giết cứu bọn tiểu đệ bọn hắn.

Nhưng mà, dưới ánh mắt nóng bỏng của bọn hắn, anh hùng trong lòng bọn họ, đại ca lại đột nhiên hai chân mềm nhũn, "Đùng" một tiếng, quỵ rạp xuống trước mặt Tạ Phi Thiên.

"Huynh đệ, tha mạng ah, chúng ta cũng chính là cầm tiền của tiểu tử Vương Bản này, mới dẫn người đến nhà ngươi nên đồ vật, đập hư đồ vật, chúng ta bồi thường gấp đôi cho ngươi, ngươi xem ngươi đánh cũng đánh rồi, ngươi tạm tha chúng ta nha?" Ngu Siêu một cái nước mắt nước mũi tề le, dập đầu trước Tạ Phi Thiên.

Hắn hiện tại đã hoàn toàn đã không còn chiến ý, hy vọng cấp thiết nhất của hắn lúc này, đó là có thể mau chóng chạy tới bệnh viện, không biết cái huynh đệ hắn có hồi phục được không.

"Đùng", Tạ Phi Thiên một cước bay tới, đem Ngu Siêu đá ngã lăn quay trên sàn.

"Các ngươi chó má, chỉ vền vền đập phá đồ đạc nhà ta sao? Các ngươi dám câu tạp chủng dám ra tay với cả mẹ của ta, ta đánh không chết các ngươi, thì không phải con mẹ ta!" Tạ Phi Thiên căn bản không chú ý tới Ngu Siêu đang khổ sở cầu xin tha thứ, đuổi tới một trận đầm đìa. Rất nhanh, Ngu Siêu thể hình so với Vương Bản tinh tráng hơn, rắn chắc hơn không ít, cũng bắt đầu bước lên con đường của Vương Bản, trở nên thâm trầm không nỡ nhìn tới.

"Tiên sư nó, còn giám giả chết này!" Tạ Phi Thiên một cước đá vào bụng của Ngu Siêu, làm hắn đau đến mức cong người ôm bụng như tôm lột.

"Keng, dị năng phục chế hết hiệu lực, Dị Năng Điểm 50 điểm"

"Keng, đánh đập tàn bạo kẻ thù, khen thưởng dị năng điểm 100 điểm." Hai tiếng hệ thống thanh âm nhắc nhở liên tiếp vang lên trong đầu của Tạ Phi Thiên.

Báo thù đánh người khác vậy mà cũng khen thưởng? Tạ Phi Thiên mừng rỡ không thôi.

Hắn đang buồn bực đầu lòng hôm nay tiêu nhiều dị năng điểm, có được 100 điểm này trong lòng hắn thở phào không ít.

Trong cơ thể hắn hiện tại lại phát tác đau nhức mỗi cơ bắp tác dụng phụ của dị năng phục chế, lúc này tùy tiện một thằng nhỏ năm tuổi, chỉ sợ cũng có thể một cái tát đem hắn đập ngã rồi.

Tạ Phi Thiên có chút nghĩ lại mà sợ hãi liếc mắt nhìn trên mặt đất, cũng may toàn bộ mọi người Ngu Siêu đã nằm bất động giả chết, không có ai chú ý tới hắn, lúc này đang suy yếu.

Tạ Phi Thiên đưa tay vào trong túi lấy ra một bình sứ nhỏ, chính là cái bình Hoa Đại Phu cho, nghiền bình đổ ra một viên thuốc, nuốt xuống.

Một luồng ngọt ngào mùi thơm ngát rất nhanh làm dịu toàn thân đau nhức của Tạ Phi Thiên, để hắn cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều. vừa nãy thực sự là quá sượng tay, hắn đã đánh đập bọn người Ngu Siên nữa tiếng rồi.

"Ngươi! Lên!" Tạ Phi Thiên lên lại tinh thần bộ dáng ác sát, đi trước mặt nữ nhân kia. Lúc này người phụ nữ kia chính hai tay đang cầm lấy chân che đi cơ thể mình, mở to đôi mắt hoảng sợ nhìn Tạ Phi Thiên.

"Ngươi đừng đánh ta, ta nghe lời mà, ngươi nói gì ta cũng nghe." Người phụ nữ kia trở mắt nhìn Tạ Phi Thiên như nhìn lấy hung thần ác sát, hắn một người đánh đập tàn nhẫn hơn mười người, nghĩ tới thôi năng chân cũng mềm nhũn chảy thùy luôn ấy.

Nhìn thấy Tạ Phi Thiên đi thẳng qua, cho rằng Tạ Phi Thiên cũng muốn ở trên người mình phát tiết, chơi vài nháp, lập tức vén chăn lên, bò tới mép giường, hai chân quỳ gối xuống, cái miệng trắng nõn no tròn hồng lên thật cao, lại bày ra dáng vẻ nhu thuật dụ hoạt, chờ đợi Tạ Phi Thiên đem "hàng" cắm phập vào nhấp nhấp vài cái.

Nhìn thấy trước mắt cái miệng trắng nõn, còn có cái kia khe rãnh mương hơi đỏ hồng, nhút nhích, còn có chút tinh dịch chảy xuống,

Tạ Phi Thiên lại nuốt chút nữa phun com ra ngoài, má nữ nhân không biết xấu hổ, lẽ nào cho rằng ta muốn "phịch" nàng sao, hứa, nữ nhân của ta có ai không hơn chứ, có điều tên tác giả biến thái không cho ta thượng thới, muốn ta nghệt chết mà?

...

"Ngươi mau đi đem hết tất cả túi của bọn hắn lục soát, bóp điện thoại đồ giá trị đều gom lại!" Tạ Phi Thiên hung tợn ra lệnh.

Nghe được Tạ Phi Thiên cũng không phải là muốn phịch nàng, mặc dù có chút cảm thấy bất ngờ, nhưng chỉ cần hắn không đánh mình, hắn muốn làm gì cũng được hết.

Nghe được Tạ Phi Thiên dặn dò, người phụ nữ kia "Đùng" nhảy xuống đất, cứ như vậy thân thể trần truồng, long nhong hai bầu ngực lác lác, lần lượt đem từng tên nằm dưới đất lục soát, đem túi bọn hắn móc ra hết.

Sau đó nâng một đồng điện thoại di động, bóp tiền, thuốc lá, cùng một đồng bao cao su.

Tạ Phi Thiên không chút khách khí đem những này gom vào trong túi xách, liền thẻ ngân hàng cũng không ngoại lệ, nhà mình bị đập hư đồ vật, thế nào cũng phải để cho bọn họ bồi thường đúng không?

Người không xâm phạm ta, ta không xâm phạm người, người dám nện nhà ta, ta liền dám đánh cướp sạch sành sanh của người.

Nghĩ tới khi bọn hắn tới thẻ ngân hàng mà cũng bị rút hết tiền, không biết sẽ có dạng gì về mặt đây, bất quá nghĩ đến nhất định rất buồn cười chứ? Bởi thẻ ngân hàng là cần mặt khẩu chứ không phải chỉ tấm thẻ là rút được, nhưng ai biểu trong tay hắn có Hệ Thống cơ chứ.

Đem tiền thu thập xong xuôi, Tạ Phi Thiên đem những điện thoại kia đưa cho nữ nhân kia, kêu nàng cứ rời đi, chơi gái phải đưa tiền là tất nhiên, nhưng bọn hắn không còn tiền dùng điện thoại gần nợ là chuẩn rồi, lại khỏi cho bọn hắn cầm điện thoại gọi người. Tạ Phi Thiên cảm giác mình sắp xếp như vậy thực sự là quá hợp lý rồi.

"Sau đó đừng để ta tiếp tục nhìn thấy các người, bằng không gặp một lần ta liền đánh một lần, nghe chưa!" Tạ Phi Thiên hướng về mấy tên đang nằm trên sàn giả chết nói một câu, sau đó lúc này mới đóng cửa lại rút đi.

Nhìn thấy Tạ Phi Thiên đi ra ngoài phòng, Ngu Siêu là người thứ nhất từ trên mặt đất nhảy lên. "Nhanh, nhanh, mau đỡ ta đi bệnh viện!" Ngu Siêu nhìn một đồng tiểu đệ đang nằm dưới đất quát lớn.

"Đại ca, Vương Bản tiểu tử này thì làm sao bây giờ?"

"Mang về cho ta, giữ lại đấy! Mẹ nó, đều là tiểu tử này hại chúng ta." Ngu Siêu rất đương nhiên đem hết lửa giận chuyển đến trên người Vương Bản. Xem ra Vương Bản khổ rồi lại phải chịu đựng một phen hành hạ....

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đạo đức kiểm tra

Tạ Phi Thiên từ khách sạn Bạch Vân đi ra, lập tức tìm tới một cây ATM tự động, nhìn hai bên không ai, Tạ Phi Thiên liền mở ra Điện Tử Không Chế độ năng.

"Keng, ATM tự động đã không chế thành công, Dị Năng Điểm 5 điểm."

Ở trong đầu âm thanh hệ thống vang lên, Tạ Phi Thiên bắt đầu lấy ra mấy tấm thẻ atm của đám người Ngu Siêu, cũng phải đến mười tám, tùy tiện chọn một tấm, cắm vào.

Điều khiển Điện năng tự động nhập password, đem tiền bên trong thẻ đều lấy ra ngoài, sau đó lại rút một tấm thẻ khác.

Mười mấy tấm thẻ, Tạ Phi Thiên dùng không tới năm phút đồng hồ toàn bộ đã xét xong, nhìn trên tay một chút tổng cộng chưa tới một trăm triệu.

Tạ Phi Thiên cười khổ một cái, vốn đang trông cậy vào có thể từ trên người đám này kiếm tiền tỷ, không nghĩ tới chính mình đánh cướp trúng mẹ đều là đám quý nghèo, ngoại trừ Vương Bản trong thẻ tìm tới hơn năm mươi triệu ngoài, cái khác mỗi tấm thẻ bình quân chỉ tới vào triệu.

Nếu như lúc này có thằng nào chạy tới nói với Tạ Phi Thiên lẫn lộn gian hồ có thể kiếm tiền, Tạ Phi Thiên tất nhiên phun cho hắn ngụm nước bọt lên mặt, xem ra giang hồ nghề này cũng khó ăn ah, đánh đánh giết giết liều lĩnh sinh tử nguy hiểm không nói, vậy mà túi tiền cũng không quá nhiều.

"Chủ Nhân, có tiếp tục thao tác?" tên nhân hình vàng chói rọi máy ATM vung tay lên, liền hiện mấy cái tài khoản xa lạ trong đầu của Tạ Phi Thiên, từng cái trong số tài khoản, đều là số tiền mấy trăm mấy tỷ.

Tạ Phi Thiên trong lòng hơi động dậy suy nghĩ vu vơ, hắn biết chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, nhân hình máy ATM này tự có thể đem toàn bộ số tiền này tẩy trắng chuyển về tài khoản hắn thân không biết, quý không hay, trở thành tiền trong túi mình.

Cứ thế mà suy ra, tiền mà ngân hàng có cũng như là tiền của nhà mình, mình muốn lấy lúc nào cũng được, mình muốn bao nhiêu, liền sẽ có bấy nhiêu, mười tỷ, chính là một trăm tỷ cũng được, hắn có thể tùy ý lấy ra.

Nhưng mà, mình làm như vậy, có đúng không? Cái này từng cái tài khoản tiền, đương nhiên đều là có người sử dụng, có người ác cũng có người tốt, có thể cụ già tiết kiệm tiền dưỡng bệnh, cũng có thể người chồng nuôi cả gia đình,..., những người này xưa nay không có làm cái gì có lỗi với mình, chẳng lẽ mình lại dùng dị năng này, làm những việc như vậy, có khác gì cướp của?

Không được, ta không thể làm như vậy được, ta lấy tiền của đám người Vương Bản, đó là bọn họ hắn bồi thường tiền tổn thất cho ta, nếu như ta lấy cái khác tài khoản rồi rút tiền, đây chính là ăn cắp, là phạm tội, tuy nói không cần lo lắng sẽ bị cảnh sát tra được, nhưng mà nội tâm của ta sẽ vĩnh viễn không được an bình.

"Chủ Nhân, người muốn thao tác tiếp hay không, đem tiền từ những tài khoản này chuyển đến tài khoản của chủ nhân?" Cái kia nhân hình máy ATM mỉm cười nhắc nhở lần nữa.

"Không, ta chỉ lấy khoản này." Tạ Phi Thiên kiên định lắc đầu.

"Keng, chúc mừng Kí Chủ Tạ Phi Thiên, thông qua một lần kiểm tra đạo đức, giải trừ Hệ Thống thoát ly uy hiếp, khen thưởng dị năng điểm 10 điểm." Trong đầu nhân hình máy ATM biến mất rồi, thay vào đó vẫn là âm thanh máy móc của hệ thống.

Đạo đức kiểm tra? Có ý gì? Có vẻ như hệ thống trong đầu còn có thể chạy khỏi mình, chẳng lẽ nói nếu như ta lúc này nổi lên lòng tham, đem những tài khoản kia rút ra tiền chiếm làm của riêng, như vậy cái này siêu cấp Hệ Thống sẽ thoát ra khỏi mình sao? Nghĩ tới đây, Tạ Phi Thiên mồ hôi rơi đầy mặt.

Xem ra người sáng tạo cái siêu cấp hệ thống này, đã sớm quy định một ít qui tắc, và đạo đức nhân phẩm là một trong số đó, nếu không thật sự gây hại cho nhân loại, có sức tàn phá kinh tế quân sự và nhiều nhiều thứ khác có thể thay đổi nhân loại.

Tạ Phi Thiên cởi khóa trên người, cầm trong tay một cục tiền bỏ vào áo gói lại, mang theo nó rời khỏi cây ATM tự động, sau đó tùy tiện tìm một lỗ cống, cầm trong tay mười mấy tấm thẻ ngân hàng ném vào.

Hắn không một chút nào lo lắng ngân hàng có thể từ ATM hay từ tài khoản ngân hàng tra ra được hắn

, bởi vì ở ngân hàng hiện tại trong sổ ghi chép, mỗi một chi tiết nhỏ đều là bình thường, lấy khoản thời gian ra ra so, không một lần nhập mật mã sai ah, dù xem camera thì cũng mơ hồ thôi.

Coi như là Vương Bán bọn họ cầm thẻ chứng minh ra ngân hàng khiếu nại, cũng chỉ có thể trách bọn họ bảo quản không kỹ, người đưa tài khoản cho người thân đi rút tiền rồi đến tìm ngân hàng đòi thêm à, đâu dễ ăn của ngoại.

Có sự kiện kiểm tra đạo đức này, Tạ Phi Thiên đối với siêu cấp hệ thống của mình đã có nhận thức mới.

Từ khi đạt được cái này siêu cấp Hệ Thống tới nay, Tạ Phi Thiên vẫn coi nó là là bảo bối của hắn, bảo bối tính chất, tất nhiên là tài sản tư hữu rồi, hắn không nghĩ hệ thống sẽ tự thoát ly...,

Trước tới giờ khi có việc luôn nhờ tới hệ thống xử lý, xưa nay sẽ không có nhìn vào vấn đề đạo đức hắn chỉ thấy có lợi thì kêu hệ thống làm mà thôi, bây giờ nghĩ lại, trong lòng liền cảm thấy sợ hãi, cũng còn tốt nhân phẩm của mình cũng chưa đến nỗi hệ thống thoát ly, không được làm mấy chuyện thất đức, bằng không e sợ siêu cấp hệ thống liền chạy mất.

....

Giữa trưa ngày thứ hai, Tạ Phi Thiên len lén kéo Sở Á Nam ra ngoài trường, khi lúc nghe Tạ Phi Thiên dĩ nhiên vội vàng kéo nàng đi là để đi mua vé số,

Sở Á Nam suýt chút nữa té ngã cười bò, có phải là người muốn tiền đến điên rồi không, dĩ nhiên muốn thông qua mua vé số để trả khoản tiền nợ vài tỷ này sao??

"Vậy người có biện pháp gì kiếm tiền sao?" Tạ Phi Thiên hỏi Sở Á Nam.

"Không có, bây giờ không có biện pháp, ta liền đi ép ông nội ta cho tiền đi." Sở Á Nam bắt đầu dĩ nói. Trong ngày thường ông nội cho tiền tiêu vật tuy rằng cũng không ít, nhưng đều bị nàng đem đến cúng cho trung tâm "Dạ Chi huyền", không có chịu tiết kiệm tích trữ gì hết.

"Ông nội của người chính là nhìn biểu hiện của chúng ta đấy, phạm là có một phần cơ hội ta liền không đi cầu xin," Tạ Phi Thiên nói:

"Lẽ nào người không tin vận may của ta sao? Ta có thể thắng mấy chơi game, nói không chừng ta liền trúng số đấy?"

Nghe nói như thế, Sở Á Nam mới không tình nguyện để Tạ Phi Thiên kéo vô đại lý vé số, Tạ Phi Thiên móc ra hai trăm nghìn để mua vé số, gọi là vé số nhưng ở đây Phi Thiên bước vào là vé số chơi liền như kiểu người mua xong người ta sẽ quay ngay số cho người.

Đưa tiền cho Sở Á Nam mua số, còn hắn đi đến mấy số số ra, tiếng hành không chế máy xổ số, sau khi sở Á Nam lựa chọn xong số hắn liền ghi nhớ dãy số đó rồi...

....

Thành phố G, bệnh viện số một, một thanh niên trên đầu quấn quít lấy băng vải, chính là Hắc Hổ bang Thiếu Bang Chủ Lục Hào đang hỏi Ngưu Siêu đứng trước mặt:

"Người xác định cái thằng Tạ Phi Thiên kia chính là người đem đó nện ta viên gạch lên đầu?"

Ngưu Siêu khóc kể lể: "Tuyệt đối không sai ạ, khi hắn bắt đầu đánh nhau hét lên một tiếng quái dị kia không sai được ạ"

"Đại ca, Tạ Phi Thiên tiểu tử này đem ta súng ống đều đánh gãy rồi, người nhất định phải báo thù cho ta nha?"

"ngươi nói nhảm mẹ gì đấy! Tiểu tử này đầu của ta cũng dám đập, mỗ của ta cũng vả tét đây này. Móa, tại sao ta tổn thương là đầu, ngươi tổn thương lại là dái, Ngưu Siêu, ngươi cút ra ngoài cho bổn thiếu gia!" Lục Hạo tức đến nổi phổi đem Ngưu Siêu đuổi ra khỏi phòng bệnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Đi mua trang sức

Ở trên đường trở về trường học, vừa vặn đi ngang qua một cửa hàng vàng bạc đá quý, Tạ Phi Thiên nghĩ đến Viên Hạo tên béo sắp rời khỏi trường, không khỏi trong lòng hơi động dậy.

"Á Nam, cùng ta đi qua xem xem chứ?"

"Lão công, tiền nợ người ta chúng ta còn chưa tìm ra được, bây giờ tiết kiệm một chút đi. Sau đó chúng ta có tiền, ta muốn nhẫn kim cương thật to."

Nhìn Sở Á Nam đang ôm cánh tay nép vào lồng ngực của hắn, yêu thương.

Tạ Phi Thiên thầm nghĩ mình không ra gì, làm sao không nghĩ tới việc mua quà cho nàng chứ? Bất quá cũng may một mục tiêu lại trúng hai con nhạn, định mua quà cho tên béo, giờ mua luôn cho Sở Á Nam, đánh bữa đều có thể trúng, khả khả.

Tạ Phi Thiên cúi đầu ở trên mặt của Sở Á Nam hôn một cái.

"Đi thôi, thiếu mười tỷ cũng là thiếu thiếu thêm vài triệu không tính là gì, làm nam nhân của người lâu như vậy rồi, vẫn còn chưa mua cho người được cái gì?" Tạ Phi Thiên cố ý nhấn mạnh vài chữ "Làm nam nhân của người lâu vậy rồi".

"Hi hi, có phải là lại muốn đục ta hay gì, ý người là làm nam nhân của ta lâu mà vẫn chưa được phịch?" Sở Á Nam vòng tới trước người Tạ Phi Thiên, hai tay vòng ra sau ôm eo Tạ Phi Thiên, nâng lại dùng eo nhỏ của mình, dựa sát vào huy nhệ đệ của Tạ Phi Thiên nhẹ nhàng chùi chùi cọt cọt ah, khiến nó lập tức nâng súng sẵn sàng.

"Hi hi, bị ta nói trúng rồi, người nào đó có phản ứng, súng ống thật to bự nha." Sở Á Nam rất là đắc ý, chế nhạo Tạ Phi Thiên đang tỏ rõ vẻ lúng túng.

Gì chứ, người cho rằng ta liệt dương hay sao mà không phản ứng? Như vậy còn không phản ứng, người mới khổ rồi đấy, với ông nội người cũng đã đuổi ta đi khỏi cháu gái ông thôi.

"Á Nam, đừng chuyển động kích thích ta nữa, cứ như vậy nữa ta liền tẩu hỏa." Tạ Phi Thiên không thể không đè nén nội tâm ham muốn, kéo Sở Á Nam về lại vị trí bên tay, có người bạn gái như nàng chắc tổn hao tinh dịch hơi bị nhiều ah.

Kéo Sở Á Nam đi vào trong cửa hàng, nhìn cả cửa hàng lấp lánh muôn màu trang sức, châu Bảo, ngọc thạch, Tạ Phi Thiên còn thật không thích ứng nổi không biết bắt đầu xem từ đâu, bởi vì trước đây hắn cũng chưa thử vào tiệm vàng lần nào.

Nhìn Tạ Phi Thiên bộ dáng không biết phải làm sao, Sở Á Nam khẽ mỉm cười, lôi kéo Tạ Phi Thiên đi đến quầy có nhân viên đang đứng.

"Lão công, ta thích ngọc, người giúp bọn ta chọn một cái ngọc bội có được hay không?"

"Tiểu thư, ngài muốn chọn ngọc bội sao? Chúng ta nơi này có Hòa Điền Ngọc bội loại đó là tốt nhất, tiểu thư da dẻ trắng trẻo tốt như vậy, đeo ngọc đó là xinh đẹp nhất rồi". Một cô gái phục vụ đi tới hướng hai người giới thiệu sản phẩm.

Sở Á Nam đưa mắt nhìn dò xét cả quầy hàng, cuối cùng đã rơi vào một cái ngọc bội phi thủy, nhưng mà sau nhìn một chút giá tiền, ánh mắt lại nhanh chóng dời đi chỗ khác.

"Lão công, chúng ta xem cái khác thôi, này ta không thích lắm."

"chị ơi, giúp ta lấy cái này xem thử." Tạ Phi Thiên kéo Sở Á Nam, kêu cô gái phục vụ lấy miếng ngọc bội kia ra.

"Á Nam, người có thích hình rồng này không?"

"Ồ. Lão công người cũng thích mặt hình rồng sao?"

"Ta cũng thế. Ta liền thích cái này, người thích không nào?"

"Yêu thích, nhưng không đâu, quá mắc, ta không muốn nữa." Sở Á Nam hai tay quơ quơ trước mặt.

Nghĩ đến ngày hắn cùng Sở Á Nam mới thắng được tiền từ "Dạ Chi Huyền" nàng liền mua sắm điên cuồng, Tạ Phi Thiên rất khó tưởng tượng, lúc này

mới mấy ngày, Sở Á Nam liền học được tính tiết kiệm sao?

Xem ra khoảng nợ sáu tỷ, đối với tâm lý của nàng tạo thành áp lực rất là lớn. Không được, ta làm sao có thể để người phụ nữ của ta phải thua kém, làm sao không mua nổi cho nàng một vật trang sức?

"Chị gái, ta muốn cái này, bọc lại giúp ta." Tạ Phi Thiên mỉm cười đối với người phục vụ nói.

"Lão công, cái này gần mười triệu đấy?" Sở Á Nam gấp gấp đến độ dậm chân nói.

"Chỉ cần nàng yêu thích." Tạ Phi Thiên bóp chóp mũi nàng một cái.

"oa, quý khách thật thật tinh mắt, đây chính là Hòa Điền ngọc điêu khắc tốt nhất đấy." Cô gái phục vụ nghĩ đến có thể lấy được phần trăm hoa hồng bán sản phẩm, trên mặt tươi cười ngày càng đậm.

Nghĩ đến mục đích đi đến đây, Tạ Phi Thiên lại đến quầy chuyên kinh doanh bạc, dạo một vòng, rồi lựa chọn hai vòng bạc, phía trên là một con sói ngửa mặt lên gầm thét.

Nhìn thấy ánh mắt hiếu kỳ của Sở Á Nam, Tạ Phi Thiên cười giải thích: "Ta cùng tên Béo mỗi người một cái, ngày mai hẳn phải rồi đi rồi, ta đưa tặng hẳn làm kỉ niệm."

"Nhìn người này, lén lút lút lút, ta không có nói người đưa cho con yêu tinh nào, người giải thích cái gì chứ hả, chột dạ à?" Sở Á Nam nở nụ cười xinh đẹp, ném cho Tạ Phi Thiên một cái liếc mắt.

Cắt, ta mà không giải thích chút, người có mà mèo nheo cả ngày? Tạ Phi Thiên thầm nghĩ trong lòng.

...

"A, tiểu tử nghèo kiết xác, cũng bày đặc học người ta đi dạo tiệm vàng nữa sao?" Ngay khi Tạ Phi Thiên trả xong tiền, muốn rời đi, một người thiếu niên từ ngoài cửa đi vào lớn tiếng nhạo báng.

"Thạch Thiên Phàm, chị mày ngày hôm nay tâm tình tốt, người đừng ở chỗ này làm ta buồn nôn!" Nhìn thạch Thiên Phàm đi tới Sở Á Nam lớn giọng nói, Sở Á Nam hận không thể bay tới cho tên khốn này một cái tát. Người tính là cái đéo gì, dám chằm chọc nam nhân của Sở Á Nam ta?

"Tiệm này đều là gia sản của Thạch gia ra, ta tại sao không thể tới hà haha?" Thạch Thiên Phàm ánh mắt nhắm ngay Tạ Phi Thiên,

đối với cái tên khốn Tạ Phi Thiên này chính là người làm hắn mất hết mặt mũi, có thể nói là hận đến tận xương tủy.

Lần trước giao cho đám người La Đào đi đầu bóng phé hắn, Tạ Phi Thiên bởi vì không có tới đã tránh được một kiếp, hắn trực tiếp liền tìm tới cha của mình, xin hắn đứng ra lấy tài trợ trường học tòa khoa học kỹ thuật lâu, muốn đem Tạ Phi Thiên cho đuổi ra khỏi trường học, lại không biết từ đâu chui ra một cái Cổ Long Cơ, không chỉ che chở Tạ Phi Thiên, còn làm hắn danh tiếng ở trường vang xa.

Còn hắn, lại bị phụ thân hung hăng giáo huấn một trận. Người nói xem, con giận này hắn làm sao mà nuốt trôi đây?.

Đồng dạng, Tạ Phi Thiên đối với Thạch Thiên Phàm tên công tử bột ý nhà giàu này cũng có đéo hảo cảm nào đâu, nghĩ tới chuyện cha của tên khốn này phá rồi, suýt chút nữa đem tinh thần của Lan Hinh cho tổn thương, Tạ Phi Thiên trong lòng lửa giận cũng phừng phừng đáng lên.

"Thạch Thiên Phàm, hình như ta nhớ không lầm người còn thiếu nợ ta một vụ cá cược đấy? Người xem này, giày của ta thật giống như hơi bẩn rồi, người không mau chạy tới giúp ta lau chùi một chút?"

Nghe được Tạ Phi Thiên lại nhắc lại cái vụ cá cược thua thảm kia của hắn, thạch Thiên Phàm tức giận đến tối sầm mặt lại, một đám hướng về mặt của Tạ Phi Thiên bay tới."Ta xiên chết mẹ người... Oa!"

Bàn về đánh nhau, hắn làm sao là đối thủ của Tạ Phi Thiên, Tạ Phi Thiên dùng bàn tay trái đỡ lấy cú đấm kia của Thạch Thiên Phàm, cũng liền như đồng thời tay phải vung nhanh một đấm vào bụng của Thạch Thiên Phàm.

"Đòi đánh chết mẹ ta, ta Tạ Phi Thiên bình sinh ghét nhất là ai lão xược với mẹ ta"

"Tạ Phi Thiên, người dĩ nhiên dám ở địa bàn của ta động thủ?" Thạch Thiên Phàm từ trong miệng phun ra một ngụm máu, hướng về hai tên bảo vệ ngay cửa vậy vậy tay nói

"Các người, giúp ta dạy dỗ tiểu tử này một bài học!"

Nhìn xem phía trước là hai tên bảo vệ tay cầm gậy, Tạ Phi Thiên khoe miệng nhếch lên một nụ cười tà ác. Chỉ bằng hai người các người sao, ta không cần dị năng phục chế cũng có thể đánh ngã các người đấy.

Những ngày qua hắn đã sử dụng tới ba bốn lần dị năng phục chế, dựa theo quy tắc của hệ thống, mỗi một lần sử dụng đều có thể lưu lại một phần trăm

năng lực cho hắn, Tạ Phi Thiên cảm giác thực lực của hắn có chút tiếng bộ.

"Á Nam, người nép qua một bên trước." Tạ Phi Thiên đem Sở Á Nam kéo ra phía sau hắn.

"Lão công, người cẩn thận chút đấy." Sở Á Nam sao khi biết chiến tích của Tạ Phi Thiên ở "Dạ Chi huyền", đối với năng lực chiến đấu của hắn có lòng tin cực kì.

Biết mình tới cũng chỉ gây thêm phiền phức không giúp gì được, nên tự giác lùi tới phía sau.

Lúc này hai tên bảo vệ đã đánh tới, hai bên trái phải, một cái gậy nhắm ngay đầu của hắn đập xuống, một cái thì nhắm hai chân quét qua, hai người thân hình mau lẹ, phối hợp vô cùng hiệu ý nhau.

"Không được, tui mẹ rồi, hai người bảo vệ này đã có bài bản chuyên nghiệp huấn luyện." Tạ Phi Thiên trong lòng cả kinh.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Đánh không chết được hắn

Nhìn hai người lao tới khí thế hung hăng, Tạ Phi Thiên sợ hãi lùi lùi ra sau, thân thể cũng ngã ra "Dùng" một tiếng cả người va vào quầy trang sức bằng kính.

Duỗi tay lần mò đứng lên, chặt vật ngồi dậy, mẹ nó đau đến hắn xém khóc ròng. Mẹ nó, xem ra lại phải lãng phí 50 cái điểm dị năng rồi. Tạ Phi Thiên trầm nghĩ trong lòng.

"Keng, nhận thấy kí chủ đang bị ăn đòn có hay không phục chế dị năng mình đồng da sắt?" Gọi ý của hệ thống vang lên.

Hắn sờ sờ cả thân thể đau đớn của mình, rồi nhìn xung quanh tủ kính vàng bạc bị hắn tông bay tứ tung, Tạ Phi Thiên lập tức lựa chọn "Có".

"Keng", một cái hình ảnh chân dung người đàn ông đầu trọc xuất hiện trong đầu Tạ Phi Thiên, nhanh chóng hóa thành vô số xanh mon môn lưu quang tràn vào toàn thân Tạ Phi Thiên, Tạ Phi Thiên lập tức cảm giác được thân thể của chính mình thật giống bị cứng đờ đi vậy, đặc biệt phần đầu, lấy tay nhẹ nhàng vỗ một cái, vậy mà phát ra âm thanh kim loại vang vọng.

"Ha ha, đánh chết hắn cho ta!" Thạch Thiên Phàm nhìn thấy Tạ Phi Thiên bị hai bảo vệ đập bay ra, thấy Tạ Phi Thiên đau nhe răng trợn mắt, trong lòng hắn liền nổi lên vui mừng, mấy ngày nay cơn giận áp ủ trong lòng hôm nay cuối cùng có thể phun ra.

"Phi Vũ!" Sở Á Nam nhìn thấy thì lại sợ hết hồn, ở "Dạ Chi huyền" Tạ Phi Thiên một người có thể một mình đấu một đám cơ mà, ngày hôm nay biểu hiện làm sao như vậy, yếu ớt như thế?

"Á Nam, đừng tới đây, trách ra!" Tạ Phi Thiên nhìn thấy Sở Á Nam cứ như không muốn sống liều mạng xông tới, làm hắn sợ hết hồn.

Chính mình sở hữu dị năng mình đồng da sắt hộ thể không sợ bị đập, nhưng là lỡ may ngộ thương đến Sở Á Nam, như vậy thì nhất định không được rồi?

Nhưng mà Sở Á Nam vẫn như cũ liều mạng hướng về Tạ Phi Thiên vọt tới, mở hai tay ra đem Tạ Phi Thiên bảo hộ ở phía sau.

"Thạch Thiên Phàm, người có ngon đừng đến ta này?"

Nhìn Sở Á Nam cứ như gà mẹ xù lông bảo vệ đàn con, hai tên bảo vệ dừng bước, đưa ánh mắt nhìn hướng thạch Thiên Phàm đợi hắn đưa quyết định.

Thạch Thiên Phàm cũng không nghĩ tới Sở Á Nam lại sẽ quên thân mình bảo hộ phía trước Tạ Phi Thiên, đối với đàn chị hung hăng này ở trường, hắn cũng đã sớm nghe thấy, vốn là đệ nhất hậu nhân đại hắc bang Thanh Long bang, mặc dù là chị của nàng đã sa sút, thế nhưng hắn tin tưởng, nếu như Sở Á Nam bị tổn thương ở trong tay hắn, Thanh Long bang liền vì thể diện bộ mặt, phải đem hắn cho sống róc xương lột thịt.

"Tạ Phi Thiên, người không phải là rất đàn ông, nam nhân chân chính sao? Ngày hôm nay vậy mà còn học thói trốn sau váy đàn bà? Người thật là không biết xấu hổ ah!" Thạch Thiên Phàm không dám để cho người tiến lên, trong miệng nhưng nói lời cay nghiệt châm chọc, hy vọng có thể đem Tạ Phi Thiên cho kích động ra đánh nhau.

"Thạch Thiên Phàm, có giỏi chúng ta đấu tay đôi một một? Người để hai tên bảo vệ tới thì tài giỏi gì chứ?" Tạ Phi Thiên làm bộ đáng sợ hãi, từ phía sau người Sở Á Nam thò đầu ra nói.

Thạch Thiên Phàm con mắt chuyển động, suy nghĩ tức khắc đáp.

"Được, một mình ta đánh solo với người, ngày hôm nay ai trốn sao vậy nữ nhân, người đó chính là bê đê là đàn bà!"

"Lão công, đừng đi ra, hấn lừa gạt ngươi đấy." Sở Á Nam lo lắng nói.

"Á Nam, ta cũng là lừa hấn, yên tâm đi, ngươi vẫn không tin tưởng ta sao?" Tạ Phi Vũ thấp giọng nói. Sau đó từ phía sau Sở Á Nam bước đi ra.

"Ha ha, ngươi vẫn đúng là dám đi ra đây!" Thạch Thiên Phàm nhìn thấy Sở Á Nam bị Tạ Phi Thiên đẩy ra, đắc ý không ngớt, hướng về trong quầy hai cái người phục vụ liếc mắt ra hiệu, để cho các nàng ngăn cản Sở Á Nam.

Sau đó từ một tên bảo vệ nhận lấy gậy sắt, cười gằn hướng về Tạ Phi Thiên lao tới.

"Thạch Thiên Phàm, ngươi làm sao lại dùng gậy?" Tạ Phi Thiên nhìn thấy thạch Thiên Phàm trong tay cầm gậy lao tới, làm cái mặt hoảng sợ để thạch Thiên Phàm nhìn thấy, càng thêm mờ cờ trong bụng vui vẻ.

Thằng ngu, ngày hôm nay ta phải chơi chết mày! Thạch Thiên Phàm hai tay nắm gậy, phóng tới quét ngang tới người Tạ Phi Thiên.

"Ta chỉ đáp ứng ngươi một mình đấu solo, ta không có nói sẽ không cầm gậy, ha ha ha!"

"Ầm" Tạ Phi Thiên bị một gậy nện bay ra ngoài, tiếp theo đó cả người va vào mấy cái tủ quầy hàng thủy tinh "Cạch, ầm, ầm" một tiếng vang thật là lớn, mấy cái quầy hàng ầm ầm vỡ thành một đồng mảnh kiếng bể, bên trong kim ngân trang sức văng tán lác khắp trên mặt đất.

Nhìn thấy chiến trường tàn phá, còn Tạ Phi Thiên thì nằm im lìm trong đồng bể nát, thạch Thiên Phàm trong lòng nghĩ đến mà sợ hãi, chính mình một gậy này mà uy lực lớn như vậy sao? Không lẽ một gậy đập chết queo rồi sao? Nhà mình dù là có tiền đi chăng nữa, nếu như mình đánh chết người, cũng không ai có thể cứu được mình nha.

"Phi Thiên!" Sở Á Nam kêu sợ hãi định hướng tới chỗ Tạ Phi Thiên xông tới, nhưng lại bị mấy cái nữ phục vụ cho ôm lại.

Cho dù Tạ Phi Thiên nói với nàng vừa nãy là lừa gạt Thạch Thiên Phàm thôi, nhưng khi nhìn uy lực một côn đập tới người Tạ Phi Thiên, Sở Á Nam cũng không khỏi trong lòng nóng nảy.

"Á Nam,... Ta... Ta không... Có sao đâu" Như là trả lời cho Sở Á Nam biết, Tạ Phi Thiên loạng choạng loạng choạng từ trong đồng kính bể đứng lên, đưa tay lên trên đầu lấy xuống vài sợi dây chuyền vàng ném qua một bên.

"Thạch Thiên Phàm, chúng ta chơi tiếp."

Nhìn thấy Tạ Phi Thiên lại vẫn có thể đứng lên là hết, Thạch Thiên Phàm chút lo lắng kia lập tức bị lừa gạt trong lòng bao phủ.

Giờ gậy sắt lên, lại hướng về Tạ Phi Thiên vọt tới.

"Ông chủ nhỏ, cẩn thận một chút, mấy quầy hàng bị nện bể rồi." mấy người phục vụ kêu lên sợ hãi nhắc nhở Thạch Thiên Phàm.

"Cạch", lại là một tiếng vang thật lớn, lại một quầy hàng bị nện bể tan tành. Càng thảm hại hơn chính là, cái quầy hàng này là quầy ngọc thạch bị nện bể tùm lum.

Nhìn cái này ngọc thạch quý giá bị rơi đầy đất còn nứt vỡ, thạch Thiên Phàm đau lòng khuôn mặt đều giật giật, đặc biệt khi hấn nhìn thấy Tạ Phi Thiên lại vẫn có thể khỏe mạnh đứng lên giãy dụa, loạng choạng loạng choạng hướng mình vọt tới, làm hấn lại giận dữ không kịp suy nghĩ gì, lao tới đập.

"Hai người các ngươi, theo ta cùng tiến lên đập hấn." Thạch Thiên Phàm khuôn mặt tỏ rõ vẻ dữ tợn liếc về hai tên bảo vệ nói.

Hai bảo vệ dạ vâng một cái rồi cùng xông lên, cùng với thạch Thiên Phàm bao vây Tạ Phi Thiên lại cả ba nhào tới.

Tạ Phi Thiên nhưng tỏ rõ vẻ hoảng sợ lui về phía sau, tiếp theo là một trận rượt đuổi như mèo vờn chuột xung quanh của hàng Tạ Phi Thiên chạy đằng trước phía sau là ba người Thạch Thiên Phàm.

"Bình bình pằng pằng", "Tích bong rầm" "Ai nha, quầy vàng bạc của ta!" "Ai nha, của ta châu báu đá quý!" Các loại tiếng kêu, các loại hỗn loạn tiếng vang bể vỡ tùm lum là ó của nhân viên, tiếng cười ha ha của các khách hàng đang hào hứng đứng xem trò vui.

cửa tiệm lúc này đã bị một đồng người vây quanh, đều đưa mắt nhìn vào trong xem trò vui, nếu như không phải có bảy tám cái nhân viên đứng bảo vệ ngăn cản thì đã có người nhào tới mượn gió bẻ măng chôm vài món rồi.

"Cạch" xong cái quầy hàng cuối cùng cũng bị Tạ Phi Thiên va bể nát. Thạch Thiên Phàm cùng hai tên bảo vệ mệt đến chết đứng chống tay lên đầu gối thở hổn hển, đuổi theo không nổi nữa rồi.

Nhưng mà, Tạ Phi Thiên này như con gián đánh mãi không chết lại như cũ từ trong đồng thủy tinh vùng dậy, vẫn là bộ dáng kia loạng choạng loạng choạng đáng ghét, vẫn là cái kia đáng ghét tỏ rõ vẻ thần sắc thống khổ đau đớn, nhưng mà lúc này, thạch Thiên Phàm cũng bắt đầu hoài nghi, nghi hoặc Tạ Phi Thiên có phải là đang đùa giỡn với hấn hay không có ai mà bị đập mấy chục gậy mà người vẫn còn bộ dáng kia, liên bể nát hết cả cửa hàng của mình, làm hấn cùng hai tên bảo vệ chạy cũng không nổi nữa, vậy mà làm sao hấn còn mạnh như thế.

"Ồ ô..." Một trận tiếng còi cảnh sát gào thét tiến lại gần, đứng đỗ ở trước cửa tiệm.

"Ai cho các người báo cảnh sát hả?" Thạch Thiên Phàm cả kinh hét lên với đám nhân viên.

"Ông chủ nhỏ, tiệm vàng bên trong chính là có hệ thống tự động báo cảnh sát." một người nhân viên nam hơi lớn tuổi có vẻ là quản lý đứng ra nói.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tiệm vàng bị nện tanh bành

"Chuyện gì xảy ra?" từ ngoài cửa Thượng Quan Đồng mang theo năm, sáu người cảnh sát cầm súng vọt vào, nhìn thấy cửa hàng trang sức sang trọng hào hoa ngày nào giờ tàn tạ đổ nát, cũng không khỏi sửng sốt, ai nấy quét mắt nhìn xung quanh chép miệng, vàng bạc đá quý ah.

"Cảnh sát, chúng ta chỉ là người tới mua đồ, những người này lại cầm gậy đuổi theo bạn trai ta đánh." Sở Á Nam hai mắt lung tròng nước mắt tiến lên nước nỡ cáo trạng.

Thượng Quan Đồng đưa mắt nhìn tới tên xui xẻo nào mà bị rượt đánh đến thế thì.

"Tạ Phi Thiên, tại sao lại là người hả?"

"Thượng Quan đội trưởng, ta cũng không biết tại sao ta xui xẻo như vậy ah, đến mua chút đồ cũng bị chó cắn." Tạ Phi Thiên cười khổ đi tới, cứ như bình thường có chỗ nào là bất ổn bị thương đâu?

"Tạ Phi Thiên, con mẹ nó người cẩn thận một chút dưới chân kia, ôi dây chuyền ruby, người còn giấu nữa sao? Myanmar cực phẩm Phi Thúy của ta ah..." Thạch Thiên Phàm nhìn Tạ Phi Thiên mỗi một bước lại cố ý đập hư vài món bảo vật, đây là cố tình mà mẹ nó, mỗi bước cứ như dẫm vào tim hấn đau nhói ah, đều là bảo vật mà.

Lại nhìn Tạ Phi Thiên sửa sang quần áo có chút xóc xếch xong, liền biến thành bộ dáng lạnh lặn không có sao hết, thạch Thiên Phàm mặt mày đều tím tái rồi.

Mẹ nó, tiểu tử này vừa nãy cái kia bộ dáng chật vật chả lẽ là giả? Mục đích đúng là muốn đập phá cửa hàng của mình sao? Nhưng mà mọi người đều rõ ràng một gậy lại một gậy đều nện ở trên người Tạ Phi Thiên mà? Lại mấy tấm kính thủy tinh quây hàng dày như vậy đều bị hấn ngã bể, hấn làm sao lại có thể không có chuyện gì chứ? Thạch Thiên Phàm nghĩ thế nào, cũng không nghĩ ra!

"Cảnh sát, mau hấn bắt lại đi, Tạ Phi Thiên hấn đem cửa tiệm của chúng ta đập phá." Thạch Thiên Phàm vẻ mặt đưa đám chạy tới nói.

"Thượng Quan đội trưởng, ta là bị người hấn hại ah, ta bị ba người bọn hấn đuổi theo, cầm gậy đánh lâu như vậy, nếu không phải thân thể ta có chút lạnh lẽo lại thêm cường tráng, thì hiện giờ ta đã tàn phế bỏ cũng không nổi rồi." Tạ Phi Thiên cũng là mặt đưa đám, nhưng mà trên hàng lông mày lộ ra ý cười khiến người khác đều nhìn ra hấn đang cố tình giả vờ.

"Tiểu Lý, các người đi lấy camera giám sát trong cửa hàng ra xem." Thượng Quan Đồng đối với người cảnh sát sau lưng nói.

"Cảnh sát, cửa hàng nhà chúng ta đã kí giấy tờ với cam kết được sự bảo vệ của các người, các người nhất định phải đem Tạ Phi Thiên bắt lại." Thạch Thiên Phàm bỏ cây gậy trong tay ra, đứng nói với Thượng Quan Đồng đang xem màn hình giám sát.

"Nhưng mà ta đã xem trên camera của tiệm các người, là người trước tiên đối với Tạ Phi Thiên ra tay đúng hay không?"

"Vâng, nhưng mà ta căn bản cũng không có đánh hấn, hấn còn đáng ta một quyền trước?" Thạch Thiên Phàm chỉ vết ửng đỏ trên gò má.

"Sau đó, người cầm gậy truy đánh người ta, đập cho người ta một gậy bay, đã vậy còn khônv buông tha kêu hai tên bảo vệ cùng nhau bay lên hội đồng?" Thượng Quan Đồng ngữ khí nghiêm nghị, sắt bén.

"Chúng ta..." Thạch Thiên Phàm nghẹn lời rồi, những lời này có vẻ như đều là sự thực, nhưng mà trên thực tế,

Tên bị hội đồng bị rượt đánh còn nhảy nhót ở kia còn bọn hấn thì mệt mỏi muốn chết, còn cả cửa hàng nhà mình thì tan nát vàng bạc văng tứ tung, mẹ nó ai mới là người bị hại.

"Xin lỗi, nhưng các người là kẻ khả nghi cố ý gây thương tích cho người khác, chúng ta có thể truy cứu hình sự đối với người, xin theo chúng ta đi một chuyến về đồn cảnh sát." Thượng Quan Đồng phía sau lưng cảnh sát gật gù đầu, mấy cảnh sát vọt lên, "Kèn kệt" cồng tay Thạch Thiên Phàm cùng hai tên bảo vệ lại.

Nhìn trên tay là cồng tay sáng loáng, thạch Thiên Phàm triệt để bối rối. Sau đó phát điên nói:

"Chúng ta cần bản cũng không có đã thương hấn, người xem hấn tình hình như bây giờ, như người bị thương sao? Tạ Phi Thiên hấn nện chúng ta của hàng bẻ nát này, các người tại sao không bắt hấn, mà tới bắt ta, các người còn có tuân thủ pháp luật không?"

"Im miệng cho ta! Từ camera cửa hàng nhìn xem, lúc đó hoàn toàn là các người cầm gậy đuổi đánh Tạ Phi Thiên, sau đó mới bị Tạ Phi Thiên va vào phá nát cửa hàng, người còn dám nói Tạ Phi Thiên đập phá cửa hàng các người sao!"

"Ông chủ!" vài nhân viên trong cửa hàng nhìn thấy người đàn ông đi vào lập tức tiến lên chào.

Thạch Gia Anh tỏ rõ vẻ tức giận vọt vào, hấn chính là đang họp thương thảo việc tiệm vàng vấn đề phát triển, lại đột nhiên nhận được cuộc gọi gấp về việc cửa hàng này, giờ lại nhìn thấy một mớ hỗn loạn kinh khủng, làm hấn không khỏi tức giận muốn thổ huyết.

"Ba ba, cứu ta, bọn họ muốn bắt ta vào cục cảnh sát." Thạch Thiên Phàm nhìn tới lão cha của hấn như nhìn thấy được cọng rom cứu mạng cuối cùng.

"Đừng," Thạch Gia Anh tức giận dùng sức quét một cái bụp tai vào mặt Thạch Thiên Phàm.

"Khốn nạn, gia một bất hạnh, người xem người làm ra cái gì rồi hả? Hả?" Thạch Gia Anh khí nóng xông tận đầu, nhìn vàng bạc đầy đất mà không khỏi đau lòng, vàng bạc giá lên xuống nhưng này thì có mà rút giá thảm thương, còn có ngọc thạch đều tan vỡ đầy sàn.

"Ba ba, con xin lỗi cầu xin người, đừng để cho bọn họ bắt ta ngồi tù, ta không muốn đi ngồi tù đâu?" Thạch Thiên Phàm kể tục hoảng sợ cầu khẩn nói.

Khuôn mặt Thạch Thiên Phàm hiện rõ vẻ cầu khẩn hi vọng, Thạch Gia Anh âm thầm thở dài, dù sao cũng là máu mủ mà, con trai cho dù yếu kém thì cũng là con trai hấn.

"Thượng Quan đội trưởng, người xem, Thiên Phàm hấn đập cũng là đập nhà của mình, có thể hay không không truy cứu trách nhiệm hình sự hấn?" Thạch Gia Anh hướng về Thượng Quan Đồng lên tiếng xin xỏ.

"việc phá hoại tài sản của cửa hàng nhà các người có thể không truy cứu, nhưng mà hấn còn một tội là cố ý gây thương tích chúng ta không thể không bắt." Thượng Quan Đồng chỉ tay về phía Tạ Phi Thiên nói.

"Trừ phi hấn chủ động rút đơn kiện cáo đối với con trai người."

Thạch Gia Anh đem đầu chuyển hướng nhìn về phía Tạ Phi Thiên, cái này này khuôn mặt xa lạ, nhưng khiến hấn không khỏi động dung trong lòng, chỉ mới là học sinh cấp ba

từ lúc Cổ Long Cơ vì Tạ Phi Thiên này đứng ra nói chuyện, hấn cũng cảm giác được Tạ Phi Thiên này không hề đơn giản, chính hấn đã kĩ càng dặn dò Thạch Thiên Phàm không được tìm Tạ Phi Thiên này phiền toái, vậy mà tên phá gia chi tử này không chịu nghe lời hấn.

"Tạ tiên sinh... Tạ Phi Thiên bạn học, có thể rút đơn kiện thạch Thiên Phàm con trai ta được hay không? Người muốn bao nhiêu tiền chúng ta có thể bồi thường, bao nhiêu chúng ta đều đáp ứng." Thạch gia anh tận lực hạ thấp tư thái của chính mình, ăn nói khép nép với Tạ Phi Thiên.

"Mười tỷ, ta có thể cân nhắc yêu cầu của người." Tạ Phi Thiên vốn là muốn cự tuyệt yêu cầu của Thạch Gia Anh, nhưng lại nhớ tới khoản tiền tỷ treo lơ lửng trên đầu hấn và Sở Á Nam.

Tạ Phi Thiên liền đổi giọng rồi, có thể để cho Sở Á Nam an tâm đỡ phiền muộn, hấn liền chịu hạ nhiệt một chút.

"Phi Thiên, ta không đồng ý, bọn họ đem người đánh thành thảm như vậy, ta không muốn cái gì bồi thường cả, ta muốn Thạch Thiên Phàm hấn phải đi ngồi tù!" Sở Á Nam nghe được Tạ Phi Thiên nói sẽ lấy bồi thường, liền biết hấn đang vì nằng kiếm tiền.

Hấn có thể chịu oan ức lấy tiền cho ta, nhưng ta làm sao có thể để hấn chịu oan ức được chứ?

Thạch Gia Anh thở dài, không cần phải Sở Á Nam không đồng ý, chính là Sở Á Nam đồng ý đồng ý đi chặn nữa, lấy hiện nay tình hình gia tộc hấn kinh doanh, đối phương giờ giọng sư tử ngoạm đòi mười tỷ thì hấn cũng khó lòng mà đáp ứng.

"Thượng Quan đội trưởng, các người đem tên phá gia chi tử này mang đi đi, ta xử lý chuyện ở đây một chút, lại tới đồn cảnh sát bàn bạc việc xử phạt hấn."

"Con mẹ nó, thật là xui xẻo, đi mua chút đồ cũng bị chó cắn ah!" Tạ Phi Thiên rung đùi đắc ý, giả bộ oan ức thở dài nói.

Nghe được lời này của Tạ Phi Thiên, thạch Thiên Phàm mặt đều tái lại, rốt cuộc là ai không may, ai xui xẻo hả? Ta gặp người một lần liền bị cảnh sát bắt một lần, người còn dám nói là người không may sao? Người con mẹ nó "chửi thề", ta mới chính là xui xẻo nè, đập cục chó vận sao ấy chứ.

"Tạ Phi Thiên, người tới đây một chút." Thượng Quan Đồng thấy thủ hạ gồng ba người kia vào xe liền, đem Tạ Phi Thiên gọi qua một bên nhẹ giọng lại nói:

"Hai ngày trước kêu người tới đập quán nhà người cuối cùng chúng ta cũng tìm ra chủ mưu, chính là Vương Bán người lần trước người hỗ trợ bắt ở trường, chỉ có điều Vương Bán hiện tại trốn ở đâu vẫn chưa tìm ra.

Còn có chuyện này, những người kia giao một ít tiền bồi thường, người chừng nào rảnh thì đến cục cảnh sát chúng ta nhận lại tiền."

"Cảm ơn người, Thượng Quan Đồng... Đội trưởng." Tạ Phi Thiên đương nhiên không dám nói hắn đã một mình tìm Vương Bản báo thù, chỉ có thể đối với Thượng Quan Đồng ngỏ ý cảm ơn mà thôi.

Vốn là nhìn cũng không có ai chú ý hắn chỉ gọi Thượng Quan Đồng, lại bị nàng trừng hai mắt một cái không vui, lại tăng thêm hai chữ "Đội trưởng".

"Người đừng theo gọi ta gọi thân thiết như vậy, ta không có hứng thú làm thân thiết, hậu cung của người!" Thượng Quan Đồng đột nhiên liền trở mặt rồi, đem Tạ Phi Thiên một mình đứng đó còn nàng quay mặt bỏ đi.

Oan uổng ah, các người toàn là mỹ nữ xinh đẹp đáng yêu ah, ta là xác thực trong lòng đều yêu mến mọi người ah. Yêu thích một người cũng có lỗi sao? Không có đúng không? Nếu không có, vậy ta tại sao ta không thể yêu nhiều người chứ? Tạ Phi Thiên xấu hổ kêu lời oan uổng nhưng mẹ ơi ta cũng không hiểu hắn nói mẹ gì...

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Vua bóng rổ

"Anh em, đêm nay ta đã đặt trước vị trí ở Vọng Nguyệt lầu, hai anh em ta tới làm sương sương vài ly ah" mới vừa trở lại phòng học, Viên Hạo tên béo khoác tay lên vai Tạ Phi Thiên nói.

"Ngày mai trường học liền bắt đầu thanh lui, chỉ giữ lại mấy người thi đại học lại, đêm nay cũng thật nhiều người ra khỏi trường, trường cũng sẽ nói lỏng, đêm cuối ah, anh em chúng ta không say không về, làm tiệc chia tay ta nào."

"Tên Béo, tay của người thế nào rồi?" Tạ Phi Thiên hỏi.

"Chúng ta là đi uống rượu mua say, lại không phải đi đánh nhau, tay ta không cần lo lắng đâu." Viên hạo gượng cười nói.

"Buổi chiều theo ta đi đánh một trận bóng rổ, ta hẹn La Đào cùng Lý Tái cùng đấu lại với ta." Tạ Phi Thiên nói.

"Ta không đi!" Viên hạo đột nhiên biến sắc nói.

"Người không dám sao?"

"Ta không muốn để hai tên khốn kia lại xỉ vả ta!" Viên hạo nói.

"Người không giúp ta, vậy một mình ta đấu với bọn hắn!" Tạ Phi Thiên kiên định nói.

"Anh em, người gọi Lý Giang giúp đi, còn có thể liều một trận, ta đẩy tay... Thực sự không giúp được người đâu? Ta thật sự không muốn người cũng bại trong tay bọn chúng."

"Từ người ra, ta không cần ai giúp." Tạ Phi Thiên khẩu khí cứng rắn không thể nghi ngờ.

....

Buổi chiều sau khi tan học, tại sân bóng rổ của trường, từ sớm đã vây quanh một vòng lớn người đông đen, bởi vì Tạ Phi Thiên lớp 12 (6), tìm nhất ban La Đào tái đấu sự việc này sớm lang truyền ra.

mà Tạ Phi Thiên danh tự này, trong khoảng thời gian này đang là cực hot trong trường, đầu tiên là làm việc tốt đánh bắt cướp được lên bảng, nữa là thi cuối kì thành tích nhất trường, đương nhiên, truyền ra càng bị điên cuồng hơn chính là trường sắp xây một toàn nhà khoa học kỹ thuật nghiên cứu trong trường lại lấy tên của Tạ Phi Thiên đặt cho.

Rất nhiều học sinh cổ chen tới đây, chính là muốn chứng kiến được diện mạo của nhân vật truyền thuyết kia.

"Đến rồi, đến rồi kia, người đấu bóng đã tới." Nghe được thanh âm này, tầm mắt mọi người đều hướng về cùng một phương hướng.

"Tạ Phi Thiên, Tạ Phi Thiên!" toàn bộ sân bóng rổ truyền lên âm thanh cổ động vang dội

Nghe cái này tiếng hoan hô cổ vũ to đến điếc tai nhức óc, Tạ Phi Thiên bối rối, hỏi Viên hạo đang bên cạnh:

"Tên Béo, ta có nổi danh như vậy hả? Ta làm sao cũng không hiểu bọn hắn sao lại biết ta cơ chứ?"

Tạ Phi Thiên thật thà hỏi, làm Viên Hạo mặt không khỏi giật giật mấy cái.

"Lão đại à, ngươi nói còn không biết ngưng mồm à? Ngươi là ai, từ thành tíchбет của trường lên học sinh xuất sắc thi hạng nhất toàn trường? Lão đại ngươi có biết toàn lầu sắp xây lấy tên gì, là tên của ngươi đấy? Lão đại, ngươi còn giả bộ nai tơ với ta à!"

Cùng bước vào sân phía đối diện là La Đào, đương nhiên cũng đã nghe được tiếng hoan hô này, sắc mặt của hắn trong nháy mắt cũng trở nên rất khó coi rồi.

Mẹ nó, cái này Tạ Phi Thiên nguyên lai cùng mình ở trường học thanh danh còn thối hơn cả mình, nhưng mà khoảng thời gian này lại nhân phẩm đại bạo phát rồi, không chỉ có thành tích học tập trở thành toàn trường số một, được các thầy cô chú ý, liền trường học khoa học kỹ thuật lầu tòa nhà sắp xây đều lấy tên của hắn.

Điều này làm cho các nữ sinh trong trường học đều âm thầm nghị luận về hắn, thật giống cả đám muốn bò lên giường hắn vậy.

Đặc biệt nhìn thấy người con gái mình theo đuổi ba năm đều không của được, Sở Á Nam, xem ra hiện giờ điều có một chân chỗ hắn, La Đào đổ kị trọng lòng càng thêm thiêu đốt phừng phực.

"Lý Tái, chờ sau đó tìm cơ hội phét tên Tạ Phi Thiên kia." La Đào nhỏ giọng dặn Lý Tái đứng bên cạnh.

"Không thành vấn đề, lần trước hắn không có tới, để cho chúng ta không thể cầm tiền của Thạch thiếu gia được, lần này nhất định phải bù đắp lại." Lý Tái cười gian nói.

"Thiên ca, hãy tìm Lý Giang đến giúp ngươi đi?" Viên hạo nghĩ cũng không nghĩ ra được tại sao Tạ Phi Thiên nhất định phải lôi kéo hắn lên đấu, bây giờ nhìn thấy La Đào trong mắt hung tàn, càng là trong lòng rung động.

"Huynh đệ của ta phải cùng ta tiếng lên chứ, tên Béo, chúng ta sẽ không thua, tin tưởng ta đi! Lẽ nào ngươi sẽ không muốn tự mình đập hai tên khốn này một trận sao?" Tạ Phi Thiên vỗ vỗ vai Viên hạo, an ủi.

"Chờ tay ta lành, ta tự mình tìm bọn họ tính sổ được rồi. Nhưng mà bây giờ..." Viên hạo nhìn cánh tay treo lủng lẳng, hung tợn nói.

"Được rồi, đừng lo lắng gì cả, chờ xối rửa ngươi liền phụ trách phía bên sau cứ đứng đó xem, những chuyện khác, ngươi giao cho ta đến làm."

"Ta liền đứng phía sau chơi sao, cái kia bên kia có hai người đó nha? Bọn họ còn có ý xấu? Lão đại, ngươi có phải là điên rồi đấy chứ?" Viên hạo triệt để bối rối, nếu như mình còn lảnh lặt còn ngăn cản được, bây giờ chỉ có thể đứng nhìn mà thôi, trận bóng rổ này thiếu một người bên mình còn có thể thắng sao?

"Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, tin tưởng ta, huynh đệ à!"

Nhìn Tạ Phi Thiên cùng Viên hạo hướng về mình đi tới, La Đào cùng Lý Tái liếc nhau một cái, lộ ra một nụ cười tà ác người khác sẽ rất khó nhìn thấy.

Nếu như hôm nay mình có thể đem trường học danh tiếng bậc nhất Tạ Phi Thiên đánh cho toi bời hoa lá, vậy có phải hay không biểu thị bọn hắn càng tài giỏi trâu bò hơn?

"Tạ Phi Thiên, vác theo một tên phét tay, cũng dám đến chỗ chúng ta hạ chiến thư? Ta sẽ cho ngươi chết rất là thảm ah." La Đào nhìn Tạ Phi Thiên hai người đi tới nói.

"Đối phó các ngươi, kỳ thực ta một người là đủ mà." Tạ Phi Thiên từ Lý Tái trong tay đoạt lấy banh, quay người nhảy lấy đà, "Ầm" một tiếng đem bóng rổ ném vào vòng rổ.

"Oa, rất đẹp trai nha!"

"Oa, cực giỏi ah, Tạ Phi Thiên, ta yêu ngươi!"

Tạ Phi Thiên cái kia lưu loát ném bóng vào rổ chỉ là thử tay nghề, đã dẫn tới đám nữ sinh một mảnh tiếng hét chói tai.

Tình huống làm màu thôi! Chờ chút bọn ta sẽ cho các ngươi thua thảm hại.

Nghe được Tạ Phi Thiên nói, La Đào mặt hung hăng vênh lên tàn ác. Ba năm qua cùng Tạ Phi Thiên cũng không thiếu so đấu trên sân bóng, trình độ của Tạ Phi Thiên cũng không cao hơn bọn hắn là mấy, lại còn Lý Tái đã tổn thương phét đi cánh tay Viên hạo, vậy coi như là ưu thế áp đảo cho bọn hắn rồi.

Người chơi qua bóng rổ đều biết, trên sân bóng rổ cho dù ngươi có kỹ thuật như nào cũng cần phải có đồng đội phối hợp ah, đằng này tên béo đã bị phét khác gì một đầu hai với thực lực của Tạ Phi Thiên cũng chỉ ngang ngang bọn hắn.

"Đến đây đi! Quy tắc cũ, hai mươi trái quyết thắng bại!" Tạ Phi Thiên hướng về La Đào hai người ngoắc tay nói.

"Tên Béo, ngươi về rổ của mình đứng đi, không cần tới gần nội tuyến."

"Khởi động dị năng phục chế công năng, skill: Bóng rổ." Tạ Phi Thiên ở trong đầu phát ra mệnh lệnh, sau đó từ đông đảo hình ảnh tinh anh bóng rổ lựa chọn ra nhân vật yêu thích người được mệnh danh vua bóng rổ hiện nay.

Một luồng xanh mơn mơn lưu quang dồi dào chảy dọc theo cơ thể, Tạ Phi Thiên giác bắp thịt của chính mình đều giống như trong chớp mắt phồng lên không ít, càng làm hắn hơn vui mừng chính là, hắn cảm giác trái bóng trên tay thân thiết hơn không ít. bóng rổ ở trong tay hắn, đã đã dường như biến thành một phần của thân thể hắn.

"Phi Thiên, cố lên!" Sở Á Nam đẩy ra chen lên phía trước, hướng về Tạ Phi Thiên hô lớn.

"Tạ Phi Thiên, cố lên!" Từ bên ngoài lại chui chen vào một mỹ nữ, dĩ nhiên chính là lớp trưởng Âu Dương Yên.

"Mẹ nó nhất định phải phế thằng này!" Nghe được Sở Á Nam lớn tiếng cổ vũ thân là lớp 12 (1) một thành viên, vậy mà ngang nhiên kêu réo Tạ Phi Thiên cố lên,

La Đào lòng đỏ kị càng tăng lên. Mẹ nó, Lão Tử theo đuổi người ba năm, người đều không đã cho ta một cái sắc mặt tốt, luôn lạnh nhạt với ta, nhưng ở đây lại cùng Tạ Phi Thiên đầu mảy cuối mắt, đàn bà thú, chờ sau đó ta đập tên tiểu bạch kiểm này dưới chân xem người còn kêu réo gì.

Bọn hắn đấu solo nên cũng không có nghi thức gì rườm rà, bởi vì công thủ đều là thay phiên nhau, hiện tại bóng đang ở trong tay Tạ Phi Thiên, La Đào cùng Lý Tái liền lùi về sân nhà vòng cấm của mình chờ Tạ Phi Thiên tới ngăn cản, Tạ Phi Thiên đem bóng ném cho Viên hạo, Viên hạo lại ném qua cho hắn trận đấu bắt đầu, Viên Hạo liền lui về.

Tạ Phi Thiên tiếp nhận bóng, con mắt nhìn chăm chăm bên kia La Đào hai người, bắt đầu dẫn bóng chuẩn bị tiến công.

La đào thân hình cao ngang ngực không thấp hơn Tạ Phi Thiên chút nào, Lý Tái lại có biệt hiệu Hắc Hùng, cái kia thể trạng to bự càng là không có lời để nói,

nhưng mà lúc này nhìn thấy ngoài trung tâm sân Tạ Phi Thiên đang dẫn bóng, cái kia thành thạo động tác, ánh mắt sắc bén, còn có cái kia mơ hồ lộ ra vương giả bóng rổ khí thế, trong lòng bọn họ đột nhiên cảm thấy một luồng áp lực vô hình.

Mẹ nó, gặp quỷ rồi, tại sao ta lại có cảm giác sợ hãi? Hai người không hẹn mà cùng chửi thầm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Phong Thái Vô Định

Tạ Phi Thiên nhìn thấy La Đào hai người ánh mắt lộ rõ vẻ khiếp sợ, trong lòng nổi lên một trận cười gằn, hai người các người, khốn nạn, ta cho các người thấy rõ cái gì là phong thái của vua bóng rổ.

Tạ Phi Thiên dưới chân đột nhiên chuyển động, trái đột ba bước lên, nhưng lại đột nhiên lại quay về một cái, dẫn banh di chuyển đến bên phải, nhảy lấy đà, dùng sức bậc cao lên, quả bóng vẽ ra một đường vòng cung duyên dáng, tinh tế, chuẩn xác tiến vào trong vòng rổ.

La đào cũng không nghĩ đến, Tạ Phi Thiên dĩ nhiên sẽ ở ngoài vòng cấm trực tiếp ném bóng, hai người đang ở bên trong vòng cấm phòng thủ, khi nhìn thấy Tạ Phi Thiên xuất tay, bọn hắn muốn ngăn đã không còn kịp nữa rồi.

"Oa, quá đẹp trai, quá xuất sắc! Tạ Phi Thiên, cố lên, Tạ Phi Thiên, cố lên!" Bốn phía truyền đến tiếng hoan hô như nước thủy triều ào tới.

1: 0, Tạ Phi Thiên đưa ngón tay giữ lên với hai người La Đào.

"Hừ!" La đào thờ phỉ phò hừ lạnh một tiếng! Mặt tối sầm lại cầm lấy trái bóng trong tay nhồi nhồi thật mạnh xuống đất, đem bóng chuyền qua cho Lý Tái.

Viên hạo muốn tiến lên ngăn cản, nhưng Tạ Phi Thiên đã chạy tới, như một trận gió xoáy từ bên người Lý Đào cuốn qua, chớp lấy trái bóng từ trong tay Lý Đào, sau đó nhồi bóng chạy nhưng gió cuốn vào cấm địa đối phương, chạy ba bước bật nhảy ném bóng, tay phải nâng lên bóng liền xoáy lọt vào rổ, đẹp mắt chuyên nghiệp.

La đào đang đứng ở nội tuyến chờ Lý Tái chuyền bóng tới, trong chớp mắt đã thấy bóng nằm trong tay Tạ Phi Thiên, vội vã chạy về khung rổ, ngăn cản bước chân của Tạ Phi Thiên.

Tạ Phi Thiên bước cuối cùng nhảy lên, hắn cũng theo sát nhảy lên, bằng kinh nghiệm, hắn định nhảy cao hơn hắn Tạ Phi Thiên một chút, để có thể ngăn cản và chơi xấu.

Nhưng mà chờ lúc hai người đều bậc lên không trung, hắn mới phát hiện ngón tay của hắn chỉ có thể với được tới cổ tay của Tạ Phi Thiên.

Mất thấy Tạ Phi Thiên muốn đem bóng quăng vào rổ, cắn răng một cái, ngón tay liền đập vào cổ tay của Tạ Phi Thiên. Coi như phạm quy, ta cũng không cho người ăn điểm quả này.

Tạ Phi Thiên nhìn ra thủ đoạn của La Đào nhưng, đã không làm được gì nữa chỉ có thể đem bóng tập trung vào vòng rổ Thôi. Tay bị La Đào đập chuyển hướng nhưng ngón tay vẫn cố đẩy quả bóng, quả bóng dưới sức mạnh ngón tay hướng về vòng rổ bay đi. "Oành" một tiếng, nhẹ nhàng rơi vào vòng rổ.

Đứng ở xa không thể nhìn rõ ràng chi tiết nhỏ, thế nhưng La Đào trong lòng mình lại rõ rõ ràng ràng, Tạ Phi Thiên lại có thể chỉ dùng sức ngón tay để đẩy hướng quả bóng vào rổ.

"Đích..." Trọng tài thổi còi một cái, La Đào phạm quy một lần.

"Oa, 2-0 rồi." Người vây xem lần thứ hai tuôn ra một tràng tiếng hoan hô. Nay Tạ Phi Thiên biểu hiện cũng quá đáng khen, Viên hạo căn bản là không có động tay, nhìn xem hẳn chỉ làm hai phát đã ăn 2-0 rồi.

"Trần soái, sao ta lại nhìn Tạ Phi Thiên có một chút phong độ, phong thái của vua bóng rổ?" Một cái giáo viên nghiên đầu nói với người giáo viên bên cạnh.

"Đúng là ta thấy rất giống từng động tác nhồi bóng đến ném rổ?" Gọi Trần soái xoay đầu lại nói.

"hắn chơi bóng bả năm ở trường, ta cũng chưa từng thấy Tạ Phi Thiên có kỹ thuật này?"

"Ta xem ngày hôm nay Tạ Phi Thiên có chút tà môn ngoại đạo, La Đào hai người này chắc là phải ăn quả đắng rồi."

Giữa sân bóng, La Đào đang tổng tổ chức tấn công, cùng Lý Tái mấy cái chuyển bóng qua lại phối hợp ăn ý, đã đột phá tiếng đến vòng cấm bên Tạ Phi Thiên.

La đào hướng về Lý Tái liếc mắt ra hiệu, Lý Tái hiểu ý, lắc mình cầm đầu lao vào Tạ Phi Thiên để ngăn cản, đột nhiên thu thế không, dùng sức với ý định chơi xấu.

Tạ Phi Thiên đã nghe Viên hạo nói qua chuyện, đã sớm đề phòng bọn họ chơi xấu, hiện tại thấy bọn họ quả nhiên chơi trò dê hèn, không khỏi trong lòng giận lên, cánh tay phải co cùi chỏ vung lên, nhảy lên cao, vừa vận một khuỷu tay đập ở cằm Lý Tái, "Roài" một tiếng, Lý Tái suýt chút nữa đem đầu lưỡi của mình cắn đứt luôn.

La đào mắt nhìn bóng trong tay mình sắp đập vào rổ rồi thì, một bàn tay lớn đột nhiên đột nhiên xuất hiện, ngăn ở phía trên, sau đó một nguồn sức mạnh từ quả bóng truyền đến, trong tay quả bóng cũng không cầm được nữa liền, tuột tay bay ra ngoài.

"Hắc Hùng, tiểu tử nguoi làm ăn cái đéo gì thế không biết?" La đào tức giận nhìn về phía Lý Tái, đã thấy Lý Tái đang bưng cầm khuôn mặt, đầy mắt nước mắt lưng tròng cực kỳ ủy khuất nhìn mình.

"La đào, hai người các nguoi đầu một người, còn bị người ta chơi chỏ vào mặt, nguoi còn đòi lẫn lộn trong trường à lẫn cái chym à, mau mau nhận thua xuống đây đi! Đừng ném mặt mũi lớp (1) chúng ta." Một tổp đội bóng rổ lớp 12 (1) đám người Mã Lôi đứng ngoài sân mắng chửi.

Tạ Phi Thiên thì dừng dừng mặc kệ bọn chó cắn chó chửi bậy ngoài kia không quan tâm, nhanh tay nhanh chân dẫn dắt bóng chạy về phía rổ, nhảy lấy đà, dùng sức thật mạnh, "Oành" một tiếng, rổ vì sức đập của Tạ Phi Thiên từ trên xuống mà lắc lư mạnh còn kèm theo tiếng run của kim loại.

3:0.

"Lão đại, nguoi quá thần dũng quá ghê gớm." Viên hạo chạy tới, vỗ lên vai Tạ Phi Thiên một cái thật mạnh hào hứng nói.

"Tên Béo, mục tiêu của chúng ta là 20:0 hành hạ chết bọn hắn!" Tạ Phi Thiên lớn tiếng nói.

Oa, mang theo một cái béo ù béo ịch còn bị thương lên sân đấu, vậy mà còn nói khoác thảng tuyệt đối 20-0, này Tạ Phi Thiên cũng quá ngáo, quá ngông cuồng đi? Xung quanh lại vang lên một trận bàn luận sôi nổi.

"Tạ Phi Thiên, mới ba trái mà thôi, nguoi chó đắc ý quá sớm, chờ sau đó nguoi sẽ biết tay ta." La đào cũng hoàn toàn nổi giận, tức giận nghiêng răng kèn kẹt.

Trận bóng tiếp tục, lúc này Tạ Phi Thiên là chân chính vua bóng rổ nhập thân, làm sao để vào mắt hai nhóc học sinh nghiệp dư? Đúng là phải có phối hợp hai sẽ có lợi thế hơn một,

Nhưng mà trận này như một cái nguoi lớn đấu với cái trẻ em, nguoi nói thắng bại thì như thế nào đây, bên nào thắng đây? Mà lúc này ở trong mắt Tạ Phi Thiên, hai người La Đào động tác không khác gì đứa trẻ mới tập chơi.

...

Sau năm phút, điểm số đã kéo đến 10:0, lúc này La Đào hai người đã hoàn toàn đánh mất hy vọng đối với thắng lợi rồi, lúc này bọn họ duy nhất kỳ vọng, chính là mình thua không thảm, muốn được vài quả để đỡ mất mặt.

Nhìn Tạ Phi Thiên như có thần uy phụ thể tiến công phòng thủ đều hoàn hảo, vẫn đứng ở trong sân nhưng chả làm gì làm cho tên béo vô cùng kích động, lệ tràn ướt mi.

bởi vì hắn đã biết, tại sao Tạ Phi Thiên nhất định phải lôi kéo hắn lên sân bóng rồi, hắn hoàn toàn không cần sự giúp đỡ của mình, nhưng mà hắn nhưng cho mình một cái cơ hội tự xả mối nhục, Huỳnh đệ tốt, kiếp này có người là huynh đệ đời ta, không oan ức!

Sân bóng bầu không khí nhiệt liệt chưa từng có như ong vỡ tổ hào hứng la hét, Tạ Phi Thiên vô địch trạng thái anh dũng thần uy đến cách đi đứng bẻ tay vuốt mồ hôi cũng là giống vua bóng rổ y đúc, nhìn khiến người ta không thể nghi ngờ trình độ bóng rổ của hắn, đã làm cho tất cả mọi người đều có kì vọng con số 20-0 mà hắn đã nói.

Tạ Phi Thiên từng cái từng cái bóng bay vào rổ, điểm số đã đến 15:0. Mà lúc này, banh thay phiên đã đến lượt La Đào phát bóng.

"Hắc Hùng, lên tinh thần lại đi, chúng ta ngày hôm nay không được ăn zêrô!" La Đào hướng về Lý Tái đang mệt đến mồ hôi đầm đìa thở hổn hển nói.

"Xuyt, La Đàooooo, mục tiêu của các người thật là to lớn a? Hai người đấu một người, mục tiêu là không ăn trứng, i phục you rồi nha." Sở Á Nam không chút khách khí trào phúng, bên ngoài sân la lớn chăm chọc.

La Đào khuôn mặt đỏ cả lên, nhưng cũng không dám cãi lại, bởi vì ở đây nói chuyện về thực lực đúng là bọn hắn không thể nào thắng còn có nguy cơ ăn zero,

Cái tên này Tạ Phi Thiên ngày hôm nay quá tà môn rồi, hai đánh một, đầu tiên không nói về vấn đề kỹ thuật, chỉ nói về thể lực thôi, hai người bọn hắn một đến gần chết, Tạ Phi Thiên này chỉ như vừa mới lên sân vậy, khỏe mạnh chạy bon bon không thờ dốc xú nào.

Có thể vào được một trái thôi, đây đã là kì vọng hiện tại của hắn, thật 20-0 thì quá mất mặt ah.

"Oành" "Oành" "Oành" Tạ Phi Thiên lại là liên tiếp ném ba trái vào rổ kĩ thuật bao đẹp, La Đào mặt như tro tàn, không thể ra sức nổi nữa.

"Tạ Phi Thiên, người để cho chúng ta vào một quả, ta cho người biết một cái bí mật." La Đào cắn răng, ngăn cản bộ dáng tiến công như vũ bão của Tạ Phi Thiên, dùng âm thanh nhỏ đủ hai người có thể nói chuyện nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: 20-0

Nghe được La Đào nói, Tạ Phi Thiên trong lòng hơi động.

"Bí mật gì?"

"Bí mật liên quan với việc Viên hạo bị thương. Thế nào? Chỉ cần người thả chúng ta một trái, ta sẽ nói cho người biết bí mật này." Nghĩ đến việc thạch Thiên Phàm đối xử với hai người bọn họ, xem thường bọn họ,

lại nghĩ tới hai người sắp kết thúc cuộc đời trung học, đây có lẽ là trận đấu cuối cùng của bọn họ, nếu mà để thua thật là mất mặt ah, La Đào rốt cục quyết định đem thạch Thiên Phàm bán đi.

"Thành giao!" Nghe được việc Viên hạo bị thương vẫn còn có ẩn tình bên trong, Tạ Phi Thiên lập tức đáp ứng La Đào điều kiện.

"Đó là lệnh thạch Thiên Phàm, hắn đưa tiền cho chúng ta bảo chúng ta làm thế." La Đào không dấu diếm chút gì đem thạch Thiên Phàm bán đứng, kể toàn bộ ra.

"Được, ta sẽ cho các người một trái đỡ mất mặt!" Tạ Phi Thiên nghiêm người đứng thẳng.

La đào nghe được Tạ Phi Thiên bảo đảm, dường như tự tin đã tràn vào cơ thể, dẫn bóng, đột tiến, hơn nữa còn là chạy dẫn bóng tới, làm vài kĩ thuật màu mè luông chân, luông háng trước mặt Tạ Phi Thiên, chính diện đối mặt tiến công.

Mục đích của hắn là rất rõ ràng, nếu như hiện tại có thể đối mặt với Tạ Phi Thiên dùng kĩ thuật vượt qua hắn, có thể giành lại được chút mặt mũi, vinh quang.

Nhưng mà đột tiến, dẫn banh đến trước mặt Tạ Phi Thiên, làm vài động tác xong, hắn lại tròn tròn mắt, bởi vì Tạ Phi Thiên đương nhiên không ngăn cản, mà còn đứng sang một bên, chấp hai tay sau lưng, con mẹ nó làm vậy quá lộ rồi, khuôn mặt này, động tác này ai nhìn vào cũng có thể nhìn ra hắn đang cố tình thả nước mình.

Má, người làm như vậy, ta ném bóng vào rổ còn có ý nghĩa gì chứ?

La Đào ôm quả bóng, ngây ngốc ngẩn người tại đó, ném vào cũng không được, không ném càng không được.

"Đào ca, mau mau ném bóng?" Lý Tái lại không hề nghe được cuộc đàm phán lên lúc của La Đào cùng Tạ Phi Thiên, mắt nhìn thất La Đào đánh có cơ hội thật tốt nhưng ở nơi đó sừng sò, nóng nảy nhắc nhở.

"Oành" La Đào miễn cưỡng lên lại tinh thần, đem trái bóng ném tới rồi, nhưng do mắt tập trung lại không hăng hái quả banh này, ở trong vòng rổ xoay xoay vài vòng, lại nhảy ra ngoài.

"Ah... Như vậy cũng không ném vào!" Chu vi xung quanh sân vang lên âm thanh phi nhỏ, cười nhạo.

"Đào ca, ngươi...ngươi..." Lý Tái tiếc hận không ngớt.

Tạ Phi Thiên đang đứng im đó lại động nhiên chuyển động, thân hình lại như cung rời dây, chân nhún xuống, nhảy bậc lên, đem quả bóng trật rổ tí lấy. Sau đó chuyển cho tên Béo đang đứng giữa sân.

Tên Béo đem bóng ném lại, Tạ Phi Thiên tiếp được, nhảy lên thật cao, đem bóng đập xuống rổ thật mạnh.

Gần đây Lý Tái cũng nhảy lên theo, đưa tay che đi rổ, muốn đem bóng đẩy ra ngoài.

Tạ Phi Thiên hai tay đột nhiên tăng lực lên, "Két" một tiếng vang nhỏ từ cổ tay của Lý Tái vang lên, tay của hắn bị Tạ Phi Thiên mạnh bạo chụp cùng bóng vào rổ luôn.

"Ah, tay của ta." Lý Tái hét lên một tiếng cực kì thảm, nâng nên cánh tay xụi lơ hất ngời xôm dưới đất rên rỉ.

"Tạ Phi Thiên, ngươi là đồ chó nói mà không giữ lời?" La Đào nâng đỡ Lý Tái từ đất đứng dậy, trợn mắt giận dữ nhìn Tạ Phi Thiên.

"Ta đã cho các ngươi cơ hội, là chính ngươi vận may không được tốt, bóng cũng ném không vào, làm sao có thể oán trách ta?" Tạ Phi Thiên khoe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.

"Cái kia.. Lý Tái tay thì sao?"

"Đây là việc bồi thường cho tay của huynh đệ ta, không quan tới việc phải hai ngươi có phải chủ mưu, nhưng hạ thủ chính là các ngươi, không phải sao?"

Nhân sinh cuộc đời Tạ Phi Thiên ta, có vài thứ thù hận, nếu ai dám đụng tới, ta sẽ trả gấp bội lần cho kẻ đó, thù hận nhất là đụng tới mẹ ta, thù hận nhì chính là đụng tới huynh đệ ta,...

"Ngươi...", la đào tức đến xanh mét cả mặt mày, lời kéo Lý Tái hướng về ngoài sân đi ra.

"Đi, chúng ta không chơi nữa!"

"Ác, 19 so với 0, lại làm bộ bị chơi xấu rồi sân, La Đào, các ngươi còn biết xấu hổ hay không hả?"

"Đúng đây, vừa nãy Tạ Phi Thiên còn cho ngươi dẫn bóng thả ngươi một quả, ngươi cũng không đập vào, bây giờ lại ăn vạ sao, ta nghiêm trọng khinh bỉ ngươi!"

Đây là một âm thanh nam sinh. Mà nữ sinh, lúc này ánh mắt đều nhắm ngay Tạ Phi Thiên đang đứng trên sân bóng chấp tay sau lưng nở một nụ cười đầy mê hoặc, tóc không gió mà lay động đầy vẻ cao thủ tịch mịch, hươu tay múa chân kêu to:

"Tạ Phi Thiên, Tạ Phi Thiên..."

"I love you, chụt chụt..."

....

Mười một giờ đêm, tạ Vọng Nguyệt lâu trong một góc phòng nhỏ, Tạ Phi Thiên cùng Viên Hạo cầm trong tay hai chai bia, vai dựa vào vai, ngồi cùng nhau.

Trên bàn đã bừa bộn tán loạn đồ ăn chén đĩa, bọn họ đã ăn nhậu nát bét, trên bàn lẫn dưới chân là vỏ chai bia, hai người đã nốc hết một két bia.

Tạ Phi Thiên cùng với Viên Hạo đã tại nơi đây uống rỗng rã ba tiếng đồng hồ rồi, tuy nói là bia thôi, nhưng mỗi người uống hơn chục chai, ai nấy đều bê bê say mềm cả người lảo đảo, bắt đầu ngồi tâm sự nói nhảm.

"Thiên ca, ta Viên hạo học trung học phổ thông ba năm qua, có thể quen biết được ca, ta không... Không oan!..."

20 so với 0 ah..., Thiên ca, ta kính phục ngươi rồi. Huynh đệ cái này mặt mũi của ta là do ngươi cầm trở về, huynh đệ mạng này cũng sẽ là của ngươi, sau đó ca gọi ta làm gì ta đều không từ nằng." Viên Hạo đầu lưỡi thè thốt nở tung trời.

"Nếu là huynh đệ, lời khách khí này đừng nói, ngày hôm nay hai anh em ta không say không về, say rồi cũng không được về, phải ở Vọng Nguyệt lâu này, không được đi!" Tạ Phi Thiên cầm lấy chai bia, tìm tới chai bia trong tay Viên Hạo gỡ một cái, "Uống....uống...ng!"

"Uống...uống...ng! Huynh đệ ta kiếp sau vẫn là huynh đệ, mọi khó khăn đều có huynh đệ!" Viên hạo cầm chai bia nốc ừng ực vào bụng.

Tạ Phi Thiên đương nhiên cũng không chậm trễ, giờ lên chai bia hướng trong miệng đổ vào.

Trong mơ hồ say tỉnh hẳn suy nghĩ nhiều thứ, nữ nhân dễ kiếm nhưng huynh đệ sương máu khó tìm, lời này Tạ Phi Thiên vẫn không hiểu lắm, nhưng mà đêm nay, hẳn xem như là đã minh bạch.

"Huynh đệ, thiếu chút nữa là ta quên mất" Tạ Phi Thiên từ trong túi móc ra hai cái vòng bạc đã mua ở cửa hàng vàng bạc của Thanh Thiên Phạm.

"Hai anh em ta mỗi người một cái!"

"Cái gì đây? Đây là? Ta không thích chó." Viên hạo đem cái vòng đưa ra ánh đèn soi cho rõ, mắt nhắm mắt mở phán to đó là con chó.

"Ồ ác...ngao ồ..." Tạ Phi Thiên ngửa đầu thét lên tiếng sói tru, thanh âm chấn cả Vọng Nguyệt lâu.

"Huynh đệ, đây là lang, không phải cẩu, là sói không phải chó, xem kĩ có được hay không vậy?"

"Là sói? Sói ta thích, ha ha... Ta vẫn thích siêu nhân sói haha...Gao ồ. tục mi cặp cha lẻ Gao ồ. xự phịch lai xư chề Gao ồ. sừ chi mền Gao ồ. tà ô sừ Gao ồ gao ồ gáo áo áo ê u a dá sì,thâm sư ồ,thâm ở sing gơ,châm chà xì sọt... Á huuuu" Viên Hạo cũng hào hứng hát lên bài hát siêu nhân gao, hẳn chính là yêu sói bởi vì thích siêu nhân sói xám trong phim ah.

Tạ Phi Thiên nghe Viên Hạo cất lên tiếng hát đỡ đéo khác gì hẳn vang vọng cả Vọng Nguyệt lâu, Tạ Phi Thiên liền cầm lấy chiếc đĩa, gõ gõ tè le lên chén. Một bên đánh nhịp, một bên cất giọng theo, loạn hổng:

"gút gồ, thâm chế ô ế, chia ô su màsê, tu rê á rù, sê ô sế ế ế ô rô ku tào lao, tào lao x2 chệt đề kà ri, ô tô ka me zô kô, ăn ghé tồ, chiến chuyên í ô ô ô xì i, chập mình mà cha lẻ gáo ô bộn khự, gao kìa bộn khự, sầm sùmsà lây gáo ù lên gooooo ua aaaa ô lên ô gáo sư lải cha mi ề, gáo sư lai chập cha lẻ gáo ô bábbê, gáo ô mô lê ô gáo ô gáo..."(đoạn hát này ta chỉ cop thôi, không nhớ rõ lời ah).

Hai người một khúc hát bắt đầu cho cả một liên khúc bài hát, lại bắt đầu bài tiếp theo tình huynh đệ rồi búa lua xua tình cha mẹ cô trò...."... Có kiếp này, kiếp này làm huynh đệ, không kiếp sau, kiếp sau lại làm huynh đệ..." Vài câu hát đơn giản hai người cũng gào hét lên đến khi khan cả cổ lên mới chịu dừng lại.

"Ha ha ha, Thiên ca, sáng khoái, đến, lại uống một chai với ta." Tên Béo ôm Tạ Phi Thiên, cầm lấy một chai bia rót vào miệng Tạ Phi Thiên ừng ực.

"Tên Béo, ngươi cũng phải uống đấy!" Tạ Phi Thiên cũng không cam chịu thua, cầm lấy một chai bia nhét vào trong tay mập mạp.

"HEAA..., đương nhiên Uống...uống...ng!" Tên Béo "Oành" cầm lấy chai bia Tạ Phi Thiên đưa tới, ngửa đầu từng ngụm từng ngụm tưới xuống người. Từ khóe miệng chảy ra bia, dọc theo cổ của hắn chảy lên cả áo, hắn cũng liều mạng uống.

"Nác, " tên Béo để chai bia xuống, ợ lên một cái, lần thứ hai ôm vai Tạ Phi Thiên nói:

"Thiên ca, tên Béo ta ba năm trung học, có ba cái chuyện ăn năn nhất, cái thứ nhất chính là luôn thua cuộc trong mọi cuộc thi, ngày hôm nay chúng ta chơi bọn hắn được 20-0. Sáng khoái ah, thành một cái!"

"Tên Béo, ngươi nói ngươi có ba cái chuyện ăn năn mà, nói ra, ca giúp ngươi giải quyết cho xong, ngươi kêu ta đánh ai, ta liền đánh người đó!" Tạ Phi Thiên bia vào nổi máu lên, xoắn tay áo nói.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Đôi Uyên Ương

"Người anh em, nhưng đáng tiếc là ta còn có hai việc, ngươi không thể giúp được ta đâu" Viên hạo uể oải nói.

Nghe Viên Hạo nói như thế, Tạ Phi Thiên càng thêm hứng thú lập tức hỏi dồn hắn.

"Nói nhanh lên, nói không chừng ta có thể giúp được ngươi đấy?"

"Chuyện thứ hai ta hối hận nhất chính là: Ta học tập ba năm trung học miệt mài đèn sách, nhưng cơ hội thi đại học đều không được, Ngươi xem, ta đều tốt nghiệp sớm mẹ rồi, ngươi giúp ta thế nào đây?"

"Cái kia chuyện thứ ba là gì?"

"Chuyện thứ ba, cũng là điều ta tiếc nuối nhất, ta nói rồi, người cũng không được cười ta".

Viên hạo có chút ấp a ấp úng nói: "Ta thầm yêu mến một cô gái ba năm nay, nhưng lại không dám nói với nàng ta."

"Thôi đi ba ơi... Ta còn tưởng chuyện gì to lớn, ai thời đi học lại không đơn phương, lại không thầm thương trộm nhớ cơ chứ? Ai lại không có đến ta còn có đây này?" Tạ Phi Thiên khinh thường liếc nhìn tên béo.

"người anh em, người cũng từng thầm thương trộm nhớ?"

"Nhiều hơn người nhiều, tháng đầu nhập học, lớp mười ta thầm mến Bối Bối, giữa năm thì ta thương thêm Hồ Hồ với Thất Thất, lại đến cuối năm ta lại yêu thêm hai cái, cụ thể tên gì ta quên mất rồi, còn năm mười một..." Tạ Phi Thiên xòe bàn tay ra đếm đếm còn bộ dáng suy nghĩ, có thiếu tên nào không ta.

"Thôi đi ba..., Thiên ca à, người cái này cũng gọi là thầm mến sao? Cùng lắm là nhìn thuận mắt mà thôi, quay đầu cái người liền đã quên mất,

nào giống ta, ba năm rồi, ta chưa từng thay đổi người thầm yêu, ta vẫn chỉ yêu một mình nàng từ ba năm!" Viên Hạo tức giận mắng chửi, cắt đứt mạch suy nghĩ người mến của Tạ Phi Thiên.

"đậu phộng, Người thầm mến một người ba năm sao? Là con nào hả?"

"Tô Tiểu thơ." Viên hạo ánh mắt đột nhiên trở nên ôn nhu nhẹ nhàng.

"Ta lén lút nhìn tóc của nàng từ khi tóc dài đến khi cắt ngắn, lại từ tóc ngắn tới khi ra dài, ta lại nhìn trộm ngực nàng từ cỡ B nhìn tới khi lớn thành cỡ C, ta chờ nàng từ xuân này qua đông nọ, nhưng mà ta vẫn không dám nói với nàng một tiếng, người nói ta là ngu ngốc không cơ chứ, người nói có tiếc nuối không cơ chứ?"

"Cái này vậy ta giúp người đi nói được không? Không phải là một câu nói thôi sao? Tô Tiểu thơ ta yêu người, nói ra là xong mà?" Tạ Phi Thiên bĩu môi nói.

Trong lòng nhưng lại nghĩ tới Âu Dương Yên, nghĩ tới Lan Hinh, nghĩ tới Cổ Tiểu Nguyệt, nghĩ tới Triệu Từ Tình... Nếu ta không có hệ thống trợ giúp, liệu, liệu ta có đi tới bước này liệu ta có đủ tự tin ngự nữ nhân của mình không, nhân sinh ta sẽ như tên béo mà thôi?

"Chỉ là một câu nói thôi sao? Tô Tiểu thơ ta yêu người, Tô Tiểu thơ ta yêu người, Tô Tiểu thơ ta yêu người..." Viên Hạo như điên lên lẫn nhảm câu nói, ánh mắt chậm rãi biến thành mông lung, y như còn có tia chớp giật trong mắt, thần thái cũng càng ngày càng kích động, âm thanh cũng càng ngày càng lớn, cuối cùng là nổi cơn điên hò hét vang vọng "Tô Tiểu thơ ta yêu người..."

"Tô Tiểu thơ, ta yêu người! Tô Tiểu thơ, ta yêu người! Tô... Tiểu... Thơ, ta... Yêu... Người!" Viên Hạo bao nhiêu năm ấp ủ trong lòng không dám nói, ngày hôm nay dựa vào men bia rót cục gào thét ra hết nỗi lòng.

Một câu hét thỏa hết nỗi lòng, tên Béo nước mắt nước mũi tề tề, sau đó liền ôm bả vai Tạ Phi Thiên gào gào khóc.

"Àm", cửa phòng đột nhiên bị người đẩy mạnh ra, Tên Béo đang khóc hăng say, nghe có người lại mở cửa xem chuyện cười của hắn, há mồm liền mắng chửi:

"Ai vậy, đậu mé, không có mắt à, không thấy trong này có người à? Cút!"

Tạ Phi Thiên ngẩng đầu nhìn về cửa, vừa nhìn, sợ hết hồn, đẩy đẩy mập mạp nói:

"Tên Béo, người này không thể cút được."

"Không thể cút? Lão Tử đập đập nát mông hắn xem thử có cút không!" Tên Béo lau nước mắt trên mặt, quay đầu nhìn về cửa nói.

Tô... Tô... Tiểu Thơ?" Tên Béo thật sự là sững sờ rồi, dùng sức xoa xoa hai mắt, vẫn là không thể tin được đứng ngay ở cửa chính là Tô Tiểu thơ."Thiên ca, nàng thực sự là tiểu Thơ?"

"Đúng, tên Béo, mau đi tới đi?" Tạ Phi Thiên dùng sức đẩy tên Béo một cái.

"Người kêu ai cút?" Tô Tiểu thơ hai mắt trừng lên lưng trông nhìn Viên hạo.

"Ta... Ta không biết là nàng, ta ta xin lỗi." Tên Béo gãi gãi đầu của mình, lúng túng không biết nên nói cái gì.

"Vào đi thôi, vào đi thôi, đứng ở ngay cửa ra vào to tiếng, muốn người ta cười chế giễu sao." sau lưng Tô Tiểu Thơ lại vang lên tiếng một người, rồi đem nàng đẩy vào.

"Lớp trưởng đại nhân, người... Người cũng tới sao." Nhìn thấy còn có Âu Dương Yên, tên Béo can khăn trương hơn.

"Lão sư kêu bọn ta đi kiểm hai người, gọi các người mau mau trở về, mới vừa bước vào, liền nghe được tiếng khóc kêu gào."

Âu Dương Yên bước vào phòng."Nơi này chỉ có hai người các người sao?"

"Chỉ hai chúng ta." Tạ Phi Thiên đáp, sau đó kéo Âu Dương Yên sang một bên, cho tên Béo một khoảng không gian riêng tư.

"Tiểu Thợ, ta... Ta thật sự không cố ý." Tên Béo thấy Tô Tiểu thợ nhìn mình, hấn liền cúi người lom lom, bắt đầu lấp ba lấp bấp giải thích.

"Người có ý gì đây? Không phải cố ý? Lẽ nào những lời người mới vừa nói, đều là giả dối?" Tô Tiểu thợ hai mắt đỏ bừng nhìn tên Béo.

"Người căn bản là không có thích ta?"

"Không, không, ta không phải ý này, ý của ta là, ta không phải cố ý nói ra lời kia cho người nghe, ta... Ta chỉ là do buồn bực trong lòng ba năm nay rồi, không kiềm hãm được hết ra mà thôi." Tên Béo cuối đầu nói.

"Người là đồ đáng ghét!" Tô Tiểu thợ đột nhiên đánh tới, một đôi đôi bàn tay trắng như phấn đập vào ngực tên béo, dẫn động tới cánh tay bị thương của tên Béo, đau đến mức hấn nhe răng trợn mắt, nhưng rồi lại không dám hé răng, cũng không dám lùi lại.

"Viên hạo, người là tên khốn, ta đợi người những ba năm, người nói người không thích tóc dài, ta liền cắt tóc ngắn, người lại nói người yêu tóc dài, ta lại vì người lại cố gắng thoa gội nhanh lên tóc dài, nhưng mà người cứ như một khúc gỗ, ta đều nghĩ là người không thích ta, ô ô..."

Người cái tên Viên hạo chết bầm, người tại sao không nói sớm với ta? Tại sao? Hại ta đợi người ba năm, ba năm, người biết không? Ô ô..." Tô Tiểu thợ ôm eo Viên Hạo, oa oa khóc lóc kể lể.

"Tiểu Thợ, đều là tại ta, chỉ tại ta nhất gan, kỳ thực ba năm nay, ta từng giây từng phút đều nghĩ tới người.

người xem, người xem, cái này vòng ta đều mua hai năm rồi đấy, tuy nhiên lại vẫn chưa dám đưa cho người." Tên Béo lục lọi trong túi rồi móc ra một vật, nhìn thấy vật này, Tạ Phi Thiên suýt chút nữa hét lên "Tên béo chết tiệt, 'lộn cái bàn' à."

Cái gì mà vòng tay mua hai năm? Không phải là vòng hấn mới tặng tên béo sao? Mập mập này lại vừa cầm liền tặng người khác, còn nói là vật định ước chứng minh tình yêu từ lâu what?

Mẹ nó, bình thường luôn nghĩ tên này rất thành thật, không nghĩ tới nói xạo cũng quá xá đi chứ, còn nói là nhất gan, giờ cái mò bỏ bỏ kia.

Khinh bỉ người, có gái là không coi huynh đệ ra gì! Tạ Phi Thiên trong lòng hung hăng chửi tên Béo một phen, bắt quá hấn chắc chắc là bây giờ không tới phá chuyện của hấn rồi.

nhìn tên Béo ba năm đơn phương rớt cục bây giờ lại có dấu hiệu có thể nở hoa kết trái, trong lòng hấn ngoại trừ vui mừng, còn lại chính là cảm động.

"Làm sao? Làm sao người lại mua đầu sói hả? Quái đáng sợ đi." Tô Tiểu thợ nhìn trên tay chiếc vòng hỏi.

"Tiểu thợ, ta là muốn tặng con sói này với ý nghĩa tình cảm của ta, luôn như con sói tru lên vào đêm trăng, như tình cảm của ta dành cho nàng. cô độc hướng về mặt trăng dùng có bao nhiêu năm tháng dùng là khó khăn trắc trở, lòng ta vẫn không thay đổi,

Định mệnh, Tên Béo, ta phục người rồi! Cứng bái người ah, tình thánh ah! Nghe được mập mập giải thích, Tạ Phi Thiên nhin cười muốn ngất luôn.

Vuốt vuốt túi sờ vào vòng tay đầu sói còn lại, Tạ Phi Thiên bắt đầu cân nhắc có phải là cũng nên tìm người tặng đi không.

"Tạ Phi Thiên, bọn họ... Tình cảm thật cảm động, đôi uyên ương ah?" Âu Dương Yên đứng một bên lau nước mắt, bỏ khóc bỏ cười nói.

"Đi thôi, chúng ta để không gian riêng tư này nhường cho bọn họ." Tạ Phi Thiên kéo Âu Dương Yên một cái.

"Tên Béo, các người trước tiên trò chuyện đi, ta cùng lớp trưởng đại nhân đi tìm người tiếp." Tạ Phi Thiên nhìn về tên Béo cáo từ một tiếng, lôi kéo Âu Dương Yên rút ra khỏi phòng, cũng giúp bọn họ đóng cửa lại.

"Tạ Phi Thiên, sao người dẫn ta đi chứ?" Thấy Tạ Phi Thiên lôi kéo mình xuống lầu, Âu Dương Yên hỏi.

"Người xem người ta một đôi sao bao nhiêu lâu mới có thể ngồi bên nhau giải tỏa nỗi lòng, người thật nhẫn tâm đi làm một cái kì đà cẳng mũi sao? Chúng ta đi ra ngoài hóng mát một chút rồi trở về."

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Ta yêu nàng

Bước chân ra khỏi Vọng Nguyệt lâu, bị con gió lạnh lẽo của mùa cuối thu ủa tới, đêm tối Tạ Phi Thiên cảm giác con say bắt đầu dâng lên dần, đầu cũng bắt đầu choáng váng, bước chân đã loạng choạng suýt chút nữa đụng vào chiếc xe đỗ bên đường.

Nhìn thấy dáng vẻ ấy của Tạ Phi Thiên, lại nghe nồng nặc mùi men phát ra từ miệng hắn, Âu Dương Yên liền vội vàng tiến tới dìu đỡ lấy hắn.

"Tạ Phi Thiên, sao đến nỗi này, ngươi đã uống bao nhiêu bia rồi hả?"

"Không... Không bao nhiêu hết? Cũng chỉ là... Hai, ba chai thôi." Tạ Phi Thiên mơ hồ không nhớ rõ nói.

"Hai, ba chai? Các ngươi cả phòng vô chai ngươi uống hai, ba chai, vậy số còn lại đều là Viên hạo uống sao?" Âu Dương Yên vừa nói vừa kéo lại Tạ Phi Thiên đang muốn lao ra ngoài đường.

"Hắn uống một chai ta uống một chai, ta cũng không nhớ rõ rốt cuộc mình đã uống bao nhiêu chai nữa." Tạ Phi Thiên nhìn chiếc ô tô chạy xẹt qua người mình, sợ đến nỗi mồ hôi đầy trán, không nhớ Âu Dương Yên kéo lại hắn đã phi thẳng rồi.

Cũng tỉnh táo lại một ít, chẳng lẽ mình thật sự say rồi sao? Nhưng mà mình chỉ cảm giác đầu có hơi chút choáng thôi?

"Đi thôi, đi thôi, chúng ta đi tới chỗ kia ngồi một lúc." Âu Dương Yên không dám thả Tạ Phi Thiên một mình đi nữa, cầm lấy cánh tay của hắn khoác lên vai nàng, tay phải của nàng thì vịn hông của Tạ Phi Thiên, vừa đỡ vừa lôi Tạ Phi Thiên đi.

"Lớp trưởng đại nhân, tóc của nàng tại sao thơm như vậy hả?" Tạ Phi Thiên đem mũi ghé vào đầu Âu Dương Yên, dùng sức hít một hơi nhen sâu.

"Thật là thơm, a, ta rất thích, thật thỏa mái."

"Được rồi, nhìn đường đi đi nào." Âu Dương Yên mặt đỏ cả lên, gất giọng nói.

"Há, đường ư ta vẫn thấy vẫn thấy mà." Tạ Phi Thiên tiếp tục ghé đầu vào tóc Âu Dương Yên.

"Thật là thơm, làm sao lại có hương thơm như vậy hả?"

"Tạ Phi Thiên, ngươi đứng đắn một chút, còn như vậy ta không thèm để ý tới ngươi nữa bỏ mặt ngươi ở đây đấy?"

"Há, ta sẽ đứng đắn, ta sẽ nghiêm túc, lớp trưởng đại nhân, ngươi có thể đánh ta, ngươi có thể mắng chửi ta, nhưng ngươi tuyệt đối đừng không để ý tới ta?"

Bằng không ta sẽ giống tên Béo như vậy là làng." Tạ Phi Thiên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Âu Dương Yên, khí nóng hừng hực kèm theo mùi men bia phả vào mặt Âu Dương Yên.

"Ngươi muốn là cái gì hả?" Âu Dương Yên trong lòng hơi động, nhớ tới vừa nãy tên Béo kia khùng điên là hét, nhưng thật khiến người ta cảm thấy đáng yêu và cảm động.

"Ta sẽ gọi Tô Tiểu thơ ta yêu ngươi ah?"

"Phốc", Âu Dương Yên không nhịn được bật cười, cười ra tiếng, đầy vui vẻ, cười đùa châm thêm.

"Cô gái năm ấy chúng ta từng theo đuổi à?"

"Đùa giỡn với ngươi thôi, muốn hét lên, ta cũng gọi Âu Dương Yên ta yêu nàng chứ." Tạ Phi Thiên nhìn chăm chăm Âu Dương Yên nói xong môi còn tự cắn một cái đầy dụ hoặc.

"Ngươi uống say rồi! Chớ có nói hươu nói vượn nữa." Âu Dương Yên bị Tạ Phi Thiên nhìn chăm chăm đến ngượng ngùng cả lên.

"Ta không có say, trong lòng ta rõ ràng, tình cảm này. Thật sự, Tiểu Yên, nàng đáp ứng ta được không?"

"Đáp ứng ngươi cái gì hả? Đáp ứng ngươi? Ngươi có thể không nói sao." Âu Dương Yên e thẹn không ngừng né tránh ánh mắt của Tạ Phi Thiên.

"Âu Dương Yên, ta yêu ngươi!" Tạ Phi Thiên đột nhiên mở miệng, ngửa mặt lên trời hét lớn.

"Được rồi, được rồi đừng kêu nữa! Ở đây gần trường đấy ngươi kêu nữa toàn bộ học sinh sẽ nghe thấy đấy". Âu Dương Yên nghe thấy Tạ Phi Thiên lại cả gan hét lên thật, xác thực làm nàng sợ hết hồn, vội vã giơ tay che miệng Tạ Phi Thiên lại.

Hai người lờ lờ kéo kéo, thật vất vả đã về đến trường tìm một ghế đá ngồi xuống.

"Tạ Phi Thiên, ngươi uống say rồi."

"Ta không có say mà, ngươi xem kia, ta còn có thể nhìn ra sao Ngưu Lang sao Chức nữ đấy." Tạ Phi Thiên chỉ vào mấy ngôi sao trên trời, ở nơi thành phố nhộn nhịp, đêm có thể nhìn thấy được bầu trời sao cũng coi như là hiếm có.

"Đó là sao Ngưu Lang sao Chức nữ hả? Ta nhưng chỉ nhận ra được cái kia sao Bắc Cực thôi." Âu Dương Yên giương mắt nhìn theo ngón tay của Tạ Phi Thiên, khuôn mặt say mê về.

"Bắc Cực có ý bốp ta sao" Tạ Phi Thiên nghĩ thầm

"không phải là sao Bắc Cực, cái nằng chỉ là Bắc Đẩu tinh, sao Bắc Cực là viên kia kia, trên trời sáng nhất viên kia, nhìn thấy chưa?" Tạ Phi Thiên nghiêng đầu, đem đầu của Âu Dương Yên đặt lên vai, chỉ lên trời nói.

"Tạ Phi Thiên, người tại sao lại biết nhiều như vậy, những ngôi sao này rất ít người hiểu?"

"Ta khi còn bé nhà chúng ta đã sống một thời gian ở thôn quê, nơi đó không khí trong lành, ban đêm lại không quá rực rỡ, có thể nhìn bầu trời rất rõ, mẹ ta khi đó ban đêm hay cùng ta ngồi ngắm sao, rồi chỉ dạy cho ta tên và ý nghĩa bọn nó.

Nhưng mà sau khi sống ở thành phố, quá xa hoa ánh sao cũng không còn thường xuyên xuất hiện nữa."

"Thật là đáng tiếc nhỉ, ta cũng muốn một lần về quê xem khung cảnh yên bình trong lành?" Âu Dương Yên tùy ý dựa đầu vào vai Tạ Phi Thiên. Trầm mặc chốc lát, hỏi:

"Tạ Phi Thiên, người nói người yêu thích ta, có thật không vậy?"

"Đương nhiên, vừa lên cấp ba ta liền âm thầm yêu thích nằng, chỉ là xưa nay nằng đều không nhìn tới ta, ta cũng không dám nói, nhưng mà hôm nay xem tên Béo dạng kia khổ tận cam lai có thể thổ lộ, ta quyết định, ta nhất định phải nói cho người biết việc này."

"Vậy người còn Sở Á Nam thì sao? Người làm sao bây giờ hả? Nằng đúng là bạn gái của người sao?"

"Ta cũng không biết, nằng theo ta được hai tuần, nằng nói ta là bạn trai của nằng, cũng đối với ta rất tốt, ta cũng thích nằng.

Cũng bởi vì như thế, ta mới không dám nói với người." Tạ Phi Thiên trở tay ôm eo Âu Dương Yên."Nhưng mà, ta cũng thật sự rất thích người, người nói ta phải làm sao bây giờ?"

"Người lẽ nào muốn cả hai người, bắt cả hai tay, chân đạp hai thuyền?" Âu Dương Yên tức giận tránh ra khỏi lồng ngực Tạ Phi Thiên.

Không có nữ nhân nào đồng ý cùng với nữ nhân khác chia sẻ nam nhân của mình, câu nói này đúng là không sai.

"Tiểu Yên, ta đúng là yêu cả hai nằng, nằng có thể không yêu ta, nằng cũng có thể từ chối ta, thế nhưng nằng không thể cấm ta yêu thích nằng?" Tạ Phi Thiên biết, Sở Á Nam cùng với hắn, Âu Dương Yên dĩ nhiên đã nhìn thấy, cũng không thể dối gạt được, vẫn là thẳng thắn nói ra đi,

Đồng thời có được cả Sở Á Nam cùng Âu Dương Yên hay không, vậy thì phải dựa vào bản lĩnh của mình rồi.

"Người nếu yêu thích Sở Á Nam, tại sao còn phải thích ta chứ? Lẽ nào người có một cái Sở Á Nam còn chưa đủ, còn muốn lôi kéo ta cùng khổ?" Âu Dương Yên khóc.

"Tiểu Yên, chúng ta bây giờ không nói chuyện Sở Á Nam được không?

Tối hôm nay, nơi này chỉ có người với ta, chúng ta liền nhìn những vì sao, nói chuyện phiếm, người coi như khao thưởng ta ba năm nay cảm tình của ta với người, có được hay không?" Tạ Phi Thiên ôm Âu Dương Yên thật chặt vào ngực mình.

"Người nghe một chút này, lòng ta đang vì có người bên cạnh mà nhảy lên hồi, vì người mà vui mừng đấy."

"Tạ Phi Thiên, nếu người yêu thích ta ba năm rồi, tại sao không sớm nói với ta?" Âu Dương Yên khóc còn lớn hơn nói.

Tạ Phi Thiên ở trong lòng cười khổ, nếu như mà ta không có được cái kia siêu cấp Hệ Thống thần bí, thành tích tăng nhanh như gió, người thành tích học sinh giỏi gia cảnh khá, chịu liếc ta một cái sao? Ta nói thì có ích lợi gì?

"Người là nữ thần trong lòng ta công chúa thuần khiết nhất, ta không dám nói, sợ nói rồi sẽ làm bẩn đến sự thuần khiết của người,

Tiểu Yên, ta thật sự muốn đem trái tim này móc ra cho người xem một chút, như vậy người sẽ biết người quan trọng nhường nào ở trong lòng của ta." Tạ Phi Thiên đột nhiên cảm thấy, chính mình cũng có năng khiếu làm tình thánh sát thủ của gái ah, những lời trong ngày thường hắn nghĩ là sến súa nghe buồn nôn

, vậy mà bây giờ nói ra bon bon không chút ngượng mồm.

Kỳ thực mỗi người đàn ông, đều là trời sanh tình thánh miệng lưỡi trơn tru, chỉ cần là đúng người mình thích, là có thể nói ra những lời hoa lá ngọt ngào nhất trên đời? Tạ Phi Thiên chính là như thế này, ta cũng là như vậy, tin tưởng người đọc giả cũng là như vậy, đúng hay không? Nếu không thì thôi hí hí

"Phi Thiên, ta có chút lạnh." Âu Dương Yên chậm rãi ngừng tiếng khóc, an tĩnh tựa vào lồng ngực Tạ Phi Thiên.

"Phi Thiên, lại nói cho ta nghe một chút những vì sao kia đi, người còn biết ngôi sao nào nữa hả?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Trận Chiến Kinh Hoàng

Tạ Phi Thiên ôm Âu Dương Yên vào trong lòng, lúc đầu hai người còn nói chuyện rất nhiều, đủ thứ trên đời này, sau đó, là hoàn toàn yên tĩnh đêm nay, bọn họ liền chỉ là như vậy đơn giản ôm nhau, tựa vào nhau ngồi ngắm sao trời, không có hôn môi, không có sờ mó, càng không có...

Rất nhiều năm sau này, khi làm chuyện đó Tạ Phi Thiên vô tình nhắc lại hỏi Âu Dương Yên lúc đó tại sao đồng ý yêu hắn, Âu Dương Yên trả lời vì là, ánh sao đêm đó, làm cho nàng không thể nào, không yêu.

Thời gian đang lặng lẽ trôi qua, hạ sương đêm đã rơi rơi đầy đầu, còn đem quần áo của hai người làm cho ẩm ướt,

nhưng mà hai người lại hoàn toàn như không cảm giác được cái lạnh, ai cũng không đề cập tới thời gian, ai cũng không đề cập tới việc trường học, thời khắc này, đêm đó, hai người chăm chú ôm nhau, trong lòng chỉ có nghĩ đến nhau.

Âu Dương Yên lẳng lặng nằm nhàoai Tạ Phi Thiên trong lồng ngực, cảm thụ hơi ấm từ bộ ngực hắn, từ cánh tay cường tráng của hắn truyền tới nhiệt độ, đêm rất yên tĩnh, tĩnh yên đến nỗi ngay cả hô hấp của Tạ Phi Thiên, nhịp tim của Tạ Phi Thiên, nàng đều có thể nghe được rõ ràng rành rành.

Cái cảm giác vững chắc này, làm cho nàng cảm thấy rất yên tĩnh, rất ấm áp, nếu như có thể một mực tại bộ ngực này tựa đầu vào, thật là tốt bao nhiêu?

Tạ Phi Thiên chính mình cũng cảm thấy mình lúc này thật kỳ quái,

trong ngày thường ở trong đầu lúc nhớ tới Âu Dương Yên, lúc nào cũng nghĩ tới nếu như ở trên đôi môi nhỏ kia cắn một cái, sẽ phê đến cỡ nào?

Đem eo nhỏ của nàng ôm vào trong lòng, như vậy sẽ sung sướng đến cỡ nào? Nếu như có thể đem nàng đặt dưới thân mà song phi phóng bắn tinh hoa, cảm giác kia kích thích nhường nào?

Nhưng mà bây giờ, Âu Dương Yên thật sự đang nằm tại lồng ngực của mình, những suy nghĩ ngày xưa mơ ước, hiện tại nếu hắn muốn thật sự có thể làm ah, nhưng mà chính mình ngược lại không có muốn làm những điều kia.

Mình bây giờ, cũng chỉ muốn cứ như vậy ôm Âu Dương Yên mãi mãi, chỉ ôm như vậy thôi, là đủ rồi.

"Ồ... Ồ..." tiếng điện thoại di động từ túi quần Âu Dương Yên vang lên, đem hai người giật nảy cả mình.

Âu Dương Yên có chút kinh hoàng hết hồn từ trong lòng của Tạ Phi Thiên ngồi thẳng người dậy, trong túi quần móc ra điện thoại, vừa nhìn, khuôn mặt nhỏ đều sợ hãi đến trắng bệch. "Người đừng nhao nhao nữa, Lan lão sư gọi điện thoại tới."

Nghe được Lan Hinh gọi điện đến, Tạ Phi Thiên cũng sợ đến hết hồn, ngoan ngoãn ngốc một bên im lặng nhìn.

Nếu như bị Lan Hinh biết hiện tại mình cùng Âu Dương Yên ngồi đây ôm ấp, bị phạt lỗi không chỉ là trốn đi ra ngoài mà còn bị đánh ghen ah.

Âu Dương Yên nghe điện thoại nói gì đi đó, sau đó cúp máy, nhìn về phía Tạ Phi Thiên nghịch ngợm lè đầu lưỡi.

"Lan lão sư hỏi ta tìm được các người hay chưa? Kêu chúng ta mau đi trở về. Phi thiên, chúng ta nhanh đi về nào."

"Ngồi một hồi nữa đi mà, ta không nỡ lòng bỏ đi, ta còn muốn ngồi bên nàng." Tạ Phi Thiên lại ôm Âu Dương Yên vào lòng.

"Không được, thật sự không được mà, người xem nè đã hai giờ rưỡi rồi, chúng ta phải nhanh đi về thôi.

" Âu Dương Yên đẩy Tạ Phi Thiên ra nói:

"Lan lão sư còn đang ở kí túc xá chờ ta về báo cáo."

Nghe được Lan Hinh lại không ngủ, mà vẫn đứng ở cửa túc xá chờ, Tạ Phi Thiên cũng dám ép Âu Dương Yên ở lại nữa.

Hai người đứng lên, đi về phía kí túc xá.

Hôm nay là đêm cuối toàn trường chia tay một số bạn học phải rời trường ra đời sớm, nên trường hôm nay thả lỏng của cũng không có đóng lại, mà chỉ khép hờ.

Thình thoảng có thể nhìn thấy vài học sinh tùm tập kéo nhau về trường, cũng có vài cặp là đi phịch đêm cuối học cùng nhau.

Tạ Phi Vũ nắm lấy tay Âu Dương Yên, đi thẳng đến chỗ lầu nam kí túc xá, nhìn ngó bốn phía không có ai, Tạ Phi Thiên lá gan bạo phát, kéo Âu Dương Yên qua, ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng vào lòng.

"Tiểu Yên, thật hy vọng ta có thể ôm người mãi mãi như vậy!" Tạ Phi Thiên cúi đầu vào tai Âu Dương Yên nhẹ giọng nói.

Âu Dương Yên không có trả lời, nhưng hai tay cũng vòng qua ôm eo Tạ Phi Thiên thật chặt, nghiêng mặt, tựa đầu vào ngực Tạ Phi Thiên. Một hồi lâu, mới đẩy Tạ Phi Thiên ra.

"Ta phải đi rồi, ngày mai gặp nha."

Tạ Phi Thiên cả người sùng sờ nhìn bóng lưng chạy trốn của Âu Dương Yên dưới ánh đèn đường mờ mờ, rốt cục chui vào cửa lớn của tòa kí túc xá nữ.

"Ai, ta có phải là lòng tham quá lớn rồi không? Nhưng mà tadối với các nàng mỗi người đều là yêu thương thật tâm nha, cái này đâu phải gọi là nhân phẩm của ta có vấn đề chứ? Lòng thích cái đẹp, mọi người đều có mà, ta lại có lỗi gì đâu?" Tạ Phi Thiên ở trong lòng tự lẩm nhẩm.

"Tạ Phi Thiên, người là tên khốn kiếp, người thật sự dụ dỗ Tiểu Yên?" Một thanh âm từ phía lùm cây phát ra, sau đó từ trong phía bụi cỏ bước ra một người bộ dáng đầy vẻ tức giận, không ai khác chính là Lý Giang.

"Lý Giang, người nói chuyện hãy tôn trọng người khác một chút! Cái gì gọi là dụ dỗ hả? Người ăn nói đáng quàng coi!" Tạ Phi Thiên nghe được Lý Giang nói cái từ dụ dỗ, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, cái từ này là đang nói chính mình con mẹ nó.

"Tiểu Yên là bạn gái của ta, người không phải là quyền rũ dụ dỗ là cái gì hả?" Lý Giang cũng không chịu yếu thế, xông lại dùng tay đẩy mạnh vào ngực Tạ Phi Thiên.

"Ta nhỏ vào cái mặt người, Tiểu Yên lúc nào là bạn gái người vậy? Chính mình cóc ghè mà cũng đòi ăn thịt thiên nga sao."

Lý Giang, ta không muốn đánh nhau với người, người đừng ép ta nóng lên nha!" Tạ Phi Thiên trước đây không dám biểu lộ tình cảm đối với Âu Dương Yên, là do hắn biết cho dù hắn có biểu lộ hay theo đuổi thì Âu Dương Yên cũng không thèm nhìn tới hắn,

hiện tại Âu Dương Yên rõ ràng đối với mình có tình cảm, hắn làm sao có thể kiêng kỵ cái gì Lý Giang lý chó? Chỉ là vì hắn muốn giữ lời hứa với Lan Hinh không đánh nhau, nên vẫn là quyết định nhịn một chút.

"Định mệnh!" Tạ Phi Thiên sợ Lan Hinh trách mắng, nhưng Lý Giang lại không sợ, xông lên đập một cước vào người Tạ Phi Thiên.

Lý Giang mới vừa cùng mấy cái anh em đi nhậu ở bên ngoài, về tới đây thì mắc tè, liền trốn vào lùm cây to để tè bậy, lại bất gặp nhìn thấy Tạ Phi Thiên đem nữ thần trong lòng ôm hôn,

nghĩ đến việc mình ba năm qua mình theo đuổi gấu gao, cái gì cũng vì nàng mà cũng không có được một cái nhìn tốt của Âu Dương Yên,

nhưng bây giờ bộ dáng hạnh phúc nằm nhào trong lòng ngực của Tạ Phi Thiên, hắn làm sao có thể không giận dữ cơ chứ?

Nhìn thấy Lý Giang bay tới một cước vào mình, Tạ Phi Thiên cũng nổi giận! Cái định công mạnh, ta không phát uy, người lại tưởng ta sợ người hay sao?

Nhắm ngay chân đá tới của Lý Giang, dùng hai tay chụp lấy, nắm lấy chân Lý Giang sau đó hất tung lên, đem Lý Giang hất tung ngã trên mặt đất, sau đó cũng nhào tới, hai người quyền qua cước lại, uốn eo đánh nhau, lăn lê bò lết dưới đất.

Cứ tưởng là một trận kinh thiên động địa của main chính có hệ thống trong người văn võ song toàn, cùng với Lý Giang thân hình vạm vỡ, lớp phó thể dục mạnh mẽ, còn là người trong giang hồ, nhưng, nhưng các người đã quên hai tên đó là hai tên say rượu ah, con mẹ nó thật là buồn cười nhưng cũng không thiếu máu me hành động.

Lý Giang đưa tay đâm tới, Tạ Phi Thiên nghiêng đầu né lấy, rồi đâm lại, Lý Giang lại né... cứ như vậy quyền qua cước lại chực phát thì cũng may mắn trúng một phát, say sin thiệt là khổ.

"Dừng tay lại cho ta!" Một ánh đèn pin sáng trắng soi tới bao phủ cả hai người đang ôm nhau cứng ngắt dưới đất, Lan Hinh tỏ rõ vẻ giận dữ vọt tới trước mặt hai người.

Nghe được Lan Hinh âm thanh, Tạ Phi Thiên cảm giác chột dạ nên bản năng buông lỏng tay ra khỏi người Lý Giang đan bị áp đảo, nhưng không ngờ Lý Giang một cước đạp đến, đạp ngay ở ngực của hắn, đem hắn đạp bay ra đặt nặng phịch, thiệt mạnh dưới đất khiến hắn đau rên hừ hừ.

Nhìn hai người thờ hồn hèn mặt mày xám xịt bò dậy, Lan Hinh âm thanh lạnh đến mức đều có thể đóng thành băng rồi.

"Tạ Phi Thiên, Lý Giang, các người khỏe lắm ah? Rảnh rồi sinh nông nổi hả? Hai ba giờ sáng chạy ra mức nhau, Nói một chút, chuyện gì xảy ra?"

Tạ Phi Thiên cúi đầu, Lý Giang thì lại đem đầu nhìn qua một bên, hai người cũng không nói tiếng nào.

"Tạ Phi Thiên, người nói đi! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

"Xin lỗi, lão sư!" Tạ Phi Thiên nhỏ giọng xin lỗi.

"Lý Giang, người có phải hay không cho rằng ngày mai tổng kết năm học, người sẽ rời trường, ta liền quên không được người nữa hả? Người nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Hừ!" Lý Giang hừ một tiếng, cũng không lên tiếng nói năng gì.

Xem hai người thái độ, Lan Hinh biết mình bây giờ hỏi tới hỏi lui cũng hỏi không ra cái gì, học sinh bây giờ, sinh ra mâu thuẫn đều muốn tự đi giải quyết, nếu ai mà mách lẻo thầy cô, đúng là bị các bạn học khác coi thường xỉ vả.

"Chính các người tự nhìn bản thân mình lại đi, được cái gì không? Lý Giang, người này sung mặt sung mũi rất đẹp sao? Tạ Phi Thiên, người trên cổ mấy cái dấu móng tay rất dễ nhìn sao?"

Ba năm là bạn học cùng lớp, lại sắp chia tay, vậy mà ở chỗ này đánh nhau, ta thật không biết các người là nghĩ như thế nào nữa! Hiện tại mau về phòng đi ngủ, ngày mai ta tìm hai người tính sổ!"

Nghe nói như thế, Tạ Phi Thiên như được đại xá, đang muốn xoay người rời đi, lại nghe Lý Giang một bên mở miệng.

"Lão sư, Tạ Phi Thiên hẳn cùng Âu Dương Yên quan hệ lén lút đêm khuya, ta thấy bọn họ còn ôm hôn ở đây này" Lý Giang cuối cùng không nhịn nữa xỏ Tạ Phi Thiên một phát.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 87: Mưu kế!!!

Nghe được tên khốn Lý Giang lại hèn hạ như vậy đem chuyện của mình báo cho Lan Hinh, Tạ Phi Thiên tâm "Hồi hộp" một chút, cứ như cả người bị rơi xuống hầm băng.

Xong, từ đây họa mi ngừng hót, hôm trước ở khách sạn, Thượng Quan Đồng từng nhắc qua Âu Dương Yên là bạn gái của mình, hiện tại Lý Giang lại đứng ra nói, bây giờ Lan Hinh không tin cũng khó ah, bằng chứng quá nhiều rồi, Phi Thiên người chết chắc ah.

"Lý Giang, người trước đi lên ngủ đi! Tạ Phi Thiên, người lưu lại cho ta!" Lan Hinh nghiêm mặt lạnh lẽo đầy sát khí, Tạ Phi Thiên tựa hồ nhìn thấy được cả tầng sát khí quanh người nàng phát ra.

Lý Giang đắc ý liếc nhìn Tạ Phi Thiên khề hừ một tiếng, quay đầu rời đi.

Nghĩ thầm trong lòng, ta không chiếm được Âu Dương Yên, ta cũng sẽ không cho người sống tốt đâu Tạ Phi Thiên, người không phải là thành tích rất tốt sao? Người không phải là còn ở trường học tập ôn thi sao? Ta xem các người sống yên với Lan lão sư không?

Nhìn Lý Giang đi lên lầu, tiến vào kí túc xá nam, Lan Hinh mới quay đầu lại nhìn Tạ Phi Thiên.

"Lan Hinh tỷ, ta cùng Tiểu Yên..." Tạ Phi Thiên vội vã giải thích, lại bị Lan Hinh cắt đứt.

"Không cần nói nữa, chuyện người với 'Tiểu Yên' của người, trong lòng ta đã rõ ràng.

Ta chỉ hy vọng người nhớ tới lời hứa của người với ta mà thôi, đi học cho giỏi! Những chuyện khác, thi đại học xong lại nói! Sau này, xin gọi ta Lan Hinh lão sư!" Lan Hinh nói xong, xoay người rời đi, lạnh nhạt không lộ ra tí cảm xúc.

Nhìn Lan Hinh bóng lưng rời đi khá là cô đơn, Tạ Phi Thiên thật muốn chạy đuổi theo nàng, đem nàng ôm vào trong lồng ngực, nói cho nàng biết trong lòng ta trong tim ta nàng quan trọng bao nhiêu, nhưng mà,

Đằng sau lưng hán kí túc xá nam, hán vẫn là không dám. Bởi Lý Giang tên khốn kiếp kia vẫn đứng ngay hành lang nhìn, nếu như bị hán nhìn thấy mình với Lan Hinh có tư tình, tình cảm chuyện này hậu quả sẽ rất lớn, không chỉ mình, mà Lan Hinh làm sao có mặt mũi nhìn các học trò cơ chứ.

"Lẽ nào ta đồng thời thích các nàng là ta, thật sự sai rồi hả?

Không, trong các nàng bất luận cái nào, ta cũng không muốn từ bỏ, ta tin tưởng, ta nhất định sẽ cho các nàng hạnh phúc, ta cũng tin tưởng, chỉ cần ta chân thành đối với các nàng, các nàng cũng sẽ nhất định tiếp nhận ta!" Tạ Phi Thiên đứng đó nhìn bóng lưng cứ lặng im suy nghĩ, lần sao phải cẩn thận hơn rồi ah.

...

"Tiên sư nó, Bà chẳng đó lại buông tha cho tên khốn này, học giỏi thì rất đáng gồm sao, có thể châm chước sao?" trên lầu ba của kí túc xá nam trong bóng tối Lý Giang hung tợn nói:

"Tạ Phi Thiên, ta sẽ cho mày thấy, kết cục của kẻ tranh đoạt nữ nhân với ta sẽ ra sao, ôi... Con mẹ nó, tên khốn này ra tay thật ác độc!" Lý Giang hung tợn khuôn mặt, thì động tới vết thương ở cằm, đau đớn dùng tay che lại bò lên giường ngủ.

...

Ngày thứ hai, Tạ Phi Thiên lên lớp đã không thấy Lý Giang, nghe nói là sáng sớm thức dậy liền thu dọn đồ đạc rời khỏi trường rồi.

Còn Âu Dương Yên thì có thể gặp được rồi, chỉ có điều nàng giống như đang trốn tránh Tạ Phi Thiên, không cho hắn bất kỳ cơ hội nào tới gần.

Điều duy nhất hắn mừng và thở phào bây giờ chính là, Lan Hinh có thông báo phải đi dự hội thảo về việc thi đại học ở chỗ xa rồi, hiện tại không thể tìm hắn gây sự.

"Tên Béo, cho người cái này nè." Tạ Phi Thiên nhìn tên Béo thu thập đồ vật, đem cái vòng đầu sói còn lại cũng đưa cho hắn luôn.

Nghĩ tới việc tối hôm qua tên béo lại dám lấy đồ mình mua đưa cho Tô Tiểu Thơ, còn giả mạo là hắn đã mua hai năm trước, Tạ Phi Thiên nghĩ tới là muốn đá cho mập mạp này một cái. Nhưng biết sao được bọn hắn là anh em mà huynh đệ thì tính toán làm gì vật ngoài thân này.

Cái vòng kia giờ đã nằm trong tay Tô Tiểu Thơ, nếu như mình bây giờ còn giữ lại cái này, cũng không có ý nghĩa gì rồi, lỡ may bị Tô Tiểu Thơ nhìn thấy, thì thật là khó xử không biết phải làm sao.

Vì lẽ đó Tạ Phi Thiên cảm thấy vẫn là nên đưa nó luôn cho tên béo, để cho bọn họ xứng một đôi đi.

Nhìn thấy Tạ Phi Thiên đưa tới vòng tay, Viên hạo tự nhiên cũng rõ ràng ý tứ của Tạ Phi Thiên, mau mau đưa tay nhận lấy, trên mặt còn lộ ra một tia xấu hổ.

"Thiên ca, thật sự, cảm ơn người, tối hôm qua ta..., khà khà."

"Tên Béo, thành thật nói cho ta nghe, tối hôm qua người có phải đã tận dụng thời cơ, đem nàng đẩy rồi không?" Tạ Phi Thiên giả bộ nghiêm túc nói nhỏ.

"Không có, chúng ta chỉ là coi clip một chút xxxx, rồi nắm cái tay, ôm ôm eo nhỏ, hôn môi một chút mà thôi. Mới lần đầu hẹn hò, người coi ta là thánh nện rồi hả?"

"Đjxnm~, người cũng biết đây là lần đầu hẹn hò à?" Tạ Phi Thiên cực kỳ hâm mộ nhìn tên Béo đang cười đắc ý.

"Thiên ca, ngày hôm qua người cũng cùng lớp trưởng đi ra ngoài mà, có phải là làm cái gì rồi không?" Tên Béo bắt đầu cười gian quay lại chăm chọc Tạ Phi Thiên.

"Không có làm được gì, mà còn cùng Lý Giang bém một trận đây." Tạ Phi Thiên chỉ vào vài dấu móng tay trên cổ.

"Thiên ca, sau này mấy chuyện đánh nhau, người là không thích hợp ra tay rồi, đều giao cho huynh đệ ta đi, chỉ cần ca nói một câu, ta đánh cho tên đó đá ra quần mới thôi!" Tên Béo vỗ ngực nói.

"Được rồi, chuyện của ta chính ta sẽ tự giải quyết. Người cũng thế, đều có người yêu rồi, cũng thu liễm một chút, đừng cứ mãi nghĩ đến chuyện đánh nhau, lẽ nào người định mang Tô Tiểu Thơ đi lẫn lộn hả.

"Cái này ta biết, nhưng mà ai nếu như dám tìm Thiên ca gây phiền toái, ta đương nhiên sẽ không để hắn sống yên.

Thiên ca, ta phải đi rồi, nhưng ta còn sẽ thường xuyên đến trường học thăm người."

"Thăm ta??? người thăm Tiểu Thơ thì có?"

"Khà khà, như thế, đều giống nhau mà sẵn tiện đi luôn?" Viên hạo hướng về Tạ Phi Thiên phát tay vỗ lên vai một cái xong nhấc balo túi xách lên, bước đi,...

....

Tại thành phố G, góc nào đó trong một cái hẻm nhỏ, Lý Giang đang đi theo sau lưng Ngưu Siêu, trên mặt mang nụ cười nịnh nọt.

"Ngưu ca, Hào ca đến cùng là đang ở chỗ nào ạ?"

"Sắp rồi, đến người sẽ biết, hỏi nhiều như vậy làm gì? Lý Giang, nếu như không phải xem ở người từ nhỏ đã theo ta cùng lẫn lộn, ta đời nào dẫn người đi ra mặt hào ca cơ chứ? Người biết Hào ca là ai không? Là Hắc Hồ bang Thiếu Bang Chủ, chờ lão Bang chủ thoái vị rồi, hắn chính là bang chủ, đến lúc đó chúng ta chỉ ít cũng được giao cho một khu làm đầu lĩnh, tiền bạc mỹ nữ không thiếu ah." Ngưu Siêu bước đi tập tễnh ở phía trước, nhìn hắn cái bộ dáng đi, thì chắc là do hậu quả của Tạ Phi Thiên cho một cước vào dái rồi ah.

Lý Giang nghe tới đây cũng nở nụ cười nham hiểm, ta đu được cành cây to rồi ah, học hành làm củ khoai gì chứ, ra đòi lẫn lộn không sung sướng hơn sao.

Nguru Siêu rốt cục dừng ở một tòa nhà khá bình thường biệt thự bốn tầng, nhìn tới mấy tên tiểu đệ canh gác chào hỏi một tý sao đó, dẫn Lý Giang đi lên lầu.

"Hào ca, chúng ta tìm được chỗ của Tạ Phi Thiên rồi." Nguru Siêu hướng về một thanh niên đang ngồi trên salon nhìn về phía tivi, trên đùi còn có một mỹ nữ váy ngắn đang ngồi lên cạ cạ, cuối người khom mình chào hỏi.

"Hừm, nói mau, hắn đang ở đâu?" Lục Hào nhấn cái đầu ra khỏi hai đôi bông đào, ngấn mặt nhưng vẫn còn nhìn nữ nhân kia đáp.

"Đây là tiểu đệ Lý Giang ta vừa mới thu nhận, hắn vừa vận cùng lớp với Tạ Phi Thiên." Nguru Siêu chọc chọc Lý Giang đang đứng say mê nhìn đôi ngực căng tròn bóng ươn của nữ nhân.

Lý Giang hiểu ý, nỗ lực đem ánh mắt của mình thu lại rồi, tiến lên một bước nói:

"Hào ca, Tạ Phi Thiên là bạn học cùng lớp với ta, ta có thể giúp ca dẫn dụ hắn rời khỏi trường."

"Nếu có thể đem hắn dụ ra, các người tại sao còn không bắt hắn tới đây gặp ta? Còn chờ cái gì hả?" Lục Hào đột nhiên đứng lên gầm hét.

"Hào ca, chúng ta đánh không lại Tạ Phi Thiên, bằng vào chúng thì không nên... Muốn hướng Hào ca xin một ít thuốc." Nguru Siêu xoay người nói.

"thôi được rồi, đi tới chỗ A Thiên nơi đó lĩnh đi, nói ta bảo lấy thuốc." Lục Hào khoát tay áo nói.

....

Buổi trưa vừa ăn xong cơm, Tạ Phi Thiên liền nhận được một cuộc gọi từ một số xa lạ:

"Âu Dương Yên bây giờ đang ở trong tay bọn ta, nếu như người có gan, chạy ra trước cổng trường đi."

Tạ Phi Thiên cả kinh, cúp điện thoại, hướng về cổng trường phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Kế Hoạch Bắt Cóc

Tạ Phi Thiên vội vã chạy ra cổng trường, đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh, chỉ thấy ở bên cạnh trường dừng một chiếc xe một người đàn ông đang đứng tựa người vào xe, miệng nở nụ cười găng, hướng về hắn vẫy vẫy tay, chính là Nguru Siêu bị hắn đánh nát dái.

Mẹ nó, lũ khốn này sao lại biết dùng Âu Dương Yên để áp chế ta cơ chứ? Bọn họ hẳn là không quen biết Âu Dương Yên mới đúng? Càng không thể biết được quan hệ của Âu Dương Yên với hắn? Tạ Phi Thiên nghi hoặc, hướng về phía Nguru Siêu đi đến.

Bất kể như thế nào, chỉ cần mình gặp được Âu Dương Yên, nhất định có thể đem nàng cứu ra.

Tạ Phi Thiên hiện tại đối với thực lực của mình vô cùng tự tin, cũng chính vậy mà hắn mới dễ mắc bẫy ah.

"Người đâu rồi?"

"Ồ trên xe." Nguru Siêu lắc cái đầu hướng về trong xe ra hiệu cho Tạ Phi Thiên.

Cửa xe là kính phản quang làm hắn không thể nào nhìn thấy bên trong, Tạ Phi Thiên chỉ có thể đến gần chiếc xe, ló đầu vào bên trong nhìn.

Nhớ tới lần trước bị người ta đập một gậy lên đầu, Tạ Phi Thiên trước khi ló đầu cố ý quan sát trên người Nguru Siêu, không hề nhìn thấy cái gì gạch đá và gãy gộc, lúc này mới đưa đầu vào trong cửa xe nhìn vào.

Tạ Phi Thiên mới vừa đưa đầu vào, từ bên trong đột nhiên đưa ra một cánh tay, cầm trên tay một miếng vải ướt, một cái chụp miếng vải vào mặt Tạ Phi Thiên, Tạ Phi Thiên ý thức được không đúng, muốn lui về phía sau, nhưng mà Nguru Siêu cũng đã vũng vàng ở phía sau đẩy hắn vào.

Từ miếng vải xông vào mũi Tạ Phi Thiên nhàn nhạt mùi nước thuốc, Tạ Phi Thiên chỉ cảm thấy đầu hắn ong một cái như bị búa tạ nện vào, ý thức dần dần mờ hồ,

Lần cuối cùng hắn nhìn thấy chính là một khuôn mặt cười đắc ý, không phải Lý Giang thì là ai nữa. Bất quá, khiến cho hắn cảm thấy yên tâm vui mừng là trên xe cũng không nhìn thấy Âu Dương Yên.

Tạ Phi Thiên từ lúc hôn mê đến khi bị kéo vào xe, cũng không hề gây nên những người khác chú ý, bởi vì từ bên ngoài nhìn thì, giống như là Tạ Phi Thiên tới chỗ xe rồi leo lên vậy.

"Ngu ca, thuốc này của các người đúng là hữu hiệu!" Lý Giang hướng về Ngu Siêu cười nịnh hót.

"Đó còn cần phải nói sao, đây chính là là Hào ca đã bỏ ra cái giá cao để lấy được đây, nếu như không phải do tên nhóc này rất khó chơi, chúng ta còn không nỗ lực đây."

Được rồi, người bạn ta muốn đã bắt được rồi, còn cô nàng gì đó của người, chính người nghĩ biện pháp dụ nàng ta ra đi, ta giúp người giải quyết cho xong luôn." Ngu Siêu cười hắc hắc nói.

"Anh hùng cứu mỹ nhân, người thật biết chơi ah."

"Cảm ơn Ngu ca, đợi ta đem cô nàng này thu vào tay rồi, tất nhiên sẽ cố gắng báo đáp đại ca."

"Lý Giang từ trong túi quần của Tạ Phi Thiên lấy ra điện thoại di động, vào danh bạ tìm số Âu Dương Yên gửi một cái tin nhắn:

"nàng mau ra công trường một chút, gấp!!!"

Chỉ chốc lát sau, điện thoại di động lại "Dích dích" vang lên, Lý Giang vừa nhìn, quả nhiên chính là tin nhắn của Âu Dương Yên gửi lại.

Mẹ nó, Lão Tử gửi cho người hàng trăm hàng ngàn tin nhắn, cũng không có thấy người gửi lại tin nào, hắn gửi một phát, người liền nhắn lại, đệt mẹ! Chờ tới khi Lão Tử đạt được người, xem ta có dằn vặt người xin tha không.

Lý Giang một bên trong lòng mắng thầm, một bên mở ra tin nhắn xem: "Hiện tại ta tới không được đâu!"

"Tới không được?" Lý Giang lơ lửng kêu lớn lên. Mẹ nó toàn bộ kế hoạch đẹp, ủa phí rồi sao?

"Cái gì tới không được?" Ngu Siêu xem bộ dáng thất kinh của Lý Giang, nghi ngờ hỏi.

"Nàng nói hiện tại tới không được, mẹ nó, vận may của ta làm sao đen đui như vậy!" Lý Giang bực tức đấm một quyền vào ghế ngồi.

"Tại sao?" Lý Giang không cam lòng lại phát ra một tiếng thét lớn.

"Dích dích" điện thoại di động lại vang lên, mở ra xem, "Ta ở nhà vệ sinh đợi một chút đi." Lý Giang nở nụ cười.

"Tiểu tử người lại cười cái gì? Vui buồn thất thường vậy!" Ngu Siêu nghi ngờ hơn rồi hỏi.

"Không có gì? Nàng nói nàng tới không được, là vì nàng bây giờ đang ngồi ở nhà vệ sinh" Lý Giang cố nén lòng tràn đầy vui mừng, lại nhắn tin trả lời.

"trước công trường học có đậu một chiếc xe, số xe 2217, ta đang ngồi trên xe chờ người tới!"

"Ngu ca, ta qua bên kia núp một chút, nếu để cho nàng thấy được ta ngồi trên xe, như vậy coi như là hư hết kế hoạch." Lý Giang Sửa lại tư thế ngồi của Tạ Phi Thiên, khiến người ta mới nhìn đều tưởng hắn đang ngồi ở đó chứ không phải bị ăn thuốc, sau đó quay lại dặn dò Ngu Siêu một tiếng, thu hồi điện thoại di động, như không có chuyện gì xảy ra bước ra ngoài đi tới một góc khuất đứng.

Lý Giang đứng một góc đường đợi trong chốc lát, liền thấy Âu Dương Yên vội vã hướng bên này chạy ra. Lý Giang tiến lên nghênh tiếp hỏi.

"Tiểu Yên, vội vã như vậy, đi đâu à?"

"Lý Giang? Người không phải là đi về nhà rồi sao? Giờ ta có chút chuyện, hôm khác gặp nói nhé." Âu Dương Yên thấy là Lý Giang, cũng không thèm lưu ý ngó một cái, không giống nhau: không chờ Lý Giang trả lời gì, đã vội vàng hướng về chiếc xe đậu bên đường chạy qua.

Ta thảo mẹ nó, tên khốn Tạ Phi Thiên này, nhìn thấy bộ dáng gấp gấp như đưa mẹ đi đẻ của Âu Dương Yên, Lý Giang nghiêng răng tức giận chửi thề.

Âu Dương Yên đến gần chiếc xe đỗ bên đường, nhưng không nhìn thấy Tạ Phi Thiên đi ra, nhìn lại bảng số xe thì đúng rồi, mới nhẹ nhàng đưa tay lên gõ.

"C-k-í-t.t.t" cửa xe mở ra, Âu Dương Yên cúi người nhìn vào, chính là Tạ Phi Thiên đang ngồi tựa vào ghế đôi mắt hơi lim dim.

Phi Thiên, có chuyện gì thế... Ah... A..." Một đôi bàn tay lớn đen thò từ bên trong xe vươn ra, một miếng vải ướt chụp vào mũi nàng đè mạnh, một cái tay khác đem nàng kéo lên xe.

Lý Giang ở công trường học nhìn tới thấy toàn cảnh, Âu Dương Yên bị bắt lên xe, đợi thêm một lúc nữa, lúc này mới trở lại lên xe, chiếc xe khởi động, chậm chậm lăn bánh chạy đi.

"Ngu ca, chờ xíu nữa nàng giải đi thuốc, ta liền tìm cơ hội xông tới, đến lúc đó còn phiền Ngu ca một chút ạ." Lý Giang nhìn bên cạnh khuôn mặt thân thể của Âu Dương Yên đang ngủ say thật là đã ah, nếu không phải sợ làm cho nàng thức tỉnh lại nhìn thấy mình, hẳn thật muốn sờ bóp vài cái cho thỏa lòng ước ao bao đêm.

"Không thành vấn đề, không phải cải trang người xấu thôi sao? Chúng ta thật cũng không cần giả trang gì, khuôn mặt bọn ta nhìn không giống sao, cơ mà bọn ta cũng là giang hồ chợ búa mà, bảo đảm nàng ta sẽ sợ hãi đến bất lực, đến lúc đó ngươi chỉ cần chú tâm diễn vai anh hùng của mình là được rồi" Ngu Siêu vừa lái xe, một bên hồi đáp Lý Giang.

."Ta nói tên nhóc ngươi vẫn là rất có đầu óc tâm kế nha, chuyện như vậy ngươi cũng nghĩ ra cho được, không chỉ có chính mình diễn vai anh hùng, mà còn giả họa cho Tạ Phi Thiên, chờ chúng ta tới địa điểm ngon đem thuốc giải cho nàng là ngươi có thể hành động rồi"

"Khà khà, ta làm sao so sánh được với Ngu ca đây? Ta cũng chỉ vừa mới bước ra giang hồ lẫn lộn, sau này còn phải phiền phức Ngu ca chiếu cố nhiều lắm." Lý Giang trong miệng khiêm tốn, trong lòng nhưng cũng rất đắc ý mình là một thiên tài mưu kế ah.

"Giang tiểu tử, nói thật, cô nàng này xác thực rất đẹp nha, nếu như không phải là đồng ý giúp ngươi, ta thật sự không nỡ để nàng cho ai ăn trước đấy nha khà khà".

Nghe được Ngu Siêu nói lời này, Lý Giang trong lòng hồi hộp một thoáng, hẳn nói lời này là có ý gì, hẳn là Ngu Siêu cũng coi trọng Âu Dương Yên rồi, nếu là như thế, vậy ta thật sự thảm rồi. Lý Giang trong lòng gấp gáp, ngoài miệng lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra cười nói:

"Khà khà khà, Ngu ca, ca cứ nói đùa, Ngu ca ngài sao lại thiếu nữ nhân chơi đùa ah, sao lại trọng một cái tiểu cô nương chưa biết làm gì chứ"

"Điểm ấy, vẫn là để tiểu tử ngươi nói đúng rồi đấy, ta Ngu Siêu vẫn đúng là không thích loại cô gái nhỏ ngây thơ, chơi kiểu hiếp dâm, như vậy cái gì cũng không hiểu, chơi chỉ có thể mất lệ tràng mi khóc bù lu bù loa, có cái gì đã cơ chứ?

Nhưng mà, chỉ bằng vào vóc người cùng tướng mạo của nàng, đem ra ngoài bán đi, đương nhiên cũng kiếm được một cái giá cao đó nha." Ngu Siêu vừa nói vừa không nhịn được liếc mắt nhìn xuống đũng quần của mình.

Nghĩ tới việc hôm trước hắn bị Tạ Phi Thiên đá vào dái, từ ngày đó họa mi đeo thêm hột, dùng cách nào đi chăng nữa thì huynh đệ của hắn cũng lâm vào ngủ say, có thể cả đời liệt rồi ah.

Càng nghĩ càng tức, "âm" Ngu Siêu đập vào vô lăng một cái chửi thề, thù hận với Tạ Phi Thiên càng lớn hơn chỉ mong mau mau tới chỗ để hắn đập cho Tạ Phi Thiên một trận.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Cuối cùng ai quot;thịtquot;!!!

Bảng số xe 2217 là một chiếc xe mười sáu chỗ kết cấu như xe du lịch, nhưng được nhóm hắc bang này độ động cơ và phụ tùng bên trong chuyên chở đàn em đi đánh nhau và làm chuyện phi pháp, bảng số cũng là giả được thay đổi theo phi vụ, xe trực tiếp lái vào sân một biệt thự bốn tầng, công biệt thự bị nhanh chóng đóng lại, Ngu Siêu ngừng xe, từ trên xe bước xuống.

Vẫy tay gọi vài tên gác cổng của biệt thự, tới phụ đỡ Tạ Phi Thiên và Âu Dương Yên đang hôn mê xuống xe.

"YAA.A.A., Ngu ca, ngươi không phải là đi bắt Tạ Phi Thiên sao? Còn dắt về được một con cừu nhỏ đáng yêu thế này? Chẳng trách Hào ca rất coi trọng ngươi nha." Một cái lính gác giúp đỡ Âu Dương Yên xuống nhìn thấy thân thể Âu Dương Yên, vội vã nuốt nước miếng một cái.

Bất quá hắn cũng biết, đồ ngon như vậy phải để mấy lão đại xoi trước, bọn lính gác què nhe bọn hắn nếu may mắn thì có thể húp cú chót mà thôi, đó là quy luật cấp bậc rồi, vì lẽ đó mắt hắn cứ chăm chăm miếng nước miếng ừng ực cũng không dám động tay động chân lộn xộn.

"Các ngươi cẩn thận một chút, không thôi đem người tỉnh lại đấy, cô nàng này không thể giống như mấy cái nữ nhân trước kia, đây là nữ nhân huynh đệ ta, thuận lợi mang tới nơi này để diễn chút kịch" Ngu Siêu chỉ vào Lý Giang rồi giới thiệu với những người ở đây.

"Ngu Siêu, người đã mang về rồi sao?" Lục Hào từ trong phòng bước ra hỏi.

Đối với cái tên Tạ Phi Thiên để hắn vỡ mồm nằm ở trong bệnh sững sờ một tuần lễ, có thể nói hắn hận tới cực điểm, nghe được Ngu Siêu động tĩnh mang Tạ Phi Thiên trở về, liền từ lâu hai lập tức phóng xuống rồi.

"Hào ca, bắt về rồi, có liều thuốc này của ca, hẳn vùng vẫy sao nổi nữa, còn không phải đến mặc chúng ta tính toán sao?" Ngu Siêu cười nhỉnh tiến ra đón Hào ca nói.

"Cô nàng này cũng là ngươi đem về luôn sao? Ngu Siêu ah Ngu Siêu, ngươi làm tốt lắm càng ngày làm việc càng tốt đấy. Cô nàng này quá mặn mà,

chơi chắc đã lắm đây, đem nạng mang lên lầu đi." Lục Hào nhìn thấy Âu Dương Yên, chà chà khen không dứt miệng, liếm liếm môi, còn đưa tay lên khuôn mặt nhỏ của Âu Dương Yên sờ soạng bóp nệm hai cái.

"Các người trước tiên cho nàng ăn chút thuốc, chờ lát nữa ta muốn đích thân dạy dỗ dạy dỗ nàng ta một trận."

Nghe nói như thế, Lý Giang sắc mặt biến thành trắng bệch, trong lòng nóng lên, nữ nhân này chính là người mà ta thâm thương trộm nhớ ba năm cấp ba ah, thật vất vả mới đem nàng đưa qua đây, lại bị đại ca trong bang coi trọng muốn chơi, làm sao đây mình phải làm sao?

"Hào ca, cô nàng này là bạn gái của ta..." Lý Giang cổ cứng lên lá gan, cuối người về phía Lục Hào nói.

"Bạn gái của người sao? Là bạn gái người người còn dùng thuốc để hôn mê đem qua đây?" Lục Hào xoa xoa ngón tay của chính mình, phóng tới sờ sờ da dẻ cánh tay của Âu Dương Yên, xúc cảm tuyệt vời của gái mới lớn trên người Âu Dương Yên phát ra, để hắn rất là mê luyến, muốn thưởng thức ngay.

"Này da dẻ, vóng người nhìn là biết chưa từng bị thịt qua, Ta bất kể nàng có phải là bạn gái của người hay không, đem nàng đưa lên lầu, phòng của ta đi."

"Ngu ca, người nói giúp ta một chút đi?" Lý Giang cuống lên.

"Giang đệ à, Hào ca có thể coi trọng người đàn bà của người, cái đó là phúc phận của người, chúng ta sống trong nghề này quan trọng nhất là cái gì người biết không? Không phải là nghĩa khí sao? Đã là huynh đệ chịu một đao thay người cũng được, so đo làm chi một cái nữ nhân cơ chứ?" Ngu Siêu khẽ thở dài một hơi, nhẹ giọng khuyên nhủ Lý Giang.

Tính khí của Lục Hào hẳn rất rõ ràng, nữ nhân mà Lục Hào coi trọng thì, nhất định phải thu vào tay, nếu như mình theo lên mặt bảo vệ Lý Giang, vậy chả khác gì muốn chết đây mà.

"Không, Âu Dương Yên nàng là của ta, ta hiện tại liền dẫn nàng đi, không ở đây nữa!" Lý Giang hình dáng như phát điên xông tới hai người đang đỡ Âu Dương Yên lên lầu.

"Đừng", một tiếng vang dội một bạt tai vung vào ngay mặt Lý Giang, một tên đàn em thân cận của Lục Hào bước ra khuôn mặt dữ tợn hung hãn nói.

"Người là cái thá gì hả? Dám cùng lão đại cướp nữ nhân sao, người chán sống phải không!"

Lục Hào nhú nhú mày, vừa muốn nói gì đó, thì một tên thủ hạ cầm điện thoại từ trong nhà chạy vọt ra nói.

"Hào ca, bang chủ điện thoại tới."

Lục Hào nhận lấy điện thoại, đi qua một bên nghe điện thoại, bộ dáng dụi đi không ít.

Chỉ chốc lát sau, cúp điện thoại đi tới.

"Các người trước tiên đem cô nàng này bê lên trên lầu đi, cho ăn ít thuốc, ngày hôm nay có hai vị khách tới chơi, vừa vận dụng tới nàng luôn. A Địa, người theo ta, đi đem nữ học sinh ngày hôm qua mang tới đây."

Tên thanh niên đang ngăn ở trước mặt Lý Giang nghe được dặn dò, liền đi theo phía sau Lục Hào bước ra ngoài.

Lục Hào đi đến bên cạnh cổng, lại đột nhiên quay đầu lạnh lùng nói:

"A siêu, người người mang tới, người tự mình xử lý đi nha, có chuyện gì xảy ra, người tự mình biết hậu quả là cái gì đấy?"

Nhìn Lục Hào mang theo ba người lên chiếc xe con bỏ đi, Ngu Siêu mau mau kéo Lý Giang còn đang sững sờ lại gần.

"Giang đệ, bình tĩnh lại đi, muốn vào hắc bang lẫn lộn muốn ra giang hồ, thì không nên có quá nhiều tình cảm trên nữ nhân biết chưa, cô nàng này nếu đại ca coi trọng, vậy hãy để cho đại ca đi, sau đó theo Hào ca thì người sẽ biết, nơi này chính là không bao giờ thiếu nữ nhân đâu, người muốn bao nhiêu cũng có "chơi" gãy hàng thì thôi nha?"

Nói tới đây Ngu Siêu bỗng nhìn xuống quần của mình lần nữa, mẹ nó, nói gãy hàng làm chi chứ, tâm tình cũng bức lên không ít.

"Siêu ca, nhưng mà Âu Dương Yên nàng...ta." Lý Giang đỏ mặt nói.

"Nhưng mà cái gì, hả? Chính người muốn chết cũng không quan trọng, lẽ nào người muốn kéo ta chết chung à?" Ngu Siêu hai tay như kim sắt y ghim mạnh lên vai của Lý Giang, ánh mắt cũng lạnh xuống, đe dọa.

Nhìn ánh mắt của Ngu Siêu lạnh xuống, Lý Giang biết, Ngu Siêu cũng sẽ không đứng ở phía bên mình nữa rồi, nếu như mình lại khư khư cố chấp, chờ đợi mình chỉ sợ cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

"Siêu ca, ta nghe lời người." Lý Giang chặt vật buồn bã nói mấy chữ này.

"Rồi vậy mới tốt. Ở trong nghề giang hồ này của chúng ta có câu nói, không từ bỏ được nữ nhân thì không làm nổi lưu manh."

Giang Đệ, đối với nữ nhân không thể quá si tình nha, vui đùa một chút thì được." Ngưu Siêu lôi kéo Lý Giang, mãi đến khi hai người kia đem Âu Dương Yên nhắc lên lầu, mới buông hấn ra.

"Giang Đệ, việc đã đến nước này, hi vọng ngươi phải hiểu rõ, Âu Dương Yên cùng Tạ Phi Thiên, chính là người giúp đỡ mang tới, nếu như việc này bị lộ ra ngoài, ngươi lại là thủ phạm chính đây, đừng làm chuyện ngu xuẩn, nha?" Ngưu Siêu nhìn thấy Lý Giang vẫn là rầu rĩ không vui, chỉ lo hấn nghĩ không thông sẽ lặng lẽ báo cảnh sát gì đó, lại bồi thêm một câu.

Vốn dĩ đúng là Lý Giang định tìm cơ hội báo cảnh sát, nhưng là nghe được câu này, hấn lại do dự rồi. Không thể báo cảnh sát, báo cảnh sát chính mình cũng xong đời.

Một luồng bi thương cảm giác từ đáy lòng xông lên, Lý Giang không thể hiểu nổi kế hoạch hoàn mỹ khô kề hồ của hấn, lại trở thành một kết quả như thế, Âu Dương Yên xong, chính mình cũng xong, cuộc đời của mình, lẽ nào thật sự thất bại như vậy sao? Đến người mình yêu cũng có không được trái tim, ngay cả thể xác cũng không chiếm được.

Lý Giang chỉ cảm thấy trong đầu của mình trống rỗng, sững sờ đi tới một góc sân, hai tay ôm đầu gối, dựa vào tường ngồi xuống, hai mắt thần thờ nhìn về phía trước, cứ như vậy không nói gì, không động đậy gì.

"Siêu ca, hấn như vậy thì làm sao đây?" Một cái đàn em nhìn thấy Lý Giang ngồi một hồi lâu, thấp giọng hỏi Ngưu Siêu.

"Được rồi, để hấn yên lặng một chút đi, thanh niên ghé con mới bước ra lẫn lộn chưa hiểu chuyện, chưa trải qua đại sự, để hấn yên tĩnh xui đi." Ngưu Siêu thở dài, đi vào nhà.

Nửa tiếng sau, chiếc xe của Lục Hạo đã trở về rồi, Lục Hạo từ bên trong xe bước xuống, mấy người khác từ trong xe lại bước xuống bế một cô gái đang hôn mê bất tỉnh, đưa lên lầu.

Lại qua nửa tiếng, từ ngoài sân lại có người lái một chiếc Audi màu đen vọt vào, hai người đàn ông bước xuống trên mặt đều đeo mặt nạ che đi gương mặt, nhìn bọn họ vóc người mập mạp, tập tễnh bước đi, là có thể biết hai người này từ năm mươi tuổi trở lên rồi.

Hai người vừa bước xuống thì Lục Hạo đã từ trong vọt ra khom người nghênh đón đi vào.

Nhìn thấy hai người đeo mặt nạ không dám lộ bộ dáng, lại chính là quý khách mà Lục Hạo nói khi nãy, mục đích tới nơi này, chính là tìm vui ở trên người Âu Dương Yên cùng một cô gái khác kia, một luồng lửa giận xông thẳng lên đầu Lý Giang.

Hấn đứng lên, kéo tay Ngưu Siêu cũng đang muốn bước vào cửa nói: "Siêu ca, ta có thể tới chỗ Tạ Phi Thiên xả giận hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Vụ án mất tích

Tại trung tâm thành phố G, cục cảnh sát, lão cục trưởng Tôn Hồng Dân hỏi Thượng Quan Đồng vừa bước vào:

"Tiểu đồng, ngày hôm qua có một vụ phụ huynh báo con họ bị mất tích ở trường học, có manh mối gì không?"

"Vẫn không có ạ, những người quen thuộc với cô bé chúng ta đã tìm kiếm, lấy lời khai cả rồi, đều nói không có nhìn thấy nàng, cũng không có liên lạc gì với nàng ta, Tôn thúc thúc, người nói xem có lạ hay không trong một năm nay có bao nhiêu vụ bắt cóc rồi cơ chứ lại toàn là nữ sinh?"

Đáng giận hơn là, báo án sau hai ngày lại nói con em mình trở về nhà rồi, đòi rút lui án, người nói đây không phải là kì lạ sao? Cho rằng cục cảnh sát của chúng ta không có chuyện gì làm sao?" Thượng Quan Đồng có chút tức giận bất bình nói.

"Tiểu đồng ah, người làm cảnh sát cũng lâu rồi, mà tâm tình vẫn chưa thể kiềm chế được hả? Chúng ta là cảnh sát nhân dân, vốn là vì nhân dân mà phục vụ thôi, vụ án mà có rườm rà đó là điều tất nhiên thôi, nhà người ta con gái trở về đó là điều tốt mà?"

Lẽ nào người muốn chúng ta tìm xác về cho cha mẹ người ta người mới chịu?" Tôn Hồng Dân nửa đùa nửa thật dạy bảo Thượng Quan Đồng.

"Cục trưởng đại nhân, ta đương nhiên là không phải có ý này, ý của ta đó là,

Một cô bé mười mấy tuổi, đang vào độ tuổi nổi loạn, còn có thể là bỏ nhà chạy theo bạn trai không chừng ah, lại chạy ra ngoài chơi vài ngày rồi về, đây không phải là chuyện rất bình thường sao? Chính ta lúc nhỏ cũng từng bỏ nhà đi chơi, bị ba ta bắt về cាប់ tít một trận." Thượng Quan Đồng giải thích.

"Tiểu đồng, ý của người là chúng ta giờ nên bỏ mặt vụ án này, ngồi đợi cô bé này tự trở về?" Tôn Hồng Dân nghiêm mặt nói.

"Không không, cục trưởng à, ta hiện tại liền đi tìm ta đi tìm mà, ta hỏi thăm được nàng có một người bạn rất thân trên mạng, ta đi xem thử mạnh mẽ này!"
Thật sự nhìn thấy Tôn Hồng Dân tức giận, Thượng Quan Đồng cũng không dám nhiều lời nữa, Tôn Hồng Dân không đáng sợ, nhưng mà truyền tới tai lão ba, vậy thì xong đời mình.

Đồng thời, tại trường học, Lan Hinh vừa đi dự họp về tới lớp thì khuôn mặt đã đầy hỏa giận. Hai tên khốn kiếp này, đây là sợ mình trách phạt, lại dám cùng nhau bỏ trốn luôn trong giờ học.

Hai tên này trong giờ học trốn đi mất nàng chính là giáo viên chủ nhiệm trách nhiệm là rất lớn, lại nghĩ đến Tạ Phi Thiên lại dẫn Âu Dương Yên hai người bỏ trốn, Lan Hinh trong lòng càng tức hơn, bình dấm chua trực tiếp bẻ ah, lửa giận bùng bùng.

Thằng nhóc con này, đừng để cho ta tìm được các ngươi, bằng không ta cho các ngươi đẹp mặt. Lan Hinh ở trong lòng hung hăng mắng.

"Lan lão sư, lớp bên cạnh có người nói nhìn thấy Tạ Phi Thiên lên một chiếc xe con mười sáu chỗ." Đường Lâm đột nhiên đuổi theo Lan Hinh ở phía trước báo cáo.

"Lúc nào hả?"

"Buổi trưa lúc ăn cơm xong."

"Nhìn thấy Âu Dương Yên không?"

"Nàng cũng nói lúc sau ở trường nhìn thấy Âu Dương Yên vội vã chạy đi ra ngoài, không biết có phải hay không đi theo Tạ Phi Thiên."

"Ngươi nhanh đi hỏi thăm một chút, xem còn có ai nhìn thấy hay là biết việc này không? Ta trước tiên liên lạc về nhà bọn họ xem thử."

Lan Hinh móc ra điện thoại đang định bấm số thì, một cú điện thoại gọi tới, vừa nhìn, là một số xa lạ.

"Lan lão sư, ta Thượng Quan Đồng đây, ta bây giờ đang ở trường học của các ngươi này, có thể hay không xin ngươi hỗ trợ phá án một chút, chúng ta muốn tìm Tô Tiểu Thoa để hỏi một số chuyện?"

"Tô Tiểu Thoa đúng là học sinh lớp của ta. Đúng, đúng, đúng. Ngươi đang ở đâu? Ở đại lộ trước cổng trường à? Tốt, ta lập tức chạy tới ngay." Lan Hinh cúp điện thoại, quay lại nói với Đường Lâm:

"Ngươi đi gọi Tô Tiểu Thoa đến đại lộ gặp ta một chút."

Nghe được Thượng Quan Đồng nói đến đây là vì chuyện một nữ sinh bị mất tích, đến để thu thập chứng cứ mà nữ sinh kia có liên lạc với Tô Tiểu Thoa, nghe được việc này làm Lan Hinh không khỏi không nghĩ tới Tạ Phi Vũ cùng Âu Dương Yên bỏ trốn, ta có nên báo cảnh sát luôn không?

...

"Lan lão sư, ta thật sự không biết Âu Dương Yên nàng đi đâu cả? Buổi trưa ăn cơm xong thì vẫn còn, sau khi vào nhà vệ sinh, thì liền vội vã rời rồi, ta có hỏi nàng đi đâu, nàng cũng không có nói cho ta biết đi đâu cả." Tô Tiểu Thoa vừa bước tới, liền bắt đầu khai ra những gì nàng biết.

"Lan lão sư trường học cũng có học sinh mất tích sao?" Thượng Quan Đồng kinh ngạc hỏi.

"Ai ta cũng chưa dám chắc? Nhưng Tạ Phi Thiên cùng Âu Dương Yên, bình thường rất là ngoan, buổi trưa hôm nay liền bỏ đi đâu mất." Lan Hinh đáp:

"Ta đang định liên hệ với người nhà hai em đó đây."

"Tô Tiểu Thoa, đây là Thượng Quan cảnh sát, nàng có chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi không được nói dối, biết chuyện gì thì nói thật ra nghe chưa." Lan Hinh nhìn về phía Tô Tiểu Thoa nói.

"Cảnh sát tới tìm ta có việc sao?" Tô Tiểu Thoa nghe thế sợ hết hồn.

Vốn là còn tưởng rằng người này là bạn của Lan lão sư, sao lại là cảnh sát tới tìm mình chứ?

"Ta... Ta nhất định... nói thật mà... Nói thật." Tô Tiểu Thoa lắp ba lắp bắp trả lời.

"Tô Tiểu Thoa, ngươi biết Hồ Mị trường "Tứ Trung" không?" Thượng Quan Đồng hỏi.

"Ta biết nàng ta, chúng ta quen nhau trên facebook ấy."

"Vậy ngươi biết nàng hiện tại đang ở đâu không?"

"Không biết, nàng cũng gần một ngày rồi không có online."

"Nàng gần đây có nói là muốn đi đâu không, hay muốn làm chuyện gì không, đại loại như vậy?"

"Không có, mấy ngày trước nàng còn nói muốn tập trung ôn tập chuẩn bị thi đại học sắp đến đây."

"Người suy nghĩ kĩ thêm một chút, xem có sót cái gì không? Nàng bây giờ mất tính không để lại dấu hiệu nào, người trong nhà đang rất gấp gáp."

Tô Tiểu thơ suy nghĩ một chút, vẫn lắc đầu một cái. "Không có, ta chắc chắn là không."

Nhìn Tô Tiểu thơ quay trở về lớp học, lúc này Thượng Quan Đồng mới quay lại hỏi Lan.

"lúc Tạ Phi Thiên cùng Âu Dương Yên mất tích, có ai đó nhìn thấy hai người họ không? Lan lão sư có hỏi các học sinh thử chưa?"

"Đúng là có một em học sinh nhìn thấy Tạ Phi Thiên ra khỏi trường học lên một chiếc xe con mười sáu chỗ, còn chứng kiến Âu Dương Yên từ trong trường chạy vội ra đường, hẳn là cùng đi với Tạ Phi Thiên." Lan Hinh cười khổ nói.

"xe con mười sáu chỗ?" Thượng Quan Đồng cũng sờ

"Người nói là bọn họ lên một chiếc xe con mười sáu chỗ?"

"Đúng là như vậy. Làm sao hả?"

"Không có gì, chính là nữ sinh ta đang tìm cũng bước lên một chiếc xe con mười sáu chỗ mà mất tích, đồng thời rất kỳ quái là trước đây có vài vụ án nữ sinh mất tích, hầu như đều là bước lên một chiếc xe con mười sáu chỗ."

"Cái kia, vậy những người bị mất tích đã tìm thấy chưa?" Lan Hinh bắt đầu lo lắng.

"Tìm thấy rồi, đều là sau hai ngày tự quay trở về, người nhà liền đến cảnh sát hủy án. Người nói vụ này cũng vậy nha? Làm sao đều là một chiếc xe mười sáu chỗ tới trước cổng trường đưa đi?"

Không được, ta còn phải đi lục lại các vụ án trước xem, hỏi rõ việc này mới được." Thượng Quan Đồng đột nhiên nghĩ đến những vụ án mất tích này đều liên quan tới chiếc xe mười sáu chỗ, hai ba ngày sau liền tự mình trở về, sau đó hủy bỏ bản án, tương tự mất tích toàn là những nữ sinh xinh đẹp, và trước đó cũng không có dấu hiệu gì báo trước.

Đương nhiên, Tạ Phi Thiên là một cái ngoại lệ, nam nhân bị bắt ah.

"Lan lão sư, người biết Tạ Phi Thiên cùng Âu Dương Yên vì lý do gì mà bỏ trốn không?"

"Hắn là yêu nhau sợ ta trách phạt bọn họ chứ gì? Ngày hôm qua có người tố cáo bọn hắn phịch nhau giữa đêm." Lan Hinh cười khổ nói, chính mình chỉ là giận hắn nên nói nặng một tý, làm sao lại đem bọn họ dọa sợ bỏ trốn cơ chứ, ta đáng sợ vậy sao?

"Hừm, là như thế sao? Vậy người trước tiên liên hệ về nhà bọn hắn xem sao, ta có việc, đi trước nhé, à, đúng rồi, có tin tức của Tạ Phi Thiên, nói cho ta biết một tiếng nha." Thượng Quan Đồng vội vã đi rồi.

Trở lại cục cảnh sát, Thượng Quan Đồng trước tiên lục lại hồ sơ những vụ án bắt cóc trước, sau đó lựa chọn vài cái nữ sinh rồi đi thăm hỏi, vừa đi tìm hiểu, nàng giật nảy cả mình,

bởi vì nàng phát hiện những nữ sinh đã từng rất ưu tú này bây giờ, trở nên chán chường, có người thì lúc nào cũng thờ người ra, có người thì như tâm thần, vài người tỉnh thì lúc nhút nhát sợ sệt, hỏi về vấn đề mất tích thì toàn nói dối hoặc áp ứng.

hơn nữa tâm tình rất kích động. Nhiều năm phá án kinh nghiệm, để Thượng Quan Đồng ý thức được trong này nhất định có vấn đề rồi đây.

Nhưng mà vấn đề ở chỗ nào? Xem ra cần phải tìm tới cái kia nữ sinh Hồ Mị mới có lời giải đáp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Thuốc kích dục

Âu Dương Yên dần dần tỉnh lại, cảm giác đầu tiên của nàng chính là đau đầu, đau đến nỗi hỗn loạn, thật sự không muốn tỉnh lại luôn. trên trán nàng cảm giác được là một vật mềm ướt đang lau, là một cái khăn ướt, dần dần, cũng cảm giác cơ thể tốt hơn một chút.

Mở mắt hé ra, đập vào mắt là một cô gái đang mặt vấy ngấn đang ngồi trên giường cầm cái khăn ướt lau người cho mình, theo từng động tác lau lau hai đám bông đào tròn trịa của nàng đang đưa, thật là to bự, ở chính giữa là một cái khe rãnh sâu đen không thấy đáy thật hấp dẫn, cho dù Âu Dương Yên cũng là phái nữ, nhìn thấy hai quả đào to cỡ này cũng cảm thấy, mặt mày nóng rang.

"Người đã tỉnh rồi sao, uống chút nước đi nè, người sẽ cảm giác dễ chịu hơn chút." Người phụ nữ kia nhướn miệng cười, đưa tới một ly nước lọc.

Nghe được nước, Âu Dương Yên mới cảm giác được cổ họng nàng đúng thực là đang khô rang, đưa tay nhận lấy, uống một hớp sạch sành sanh, đem cái chén kia đưa trả cho người phụ nữ kia.

"Cảm ơn. Ta đang ở đâu đây? Còn người là ai?" Âu Dương Yên nhìn xung quanh một cái một căn phòng xa hoa buột miệng hỏi.

"Chờ một chút, lát nữa người sẽ tự biết mà, người trước tiên nghỉ ngơi một chút đi." Nữ nhân cũng không trả lời vấn đề của Âu Dương Yên, đem cái ly trong tay để lại lên bàn, lùi ra khỏi phòng, tiện tay khép cửa phòng lại.

Chính mình nhớ là đang ở trường học, làm sao bây giờ mờ mắt liền đến chỗ này vậy? Đúng rồi, mình là bị Tạ Phi Thiên gọi chạy ra, ở chiếc xe mười sáu chỗ kia, mình còn nhìn thấy Tạ Phi Thiên ngồi ở trên đó.

Nhưng, Nhưng mà bây giờ, mình sao lại ở nơi này chứ? Nghĩ tới những thứ này, Âu Dương Yên làm sao có thể yên ổn ngủ nghỉ, loạng choạng loạng choạng bước xuống giường, đỡ lấy vách tường mờ ra tới cửa, nhưng mà vận tay cầm một cái, cửa lại không mở ra được, bị khóa trái.

Bọn họ đem ta khóa nhốt ở trong phòng, muốn làm gì hả? Nghĩ đến vấn đề này, Âu Dương Yên cuống lên.

"Rầm rầm rầm", Âu Dương Yên bắt đầu liều mạng vỗ cửa phòng.

"Tạ Phi Thiên, Tạ Phi Thiên, người tên khốn kiếp này, người đem ta mang đến nơi này làm gì hả? Tạ Phi Thiên, người đi ra cho ta! Đi ra cho ta!"

Âu Dương Yên vừa đập cửa phòng vừa la to, nhưng mà bên ngoài cứ như là không có ai, không có ai lại đây trả lời nàng, ngay cả tiếng động cũng không có tí nào.

Âu Dương Yên nhớ tới điện thoại di động của mình, sờ soạng trên người đã không còn thấy điện thoại đâu nữa.

Âu Dương Yên ánh mắt chuyển loạn nhìn xung quanh căn phòng, nhưng làm cho nàng thất vọng chính là, trong phòng tuy xa hoa đầy đủ, nhưng lại không có điện thoại, không có máy vi tính.

Âu Dương Yên lại xông về phía cửa sổ, mở ra xem, cửa sổ phía sau là một mảnh hoang vắng, từ đằng xa thì có thể nhìn thấy từng toàn cao cao đông đúc tòa nhà, nàng có thể phán đoán là mình đang ở một nơi ngoại ô thành phố rồi, nhưng đến cùng là ở đâu thì nàng không hề biết được.

"Ah..." Âu Dương Yên quay đầu lại nhìn căn phòng hét lên thật to, nhưng mà lại không có người nào chú ý tới nàng, tuyệt vọng nàng rốt cục quay trở lại chiếc giường, vùi đầu "Ồ ồ" khóc lớn lên.

"Tạ Phi Thiên, người là tên khốn kiếp, người đừng để ta thấy được người... Ô ô ô..."

Đang lo sợ khóc lóc, bỗng nhiên nàng lại cảm giác thân thể của mình có gì đó không đúng rồi, một luồng hỏa nóng từ bụng nàng bắt đầu lan tràn ra, loại này cảm giác nàng chưa bao giờ có, nó làm nàng rất khó chịu, cả người khô nóng không chịu nổi, phía dưới cô bé nóng rực như, như là thiếu hụt vật gì đó đưa vào, có một loại khát vọng mơ mơ hồ hồ, hơn nữa loại này khát vọng, nàng lại cảm giác như là muốn cái kia cường tráng cánh tay của Tạ Phi Thiên, ấm áp ôm ấp của một người đàn ông vậy, rồi còn thêm nhớ Tạ Phi Thiên ah.

Lại dần dần, nàng cảm giác loại khát vọng này càng ngày càng mãnh liệt tăng lên, nàng hiện tại không chỉ có cả người cảm thấy khô nóng, hơn nữa trên người nàng mỗi chỗ da thịt mỗi lỗ chân lông, đặc biệt là mấy chỗ tư kín chỗ nhạy cảm của con gái,

thật giống như là có ngàn vạn con sâu nhỏ đang bò lên, đang cắn lên ngứa ngáy, làm cho nàng có một suy nghĩ trong đầu, nếu như bây giờ có một cái bàn tay sờ đến người nàng, giúp nàng xoa bóp một cái, nhào nặn cơ thể nàng, xoa những chỗ nhạy cảm kia chắc sẽ thỏa mãn chắc sẽ giảm bớt nóng bức này, ahhh.

Bên trong thân thể của nàng, cảm giác khát vọng càng ngày càng mãnh liệt,

cuối cùng nàng lại kinh ngạc phát hiện, bản thân nàng hiện tại lại nằm trên giường vặn vẹo quay cuồng, hơn nữa hai tay của nàng lại nắm lên hai bộ ngực cao vút của mình, ở phía trên dùng sức nắn bóp nhào nặn.

theo bàn tay của nàng mỗi khi dùng sức nắn bóp thì y như rằng có một luồng điện vậy xung kích lên tới não bộ, để cho nàng rung động xúc cảm thém như vậy, nhưng vẫn chưa đủ, trong miệng nàng lại không tự chủ phát ra từng tiếng từng tiếng rên rỉ hừ hừ nhẹ.

Càng làm cho nàng cảm thấy ngứa ngáy hơn là, nàng cảm giác được "hoa viên" phía dưới của mình bị quần jean bó thật chặt chẽ, thật khó chịu nó lại đang rỉ nước ướt nhẹp ah, mà loại này khó chịu, lại làm cho nàng cảm giác thêm muốn có vật gì đó, vật gì đó, có thể đút vào bên trong ah, ở bên trong mà ma sát, đè ép, khuấy động lên, chống đối đâm chọc đủ tư thế vào, mới có thể giải trừ được nỗi khổ trong lòng lúc này ah.

Ta đến cùng là đang làm sao vậy? Làm sao ta lại có biểu hiện như bây giờ, rất giống trong miêu tả nữ nhân dâm đãng ah, nghĩ đến từ này, nàng không khỏi không e lệ, nhìn xung quanh căn phòng một cái, cũng còn may, không có ai nhìn thấy được đáng về mình lúc này.

Trong cơ thể khát vọng đó càng ngày càng mãnh liệt, Âu Dương Yên phát hiện hiện tại hai tay mình xoa bóp tự an ủi là không đủ được rồi, nàng đang cần, là một đôi tay lớn mạnh mẽ, là một tên nam nhân cường tráng, nghĩ đến nam nhân, bóng dáng xấu xa kia của Tạ Phi Thiên lại không tự chủ nổi lên trong đầu óc của nàng, đến đây đi ah, đến giúp đỡ ta đi, Phi Thiên ah..., ta lên...nhANH ta rất khó chịu... Ta chết rồi ah, ta muốn người ôm ta, vỗ ta ah,

còn có... Đắm vào ta ahhh, một hình ảnh gương mặt bóng dáng của Tạ Phi Thiên lướt qua trong tâm trí nàng.

nàng biết, nếu như nàng còn tiếp tục nghĩ như vậy, nàng càng khó có thể kiềm chế thân thể ah, nhưng mà lúc này Âu Dương Yên lại cảm thấy, tư tưởng ao ước kia của nàng không thể kiềm chế không thể tự chủ được nữa.

Âu Dương Yên, người thật là không biết xấu hổ, Tạ Phi Thiên đem người đưa tới nơi này, người lại vẫn nhớ nhung hân, không chỉ là nghĩ tới, mà còn là tưởng tượng hân làm vậy với mình! Âu Dương Yên một bên ở trong lòng tự trách mắng bản thân, một bên cũng không thể ngăn cản suy nghĩ miên man của mình,

nàng thậm chí còn không có cảm giác được, trong miệng nàng đang nhẹ nhàng rên lên, là tiếng kêu mê người dụ hoặc khiến cho bất kì nam nhân nào cũng không tự chủ được mà ngẩn cao đầu.

....

"Két" nơi cửa phòng bỗng truyền đến tiếng vang nhỏ, tay cầm cửa lại nhẹ nhàng chuyển động.

"Phi Thiên!" Âu Dương Yên không tự chủ thất thanh kêu lên, một tiếng này, nàng cũng không biết là trong lòng đang quở trách, hay là đang non nỉ chờ mong cầu cứu Tạ Phi Thiên nữa.

Cửa mở ra một cái khe nhỏ, một người nam nhân vóc dáng mập mạp lác mình đi vào, tiện tay đóng cửa lại còn khóa trái.

Nhìn người đàn ông mập mạp này khuôn mặt lại đeo một cái mặt nạ, hai con mắt nhìn nàng chăm chú cứ như thềm khác một món đồ ăn vậy, một luồng sợ hãi nhanh chóng lan nhanh trong lòng nàng, tạm thời đem hi vọng khác khao kia trong lòng rã rượi, nhin lại.

"Người là ai? Người muốn làm gì hả? Tạ Phi Thiên đâu? Ta muốn thấy Tạ Phi Thiên." Âu Dương Yên giãy giụa bò lên, hai tay lôi kéo áo mình lại kéo cả chân lên che đi vùng ngực xốc xếch lúc này vô tình cõng ra, run rẩy rúc vào góc giường.

"Khà khà khà, nữ nhi ngoan, người cảm thấy rất khó chịu có phải không? Ta biết nhất định hai bầu ngực người đang rất căng đúng không? Còn có cô bé phía dưới của người nhất định đang ngứa và khóch nè có đúng không? Để ba ba tới giúp người, để ba ba dùng thương đâm vào chỗ đó của người, người sẽ không trướng, không cảm thấy khó chịu nữa, cũng sẽ không ngứa nữa đâu." Người đàn ông kia đưa tay gỡ lấy mặt nạ của mình xuống, một cái đầu trọc, sáng chói soi cả trần bóng ường đang cười dâm dăng, xuất hiện trước mặt Âu Dương Yên.

Nhìn nam nhân già kia không ngừng áp sát tới mình Âu Dương Yên muốn vuron người bước xuống giường tránh né, nhưng mà chân vừa chạm vào sàn nhà, thì nàng lại phát hiện hai chân của mình mềm nhũn không có một chút sức lực nào, xụi người xuống, cơ thể nàng thoắt lực như muốn ngồi xuống đất vậy.

"Ai nha, nữ nhi ngoan, người cũng phải cẩn thận một chút chứ, chớ để ngã nha, bằng không ba ba sẽ rất đau lòng." Cái tên nam nhân già khằn kia cười đắc ý vọt tới, hai tay nhanh chóng đỡ lấy thân thể mềm nhũn của Âu Dương Yên ôm vào trong lòng ngực hân.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Lý Giang Thích Ăn Mặn!!!

Lý Giang sau khi được Ngưu Siêu cho phép, lập tức đi vào gara nơi giam giữ Tạ Phi Thiên, Tạ Phi Thiên hiện tại đang bị trói lại tay chân bằng một sợi dây thừng thô to, hân bị vurt ở một góc tường, bởi vì tác dụng của mê dược, vẫn còn lchưa có tỉnh lại.

Lý Giang trong mắt lộ ra một tia tàn nhẫn, xông lên, nhắm ngay cái miệng của Tạ Phi Thiên đập, đá thật mạnh vào."Ah..." Lý Giang một bên vừa đập một bên há mồm hét lên thật lớn muốn giải tỏa nỗi buồn bực trong lòng, đồng thời đi vào với hân còn có hai tên thuộc hạ canh cổng, nhìn thấy Lý Giang như vậy bọn họ chỉ biết lắc đầu, hân sắp điên rồi hả? Vì nữ nhân mà có thể thế này còn làm đại sự gì được nữa.

Bất quá ngẫm nghĩ lại, Lý Giang cũng xác thực rất là bị kích tội nghiệp, trơ mắt nhìn người phụ nữ của mình bị dẫn vào phòng còn cho ăn thuốc để người đàn ông khác đùa bỡn, mà lại không làm được gì, nếu là đàn ông bị cảnh đó, liệu người có tức chết hay không?

"Huynh đệ, người kiềm chế một chút đi, đừng quá tay lỡ chết hân thì toi đấy, người mà đánh chết hân anh em ta ăn nói sao với Hào ca, Hào ca còn phải ở trên người hân xả giận đấy" Một người trong đó nhìn Lý Giang dăng về điên cuồng đánh Tạ Phi Thiên, chỉ lo hân không cẩn thận đem Tạ Phi Thiên giết chết, vội vã tới lôi kéo hân nói khuyên can.

"Ah..." Lý Giang tuy rằng bị kéo rời xa Tạ Phi Thiên, nhưng là vẫn cứ khua tay múa chân đập điên cuồng, la giẫy giụa, một hồi lâu, mới dần dần ngừng lại.

Có lẽ là do cái thuốc mê kia dược tính quá nặng, Tạ Phi Thiên trải qua một trận đấm đá tàn bạo của Lý Giang nhưng vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

"Đại ca, các người có thể giúp ta đem hân làm tỉnh lại không, ta muốn nhìn thấy bộ dáng cầu xin tha thứ của hân." Lý Giang nhìn Tạ Phi Thiên đang nằm

hôn mê, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Huynh đệ à, người làm vậy quá nguy hiểm, không có dạn dò của Hào ca, chúng ta cũng không dám làm hấn tỉnh lại, này lỡ may mà xảy ra chuyện gì, hai anh em chúng ta cũng không gánh được đâu ah.

"Đại ca, các người nói là chỉ cần không đem hấn giết chết là được, đúng hay không?" Lý Giang không cam lòng nhìn Tạ Phi Thiên đang mê man một cái, hỏi hai người kia.

"Đúng, bất quá, người cũng không thể làm cho hấn chịu đau quá, Hào ca còn phát thề phải đoạt năm chi của hấn đấy? Nếu như người làm hấn tàn phế, Hào ca sẽ không còn có hứng thú nhiều nữa.

"Vậy ta đây làm cái... Có được không?" Lý Giang đặt tay lên thắt lưng của mình, "Thề" một tiếng buông lỏng ra thắt lưng dây nịch, kéo quần lên nói.

"Khà khà, tiểu huynh đệ, không nghĩ tới người còn có thú vui này hehe, khá mặn đấy?" Hai người khuôn mặt cười nham hiểm rõ về hiểu ý nhìn Lý Giang.

"Cái này sao cũng không phải là vấn đề lớn, chúng ta vẫn chưa có ai thử trò này ah, khục khục."

"Cái này, hai vị đại ca có thể tránh mặt một chút được không?" Lý Giang nhìn về phía hai người kia cười thân thiện lấy lòng, từ trong túi quần móc ra vài tờ polyme giá trị lớn nhét vào trong tay hai người.

"Không thành vấn đề không thành vấn đề, chúng ta tới cửa đi chờ người xả xong vậy, người chậm rãi chơi nha, chậm rãi chơi." Hai người cười hi hi tiếp nhận tiền của Lý Giang, lùi ra cửa gara, còn thuận lợi giúp hấn kéo đóng cửa lại.

Lý Giang liếc mắt nhìn cửa gara để xe dần dần khép lại, xoay một tiếng, rút ra dây nịch của mình, cầm ở trong tay, quay về chỗ Tạ Phi Thiên đang nằm.

"Đừng", Lý Giang hung hăng nện một cái thật mạnh lên mũi của Tạ Phi Thiên, Tạ Phi Thiên trong miệng có phát ra một cái rên nhẹ, mí mắt giật giật, nhưng vẫn chưa có tỉnh lại.

"Đừng", Lý Giang lại càng dùng sức mạnh hơn, dây lưng quất tới. "Ồi", Tạ Phi Thiên rốt cục hét lên một tiếng rõ nét, gào lên đau đớn, hai mắt chậm rãi mở ra.

"Lý Giang, người tên khốn kiếp này, dám cùng Nguru Siêu tính kế hãm hại ta!" Tạ Phi Thiên nhìn thấy Lý Giang đang cầm dây nịch trong tay, tự nhiên biết cảm giác đau đớn từ mũi truyền tới là chuyện gì xảy ra, chắc chắn là thằng khốn Lý Giang này đánh ah.

"Đến ah, người có gan ngày hôm nay giết chết ta đi, bằng không ta Tạ Phi Thiên không để người sống yên đâu"

"Àm", Lý Giang đột nhiên làm cái hành động khiến Tạ Phi Thiên sợ hết hồn, hấn đột nhiên hai chân mềm nhũn, lại quỳ gối xuống trước mặt Tạ Phi Thiên.

"Thiên ca, ta là tên khốn nạn, ta là tên đáng chết. Ta không nên đi tìm Nguru Siêu cầu đám người này hãm hại các người, van cầu người, cứu cứu Tiểu Yên đi?" Lý Giang gơ tay hung hăng tát một cái lên miệng của mình, đè thấp âm thanh giọng nói của mình.

"Tiểu Yên? Con mẹ nó người đem Tiểu Yên đi đâu hả? Nàng thế nào rồi?" Tạ Phi Thiên kinh hãi.

"Nàng bị Nguru Siêu chụp thuốc, hôn mê rồi, dẫn lên trên lầu, này ta mới vừa nhìn thấy hai cái nam nhân mang mặt nạ đi lên, bọn họ là muốn làm chuyện đó với Tiểu Yên ah." Lý Giang nhào tới, một bên dùng sức cời sợi giây trên tay Tạ Phi Thiên, một bên khóc kể lể.

Nhưng mà cái kia dây thừng quấn quá chặt rồi, Lý Giang lại hai tay run run, cố gắng gỡ quai, mà vẫn chưa cời ra được.

...

"Hai người các người làm sao lại đi ra đây? Lý Giang một mình hấn ở bên trong, lỡ may xảy ra chuyện gì làm sao đây hả? Mau mở cửa ra xem một chút!" Đúng lúc này, âm thanh của Nguru Siêu từ ngoài cửa gara truyền vào.

Lý Giang nghe được tiếng Nguru Siêu giạt này cả mình, mau mau nhảy lên, luống cuống tay chân đem quần của hấn cời ra quăng sang một bên, sau đó té nhào vào ôm Tạ Phi Thiên.

"Àm!" Cửa nhà để xe bị người kéo ra thật mạnh.

"Nguru ca, ta. Ta..." Lý Giang cái mũi trần đang ngồi lên người Tạ Phi Thiên, hai tay hấn thì mò mẫn dây nịch của Tạ Phi Thiên đang cố cời ra, một mặt bộ dáng lúng túng nhìn Nguru Siêu.

"Khục... Khục... Giang đệ người..người.... Ha ha..." Nguru Siêu cười đến méo mặt nhặt được mồn sợ Lý Giang ngại, nhanh chóng kéo cửa gara lại.

"Nguru ca, tiểu đệ này của người, ham muốn thật là mặn nha."

"Hừm, ân, tiểu tử này vẫn đúng là ăn mặn còn hơn thịt kho tàu nhà ta, nam nữ đều ăn được ah. Hai người các người, biết rõ hấn làm chuyện đó bên trong, sao lại không nhắc nhở ta hả?" Nguru Siêu cười khan nói.

"Nguu ca, chúng ta không kịp nói luôn á, người liền mở xông vào?"

Trong ga-ra xe, Lý Giang đã không còn tâm tư nghe bọn họ xì xào bàn tán về hắn, ngồi ở trên người Tạ Phi Thiên, tiếp tục cởi dây thừng ra, rốt cục, sợi giây trên tay cũng bị hắn cởi ra.

Cảm giác được sợi giây trên tay bị rơi lỏng ra, Tạ Phi Thiên vươn mình một câu, đem Lý Giang cho lật qua một bên. Thật là buồn ối ah, con mẹ nó, chủ ý ghê gớm này mà hắn cũng nghĩ ra cho được, thật là mất hình tượng với độc giả ah.

Tạ Phi Thiên nhanh chóng mở ra dây thừng dưới chân mình, đứng dậy liền muốn bỏ đi ra ngoài.

"Thiên ca, người cho ta một quyền đi chứ? Nha?" Còn cái móng trần của Lý Giang đột nhiên nhào tới, ôm lấy chân của Tạ Phi Thiên.

Tạ Phi Thiên sững sờ, thật là muốn ăn đòn sao?

"Thiên ca, người nhanh ra tay đi chứ, bằng không bọn họ sẽ hoài nghi ta đấy." Lý Giang tiếp tục cầu khẩn nói.

Nghe nói như thế, Tạ Phi Thiên mới phản ứng được, nguyên lai là tên khốn này muốn trốn tội, khỏi liên quan.

"Mẹ bà nó, tên khốn này muốn ăn đòn!" Tạ Phi Thiên cũng tàn nhẫn lên, Lý Giang lại dám đem Âu Dương Yên đem tới chỗ hắc bang này, tức lên Tạ Phi Thiên nhắm ngay má phải của Lý Giang hung hăng một cước đạp tới.

"Lý Giang, người là cái đồ con chó!" Tạ Phi Thiên hung hăng mắng.

"Ah..." Lý Giang phát ra một tiếng hét thảm thiết cứ như heo bị chọc tiết. "Tạ Phi Thiên đào thoát, Nguu ca, ngu u ca Tạ Phi Thiên đào thoát!"

"Mau mau, khoá cánh cửa xếp lại!" Gara bên ngoài truyền đến tiếng của Nguu Siêu thất kinh la lên.

"Ồ nha!" Tạ Phi Thiên trong miệng phát ra một tiếng kêu quái dị, một bước chạy lấy đà tới, bay thẳng đến đập vào cánh cửa.

"Ầm!", cánh cửa xếp bị Tạ Phi Thiên một cước cực mạnh bung ra, cánh cửa còn bung lè bay cả cánh cửa ra ngoài, một tên lính canh không kịp tránh bị lực cánh cửa đẩy đi, văng xa bốn, năm mét, sau đó "Đùng" một tiếng rơi xuống nằm trên mặt đất.

Nhìn Tạ Phi Thiên y như thần nhân phá cửa mà xông ra, Nguu Siêu thức thời xoay người liền chạy đi, một bên chạy một bên hét la toán lên.

"Nhanh, nhanh kêu người ngăn hắn lại, đừng để cho hắn chạy."

Tạ Phi Thiên cứ như sát thần vẫn đứng ngay cửa gara sát khí tỏa ra, mái tóc không gió tựa lung lay, hắn muốn sát,...

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Người là cục trưởng sao? Lão Tử Chính Là Cha Cục Trưởng đây!!!!

Tạ Phi Thiên sau khi đập bung cửa bật ra ngoài, liền xoay người lại cánh tay dùng lực quét qua một tên đàn em còn lại, làm tên này té chổng vó văng xa ba mét, đôi chân Tạ Phi Thiên lại động, nhanh chóng hướng về phía căn biệt thự, "Ầm ầm" lại hai quyền phát ra, làm hai tên chạy tới cứu viện, lại lần quay ôm bụng.

Nguu Siêu nhìn thấy Tạ Phi Thiên lại không phải vội vã chạy trốn, trái lại hướng lầu mà đi lên, càng sợ hết hồn hơn, rống hống về phía trên lầu hô to:

"Trên lầu chú ý, Tạ Phi Thiên lên đây, Bảo vệ Hào ca nhanh!"

Tạ Phi Thiên nhớ tới lời Lý Giang mật báo, nên trực tiếp đi lên lầu, mới lên đến lầu hai,

"Hô Lala" liền từ trong phòng khách tuôn ra bảy tám tên côn đồ đàn em Hào cao, từng tên từng tên cầm trong tay ống tuýp hướng về Tạ Phi Thiên xông tới, còn có hai tên còn cầm cây đao sắc bén.

Lũ chó! Tạ Phi Thiên thâm trầm một tiếng, xông lên, lấy chân trái làm trục, chân phải nhất lên xoay ngang một đường vòng cung mạnh mẽ, "Ầm ầm" hai tên đàn đầu xông lên bị quét trúng, loạng choạng loạng choạng ngã xuống đất.

Tạ Phi Thiên chân phải đang trên không chưa rơi xuống đất, chân trụ còn lại đã bay lên, vẫn là một cái quét ngang, lại có hai tên cầm ống tuýp ngã xuống.

Còn hai tên cầm đao to ở phía sau cũng tới lượt xông lên, hướng về Tạ Phi Thiên nâng đao liền chém mạnh, nhưng mà Tạ Phi Thiên thân thể đột nhiên ở trước mặt bọn hắn biến mất, sau đó, bọn họ liền cảm thấy hai chân cứ như bị một côn sắt chém tới, một luồng đau nhức từ bắp chân truyền ra, bọn họ đứng không vững nữa rồi, "Phành phạch" một tiếng hau tên ngã xuống đất.

Tạ Phi Thiên tức giận, khốn nạn không để ý sống chết của ta, Tạ Phi Thiên quét chân làm hai tên ngã xuống, chân vẫn cứ bước về phía trước, đạp dẫm lên cổ tay hai tên đó mà đi, một tiếng gãy xương lanh lảnh vang lên, sau đó là hai tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn, cổ tay hai tên cầm đao bị Tạ Phi Thiên giậm gãy mẹ rồi.

Mấy tên lúc đầu cầm tuýp bị đánh ngã, lúc này đã giẫy giụa bò lên, cầm ống tuýp trong tay hướng về Tạ Phi Thiên đập tới.

Tạ Phi Thiên đột nhiên quay đầu lại, trong miệng phát ra một tiếng kêu quái dị: "Ồ nha", song quyền như cuồng phong bạo vũ một trận đấm đá mạnh bạo, ba, bốn cây ống tuýp lơ lửng ở đỉnh đầu Tạ Phi Thiên, nhưng cũng không có cây nào có thể nện trúng hắn.

Tạ Phi Thiên hai tay chop túm lấy hai cái ống tuýp nhất chân đá vào bụng hai tên cầm ống tuýp, khiến hai tên này ôm bụng ngồi xổm xuống, đứng lên không nổi nữa rồi.

Tạ Phi Thiên cũng lười đi đập thêm mấy tên bị đánh lẫn lóc này, hắn tóm lấy một người trong đó, hung hăng tát một cái ở trên mặt tên đó.

"Nói, nữ nhân các ngươi bắt về, hiện giờ ở chỗ nào?"

"Trên lầu, gian phòng thứ ba." tên kia há mồm phun ra ba, bốn cái răng, hoảng sợ nói.

Vứt đi tên đàn em Lục Hạo, Tạ Phi Thiên hướng thẳng lên lầu ba, đếm tới phòng thứ ba, bay lên một cước, đem cửa phòng đá tung ra, Tạ Phi Thiên nhìn vào phòng, "tiểu ly cái lựu đạn", nhưng là một cái phòng trống không, bên trong không có một bóng người. Mẹ nó, bị gạt rồi!

Tạ Phi Thiên cũng lười đi tìm người hỏi, trên lầu tổng cộng có bốn căn phòng, hắn lần lượt xem từng phòng, đôi chân bước tới, những cánh cửa đóng kín, hắn trực tiếp đạp bay, những cánh cửa nhìn cứng rắn kia từng cái từng cái mà bị đạp nát, chưa từng có cánh cửa nào phải để Tạ Phi Thiên ra cước thứ hai.

Mãi đến tận cánh cửa thứ tư bị Tạ Phi Thiên đạp mở ra, Tạ Phi Thiên mới nhìn đến bên trong có người, vài người bên trong bộ dáng hết hoảng há mồm nửa ngày chưa động.

Đã có người, Tạ Phi Thiên lại bỏ thêm một cước, cánh cửa kia "Ầm" một tiếng, bung lê bay ra, Tạ Phi Thiên đạp lên cánh cửa ngã kia bước vào, bộ dáng hung thần ác sát bước tới.

Tạ Phi Thiên đưa mắt nhìn quanh phòng, trong phòng ba nam nhân, một người phụ nữ, nhưng cũng không nhìn thấy Âu Dương Yên.

"Ngăn cản hắn nhanh!" một người thanh niên trẻ tuổi đang ngồi trước máy tính, ra lệnh cho hai đại hán to con bậm trợn.

Xem ra người trẻ tuổi này chính là thủ lĩnh, Tạ Phi Thiên thầm nói. Lửa giận trong lòng trong nháy mắt bạo phát lên, nghênh đón hai cái đại hán xông lên tới.

Chân phải gấp xuống, chân trái quét ngang, sau đó là nắm đấm thép phóng tới mặt hai tên kia, đáng thương hai cái đại hán to con bậm trợn tưởng ngon lắm, ai ngờ còn chưa kịp đỡ, đã bị Tạ Phi Thiên đánh ngã chổng gong trên đất.

Quay đầu nhìn lại, người thanh niên trẻ tuổi kia dĩ nhiên thừa dịp loạn lạc chạy tới cửa rồi, đang muốn tông cửa xông ra. Tạ Phi Thiên liền nắm lấy cái ghế bành gỗ lim trước bàn máy tính, phát tay ném mạnh tới.

"Ah..." Lục Hạo vừa chạy tới gần cửa thì đã bị cái ghế đập tới, hét thảm một tiếng, tay bưng đầu, đầu hắn không ngừng chảy máu tươi, phát điên hét lớn: "Tạ Phi Thiên, ngươi là tên khốn kiếp, lại đánh vỡ đầu của ta nữa rồi, ah..."

Lại đánh vỡ đầu của hắn nữa sao? Minh từng đánh bể đầu hắn khi nào? Tạ Phi Thiên nghe được thì sững sờ, đang muốn nhảy tới tóm hắn hỏi rõ ràng thì, trên màn ảnh máy tính hiện cái hình ảnh thu hút ánh mắt Tạ Phi Thiên.

Đây là hai hình ảnh của hai căn phòng, một căn phòng là một cái nam nhân để trần, cả người mập mập đầy thịt mỡ, đang nằm sấp lên một người nữ nhân tóc tai rối bời nhúng, đập, nhịp liên hồi, tên mập mập khi vừa mập mà khuôn mặt dám để cười hi hi thật là buồn nôn ah,

Nhưng mà làm Tạ Phi Thiên giật mình nhất vẫn là một cái khác hình ảnh, một căn phòng khác, một tên lão nam nhân khoảng năm mươi tuổi trên người chỉ còn có cái quần sọt bông, đang đuổi theo một cô gái tránh né trên giường, lôi kéo quần áo trên người của nàng.

Mà cô gái này, chính là người Tạ Phi Thiên muốn tìm Âu Dương Yên.

Máaaaa! Tạ Phi Thiên giận đến run cả người, một cái quơ tay tóm lấy người phụ nữ còn lại trong căn phòng đang run rẩy hoảng sợ, phát tay chính là một bạt tai tát tới.

"Nói mau, đây là phòng nào?"

"Bốn... Lầu bốn bên trái... Bên trái cái thứ nhất." Người phụ nữ kia hoảng sợ nhìn y hết hung thần Tạ Phi Thiên, lắp ba lắp bắp nói.

"Dám nói lão ta, giết chết ngươi!" Nghĩ đến ở dưới lầu đã bị mấy tên kia lừa một lần, Tạ Phi Thiên nghiêm mặt đe dọa.

"Vâng... Là ở lầu bốn bên trái cái thứ nhất!" Người phụ nữ kia càng sợ hãi hơn rồi.

"Àm", Tạ Phi Thiên một chưởng chém vào bên gáy nàng, người phụ nữ kia thân thể lệch qua, liền ngã trên mặt đất.

Lúc này, ở lầu bốn, Âu Dương Yên một bên mạnh mẽ cố gắng nhìn lấy khao khát điều nguyên thủy trong cơ thể nàng, một bên liêu mạng tránh né lão sắc lang trước mặt này, trên người nàng áo ngoài đã bị lột rồi, chỉ còn dư lại một cái ngực mỏng tanh che lấy, đây là vòng tuyến cuối của nàng phía trên.

Bất quá thật may là hôm nay nàng bận quần jean ôm bó sát người, cứng cỏi rất khó cỡi dưới sự lôi kéo của tên già kia này giờ vẫn chưa có cỡi được.

"Nữ nhi ngoan, đến, đừng chịu đựng nữa, để ba ba tới giúp ngươi giải thoát nha, ba ba sẽ thật tốt yêu thương ngươi mà." Nam nhân khuôn mặt vô sỉ cười khà khà, cực kỳ giống một con mèo đang đùa bỡn một con chuột, trước khi ăn thịt nó, hắn còn muốn hảo hảo trêu chọc một phen.

Hắn biết, nữ nhân mà uống xong loại thuốc kia, thời gian trôi qua càng lâu, giấy dựa, chịu đựng càng nhiều, khi thuốc kia bạo phát sẽ càng ngày càng mạnh mẽ mãnh liệt, trước mặt tiêu cô nương này tuy rằng kiên trì thời gian đã nằm ngoài dự đoán của hắn, nhưng mà hắn chắc chắn, chỉ cần thêm năm phút nữa, nàng sẽ ngoan ngoãn bỏ qua chỗ mình, khóc lóc xin để hắn "chơi" nàng, mà khi đó, mới là thời cơ hắn hái đóa đóa hoa này.

"Oành" cửa đột nhiên bị người đập bay, một người thiếu niên khuôn mặt anh tuấn nghiêm nghị lúc này phát ra tức giận sát khí đằng đằng xông vào.

"Ngươi con mẹ nó, là ai, cút ra ngoài cho lão tử!" Chu Vạn Phú lớn tiếng khiển trách la hét. Không phải nói là nơi này an toàn nhất sao? Làm sao còn có người xông vào lúc này?

Tạ Phi Thiên không trả lời, trực tiếp phóng tới nhắm ngay cái khuôn mặt già, đâm một quyền, một đâm ngay giữa cánh mũi mạnh bạo.

Chu Vạn Phú bị đâm một cái lão đảo cả người lùi ra sau, máu mũi cũng theo đó điên cuồng phun ra. Hắn duỗi tay lần mò, mũi của mình sao lại mềm mềm rồi, cái mũi lúc này đã bị phá bầy nhầy. Gãy mất? Chính mình tướng mạo đặc ý nhất cứ như vậy bị phá sao? Thầy tướng nói là nhờ cái mũi này mà mình có số phú quý giàu sang? Chu Vạn Phú phát điên.

"Khốn nạn! Ngươi lại dám đánh ta?

Ngươi biết ta là ai không? Ta chính là cục trưởng!"

"Ngươi là cục trưởng sao, ta chính là cha hắn đây!" Tạ Phi Thiên lạnh lùng liếc Chu Vạn Phú một cái, tiếp theo bay lên đập một cước, đem hắn đá bay ra ngoài, đồng thời ở trên mặt của hắn giẫm lên một cái in cả máu giấy.

Mẹ nó, đừng nói ngươi là cục trưởng, liền Thị trưởng thành phố này, ngày hôm nay Lão Tử cũng đánh....

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Tinh Nhuệ Hắc Hồ Bang!!!

Tạ Phi Thiên một cước kia vào người Chu Vạn Phú, khiến Chu Vạn Phú sợ hãi, không dám nói xàm nữa, người thanh niên trước mặt này, không phải là loại khom người cúi mình trước cường quyền, sợ hãi trong lòng hắn cảm thấy thật sợ hãi, ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn lúc này chính là rời xa nơi đây, chạy trốn khỏi người thanh niên hung thần ác sát này.

Nhưng mà Tạ Phi Thiên làm sao có thể để cho con lợn già giẫm vũ nhục Âu Dương Yên đào tẩu? Chu Vạn Phú mới lao ra hai, ba bước, Tạ Phi Thiên đã phóng tới gần, một cước đem hắn đá ngã chổng vó, sau đó đạp thêm vào một cước, đem hắn dẫm nát dưới sàn nhà.

Tiếp theo cúi người xuống, hướng về khuôn mặt trắng nõng của tên Chu Vạn Phú, một trận đâm liên hồi vào mặt, Chu Vạn Phú lúc đầu còn có thể liêu mạng giấy dựa né tránh, kêu thảm thiết cầu xin tha thứ, dần dần, dần dần, âm thanh càng ngày càng yếu, rốt cục hoàn toàn đánh mất ý thức, hạnh phúc đến nỗi ngất đi.

Chu Vạn Phú tuy rằng hôn mê đi, nhưng mà Tạ Phi Thiên cũng không có ngừng tay lại, hai tay liên hoàn đâm, mãi đến tận khi đánh cho Chu Vạn Phú máu me đầy mặt, thực sự không nhìn ra nhân dạng, má nhìn không ra, Tạ Phi Thiên mới đem mục tiêu chuyển từ khuôn mặt dời xuống cái bụng bìa, lại là một trận cuồng đâm, Tạ Phi Thiên như phát điên, đâm lia lịa đến nỗi đem Chu Vạn Phú từ hôn mê đau nhức đến tỉnh lại, xong lại đau quá mà ngất đi.

"Tạ Phi Thiên, ngươi đừng đánh nữa, ngươi muốn đem hắn đánh chết sao." Âu Dương Yên ở trên giường hoảng sợ hét lớn.

Nàng bình thường cũng nghe nói qua Tạ Phi Thiên là một chiến tướng thích đánh nhau những trận ẩu đã từ trường đến ở ngoài đều nghe có tên hắn tham gia, nhưng cũng chỉ là nghe nói có khi nào nhìn thấy bộ dáng Tạ Phi Thiên lúc đánh nhau, lúc này hắn hung thần ác sát, bộ dáng như tên điên sát nhân giết

người điên cuồng?

Cho dù Tạ Phi Thiên vì nàng mà bỏ dáng điên cuồng, nhưng Âu Dương Yên vẫn còn ám ức tên khốn Tạ Phi Thiên này dám đem nàng lừa gạt tới nơi này, lại nhưng mà nàng cũng không muốn, không muốn nhìn hắn trở thành một người mang tội sát nhân.

Nghe được Âu Dương Yên kinh ngạc thốt lên, Tạ Phi Thiên lúc này mới ngồi dậy, ngừng tay lại, nhấc chân hung hăng đạp hai cái vào mặt Chu Vạn Phú.

"Con mẹ nó, cục trưởng sao, cục trưởng rất đáng gờm sao? Dám động đến Tạ Phi Thiên ta, ta đánh ba má ngươi nhận không ra!"

"Tiểu Yên, xin lỗi, ta..." Tạ Phi Thiên từ trên mặt đất nhật lên áo của Âu Dương Yên, đưa tới, nhưng mà không chờ hắn nói ra ba chữ còn lại "Ta đến chậm", Âu Dương Yên chợt giơ tay lên, "Đùng" một bạt tai, đánh vào mặt của hắn.

"Tạ Phi Thiên, ngươi là tên khốn kiếp, lại dám đem ta lừa gạt tới nơi này, ngươi cho rằng một câu nói xin lỗi của ngươi là xong rồi sao?... Oa ô ô..." Âu Dương Yên đoạt lấy áo của mình, còn không kịp mặc vào, đã khóc đến nức nở lên rồi.

Tạ Phi Thiên hoàn toàn bị Âu Dương Yên quát một tát mà hồ đồ, ngăn người, sao lại là mình lừa nàng tới đây? Không phải là tên khốn Lý Giang kia sao? Không được, trong chuyện này nhất định là có hiểu nhầm.

"Tiểu Yên, ta không có lừa ngươi, không phải ta mà, mà là Lý Giang tên khốn kiếp kia!" Tạ Phi Thiên nhìn trước mặt Âu Dương Yên để trần hai cánh tay trắng nõn, lôi kéo Âu Dương Yên vào lồng ngực mình, mặc dù biết phía dưới là cơ thể trơn nhẵn chỉ còn một cái áo ngực, lộ rõ cả bầu ngực căng tròn phập phồng, áo ngực chỉ che được một nửa, còn áp sát vào ngực hắn co dãn mười phần mà sát, nhưng mà lúc này Tạ Phi Thiên không có một chút ý nghĩ bậy bạ nào, không như mấy tên độc giả sắc lang kia, hắn hiện giờ chỉ muốn mau chóng đem sự tình này giải thích rõ ràng, mang theo nàng rời đi khỏi nơi nguy hiểm này.

"Ngươi không cần nói nữa, ngươi cho rằng ta ngu hay sao? Không phải ngươi, thì ta tự tới à, tại sao ta lại nhận được tin nhắn của ngươi? Không phải ngươi, sao ta lúc đó nhìn thấy ngươi trên xe? Không phải ngươi, ngươi làm sao biết ta đang ở đây?" Âu Dương Yên hai tay cầm áo, che mặt khóc lớn nói.

Nghe Âu Dương Yên nói như thế, Tạ Phi Thiên đại khái có thể đoán ra bản thân lúc bị hôn mê đã xảy ra chuyện gì, xem ra hiện tại chỉ có thể tìm Lý Giang, mới có thể đem việc này sáng tỏ, mình oan được cho bản thân mình.

"Tiểu Yên, ngươi đừng khóc nữa, ngươi trước mặc quần áo vào cho từ từ đã, ta dẫn ngươi đi tìm Lý Giang, hắn sẽ chứng minh sự trong sạch của ta." Tạ Phi Thiên tiến lên ôm lấy Âu Dương Yên hai vai, hi vọng nàng có thể tỉnh táo lại, nhưng mà vừa ôm chặt vào là một cảm giác nóng rang.

"Ây... Tạ Phi Thiên, ngươi đừng động vào ta! Ngươi tên khốn kiếp này, đến cùng ngươi cho ta uống thuốc gì? Ngươi nhanh đưa cho ta thuốc giải."

Tạ Phi Thiên bàn tay vừa sờ lướt trên người nàng, khiến Âu Dương Yên nóng bỏng căng thẳng lên thật muốn được người nam nhân này cho nện, giải tỏa đi khao khát, một luồng khoái ý làm cho nàng không nhịn được khẽ hừ rên lên một tiếng.

"Không phải ta, thật không phải là ta mà, Tiểu Yên, ngươi phải tin tưởng ta, ngươi nhanh mặc quần áo vào, ta dẫn ngươi đi bệnh viện nha!" Tạ Phi Thiên cảm giác được thân thể Âu Dương Yên nóng bỏng, cũng biết là nàng đang không được bình thường.

Nhưng mà bất luận Tạ Phi Thiên khuyên như thế nào, Âu Dương Yên cũng chỉ là khóc, không chịu tin, nghe lời hắn nói.

Trong lòng nàng, Tạ Phi Thiên lúc này chỉ là đang diễn một hồi anh hùng cứu mỹ nhân, lừa lấy tình cảm của nàng mà thôi.

Nghĩ đến Lục Hạo vừa nảy đảo tẩu, Tạ Phi Thiên trong lòng âm thầm sốt ruột, đều là xã hội đen bang phái Hắc Hổ bang thực lực, tất nhiên cũng có thể cùng Thanh Long bang sánh vai ngang ngửa,

Thanh Long bang có thể lực ngầm có hơn trăm người áo xanh được huấn luyện tinh anh, Hắc Hổ bang chả lẽ không có tinh anh huấn luyện không có đàn em trăm nghìn?

mình tuy rằng mở ra dị năng khả năng thực lực tăng cao, nhưng mà cũng chỉ có thể chống đỡ nửa giờ mà thôi, còn có Âu Dương Yên bên cạnh cần hắn chăm sóc, mà bây giờ còn lẽ mề đơi viện binh Hắc Hổ bang tới thì, hai người họ gặp phiền toái chắc luôn.

Nghĩ tới đây, Tạ Phi Thiên đưa ra quyết định, cầm ra giường quần lên, đem Âu Dương Yên bao vây ở bên trong, sau đó hai tay ôm ngang nàng bước đi.

"Tạ Phi Thiên, ngươi tên khốn kiếp này, ngươi đến cùng muốn làm gì ta hả? Ngươi mau buông ta xuống đi!" Âu Dương Yên liều mạng giãy dụa, nhưng mà dưới sự mạnh mẽ của được lực, nàng chỉ cảm giác cả người không còn một tí sức lực nào, hơn nữa nàng càng uốn éo chuyển động thân thể mạnh, trong cơ thể ham muốn nguyên thủy dưới sự ma sát của chân càng ngày càng mãnh liệt, làm cho nàng hận không thể xóc lên cái chân này, đem Tạ Phi Thiên ôm vào trong ngực của nàng.

Cuối cùng, nàng rốt cục không còn dám lộn xộn vùng vẫy nữa, yên lặng nằm úp sấp, cũng còn tốt hơn được chút.

Tạ Phi Thiên thấy nàng bất động, cũng không có tâm tư đi hỏi sao nàng lại yên tĩnh vậy, ôm Âu Dương Yên trong lòng hướng dưới lầu phóng xuống.

Trong hành lang, những tên đàn em Lục Hạo bị hắn đánh ngã vẫn còn đang nơi đó thống khổ khóc thét, nhìn thấy Tạ Phi Thiên lao xuống, trong mắt đều lộ ra vẻ hoảng sợ, giẫy giụa nhường cho hắn một con đường đi, thật giống như sợ Tạ Phi Thiên nhìn bọn hắn không vừa mắt, lại tặng thêm cho bọn hắn một đạp.

Tạ Phi Thiên phóng đi rất nhanh, rất nhanh đã vọt tới trong sân, nghĩ đến ở trong nhà để xe, Lý Giang chính là người có thể làm chứng cho sự trong sạch của hắn, Tạ Phi Thiên lại ngoặt hướng về phía gara đi tới.

Nhìn thấy Tạ Phi Thiên hai tay ôm Âu Dương Yên vọt vào, Lý Giang lúc này co rút trong góc gara giật nảy cả mình.

Giương mắt nhìn về phía Âu Dương Yên, chỉ thấy nàng tỏ rõ vẻ ửng hồng, hai mắt khép hờ nằm ở trong lồng ngực của Tạ Phi Thiên không nhúc nhích, lộ ra ngoài chỉ còn là phần vai trắng tinh không bận áo?

Một loại linh cảm không lành đột nhiên xông lên trong lòng hắn, lẽ nào, Tạ Phi Thiên đến trễ?

"Lý Giang, người xem người đã làm chuyện tốt gì này!" Tạ Phi Thiên một tiếng gầm hét lên, càng là khiến cho Lý Giang run lên, trong lòng hoảng lên, tinh thần hoàn toàn hồng mất.

"Tiểu Yên, là ta có lỗi với người huhu, ta không nên bị ma quỷ ám ảnh, cùng Ngưu Siêu đem người cho tới nơi quỷ quái này, là ta hại người ah, Tiểu Yên." Lý Giang khóc ròng ròng, còn một bên dùng sức tự tát vào mặt mình.

"Lý Giang, thật là người lừa gạt ta mang ta tới đây!" Âu Dương Yên mở mắt ra, căm tức nhìn Lý Giang, ở trong lồng ngực Tạ Phi Thiên giãy giụa muốn bước xuống.

Tạ Phi Thiên hết hồn, nhanh ôm lấy, Âu Dương Yên hiện tại trên người nàng để trần, động tác này không phải là lộ ra hết sao?

"Cột kẹt", một tiếng thắng xe chói tai truyền đến, sau đó là tiếng hò hét ầm ỉ âm thanh xuống xe. Không được, viện binh của bọn hắn tới rồi. Tạ Phi Thiên trong lòng cả kinh, liếc nhìn Âu Dương Yên nép trong ngực, nàng đáng đáp như vậy, mình cũng không thể nào đánh nhau được nữa, phải nhanh chóng bỏ trốn.

Tạ Phi Vũ xoay người rời đi, đương nhiên, trước khi đi còn không quên tiện chân cho Lý Giang một đạp lên mặt, hiện rõ dấu giày, mẹ nó, đều là người, tên cận bã này hại!

Mới vừa vọt tới cổng biệt thự, Tạ Phi Thiên liền thấy trong hẻm nhỏ dừng ba chiếc xe khách, trước mỗi xe đứng một dãy mười mấy đại hán to con vạm vỡ, này khoan hãy nói, vẫn đứng như hắn đoán, đều đồng phục giống nhau quần đen áo đen. Tạ Phi Thiên sợ hết hồn, mau mau lui lại trong sân...

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Tài lái xe của lý tiểu long

Tạ Phi Thiên lui về trong sân biệt thự, quay người nhát chân, đá cánh cổng đóng lại.

làm sao bây giờ? Tạ Phi Thiên đầu đang cấp tốc suy nghĩ kẻ sách, con mắt đảo bốn phía đánh giá xung quanh, muốn tìm một kẻ thoát thân.

Sao khi loại bỏ từng phương án, ánh mắt của hắn nhắm ngay chiếc audi của Chu Vạn Phú lúc này chạy vào.

"hệ thống mau, Điện Tử Không Chế." Tạ Phi Thiên mở ra công năng Điện Tử Không Chế.

"Keng, Điện Tử Không Chế công năng khởi động, xin mời lựa chọn không chế module... Điện thoại di động, máy vi tính, ô tô, hay..."

Tạ Phi Thiên không còn thời gian nghe hệ thống nói hết trực tiếp lựa chọn ô tô, lại từ trong mấy chiếc ô tô quanh biệt thự, lựa chọn trước mắt chiếc audi của Chu Vạn Phú.

"Keng, Điện Tử Không Chế thành công, có tác dụng trong thời gian hạn định là ba mươi phút, Dị Năng Điểm tiêu hao là 5 điểm." Nghe được âm thanh này của hệ thống, Tạ Phi Thiên bước nhanh về phía chiếc audi màu đen.

"Tiểu Yên, người biết lái xe không?" Tạ Phi Thiên đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, hắn có thể không chế động cơ, phanh, ga tốc gì gì đó, thế nhưng, quan trọng là hắn không biết lái xe, nghĩ đến loại xe này cũng chưa đến mức hiện đại có thể tự động lái nha.

"Ta không biết lái." Âu Dương Yên nghĩ đến lúc này nàng đổ oan cho Tạ Phi Thiên không khởi trong lòng cảm thấy áy náy, khép hờ hai mắt không dám nhìn thẳng Tạ Phi Thiên, nhưng miệng lại nhanh chóng trả lời, bởi trước cổng kia đứng cả mấy chục tên Hắc y nhân, cũng làm cho nàng đoán được tình thế nguy cấp.

"Hắn biết lái không nh?" Tạ Phi Thiên nghĩ tới hiện giờ mình đang nắm năng lực phục chế của Lý Tiểu Long, hắn võ thuật giỏi như vậy, lái xe chắc biết chứ hở?

"Àm!" Tạ Phi Thiên kéo một cái mở cửa xe, đem Âu Dương Yên bỏ vào chỗ ghế phụ, sau đó hấn lên ghế tài xế, lái.

Âu Dương Yên tuy rằng rất nghi ngờ tại sao xe này không khóa cửa lại, nhưng thấy tình thế nguy cấp, cũng không kịp suy nghĩ nhiều, lôi kéo cái chân đang quẩn mình, sau đó phối hợp buộc chặt đai an toàn. "Phi Thiên, người biết lái xe không?"

"Chắc là biết?" Tạ Phi Thiên hấn cũng không thể xác định được có lái được hay không.

Ngồi vào ổn định trên ghế ngẫm nghĩ một chút, phát hiện đối với lái xe hấn cũng cảm thấy có chút quen thuộc, lúc này mới trong lòng hơi ổn định thờ phào.

"Ồ..." Audi đột nhiên không ai động tay chân vào lại tự khởi động, làm Âu Dương Yên sợ hết hồn, xe này cửa xe không có khóa, có thể nói là người chủ sợ ý bất cẩn, nhưng mà ô tô không có chia khoá lại tự khởi động, vậy thì tuyệt đối không đúng lẽ thường rồi, rất kì quái.

trong ngày thường thấy ba ba lái xe hay theo nàng biết thì, muốn khởi động xe cần có chìa khóa.

"Phi Thiên, xe này là của người hay sao?"

"Tiểu Yên, lúc này người đừng hỏi, để ta suy nghĩ một chút xem làm sao để lái đây?" Tạ Phi Thiên hai tay cầm tay lái, bộ dáng đắm chiêu suy nghĩ thật nghiêm túc.

"Cái gì? Suy nghĩ một chút làm sao để lái?" Âu Dương Yên sợ hết hồn, có người biết lái xe mà như vậy sao? Nàng vừa định khuyên Tạ Phi Thiên xuống xe tìm cách khác, thì cánh cổng "Oanh" một tiếng bị đám hắc y nhân mạnh mẽ phá tan rồi, mấy chục tên hắc y nhân bộ dáng đi chém lộn mà tuôn vào.

"Ồ..." Cơ hồ là đồng thời, chiếc Audi màu đen đột nhiên rít gào hướng về cổng mà lao ra.

"Mau tránh ra!" Những tên Hắc y nhân kia vẫn đứng là lính tinh nhuệ phản ứng nhanh nhẹn, dồn dập nhảy sang một bên tránh né.

"Răng rắc" Audi mặc dù phóng ra ngoài cổng, nhưng mà kính chiếu hậu lại quét một cái lên trụ cổng làm mất mẹ nó cái kính chiếu hậu xem bị lõm một mảng.

Sau đó xiêu xiêu vẹo vẹo lao ra đường, hướng về ngoài hẻm đường lớn phóng ra.

"Ha ha, tiểu tử này không biết lái xe!"

"Đuổi theo, ngày hôm nay tuyệt đối không thể để cho tên tiểu tử này chạy thoát." Lục Hào hét lớn.

"Hào ca, người xem tên tiểu tử này lái xe kia, bây giờ để hấn chạy trước năm phút, chúng ta phút thứ sáu đuổi theo vẫn còn dư, ha ha ha..." Một tên đàn em cười như điên nói.

Xác thực, Tạ Phi Thiên lái chiếc Audi mà giống như là con ốc sên say rượu vậy, không chỉ là chậm mà còn lạng tới lạng lui loạn chà loạn choạng, đem mấy người trên đường sợ đến hết hồn toàn bộ tấp vào lề để đường cho mình hấn chạy.

"Phi Thiên, người cuối cùng có biết lái xe hay không đó?" Âu Dương Yên ngồi ghế cạnh tài xế, cũng sợ hãi hồn vía lên mây, đó giờ chưa bao giờ ngồi xe oto mà ghé đến thế này?

"Biết lái biết lái mà, là do lâu rồi chưa có đụng lại, có chút mới lạ mà thôi, làm quen một chút cảm giác là được à" Tạ Phi Thiên hai tay cầm tay lái cứng ngắt, trên mặt mồ hôi hột lớn như hạt đậu cuộn cuộn không ngừng tuông rơi.

Âu Dương Yên nghe Tạ Phi Thiên trả lời, trong lòng mới hơi yên ổn chút, nghĩ thầm người biết lái là tốt rồi.

Nhưng mà nếu như nàng biết Tạ Phi Thiên nói câu "Rất lâu chưa đụng lại" chính là lâu tới mấy chục năm, chỉ sợ nàng liền mở cửa phóng xuống đường rồi.

Tạ Phi Thiên lúc này xác thực cảm thấy rất mới lạ, mấy chục năm trước ô tô, với ô tô hiện tại, thật sự không giống nhau xiu nào, hiện tại tuy rằng tay lái vẫn là hình tròn, nhưng mà độ bén nhạy so với mấy chục năm trước độ bén nhạy cao hơn rất nhiều, cái này cũng là lý do mà xe hấn lạng qua lạng lại như người say.

"Phi Thiên, không được rồi, bọn họ đuổi theo tới rồi." Âu Dương Yên nhìn phía sau là chiếc mười sáu chỗ gào thét mà tới, cả kinh kêu lên.

Lấy Tạ Phi Thiên tốc độ hiện tại, phỏng chừng không tới hai phút, liền đụng.

"Tiểu tử, ngoan ngoãn đỗ xe đầu hàng đi? tốc độ người như vậy, Lão Tử một cái đạp ga cũng có thể bỏ xa người. Ha ha..." chiếc mười sáu chỗ đã đuổi tới sát ở phía sau cái mòng, nhưng bởi trong ngõ đường quá hẹp, Tạ Phi Thiên lái xe lại chiếm hết đường còn lạng lạng, không thể vượt mặt mà chặn đầu hấn lại.

"Hào ca, có muốn đâm hấn từ phía sau không?"

"Không được, xe này chính là của Chu cục trưởng, đụng hư chúng ta không thể giao phó cho người ta, chờ lát nữa lên đại lộ, chạy tới phía trước chặn hấn lại." Lục Hào nhìn Tạ Phi Thiên lái xe, cũng không khỏi cười khoái chí, liền tay nghề lái xe như này, hấn dám bỏ lên ghế tài cũng là gan lớn như bò rồi.

Chiếc audi mà đen cuối cùng cũng chậm rãi bò ra khỏi cái hẻm nhỏ, tiến vào đại lộ đường to rộng. To lớn con đường nhưng khi chiếc audi màu đen của Tạ Phi Thiên lao lên gia nhập làng đường, thì lập tức gây nên một trận hỗn loạn trên đường, tiếng phanh gấp vang lên liên hồi, tiếng chửi rủa không dứt bên tai.

"Nhanh nhanh, sắp đuổi kịp rồi!" Lục Hào ở trên xe mười sáu chỗ la hét lên âm ỉ.

"Két... Oanh", chiếc mười sáu chỗ cũng tại thời khắc mấu chốt này đột nhiên chết máy rồi.

"Chuyện gì xảy ra vậy, sao lại dừng?" Lục Hào nhìn về tên đàn em đang lái xe rống to.

"Hào ca, không... Không...em không biết." tên đàn em luống cuống tay chân bắt đầu đề máy nhưng, "Cộc cộc pằng... Cộc cộc pằng..." Nhưng mà xe không có một điểm phản ứng muốn nổ máy.

"....." phía sau hai chiếc xe mười sáu chỗ khác cũng dừng lại, một bên bóp còi, một bên có người lộ đầu hỏi:

"Hào ca, sao lại dừng lại? Chuyện gì xảy ra hả?"

"Xe chết máy rồi! Mẹ nó, xe như cút!" Lái xe tên đàn em buồn bực lộ đầu ra hỏi đáp.

"Xe chết máy, mọi người trước sang bên này đi? Chúng ta đuổi tiếp."

"Nhanh, nhanh xuống, dời xe!" Lục Hào phản ứng lại, nhanh bắt mọi người dời qua xe kia.

"Hào ca, đừng nóng vội, xem tên tiểu tử này lái xe, không thể thoát được chúng ta." trên chiếc xe thứ hai Ngưu Siêu kéo mở cửa xe, tiếp Lục Hào bước vào, sau đó gia tốc, hướng về Tạ Phi Thiên audi đuổi theo.

"Ha ha, các người xem, tiểu tử này không phải là vẫn còn ở trước mặt đó sao?" Ngưu Siêu nhìn phía trước cách đó không xa là chiếc xe audi màu đen đang xiêu vẹo tiến lên, ha ha cười như điên nói.

"Thiên tử, các người từ bên trái, chúng ta từ bên phải, chen chết tiểu tử này." Lục Hào hướng về chiếc mười sáu chỗ còn lại gầm thét ra lệnh.

"Phi Thiên, bọn họ lại đuổi tới nữa rồi kia." Âu Dương Yên vẫn đang chú ý truy binh phía sau, nhìn thấy hai chiếc định tách ra hai bên chen lấn bọn họ, nàng gấp đến độ hét lớn.

"Yên tâm, chúng ta chạy nhanh hơn bọn họ, bọn họ không đuổi kịp đâu" Tạ Phi Thiên hiện tại rốt cuộc tìm được một ít cảm giác lái xe, âm thanh nghe tới cũng không sốt sắng như vừa rồi.

Chúng ta chạy nhanh hơn bọn họ? Âu Dương Yên nghe tới đây đầu đầy mồ hôi, liên tốc độ này, chạy xe đạp còn nhanh hơn, còn nói nhanh hơn bọn họ? Trong lòng nàng muốn chửi thề, mà nó lão nương đang rất nóng bức trong người, không phải tình thế nguy cấp, đã đề người ra hiếp, nhanh nhanh cái quần què....

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Phi thiên ta nóng

"thằng nhãi ranh, vậy đề ta, chống con mắt lên nhìn xem người chạy được đi đâu nào?" Ngưu Siêu đắc ý từ trong xe lộ đầu ra, hướng về Tạ Phi thiên phía trước quơ quơ nắm đấm, lúc này, bánh xe trước của chiếc mười sáu chỗ chở đám người Lục Hào, đã chạm tới bánh sau của audi đen rồi.

"Ta nhò vào nè!" Tạ Phi Thiên quay đầu lộ ra cửa sổ, phun một ngụm nước bọt ra cửa sổ, giọt nước theo gió cuốn bay mang theo bao nỗi niềm cảm tình, nó hòa nguyện, nó cam tâm phó mặc cho con gió xa lạ, phẫn bèo dạt mây trôi....

"Người có gan đuổi theo bố mày này, đuổi kịp rồi hần nói."

"Bà mẹ nó, đồ ở dơ!" Ngưu Siêu vuốt lau khuôn mặt đầy nước bọt của mình, tức giận đến rống oa oa:

"Đuổi theo mau, ta muốn phun chết tiểu tử này!"

Nhưng mà, ngay khi hần vừa hô to, thì bên Tạ Phi Thiên Audi lại dần dần tăng nhanh tốc độ, cùng chiếc mười sáu chỗ khoảng cách càng ngày càng kéo dài.

"Cái đệt, ta kêu người tăng tốc mà! Không lỗ tai à?" Ngưu Siêu gấp đến độ hét lớn.

"Nguru ca, xe của chúng ta... Hình như cũng bị chết máy rồi." tên đàn em lái xe khuôn mặt khổ sở, quay đầu nhìn Nguru Siêu báo cáo.

Nguru Siêu cũng sửng sốt, lại nhìn ra cửa sổ xe hai bên, lúc này mới phát hiện, cũng không phải xe Tạ Phi Thiên tăng nhanh tốc độ, mà là xe mình đang dần dần dừng lại.

"Tại sao lại chết máy? Hả? Con mẹ nó, cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra?" Nguru Siêu cùng Lục Hào đồng thời hét lớn.

"Hào ca, không cần gấp, chúng ta còn một chiếc, nhất định có thể bắt được tên nhóc này thôi"

Bên cạnh là một tên đàn em lên tiếng an ủi Lục Hào, ánh mắt cũng nhìn về chiếc xe phía sau đang chạy tới.

"An Tử, sao các người cũng dừng lại hả, mau đuổi theo đi đồ ngốc?" Nhìn thấy bên cạnh chiếc mười sáu chỗ còn lại cũng dừng lại, Lục Hào phát điên.

"Hào ca, xe của tụi em cũng chết máy rồi!" An Tử vẻ mặt như đưa đám, từ trong xe nhô đầu ra nói.

"Chết máy? Lại là chết máy? Ngày hôm nay rốt cục là vận cứt chó gì, hả? Tại sao toàn bộ xe của ta đều chết máy, ahhh tức chết đi được?" Lục Hào từ trên xe nhảy xuống, hung hăng đạp đá lên chiếc xe, phát điên hét lớn.

"Phi Thiên này, sao tự nhiên bọn họ lại dừng lại?" Âu Dương Yên khuôn mặt đầy vẻ khó hiểu nhìn phía sau hai chiếc xe dừng lại, nghiêng đầu hỏi.

"Ai mà biết được chứ? Có thể là hết xăng, hay khát nước dùng mua nước uống? Mặc kệ bọn hắn, lẽ nào người còn muốn bọn họ đuổi theo sao?" Tạ Phi Thiên còn đang loạng choạng lắc lư tay lái audi đen, làm chiếc xe như điên xiết vạy nghiêng qua ngã lại.

Dẫn tới phía sau vài chiếc xe muốn vượt mà vượt không được, mấy tài xế bắt đầu chửi mắng.

Con mẹ nó có biết lái xe không vậy hả? Người coi đường này là nhà người mở hay sao? Muốn làm gì thì làm sao, chạy kiểu chó đó cũng lên bàn thờ sớm thôi?

Tạ Phi Thiên lúc này cũng không có thời gian để chú ý mấy chiếc xe ở sau nữa,

Bởi vì hắn đột nhiên nhớ lại một điểm đặc biệt lúc này ở biệt thự Lục Hào, ở trên màn ảnh camera giám sát, ngoài một căn phòng có Âu Dương Yên, còn có một căn phòng nữa, cũng có một cái nữ nhân cùng một lão béo ú đang vùng vằng đập nguyệt, đến đáng thương.

Chính mình một lòng chỉ quan tâm đến Âu Dương Yên, lao ra trốn chạy lại quên đi nàng ta.

Không được, phải nghĩ biện pháp cứu nàng. Tạ Phi Thiên ánh mắt lại nhắm ngay được cái cặp táp màu đen trên xe.

"Khởi động tìm thiết bị điện tử... Keng, tìm tòi bên trong xe... Keng, ô tô điện tử module, điện thoại di động..."

Quả nhiên bên trong xe có điện thoại di động, Tạ Phi Thiên mừng thầm trong lòng, trực tiếp lựa chọn khóa chế điện thoại di động, gửi một cái tin nhắn:

"Ngõ hẻm số 126 băng nhóm Hắc Hồ bang bắt cóc cưỡng gian một nữ sinh, nhanh đi cứu." Sau đó gửi cho số điện thoại của Thượng Quan Đồng, đã gửi.

Suy nghĩ một chút, Tạ Phi Thiên lại soạn viết một cái tin nhắn:

"Chúng ta không có chuyện gì, ngày mai sẽ trở về. Tạ Phi Vũ, Âu Dương Yên." Sau đó gửi cho số điện thoại của Lan Hinh.

Tiếp theo, liền đem điện thoại khóa tắt nguồn, nếu không nàng mà gọi lại thì không biết giải thích ra sao.

"Phi Thiên ah, ta thật khó chịu." Một bên Âu Dương Yên đột nhiên đưa tay tới, chụp lấy cánh tay Tạ Phi Thiên.

Tạ Phi Thiên hết hồn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Âu Dương Yên cả mặt ửng hồng, hô hấp dồn dập, hai mắt mê mang, đầy khát vọng như cầu khẩn nhìn hắn, cánh tay trắng như ngót sen của nàng từ trong tấm chăn vương ra, để trong lòng Tạ Phi Thiên không khỏi nhộn nhạo nghĩ tới phía dưới tấm chăn kia thân thể kia.

Phi, ta đang suy nghĩ bậy bạ gì vậy? Quá mất nhân phẩm cứ đà này ta sẽ thuận theo mấy tên đọc giả mất phải tỉnh táo.

Tạ Phi Thiên mạnh mẽ thu hồi suy nghĩ lung tung của mình.

"Tiểu Yên, có phải bọn hắn cho người uống thuốc kích thích kia? Đừng nóng vội, chúng ta lập tức đi bệnh viện, bác sĩ chắc chắn sẽ có biện pháp."

"Phi Thiên, ta không muốn đi bệnh viện đâu." Âu Dương Yên nghe Tạ Phi Thiên muốn đưa nàng đi bệnh viện, thì lập tức cuống lên, tình huống của mình đang nhạy cảm thế này, đến bệnh viện không phải làm xấu hổ mất mặt chết hay sao?

"Không đi bệnh viện thì làm sao bây giờ?" Tạ Phi Thiên cảm giác được tay của Âu Dương Yên sao khi nắm tới cánh tay của hắn thì đã bắt đầu sờ mó xuống động chạm tới cả chỗ kia của hắn, tâm thần hắn không nhìn được mà run sợ lên một hồi, huynh đệ hắn phía dưới cũng bắt đầu rục rịch ngẩng đầu

cương lên.

"Ta không biết, người mau nghĩ biện pháp giúp ta đi, ta nóng lắm rồi." Âu Dương Yên hờn dỗi nói.

Vừa nói tới đây, một cái tay khác của Âu Dương Yên cũng vỗ tới, ôm lấy cổ của Tạ Phi Thiên, đôi môi khẽ nhếch lên, từng đợt từng đợt nhiệt khí nóng phun lên gáy Tạ Phi Thiên, cái cảm giác ngứa nhột bên tai, đã làm Tạ Phi Thiên cũng không thể kiềm chế nữa rồi.

Cảm giác được phía bụng dưới của mình đang phản ứng kịch liệt, Tạ Phi Thiên lắc đầu cười khổ, người làm đáng dấp dụ người này còn kêu ta có biện pháp gì đây? Chẳng lẽ giống như trong truyện dùng thân giải độc cho người hả?.

"Mau mau, tiểu tử kia đang ở phía trước!" Một chiếc xe taxi điên cuồng đuổi theo Tạ Phi Thiên.

Lục Hạo từ trong cửa sổ xe thò đầu ra, nhìn phía trước audi đen của Tạ Phi Thiên nghiêng răng nghiêng lợi hô lớn.

Mẹ nó, lũ chó, các người bám dai còn hơn đĩa ah." Tạ Phi Thiên thầm mắng một tiếng, tiếp tục ra lệnh cho chiếc xe taxi chết máy.

Trong thời khắc cấp bách này hẳn không có thời gian để thưởng thức bộ dáng vò đầu bứt tóc đập xe taxi của Lục Hạo,

Tạ Phi Thiên cắn răng đạp mạnh chân ga, chiếc Audi màu đen cuối cùng cũng lần đầu tiên trong tay Tạ Phi Thiên phát ra tốc độ xứng đáng của nó, điên cuồng phóng về phía trước.

Đương nhiên, mạo hiểm trình độ cũng càng tăng lên điên cuồng, để Âu Dương Yên phát sinh từng tiếng rít gào kèm rên rĩ, rên rĩ hay rít gào sợ hay khoái ta cũng không biết ah.

Tạ Phi Thiên biết, hẳn có thể cần một chiếc hai chiếc Lục Hạo cũng có thể kiếm vài chiếc taxi đuổi theo hẳn, liền không thể cứ tiếp tục như thế này nữa quá lộ liễu dị năng, đây không phải là cách, chiếc xe này mục tiêu quá lớn rất dễ nhận dạng, tìm một chỗ trốn thôi.

Mình bây giờ lái xe như ông già say rượu vậy, đã vậy cái dị năng phục chế trong người đang có có tính hiệu sắp mất rồi, đến lúc đó Lý Tiểu Long đại sư trong cơ thể mình mất đi tác dụng, vậy thì mình càng thảm hơn rồi ah.

Nghĩ tới đây, Tạ Phi Thiên liếc nhìn hai bên đường, cẩn thận quẹo vào một cái hẻm nhỏ, lái xe chạy về một khu dân cư gọi là "Bạc phúc hoa viên".

Tiểu khu vài người gác cổng, bình thường đều cần quét thẻ mới có thể mở cổng gác đi vào.

Mấy người bảo vệ đang ngồi trò chuyện tán gẫu, nhìn thấy Tạ Phi Thiên lái Audi đi vào, cổng liền tự động mở ra, mấy người bảo vệ cũng tưởng rằng người bên trong tiểu khu, cũng không có lưu ý, tiếp tục tán gẫu chuyện của mình.

"Phi Thiên, sao người biết gác cổng ở đây là tự động vậy?" Âu Dương Yên nhìn về phía Tạ Phi Thiên đang tìm kiếm chỗ đỗ xe mà hỏi.

"Ừm, trước đây ta đã từng tới nơi này rồi." Tạ Phi Thiên thuận miệng bịa chuyện nói.

Cảm giác được từng đợt từng đợt đau nhức bắt đầu lan truyền trên cơ thể, Tạ Phi Thiên biết, dị năng phục chế trong cơ thể đang dần mất đi, hẳn quả quyết đạp phanh, để xe tắt máy.

"Phi Thiên, người sao lại dừng trước nhà để xe của nhà người ta?" Âu Dương Yên nghi ngờ hỏi.

"gara để xe này là của một người thân thích của ta, ta có chìa khoá." Tạ Phi Thiên làm bộ sờ soạng túi quần.

"roẹt", cửa gara xe chậm chậm tự động nâng lên.

"Há, nguyên lai là nhà thân thích của người ở đây." Âu Dương Yên bỗng nhiên như tỉnh ngộ nói.

Nghĩ thầm, hèn gì người đối với bảo vệ ở đây quen thuộc như vậy, chạy vào mà không ai thèm ngó một cái.

Tạ Phi Thiên nhảy xuống, liếc mắt nhìn xung quanh nhà xe, quả nhiên không có xe ở bên trong, nói cách khác chính là chủ nhà không có ở nhà,

Tạ Phi Thiên hài lòng âm thầm gật gật đầu, trở lại xe đem Âu Dương Yên ôm xuống, tiến vào gara, sau đó khóa lại cửa gara, bế Âu Dương Yên đi đến....

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Cái Tên Tạ Phi Thiên

Tại trung tâm thành phố G, cục cảnh sát, Thượng Quan Đồng đang báo cáo với lão cục trưởng Tôn Hồng Dân về những thông tin vụ án các nữ sinh mất tích mà nàng mới điều tra được, thì bỗng nhiên trên người tiếng chuông điện thoại vang lên.

Thượng Quan Đồng đưa tay vào túi móc điện thoại ra nhìn, là một số điện thoại xa lạ gửi tới một tin nhắn, mở ra xem, nàng lập tức sợ hết hồn.

"Tôn thúc, người xem cái này đi."

Tôn Hồng Dân nghi ngờ cầm lấy điện thoại di động từ tay Thượng Quan Đồng, vừa nhìn, sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

"Tôn thúc, người xem cái tin tình báo này có đáng tin không?" Thượng Quan Đồng hỏi.

"Người gửi tin nhắn này biết số điện thoại của người, hẳn là không phải nói đùa. Cơ mà, cái số này ta nhìn có chút quen quen, là của ai đây ta?" Tôn Hồng Dân nhìn cái dãy số điện thoại này có chút quen quen nhưng không nhớ được là của ai, liền móc điện thoại ra dò danh bạ thử.

"tên ten tên ten ten..." điện thoại của Thượng Quan Đồng lúc này lại vang lên, Tôn Hồng Dân đang cầm điện thoại chưa tra được đã phải trả cho Thượng Quan Đồng

"alo, Lan lão sư à?"

"Thượng Quan đội trưởng, ta có tin tức của Tạ Phi Thiên. Hắn gửi cái tin nhắn cho ta, nói là bọn hắn không có chuyện gì, ngày mai sẽ trở về.

Nhưng mà số kia không phải số điện thoại của hắn, ta gọi lại thì điện thoại tắt máy rồi, các người cục cảnh sát có phải có thiết bị định vị điện thoại ở nơi nào không? Người xem có thể giúp ta tra một chút, nhìn coi thử bọn hắn giờ đang ở đâu không?" Lan Hinh lo lắng nói gấp.

Nghe Lan Hinh nói như vậy, Thượng Quan Đồng chỉ có thể nở nụ cười, Lan Hinh này, còn tưởng như trong phim hay sao? Trong cục cảnh sát hiện thời làm gì có thiết bị hiện đại đến thế, cũng có thể điều tra nhưng rất rườm rà phải liên hệ bên viễn thông ah? Cơ mà nghe được Lan Hinh giọng nói gấp gấp lo lắng, Thượng Quan Đồng thật không đành lòng làm nàng thất vọng.

"Được rồi, vậy người đem số điện thoại kia đưa cho ta nào. Nhưng mà, Lan lão sư này, chúng ta kỹ thuật cũng cần điện thoại mở máy mới được, tắt máy rồi, chúng ta cũng không có cách nào, vì lẽ đó tra được hay không, vẫn là chưa có thể nói trước được nha"

"Như vậy hả, vậy được rồi, người cứ thử xem, số điện thoại là 0373251xxx... Ghi lại chưa? Thượng Quan đội trưởng? Alo, alo, Thượng Quan đội trưởng?"

"Há, nhớ kỹ, nhớ kỹ rồi!" Thượng Quan Đồng lúc này mới phản ứng được, khuôn mặt vẻ mừng rỡ, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào dãy số ghi trên tờ giấy.

Cúp điện thoại, Thượng Quan Đồng kích động hướng về lão cục trưởng Tôn Hồng Dân nói:

"Tôn thúc, số điện thoại này đã có đầu mối."

"Há, người biết là ai rồi sao?" Tôn Hồng Dân vẫn còn vì cái số điện thoại hơi quen quen này mà đau đầu đây, nghe Thượng Quan Đồng nói như thế, lòng này cũng không khỏi giãn ra.

"Người xem cái này, này là số điện thoại vừa rồi Lan Hinh cô giáo của trường Lục Trung đưa cho ta." Thượng Quan Đồng đưa tới tờ giấy được nàng ghi chép số điện thoại lúc này, lại đem tin nhắn thần bí lúc này mở ra cũng đưa tới.

"Cùng một số điện thoại? Người biết là ai không?" Tôn Hồng Dân lộ rõ sự vui mừng trên mặt hỏi.

"Tạ Phi Thiên, Ta không biết tin của chúng ta nhận có phải hắn gửi hay không, thế nhưng tin nhắn cho Lan Hinh thì không thể sai!"

"Tạ Phi Thiên?" Tôn Hồng Dân sửng sốt.

"Chính là lần trước vụ án cướp xe chuyển tiền cậu học sinh cấp ba, giúp chúng ta bắt toàn bộ cướp còn cứu con tin? Tôn thúc người nhớ chưa?"

"À, hóa ra là tên đó? Xem ra hắn vẫn đúng là rất kì lạ, vụ án gì đều cũng có dính tới hắn." Tôn Hồng Dân vỗ trán một cái nói.

"Nếu là hắn, vậy thì mau mau gọi người xuất phát, hốt ồ còn chờ gì nữa?" Tôn Hồng Dân đắm chiêu làm bầm xong chột vui vẻ phán lên.

"Vâng! Cục trưởng!" Thượng Quan Đồng không nghĩ tới cái tên Tạ Phi Thiên ở trong lòng cục trưởng có giá trị lớn như vậy, vừa nghe đến tên hắn liền quyết định xuất quân đi bắt rồi.

Tạ Phi Thiên, ta cũng muốn xem xem người đến cùng có bao nhiêu thần bí. Nghĩ đến những vụ án gần đây, thật sự đều có bóng dáng của Tạ Phi Thiên dính vào, Thượng Quan Đồng cũng lộ ra mỉm cười.

....

"Cái số này ta khẳng định là đã nhìn thấy ở đâu rồi này, rốt cuộc là số ai đây?" Thượng Quan Đồng đi rồi, nhưng Tôn Hồng Dân vẫn còn ngồi tại đây cầm lấy tờ giấy ghi số điện thoại kia, khổ sở vắt óc suy nghĩ.

"Con mẹ nó, tiểu tử này cuối cùng là chạy đi đâu rồi hả?" Lục Hào ngồi ở bên trong một chiếc xe taxi, thỉnh thoảng đem thò đầu ra ngoài cửa sổ, cố gắng tìm kiếm bóng dáng chiếc audi màu đen của Tạ Phi Thiên.

"Hào ca, chúng ta đuổi theo xa như vậy mà vẫn không có nhìn thấy Tạ Phi Thiên kia, theo lẽ thường với tốc độ kia của hắn, thoát chúng ta là không có khả năng? Ca, đệ nghĩ lag hắn trốn ở đâu đó rồi?" An tử cẩn thận nói.

"Tiểu tử này người biết vậy sao lại không nói sớm chứ? À? Mau đi cho mấy người phía sau chia nhau đi tìm, trước tiên tìm xe, sau đó lại tìm người!" Lục Hào gầm thét lên nói.

Uất ức trong lòng! Thực con mẹ nó quá là uất ức. Rõ ràng người đã bắt vào tay, lại để hắn từ chính sào huyệt của mình mà trốn thoát, còn đem cả ổ của mình đại náo, không chỉ có làm náo loạn, mà còn quánh cho Chu cục trưởng thương tích đầy mình, người này chính là lão ba trăm phương ngàn kế nghĩ cách muốn khôn khéo, có lợi cho bang hội, nhưng bây giờ suýt chút nữa toàn bộ đem hủy trong tay tên nhóc Tạ Phi Thiên này.

Đáng giận hơn là, tiểu tử này rõ ràng không biết lái xe, chạy xe cứ như óc sên say rượu vậy, nhưng một mực từ trong tay mình nghênh ngang rời đi tới vài lần xém bắt được hắn lại để hắn bỏ mất.

Nghĩ đến cái kia vấn đề kì quái mẹ nó làm Lục Hạo muốn chửi thề, lại nghĩ đến ba chiếc xe khôn nạn chết máy lúc nguy cấp, Lục Hào tức đến nổi, hận không thể ngay bây giờ đem chúng vứt cho bà bầu mua đồ mủ.

Mẹ nó, tiểu tử này ăn cái quần què gì mà lại may mắn đến như vậy?

"Bí bo... Bí bo...em lái xe ô tô..." điện thoại di động trong túi vang lên, suýt chút nữa là Lục Hạo ném mẹ cái điện thoại đi rồi, bài nhạc chuông ngày thường hắn thấy dễ thương cực, bây giờ nghe tới xe là hắn muốn đập rồi.

"Alo? Có phải là tìm thấy Tạ Phi Thiên không? Gì? Không có? Không có người gọi điện thoại cho ta làm cái đêch gì? Muốn tâm sự tình cảm huynh đệ với ta à? Có tin ta cắt tiểu đệ người không, má nó!" Lục Hào thở phì phò phì phò cúp điện thoại.

"Tiên sư nó, toàn là một đám rác rưởi, nuôi tồn com mà, nhiều người như vậy, vậy mà tìm không ra một tên nhãi học sinh!"

"Bí bo... Bí bo...em lái xe ô tô..." Lục Hào máu trong người đã sôi lên, điện thoại lại vang lên cứ như rót thêm dầu vào đồng lửa ah. Bình tĩnh.

"hày alo! Có phải tìm được người hay không? Không có? Cái trời má! Ta đã nói rồi, không có tìm được người đừng gọi điện thoại cho ta! Có nghe thấy không? Điếc à?" Lục Hào đưa điện thoại tới miệng hét lớn, ném điện thoại tới ghế ngồi, điên máu mà.

Nhưng mà điện thoại vừa mới nằm dưới ghế thì, tiếng chuông lại vang lên.

Lục Hào cầm lên nhìn vẫn là tên đàn em kia gọi tới, bực mình trực tiếp bấm tắt cuộc gọi, sau đó tắt máy luôn, đem điện thoại ném một bên, dựa vào ghế xe nhắm mắt dưỡng thần hạ hỏa.

"Hào ca, Hào ca!" Ngu Siu từ phương trời nào vọt tới kêu gọi Lục Hạo.

"Chuyện gì? Có phải là tìm ra hắn không?" Lục Hào tức giận hỏi.

"Không phải. Là..."

"Cái con mẹ nó, người còn chưa tìm được các người cứ lái nhãi gì chứ" Lục Hào phất tay liền cho Ngu Siu một cái tát vào mặt.

Ngu Siu không không ăn cái bạt tai không khỏi oan ức cùng sợ rồi,

Nhưng nghĩ tới việc nguy cấp cần hỏi báo này thật sự quá nghiêm trọng, Ngu Siu vẫn là cố bưng khuôn mặt bị đánh lấy dũng khí nói:

"Hào ca, là ở nhà có chuyện rồi."

"Cái gì? Xảy ra chuyện gì?" Lục Hào nghe được trong lòng cả kinh, vươn mình ngồi dậy.

"Cảnh sát đến rồi, đem ô số 2 của chúng ta tóm gọn"

"Cái gì? Chuyện xảy ra khi nào?"

"hai mươi phút trước ạ."

"Đừng", Ngu Siu một bên mặt còn lại cũng ăn một cái tát trời giáng.

"hai mươi phút trước, tại sao đến bây giờ mới nói cho ta biết? Há?"

"Hào ca, A Tiến nói đã gọi cho ca, nhưng ca cứ cúp máy, sau đó gọi không được cho ca nữa, hắn mới gọi đến cho đệ, bảo đệ tìm ca báo cáo, vừa nhận được điện thoại đệ liền chạy đến đây báo ca" Ngu Siu ủy khuất kể lên ra.

"Cảnh sát làm sao lại biết ổ số 2 của chúng ta? À? Nhất định là Tạ Phi Thiên, chính tiểu tử kia báo cảnh sát! Mẹ nó, tìm, xối ba tấc đất cũng phải tìm ra hần cho ta!" Lục Hào tức giận đến nổi cả phổi, gầm hét lên.

....

Mà đồng thời lúc này, trong cục cảnh sát, Thượng Quan Đồng đang hướng về Tôn Hồng Dân hỏi báo vụ án.

"... Tôn thúc, ta cảm thấy vụ án này ảnh hưởng cực kỳ lớn và liên quan rất rộng, hiện nay quan trọng nhất là phải tìm được Tạ Phi Thiên, hần nhất định là biết rất nhiều thứ."

"Hừm, mau đi phân phó, toàn lực tìm kiếm Tạ Phi Thiên, không thể để hần rơi vào trong tay Hắc Hồ bang được." Tôn Hồng Dân ra chỉ thị.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Ta cho người làm sao người không làm!!!

Tạ Phi Thiên ôm Âu Dương Yên bước vào gara để xe, mở đèn lên, đóng cửa lại, toàn bộ gara xe tựa như biến thành một thế giới thu nhỏ chỉ có hai người bên nhau.

Trong căn phòng bốn phía lại trở nên yên tĩnh lạ kì, hô hấp của Âu Dương Yên lại gấp gấp lên đến rõ ràng, càng trở lên dục hoặc hơn bao giờ hết, tiếng hít thở kia kích thích biết là bao nhiêu ah hít hà.

Trong ga-ra xe trống rỗng, bốn phía có vài kệ đồ có vài vật dụng linh tinh, nhưng đến cái ghế để ngồi đều không có một cái.

Tạ Phi Thiên tầm mắt đã nhìn thấy một tấm nệm cũ đang dựa vào tường.

"Tiểu Yên nè, chúng ta bỏ tấm nệm kia xuống ngồi đỡ một chút, được không hả?"

"Phi Thiên, ta khó chịu trong người quá." Âu Dương Yên hai tay ôm eo Tạ Phi Thiên cứng ngắt, trong cơ thể cảm giác khao khát muốn làm chuyện kia, làm cho nàng mắc cỡ không dám nhìn thẳng Tạ Phi Thiên ah.

Cô nàng à, người cứ như vậy, ta cũng rất khó chịu đó ah.

Tạ Phi Thiên mắt thấy hai cánh tay trắng nõn như ngót sen của Âu Dương Yên nóng bỏng tư thế ôm lấy eo mình, dưới ánh đèn hơi mờ ảo huyền diệu, đáng vẻ nàng càng trở nên thẹn thùng, càng là dục người rãnh khe càng phập phồng trước ngực, hỏa khí nam nhân trong cơ thể của Tạ Phi Thiên càng hùng hực bốc cháy.

"Phi Thiên, người nhanh nghĩ biện pháp cho ta đi chứ? Ta càng ngày càng khó chịu, nóng muốn chết đi được ah." Âu Dương Yên đôi chân đang ở trong lòng Tạ Phi Thiên liên xoắn lại cùng nhau kẹp chặt, Tạ Phi Thiên cánh tay phải của hần có thể cảm nhận được sự nhộn nhạo kẹp chặt hai chân của Âu Dương Yên, động tác kia, rất dễ dàng để Tạ Phi Thiên tên sắc lang chuyên đứt đầu xem phim bấy bả hằng đêm này, suy nghĩ đến vài điều vài cảnh không thích hợp cho thiếu nhi ah.

Tạ Phi Thiên cảm giác được trái tim nhỏ của mình đang điên cuồng nhảy lên, không được, không thể cứ ôm nàng như vậy, rất dễ dàng bị nàng cướp đoạt trai ah.

Tạ Phi Thiên tuy rằng vẫn rất yêu thích Âu Dương Yên, đã từng dùng hình ảnh của nàng mà "quay tay" hằng đêm, nhưng mà ngay bây giờ ngay lúc này hần cảm thấy mình không nên lợi dụng người khác gặp họa mà trục lợi cho bản thân ah.

tuy rằng thuốc này không phải là do mình cho nàng uống, mình có thể ăn nàng ngay bây giờ, mà nàng cũng sẽ không có thể trách móc gì được mình, nhưng lương tâm hần lại không cho phép nha.

Tạ Phi Thiên mạnh mẽ đem Âu Dương Yên để xuống, sau đó từ bên bức tường lấy chiếc nệm đặt xuống, vỗ vỗ tro bụi phía trên nệm, đem Âu Dương Yên vịn tới.

"Tiểu Yên, người nằm một chút đi."

"Phi Thiên, ta thật sự rất khó chịu đó, người giúp ta xoa bóp một chút được không?" Âu Dương Yên hai tay dùng sức ôm bắp đùi Tạ Phi Thiên, đem đầu tựa ở tiểu huynh đệ của hần, e thẹn không ngớt miệng cầu khẩn giọng nũng nịu.

Hả? Xoa bóp? Làm sao xoa bóp đây? Đồ chơi này có thể tùy tiện bóp sao? Tạ Phi Thiên nghe tới đây là cả người nóng nảy, tuy rằng trong lòng hắn đồng ý ngàn lần, nhưng mà lý trí hắn vẫn còn tỉnh táo nó nói cho hắn biết, cái hành động đó rất nguy hiểm, không thể làm ah, vừa làm cái xoa bóp, cũng như là màn dạo đầu sẽ có bước tiếp theo nữa thôi, hắn thật sợ sẽ bị Âu Dương Yên hiếp hắn, hắn lúc này đáng đứng thẳng khuôn mặt nghiêm trang nhìn về phía trước như đứng sững ra trận sống chết còn chưa biết, đời trai mười hai bến nước, nhưng vệt áo không gió tự lay, trong lòng hắn quyết tâm vì độc giả phải phá được trình tiết của mình, dù thẳng tác có không muốn hắn cũng mặc kệ.

... Hehe

"Tiểu Yên, hay là chúng ta đi bệnh viện đi?" Tạ Phi Thiên khuyên nhủ, nhưng trong lòng thầm chửi con tác khốn.

"Không, ta không đi bệnh viện đâu. Phi Thiên, người giúp ta xoa bóp tý đi, nơi này, liên nơi này nè." Âu Dương Yên buông ra bắp đùi Tạ Phi Thiên, liền nắm một cánh tay của hắn đặt lên vùng ngực nhô cao đang rất khó chịu của nàng, còn giúp Tạ Phi Thiên bóp bóp vài cái.

"Áy...ừ..." Âu Dương Yên hai môi hé mở ra cắn nhẹ, phát ra một tiếng than rên nhẹ nhàng.

Tạ Phi Thiên chỉ cảm giác đầu hắn "Oanh" một cái liên mơ hồ, Tiểu Yên, người làm sao có thể đem tay của ta đặt ở chỗ này chứ? Người không biết ta là không chịu nổi dụ hoặc kích thích sao?.

Được rồi, ta thừa nhận ta không phải là cái gì chính nhân quân tử ta cũng rất muốn làm chuyện kia với người nhưng. Tạ Phi Thiên thử thăm dò muốn rút lại tay, đôi tay hắn đang bóp lấy đôi bông đào no tròn đầy co dãn thử muốn dừng lại rút về.

"Phi Thiên, cứ như vậy, ạch, người đừng ngừng lại, thật thoải mái mà." Âu Dương Yên then thùng đem đầu đặt tại Tiểu huynh đệ của Tạ Phi Thiên nhẹ nhàng chùi chùi. Nhưng vị trí đó là huynh đệ hắn ah, lại để cho Tạ Phi Thiên suýt chút nữa Bạo phát hỏa điem,

Âu Dương Yên ngồi ở trên nệm, còn hắn đứng, đầu của nàng vừa vịn tựa vào huynh đệ hắn, mà bây giờ, chính huynh đệ hắn đang rất kích thích cương cứng ưỡn đầu cựa long, Âu Dương Yên lại sờ mó cạ đầu vào, cái kia cảm giác tê dại khoái cảm, kích động Tạ Phi Thiên hai chân đều muốn mềm nhũn ra.

Hai tay tự nhiên lại thu lại không được nữa, ở trên đôi bông đào no tròn của Âu Dương Yên xoa xoa lấy vài cái.

"Phi Thiên, ta nóng quá." Âu Dương Yên đột nhiên bắt đầu cuồng còi đem chân quần trên người ném ra một bên.

Âu Dương Yên nàng đang nhắm hai mắt không cảm thấy gì nhưng, Tạ Phi Thiên lại khổ, cảnh sắc trần ngập một cái mỹ nữ xinh đẹp đang tại trước người mình, còn đang ôm chính mình không chịu buông tay ra, là nam nhân ai lại chịu được chứ? Ngược lại Tạ Phi Thiên đứng là không chịu nổi nữa, ôm lấy Âu Dương Yên, đem nàng đặt nằm xuống nệm

"Phi Thiên, ta muốn... Muốn..." Âu Dương Yên bị Tạ Phi Thiên đặt nằm ở trên nệm, hô hấp càng trở nên dồn dập hơn, trong lòng loại kia cảm giác ham muốn không hiểu lại càng rõ ràng, nàng muốn, tựa hồ chính là như vậy, bị Tạ Phi Thiên ôm, ôm, đè lên.

"Phi Thiên, người sẽ giúp ta nắn nắn nào nơi đó đó, người xoa bóp thật thoải mái, ta còn muốn nữa, nhanh, Phi Thiên." Âu Dương Yên ôm thật chặt lấy Tạ Phi Thiên, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng lẩm bẩm hơi thở phì phà vào tai kích tình.

Tạ Phi Thiên bàn tay cũng bắt đầu không nằm yên được, bàn tay lớn thô kệch lướt qua thân thể kiều diễm của Âu Dương Yên, chỗ bàn tay đi qua, mang theo từng trận run rẩy cùng ngâm nga của Âu Dương Yên, khoái cảm phát ra ngoài.

Phi Thiên, ta... Ta muốn hôn, hôn ta nhanh nào ta muốn ah."

"Phi Thiên, phía dưới của ta thật khó chịu, người giúp ta xem một chút đi, đúng đúng chỗ đó, ạch, tay của người ah, thật thoải mái. Ạch..." Âu Dương Yên từng tiếng kiều diễm thốt lên, nội tâm khát vọng càng ngày càng mãnh liệt, loại cảm giác này, làm cho nàng hận không thể hòa tan, dung nhập vào thân thể Tạ Phi Thiên cùng nhau hòa trộn với nhau không muốn tách rời.

"Keng, cảm giác hưởng thụ, khen thưởng dị năng điểm 5 điểm."

"Keng, cảm giác hưởng thụ, khen thưởng dị năng điểm 8 điểm."

"Keng, cảm giác hưởng thụ, khen thưởng dị năng điểm 10 điểm."

"Keng, cảm giác hưởng thụ, khen thưởng dị năng điểm 20 điểm."

...

Trong đầu Tạ Phi Thiên, leng keng leng keng tiếng vang lạnh lạnh vang lên không ngừng, điểm dị năng cũng tăng lên vù vù, càng ngày càng nhiều dị năng điểm ah. Nhưng cuối cùng làm cho Tạ Phi Thiên vô cùng phiền phức, trực tiếp ra lệnh cho hệ thống trạng thái im lặng.

"Phi Thiên, ta muốn nó..." Âu Dương Yên đột nhiên đưa tay, bắt lấy đồ vật vừa dài vừa cứng của Tạ Phi Thiên.

Bàn tay nhẹ nhàng mềm mại bóp chặt lấy, làm cho Tạ Phi Thiên kích thích lằng lằng cả người run rẩy một cái.

Trong đầu hấn chấn động mạnh, vươn mình từ trên người Âu Dương Yên lăn sang một bên.

"Tiểu Yên, không được đâu, người bây giờ như vậy là do trúng thuốc kia, người tỉnh lại sẽ phải hối hận đấy. Tiểu Yên, ta yêu người, ta không muốn người oán hận ta."

"Phi Thiên, nhưng mà ta muốn, ta nguyện ý mà, ta sẽ không hối hận đâu, Phi Thiên, người cho ta phá zin người đi, ta thật sự rất khó chịu, Phi Thiên, ô ô..huhu." Nói đến câu cuối, Âu Dương Yên đột nhiên khóc òa lên.

chính nàng từ nhỏ đã là một cái cô gái ngoan ngoãn, lúc này, lại đi xin một người đàn ông cùng mình làm chuyện kia.

mặc dù đối với Tạ Phi Thiên trước mặt này có hảo cảm tình yêu, nhưng mà nản, cũng chưa từng nghĩ tới, có một ngày nàng phải cầu xin hấn làm điều đó với nàng, chuyện mà nàng chỉ thấy trên tiểu thuyết trên web truyệnyy, chuyện này đều là người nam xin người nữ chứ? Làm sao đến với mình, lại trở thành mình xin hấn chứ? Nhưng sau đó trong nội tâm loại cảm giác khác vọng hoang dã kia lại lên ngôi, không ngừng trùng kích thần kinh của nàng, làm hao mòn ý chí của nàng, làm cho nàng lún xuống xa đọa, khó có thể tự kiềm chế được.

"Tiểu Yên, người nhanh mặc quần áo tử tế vào đi, ta bây giờ dẫn người đi bệnh viện." Tạ Phi Thiên rất bội phục mình bây giờ còn có thể từ trên nệm ngồi dậy, xem ra ý chí của mình, thật là mạnh mẽ (thật ra là ta méo cho người ăn thôi kkk)

"Phi Thiên, người có phải đang xem thường ta, đang ghét bỏ ta?" Âu Dương Yên vươn mình dậy, ôm lấy chân Tạ Phi Thiên khóc rờn nói.

"Tiểu Yên, người chính là Nữ Thần trong lòng ta người ta thâm thương trọng nhớ bấy lâu, ta làm sao sẽ ghét bỏ người được?" Tạ Phi Thiên đưa tay vuốt mái tóc dài của Âu Dương Yên, đau lòng nói.

"Vậy ta cho người làm, người tại sao không muốn chứ? Người nhất định là xem thường ta, người coi ta là loại phụ nữ dâm dăng, đúng không?" Âu Dương Yên oa oa khóc rờn nói.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Ta chờ ngày này đã lâu

"Tiểu Yên à, sao người lại nói như thế cơ chứ? Ta sao lại nghĩ người là một nữ nhân dâm dăng được."

"Người sờ thấy chỗ kia của ta chảy nhiều nước như vậy, lại xin người làm chuyện kia, người nhất định là đang xem thường ta. ô ô..." Âu Dương Yên khóc rờn rất thương tâm, trong lòng nàng e thẹn, cảm giác tự trách bản thân, như có ngàn vạn con kiến đang cắn trong lòng nàng.

nhưng mà trong cơ thể nàng loại cảm giác hùng hực dấy lên ham muốn, lại đang từng chút từng chút một đốt cháy ý chí của nàng, làm cho nàng trầm luân, làm cho nàng phải khuất phục.

"Tiểu Yên, ta biết, đó là do thuốc kia tác dụng, ta không trách người, loại thuốc này rất lợi hại, người còn chịu đựng được đấy, nếu như là ta trúng thuốc này, sợ là đã sớm đem người thịt rồi." Tạ Phi Thiên nghe được Âu Dương Yên đang vì mình từ chối mà khóc tự trách bản thân nàng, làm hấn đau lòng không nguôi, bề bộn cuồng quý an ủi.

"Người không cần ta, người đang xem thường ta, ô ô..."

"Tiểu Yên, kỳ thực ta cũng rất muốn, người vừa nãy chưa động thì ta, ta đã sớm nghĩ tới chuyện đó, chỉ là, ta nghĩ, sợ sau này người sẽ hối hận tiếc nuối, chờ sau này người thanh tỉnh, ta sẽ dùng chân thành, để làm chuyện đó với người.

Hiện tại, chúng ta đi bệnh viện đi, bác sĩ nhất định sẽ có biện pháp giải trừ loại thuốc này." Tạ Phi Thiên cố nén trong lòng rung động, từ trên nệm tìm lấy áo của Âu Dương Yên giúp nàng ta bận lại áo.

...thì...

"Nguu ca, người xem chiếc này có phải là của tiểu tử kia không?" bên ngoài gara xe đột nhiên có tiếng huyền ảo.

"Đúng rồi, không sai, người xem này kính chiếu hậu bị đụng gãy, không phải là lúc nãy va vào cổng nhà ta sau?"

"Tiểu tử này nhất định đang trốn đâu đó ở trong tiểu khu này, A HỒ, người mang mấy người, đến cổng ra vào canh giữ, không được để hấn lên ra, những người khác đi theo ta, cẩn thận tìm thật kỹ cho ta." Âm thanh của Nguu Siêu vang lên.

Hồng rồi, bọn họ tìm tới đây rồi sao, hiện tại muốn ra ngoài cũng rất khó khăn đây. Tạ Phi Thiên đang muốn mặc lại áo cho Âu Dương Yên tại hấn đang cầm chiếc áo thì

"Xoạt", một tiếng vang nhỏ, Âu Dương Yên rốt cục không chống đỡ nổi nội tâm khát vọng thèm muốn, kéo ra khóa quần của Tạ Phi Thiên, một cái tay nhỏ vờn vào đũng quần Tạ Phi Thiên, luồn qua nội khóa, nắm chặt lấy đồ vật kia của Tạ Phi Thiên móc ra hướng về nàng, rồi xóc lên nhẹ nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhìn lấy đồ vật kia lại càng thèm muốn hơn.

"Ừm..." Tạ Phi Thiên rên lên một tiếng, mười ngón tay vô ý xuyên qua mép tóc của Âu Dương Yên xoa nhẹ đầu.

"Phi Thiên, ta muốn... Người giúp ta một chút nha?"

Đi bệnh viện thì không được bởi cửa ra vào đã bị chặn rồi, còn Âu Dương Yên hiện tại, bộ dáng thật là đã gần mất lý trí không chịu được nữa rồi, còn có một vấn đề Tạ Phi Thiên lo lắng nữ nhân mà trúng phải thuốc kia,

Có thể giống như trong tiểu thuyết tiên hiệp bạo thể mà vong? Quá đáng sợ, Tạ Phi Thiên đầu óc mờ mịt lo lắng lên, cái vấn đề này, càng nghĩ càng đau đầu, có nên ăn thịt không.

Được rồi, coi như sao này nàng có oán hận ta, ta sẽ chịu trách nhiệm sẽ đối tốt với nàng ta.

Nghĩ thông suốt được điều này, Tạ Phi Thiên nhất thời cảm thấy thân thể nhẹ nhõm hơn. Không trách né Âu Dương Yên nữa, hai tay ôm lấy Âu Dương Yên, ép ngã nàng xuống nệm.

Đã không còn tư tưởng tránh né lo sợ Tạ Phi Thiên lúc này phóng ra toàn bộ bản lĩnh đàn ông, hai tay gấp gấp lần mò cởi mảnh vải còn duy nhất phía trên người, thả ra hai con thỏ béo trắng nõn no tròn đang đong đưa trước ngực, động tác này Tạ Phi Thiên, lại để cho Âu Dương Yên e thẹn không ngớt,

nhưng lại có chút tư vị hưởng thụ, hai tay cũng bắt đầu giúp Tạ Phi Thiên cởi đi những mảnh vải còn sót trên người.

Khi cái mảnh vải cuối trên người tiểu nội y phía dưới của Âu Dương Yên bị kéo xuống tới bắp đùi, Tạ Phi Thiên cũng đã gấp không chịu nổi vội vàng hành quân nhanh chóng ném đi cái nội y, vác hai chân Âu Dương Yên lên vai...

Âu Dương Yên rốt cục phát ra một tiếng kêu gào to, cái cảm giác đau đớn do phá thân kia, làm nàng phải nhú chặt lông mày, trong đôi mắt long lánh ướt đầm.

Tạ Phi Thiên hẳn cũng không có bất kỳ kinh nghiệm thực chiến nào cả, chỉ là dựa vào mỗi tối cày phim xxx, còn có bản năng đàn ông trong người để điều khiển hành động của hắn, khi đầu huynh đệ cự long của hắn đâm chạm tới mảnh đầm lay kia, cái cảm giác mềm mại thư thích, để hắn không kiềm chế được, nhanh chóng xua quần mà vào....

Vừa tiến vào được một chút thì ở mảnh đầm lay ấm áp kia lại gặp phải trở lực ngăn cản hắn huynh đệ hắn.

nhớ tới trên mạng có chỉ là lần đầu tiên làm chuyện đó của nữ nhân trước tiên, làm cho nơi đó của nàng ướt át sao đó, mới có thể đi vào, mà bây giờ Âu Dương Yên là đạt đến điều kiện ướt át rồi, vì lẽ đó sau khi gặp phải màn cản trở này, hắn lại quả quyết hơi dùng sức, đâm vào thật mạnh "xục", sau đó liền nghe tiếng gào đau đớn của Âu Dương Yên, lại nhìn tới cặp mắt rung rung kia của Âu Dương Yên, hắn không còn dám cử động nữa.

"Rất đau phải không, Tiểu Yên? Vậy ta bây giờ đem nó rút ra nha." Tạ Phi Thiên lúng túng miệng nói rút ra nhưng cái mông không tự chủ cố đâm chọc vài cái, nhưng nào biết càng động làm Âu Dương Yên đau đớn tay bấu vào ra nệm mắt nhắm nghiền, đôi môi nhỏ đang tự cắn.

"Ồi, Phi Thiên, người đừng đâm nữa, để cho ta đỡ đau xí đã, ah" Âu Dương Yên đau đến nước mắt lưng trôn, hai tay cũng dờn qua ôm eo Tạ Phi Thiên để hắn không nổi hứng muốn đâm chọc nàng.

Đã qua một hồi lâu, Âu Dương Yên dần dần buông lỏng tay khỏi eo Tạ Phi Thiên, Tạ Phi Thiên đạt được ám chỉ của Âu Dương Yên, lúc này mới lại bắt đầu nhẹ nhàng chuyển động cái mông đưa đẩy.

"Phi Thiên, ah, người chuyển động nhanh lên một chút, ah, ta không đau nữa." Âu Dương Yên từng tiếng thở kiêu kiêu, dẫn dắt Tạ Phi Thiên động tác hai người ngày càng cuồng dã.

Một phen chiến đấu, Tạ Phi Thiên rốt cục rên lên một tiếng, giao ra mười mấy năm tinh hoa tích lũy của mình, phun trào rồi.

Nàng cũng đã đến điểm giới hạn của mình lại bị Tạ Phi Thiên rút dịch nóng vào, cả người một trận run rẩy, ôm chặt lấy Tạ Phi Thiên, há mồm thờ đốc, cắn một cái ở bả vai Tạ Phi Thiên.

"Ồi..." Tạ Phi Thiên không nhịn được hét lên một tiếng gào đau đớn, nhưng mà Âu Dương Yên cũng không có ý tứ nhả ra, Tạ Phi Thiên không còn dám giãy dụa nữa, chỉ có thể mạnh mẽ chịu đựng lấy.

Mãi mới chờ đến khi Âu Dương Yên buông lỏng miệng nhỏ.

"Thế nào? Tiểu Yên, cảm giác có khá hơn chút nào không?" Tạ Phi Thiên nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Âu Dương Yên hỏi.

"Hừm, tốt hơn rồi. Phi Thiên, người đừng rút ra nha, cứ thế như vậy, để cho ta nghỉ ngơi một lúc đã." Âu Dương Yên đem mặt giấu ở bên vai Tạ Phi Thiên, yêu kiều thẹn thùng nói.

Nhìn dưới thân Âu Dương Yên cái kia đáng vẻ kiêu kiêu xấu hổ động lòng người, Tạ Phi Thiên không nhịn được cúi đầu găm nhắm lấy đôi môi nhỏ của

nàng.

"Phi Thiên, người còn làm được nữa không?" Nghi ngại một lát, Âu Dương Yên nằm nhoài bên tai Tạ Phi Thiên, thì thầm nói.

Nghe được câu này của Âu Dương Yên, Tạ Phi Thiên nguyên lai còn ở bên trong ám áp lại bắt đầu ngẩn cao đầu, lấy hành động thay thế lời nói, bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Liên, chiến đấu tiếp tục, nho nhỏ không gian trong ga-ra lại bắt đầu quanh quẩn vang lên, kiểu điểm thờ gấp, âm thanh rên rỉ thương tâm..

Khi Âu Dương Yên lại một lần nữa cần một cái vào bả vai Tạ Phi Thiên, sắc trời bên ngoài, đã bắt đầu tái đi rồi, nhưng mà, trong nhà để xe cả hai đều không chú ý tới, Tạ Phi Thiên kéo tấm nệm ra, đem hán cùng Âu Dương Yên bao bọc lấy, một môi ôm nàng trầm lắng mà ngủ, còn gì bình yên hơn còn gì hạnh phúc hơn giây phút này một môi ôm lấy người mình yêu mà ngủ.

Để cho Tạ Phi Thiên hai người thức tỉnh, chính là ngoài cửa raga vang vọng tiếng chửi mắng:

"Đây là xe của thằng nào? Sao lại để ở trước nhà để xe của bố mày?"

Nghe được âm thanh ở ngoài cửa, Âu Dương Yên sợ hãi khuôn mặt nhỏ trở nên trắng bạch rồi.

Chủ nhà kho này trở về rồi.

"Bá bá" người kia ngoài cửa liên hồi ầm kèn, để cho chủ chiếc xe audi này nghe thấy mà dòi đi khỏi gara nhà mình. Nhưng là bốp còi một hồi lâu, hán cuối cùng thất vọng rồi, không có ai từ xe đi ra, trong xe không có ai ah.

"Ồ, cửa nhà để xe tại sao không mở ra được vậy? Điều khiển từ xa hỏng rồi sao?" âm thanh của người kia lại từ ngoài cửa vang lên.

Làm Âu Dương Yên sợ hãi muốn bò lên mặc lại quần áo, lại bị Tạ Phi Thiên kéo lại. "Đừng nhúc nhích, đừng để hán phát hiện chúng ta ở bên trong..."

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Lại thêm một lần nhé!

Hán lấy chìa khóa mở cửa thì sao" Âu Dương Yên hạ thấp giọng thỏ thẻ bên tai Tạ Phi Thiên.

"Hán có dùng chìa khoá cũng không mở ra được đâu, ta đã động tay chân vào ổ khóa" Tạ Phi Thiên quay đầu nói, nhìn thấy đôi môi nhỏ đỏ hồng của Âu Dương Yên, lại không nhịn được đưa mặt tới cần môi nàng ta một cái.

"người đồ đáng ghét, lúc này còn giỡn được! Người kia là bà con thân thích của người thật sao?"

"Thân thích, bà con?" Tạ Phi Thiên sững sờ, à lúc này bước vào chỉ thuận miệng bịa truyện mà thôi, vội vã đáp:

"Đúng, là bà con xa của ta, nhưng mà bà con thân thích cũng không thể để hán nhìn thấy đáng về chúng ta bây giờ đúng không?"

"Ồ." Âu Dương Yên khuôn mặt nhỏ đỏ ửng, nhanh chóng cúi đầu chui vào ngực của Tạ Phi Thiên.

Cách cửa truyền tới âm thanh mở khóa đến vài lần "Két C-k-i-t.t.t" thanh âm mà vẫn chưa mở được, tiếp theo là tiếng chửi rủa vang vọng, tiếp theo là dùng chân đạp cửa âm thanh. "Djxmm~, mới vừa thay cửa chưa tới ba tháng, đã hỏng, má nó hàng dỏm à!"

Nghe tiếng mắng ngoài cửa của người đàn ông kèm tiếng bước chân đi xa, Âu Dương Yên ngẩng đầu nhìn Tạ Phi Thiên một chút. "Người thật là gian xảo."

"Người thật xinh đẹp" Tạ Phi Thiên nhìn bộ dáng của Âu Dương Yên lúc này, lại sững sờ.

"Tiểu Yên, người đã khỏe chưa? Còn khó chịu không?"

"Không còn khó chịu." Âu Dương Yên ôm eo Tạ Phi Thiên thật chặt, đầu đầu vào lồng ngực của hán.

"Nhưng mà... Nhưng mà, ta... Ta lại có chút khó chịu." hông Tạ Phi Thiên hơi chuyển động, đem đồ vật cao thẳng của mình chia vào bụng Âu Dương Yên.

"Người... Còn muốn, nữa sao?" Âu Dương Yên cảm giác được trên bụng truyền đến sức nóng kinh người của vật kia, làm nàng sợ hết hồn.

"Nhưng mà chỗ của ta, thật sự...đang rất đau."

"Xin lỗi ah, Tiểu Yên." Tạ Phi Thiên nghe được Âu Dương Yên nói đau, cũng lại ngưng ngừng, có cô gái nào lần đầu mà không đau đón cả một ngày, cùng nam nhân khác biệt, chính mình vừa nãy có phải quá mạnh bạo? Nghĩ tới đây, Tạ Phi Thiên hắt lên tấm chăn."Tiểu Yên, để cho ta xem chỗ kia của ngươi thế nào rồi."

"Hừm, đồ đáng ghét, không cho phép ngươi nhìn!" Âu Dương Yên mắc cổ đến đỏ cả mặt, tấm chăn bị xốc lên, nàng chỉ có thể rúc toàn thân nằm im một chỗ, hai tay che lại ngực, lại quên giấu đi phía dưới, nhất thời khiến cho tay chân nàng luống cuống, hơn nữa Tạ Phi Thiên động tay động chân lôi kéo tách tay nàng ra, cuối cùng nàng chỉ có thể nằm im lặng, hai tay che mặt lại, bắt đầu làm búp bê, tùy ý Tạ Phi Thiên lật xem từ trên rồi xuống dưới mọi ngóc ngách cơ thể nàng.

Ánh đèn sáng trắng chiếu xuống, một thân thể trắng nõn còn trắng hơn cả tuyết không một chút tỳ vết, phần cổ mảnh khảnh, thon gầy phần vai, ngực phát dục tốt căng tròn no đầy, càng làm cho nổi bật lên phần bụng bóng mượt phẳng lỳ.

Tron nhắn thu hẹp ở khúc eo, tới phần hai bên hông lại phình ra, sau đó từ bắp đùi trở xuống lại thon thả dần xuống, lúc này Âu Dương Yên tư thế nằm cực kỳ giống một cái nữ thần, trắng nõn, tinh khiết không mang nhiễm một chút nào khói lửa nhân gian, ngây thơ và trong sáng.

Tạ Phi Thiên thừa nhận, hẳn xem đến cả ngây dại. Có câu nói "dưới đèn xem mỹ nhân", "càng xem càng động tâm", Tạ Phi Thiên bây giờ đối với câu nói này là đúng mười phần, ước gì hẳn có thể nhìn ngắm thân thể này ba ngày ba đêm, tri kỷ ah!

"Nhìn đủ chưa? Nhanh đắp chăn cho ta." Âu Dương Yên thấy Tạ Phi Thiên cả nửa ngày cũng không có động tĩnh, lén lút từ khe hở ngón tay nhìn ra xem hẳn đang làm gì,

thấy Tạ Phi Thiên khuôn mặt như si ngốc, nhìn thân thể nàng mê mang, nghĩ đến hẳn như vậy là do nhìn thấy mình, trong lòng nàng ngọt ngào không ít.

"Không có, không có, ta sao có thể xem đủ chứ? Chính là nhìn ngắm ngươi cả đời, ta cũng ngắm không đã" Tạ Phi Thiên phản ứng lại, cúi người xuống, đặt một nụ hôn vào bụng Âu Dương Yên, một bên thì thảo nói.

"Đi, không cần dùng mấy lời miệng lưỡi ấy dụ dỗ ta, nghe nói bọn con trai các ngươi đều như vậy, chời khi ta đã già, trở nên tàn phai, ngươi sẽ nhìn ta cũng không muốn lấy đâu ra mà ngắm cơ chứ."

"Sẽ không đâu, tuyệt đối sẽ không như vậy, ngươi làm sao mà già cơ chứ, ở trong lòng ta, ngươi mãi mãi là Tiểu Yên xinh đẹp nhất, ngươi có biết không? Ta hiện tại đã đem dáng hình của ngươi khảm tại trong đầu nơi sâu xa nhất rồi, còn bỏ thêm mật mã bảo vệ là, mãi mãi cũng không quên ngươi ah."

"Ngươi lừa con nít không bằng!" Âu Dương Yên gắt giọng, nhưng trong lòng lại là vui vẻ không ngớt, không có nữ nhân không thích được nam nhân ca ngợi, đặc biệt là nam nhân mình thích.

"Tiểu Yên, đến, để ta nhìn kỹ một chút chỗ ấy sao rồi." Tạ Phi Thiên vuốt nhẹ cách tay từ trên khuôn mặt của nàng chạy dọc xuống bên dưới, một bên còn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ kích thích, Âu Dương Yên thân thể tron bóng mềm mượt, vuốt đã đến cái bên dưới, dùng thêm tí lực xoa xoa.

"Đồ đáng ghét, đã nói không được nhìn mà." Âu Dương Yên trong miệng thì mắng, nhưng thuận theo Tạ Phi Thiên tách ra hai chân đang kẹp chặt.

Bằng phẳng bụng dưới, phía dưới sinh trường lưa thưa cách rừng non, cứ như thanh xuân mơn mơn vừa mới bắt đầu với bọn chúng.

Tạ Phi Thiên từng thấy Lan Hinh khối bụi cỏ rừng rậm này, đó là rậm rạp rừng cây lâu năm, mặn mà chính mùi, nghĩ đến Âu Dương Yên chỉ như cái trẻ con non nớt vừa mới bước vào đời, đã bị mình tàn phá, Tạ Phi Thiên trong lòng dâng lên một trận thương tiếc, âm thầm nói:

Tiểu Yên, ta nhất định sẽ không để cho ngươi hối hận, ta sẽ đối tốt với ngươi, tốt cả cuộc đời này.

Tầm mắt dời từ khu rừng non xuống phía dưới một tý chính là khe rãnh tư mật, bây giờ đã có chút sung đỏ.

Bây giờ nhất định là rất đau hả? Tạ Phi Thiên thương tiếc dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng ở phía trên xoa xoa vỗ vỗ, hy vọng có thể khiến nó dễ chịu hơn.

"Phi Thiên, ngươi xem thì xem, ngươi đừng... lộn xộn mà, ngứa quá... Nhột quá." Âu Dương Yên run rẩy một trận, hai chân muốn khép lại, lại phát hiện bị Tạ Phi Thiên gác hai chân, không khép lại được ah.

"Đau không? Tiểu Yên?"

"Có chút."

"Bây giờ thì thế nào?"

"Đã tốt hơn một chút rồi, nhưng mà Phi Thiên, ngươi đừng có sờ nữa... có được hay không? Ta ngứa... Ngứa chết ta rồi." Âu Dương Yên cảm giác được trong cơ thể mình lại sắp có một dòng thanh tuyến muốn chảy ra, khẩn trương nói.

"Không được, ta muốn xoa dịu cho nó." Tạ Phi Thiên cảm giác được trên tay dính một ít chất lỏng, làm cho cử động của Tạ Phi Thiên ngày càng trơn trượt, loại này cảm giác để hẳn yêu thích không buông tay được.

"Đồ đáng ghét, ngươi đụng đến ta, ta cũng động tới ngươi này." Âu Dương Yên đột nhiên phản khởi, mặc cỡ đồ mặt đưa tay bắt tới huy nhệ của Tạ Phi Thiên, tay nhỏ nhẹ nhàng chơi đùa.

"Tiểu Yên, ngươi không nên cử động như vậy nha?" Tạ Phi Thiên bị từng luồng từng luồng nhanh xóc lên khuôn mặt muốn rơi lệ luôn rồi.

"Không ta không buông đây!"

"Vậy chúng ta làm tiếp một lần, có được không nào?"

"Ừm."

Như sói đỏ nhào tới, khói lửa lại nổi lên, lại một hồi đại chiến không ngừng.

Một phen đại chiến, hai người đều mệt đến rã rời, cuối cùng ôm nhau thỏa mãn ngủ thiếp đi.

Khi Tạ Phi Thiên lần thứ hai mở mắt tỉnh dậy, trong lòng hần bỗng nhiên cả kinh, bởi vì hần đột nhiên nghĩ đến một chuyện quan trọng.

Hôm nay là chiều thứ tư, sắp tới giờ xổ số, hần mua vé số có thể trúng hay không cũng là, quan hệ đến "Dạ Chi huyền" sống còn.

Mấy giờ rồi hả? Ngàn vạn cũng đừng bỏ lỡ.

Tạ Phi Thiên trong lòng âm thầm gấp gấp, nhưng mà trên người hần đồ vật có thể xem giờ lúc hôn mê đã bị trấn lột hết rồi.

Đúng rồi, sao lại quên chứ. Tạ Phi Thiên nhớ tới bên trong chiếc Audi ngoài cửa, bên trong còn có một cái điện thoại, chính mình đã dùng nó gửi tin nhắn cho Thượng Quan Đồng với Lan Hinh còn gì.

"Điện Tử Không Chế."

"Keng, Điện Tử Không Chế mở ra, tự động tìm tòi thiết bị điện tử trong phạm vi... Tự động dò phát hiện... Ô tô... Điện thoại di động..."

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Trí năng đối thoại

Tạ Phi Thiên lựa chọn không chế điện thoại di động trên xe audi ngoài cửa.

"Keng, khôn chế điện tử dị năng mở ra, tiến hành khôn chế điện thoại di động, Dị Năng Điểm tiêu hao 5 điểm, có tác dụng trong thời gian hạn định 30 phút, còn lại dị năng điểm 1328 điểm."

Cái gì? Ủa? Đâu ra 1328 cái dị năng điểm, Tạ Phi Thiên sợ hết hồn, ở đâu mà nhiều điểm dị năng đến vậy chứ?

Chính mình có thể nhớ tới nguyên lai cũng chỉ có hơn 300 dị năng điểm (đốt) ah, làm sao đột nhiên liền tiến vào một cấp?

"Keng, hiện tại số điểm dị năng đã đủ để nâng cấp hệ thống, xin hỏi {Kí Chủ} có muốn nâng cấp hệ thống lên cao cấp?" Hệ Thống tiếp tục nhắc nhở.

Không! Tạ Phi Thiên lập tức lựa chọn không nâng cấp.

Nguyên nhân có hai cái: lúc này, hần đang rất gấp để mở điện thoại xem kết quả xổ số, thứ hai, khả khả, chưa từng bao giờ nắm trong tay nhiều điểm dị năng vậy, để trong túi ngắm cũng thật là sung sướng ah.

Này tâm lý giống như một tên ăn may mới nhặt được một túi tiền lớn, ngươi nghĩ hần có lập tức đem tiền đổi một căn phòng không, cũng phải ôm tiền hôn hít vài ngày cho đã chứ.

Bên trong điện thoại di động bay ra một bóng người tinh linh nhỏ bé, khom người với Tạ Phi Thiên người nói. "Chủ Nhân, nguyện ý vì ngài ra sức."

Tạ Phi Thiên kiểm tra thời gian trong điện thoại di động, âm thầm thở phào nhẹ nhõm chỉ mới 4h52 còn tới tám phút nữa xổ số mới mở ra.

Bất quá bây giờ hần đã tỉnh, có tới 8 phút thời gian chuẩn bị liền dư dãi rồi.

Tạ Phi Thiên lặng lẽ rút cánh tay từ dưới đầu của Âu Dương Yên ra chui ra khỏi nệm bện lại quần áo, sửa sang lại tấm chăn đắp lấy Âu Dương Yên.

Tạ Phi Thiên rất vui mừng, thật sự là quá tiện nghi, lại đem cái chăn này cầm theo, nhìn tấm chăn che trên người Âu Dương Yên trên người, Tạ Phi Vũ

thật sự rất vui mừng, nếu như không có tấm chăn này thật là giữa căn phòng đơn sơ này bọn hắn không biết lấy gì mà đắp ah, lại nhìn trên chiếc chăn những vết tích sau cuộc chiến hắn lấy làm vui vẻ.

Toàn bộ đã chuẩn bị xong hắn đã sẵn sàng chỉ chờ tới khi xổ số bắt đầu quay số, hiện tại là 4h56 thời gian vẫn còn, dù sau cũng đang rảnh rồi, hắn cũng tò mò tại sao điểm dị năng lại tăng lên nhiều như vậy?.

"Mở trí năng đối thoại của hệ thống", Tạ Phi Thiên cảm giác bây giờ mình cứ như một tiểu phú ông, chả thiếu thốn gì, một hai điểm dị năng thật sự là không cần liết mất, trực tiếp mở ra hệ thống đối thoại.

Keng, trí năng đối thoại hệ thống mở ra..." khắc khắc, tiêu từ cuối cùng cũng chịu mở trí năng đối thoại, xem nửa là nghe chết ta rồi ah..." một âm thanh hoạt bát vang lên trong đầu Tạ Phi Thiên, làm hắn sợ đến hết hồn xem xú nữa là hét lớn lên.

Âm thanh này vẫn là giọng nói như google nhưng lại có tình cảm hơn rất nhiều cứ như là có cảm xúc rồi vậy.

"Hazzz, không phải là người chuyên gia ăn chẹt, ăn gian điểm dị năng của ta, thì ta đã sớm cùng người tán gẫu rồi" Tạ Phi Thiên ổn định lại tâm tình hỏi đáp, nhưng trong lòng không khỏi đắc ý người cứ dám hớ ta ta cho người khóa mõm.

"Này này, ta hồ tên nhóc người khi nào, cái đó là giá cả hệ thống thiết lập0 ta có biết méo gì đâu, mà này trong lòng người nghĩ thật là bị ỉn nha đòi khóa mõm ta ă, cẩn thận ta cho người ăn hành nha..."

ôi má ơi, nghĩ trong lòng mà hắn cũng có thể nghe được, Tạ Phi Thiên âm thầm dặn lòng không được nói bậy bạ, lão hệ thống này có vẻ hơi khùng khùng, làm vài chuyện ngu ngốc với ta không chừng ah.

Khốn hệ thống này lâu lâu chơi ta một cái ám chiêu là tiu mình chắc luôn ah.

"ta muốn hỏi là sao mà điểm dị năng ta lại đột ngột tăng cao như vậy" không dài dòng Tạ Phi Thiên vào chủ đề chính.

"Chuyện điểm đột của người nhiều ra, mỗi lần tăng lên đều có nhắc nhở hết, ai biểu nhóc bật chế độ im lặng chi, bây giờ còn trách ai nữa chứ,.. Thôi được rồi xem ở phân lượng người còn nhớ tới ta, ta sẽ cho người xem giấy tờ hóa đơn vậy, vậy người muốn xem thời gian nào nà"

Mé không biết ta còn tưởng đây là xem hóa đơn tiền điện tiền nước cơ đấy, ta muốn xem ngày hôm nay từ lúc ta bị bắt cóc tới bây giờ làm sao nhiều vậy điểm dị năng.

Xoạt, một bảng xớ lít nhích chữ hiện lên trong đầu Tạ Phi Thiên, đầu tiên là xử dụng dị năng phục chế tiêu hao 50 điểm dị năng, sau đó là Điện Từ Không Chế 5 điểm, tiếp đó,....., có một cái anh hùng cứu mỹ nhân nhiệm vụ thu được 200 điểm dị năng, còn lại liền một dãy cảm giác hưởng thụ xung sướng mà có điểm.

Có vài nét chữ in đậm lớn, theo thứ tự là 300 điểm, 200 điểm, 100 điểm, Tạ Phi Thiên suy đoán, này cảm giác hưởng thụ tất nhiên là lúc mình cùng Âu Dương Yên xxoo, chỉ là không làm rõ được vì sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy? Cái này hệ thống này tính toán ra sau vậy ta. Nhưng tại sao lại cách biệt lớn như vậy đến tận 100 điểm. Tạ Phi Thiên thật không hiểu nổi,

"lão già mấy cái in đậm này, tính như thế nào mà ra vậy?" Tạ Phi Thiên chỉ vào mấy chỗ in đậm hỏi.

"Bản hệ thống dị năng khen thưởng là căn cứ vào sự kiện to nhỏ cùng kết quả để tính toán điểm dị năng, lần này nhiệm vụ anh hùng cứu mỹ nhân người không những cứu mỹ nhân từ tay Hắc Hồ Bang ra mà còn đánh rụng được ổ mại dâm của Hắc Hồ Bang,

vì vậy so với việc người cứu cô giáo trong phòng làm việc, tất nhiên điểm thưởng dị năng sẽ nhiều hơn rồi?

Còn về việc điểm cảm giác hưởng thụ của người, chính là do đây là lần đầu tiên của người nên cảm giác hưởng thụ của người cao trong lòng đến cực khoái chưa bao giờ có,...thêm vào đây cũng là lần đầu tiên của đối phương, nên lần đầu đây người được điểm cao nhất, còn mấy lần tiếp theo do sự kích thích không hứng thú bằng nên có sự suy giảm dần"

"Nhưng lần thứ ba sao lại ít hơn ta cảm thấy lần thứ ba ta chơi sướng nhất nha" Tạ Phi Thiên hỏi.

"Mất cung bị lé hà,hỏi hỏi cái quần què gì vậy, mệt mỏi nhìn cho kĩ đi, lần thứ ba là 200 điểm lần thứ hai là 100 điểm nha" âm thanh hệ thống hét lên.

"Ây, Tạ Phi Thiên bị chửi xối xả cũng bó tay rồi, đúng là hắn nhìn nhầm ah, nhưng hắn cũng có thể biết được hệ thống này bá đạo trí năng ra sao ah, không chỉ là mấy móc bình thường, tư duy và đầu óc của nó cũng không thua gì con người cả. Hắn cũng âm thầm tò mò về sự xuất hiện hệ thống này, khoa học hiện tại thật chưa thể nào phát triển cỡ này..."

"Hiện tại người đã biết làm gì rồi chứ? Muốn muốn đạt được khen thưởng cao hơn, vậy người phải làm một ít sự việc lớn hơn cao hơn, nếu như người có thể cứu vớt Địa cầu một lần, đây chính là thưởng 5 triệu điểm khen thưởng nha.

Còn có, lúc người làm chuyện kia, cũng không được qua loa, phải có kích tình nha, không chỉ có chính mình sung sướng, còn phải làm cho đối phương sung sướng theo, như vậy lấy được khen thưởng mới có thể cao.

Nhớ kỹ, làm chuyện nam nhân đích thực làm, sẽ có khen thưởng, người hỏi cái gì là chuyện nam nhân đích thực? Nói trắng ra chính là, chính là sex và bạo lực, đã hiểu chưa, nguốc tiêu từ?" Trí Năng hệ thống dùng tư thái như một lão già đang chỉ dạy đứa cháu trai thân yêu của mình.

Nhưng mà Tạ Phi Thiên nghe được thì rất thông khoái, bởi vì lúc này chuyện hắn muốn biết hắn đã tường tận rõ ràng ra hết.

"Vậy khi hệ thống ta thăng cấp đến cao cấp sẽ có chỗ tốt gì chứ?" Tạ Phi Thiên hỏi.

"Giai đoạn chỗ tốt công dụng của hệ thống cao cấp cần người nâng cấp lên mới có thể biết, còn người nôn nóng muốn biết hiện tại có thể thăng lên cao cấp để biết."

Mẹ nó, hệ thống bản này còn thừa nước đục thả câu, không ổn hình như thời gia hắn tiêu tốn đã hơi lâu thì phải Tạ Phi Thiên nhớ tới còn vụ xô số, vì vậy gấp gấp thoát khỏi trí năng đối thoại.

"Tiểu tử, người sao không cùng ta tâm sự chứ? Lão già ta trên thông Thiên Văn, dưới rành địa lý, mỹ nữ quái thú mọi thứ đều tinh thông... Này, thật sự không hàn huyền... Keng, lần này Trí Năng đối thoại kết thúc, Dị Năng Điểm 10 điểm."

Nghe được dị năng tiêu hao nhắc nhở, Tạ Phi Thiên lại muốn chửi má nó rồi.

Thảo, này so với gọi điện qua máy còn đắt hơn? 10 điểm dị năng, đủ để mình sử dụng hai lần điện tử khôn chế đó.

Má nó gian thương, thật là gian thương, không chỉ có chửi hệ thống Tạ Phi Thiên còn lời nguyên tổ tông hệ thống ra chửi.

Tạ Phi Thiên còn muốn chửi mắng thêm một hồi, nhưng lại nhớ đến chuyện thời gian, vội vã liên hệ tới điện thoại, vừa nhìn vào phần thời gian: 5h05 phút. Chời má!

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Trúng vé số

Nhìn vào phần thời gian trên điện thoại đã đến 5h04 phút, Tạ Phi Thiên xem nữa phát điên lên, nhanh chóng kêu gọi tinh linh điện thoại ra, đưa mình đến chỗ quay xổ số.

Vẫn là vực qua thời gian không gian trong điện tử như lần vào gmail kiểm tra, nhưng lần này con đường có vẻ hơi khác, có vẻ như lần này thời gian trôi chậm hơn rất nhiều, đương nhiên đây là do hắn trong đầu tự cảm thấy mà thôi.

Má nó sắp không kịp giờ rồi nhanh nhanh lên nào, trong lòng Tạ Phi Thiên vô cùng gấp gáp, hi vọng có thể đến nơi trước khi vé số mở thưởng, để thay đổi con số là có thể trúng giải.

Nhưng mà trong lòng hắn càng gấp gáp muốn nhanh thì thời gian hắn cảm thấy càng lâu, dài dòng buồn chán, ngay khi hắn cảm thấy thật vô vọng chắc là trễ giờ rồi, muốn ra lệnh quay lại, thì trong đầu hình ảnh điểm đến rõ ràng hơn.

Toàn nhà dữ liệu xổ số, vô vàng con số, còn có các lồng quay số to lớn xung quanh là những con số bay vèo vèo.

Một lão già mặt đạo bào màu vàng đột nhiên xuất hiện trước mặt Tạ Phi Thiên, xoay tay một cái, bay về Tạ Phi Thiên đánh tới, mà Tạ Phi Thiên ở dưới cánh tay to lớn của hắn, giống như một con kiến vậy quá nhỏ bé.

"Người dám!" Tạ Phi Thiên lá gan cũng không hề bé nhỏ, quát to một tiếng.

"Hắn chính là Chủ Nhân!" Tiểu Tinh Linh điện thoại di động hiện ra thân ảnh.

Lão già áo vàng sừng sờ, nhìn lấy Tạ Phi Thiên một chút sau đó thu tay về sau đó lui về vài bước, ánh vàng kim từ áo của lão già kia làm cho Tạ Phi Thiên lóa cả mắt.

"Chủ Nhân, khí tức trên người ngài có chút biến hóa, xin thứ lỗi cho lão nô tội thất lễ." Kim bào ông lão khổng lồ khom người cúi đầu, nhỏ giọng thỉnh tội.

Khí tức của ta có biến hóa? Nói vậy là có ý gì đây? Tạ Phi Thiên trong lòng không khỏi sững sờ, nhưng mà trước mắt đang có chuyện gấp gáp, Tạ Phi Thiên cũng không không rảnh mà đi tìm hiểu chuyện này.

"Này lão già xổ số đã có kết quả hay chưa?"

"Chưa có thừa chủ nhân, hiện tại chỉ mới mở mấy giải thấp còn giải đặc biệt, nhất, nhì, ba vẫn chưa ra ạ."

"Đùng" Tạ Phi Thiên hung hăng đập một cái lên đầu mình chửi cha nó ngu.

Má đầu óc ngày càng suy giảm có lẽ ta già mẹ rồi? Chỉ nhớ là xổ số 5h quên mất còn chuẩn bị quay rồi từ giải, từ thấp đến cao, quên mất là 5h bắt đầu quay thôi còn phải dao động ít phút ah?

"Mang ta đến chỗ quay số này" Tạ Phi Thiên đem tờ vé số đưa cho lão già, trên đó ghi xổ địa chỉ tỉnh miền để vì có rất nhiều tỉnh miền xổ số khác nhau mà.

"Vâng, thưa chủ nhân, trước tiên xin cho ta thêm quyền hạn cho chủ nhân, bằng không ngài sẽ bị hệ thống bảo mật chặn lại" ông lão bận kim bào khom người xin phép.

"ta sắp không kịp rồi người còn câu giờ à? Chậm nữa là không kịp đấy nhanh nhanh nào."

"Vâng! Chủ nhân." Một đạo Kim Quang từ tay lão già phát ra bắt thẳng tới người Tạ Phi Thiên, song Tạ Phi Thiên cả người hấn cũng không cảm thấy khác gì chỉ phát ra ánh sáng vàng vàng mà thôi.

"Vây là được rồi thưa chủ nhân, hiện tại người có thể đi đi bất kì miền xổ số nào." áo bào vàng kẻ lão già khom người lui ra.

Tạ Phi Thiên tâm niệm vừa động điểm đến, hấn liền như vượt không gian đến một căn phòng khác.

Tạ Phi Thiên lấy ra tờ vé số của mình nhìn một chút vào dãy số sau đó nhìn lên một cái lồng lớn đang quay quay, quả cầu có số sẽ rơi ra.

Quanh lồng quay lớn đột nhiên dừng lại một quả cầu trong đó xoay xoay tròn rơi dần xuống khe rãnh, rồi lăn ra trước, quả bóng số 5 ah,

ten ten kết thúc kết quả giải nhất hiện tại là đến giải đặc biệt trong đầu Tạ Phi Thiên tự nhiên mà hiểu ra, cứ như toàn bộ chuyện ở đây hấn chính là ông chủ vậy.

Vây là kết thúc giải nhất hiện tại đã đến giải đặc biệt, hấn nở nụ cười nham hiểm vẫn tới kịp ah.

Các lồng quay lại tiếp tục công việc quay số của mình, tốc độ ngày càng nhanh càng nhanh, Tạ Phi Thiên chỉ vào lồng đầu tiên yêu cầu số mình muốn lồng quay đó dần dần dừng lại rơi ra số mà hấn muốn, cứ như vậy đến khi số cuối cùng trong giải thưởng được quay ra....

...

Trong hiện thực...

Sở Á Nam lần đầu tiên ngồi trước màn hình tivi mà căng thẳng đến như vậy, hai mắt nhìn chăm chăm vào cái dây số đang chạy vèo vèo, từng cái giải so với tờ vé số trong tay đều khác biệt số. Giải thứ khuyến khích không có...giải thứ ba vô ba số trật...giải thứ nhì không có giải nhất cũng không..

"Nha đầu ngọc, người thật sự trông cậy vào mấy tờ vé số này?" lão già Sở Ly cười ha hả đưa đầu tới như kiểu chọc quê, không hề giống tí nào là một ông trùm thể lực ngầm xã hội đen bang chủ hắc bang.

"Vây con có biện pháp gì chứ? Người lại không chịu giúp con." Sở Á Nam liếc lão già Sở Ly một cái.

"Nhãi con, đại trai còn mắng cả lão già ta."

"Hi hi, nếu như mà dùng vài trăm ngàn mua vé số mà có thể trúng giải độc đắc, chúng ta dùng cả đời lẫn lộn liều mạng trong giang hồ để làm gì cơ chứ? Mọi người đều đi mua vé số trúng hết rồi, haha."

Lão già Sở ly rất bất mãn với thái độ của Sở Á Nam, rất khinh thường khinh bỉ Sở Á Nam, cái đồ đại trai ah.

"Này ý kiến chắc chắn là do tên nhóc Tạ Phi Thiên kia nghĩ ra, nguyên lai còn tưởng hấn còn có chút bản lĩnh, không lấy được sáu tỷ, kiếm được một hai tỷ đi chứ, lại không ngờ thằng nhóc này lại trông chờ vận may, hấn nghĩ vận may của hấn nghịch thiên được hay sao?"

"Há, xổ số đã kết thúc, có kết quả rồi, hôm nay giải đặc biệt có mã số là 407929 xin mời người trúng giải mang giấy số có mã này đến công ty xổ số kiến thiết để lãnh" Trên ti vì người dẫn chương trình thông báo kết quả cuối cùng, thu hút cả ánh mắt của Sở Ly hướng về màn hình tivi. "Cái gì ta nhớ... Chà lẽ trúng thật sao..."

Sở Á Nam ánh mắt cũng thẳng trừng nhìn về phía ti vì nửa ngày cũng không kịp phản ứng.

"Nha đầu ngọc, còn ngồi thừ người ra đó làm gì, nhanh, mau gom lấy mấy tờ vé số?" Sở Ly hưng phấn cúi người xuống, từ Sở Á Nam trong tay đoạt lấy mấy tờ vé số, hai mắt sáng lên quay về nhìn dây số trên tivi.

"Ha ha, ông nội, con đã nói mà, Phi Thiên nhất định là được." Sở Á Nam hai tay ôm lấy cổ của lão Sở Ly, hưng phấn nhảy nhảy giật giật, trong mắt long lánh như là sắp khóc vậy.

"Ai nha, ta nói này cháu gái ngoan, ngoan người khóc thì kệ người nhưng đừng có mà chùi vô áo ta nữa ah, ôi đừng lỗi ta, bộ xương già này sẽ bị người kéo vỡ mất đấy". Sở Ly là hét lên bất mãn, nhưng khuôn mặt già cũng không khỏi hiện lên nét vui mừng, cháu gái hấn vui là hấn vui,

chứ số tiền đó thật ra hắn chỉ cần búng tay là xong, cũng như việc đòi lại trung tâm giải trí "Dạ Chi Huyền" chỉ cần một câu nói của hắn, nhưng hắn muốn Sở Á Nam có thể tự mình đòi lại, để cho con cháu hắn lần lộn, đầu đá, mới có thể cứng cáp được.

"Nhanh, nhanh, mau cầm lấy vé số này, người cứ vậy sẽ hư vé số hết đấy." Sở Ly mạnh mẽ kiềm chế lại Sở Á Nam đang rất hưng phấn, phải nhặt lại mấy tờ vé số.

Trong đồng vé số, hai ông cháu bắt đầu ngồi lựa ra vì lúc này quá hưng phấn đã để trộn lẫn vào nhau rất nhiều, oa ta tìm được một tờ rồi này,... Đây còn cũng nhặt được một tờ này.... Cứ mỗi lần tìm được một tờ nâng lại hết lên, ông cũng hét theo rất hưng phấn, Tạ Phi Thiên cũng mua rất nhiều tờ nhiều số tại vì chỉ mua một loại thì rất dễ bị nghi ngờ ah.

Nhưng là vé số dưới đất chỗ lựa ngày càng ít dần.

"Đã kiểm hết rồi, nha đầu ngốc người còn lựa gì?" Sở Ly ngạc nhiên nhìn lấy Sở Á Nam vẫn đang cố boi móc.

"không thể nào con nhớ, mỗi dãy số bọn con đều mua mười tờ sao chỉ tìm được chín tờ, rõ ràng những vé kia đều đủ mười sao giải độc đắc lại không đủ cơ chứ" Sở Á Nam bộ dáng cũng gấp gấp lên dùng sao mỗi tờ cũng là tiền tỷ là Tạ Phi Thiên giúp nâng ah, có tờ vé số mà giữ không được sao nhìn mặt Tạ Phi Thiên.

"Không có? Không thể không có, ông nội, chúng ta nhất định là nhìn nhầm rồi, kiểm tra lại đi sót đấy... Ô ô ô..." Sở Á Nam kêu khóc nhào tới chỗ đồng vé số, từng tờ tờ lại nhặt lên xem xét lại dãy số.

"Nha đầu, nha đầu ngốc này, người đừng như vậy chứ? Chỉ mất một tờ người cũng đủ để trả nợ rồi mà dư luôn đấy." Sở Ly xoa xoa lấy đầu của Sở Á Nam, đỡ nâng lên ghế an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Bị kẹt ở thế giới hư ảo

Phù cuối cùng đã xong xuôi rồi, thấy sự tình đã ổn thỏa vé số đã trúng, tâm niệm hắn lóe lên, lại trở về chỗ của lão già bận áo bào vàng.

"Giúp ta xóa hết vết tích, sau đó đưa ta về lại chỗ cũ."

"Vâng thưa chủ nhân." ông lão áo vàng hồi đáp liền vẫy tay, đem ánh vàng chiếu lên trên người Tạ Phi Thiên cùng tinh linh điện thoại, lại một đạo Kim Quang từ cái trán hắn bắn ra, đem Tạ Phi Thiên cùng Tinh Linh điện thoại bao bọc trong một quả cầu ánh sáng màu vàng.

lại bắt đầu xung quanh mơ hồ đi hành trình xuyên không gian lại bắt đầu.

Vô số luồng dữ liệu từ không trung lướt qua, tình cờ cũng sẽ va vào người Tạ Phi Thiên, nhưng đều bị lập tức bắn ra.

Quao thời gian di chuyển nhanh hơn nhiều cũng thỏa mái hơn nhiều, xem ra lão già người càng bực thì năng lực cũng bực theo. Tạ Phi Thiên trong lòng thầm nghĩ.

Đầu hắn cũng không phải chịu một mỗi khó chịu, mà tốc độ đều nhanh hơn rất nhiều, cảm giác đã vượt qua không gian đang chậm dần, xung quanh luồng dữ liệu ngày càng mỏng manh, cuối cùng không còn nữa, sau đó vòng tròn màu vàng bao phủ dần nhạt bớt, Tạ Phi Thiên phát hiện mình lại đang đứng ở trong không gian hệ thống điện thoại. Xem một thời gian, 5: 20 chiều.

"Chủ Nhân, không xong rồi, ta không cảm giác được thân thể chủ nhân nữa." tinh linh điện thoại di động bỗng nhiên ngăn người ra rồi quỳ sát xuống đất, khuôn mặt có chút hoảng sợ báo cáo.

"Cái gì... Người nói thế là ý gì hả?" Tạ Phi Thiên ý thức được có cái gì không đúng.

Bởi vì hắn cũng phát hiện hắn không thể nào liên lạc được trí năng hệ thống trong đầu.

"Có thể nói là, Chủ Nhân ngài... Ngài không thể trở về bản thể được nữa." tinh linh Điện thoại di động run sợ hồi đáp.

"Hả, tại sao lại không trở về được?" Nghe nói như thế, Tạ Phi Thiên liền nổ tung trợn mắt hỏi.

"Đó là do... Chủ nhân bản thể đang cách xa điện thoại di động... Mà linh hồn chủ nhân vẫn còn ở đây...nếu cách xa chủ nhân liền về không được nữa."

"Sao có thể có chuyện đó chứ? Ta thì chắc chắn không thể đi đâu, người là điện thoại di động, chẳng lẽ có thể chạy sao? Hả?" Tạ Phi Thiên nhìn tinh linh

điện thoại di động gần hết lên.

"Chủ... Chủ Nhân, ta không có chạy, nhưng mà, nhưng mà ta có khả năng đã bị người khác cầm đi." tinh linh điện thoại dưới sự la hét phẫn nộ của Tạ Phi Thiên thì lo sợ ấp a ấp ứng trả lời.

"Ah... Tại sao lại có thể như vậy?" Tạ Phi Thiên ngửa mặt lên trời gầm thét điên cuồng.

Tạ Phi Thiên hét một trận cuồng phong, mãi đến tận âm thanh khàn khàn, lúc này mới đặt móng ngồi xuống.

"Chủ... Chủ Nhân, người hãy trách phạt ta đi!" tinh linh điện thoại di động quỳ rạp xuống đập đầu xuống đất, run run sợ hãi thỉnh tội.

"Người, đứng dậy đi, cái này vốn không phải là lỗi của người, người không có làm sai." Tạ Phi Thiên dần dần bình tĩnh lại, cũng rất rõ ràng, nó chỉ là một cái giả lập điện thoại mà thôi, tuy có khả năng đi qua lại tính hiệu hư không internet.

nhưng lại không thể tự quyết định vị trí của bản thân điện thoại trong đời thực được.

"Tiểu Tinh Linh, người không phải là có thể phát ra tín hiệu sao? Vậy người cũng nhất định có thể đem ta mang tới thiết bị điện tử gần bản thể của ta rồi, đúng hay không?" Tạ Phi Thiên hưng phấn nhảy lên, bởi vì hắn đột nhiên nghĩ đến một biện pháp,

chỉ cần mình tiếp cận được bản thể của mình, bất kể là máy vi tính hay điện thoại di động cũng được, nhất định mình có thể trở về bản thể.

Mà ở phụ cận đó, nhất định sẽ có điện thoại di động hoặc là máy vi tính, đây là một khu dân cư nhỏ, không phải đồng hoang, sơn vắng.

"Chủ Nhân, ta là có thể đem người đưa đến một cái trí năng đồ điện tử quanh đó, thế nhưng ta lại không thể xác định được cái phương vị chỗ nào,

chúng ta muốn liên hệ đều là lấy giả lập trong hệ thống ip đến xác định vị trí, nếu như người có thể nhớ ip đồ điện tử bên cạnh, ta là có thể đem người đưa tới chỗ đó, thưa Chủ Nhân, ngài có thể nhớ ip không?"

Nghe tinh linh điện thoại nói như thế, Tạ Phi Thiên tròn tròn mắt, ip sao, ai lại đi nhớ ip chứ? Hơn nữa chính hắn căn bản là không quen thuộc với gara xe kia, làm sao có thể biết mấy cái ip ở gần đó chứ?

"Không biết." Tạ Phi Thiên chậm rãi lắc đầu.

"Vậy ta cũng không có cách nào, nếu như chúng ta tùy tiện đi dò từng cái, đem ngài đưa dò đến trí năng đồ điện tử ngẫu nhiên, chúng ta có dò đến ba ngàn năm cũng không thể dò ra phụ cận bản thể nữa, thưa chủ nhân."

Tạ Phi Thiên chán nản lại đặt móng ngồi trên mặt đất.

...

Âu Dương Yên bị một trận tiếng còi xe in ỏi đánh thức, lấy tay xoa xoa hai mắt, chớp chớp thích ứng với ánh sáng.

"Phi Thiên?" Cánh tay của nàng ôm qua bên cạnh Tạ Phi Thiên, nhưng sờ qua thì trống không không có gì.

Trong lòng nàng cảm thấy lo sợ, xoay một cái ngồi dậy, nhưng nhìn thấy Tạ Phi Thiên đã mặc quần áo xong, hai mắt khép hờ, lưng thẳng tắp vẫn đang ngồi ở bên mép giường trên, cũng không nhúc nhích.

Nhìn thấy Tạ Phi Thiên vẫn còn, trái tim của nàng cũng là yên ổn lại. Thẹn thùng liếc mắt nhìn xuống thân thể, trên người đã không còn gì để che giấu hòa toàn lồ lộ, thân hình mê ly.

Nàng nhanh chóng nắm một bên quần áo mặc vào, một bên gắt giọng: "Phi Thiên, người đã tỉnh, cũng không gọi ta dậy một tiếng."

"Phi Thiên, ở bên ngoài ồn ào cái gì vậy? Là có người tìm tới chúng ta sao?" Âu Dương Yên đã mặc quần áo xong, đi tới đẩy Tạ Phi Thiên một cái nói.

Nhưng mà Tạ Phi Thiên vẫn là bộ dáng ngồi yên bất động, chẳng những không trả lời nàng, thậm chí ngay cả mắt đều không có động.

"Phi Thiên, người đừng làm ta sợ nha, có phải đang chọc ta khô g?" Âu Dương Yên dùng sức hơn một tý, lần thứ hai đẩy Tạ Phi Thiên một cái.

"Àm!", Tạ Phi Thiên vậy mà bị Âu Dương Yên đẩy ngã ngửa xuống giường, nhưng cái biểu hiện kia của hắn là không có thay đổi một chút nào.

Âu Dương Yên trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng linh cảm không lành, cổ kéo Tạ Phi Thiên lên, dùng sức lắc hắn.

"Phi Thiên, Phi Thiên, người làm sao vậy? Phi Thiên, người tỉnh lại đi, người mau tỉnh lại đi? Người đừng có làm ta sợ mà. Huhu? Người nhanh tỉnh dậy đi."

Nhưng mà bất luận Âu Dương Yên lôi kéo hắn thế nào, hắn đều là cái thần thái kia, giống như là một con rối mặc con người ta tạo hình.

Âu Dương Yên cũng không biết phải làm sao bây giờ? Lúc sẽ nghĩ đến chuyện quái dị như vậy?

Một người đang khỏe mạnh, trong chớp mắt liền biến thành một người như bị bệnh sống đời thực vật nằm im bất động, đây rốt cuộc là chuyện gì?

"An ca, Hào ca kêu chúng ta lái xe về sao?" ở ngoài gara truyền tới một thanh âm.

"Có thể lái về thì là quá tốt, nhưng Hào ca dặn dò nếu không thể mang xe về, vậy ít nhất lấy được cái túi xách trên xe" Một thanh âm khác hồi đáp.

"Không có chìa khoá, làm sao lấy bây giờ?"

"Vậy cũng không thể lái xe, đem cửa sổ xe đập đi, đem túi lấy về, Hào ca nói rồi, cảnh sát hiện tại cũng đang tìm Tạ Phi Thiên, nếu như bị bọn họ tìm được xe này trước, lấy được cái túi này, vậy chúng ta liền gặp phiền toái.

"An ca, người xem dùng cục gạch này được không?"

"Dùng cái gì cũng được, chỉ cần đập ra là được. Lo lắng cái đó gì, mau đập ah!"

"Ầm, ầm" sau đó là tiếng còi báo động từ xe. "Ồ... Uy uy uy..."

"Này các người là đang làm gì vậy? Muốn trộm đồ sao? này?" Âm thanh của một người đàn ông ở nơi hơi xa chỗ này vang lên, cũng nhanh chóng hướng về bên này chạy tới.

"An ca, không xong rồi, tên bảo vệ kia chạy tới."

"nhanh nhanh, cầm đồ mau chạy thôi ah."

"Đứng lại, các người hai tên trộm chó, các người dám ở chỗ này đập cửa xe trộm đồ sao, ah, xem ta đem các người tóm lại trói giải tới cục cảnh sát, đứng lại, còn dám chạy..."

Nghe đến đó, Âu Dương Yên biết, túi xách trong chiếc audi kia bị người Hắc Hồ bang cầm đi. Nhưng mà nàng làm sao cũng không thể ngờ được, Tạ Phi Thiên sẽ vì chuyện túi xách bị mang đi mà, mãi mãi bị kẹt ở thế giới hư ảo.

Bạn đang đọc truyện *Trung Học Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.